Science fiction

the year's best

Albert E. Cowdrey
William Sanders
Daniel Abraham
Colin P. Davies
Stephen Baxter
Caitlin R. Kiernan
Robert Reed
James L. Cambias
Peter F. Hamilton
Paul Di Filippo
Paul Melko
Walter Jon Williams

4

Antologiile GARDNER DOZOIS

CUPRINS

01. TRIBURILE DE PE BELA ALBERT E. COWDREY	3
02. SITKA WILLIAM SANDERS	85
03. IAR LEVIATHANUL PLÂNSE DANIEL ABRAHAM	103
04. LUPTĂTORII COLIN R DAVIES	130
05. MAYFLOWER II STEPHEN BAXTER	136
06. CĂLĂRIND BIVOLUL ALB CAITLIN R. KIERNAN	210
07. DRAGONII DIN VÂLCEAUA ÎNFLORITĂ ROBERT REED	244
08. OCEANUL ORBILOR JAMES L. CAMBIAS	274
09. GRĂDINA. O IDILĂ SCIENCE FICTION *HWARHATH* ELEANOR ARNASON	303
10. ALEGERE PROFITABILĂ PETER F. HAMILTON	352
11. SISIF ŞI STRĂINUL PAUL DI FILIPPO	376
12. TRIPTIC CU MINE ŞI CU EA PAUL MELKO	391
13. INVESTIŢII WALTER JON WILLIAMS	401

ALBERT E. COWDREY

TRIBURILE DE PE BELA

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

ALBERT E. COWDREY a abandonat o slujbă în administraţia de stat pentru a-şi încerca norocul în domeniul scrisului. Până în prezent, lucrările literare i-au apărut aproape exclusiv în The Magazine of Fantasy & Science Fiction, unde, în ultimii ani, a publicat o serie de povestiri care s-au bucurat de succes, majoritatea scrise în genul horror supranatural, acţiunea multora dintre ele desfăşurându-se într-un New Orleans bântuit de demoni şi magie neagră. În 2000, s-a îndepărtat pe neaşteptate de acest gen, abordând în schimb genul science fiction, reuşind două dintre cele mai bune povestiri ale anului, Crux (care a apărut în Antologiile Dozois 18) şi Mosh, o urmare a primeia, care au fost extinse în 2004, devenind un roman intitulat Crux. Deşi majoritatea realizărilor lui Cowdrey se încadrează în domeniul fantasy, el continuă să întreprindă ocazional câte o incursiune şi în science fiction, cu rezultate care îi fac pe cititori să regrete că nu apelează mai des la acest domeniu, ca în povestirea extrem de atrăgătoare şi plină de încordare ce urmează, o aventură aşternută ca pe vremuri, care ne duce pe o lume ciudată şi clocotitoare, unde localnicii sunt mai mult decât neliniştiţi...

Cowdrey locuieşte în New Orleans, deşi ar fi preferabil să nu întrebăm dacă oraşul lui este la fel de înspăimântător ca acela din povestirile sale fantasy.

Documente strânse de Onorabila Comisie care a investigat tragedia petrecută pe planeta Bela şi Hotărârea luată în baza acestora.

PROBA NUMĂRUL (1)
Extrase din agenda lui Kohn, Robert Rogers, colonel din Forţele de Securitate

Mă simt de parcă nu am ateriza, ci am executa un picaj.

Înfruntând un straşnic vânt din faţă, naveta transportorului luptă împotriva vântului şi ploii până când ieşim din plafonul gros de nori, ajungând deasupra mării de un albastru întunecat. Ne îndreptăm spre un promontoriu mic şi stâncos, care se detaşează din linia neclară a coastei.

Construită din duroplast verde, platforma de aterizare pentru navete seamănă cu un smarald mare, dar fals, montat într-un inel de spumă. Jeturile motoarelor de frânare ard platforma, iar din ea se ridică nori învolburaţi de aburi. Cum sunt singurul pasager, mi se permite să părăsesc naveta înainte ca roboţii ei ruginiţi să înceapă operaţiunile de încărcare. O adevărată armată de lingouri sclipitoare - aur, titan şi alte metale al căror nume nu mi-e cunoscut - stă în poziţie de drepţi, şiroind sub ploaie, abia aşteptând călătoria prin spaţiu.

Două gărzi cu feţe de idioţi (bărbat şi femeie), pe care îi cheamă Vizbee şi Smelt, îmi iau bagajele, priviţi cu ochi trişti de Julia Mack, căpitan din Forţele de Securitate. Omologul meu localnic mă salută, iar eu - minciună sfruntată - afirm că sunt încântat să mă aflu acolo.

– Chiar dacă acum ai fi încântat, asta nu va ţine mult.

– Trebuie să le înapoiem arkienilor mlaştina asta nenorocită, adaugă Vizbee.

– *Linişte!* trâmbiţează Căpitanul Mack şi, fără alte comentarii, gărzile îmi încarcă lucrurile într-un mic aparat de zbor care, cu profilurile de zbor strânse, aşteaptă într-un hangar.

În timp ce urc, simt cele patru sau cinci kilograme în plus pe care le am pe planeta asta - de asemenea, percep în aer un gust ciudat, ca de şampanie. Poate că oxigenul suplimentar mă va ajuta să duc mai uşor greutatea în plus. Ori poate doar să mă îmbete.

Bun venit pe Planeta Bela, amice.

Pe deasupra stâncilor înveşmântate în negură, printr-o vijelie pornită dinspre mare, gonim către Baza Principală. Mack socoteşte că totul e minunat.

– Aici m-am născut, spune ea cu mândrie, iar glasul puternic reverberează în cabină. Singurul copil născut vreodată aici. S-au încălcat reglementările companiei, desigur; mama lua anticoncepţionale, dar ceva n-a mers, probabil. Ai mei au murit într-un accident minier şi m-au crescut cei din colonie. Acum, de când cu crimele astea, se vorbeşte tot mai insistent despre închiderea minelor. Oamenii spun că vom pleca acasă, dar pentru mine, *aici* e casa.

– Dacă te pot ajuta să prindem ucigaşul, îi spun, minele vor fi exploatate în continuare.

Mirosul de neîncredere se combină cu cel de umezeală şi mucegai al uniformei, dar şi cu acela de fixativ al perucii negre, care face parte din ţinuta ei obligatorie. Iisuse, ce femeie uriaşă, cred că are în jur de nouăzeci de kilograme. Şi totuşi nu e lăbărţată. Coapsa ei, presându-se de a mea pe banchetă, e la fel de tare ca a unui taur.

Virăm spre vest, sau nord, pe deasupra estuarului unui fluviu lat, care se varsă învârtejit în mare, împroşcând valuri de spumă. O turmă de creaturi marine enorme se ridică la unison, ca nişte dansatori, apoi dispar din nou în adâncuri. Observ în treacăt sclipirea unor colţi lungi. Apoi alunecăm lin către o stâncă mare, acoperită de un mănunchi de

domuri, depozite de semiplast şi coridoare de legătură, totul amintind de o fermă de păsări.

Ei... dar ce naiba e asta?

Dedesubtul vălmăşagului, se văd blocuri uriaşe de piatră, fasonate şi potrivite unul lângă altul ca piesele unui puzzle. Cum adică, am călătorit mai bine de patru ani lumină ca să descopăr că incaşii au ajuns aici înaintea mea?

– Bun venit la Zamok, domnule colonel, spune căpitanul Mack, aşezând nava cu pricepere pe cercul cenuşiu al platformei ude de ploaie.

Când eram mic, îmi plăcea nespus de mult să ascult aventurile bătrânului Navigator Maiakovski - exploratorul celor O Mie de Lumi, după cum suna unul dintre manualele mele, rostind totul cu un glas limpede şi detaşat, glas pe care încă îl mai aud în vis.

El a numit această lume Bela, cuvânt ce înseamnă alb. Când am văzut-o din spaţiu, am crezut că a botezat-o astfel datorită vaporilor de apă, care o fac să lucească aproape la fel ca Venus. Însă mă înşelam.

– Câteva informaţii, mă anunţă Mack, şi-mi întinde un cub de memorie, când ajungem la ghişeul Sosiri şi Plecări.

Îl conectez la agenda mea şi ascult alene, în vreme ce un robo-funcţionar introduce datele mele în computerul coloniei.

Cubul îmi povesteşte multe lucruri pe care le cunosc deja. Despre orbita dementţial de excentrică a planetei Bela. Îi trebuie circa 241 de ani ca să-şi termine circuitul înspăimântător de lung. Despre anotimpurile nesfârşite, ale căror temperaturi extreme - arşiţă şi ger - sunt rezultatul căii orbitale, nu al înclinării axei sale, care este de doar două grade. Trăsături asemănătoare cu ale Pământului: se roteşte de la vest spre est şi ziua sa are durata de 22,7 ore, la care adaptarea ar trebui să nu constituie defel o problemă, chiar şi pentru unul ca mine (eu am necazuri cu ritmurile circadiene).

Apoi cubul îmi recită textul raportului original întocmit de Maiakovski. Marele călător rus a sosit aici spre sfârşitul iernii, găsind cerul de un albastru îngheţat şi senin, iar

suprafaţa planetei fiind albă şi pustie - de unde şi numele. Aparatele de scanat au detectat o formă artificială, drept care navigatorul a investigat, descoperind un oraş părăsit.

„Cine putea construi această platformă uriaşă de piatră şi templele minunate care o împodobesc? s-a întrebat. Lumea aceasta este moartă. Tot ce se află aici trebuie să fi fost construit de fiinţe asemănătoare nouă. Dar de ce în Antarctica asta nesfârşită?”

A numit-o *Zamok,* însemnând castelul, iar pe constructorii necunoscuţi, *arkhitektori.* De aici şi termenul popular de arkian.

Explorarea castelului a dat naştere unei confruntări cumplite cu carnivorele ce-şi făcuseră bârlogul în temple. La început, specia părea doar interesantă, aducând în mare cu ursul polar de pe Pământ - şi cărui rus nu-i plac urşii? Aşa se explică numele pe care l-a dat acelor animale, *medvedi.*

„Blana lor lungă îşi schimbă culoarea din întunecată în alb, când se deplasează de la umbră la soare, murmură cubul. Colţii şi ghearele sunt redutabile.”

După aceea, a izbucnit un vifor. Când totul a devenit alb şi temperatura a scăzut la minus şaptezeci de grade, iar bio-scanerele au devenit nefuncţionale din cauza gerului, fiarele au atacat grupul de exploratori. „Doi membri ai echipajului, ucişi. Cranii sfărâmate. Un altul, dispărut, probabil mâncat. Aceste animale prezintă un grad periculos de inteligenţă şi şiretenie.”

A fost un simplu incident, desigur. Metalele descoperite de detectoare au adus pe planetă cartelul minier. Muncitorii au dărâmat încântătoarele temple cu buldozerul şi au ridicat cocioabele mizere ce există şi în prezent. Între timp, iarna se sfârşise, iar Bela s-a dovedit a nu fi defel o planetă moartă. Mii de specii au ieşit din ascunzătorile lor şi miliarde de seminţe şi spori au dat colţ, dezvoltându-se tumultuos până la sosirea verii, care a transformat suprafaţa într-un deşert dezolant.

Un gând simplu: Cât de fragilă e viaţa, dar şi cât de îndărătnică. Odată pornită, ea poate supravieţui aproape în orice condiţii.

Ajuns în acest punct, opresc cubul. A sosit medicul, o chinezoaică minusculă, dar energică, pe nume Anna Li.

Mă supune obişnuitei scanări medicale. Ciudată ocupaţie, fiindcă are de-a face cu mulţi necunoscuţi goi puşcă şi pesemne se întreabă după aceea, când îi vede îmbrăcaţi: Individul ăsta o fi cel cu un semn din naştere pe fund?

O anunţ că nu aduc cu mine nici o boală înspăimântătoare, doar dacă socoteşte ţăcăneala o boală molipsitoare. Îmi surâde mecanic, semn că nu-mi acordă atenţie.

– Nu ai nimic, îmi comunică, examinând banda imprimată, dar să te fereşti de dulciuri.

Apoi se îndepărtează în grabă.

După ce mă îmbrac, Căpitanul Mack preia din nou comanda, şi mă conduce pe coridoarele de un verde greţos, gemând de oameni purtând salopete gri. Pe ecusoane se lăfăiesc toate naţiile Pământului: jiang, grinzshpan, basho, mbasa, jones.

Spre mirarea mea, sunt cazat în apartamentul directorial. Un dormitor confortabil, o baie opulentă. Pe o terasă exterioară foarte întinsă, lucrările în piatră amintind de cele ale incaşilor stau dezgolite şi lucesc umed în ploaie. Priveliştea de peste valea fluviului, deschisă până spre munţii din depărtare, ar fi spectaculoasă, doar că este obstrucţionată de un paravan de plasă de oţel. Nişte lucruri semănând cu viermii se apropie încet prin umezeală.

– O să-ţi aducă cineva bagajele, îmi spune Mack. Dacă ai nevoie de ceva, sediul Securităţii se află alături. E la fel ca apartamentul tău, are două uşi, coridor şi terasă. Controlorul te va primi mâine dimineaţă, după ce te odihneşti.

Dă să plece. Însă eu am o întrebare de pus.

– Ce rost are paravanul acela?

Mack se încruntă.

– Aici obişnuia să doarmă domnul Krebs. Până când cineva a lansat o rachetă spre el. Din fericire, se găsea în biroul Securităţii şi stătea de vorbă cu mine, astfel că n-a păţit nimic.

– O rachetă?

– Una care se lansează de pe umăr, mă lămureşte, parcă scuzându-se, ca şi cum o rachetă de mici dimensiuni te omoară mai puţin decât una mare. O fi fost vreun angajat nemulţumit. Atunci am pus paravane. Avem unul şi în faţa biroului Securităţii.

– Proiectilul a fost furat din armureria voastră?

Mack mă săgetează cu privirea.

– Da.

– Şi unde doarme acum controlorul?

– În altă parte.

Închide uşa cu un gest hotărât, lăsându-mă să mă odihnesc cum oi putea, exact în centrul ţintei.

Cina se serveşte în sufragerie. Mack mă conduce către masa principală dintr-un salon privat. Sper să-l cunosc şi pe domnul Krebs. Însă controlorul cinează singur.

Fac în schimb cunoştinţă cu vreo zece directori şi ingineri. Engleza este cea de-a doua limbă a tuturor, astfel că aud o babilonie de accente ale celor care îşi exprimă speranţa fierbinte că voi reuşi să descopăr ucigaşul. Are deja la activ nouăsprezece morţi - aproximativ doi la sută din populaţia de 1042 de oameni. Doctoriţa Li apare din nou fulgerător, purtând un halat de laborator, şi mă anunţă că are hologramele cadavrelor şi toate datele rezultate la autopsie. Le pot vedea după cină.

– Sper că ai un stomac rezistent, mă atenţionează inginerul şef, un tip pe nume Antonelli, şi se strâmbă.

– De fapt, nu arată chiar atât de urât, spune Li. Întotdeauna o lovitură prin creştetul capului, executată cu un obiect ascuţit. Bizar mod de a ucide pe cineva, însă e silenţios şi eficient.

– Există vreun tipar în alegerea victimelor? Întreb. Bărbaţi ori femei, tineri ori bătrâni, homosexuali ori heterosexuali?

– Nu. Nu ar fi putut exista o diversitate mai mare, nici dacă cineva ar fi încercat să elimine o secţiune transversală a coloniei noastre. Adevărat, mai toate victimele sunt tinere. Dar asta ţine de demografia de aici.

Corect. Coloniile miniere arată cam aşa: câţiva oameni în vârstă conduc toată şandramaua, iar mulţi tineri viguroşi fac toate treburile grele şi deseori periculoase.

– Există totuşi un tipar. Toate crimele se comit aici, intervine Căpitanul Mack, deşi până în acest moment a rămas tăcută şi îmbufnată. Niciodată în tabăra minieră. E prima oară că oamenii se oferă voluntari ca să lucreze suplimentar în mină.

Cei din jurul mesei chicotesc destul de sumbru.

După ce terminăm de mâncat, o rog pe doctoriţa Li să mă prezinte celor mai tineri. Mă plimb prin sala principală de mese, dând mâna cu oamenii şi privind un caleidoscop de chipuri, care nu au în comun decât vârsta, sub treizeci de ani. Probabil junii se consideră până la ultimul directori în devenire, prezenţi aici ca să-şi facă pontajul, apoi să plece acasă şi să urce treptele ierarhiei. Mă întreb câţi dintre ei vor reuşi.

Câteva minute mai târziu, merg alături de Anna - am ajuns să ne tutuim aproape imediat - pe un coridor care duce la clinica ei. Când ajungem pe la jumătatea drumului, se opreşte şi spune:

– Prima crimă s-a petrecut exact aici.

– *Aici?*

Ne aflăm în mijlocul unui coridor absolut pustiu, nemobilat, lung de aproximativ douăzeci de metri, fără ferestre, bine iluminat şi lipsit de orice ascunziş. O întreb cine a fost victima.

– O femeie pe nume Cabrera. Atletă, bună alergătoare; viaţa e atât de plictisitoare aici, încât cei ce nu cad pradă băuturii se apucă de atletism. Dacă l-ar fi văzut venind, sunt sigură că ar fi putut scăpa.

– Cu ce a fost lovită?

– Pesemne cu un piolet, are mâner scurt, e uşor de dosit. Vârful a pătruns prin fisura longitudinală a craniului şi s-a afundat aproape şapte centimetri în mezencefal. Cabrera a mai trăit câteva ore în stare de comă, apoi a murit.

– Criminalul e neapărat un bărbat?

– Nu, având în vedere fetele care urmează cursuri de arte marţiale. Suntem copleşite numeric de bărbaţi şi dacă n-am fi în stare să ne apărăm, am avea câte-un viol pe săptămână.

– Vrei să sugerezi că nu toţi minerii sunt gentlemeni?

– Sunt gentlemeni aproape în aceeaşi proporţie ca poliţiştii.

Constat că am în faţă o femeie spirituală.

PROBA NUMĂRUL (2)
Din raportul redactat de Anna Li, medic generalist

Această persoană l-a cunoscut pe Robert - colonelul Kohn - Chiar în seara sosirii sale pe Bela.

Din scanarea lui medicală îmi amintesc doar că nu era circumcis. La masă, am observat că era un bărbat masiv, cu părul încărunţit prematur.

Discuţia noastră iniţială a fost utilă, cred, pentru că l-a ajutat să înţeleagă situaţia de aici, de pe Bela. A manifestat interes faţă de datele pe care i le-am putut pune la dispoziţie. Nu am reuşit să stabilesc de la început dacă era inteligent, deşi vorbea ca o persoană cultivată. Admit că aroganţa intelectuală este unul dintre defectele mele grave. Noi, medicii, îi privim mai întotdeauna de sus pe poliţişti, chiar dacă se întâmplă să susţinem contrariul.

Când am plecat, am încuiat uşa laboratorului. Începusem să investighez un vierme comun, sau o larvă, sperând că descoperirea structurii factorilor ereditari cromozomiali ar asigura un model pentru lucrări ulterioare privind creaturile mai complexe şi mai interesante de pe Bela.

Urându-i colonelului tot binele în gând, m-am apucat de activitatea tăcută şi pasionantă, care m-a făcut să uit cu desăvârşire de cadavre şi de cei care le-au lăsat în urmă.

PROBA NUMĂRUL (3)
Din agenda colonelului Kohn

Glasurile indiferente ale ceasurilor anunţă miezul nopţii, dar nu am deloc senzaţia că ar fi această oră. Sunt pregătit de culcare, dar, din câte s-ar părea, nu de somn. Creierul meu continuă să funcţioneze în gol în plictisul sec al oboselii.

Mă bucur că mi s-a implantat acest cip în laringe, astfel că nu trebuie să vorbesc tare ca să-mi înregistrez gândurile. Niciodată nu ştii cine trage cu urechea. Tehnica seamănă oarecum cu a ventrilocilor, şi nu e greu de deprins. Toate porcăriile din fluxul conştiinţei ajung astfel în agendă, care este îngropată adânc în memoria codificată.

Fotografiile puse la dispoziţie de Anna sunt destul de înspăimântătoare, şi nu mă prea ajută. Despre notiţele lui Mack privind crimele se poate afirma acelaşi lucru. Ucigaşul este eficient. Modul de operare este bizar. Victimele sunt alese la întâmplare.

Crimele au debutat pe coridoare, s-au produs pentru scurtă vreme în crescătoriile hidroponice, apoi s-au petrecut oriunde. Cei care făceau jogging au fost puşi la pământ pe culoarele de alergare, cei care lucraseră până târziu, au sfârşit în ateliere şi birouri.

Omorurile au continuat chiar şi după ce Mack a dat ordin ca oamenii să nu meargă nicăieri fără un însoţitor. O femeie folosea toaleta, în vreme ce alta stătea de pază la uşă. Când cea dinăuntru a încercat să deschidă uşa, n-a putut din pricina cadavrului prietenei.

Metodele obişnuite de investigaţie au dat greş. Testele pentru descoperirea de pete de sânge, urme de păr sau fibre nu au dat nici un rezultat. Coloniei îi lipsesc echipamentele necesare pentru efectuarea de teste psihologice sofisticate. Metodele folosite de Mack au fost improvizate şi dure; după prima crimă, a interogat pe toată lumea, i-a eliminat de pe lista suspecţilor pe cei care aveau alibiuri solide, apoi a arestat trei oameni care nu aveau alibi.

Rezultatele nu au fost îmbucurătoare. După alte două crime, a trebuit să-i elibereze pe suspecţi.

Problema e că nu *toţi* au alibi pentru fiecare crimă, nici chiar pentru mai multe. Nu se descoperise nici o urmă a armei. Deşi inginerii minieri erau în număr preponderent, pioletul nu se număra printre instrumentele lor standard; probabil fusese adus în bagajele personale de cineva pasionat de ascensiuni sau alpinism. Computerele lui Mack au verificat facturile bagajelor personale pe o perioadă îndelungată, atât cât au permis evidenţele, dar nu au descoperit nici un asemenea obiect.

Platforma de piatră de sub picioarele noastre este înţesată de pasaje înguste. Când au apărut tot soiul de poveşti privind ucigaşi extraterestri, Controlorul a luat la început în râs o asemenea idee, după care i-a dat ordin lui Mack să examineze posibilitatea. Aproape oricare fiinţă umană adultă era prea mare ca să poată trece pe acolo, aşa că a folosit un robot.

Cubul de memorie conţine câteva imagini ale picturilor rupestre pe care le-a descoperit sub pământ, primele care fuseseră văzute vreodată, lăsate de arkienii din Zamok, nişte fiinţe bipede cocoşate, de culoare cafenie, având picioare cu trei degete, capete de forma unor bostani şi probleme dentare grave. Însă, cu excepţia unor excremente şi a câtorva oase de animale mici, nu se descoperiseră semne ale vreunei prezenţe recente.

Concluzia nu a surprins-o pe Anna. Analizând circumstanţele în care se comiseseră crimele, trăsese deja concluzia că ucigaşul era de origine umană, la fel ca victimele sale.

Ei, la naiba. Încă mă străduiesc să adorm, dar fără nici o şansă. Sunt prea obosit, evident, iar creierul meu continuă să ruleze în gol.

Simţind nevoia de a inspira puţin aer adevărat, îmbrac un halat, deschid o uşă groasă ce dă spre terasă şi mă strecor pe după paravan. Dinspre fluviu răzbate un urlet tremurător. De sus cad picături reci ca gheaţa, iar tunetele fac să se cutremure dealurile îndepărtate.

Aici sus, aerul are un gust plăcut - fitoplanctonul şi verdeaţa junglei lucrează din plin ca să elimine gazul otrăvitor pe care ne place să-l inspirăm. Îmi simt deja inima bătând mai iute. Presupun că atunci când te afli în junglă, printre toate chestiile acelea în putrefacţie, ai parte de o duhoare... Aşa e în mai toate junglele.

Picioarele desculţe îmi sunt reci, am uitat să-mi aduc papuci. Blocurile de piatră sunt netede şi alunecoase. Simt cum strivesc mici viermi sub tălpi. Traversez terasa către un parapet scund şi privesc în jos. Fulgerele licăresc deasupra junglei dense şi întunecate, care mărgineşte malurile fluviului. Apoi dau de un miros ce-mi aminteşte de cuşca unui leu de la o grădină zoologică...

Auu!

Fiu! Ce şoc neplăcut.

O clipă, să reiau firul evenimentelor. Dinspre biroul Securităţii răzbătea o lumină, iar eu mă întorsesem în acea direcţie şi lipăiam spre el, când cineva a deschis brusc uşa, a îndreptat un pistol de şocuri spre mine şi a strigat:

– *Â bas!*

M-am azvârlit pe pietrele umede, iar proiectilul a vâjâit pe lângă mine. M-am răsucit exact la vreme ca să văd ceva mare, care venea peste parapet, răsturnându-se înapoi şi dispărând.

Acum mă simt mai bine. Mă aflu în sediul Securităţii, iar un tip tânăr în uniformă îmi oferă un prosop, exact ce-mi trebuie în aceste momente.

– Domnule, mi se adresează politicos, cred că nu ar trebui să ieşiţi afară noaptea. Uneori, se întâmplă ca *anemahle* sălbatice să se caţere pe ziduri.

Am în faţă un tip slăbănog şi agil ca un arc strâns, cu o umbră de barbă pe bărbie şi ochi negri extrem de vii. Vorbeşte engleză cursiv, dar câteodată într-un mod original. E locotenentul Michel Verray, ofiţer de securitate.

În jurul nostru, nenumărate monitoare clipesc şi bâzâie parcă mai mult pentru sine. Aici e paradisul oricărui pervers. Într-un dormitor, un maldăr tumultuos de aşternuturi sugerează o pereche de amorezi care încearcă

să se bucure de puţină intimitate cât fac dragoste. Iată una dintre scenele cele mai lipsite de interes - un dormitor pustiu - al meu.

La Baza Principală, Michel este singurul asistent cu program normal al căpitanului Mack. El îi spune, cu o inflexiune ironică, Maman.

– Poftiţi, domnule colonel. Este cheia de la biroul Securităţii. Sunt convins că Maman nu are nimic împotrivă. Şi o să vă încredinţez un pistol, contra semnătură.

În timp ce completăm formularele, flecărim de una şi alta. Iau pistolul, verific încărcătura, apăs butonul de recunoaştere până când acesta memorează tiparul capilarelor de pe mâna mea. Bună, domnule pistol! Bună, colonele!

Mai schimbăm câteva banalităţi.

– Presupun că nu e chiar mama ta, nu-i aşa?

Omul face o strâmbătură comică.

– Non. Dar cred că i-ar plăcea.

Dacă are dreptate, ar fi primul semn de sentiment uman pe care l-aş descoperi la Mack. Michel mă iniţiază în activitatea biroului, explicându-mi că monitoarele au fost instalate după primele crime.

– Ne străduim să-i convingem pe oameni să stea în zonele aflate sub supraveghere. Îmi pare rău că nu avem mai multe echipamente. Nu deţinem suficiente camere, astfel că oricine poate pândi în zonele neiluminate, aşteptând doar o şansă pentru a ataca.

– Dar oamenii nu s-au plâns că îi spionaţi?

– La început, da. Acum, când sunt speriaţi de-a binelea, nu se mai plâng atât de mult. În orice caz, am ajuns să ne spionăm între noi. Acolo e camera mea, cu colegii mei de apartament. Iar dincolo cred că o veţi observa cu încântare pe Maman citind în pat.

Mack nu are peruca pe cap, iar părul îi este tuns scurt. Îmi aduce aminte de portretul făcut de Picasso scriitoarei Gertrude Stein. Întreb dacă cele vreo zece arme din rastel sunt singurele existente în cadrul coloniei. Nu, sigur că nu. Oamenii de la Securitate - Mack şi Michel, plus Vizbee şi Smelt - poartă arme la ei. La fel domnul Krebs, inginerul şef

Antonelli şi încă unul sau doi dintre şefii cei mari. De fapt, toţi vor arme, însă Mack se opune şi, până acum, Krebs a fost de partea ei.

Au dreptate, normal. Civilii înarmaţi pot fi mai primejdioşi decât orice criminal.

– Şi ce s-a întâmplat cu rachetele? întreb.

Michel surâde larg, înţelegând la ce fac aluzie.

– Toate cele cinci care au mai rămas sunt aici, sub cheie, care se află la Maman.

– Îmi închipui că atacul asupra Controlorului a făcut-o să-şi piardă din prestigiu.

– Toată situaţia asta o face să-şi piardă prestigiul. Devine tot mai sumbră pe zi ce trece. Chiar dacă arată ca un munte, tot o roade insuccesul. Şi refuză să ia medicaţia pe care i-a recomandat-o doctoriţa Li.

Michel aduce o sticlă de coniac şi două pahare de plastic dintr-o cameră alăturată. Băutura stârneşte un foc binevenit în măruntaiele mele. Continuăm să flecărim şi curând devenim amici. Aşa aflu că Michel a făcut o explorare a pasajelor subpământene.

– Tu ai construit robotul?

– Non. Minerii aveau deja astfel de lucruri pentru a cerceta locuri prea înguste ori *periculoaze* pentru oameni. Le spuneau *păianzeni* - maşinării mărunte, cu trei picioare, o cameră digitală şi un spot. Eu l-am dirijat prin tuneluri, am făcut un cub de memorie pentru Maman şi, pe ascuns, unul pentru mine.

A făcut un gest din umeri, rostogolindu-şi ochii în sus, într-o expresie comică de spaimă.

– Doamne, ce s-ar supăra dacă ar şti de copia asta.

– De ce?

– Ca multe alte bunici, e greu să te înţelegi cu ea. Îşi închipuie că puterea stă în cunoaştere. De acord, o fi având dreptate. Vrea să ştie tot ce se petrece aici. N-am nimic împotrivă, asta îi este meseria. Dar vrea să şi monopolizeze informaţiile, să le pună deoparte împotriva oricăror duşmani.

– Înseamnă că are inamici.

– Mais oui, spune proaspătul meu prieten, cu un aer de bună dispoziţie, şi dă peste cap ce i-a mai rămas în pahar. În afară de mine şi Krebs, toată lumea o urăşte de parcă ar fi pesta.

– Chiar aşa, precum ciuma, zici? În fine, oricum nu-mi închipuisem că era nesperat de populară. Pe măsură ce face din nou plinul paharelor, Michel devine tot mai franc. Profitând de asta, îl întreb:

– Dar de ce ai vrut să ai şi tu un cub, Michel?

– Când ajung acasă, vreau să obţin o diplomă în Civilizaţii Extraterestre şi să mă apuc de predat. Am început să analizez informaţiile cadru cu cadru şi cred că pot să-mi scriu toată *theeza* din ce există acolo. Le bon Dieu nu a avut intenţia să mă facă poliţist, a adăugat, apoi roşeşte, socotind că aş putea lua remarca drept o insultă la adresa profesiunii mele.

– Sunt de acord cu Dumnezeu, îl asigur, cu un aer solemn, apoi îi urez noapte bună.

Înarmat, traversez terasa fără nici o problemă.

Bun băiat, gândesc la întoarcere. Mi-a salvat viaţa, apoi m-a scutit de nenumărate motive de jenă post-mortem. Cum ar fi fost o însemnare finală din dosarul meu personal care să sune aşa: *În prima zi a ultimei misiuni încredinţate, Kohn, RobertR., colonel, număr de cod 52.452.928, a reuşit să se lase înghiţit de sălbăticiuni.*

Noapte bună tuturor. Şi vise plăcute.

Dimineaţa apare cu ploaie, tunete, fulgere şi un şoc foarte neplăcut.

Sunt convocat încă din zori în biroul lui Krebs. Căpitanul Mack bate la uşă şi, când ies nesigur pe picioare, cu ochii lipiţi de somn, mă conduce într-o muţenie sumbră, pe un labirint de coridoare.

Ne aflăm undeva în adâncul Bazei Principale, când ajungem la noul apartament directorial, situat la o asemenea adâncime, încât vuietul furtunii s-a stins cu totul. Este evident că domnul Krebs nu vrea ca noul lui apartament să mai fie lovit de vreun proiectil.

Biroul este spaţios, neutru şi urât, lucru ce se poate spune şi despre ocupantul lui. Mack se retrage fără o vorbă,

iar un bărbat cu o faţă sumbră, umflată, stând pe un fotoliu directorial, cu spătar înalt, se apleacă în faţă şi îmi întinde două degete moi pe care să i le strâng în semn de salut.

Trăsătura principală de pe faţa lui este falca de jos, care pare o cupă de excavator. Caninul inferior dreapta îi iese în afara. Burta îi trece peste tăblia biroului, însă braţele îi sunt subţiri şi par neobişnuite cu vreun efort fizic. Îl categorisesc drept directorul perfect, un grăsan cu un fund ce atârnă, care nu e bun la nimic altceva decât să dea ordine unor oameni mai deştepţi şi mai puternici decât el.

– O să pleci peste jumătate de oră, mă întâmpină, în loc de salut.

– Să plec, unde?

– Cum unde, să examinezi cadavrul, mormăie, lăsându-se să cadă din nou pe spătarul înalt al fotoliului. Să o iei pe Li cu tine. E un doctor de mâna a treia, dar nu avem pe cineva mai bun.

– A mai avut loc o crimă?

– Nu ţi-a spus Mack? Ce mama dracului, trebuie să mă ocup de toate? Da, s-a petrecut la Tabăra minieră Alfa.

– E prima crimă la o tabără minieră.

– Întocmai. Acum, căcăcioşii ăştia laşi, care lucrează pentru mine, nu vor mai vrea să coboare în subteran. Îşi închipuie că se află aici să înfulece mâncarea oferită de companie, să îşi facă pontajul şi să lucreze cât mai puţin.

Încep să pricep de ce ar dori cineva să îl spulbere cu o rachetă pe domnul Krebs. Pare să aibă o părere la fel de proastă despre mine. Stă locului, sfredelindu-mă cu privirea vreme de câteva secunde, apoi mă întreabă pe neaşteptate:

– Sper că nu ai de gând să-mi încarci bugetul cu onorariul tău.

Îşi împinge falca de jos şi mai mult în faţă.

– Nu. Sunt plătit de cei de la centru, iar cartelul le rambursează cheltuielile.

– Aha, slavă cerului pentru serviciul ăsta. Cel care a murit nu era cineva important. Să mulţumim cerului şi pentru serviciul ăsta.

Cu aceste cuvinte se încheie şi întrevederea noastră.

Îmi iau agenda, îi pun o baterie nouă şi o întâlnesc pe Anna în faţa clinicii. Are cu ea o sacoşă plină de fiole pentru probe şi o trusă medicală. O ajut să le care.

– Ţi-am întâlnit şeful, îi spun, în timp ce ne grăbim spre platforma de decolare.

– Îl deteşti de cum îl vezi. Grăbeşte-te, nu avem decât un zbor pe zi, nimic mai mult.

Zece minute mai târziu, decolăm şi ne trezim azvârliţi drept în colţii furtunii.

Aşa un zbor mai zic şi eu. A durat o oră sau, mai curând, o eternitate, indiferent cum ai privi lucrurile. Blestemata de cutie neagră care ne dirija fusese programată să ne ducă pe ruta cea mai directă, probabil din dorinţa de a economisi combustibil, aşa că am traversat un golf larg, unde apa întunecată era cât se poate de învolburată. Vântul se repezea furios spre ţărm, iar noi zburam exact în fata lui.

Sunt aproape sigur că un fulger va prăji cutia neagră şi ne va trimite direct în fundul mării. N-am mâncat de dimineaţă, aşa că nu am ce să vomit, decât stomacul în sine, probabil.

Anna îndură toate zgâlţâielile şi hopurile cu stoicism, ori aşa mi se pare mie. Cu toate astea, bag de seamă că şi ea scoate un geamăt de uşurare când, într-un târziu, lăsăm golful în urmă şi ne aşezăm cu o trepidaţie pe un alt cerc de beton spălat de ploaie, aflat în apropierea unui grup de boite şi ateliere.

– Gata, am ajuns la Alfa, mă anunţă ea.

Câţiva oameni apar în goană cu umbrele - da, chiar umbrele, din cele folosite pe Pământ -, dar bineînţeles că noi ajungem oricum leoarcă. Aici sunt cazaţi douăzeci şi patru de oameni, însă trei sunt plecaţi să repare o pompă de noroi, ce-o mai fi şi aia. Aşa se face că-mi sunt prezentaţi douăzeci de oameni vii şi unul mort.

Acesta din urmă este un tânăr pe nume Thoms. Zace cu faţa în jos pe podeaua de beton a atelierului. La prima vedere, singura diferenţă privind modul de operare este faptul că a fost lovit în ceafa, iar nu în creştet.

– Se pare că arma a pătruns prin scizura mediană posterioară a bulbului rahidian, spune Anna, mai mult pentru agenda ei.

Însă după aceea îşi pune pe cap o lampă cu xenon şi o lupă tridimensională de mare putere, îşi lasă lentilele peste ochi, îngenunchind, şi aproape că atinge cu nasul părul îmbibat de sânge de pe cap.

Când o ajut să se ridice, se încruntă.

– Rănile celor din Zamok erau bine conturate, mormăie. De data asta... rana nu mai e chiar atât de precisă. E ca şi cum arma s-a turtit la impact. Va trebui să fac o comparaţie când vom duce cadavrul la laborator. Ajută-mă să-l întoarcem.

Într-un anume fel, mişcarea cadavrului are un efect calmant asupra mea. De fiecare dată când dau cu ochii pentru prima oară de un cadavru, sufăr un şoc, în ciuda atâtor ani de când tot văd urmările unor acte de violenţă. Numai că atunci când manevrez un cadavru şi îi percep greutatea aparte, îndeosebi unul, aşa cum se întâmplă acum, în care se instalează rigiditatea, ştiu că am între palme pământ şi piatră, nu o persoană, şi reuşesc să o tratez ca pe orice altă dovadă criminalistică.

Examinarea superficială îmi arată că, în afară de a fi mort, lucru pe care l-a remarcat şi Anna, Thom nu ne mai oferă nici o altă informaţie. După ce facem o mulţime de fotografii holografice, îl băgăm într-un sac, iar minerii ne ajută să îl punem într-un frigider.

Îmi petrec restul zilei într-un birou mic şi gol, cu un singur monitor, care clipeşte nesigur pe o măsuţă ciobită de duroplast. Beau cafea, mă îndop cu nişte sandvişuri rău făcute, acoperite cu nişte maioneză sintetică şi greţoasă, şi îi interoghez pe supravieţuitori.

Nimeni nu a văzut sau auzit ceva. Thoms era apreciat de toată lumea, nu avea nici un duşman declarat, iar toţi cei de la punctul de lucru Alfa erau sub observaţie în momentul morţii, pe care Anna îl situează între 6:30 şi 8:00 dimineaţa. Am ajuns la ultimul nume de pe lista mea, când doamna Justiţie îşi ridică legătura de peste ochi şi îmi aruncă o privire.

Martorul - pe nume Ted Szczech, pronunţat Şec - este un puşti palid şi slăbănog, ce pare să aibă în jur de şaisprezece ani şi poartă o salopetă care i-ar putea servi şi drept cort. Intră în cameră târându-şi picioarele şi aduce un plic.

– Aa... aam, am ceva, ceva pentru dumneavoastră, domnule, se bâlbâie el.

– Serios? Ce anume?

Mâncarea proastă şi lipsa oricărui progres m-au făcut să-mi pierd buna dispoziţie.

În următoarele cinci minute, Ted se împleticeşte în propria-i limbă. Treptat, înţeleg din exprimarea lui bâlbâită că lucra în acelaşi atelier cu Thoms, astfel că a fost primul care a observat cadavrul, înainte de a da alarma, a dat fuga să-şi caute camera digitală, anticipând că, în scurtă vreme, toată lumea din Alfa avea să dea buzna la locul faptei, şi va şterge ori distruge orice indiciu.

– Şi atunci de ce nu mi-ai adus fotografiile imediat? îl întreb cu glasul cel mai gros şi grav cu putinţă.

În realitate, mă impresionează iniţiativa lui.

– Mm... mm... mi-am aşteptat rândul la anchetă, explică Ted. Şi... aa... aa...

– Ce mai e? spun, începând să extrag fotografiile din plic.

– Ăă... se pot vedea foarte clar urmele de picior.

– *Urme de picior?*

– Da. Au apărut când am folosit lumină infraroşie. Lumina obişnuită nu evidenţiază nn... nimic. Nn... nici n-am ştiut că erau acolo, decât după ce le-am impp... primat.

Mă uit lung la urmele de picior cu trei degete, existente în jurul unui cadavru care este atât de proaspăt, încât la lumină neagră luceşte datorită căldurii pe care încă o degajă. Dimineaţa foarte devreme, podeaua de piatră era rece, iar trupul ucigaşului a creat suficientă căldură tranzientă ca să fie înregistrată de camera foto.

– Probabil că a fugit când ai dat să deschizi uşa, comentez eu.

Asta pare să-l sperie pe Ted.

– Aşa credeţi? întreabă, făcând ochii cât cepele. Chiar aşa? (De data asta fără să se bâlbâie deloc.)

După ce îi arăt fotografiile, Anna pare gata să-şi smulgă părul ce dă să încărunţească.

– Of, Mare Tao. *Stabilisem* doar. Ucigaşul trebuie să fie *uman*, se vaită gemând.

– De acord, a fost un om. Apoi apare trei-degete, se apropie de cadavru, o rupe la fugă, dispare în junglă şi...

Glasul meu se stinge fără să închei fraza. Anna mă priveşte. Mă uit şi eu la ea. Amândoi ne aducem aminte unde am mai văzut picioare cu trei degete.

– Am face bine să ne întoarcem la Zamok, spune. Imediat!

Furtuna s-a potolit, iar călătoria de întoarcere este cam plicticoasă, ceea ce nu a fost cazul la venire. Învelit în sacul translucid de plastic şi aşezat în spatele nostru, cadavrul îmi aduce aminte în mod neplăcut de un făt gigantic înfăşurat în placenta lui.

Reveniţi la Castel, ne cărăm bagajele în spate şi călcăm prin băltoace mari, după care mergem pe coridoare cenuşii până ajungem în laboratorul Annei. Caut pe infopack fotografiile făcute de Păianjen în subteran şi le verificăm. Într-adevăr, arkienii au picioare cu trei degete ce seamănă cu imaginile neclare ale lui Ted.

În timp ce-mi fac ceai pe un încălzitor aflat sub un clopot vidat, Anna o apelează pe Mack şi solicită cubul de memorie cu explorarea integrală a pasajelor subterane.

– Nu eşti autorizată să cunoşti aceste informaţii, mârâie femeia lipsită de graţie.

– Cum adică? se răsteşte Anna. Am drept de acces la orice informaţii. Sunt necesare în activitatea mea.

– Ai acces la puţoaiele angajaţilor! Nu eşti ofiţer de Securitate, nu ai nici o aprobare.

Văzând unde a ajuns discuţia, intervin:

– Căpitane, eu am drept de acces la fel ca tine, ba chiar mai mult. Trimite odată cubul acela, dar cât mai urgent.

Mă simt foarte satisfăcut. Poate n-o fi frumos să faci paradă cu gradul tău, dar se dovedeşte eficient.

Ne calmăm, apoi apare Michel cu un pachet sigilat, pentru primirea căruia eu şi Anna trebuie să semnăm. Tânărul îmi clipeşte complice, după care se duce în treaba lui. Două minute mai târziu, eu şi doctoriţa stăm alături, urmărind pe computer imaginile din cub.

Formele cu aspect solid tresaltă, se stabilizează, îşi pierd din claritate, se limpezesc. Coborâm o serie de trepte înguste. Lumina intensă baleiază înainte şi înapoi, mişcările ei fiind încurcate de înaintarea robotului. Anna opreşte un cadru pe ici, colo, să avem o imagine mai clară.

De-a lungul pereţilor de piatră netedă, mărşăluieşte o procesiune de arkieni pictaţi în costume fantastice, făcute din piei de animale şi pene. Capetele au o înfăţişare ciudat de ascuţită, conferită de dinţii proeminenţi. La picioarele scării, un coridor se desparte, pornind spre stânga şi dreapta, iar robotul începe să exploreze. Pasajele se desfac şi se bifurcă mereu, astfel că el pătrunde în încăperi mici, ale căror pereţi sunt acoperiţi cu picturi hidoase, care mă fac să mă gândesc la arta mayaşă de la Tikal şi Dzibilchaltun.

Totul este fascinant, dar nu ne ajută deloc în problema noastră. Până să se sfârşească spectacolul, s-a răcit şi ceaiul.

– Aşadar, domnule colonel, ce concluzie trageţi? mă întreabă Anna, cu o ironie deloc nevinovată.

– Un extrateres... încep eu.

– Arkienii sunt băştinaşi, mă corectează. Noi suntem extraterestrii.

– Bine, bine. Întâi de toate, ai avut dreptate. Crimele de la Zamok nu puteau fi comise de un arkian. Dacă te întorci şi vezi pe coridor o creatură ciudată, fugi, urli, te aperi, acţionezi într-un fel, ceea ce victimele nu au făcut. Omorurile de aici au fost comise de un om. Prin urmare, ne confruntăm cu o anomalie.

Ne privim în linişte. Căutând o idee prin mintea golită de gânduri, o întreb:

– Ce ştim despre arkieni?

Ea face un gest.

– Ce ai văzut şi tu.

– Nu asta... (Nu ştiu ce voiam să spun.) Cum au supravieţuit pe lumea asta? E atât de bizară, ba un ger extrem, ba o arşiţă de iad, anotimpuri care ţin decenii întregi... cum s-au descurcat?

Oftează.

– Nimeni nu ştie. Noi suntem doar un coş pe faţa acestei planete. Am venit aici cu viziunea tipic mărginită a inginerului, să săpăm, să topim şi să livrăm lingourile, apoi să plecăm acasă, când secăm filoanele.

Îşi face de lucru câtva timp, încălzind ceaiul, apoi continuă:

– Sunt la fel de rea ca toţi ceilalţi. Îmi petrec zilele efectuând exerciţii fizice de rutină şi tratând răni ortopedice ale celor ce lucrează în mine. De la asta mi se trage şi chestia cu puţoaiele angajaţilor. După program, încerc să fac şi ştiinţă adevărată.

– Şi-ai reuşit să descoperi ceva util?

– Pentru soluţionarea crimelor? Nu. Dimpotrivă, n-are nici cea mai mică legătură. Încerc să descifrez biologia moleculară a...

– Aha, înţeleg.

– În orice caz, m-ai întrebat cum se adaptează băştinaşii la lumea asta. Răspuns: nu ştiu felul de funcţionare al lucrurilor pe Bela. Lucrurile practice ne răpesc atât de mult timp, încât nu ne mai rămâne nici o clipă să fim şi inteligenţi.

Prin urmare, renunţăm. Îi trimit lui Michel informaţiile culese la Alfa, apoi mergem la cină.

O reluare a celor petrecute seara trecută - Mack mâncând, inginerii măsurându-mă din ochi, întrebându-se dacă ştiu ceva ce ei n-au aflat încă despre ultima atrocitate. Ca să evit întrebările la care nu vreau (de fapt, nu pot) să răspund, ocolesc orice conversaţie, îi spun noapte bună Annei şi profit de prima ocazie prielnică pentru a-mi târî fundul bătrân şi obosit la culcare.

Prin uşa ce dă spre terasă văd că se instalează o nouă furtună. Cubul îmi spune că „ploile de primăvară” ţin aproximativ patruzeci de ani. Ce părere ar avea Noe?

Mă întind în pat, dar iarăşi nu pot adormi, pentru că fulgerele mă trezesc de fiecare dată când închid ochii. Blestemând, mă ridic şi caut o modalitate de a întuneca fereastra.

Un fulger brăzdează cerul. În cadrul paravanului, un monstru se holbează la mine.

Încă un fulger spintecă bezna. Mă uit din nou. Ei, lasă prostiile, e doar un animal.

Cu toate astea, e impresionant. Stă ridicat, cu picioarele încovoiate, corpul acoperit de o blană aspră, de culoare nedefinită. E un mistreţ, Dumnezeule, un mistreţ uriaş, cu două picioare. Urechi păroase, ochi roşii, în care sclipeşte o inteligenţă porcină ce mă uimeşte, şi colţi, doi jos şi doi sus, de un oranj murdar, însă albi acolo unde se întretaie şi se freacă unii de alţii, şi îndeosebi botul plat, fremătând neîncetat, cu nările păroase dilatate...

Apoi constat în mod evident că nu e mistreţ sau ceva care să poată fi recunoscut. Are gheare lungi în loc de copite. Cu membrele din faţă musculoase, potrivite pentru mers ori căţărat. Să ne imaginăm un urs mare, încrucişat cu o purcea, încrucişat cu... cu ce? Cu ceva, acolo.

Pe întuneric, acel triumf al manipulării genetice naturale zgârie transplastul gros cu ghearele de douăzeci de centimetri, scoţând un sunet înnebunitor. Un nou fulger îl iluminează. I se văd complet colţii lungi de doisprezece centimetri, apoi creatura se întoarce, frustrată.

Încă un fulger. Animalul a dispărut.

Destul de zdruncinat, îmi continuu căutarea, descopăr un comutator pe perete şi îl ating. Da, lăudaţi fie zeii, oricare ar fi ei, fereastra se întunecă. Mă duc din nou la pat şi încerc să adorm.

Prin minte mi se derulează o procesiune de creaturi înveşmântate cu pene, urmate de porci în două picioare şi de medvedii lui Maiakovski, animalele asemănătoare cu urşii, care i-au atacat oamenii în urmă cu şaptezeci de ani, când pe Bela domnea iarna...

De ce mi se pare că aceste creaturi ciudate seamănă vag între ele?

PROBA NUMĂRUL (4)
Din raportul întocmit de Li, Anna M., medic generalist

Mi-am petrecut seara în laborator, cu intenţia de a lucra la proiectul meu. Însă gândurile mi se îndreptau mereu spre cadavrul din congelator.

Într-un târziu, am cedat curiozităţii, l-am târât pe sărmanul domn Thoms pe masa de examinare şi m-am apucat să-i examinez rana. Am descoperit ceva bizar aproape instantaneu.

Probabil că ar fi trebuit să-l chem imediat pe colonel, dar am socotit că dormea deja. De aceea mi-am promis că voi discuta cu el la micul dejun, fără să-mi dau seama că, extrem de obosită după toate aventurile de peste zi, s-ar putea să dorm mai târziu şi să ratez întâlnirea de dimineaţă cu el. Exact aşa s-a întâmplat.

PROBA NUMĂRUL (5)
Din agenda colonelului Kohn

– Aşa, face domnul Krebs, strângând din fălci şi plescăind, ce ai descoperit până acum?

Biroul lui lipsit de ferestre îmi creează senzaţia că aş fi fost îngropat de viu. Individul, cu profilul lui de piranha, cu mâinile plăpânde şi cu stomacul revărsat peste curea şi tăblia biroului reuşeşte să arate în acelaşi timp periculos şi neajutorat.

– Cine credeţi că a încercat să vă omoare cu proiectilul acela? îi răspund tot printr-o întrebare, să întreţinem conversaţia.

E o întrebare pe care am visat-o (cu adevărat) noaptea trecută, când subconştientul meu a făcut, în cele din urmă, ceva folositor.

– Eu vreau răspunsuri, nu întrebări.

– Hm, încă nu am nici un răspuns. Numai că nu-i vorba doar de douăzeci de crime. A mai fost şi o încercare de asasinare a directorului executiv al coloniei. Sunt curios dacă există vreo legătură.

Mârâie. Chiar aşa face, mrrr. Ca un câine.

– Discută cu căpitanul Mack. Cu aşa ceva se ocupă.

– Mă mir că aţi păstrat-o într-o funcţie atât de importantă după câte nenorociri s-au petrecut aici, spun eu fără fereală.

– Am încredere absolută în ea.

Interpretez asta drept o recunoaştere că oricine ar fi numit în locul ei, ar putea folosi armele de la sediul de Securitate pentru o nouă încercare de asasinat.

– Bine, dacă nu te deranjează să-mi răspunzi la întrebarea iniţială, ce ai descoperit legat de *crime?*

Îmi deschid agenda şi o fac să bâzâie. Pe scurt, îi prezint evenimentele din ziua precedentă. La sfârşit, trag concluzia:

– Arkienii au intrat şi ei în joc.

– Dar au murit *cu toţii!* spune aproape răcnind.

– Au murit la fel ca mayaşii sau egiptenii, celţii sau cambogienii, ori alţi constructori ai unor oraşe părăsite de pe Pământ. Doar s-au mutat de acolo. Descendenţii lor continuă să trăiască. Primăvara i-a scos pe arkieni din ascunzători, şi ce au găsit? Acropolele lor, templul lor de pe munte, pângărit de extraterestri - adică de noi. Asta i-a iritat, şi atunci au ucis primul om.

Consider că teoria asta e destul de frumoasă - mult prea frumoasă ca să fie şi adevărată.

– Vrei să sugerezi că nu oamenii au comis crimele?

Cu răbdare, îi explic dificultatea de a încerca să arunci în spinarea băştinaşilor vina pentru primele nouăsprezece omoruri.

– Deci, îmi spui că avem doi ucigaşi, în două locuri diferite, care omoară oameni în acelaşi mod bizar, iar unul e uman, iar celălalt, cine ştie ce. Asta e cea mai neroadă teorie pe care am auzit-o vreodată.

– Domnule, aţi rezumat perfect problema. Probele sunt absurde. Dar astea sunt dovezile.

Restul discuţiei se dovedeşte o pierdere de vreme. Ridicăm glasul unul la celălalt, iar asta nu duce nicăieri. Curând va sosi o navă de aprovizionare şi cred că o să profite de ea ca să mă trimită acasă, pentru că funcţia îi conferă un asemenea drept. În felul ăsta, o să fim amândoi fericiţi.

Simţind nevoia de a mă răcori puţin după partida de ţipete, am pornit să caut laboratorul Annei şi m-am rătăcit imediat.

Nu ştiu dacă am precizat deja, dar Baza Principală este un labirint ameţitor. Clădirile au fost înălţate la diferite intervale, în scopuri diferite, din materiale diverse, care erau disponibile în momentul respectiv. De atunci încoace, populaţia a crescut la peste două mii de persoane, după care a scăzut, pe măsură ce filoanele exploatate s-au epuizat şi minele au fost închise. Acum, o duzină de clădiri au rămas goale în mod permanent, iar un vălmăşag de coridoare duce spre acele clădiri sau vine dinspre ele, deşi nu mai au nici un rost, pentru că deseori pornesc sau se opresc în faţa unor ziduri oarbe, unde accesul în structura respectivă, abandonată, s-a sigilat.

Aproximativ jumătate din populaţie este absentă în permanenţă, iar asta nu face decât să sporească confuzia generală. Unii se află la tabăra minieră Alfa, singurul loc unde activitatea se desfăşoară în regim de permanenţă, restul, la topitorii sau la găsirea de noi locuri de exploatare. După aceea, oamenii revin să lucreze în administraţie sau întreţinerea locuinţelor. Scopul este instruirea tinerilor în privinţa tuturor fazelor de administrare a coloniei.

Însă asta mai înseamnă ca oamenii să fie într-un permanent du-te-vino, ceea ce dă naştere unei turbulenţe neîncetate. Am o memorie aproape fotografică a chipurilor şi, cu toate acestea, pe mulţi dintre cei cu care trebuie să schimb câte-o vorbă nu i-am văzut niciodată.

Două persoane pe care le recunosc sunt Vizbee şi Smelt, gărzile de la punctul de aterizare a navetelor, care

trebuie să fi fost aduşi la bază. Vizbee e insolent pe cât poate.

– Vă place Bela, domnule? mă întreabă cu un surâs insidios.

Bine că, de la ultima noastră întâlnire, a învăţat măcar să utilizeze cuvântul „domnule”.

– Păreţi puţin rătăcit, domnule, îi ţine şi Smelt isonul, arborând un surâs nesincer.

O să mă ocup eu şi de cei doi într-o bună zi.

Faptul că m-am rătăcit s-a dovedit unul dintre cele mai folositoare lucruri ce mi s-au întâmplat. M-am ocupat de realităţi care, într-o oarecare măsură, sunt clare. Acum încerc să simt şi pulsul situaţiei. Ucigaşul a urmărit victimele într-un soi de junglă interioară. Să mai adăugăm că nu pare să-i pese cine o încasează, atâta vreme cât se găseşte cineva, iar orgia asta sângeroasă devine inteligibilă.

Îmi petrec vreo două ore rătăcind, cerând indicaţii, descoperind că îndrumările nu mă duc unde trebuie şi rătăcindu-mă din nou. Mereu, mereu, dau de o fereastră blocată şi privesc prin ea valea fluviului. Sau văd o îngrăditură pe vreun versant, cu garduri înalte şi maşinării acoperite, aflate pe tălpici de duroplast. Sau un cub mare, din care pornesc o mulţime de cabluri groase - generatorul principal, un reactor primitiv de fisiune. Bag seamă că Bela funcţionează într-un mod foarte economic.

Numai că nu pot ieşi, iar curând rătăcesc din nou prin labirint ca un şobolan debusolat.

În cele din urmă, recunoscând că m-am rătăcit pentru a nu ştiu câta oară, cer îndrumări unei inginere simpatice, cu părul negru, pe nume Eloise. Schimbăm câteva banalităţi, iar ea mă invită să-i vizitez camera, explicându-mi că ea şi prietenul ei sunt scoşi din „schimb invers” - stângace exprimare - de la minerit.

Numele prietenului este Jamal, un tânăr bine clădit, negru şi amar cum e cafea turcească. El şi Eloise ocupă o cameră foarte strâmtă, considerându-se totuşi fericiţi că au căpătat-o. Îi întreb de ce spaţiul este atât de redus, când situaţia ar trebui să stea cu totul altfel, având în vedere clădirile părăsite.

– Mack susţine că măsurile de securitate sunt de vină, mormăie Jamal. Trebuie să stăm unde orice mişcare ne poate fi supravegheată, inclusiv la duş sau când facem amor. Parcă-i văd pe ea şi pe Krebs lăfăindu-se în pat - chiar dacă pare încredibil, dar mulţi oameni cred că ei sunt combinaţi - şi holbându-se la noi ca nişte porci.

Eu am impresia că Mack şi Krebs sunt fiinţe asexuate, dar nu ţin să-l contrazic pe Jamal. Remarc, în schimb, că moralul din colonie a ajuns aproape la pământ.

– E pe moarte, precizează Jamal, de data asta glasul lui sunând mai curând extenuat, decât încărcat de amărăciune. Toţi detestă conducerea şi sunt speriaţi de moarte.

Stau alături de Eloise pe marginea patului lor. Jamal s-a aşezat pe podea.

– Cum să spun, continuă el, nu ai trăit aici în ultimii doi ani. Te uiţi la numărul victimelor şi te gândeşti: în fine, bine că nouăzeci şi opt la sută din populaţie este încă în viaţă." Dar când trăieşti o adevărată serie de crime, efectul este cumulativ. Aproape de fiecare dată când mă despart de El, mă întreb dacă o voi revedea, iar ea îşi pune aceeaşi întrebare în legătură cu mine.

Ea îl mângâie pe părul negru şi aspru şi confirmă cu o mişcare din cap. Posedă un calm interior care lui îi lipseşte, totuşi, îi susţine spusele.

– E greu, spune ea cu simplitate. Sunt convinsă că nimeni nu va mai vrea să se întoarcă aici, şi cei care se află aici, numără zilele pe care le mai au până la plecare. Va trebui să abandonăm Bela.

E mai puţin îndârjită decât el şi face un efort să se arate dreaptă, chiar faţă de Mack, pe care toţi ceilalţi o învinuiesc pentru necazurile îndurate.

– Femeia asta e într-o situaţie groaznică. De nimic nu se teme mai mult decât de ideea de a părăsi Bela. Sunt convinsă că face tot posibilul să descopere criminalul, şi nu cred că ar putea cineva să acţioneze mai bine. Ce să spun, cum poţi prinde pe cineva căruia nu-i pasă cine moare, atâta vreme cât se găseşte cate unul?

– O fi vreun maniac, mormăie Jamal.

– Nu cred, spune Eloise cu un aer gânditor. Crimele sunt comise la întâmplare, însă, în acelaşi timp, arată calcul şi deliberare. Cu... sânge rece. Cineva are un scop, iar acesta nu poate fi decât acela de a ne goni pe toţi de aici.

– De ce ne-ar goni un om? întreabă Jamal, dar nici unul dintre noi nu-i poate răspunde.

Există, desigur, marea excepţie - uciderea lui Thom. Gazdele mele nu au aflat încă de moartea lui. Însă conversaţia mă face din nou să mă gândesc la asta.

Simţind un puternic îndemn să vizitez iarăşi Alfa, le mulţumesc tinerilor şi îi rog să-mi arate o ieşire către platforma pentru aparatele de zbor. Ei se arată îndatoritori, am şi noroc, deoarece, odată ajuns pe platou, îl găsesc pe pilot ambalând motoarele. Călătoria e plicticoasă, şi totul pare normal până sosim la destinaţie.

Apoi întreb de Ted Szczech şi aflu că nu va mai face niciodată poze. Chiar aşa.

Nu, nu a murit lovit în cap, la fel ca toţi ceilalţi.

Cu mai puţin de o oră în urmă, ceva care semăna cu un mistreţ pe două picioare l-a prins pe când se afla afară, lucrând la supapa blocată a unei pompe de noroi, şi l-a târât în desişuri - probabil să-l mănânce.

S-a organizat o expediţie de căutare pentru a recupera ce a mai rămas din cadavru. Cer să merg şi eu cu grupul, şi nu se opune nimeni.

În vreme ce mă echipez cu o salopetă, primesc un apel de la Anna. Mă caută peste tot, l-a sunat pe Michel la biroul de securitate şi a întrebat dacă apăream pe vreunul dintre monitoarele lui. I-a spus că mă văzuse cu Eloise şi Jamal, astfel că a luat legătura cu ei şi a aflat că mă văzuseră prinzând aparatul de zbor plecat spre Alfa. Apoi Michel a apelat-o pe ea şi i-a spus că voia să discute cu mine.

Ciudat lucru, ca să te cunoască lumea, nu trebuie decât să dispari puţin.

Anna este extrem de mândră de ultima ei descoperire.

– Noaptea trecută am găsit fragmente de bronz în craniul lui Thom. Nu am pregătirea necesară pentru a face o

analiză metalurgică, de aceea l-am rugat pe unul dintre ingineri să examineze aşchiile.

– De ce?

– Am impresia că bronzul a fost topit folosindu-se un proces foarte simplu, primitiv. Aliajul e moale, astfel că ţeasta a provocat daune la fel de multe ca şi cele suferite. Ori poate arma a fost concepută pentru folosirea împotriva unui craniu mai moale, mai subţire.

– Pe scurt, a fost confecţionat de un arkian pentru a lovi un seamăn de-al lui, iar rezistenţa craniului uman l-a surprins pe realizator.

– Ceva de genul ăsta. Când te întorci?

– Tocmai se organizează o echipă de căutare a lui Ted Szczech şi merg cu ea. La răpit un animal sălbatic.

– Pentru numele lui Tao. Ce fel de animal?

I-l descriu.

– A, acela este *Ursasus terribilis,* spune ea.

– Ce-nseamnă asta?

– Porc-ursul îngrozitor. M-am apucat să clasific fauna locală, dând animalelor nume latineşti. După o vreme, m-am oprit, pentru că totul părea lipsit de orice sens. Vai, sărmanul Ted.

– S-ar putea să-l mai găsim.

Cineva strigă după mine. Michel va trebui să aştepte.

Îmbrăcăm pelerine transparente de ploaie, care îţi îngăduie să respiri, să nu te îneci în propria transpiraţie, şi ne punem ochelari de care nu se prinde apa. Suntem cu toţii înarmaţi până în dinţi. Pilotul decolează ca să survoleze zona. Nimeni nu se aşteaptă să găsim ceva, jungla geme de corpuri organice mari, care derutează bio-detectorul.

Ajuns jos, la început totul pare interesant - mai ales mersul prin pădurile adânci şi umede ale Belei. Până acum, culorile verde/albastru/violet, văzute prin ploaia ce stârnea aburi şi ceaţă, nu păreau din cale afară de ciudate. Picăturile cad de pretutindeni, la fiecare pas auzi solul cum chifteşte de apă. Lujerii nu stau locului nici o clipă. La fel ca limbile unui ceas antic, nu le poţi vedea mişcându-se, dar dacă te uiţi în altă parte, apoi revii cu privirea, da, constaţi că şi-au schimbat poziţia.

Copacii alcătuiesc reţele scurte, răsucite, de desişuri de plante asemănătoare unor funii, nu cu mult mai groase decât braţul. Nu există copaci groşi, aceştia nu au avut încă timp să crească. Frunze de toate formele se întind în sus şi către lumină, atâta câtă este, umbrindu-se nemilos una pe alta, astfel că palierul de jos este sufocat de masa de vegetaţie moartă şi în curs de putrefacţie.

Nu există flori. Totul tinde spre monotonie. Împrejur bâzâie tot soiul de insecte, semănând mai toate cu nişte languste zburătoare. Când aruncăm o privire scurtă spre cer, vedem mici umbre care ţâşnesc încolo şi încoace, pe care cineva cu care sunt în legătură le numeşte lilieci de zi. Pesemne că au ieşit să vâneze langustele zburătoare. Din când în când, surprind câte o creatură împodobită frumos cu pene, care se târâie printre ramuri, slujindu-se de cioc şi de gheare, aducând cu un papagal. Pe solul umed se târăsc milioane de viermi albi. Strivesc o mulţime sub tălpi. Încep să am senzaţia că păşesc prin măruntaiele unei fiare moarte, în descompunere. Chiar prin filtrele aparatului de respirat parcă percep miros de putreziciune, nu asemănător celui de pe Pământ, ci având un iz usturător de amoniac, duhoare de metan, o bolboroseală greţoasă de... de ce? Clor? Plus acel miros ca de cuşcă de leu, mirosul pe care l-am perceput înainte, pe terasa din Zamok.

Armele laser şuieră, despicând aerul întunecat, şi ramurile retezate se prăbuşesc fumegând la sol, unde umezeala le stinge. Terenul seamănă cu o saltea buretoasă, îmbibată de apă, în care mă scufund până la genunchi la fiecare pas. Curând, picioarele mă dor şi-mi tremură. Dăm roată întregii aşezări, dar nu descoperim nimic.

Ted a dispărut. Asta e.

Revenit la Alfa, mă simt doborât. Mă prăbuşesc pe patul îngust al cuiva şi dorm aproape două ore. Când mă trezesc, unul dintre cei de acolo îmi spune că m-au căutat cei din Zamok.

– Şi de ce nu m-aţi sculat?

– Uşor de spus, greu de făcut, bătrâne. Erai *terminat.*

E prima oară când cineva îmi spune aşa direct în faţă.

Mă duc împleticit până la cel mai apropiat monitor şi apăs butonul de răspuns la apel. Imaginea lui Michel mă anunţă că ar dori să discute cu mine cât mai repede posibil. Apelez codul lui, dar nu mă aleg decât cu imaginea lui din nou şi promisiunea că mi se va răspunde cât de repede.

Beau o cafea de înlocuitori, mănânc încă un sandviş cu maioneză ce pare artificială, şi analizez situaţia. Dacă Michel vrea să stea de vorbă cu mine, de ce nu m-a apelat din nou şi de ce nu-mi răspunde la apel?

Mă adresez căpitanului Mack şi o întreb dacă nu ştie unde e Michel. Arată ceva mai sumbră decât de obicei, dacă acest lucru e posibil. Nu, e liber până mâine. Unde doarme? Iritată, îmi dă codul încăperii pe care o împarte cu două fete şi un alt bărbat. Apelez, colegii de cameră sunt acolo, dar el nu a ajuns. O găsesc pe Anna şi îi cer să-l caute.

– Aştept analiza mostrei de bronz.

– Te rog să-l cauţi pe Michel.

Mă duc la comandantul coloniei Alfa şi-i cer cu împrumut un aparat de zbor. Nu, îmi zice, aparatele nu pleacă decât după program.

Când o să mă pot întoarce la Zamok? Mâine după amiază. Mulţumesc.

Ies pe platformă şi găsesc un tehnician care tocmai a încheiat verificarea de rutină a aparatului, îl salut şi imediat ce pleacă în atelier mă urc în carlingă şi-i spun cutiei negre să mă ducă la Zamok.

– Aud şi execut, spune dispozitivul.

– Nu acceptăm apel din nici o sursă, decât după ce sosim la destinaţie, adaug.

– Aud şi execut.

Mă aşez comod pe fotoliu şi mă întreb cum voi reuşi să explic deturnarea aparatului dacă, până la urmă, Michel mă va aştepta viu şi nevătămat.

Nu era cazul să-mi fac griji.

Până la ora când ajung acolo, oamenii i-au găsit cadavrul, iar Baza Principală arată ca un uriaş furnicar ce a fost stârnit.

Crima în sine nu este atât de şocantă, pe cât este modul în care s-a comis: Michel Verray a fost împuşcat în spate în acelaşi coridor unde s-a descoperit şi cadavrul lui Cabrera, în urmă cu doi ani.

Nu se constată o apropiere a criminalului de victimă, nici un contact. S-a tras un proiectil de la celălalt capăt al coridorului. Port-pistolul lui a fost deschis cu brutalitate, deoarece cheotoarea e ruptă, ceea ce vrea să sugereze jaful. Pistolul lui lipseşte. Să fi fost ucis cu propria armă?

Fulgerător, prin minte îmi trece un scenariu al desfăşurării evenimentelor. Michel se confruntă cu ucigaşul, scoate arma, îi este doborâtă din mână - poate de cineva care a luat ore de arte marţiale, aşa cum mi-a spus Anna. Se întoarce şi vrea să scape cu fuga, dar ucigaşul ridică arma şi, cu sânge rece, îl împuşcă...

Numai că eu nu sunt nici măcar convins că fugea în momentul când a fost împuşcat. Mack aşa consideră, însă hologramele pe care le-a făcut cadavrului mi se par ambigue. Un alergător lovit din spate, în plin efort, deplasându-se pe o suprafaţă netedă. Se prăbuşeşte şi alunecă. Cred că zgârieturile de pe faţă nu sunt suficient de convingătoare. Aş zice mai curând că se grăbea, nu alerga, iar Anna pare înclinată să-mi dea dreptate.

Aflată în clinică, începe să plângă, şi e prima oară că o văd reacţionând astfel. Pe masa de disecţie are cadavrul lui Michel, care arată oribil. După cum se întâmplă de obicei la folosirea acelui tip de muniţie, rana de intrare, aflată în apropierea coloanei vertebrale, este cât degetul meu mic, iar cea de ieşire prin piept, este mare cât capul meu. Glonţul s-a dezintegrat, bineînţeles, astfel că nu mai poate fi folosit ca probă.

– Până şi Mack a fost zguduită, îmi spune, după ce-mi plânge pe umăr. Am văzut-o când au adus cadavrul, şi parcă paralizase, îngâna mereu: „Vai, nu. Nu el. Nu.” Era un fel de fiu pentru ea, înţelegi? Acum a rămas cu adevărat singură.

Se spală pe faţă la chiuveta din laborator şi adaugă cu glas plângăreţ:

– Iar acum trebuie să fac autopsia.

– Nu acum, te rog. E perfect şi mâine. Michel n-o să fugă de aici. Hai, te ajut eu să-l pui la gheaţă.

Îmi repugnă să ating cadavrul, dar după ce o fac nu mai simt nimic. Michel a dispărut; gândirea sănătoasă, spiritul viu, accentul galic, viitorul pe care îl schiţase pentru sine - nimic din toate astea nu mai există. Iar cadavrul lui a devenit o simplă probă a crimei.

Îl înfăşurăm şi-l punem în frigider, alături de Thoms. Am ajuns să facem o adevărată colecţie de tineri morţi.

Anna are nevoie de companie, aşa că o conduc în apartamentul meu şi, după ce-mi verific arma - pentru cazul că ar apărea din nou vreun porc-urs - ieşim pe terasă.

În depărtări plouă, însă aici, în plafonul de nori s-a creat o gaură, unde domină culoarea roz palid a apusului de soare. E primul apus pe care îl văd pe planetă. Încep să înţeleg cum va arăta lumea în deceniile de magie - între primăvară şi vară şi, din nou, între toamnă şi iarnă -, când nu va fi nici înfiorător de frig, nici insuportabil de cald, şi nici umezeală greţoasă. Va fi minunat.

O vreme, stăm acolo ţinându-ne de mână, ca o pereche de tineri. Anna are nevoie de o diversiune, de aceea mă apuc să-i povestesc despre pădurea nebună din jurul coloniei Alfa, despre creaturile ciudate şi copacii într-un permanent tumult. Dispoziţia ei se schimbă puţin în bine.

– Îmi doresc să fac ştiinţă adevărată aici. Nu vreau să mă las copleşită de rutină. Am cercetat larvele astea, îmi spune, şi face un gest către viermii care se târâie pe pardoseala terasei. Omul are cam patruzeci de mii de gene, dar ele au de cinci ori mai multe.

– Cum, viermişorii ăştia? Din ce motiv?

– Nu ştiu. Sunt creaturi cât se poate de simple, practic, nişte intestine mişcătoare. Gândeşte-te numai la posibilitatea apariţiei de erori genetice, de variaţii distructive - e prea multă informaţie. Ca şi în cazul crimelor, adaugă. Şi acolo deţinem prea multe informaţii şi nu le putem da de cap.

A revenit la acest subiect şi, cu un oftat, recunosc în sinea mea că e inevitabil. Acum îl jeleşte pe Michel, care

avea darul evident de a le face pe femeile mai mature dornice să îi poarte de grijă.

– A fost un tânăr foarte agreabil. Mai avea de aşteptat puţin şi pleca acasă. Groaznic, să vezi murind atâţia tineri.

Se pune din nou pe plâns. O îmbrăţişez şi descopăr că, în ciuda părului încărunţit, este atât de măruntă, încât am senzaţia că ţin în braţe un copil. Mă pregătesc să încerc o consolare ceva mai serioasă, când intuiţia - ca de obicei - găseşte momentul nepotrivit să-şi facă apariţia.

– Ascultă, Anna, spune-mi ceva: de ce se grăbea Michel tocmai pe coridorul acela?

Ridică ochii spre mine, înroşiţi de plâns, însă mintea i-a rămas limpede, ca de obicei:

– A, sigur. Duce spre laboratorul meu. Nu reuşea să dea de tine, de aceea venea să discute cu mine.

Ne privim lung vreme de câteva secunde.

– Hai, o îndemn.

– Unde?

– Tocmai am întrezărit o rază de lumină. De data asta, înterioară. Cred că ştiu ce a căutat ucigaşul în tocul de la brâu. Hai să vorbim cu colegii lui de cameră.

Mă gândesc la răzbunare.

Anna e o femeie neobişnuită. Nu pune întrebări, mulţumindu-se doar să mă conducă prin labirintul construcţiei lucrate de mântuială. Mă împiedic de câteva ori, pentru că mintea mi-e în altă parte, gândindu-mă la o mulţime de lucruri care, în cele din urmă, destul de confuz, par să se închege aproape logic.

Camera lui Michel se află într-o clădire adiacentă: spaţioasă, curată, bine iluminată; partiţii de semiplast între cele patru paturi; un buchet de flori artificiale aşezate pe perna lui.

Cei cu care împărţea camera beau ceva ce emană mirosul pătrunzător al unei băuturi făcute în casă, şi discută cu voci scăzute.

– Căpitanul Mack i-a ridicat toate bunurile, ne anunţă o femeie cu trăsături asiatice, pe nume Jospin, care pare să fie purtătoarea de cuvânt a grupului. Ea şi arătările acelea, Vizbee şi nu-ştiu-cum, au întors totul cu fundul în sus aici.

– *A zis*, adaugă un tânăr, că a căutat probe.

Această remarcă declanşează o discuţie în contradictoriu între cei care susţin că Mack şi-a făcut datoria, şi cei care afirmă că s-a purtat brutal şi fără nici o umbră de compasiune. Pun capăt acestei discuţii ce pare să nu ducă nicăieri.

– Fiţi atenţi. Ştiţi cu toţii cine sunt şi ce caut pe Bela. Acum am nevoie de ceva şi s-ar putea să-l găsesc la vreunul dintre voi. Aşa sper.

Le explic de ce cred că a fost ucis Michel, şi cât de mult ţin să văd acel ceva dacă el mai există. Jospin se uită pătrunzător la mine, apoi vâră mâna în borseta de la brâu şi scoate o cutie de pastile.

– Pentru prevenirea durerilor premenstruale, îmi explică ea, cu un surâs vag. Scutură din ea nu o pastilă, ci un cub de memorie, şi mi-l întinde.

– M-a rugat să-l ascund. A zis să nu-l dau nimănui, dar n-a precizat de ce.

– Nici eu nu ştiu încă. Dar sper să aflu. Mulţumesc mult şi (vorbind cât mai convingător) să... să nu discutaţi cu nimeni despre asta.

În laboratorul Annei, ne jucăm cu micuţul cub şi, într-adevăr, e vorba de copia pe care Michel şi-a făcut-o după explorarea Păianjenului în pasajele subterane din Zamok.

Dezamăgită, Anna spune:

– Păi am văzut deja asta.

– Poate că nu în întregime.

Ca şi înainte, ne aşezăm alături să urmărim înregistrarea. Micuţul robot coboară într-o fisură largă de jumătate de metru. Iarăşi vedem defilând imaginile înfăţişând creaturile de spaimă, purtând straie bizare. Pătrundem în încăperi cunoscute, ieşim din ele, păşim în trei picioare pe coridoare, intrăm în alte şi alte camere.

Încep să mă îngrijorez. Din nefericire, în cazul intuiţiei, până nu o pui la încercare, o eroare pare la fel de convingătoare ca adevărul.

– Nu văd nimic n... dă Anna să spună, când răcnesc pe neaşteptate ceva, probabil: „Drace!”

Amândoi privim la ecran cu respiraţia tăiată.

Păianjenul intră într-o încăpere pe care n-am văzut-o până acum. Lent, folosind lumina de intensitate mare, plimbă camera pe pereţi şi tavan. Urmărim un sacrificiu. Ca şi la picturile medievale ori la benzile desenate, o serie de scene spun o poveste.

Spre deosebire de aztecii de pe Pământ, arkienii au avut arme de metal, cea preferată fiind una cu un mâner lung, ce se termină cu o lamă curbată într-o latură, şi o ţepuşă la cealaltă. Cu unul dintre instrumentele astea, cu un aer ceremonial, un preot sacrifică pe un seamăn de-al său în numele zeilor în care crede.

Metoda mi-e cunoscută: o lovitură mortală trasă cu ţepuşa în creştetul capului. Numai că aici avem şi o urmare, pentru că apoi despică ţeasta cu securea, după care credincioşii se strâng să se înfrupte din creier.

Victimele nu par să se opună, lumina radiază de pe feţele lor, iar capetele le sunt înconjurate de curcubee, făcând halouri în toate culorile spectrului. Deasupra lor plutesc figuri de zei, răspândind lumină. În ultima scenă, vedem cum victima sacrificiului este primită într-un soi de Valhalla.

– Seamănă cu o masă festivă cu ocazia pensionării, remarc, cu un ton ce-mi trădează lipsa de simţire.

– Ba nu. Nu sunt nişte canibali care se hrănesc. E magie. Se înfruptă cu înţelepciune. Nu ucid pe nimeni, cel puţin aşa consideră ei. Au sacrificat pe cineva respectat, făcându-l zeu, iar acum tribul se împărtăşeşte din cunoaşterea şi tăria lui - vai!

Într-un interval de câteva minute este a doua oară că se întrerupe, de data asta din proprie iniţiativă. În ce mă priveşte, rămân mut de uimire, literalmente. La orice m-aş fi aşteptat să văd în subteran, dar nu la asta.

Păianjenul a ieşit din încăperea cu imaginile înfăţişând sacrificiul. În coridor, de perete este lipit un copil uman - o fată nemaipomenit de mică, având părul auriu.

Vreme de o clipă, am impresia că o să înnebunesc. Însă Anna spune „E o păpuşă”, iar vraja se destramă.

Şi, desigur, în acest fel întreaga situaţie mi se revelă cât se poate de clar.

Eu şi Anna stăm în ploaie. Ne îndreptăm spre centrala electrică, de unde se aude vuietul reconfortant al turbinelor şi unde există câmpuri electromagnetice care să interfereze cu dispozitivele de interceptare.

Ne apropiem capetele plecate şi vorbim în şoaptă, trecând în revistă probele existente.

Având la ea o păpuşă şi o lanternă, s-ar putea ca o fetiţă să fi coborât treptele în subteran, unde a văzut picturile.

Pesemne că, înconjurată de adulţi ocupaţi care, în general, nu-i acordă nici o atenţie, ea îşi petrece acolo foarte mult timp. Întâlneşte alte creaturi mici, de statura ei. Se joacă cu ele şi-şi pierde păpuşa.

Mack a crescut pe Bela, şi e singura persoană care trăieşte aici de când s-a născut.

Are forţă fizică. Nu are nici un prieten, însă se ocupă de securitate. Întorcându-se şi văzând-o apropiindu-se din spate, oricine s-ar simţi liniştit - pfu, ce bine -, dar nimeni nu s-ar opri să schimbe câteva vorbe cu ea.

Apoi s-ar întoarce să-şi vadă de drum. Şi ar simţi doar o lovitură năucitoare, după care s-ar cufunda în beznă.

Anna vorbeşte de Michel. Cât de îngrozitor trebuie să se fi simţit criminala când şi-a dat seama că, pentru a nu fi depistată, trebuia să ucidă singura fiinţă faţă de care nutrea o oarecare afecţiune.

Pe mine mă preocupă mai mult felul în care ea a ajuns la Michel.

– Cred că tânărul a fost neglijent, a făcut o copie a cubului şi a lăsat imaginile într-o memorie de rezervă, unde ea le-a găsit.

– Mack e nebună, îmi şopteşte Anna.

– Ba nu. E băştinaşă. La fel ca arkienii. Îi ajută să-şi recapete lumea. După ce noi vom pleca, va rămâne cu ei. Asta vrea de fapt, să se descotorosească de noi şi să rămână aici.

Picăturile ploii bat darabana înjur. Întunericul coboară tot mai apăsat. Centrala electrică geme şi se cutremură. Imaginaţia mea înscenează tot soiul de lucruri.

Brusc, văd într-o lumină cu totul nouă atacul împotriva lui Krebs, care a eşuat în mod evident, reuşind totuşi să-şi sperie de moarte ţinta.

Nu cumva întregul episod a avut rostul de a-l face pe Krebs să se simtă înconjurat de duşmani, şi să devină tot mai dependent de ea? De unde provenea racheta?

Ea a spus că tocmai „flecărea" cu el în biroul Securităţii, când a fost tras proiectilul. Nu ar minţi, ar fi prea uşor de verificat. Am convingerea că Michel nu ar fi făcut aşa ceva. Brusc, îmi aduc aminte de ceilalţi subordonaţi ai ei: caporalul Vizbee şi soldatul Smelt.

Voila! gândesc, onorându-l astfel pe Michel.

În cele din urmă, se vede treaba că a meritat să respir atâta oxigen, trec printr-o stare de extaz, făcând legături între lucruri, dar Anna mă întrerupe cu o întrebare pragmatică.

– Ce ai de gând să faci?

– Confruntare, acuzare, şi o arestez. O să-i înhaţ şi pe cei doi cârcotaşi care sunt în slujba lui Mack. Vreau să-i iau la întrebări.

– Pe Vizbee şi Smelt nu ai cum să-i prinzi. Au venit aici doar ca să-şi ia provizii. Imediat după ce au ajutat-o să răscolească încăperea lui Michel, Mack i-a trimis înapoi la cosmodrom.

– Înseamnă că numai ea e vinovată.

Sunt un om fericit. Sunt pe cale de a rezolva cazul, şi după aceea mă voi duce naibii acasă, astfel că vanitatea îmi este satisfăcută. Imediat ce mă întorc pe Pământ, o să-mi iau un concediu lung - de preferinţă în Valea Morţii.

– Eşti foarte încrezător, sau mi se pare? mă întreabă cu o inflexiune ciudată în glas.

Curios, o măsor din ochi.

– Spune tot, Anna, o îndemn. Nu e momentul potrivit să fii delicată.

– Mda, cred că o subestimezi. Nu doar pe ea, ci şi lumea de aici. Am impresia că nu-ţi dai seama că nu e o

ucigaşă izolată. Thoms şi Szczech au fost atacaţi la o colonie depărtată. Şi mai gâdeşte-te la *Ursasus terribilis* - dacă arkienii au control asupra carnivorelor de pe planetă? Nu cumva le-au folosit de două ori în încercarea de a te ucide?

Ale naibii femei. Au darul să-şi imagineze cele mai rele situaţii.

– Dacă ai dreptate, va trebui să acţionez imediat.

– Când vrei să o arestezi?

– Acum. Chiar în clipa asta. Vrei să vii şi tu?

În timp ce ne întoarcem grăbiţi prin labirint, mormăie:

– Ar mai fi ceva. Îmi dau seama că e ceva la care nu ne-am gândit.

Însă nu o ascult cu atenţie. În primul rând, folosesc un dispozitiv public să-i apelez pe Jamal şi Eloise.

– Sunteţi în formă? îi întreb.

Jamal pare nedumerit.

– Cred că da. Dar de ce?

– S-ar putea să am nevoie de puţin ajutor. În camera mea. Pentru ceva important şi probabil destul de periculos.

Bănuitor faţă de orice persoană într-o poziţie de comandă, se uită la mine printre gene. Eloise apare în spatele lui.

– O să venim, spune ea, peste umărul lui.

Întrerup legătura.

– Nu te precipita, pentru că s-ar putea să fim urmăriţi, îi spun Annei şi ne deplasăm cu viteză socotită legală, cred eu, prin mulţimea obişnuită, anonimă, în ciuda ecusoanelor cu nume precum Ellenbogen, Menşnikov, Nguyen, Rice-Davies.

În dormitorul meu, verificăm terasa, apoi ieşim şi pornim spre biroul Securităţii. Încerc cheia electronică primită de la Michel şi constat că nu funcţionează.

– La dracu', comentez foarte profund. A schimbat setările încuietorii. Daţi-vă înapoi.

Glonţul de impact distruge încuietoarea, iar eu deschid uşa cu un picior. Rastelul de arme este gol. În aceeaşi clipă, ochii îmi cad pe monitorul înfăţişând încăperea lui Michel.

Uf, Doamne.

Aşadar, în timp ce eu, sigur pe mine nevoie-mare, mă străduiam să rezolv cazul, ea ne urmărea, după care a schimbat setările încuietorii şi a mutat armele.

Să fi luat şi rachetele? Precipitat, verific asta. Una a dispărut; celelalte patru au rămas încuiate. Însă a luat detonatoarele, astfel că nu le pot arma. Cine serveşte mingea în meciul ăsta?

Ţinând seama de toate cele petrecute, glasul Annei rămâne uimitor de calm:

– Uită-te afară.

Amicul meu, porcul-urs - ori vărul lui - trece peste parapet. Îşi foloseşte ghearele ca pe nişte harpoane, şi se caţără cu repeziciune, în ciuda greutăţii proprii, pe care o apreciez la vreo trei sute de kilograme. Când ajunge în calea luminii ce se revarsă din camera mea, prin blana cu păr aspru de culoare gălbuie vad un milion de spini negri, asemănători cu cei ai ariciului. Aşadar, animalul este şi blindat, nu doar bine înarmat.

Se ridică în două picioare, eliberându-şi labele din faţă pentru a ataca. Apoi, pe picioarele curbate, însă cu o viteză înspăimântătoare, se deplasează pe după paravan, iar un ţipăt mă anunţă că Eloise şi Jamal au ajuns acolo.

Deschid brusc uşa biroului Securităţii şi ies, urmat de Anna, înainte de a apuca să trag, fiara pare să primească o lovitură din partea unui pumn nevăzut, exact în bot. Se înalţă, apoi se prăbuşeşte şi se zvârcoleşte pe pardoseala de piatră în stil incaş.

Ţeasta mare îi este fărâme. Un ochi se holbează la Anna şi la mine cu o furie neputincioasă, după care pare să se înceţoşeze.

Cadavrul emană un miros ce-mi aminteşte de cuşca unui leu de la grădina zoologică - un amestec de ceva iute, iritant şi sulfuros, îl văd pe Jamal într-o poziţie clasică de trăgător, ţinând pistolul în ambele mâini, cu arătătorul pe trăgaci.

– De unde-l ai? îl întreb, după ce ne salutăm.

– L-am şterpelit din fişetul şefului meu. N-am înţeles de ce vârstnicii să se poată apăra, iar eu şi El să nu avem nici o şansă.

– Bravo ţie! Uite, ne confruntăm cu o situaţie gravă, îi explic.

Ne strângem la sfat. Avem două arme. Fiecare a fost folosită câte o dată, ceea ce înseamnă că ne rămân câte cincisprezece proiectile. Mack are la dispoziţie vreo zece arme, dar şi toată muniţia existentă pe planetă. Ea ştie Baza Principală pe de rost şi îşi cunoaşte bine şi amicii - pe cei din junglă, dar şi cei din coridoarele subterane.

Ducând-mi un deget la frunte în semn de salut, îi spun Annei:

– Ai avut dreptate. Situaţia e mai gravă decât credeam.

– Ar mai fi ceva, murmură ea.

Şi să mai crezi în milă.

– Abia acum mi-am dat seama. În legătură cu larvele. Au două sute de mii de gene.

Nu pricep, cu toate că ştiu la ce se referă. Eloise şi Jamal se uită, bineînţeles, fără să înţeleagă o iotă. Însă acum Anna vorbeşte cu siguranţă profesională, de parcă i-ar spune cuiva că trebuie să facă un tratament pentru scăderea trigliceridelor.

– Larvele sunt sigur forma de bază a vieţii aici. Pesemne că se nasc dintr-un fel de spori, aflaţi într-o capsulă extrem de rezistentă pentru a supravieţui în condiţiile extreme de temperatură. Ceva declanşează dezvoltarea în diferite forme - probabil că un element ar fi temperatura, dar am convingerea că e vorba de ceva mai mult decât atât. Arkienii reprezintă doar o formă, urşi lui Maiakovski reprezintă o alta, iar fiara carnivoră ucisă de Jamal alta. S-ar putea să existe mai multe forme.

– La drept vorbind, înseamnă că sunt foarte strâns înrudite. În felul acesta, domină mediul şi supravieţuiesc la schimbările extraordinare ce se petrec pe Bela.

Răspunsul e tăcere. Apoi, cu glas discret, insistă:

– Nu înţelegi?

– Ba da, din nefericire.

Ne străduim să lansăm o avertizare.

Eloise s-a instalat la consola uriaşă din biroul Securităţii şi abia a rostit un cuvânt poruncitor de avertisment, când un bubuit ca de tunet pătrunde din depărtare prin uşa sfârtecată ce dă spre terasă, iar aparatura, monitoarele şi luminile se sting.

Mă reped spre cealaltă uşă, cea care dă spre coridor, şi o deschid larg. În Baza Principală este beznă, aproape la fel ca şi pe terasa umedă şi întunecată de afară. Luminile asigurate de acumulatoare pâlpâie şi încep să licărească roşiatic. Oamenii au rămas în picioare, părând descumpăniţi, iar feţele lor sunt violacee, de parcă ar suferi de lupus. Revin cu vestea cea proastă.

– Mack a folosit rachete contra centralei electrice. Zamok a încetat să funcţioneze. În întregime.

Ne îndreptăm spre coridor, încercând să dăm alarma prin viu grai. Nu este uşor. Labirintul este mai ameţitor ca oricând. Pretutindeni, oamenii se agită, protestând împotriva penei de curent. Mulţi alţii se îndreptau către sala de mese, acum se plângeau că vor trebui să mănânce hrană rece în acea seară.

Încercăm să strigăm, să le spunem că atacul este iminent, că dacă au arme ar trebui să ni se alăture, dacă nu, să stea în cantină şi să încuie uşile. Oamenii se îngrămădesc în jurul nostru şi încearcă să descopere dacă nu cumva am înnebunit.

Unii dintre ei nu m-au văzut în viaţa lor. Pe Anna o cunosc. Şi ce dacă? O doctoriţă oarecare. Iar Jamal şi Eloise sunt prea tineri ca să fie luaţi în seamă.

Unde le sunt şefii? vor ei să ştie. Unde e Krebs, unde sunt inginerii şefi cu experienţă - dar, mai presus de toate, unde este Căpitanul Mack?

– Dar ce spune căpitanul Mack? întreabă un tânăr. Cum adică, doar răspunde de securitatea coloniei, corect?

– Căpitanul Mack a ucis deja douăzeci de oameni şi se pregăteşte să-i ucidă şi pe alţii, îl informez, şi-mi vine să-mi muşc buzele pentru scăparea asta.

Faptul că încep să mă enervez nu face nicidecum mai credibilă vestea neplăcută. Totuşi, oamenii se alarmează şi,

agitaţi, se îndepărtează. Chiar dacă am fi noi ţicniţi, luminile tot stinse rămân, este limpede că s-a întâmplat ceva urât.

Alţii rămân înjur şi protestează. Unii sunt bătăioşi, ce naiba tot vorbim noi acolo? Şi cine dracu' ne credem? încercăm să declanşăm panică, doar pentru că s-a petrecut o pană de curent? O s-o rezolve cineva. Doar de asta avem ingineri, nu?

Apoi se aude un ţipăt.

– Doctore Li! Vino repede! Controlorul a fost împuşcat!

Asta pune capac la toate. Dintr-o dată, întreaga situaţie le este limpede. Umbrele, luminile scăzute de culoare roşie, aerul care devine mai greu şi stătut, teama palpabilă, eu şi Jamal, care vânturăm armele şi vorbim de un atac, avertizându-i în privinţa căpitanului Mack - iar acum cineva urlă că a fost împuşcat Controlorul.

Bun, l-au detestat, au urât-o şi pe ea, şi ce dacă, doar sunt simbolurile comenzii şi controlului, adevărat? Dacă aceştia le sunt ostili sau morţi, totul se duce naibii, nu?

Brusc, oamenii intră în panică. Şi se năpustesc care încotro. Ca vitele speriate de fulger. Văd neclar oameni care se ciocnesc unii de alţii, doborându-se la pământ. Aleargă pe coridoarele cufundate în semiîntuneric, îndreptându-se Dumnezeu ştie încotro. Unii spre cantină, alţii să-şi caute adăpost în propriile camere.

Tipul care a strigat-o pe Anna, se luptă cu mulţimea să se apropie de locul în care stăm, aşteptând golirea holului. E inginerul şef Antonelli, şi l-am întâlnit pentru prima şi singura dată chiar în ziua sosirii mele aici. E înarmat, şi mă bucur să-l întâlnesc.

– Krebs a murit? E adevărat? îl întreabă Anna.

– Da. Eu l-am găsit în biroul lui.

Nu apucă să termine ce are de spus. De undeva din labirintul de coridoare se aud ţipete ale oamenilor. Dar se mai aud şi urlete şi răgete. Oamenii încep să apară în goană din coridoarele în care au intrat în urmă cu câteva secunde. De noi se apropie o femeie tânără, greoaie şi stângace.

– Prin pardoseli apar arkienii, spune printre gâfâieli. Mai este şi un animal mare.

Ne grăbim spre sala de mese. Acolo s-au strâns vreo douăzeci de oameni, doi dintre ei având pistoale. Folosesc mobilierul pentru baricadarea celor patru uşi. Singura lumină provine de la sistemul de urgenţă.

– Staţi aici, le spun.

Îl bat pe umăr pe Antonelli.

– Preiei comanda.

– Ştiu, se răsteşte.

– Dar tu unde pleci? mă întreabă Anna.

– Să pun mâna pe un aparat de zbor, dacă reuşesc. Singurele rezerve pe care le avem sunt la Alfa, şi vom avea nevoie de ele.

– Merg cu tine.

– Ba nu. Oamenii ar putea avea nevoie de un doctor.

– N-ai reuşi să te descurci nici dacă ar funcţiona iluminatul. Dar acum, pe întuneric?

Eloise face un pas spre noi şi spune încet:

– Merg eu cu el.

Auzind-o, Jamal protestează atât de violent, încât îmi sare ţandăra şi, cât el îi porunceşte lui Eloise să nu se clintească, îi trag o directă scurtă drept în vârful bărbiei, unde are barba. Se prăbuşeşte ca un bolovan.

– Când se dezmeticeşte, să-i spui că vom veni cu întăriri, îi spun lui Antonelli.

Ajunşi pe coridorul întunecat, Eloise îmi mărturiseşte:

– Cred că trebuia să procedezi aşa.

Iar după ce mai mergem câţiva metri, adaugă:

– E atât de încăpăţânat, că uneori îmi vine şi mie să-l iau la pumni.

Anna a avut dreptate, evident. Dacă aş fi încercat să ies singur din labirintul acela, sigur m-aş fi rătăcit.

Pe de altă parte, Eloise se dovedeşte a fi una dintre persoanele acelea supărătoare, care ştiu în orice clipă cu exactitate unde se află şi cunosc azimutul de urmat pentru a ajunge oriunde. Când îi fac acest compliment, îmi răspunde:

– Am ceva de porumbel călător.

În cale ne apare cadavrul unui bărbat, care are ceafa zdrobită. Nu-l cunosc, dar Eloise scoate un ţipăt înfundat, după care ne continuăm drumul grăbiţi.

– Îl ştiai?

– Da, sigur. Dinainte de... de a-l cunoaşte pe Jamal.

În faţa noastră se aude un răget. Am în nări miros de lei. O trag pe Eloise într-un intrând întunecat şi aşteptăm. Prin dreptul nostru trece ceva masiv, făcând pardoseala să scârţâie. Văd blana groasă şi aspră, spinii se freacă de perete şi scot un sunet ca şi cum cineva ar freca zidul cu o perie de sârmă. Apoi un ropot mărunt de paşi, o bucată de metal şi nişte ciripituri rapide, pe diverse sonorităţi, amintind de larma făcută de o pasăre, doar că având glasul mai gros.

Totul se mistuie în depărtare. Se aude ţipătul unei femei. Apoi răsună un sunet ca de dop scos dintr-o sticlă - o armă de impact. Un urlet.

– Ai observat ceva? mă întreabă Eloise. Verii - aşa le spune Anna, nu? - miros cu toţii la fel. Cei mari şi cei mici. Poate aşa se recunosc unii pe alţii.

Adevărat, toţi miroseau, la fel de pătrunzător de parcă am sta lângă sulf arzând, şi de ce nu? Pesemne că, în esenţă, toţi au aceeaşi structură chimică. Prin minte îmi trece o comparaţie idioată: Cine pute la fel, gândeşte la fel.

Vocea ca de pasăre a arkienilor o fascinează pe Eloise.

– Probabil că există doar un „cuvânt” în limba lor, spune ea în şoaptă, acel şuierat lung şi plăcut, iar tonurile ascendente şi descendente aduc diferenţele de înţeles.

– Ar fi grozav să facem speculaţii dacă nu am avea altceva de rezolvat, îi răspund acuzator.

Ne aventurăm în beznă, cotim pe un coridor, apoi pe altul. Sub o lumină roşie, semiplastul pardoselii a fost spart de dedesubt. Recunosc fără nici o dificultate fanta îngustă din zidăria de dedesubt, treptele ce duc în subsol. Surprind chiar şi o mică porţiune de zid pictat.

– Să ştii, îmi spune Eloise când trecem de acel loc şi păşim grăbiţi, dacă situaţia ar fi puţin diferită, eu i-aş înţelege pe veri. E lumea lor... coteşte pe aici.

Brusc, trecem de o uşă care dă pe platforma de aterizare, iar naveta se află acolo, goală, însă cutia neagră cu ajutorul căreia se pot da comenzi lipseşte. În hangarul alăturat se află alte două navete: una e pe jumătate demontată, dar cealaltă pare pregătită de zbor. Ar putea prezenta importanţă. Apoi ne aflăm în aparatul care staţionează, închid uşa şi strig ordinul de decolare. Cutia neagră îmi răspunde cu un calm perfect:

– Aud şi execut.

Pe negândite, ne ridicăm în ploaia uşoară, iar când ne înclinăm într-un viraj, vedem că, în afara celor câteva lumini de securitate, Baza Principală este cufundată într-o beznă adâncă, la fel ca jungla de sub aparat.

Ne aflăm deasupra golfului, şi nu vedem decât crestele neclare, de spumă albă, când, din succesiunea neîntreruptă de valuri, încă unul loveşte ţărmul venind dinspre ocean. De ce am coşmarurile astea ce se repetă, şi de ce se dovedesc toate a fi reale?

Din ploaia purtată de vânt vedem cum apar luminile de la Alfa. Undeva a rămas deschisă o valvă, iar noroiul din mină - poluarea, semnul prezenţei omului - curge năvalnic pe pantă, într-un torent uleios, îndreptându-se către golf. Eloise scoate o exclamaţie slabă şi arată cu degetul.

Un bărbat şi o tânără stau pe centrala electrică Alfa, care este iluminată puternic. Bărbatul e înarmat. Amândoi ne fac semn cu mâna. Dedesubt se află un porc-urs. Când ne înclinăm şi aprindem reflectorul, zărim un licăr, pesemne o săgeată, iar cei doi se lasă brusc în jos, iar obiectul zboară pe deasupra lor.

Cutia neagră nu pare programată pentru circumstanţele actuale, astfel că mă aşez pe scaunul pilotului, trec pe comandă manuală şi dirijez chiar eu aparatul de zbor. E o maşinărie mică şi extrem de sensibilă, de aceea întâmpin dificultăţi să o controlez. Între timp, Eloise înşfacă pistolul şi deschide uşa din dreapta. Dirijez aparatul înapoi, pentru a rămâne deasupra centralei, iar ea trage două focuri. Printre umbre observ o mişcare.

– Ai lovit ceva?

– Nu ştiu. Cred că era un grup de... de ceva, pregătindu-se de atac.

În cele din urmă, reuşesc să rămânem plutind la mică distanţă deasupra acelui loc. Dispozitivul pentru controlul altitudinii e cam ţeapăn - probabil că a trecut multă vreme de când nu a mai fost folosit pe manual. Ne înclinăm într-o parte şi în alta, apoi reuşesc stabilizarea şi ne apropiem mai mult de centrală.

Ca să acopăr zumzetul motorului, răcnesc:

– Unde sunt ceilalţi?

Oare răspunsul să fie „Sunt morţi cu toţii”?

PROBA NUMĂRUL (6)
Din raportul doctorului Li

Persoana aceasta regretă că trebuie să intervină din nou. Dar am de adus o contribuţie pozitivă importantă, pentru că, fiind absent, colonelul Kohn nu ştie ce s-a petrecut la Baza Principală în cursul acelor ore cruciale.

Pot afirma dintru început că încuierea uşilor de la sala de mese nu a fost posibilă. În mod regretabil, toate încuietorile erau electronice şi nu au funcţionat când nu au mai fost alimentate. Ce mult tânjeam cu toţii după încuietorile vechi, mecanice...

Din fericire, uşile se deschideau spre înăuntru, astfel că îngrămădirea de mobilier în dreptul lor a asigurat o protecţie parţială. Aproape imediat, uşile au început să se clatine, împingând înapoi scaune, mese, şi alte obiecte. Duşmanii noştri nu deţineau maşinării de luptă, însă aveau muşchi din belşug, iar nouă ne-a venit greu să le rezistăm.

Apoi am auzit zgomote venind dinspre bucătărie. Antonelli a condus un grup alcătuit din câteva persoane până la sursa lor. Când dalele podelei au început să se mişte şi să sară din loc, împinse de jos, a rămas în aşteptare.

Prin podea a apărut un arkian cu o secure de bronz, iar glonţul tras de Antonelli a trecut prin el şi l-a ucis şi pe războinicul aflat în spatele lui, care era înarmat cu un fel de

cârlig cu zimţi. A urmat vânzoleală şi agitaţie, iar gura tunelului a rămas goală, cu excepţia cadavrelor blocate acolo.

Asta ne-a dat o idee. După ce am târât cadavrele de acolo, am constatat că încap prin gaură, pentru că am statura măruntă. I-am cerut lui Antonelli să-mi dea pistolul. Am propus ca în loc să aşteptăm un alt atac, mai bine să-i izgonim. Iar el a fost de acord.

Aşa se face că am pătruns pentru prima oară în lumea subterană despre care auziserăm cu toţii atâtea, dar din care văzusem prea puţin. Recunosc, motivul a fost mai curând curiozitatea decât dorinţa de a ucide vreun arkian. Mi-am închipuit că pasajele le asigurau protecţia faţă de arşiţă şi ger, dar şi legături permanente între clădirile ce se aflau cândva la suprafaţa lui Zamok, precum şi camere de depozitare şi de îmbrăcare, unde preoţii se pregăteau pentru ceremoniile publice. Toate presupunerile s-au dovedit adevărate în mare măsură.

Aveam la mine o lampă cu baterii, pe care o smulsesem de pe un perete. Dădea o lumină slabă, roşiatică, în care mă uitam după încăperi laterale, unde s-ar fi putut ascunde vreun băştinaş. Însă cale de douăzeci de metri, pasajul era drept şi nu oferea nici un ascunziş. Cum se lăsase o linişte adâncă, am bănuit că duşmanii noştri abandonaseră orice speranţă de a ajunge la noi pe acel drum.

Apoi am auzit zgomote venind din faţă, glasuri ca de păsări, care răsunau ciudat în cavernele acelea. Am stins lampa şi am rămas o vreme în beznă deplină. Apoi am început să văd foarte vag, aşa cum se întâmplă în nopţile înnorate - periferic, în vreme ce centrul retinei recepţionează doar o ceaţă.

Acest lucru mi s-a părut ciudat, pentru că în absenţa totală a luminii, ochii noştri nu văd. Exista lumină, dar foarte slabă, şi curând mi-am dat seama că pe pereţi trăiau ciuperci microscopice, iar ele emiteau o bioluminiscenţă verzuie. Însemna că lampa luată nu-mi era indispensabilă, dar când priviserăm jos dinspre bucătărie, tunelul ne apăruse cufundat într-un întuneric complet.

Am lăsat lampa cu bateriile slăbite pe podea, am păşit peste ea cu o oarecare dificultate şi am înaintat. Pistolul era greu, şi acum îl ţineam în ambele mâini, pregătită pentru orice eventualitate.

Am descoperit apoi că nu mă mai frecam cu umerii de pereţi, deşi trebuia să ţin capul plecat. Coridorul se lărgea, şi am văzut o deschizătură în faţă, unde se mişca ceva.

Am înlemnit pe dată. Când mişcarea neclară a încetat, am înaintat cu foarte multă precauţie, conştientă că, pe măsură ce spaţiul din jur se lărgea, puteam deveni ţinta unui atac. Tunelul mergea spre o încăpere spaţioasă, unde lespezi lungi de piatră se întindeau în întuneric, alcătuind linii de o precizie matematică.

Pe fiecare lespede se găseau tăvi de teracotă, având adâncimea de câţiva centimetri, iar în fiecare se vânzoleau larvele pe care le cunoşteam.

Aveam în faţă o privelişte impresionantă. Evident, băştinaşii nu mai depindeau de dezvoltarea naturală a semenilor în pădure. Am auzit un şuierat şi o mişcare a cuiva la celălalt capăt al acelei creşe ciudate, şi am văzut un arkian ieşind din întuneric şi aşezându-se alături de o tavă. Am observat un firicel de apă, şi mi-am dat seama că adultul urina în tăvi, lăsând să cadă câteva picături în fiecare şi am simţit mirosul pătrunzător de leu, după cum se exprima colonelul.

Neîndoielnic, am gândit, urina conţinea hormoni care grăbesc dezvoltarea larvelor până la creaturile de forma unui arkian: o realizare fascinantă pentru o specie care, din câte cunoaştem, nu deţine ceva care ar putea să se numească ştiinţă.

Ei, şi de ce nu? m-am întrebat. Medicina populară ne-a oferit nouă, oamenilor, chinina pentru tratarea malariei şi vaccinarea pentru rujeolă. Concentrată asupra acestor gânduri, am uitat de mine când, pe neaşteptate, arkianul m-a depistat şi a izbucnit într-un ciripit frenetic.

PROBA NUMĂRUL (7)
Din agenda colonelului Kohn

Acum îi avem la bord pe cei doi de la Alfa. Bineînţeles, toţi ceilalţi de la exploatarea minieră sunt morţi.

Tehnica mi-a amintit de răpirea lui Ted Szczech. Întâi s-a defectat pompa de noroi, asta a declanşat alarma, iar când echipa de intervenţie s-a dus la faţa locului pentru reparaţii, verii i-au atacat pe muncitori. Au folosit săgeţi otrăvite, dar şi arme de mână de bronz, iar cu ajutorul porcilor-urs, au reuşit să forţeze intrarea în clădiri.

Cei doi pe care i-am salvat spun că cele două specii conlucrează în luptă ca oamenii şi câinii, caii sau elefanţii. Numai că în cazul lor există o legătură de familie mult mai directă şi strânsă decât între noi şi acele animale de care ne slujim. Se recunosc după miros, şi par să manifeste un fel de loialitate tribală. Ar putea exista chiar o legătură telepatică - arkienii par să-şi transmită ordine la distanţă. Ei sunt cei mai inteligenţi membri ai clanului, dar chiar şi specimenele pe care noi le socotim fiare, aşa cum a observat şi Maiakovski cu multă vreme în urmă, sunt tulburător de inteligente. În luptă, porcii-urs dovedesc iniţiativă şi şiretenie, dar şi sălbăticie.

Târâie cadavrele de jos până afară, în lumina orbitoare. Porcii-urs încep să mănânce, iar scena este înfiorătoare, oribilă, un soi de teatru Grand Guignol. Arkienii se uită, dar nu participă la ospăţ. Evident, oamenii nu sunt pe placul zeilor din Valhalla.

Urmărind acel măcel, înţeleg că am pierdut războiul. Trebuie să presupunem că supravieţuitorii suntem noi patru din aparatul de zbor, cei care rezistă la Baza Principală şi, probabil, gărzile de la cosmodrom. De aceea ne întoarcem.

PROBA NUMĂRUL (8)
Din raportul doctorului Li

În timp ce mă retrăgeam prin tunel, mai curând i-am auzit şi simţit decât văzut pe băştinaşi urmărindu-mă, astfel ca am tras în direcţia lor

Locul era atât de îngust, încât nici nu a trebuit să ţintesc. Desigur, nici ei. Ceva a venit lunecând şi zgâriind podeaua, atingându-mi pantoful; s-a dovedit a fi o săgeată scurtă, cu vârful de bronz, modelat ca o frunză.

Am tras din nou. Nu puteam ocoli gândul că trebuia să trag, altfel aş fi murit eu. Cu călcâiul am lovit un obstacol şi am fost cât pe ce să cad pe spate, dar m-a salvat doar îngustimea tunelului. Era lampa. Am păşit peste ea şi am continuat să bat în retragere trăgând cu pistolul.

Sunetele de la capătul tunelului îmi sugerau că atacatorii dădeau la o parte cadavrele din calea lor. Am tras din nou, declanşând zgomote şi multă agitaţie. Călcâiul meu a întâlnit un nou obstacol: prima treaptă.

Nu este uşor să te retragi urcând o scară care este şi îngustă, şi abruptă, ţinând în acelaşi timp capul plecat şi rămânând vigilentă. Cu un zăngănit metalic, o săgeată a lovit în treapta de pe care tocmai ridicasem piciorul, iar vergeaua ei de lemn s-a rupt. După aceea, am simţit mâinile prietenoase ale celor de afară, care m-au tras din spaţiul acela strâmt, ajungând în lumina din bucătărie, ce mi s-a părut orbitoare.

Nici nu apucasem să le spun câte ceva despre misterioasa lume de sub picioarele noastre, când o izbitură, însoţită de un zgomot asurzitor, ne-a zguduit pe toţi. Am fugit, împiedicându-ne unii de alţii, către sala de mese, acum plină de praf, moloz şi alte sfărâmături.

Cei răniţi, încă în stare de şoc, nici nu începuseră să strige după ajutor. Una dintre grămezile de mobilier fusese făcută bucăţele, iar în locul uşii se căsca o bortă mare.

Căpitanul Mack mai folosise o rachetă, şi o făcuse cu mare folos. Duşmanii ne cotropeau.

PROBA NUMĂRUL (9)
Din agenda colonelului Kohn

Cred că verii sunt copleşiţi de uimire - este singura exprimare care îmi vine în minte. Uluiţi de demonstraţia de putere zeiască dovedită de Mack.

I-am lăsat pe cei din Alfa la platoul de aterizare şi le-am dat ordin să pună în funcţiune celălalt aparat de zbor, pentru a ajuta la evacuarea oamenilor. Apoi Eloise m-a condus până la scena distrugerii.

În lumina roşiatică şi slabă de pe holul din faţa cantinei se află duşmanii noştri, nişte umbre mari şi mici, sub o pădure de suliţe şi securi cu lamele curbate. În jurul lor plutesc nori deşi de fum şi praf, ascunzând formele şi distorsionând siluetele. Pun rămăşag că şi lor, nu numai mie, ne vâjâie urechile.

Pentru unele dintre animale, cele petrecute până acum reprezintă deja prea mult. Înspăimântate, ele încep să se îndepărteze, ciocnindu-se unele de altele şi de arkieni, dar şi de ziduri.

O văd pe Mack, fără perucă, având lansatorul de rachete pe umăr. Ţintesc spre ea cu atenţie, trag, dar lovesc un porc-urs care apare între ea şi mine în momentul acela.

Apoi, Jamal şi Anna ies în goană din sala de mese, ambii înarmaţi şi trăgând, iar duşmanii noştri sunt cuprinşi de panică. Sunetul ca o tuse făcut de arma de impact rămâne aproape inaudibil, iar creaturile, mari şi mici, încep să se prăbuşească. Unele urlă, la fel ca orice om rănit.

După aceea, duşmanii o rup la fugă, dispărând în întunericul coridoarelor, poate retrăgându-se chiar în pasajele subterane, până vor reuşi să înţeleagă ce se petrece. Şi Mack s-a mistuit, în orice caz, nu-i văd nicăieri silueta inconfundabilă.

Ne împiedicăm de trupurile unor oameni care strigă. Jamal o îmbrăţişează pe Eloise şi mă fulgeră cu privirea. Cu stânga aceea pe care i-am tras-o se pare că mi-am făcut un duşman. Apoi Anna mă confundă cu un inamic şi e cât pe ce să mă doboare, m-a salvat strigătul pe care l-am scos către ea.

Sala de mese a rămas o ruină, avem mulţi morţi, răniţi şi unii în stare de şoc. Nu avem vreme de pierdut, de aceea îi smulgem de acolo pe cei vii şi fugim. E o debandadă totală. Suntem ca spaniolii care fugeau din Mexico City în

acea *noche triste.* Sau ca americanii care fugeau din Saigonul cucerit.

Eloise şi Anna ne conduc pe coridoarele presărate de luminile roşiatice, dar aud duşmanii urlând şi cântând în pregătirea unui nou atac.

Răniţii care pot merge trebuie să-şi poarte singuri de grijă, cei neajutoraţi sunt traşi şi târâţi de umeri sau chiar de picioare, avem patru arme, dar, din câte îmi dau seama, numai vreo zece douăsprezece lovituri rămase.

Ajungem în cele din urmă pe platforma de decolare. În beznă şi ploaie, luminile celor două aparate de zbor funcţionale aruncă umbre frenetice în toate părţile. Cei care avem arme ne pregătim să opunem rezistenţă, în vreme ce restul îi îngrămădesc pe răniţi la bordul aparatelor. Doi oameni, care au murit în timpul acestei retrageri din sala de mese, sunt lepădaţi ca nişte lucruri de prisos.

Anna i-a înapoiat arma lui Antonelli. S-a apucat de meserie, făcând un fel de triere. Dă ordin ca răniţii grav să fie stivuiţi ca nişte lemne într-un aparat de zbor, astfel să poată călători cu ei şi să încerce tratarea lor.

Între timp, duşmanii s-au strâns la uşi şi încep să tragă cu săgeţi, care cad în jur cu un zăngănit metalic. O tânără pe care nu o cunosc întoarce capul şi priveşte speriată spre uşa de la Baza Principală, dar o săgeată o loveşte în gât. E scurtă, are vreo treizeci de centimetri, şi doar o ciupeşte, însă ea cade neajutorată la pământ, cu faţa cianozată.

O abandonăm şi pe ea.

Nu prea îmi mai aduc aminte de ultimele momente petrecute acolo. Pe neaşteptate, mă trezesc atârnând pe jumătate afară dintr-un aparat de zbor, nici n-aş încăpea cu totul înăuntru, pentru că sunt al naibii de mare, iar câteva săgeţi cu vârfuri zimţate au pătruns deja în fuselajul aparatului.

Aud cutia neagră - o voce extrem de calmă, degajată, parcă din altă lume - cum spune „aud şi execut” şi ne ridicăm, îndepărtându-ne de Baza Principală.

Ne deplasăm încet, chinuitor. Iar eu călătoresc stând agăţat cu un braţ de un stâlp, iar cineva mă ţine de centură, asta în vreme ce ne deplasăm tresăltând şi făcând mişcări

de giraţie pe deasupra estuarului şi a valurilor întunecate, cu creste albe, ce se fugăresc pe suprafaţa mării.

PROBA NUMĂRUL (10)
Din raportul doctorului Li

Stăteam claie peste grămadă, ca nişte boabe de orez într-un sushi. La început, nu am putut face nimic pentru pacienţi, pentru că nici nu reuşeam să mă mişc.

Doi dintre ei au murit chiar în timpul zborului şi, cu mare greutate, am reuşit să scoatem cadavrele şi să le azvârlim în mare, eliberând puţin loc, astfel încât colonelul Kohn şi-a putut găsi un locşor înăuntru.

Am constatat că în acel aparat mic de zbor, proiectat să transporte patru oameni şi ceva bagaje, eram unsprezece persoane. Faptul că reuşea să zboare era o minune. M-am temut, totuşi, că aparatul ar putea rămâne fără combustibil, ceea ce ar fi făcut să ne prăbuşim cu toţii în mare înainte de a ajunge la cosmodrom.

Noaptea mi s-a părut mai întunecată decât de obicei, aşa că nu voi uita uşor călătoria. Câteodată retrăiesc un geamăt slab, mirosul neplăcut, ca de mlaştină, al trupurilor umane care au transpirat de spaimă. Din fericire, mai toţi răniţii erau în stare de şoc din cauza vătămărilor şi arsurilor, şi tăceau.

Starea de epuizare s-a dovedit marele nostru prieten, aşa că, în momentul când am deschis brusc ochii, am descoperit că dormisem, şi că un răsărit de soare, palid şi înceţoşat, începuse să se strecoare printre norii deşi.

Curând, toţi încercam să străpungem valurile de ploaie ca să vedem promontoriul şi domul verde, de forma unui om. Nimeni nu ştia ce am putea găsi acolo, dacă nu cumva fusese atacat, dacă cele două gărzi supravieţuiseră, şi m-am gândit la lunile ce aveau să treacă până la sosirea următoarei nave de aprovizionare.

Nu e uşor să fii în stare de război cu o lume întreagă.

Iar apoi am văzut ceva - am văzut ceva - o formă geometrică şlefuită ce se înălţa dintre nori şi ceaţă; asta

însemna că rămăsese acolo, era portalul prin care oamenii intră şi ies din Bela. Şi atunci m-am gândit: „Of, ce bine ar fi să rămânem în viaţă şi să putem pleca.”

PROBA NUMĂRUL (11)
Extras din jurnalul cosmodromului Bela

7:56. Am depestat două aparaturi de zbor apropindu-se. Eu şi Linda abia am avut vreme să sărim din pat şi să ne tragem pantalonii, când au aterizat cam nesigur pe platformă şi din ele au coborât, de-a valma, o mulţime de oameni. De menţionat: raclamaţie către Krebs referitor la (1) zbior neprogramat şi (2) aparate suprancărcate. (semnitură) caporal Vizbee, Securtat.

PROBA NUMĂRUL 12
Din agenda colonelului Kohn

Vizbee şi Smelt par cam acriţi şi luaţi pe nepregătite, şi nu se omoară să ne ajute la transportarea răniţilor. O ţin una şi bună că primesc ordine doar de la Mack, aşa că trebuie să mă dau puţin la ei, să-i conving că de acum înainte vor primi ordine de la mine.

Suntem douăzeci şi doi, dintre care nouă sunt răniţi grav, astfel că nu pot nici să lupte, nici să lucreze.

După un mic tur de inspecţie descoperim un frigider încărcat cu hrană pentru gărzi şi echipele de încărcare care aduceau de obicei lingourile. Îi cer lui Antonelli să verifice şi să inventarieze totul. Spune că dacă se înzdrăvenesc toţi răniţii, până la sosirea următoarei nave de aprovizionare vom pieri de foame.

Medicamente: cosmodromul posedă un mic dispensar, dar Anna se întunecă la faţă după ce face inventarul dulapului cu medicamente. Eu îi bănuiesc pe Vizbee şi Smelt că au scotocit şi s-au servit cu unele lucruri de pe acolo în scop recreativ, deşi ei neagă, bineînţeles.

Cosmodromul are aproape trei sute de metri pătraţi. Zidurile şi podeaua sunt de duroplast gros şi translucid - un material rezistent, pe care nimic nu-l poate străpunge. Sursa de energie: tot un reactor vechi, găzduit sub propriul dom, şi accesibil doar printr-un coridor protejat.

Posibilităţi de scăpare: Acum deţinem trei aparate de zbor, dar cele două cu care am sosit au rămas aproape fără combustibil - asta din cauza supraîncărcării, între altele. Aparatul în care au sosit V şi B este folosibil, având suficient combustibil pentru o deplasare până la Zamok, unde, desigur, nu îndrăznim să mergem. Acolo a rămas un aparat demontat, sperăm că nu va reuşi nimeni să-l repare.

Afară plouă, ceea ce vine ca o surpriză. Platforma de aterizare este udă şi luceşte. Avem spaţiu gol, probabil vreo jumătate de hectar cel mult, unde totul, mai puţin lichenii, a fost distrus de jeturile motoarelor de frânare ale navelor ce vin şi pleacă.

Dincolo de toate acestea se află stânci cenuşii şi pâlcuri de copaci piperniciţi. Un gât îngust de uscat arid ne leagă de ţărm şi de zidul de obicei gri-verde-violaceu al junglei.

Situaţie rezumativă: Suntem în formă bună, ne bucurăm de spaţiu din belşug, locuri de dormit uscate şi călduroase, lumină şi îngrijire medicală şi nu avem decât să aşteptăm sosirea navei de aprovizionare. Conform programării, asta se va întâmpla peste aproximativ şaizeci şi şapte de zile - zile locale, adică. Dacă va întârzia (şi deseori se întâmplă) vom trăi doar cu aer şi apă. *Multă* apă.

Prima problemă ar fi mărirea proviziilor de hrană într-un fel sau altul.

Îi convoc pe Jamal şi Antnelli pentru a mă ajuta să explorăm peninsula. Jamal este îmbufnat ca de obicei, dar se supune cu scrupulozitate, asta fiind tot ce vreau de la el. Pentru orice eventualitate, ne luăm armele.

Încheiem rondul în mai puţin de o oră. Împrejurimile nu oferă mare lucru. Mă îndoiesc că sunt mai mult de câţiva kilometri pătraţi de zgură vulcanică. Oriunde te-ai afla, auzi zgomotul valurilor. Iar plajele sunt alcătuite din prundiş cenuşiu ori nisip negru.

Mergem pe gâtul stâncos ce ne leagă de ţărm. De o parte a lui, unde s-a acumulat nisip, apa este mică, iar de cealaltă parte, adâncă. Ar putea fi un loc potrivit pentru pescuit. Am convingerea că putem realiza câteva undiţe.

Am pescuit la lansetă pe coaste asemănătoare şi, vreme de câteva momente, totul mi s-a părut oarecum familiar - aerul mării şi mirosul adâncului, dar şi arsura sării în stropii fini de apă.

Jamal se întoarce către cosmodrom, dar eu mai fac câţiva paşi alături de Antonelli. Începe să-mi povestească ceva, şi ridic vocea, ca să acopere zgomotul valurilor.

– Uneori visez să mă retrag pe o insulă. Doar eu, o bibliotecă bine dotată, o pivniţă cu vinuri bune, un robot, doi, care să rezolve treburile neplăcute...

Aah!

Adâncul erupe, şi ceva uriaş şi negru se prăbuşeşte cu o forţa care face stâncile să se cutremure.

E o creatură mare, mare cât o orcă, are înotătoare lată în faţă şi patru colţi gigantici. Prinde capul lui Antonelli în gură şi se ajută de înotătoare ca să alunece înapoi în apă, târându-l pe inginer. Vântul îmi azvârle în faţă un gheizer de spumă. Mă şterg la ochi şi mai apuc să văd picioarele omului care se agită ca braţele unei caracatiţe, apoi şi ele se afundă în apă.

Antonelli a dispărut. Ca şi cum nici n-ar fi fost. Mirosul ca de vareh se amestecă o clipă cu cel iute de lei. Apoi nu mai aud decât vântul şi stropii săraţi, iar Jamal mă târâie de acolo.

În urma noastră, ceva izbeşte suprafaţa mării şi se aude un muget puternic: *Aaa! Aaa! Aaa!*

PROBA NUMĂRUL (13)
Din raportul doctorului Li

Tragedia s-a petrecut fără ca cineva dinăuntrul domului să fi auzit ceva.

Făcusem tot ce se putea pentru pacienţi şi încercam să liniştesc o tânără pe nume Mbasa, ascunzându-mi temerile că ar putea orbi.

Pentru a trata în mod corespunzător o asemenea afecţiune, aveam nevoie de ochi înlocuitori, celule suşă extrase de la maimuţă, pentru regenerarea nervilor optici distruşi, plus de serviciile unui chirurg priceput la transplanturi nervoase. Nu aveam nimic. Erau cazuri şi mai grave.

Apoi în prag a apărut colonelul Kohn, albit la faţă şi ud leoarcă. Mi-a făcut semn să-l urmez. I-am dat o pătură, am făcut nişte ceai şi ne-am întâlnit în sala de aşteptare plecări a clădirii. Într-un colţ, Eloise şi Jamal stăteau îmbrăţişaţi, de parcă nu ar mai fi vrut să se despartă. Colonelul stătea ghemuit, înfăşurat în pătură ca un cerşetor, şi sorbea cu lăcomie din cana cu ceai aburind.

– Verii au un văr despre care nu aveam habar, a spus, şi mi-a relatat despre moartea lui Antonelli. Necazul este că, de obicei, scenariul cel mai nefericit ascunde o situaţie şi mai gravă. Cum o duc pacienţii tăi?

I-am spus că era posibil ca între patru şi şapte dintre ei să nu supravieţuiască.

– Asta e bine.

M-am uitat la el şi am văzut un om ce-mi era în acelaşi timp familiar şi necunoscut. În ciuda rezistenţei conferite de profesiune, mi se păruse a fi uman. Acum îi descopeream altă latură. Deşi încă tremura de frig, faţa îi era la fel de sumbră şi împietrită ca stâncile ce alcătuiau acea insulă fără nume.

– Bine că avem un congelator mare, a mormăit. Anna, să rămânem fără hrană, suntem asediaţi, şi nu vom mai putea procura altceva. După ce terminăm proviziile, nu vom avea de ales şi va trebui să ne mâncăm morţii.

Am rămas tăcuţi alături, sorbind ceai, în vreme ce încercam să înţelegem starea de dezumanizare ce ne pândea. Brusc, mi-am dat seama că nu puteam îndura singură calvarul ce avea să urmeze.

I-am mai adus ceai, plus cincizeci de miligrame de Serenac, de care sigur avea nevoie. Altfel nu-l puteam

ajuta, decât să mă culc alături de el, ca să-l strâng în braţe şi să-l încălzesc. În acele momente am decis să trec la fapte, asta dacă ar fi vrut şi el acelaşi lucru.

PROBA NUMĂRUL (14)
Din agenda colonelului Kohn

Au trecut câteva săptămâni de când nu am mai notat nimic, de aceea trebuie să recuperez câte ceva. Între timp, s-au întâmplat multe, dar au trecut şi zile sterpe. Eu şi Anna am devenit amanţi - o evoluţie care a venit ca o surpriză, cel puţin pentru mine.

În mod aproape firesc, am devenit şi conducătorii micii noastre colonii asediate. Aşa cum a anticipat Anna, patru oameni au murit din cauza rănilor, iar alţii doi sunt pe ducă. După dispariţia lui Antonelli, am rămas şaptesprezece, iar curând vom fi cincisprezece.

Am suferit pierderi în proporţie de aproape 99%. Chiar dacă s-a întâmplat ca unii oameni de la Baza Principală, de la tabăra minieră sau de la topitorie să fi scăpat cu fuga în junglă, ei nu vor rezista multă vreme. Vor fi ucişi ori, pur şi simplu, vor muri de foame.

Cum toţi inginerii au murit, l-am numit pe Jamal tehnician principal. Sarcina lui este să menţină totul în stare de funcţionare. Ştiu că plănuieşte să se răzbune în cele din urmă. L-am umilit în faţa lui Eloise cu acel pumn în falcă, iar el este un om care nu uită niciodată, orice-ar fi. Bun, dar am nevoie de mintea lui, de curajul şi de cunoştinţele lui, iar el va putea să-şi ia revanşa.

Anna are sarcina să-i menţină în viaţă pe supravieţuitori. Eloise o ajută şi devine pe zi ce trece o asistentă medicală de nădejde. În cazul oamenilor inteligenţi, instruirea la locul de muncă dă rezultate aproape imediat. Eu mă ocup de protecţie şi ordine, întocmesc şi aplic programul de servicii, supraveghez distribuirea raţiilor de hrană (aproximativ 1800 de calorii pentru cei sănătoşi, 2100 pentru bolnavi) şi, în general, fac

pe şeful. Ca şi domnul Krebs de altădată, nu sunt iubit, şi nici nu mă aştept la aşa ceva.

În mod inevitabil, singura încălcare a regulilor a venit din partea lui Vizbee şi Smelt. Când le-am cerut să-mi predea cheile de la toate uşile, dulapurile şi fişetele, s-au supus, dar au păstrat un set de rezervă. Apoi Anna mi-a spus că din dulapul cu medicamente dispăruseră şase fiole din ceva numit M2, un înlocuitor sintetic al morfinei, am organizat o percheziţie şi le-am găsit în sacul cu rufe murdare al lui Vizbee.

Chestiunea era gravă, pentru că avem puţine analgezice, şi trebuie să potolim multe dureri. Într-un recipient în care Smelt îşi ţinea crema vaginală am găsit şi dublurile cheilor.

Prima reacţie a fost să-i împuşc pe amândoi. Cu toate astea, Anna mi-a cerut să fiu îndurător, iar comunitatea noastră pare să considere că cei doi sunt prea îngrămădiţi la minte ca să fie conştienţi de ceea ce au făcut.

De aceea, am avut o discuţie între patru ochi cu fiecare dintre ei, oferindu-le viaţa în schimbul câtorva răspunsuri.

Amândoi şi-au dat drumul la gură fără nici o rezervă. Fiecare l-a învinuit pe celălalt că a tras cu racheta în apartamentul lui Krebs. Amândoi au afirmat că Mack le dăduse arma şi ordin să o folosească, iar ei, ca soldaţi disciplinaţi, au trebuit să-l execute, indiferent de sentimentele lor personale.

– Sunt convinsă că înţelegeţi, domnule, spune Smelt, cu un surâs fals.

– Prea bine.

I-am pus să semneze mărturisirile, apoi i-am legat pe amândoi şi i-am pus în congelator, alături de cadavre. Jumătate de oră mai târziu, i-am scos de acolo. Au ieşit înveşmântaţi în promoroacă, iar după ce şi-au revenit, păreau să fi priceput mesajul. Data viitoare vor rămâne acolo, deşi la gândul de a silit să mănânc ghiveci din Vizbee şi crochete din Smelt mă umple de pe acum de greaţă.

În afara acestui incident, restul este rutină. Nu am mai fost atacaţi. Aceia dintre noi care nu şi-au găsit o pereche

până acum se grăbesc să o facă - mai toţi cu cineva de sex opus, câţiva, altfel. Fiecare are nevoie de cineva apropiat.

Petrecerea timpului liber: Am găsit ascunse prin dulapuri piese de şah, rachete de tenis, dar fără mingi, un joc numit *Cucerirea galaxiei* - iertare, prefer să mă abţin -, jocuri de pocher şi blackjack şi programe Airborne Polo, precum şi seturi de cărţi, dintre care unele sunt însemnate.

În cursul zilei, facem curat în clădire, îngrijim răniţii şi reparăm sau întreţinem aparatura, noaptea, facem planuri, ne iubim şi jucăm jocuri, bârfim şi ne simţim flămânzi, motiv pentru care protestăm. Şi, cât de mult posibil, dormim.

Eu şi Anna suntem plini de ardoare, lucru surprinzător, dacă ţinem seama de maturitatea noastră şi de dieta sărăcăcioasă. Pe de altă parte, ne purtăm prevenitor. Alăturarea a doi singuratici, cu tabieturi bine stabilite, e cel puţin riscantă. Mai apar şi o serie de probleme fizice, pentru că ea e foarte măruntă, iar eu atât de mare. Însă - în probleme de sex, ca şi de viaţă - unde este voinţă, există şi o cale. Ne-am găsit cuibul într-o cameră ce a slujit drept depozit. Am încuiat uşa cu una dintre cheile confiscate. În aceste momente, eu şi Anna suntem goi şi stăm întinşi pe un morman de perne rămase de la vreo navetă, încălziţi de apropierea trupească şi de nişte salopete curate pe care ea le-a găsit într-o pubelă şi le-a transformat în cearşafuri.

Acum se întoarce spre mine şi-mi zâmbeşte şi-şi lasă o mână delicată, ce seamănă cu o libelulă, pe braţul meu. Cred că aici se vor opri notaţiile pentru seara asta.

PROBA NUMĂRUL (15)

Extras dintr-o scrisoare a Eloisei Alcerra către mama ei

Dragă mamă,

Ni s-au întâmplat atât de multe, încât nici nu ştiu cu ce să încep. În primul rând, s-a purtat un război...

Aşadar, asta e povestea celor petrecute până acum. Lucrez în spitalul cosmodromului de pe Bela. Mai avem doar trei pacienţi, ceilalţi au murit ori s-au însănătoşit atât cât se poate în condiţiile de aici.

Mă bucur de două ori când Anna (doctor Li) declară pe cineva sănătos. În primul rând mă bucur că am contribuit la însănătoşirea acelei persoane, iar apoi, sunt încântată că ea va trece la un regim de 1800 de calorii, ca şi noi ceilalţi. În acest fel, o să rezistăm cu toţii ceva mai mult.

Mă simt obosită mai tot timpul. Totuşi, când mă întind nu pot dormi, iar când aţipesc, visez numai ospeţe. Jamal a rămas neschimbat. Munceşte mult, mai intens decât mine. Poate de aceea e mai puţin dornic să facă sex. Nu-mi dau seama dacă îmi place sau nu situaţia.

Mă îngrozeşte gândul primei noastre mese în calitate de canibali. Totuşi, ziua aceea nu este prea departe. O să pot mânca ghiveci de om? Da, sigur. Dacă ţi-e foame, mănânci orice.

Jamal face glume macabre pe tema asta. „Ai auzit de canibalul care a trecut pe lângă fratele lui prin pădure?” mă întreabă rânjind. Ori mă bate uşor pe fiind şi-mi spune: „Uite, ce bucată de spată. Facem mâncare de prânz şi seară din ea.” Cum, dar mai ales de ce l-am răbdat atâta vreme? Cel puţin o dată pe zi mă strecor afară. Simt nevoia de a fi singură măcar câteva minute, să scap de vederea aceloraşi feţe cu care împart acest prizonierat. Inutil să mai spun că mă feresc de plaje!

Afară nu mă simt atât de obosită, Poate din cauza aerului îmbogăţit cu oxigen, şi-mi place mirosul mării. Ieri, o rază de soare a răzbătut printre nori şi vântul a părut că sclipeşte pe particulele de sare aduse dinspre mare.

Cu toate acestea, astăzi până şi plimbarea m-a deprimat. Am urcat, cu un efort mare, un morman de stânci negre şi am rămas o vreme privind spre locul unde ar trebui să se afle linia orizontului. Numai că n-am văzut-o din cauza valurilor mari şi când m-am întors, întâi oceanul, iar apoi jungla cotropită de umezeală s-au mistuit în cer fără nici o linie de demarcaţie.

Nu domul ne este închisoare. Întreaga lume ne este închisoare, şi mă întreb mereu dacă vreunul dintre noi va reuşi să scape de aici.

Chiar dacă nu vom putea, sunt convinsă că vor veni să ne caute şi sper să ne găsească. Până atunci, speranţa mi-o

găsesc gândindu-mă la tine, la Pământ şi la cerul albastru de acolo.

PROBA NUMĂRUL (16)
Din agenda colonelului Kohn

Ar mai fi puţin timp până la data sosirii navei de aprovizionare. Dacă aceasta va întârzia, ciao, adio, sayonara. Rămânem fără hrană.

De aceea, astăzi mâncăm carne de om. Doi dintre noi se ocupă de tranşare, asta pentru ca vina să fie împărţită. Gătim cu rândul, conform programării, şi aşa cum nu voi spune numele celuilalt măcelar, n-o să menţionez nici numele bucătarului, dar trebuie să afirm că el/ea nu pare deloc tulburat(ă) de o asemenea ocupaţie cumplită.

De fapt, după ce este detaşată de pe os, carnea arată ca oricare alta. Păstrăm capul pentru o înhumare decentă pe Pământ, presupunând că vom mai ajunge vreodată acolo. Nu voi spune numele celui care va intra la gătit, decât că era cineva cunoscut mie, la care am ţinut. Dar după ce orice urmă de viaţă dispare, rămânem doar nişte bucăţi de carne şi ne-am putea ajuta prietenii să supravieţuiască hrănindu-i cu ea. Să ne gândim la asta ca la o petrecere de rămas bun.

Mirosul de mâncare gătită se răspândeşte în întregul dom. Oamenii îşi văd de treburile obişnuite, dar nu se pot abţine şi adulmecă. Se formează grupuri mici şi aud râsete stridente. Asta mă îngrijorează puţin. Nu avem nevoie de istericale.

Apoi ne aşezăm la masă. Există două curente de opinie privind suplimentul nostru proteinic: Are gust de viţel, are gust de porc. Eu aparţin grupului care consideră că are gust de porc.

După masă, toţi devin cam agitaţi. În ziua următoare: Ne-a mai rămas mâncare. Nimeni nu clipeşte, iar doi oameni cer supliment, lucru pe care îl refuz. Canibalismul se dovedeşte a fi un alt rit iniţiatic. Prima oară e mai greu, a doua oară e uşor, iar după aceea nimeni nu se mai gândeşte.

Există totuşi un lucru la care va trebui să ne gândim în cu rând, şi mă văd silit să recunosc că asta mă doboară.

PROBA NUMĂRUL (17)
Din raportul doctorului Li

Problema cu care ne confruntăm este: după ce ne mâncăm morţii, ce ne facem?

Am auzit deja glume despre „tragere la sorţi”. Dar să fi fost o glumă? Sigur, am gândit, dacă nava de aprovizionare nu apare curând, va trebui să murim câte unul, astfel încât, cu speranţă, caţiva dintre noi - sau măcar doi - sau chiar unul, să poată reveni pe Pământ, să relateze cele întâmplate.

La cină, l-am văzut pe Robert, cu un chip mohorât, lipsit de orice expresie, trecându-i în revistă pe ceilalţi. Mi-am dat seama că în minte alcătuia o nouă listă de sarcini. Îi aranja pe oameni în ordine, începând cu cei ce puteau fi sacrificaţi cel mai uşor, până la cei fără de care ar pieri întreaga colonie.

Şi alţii au priceput asta. Am început să le simt lipsa lui Vizbee şi Smelt, şi am înţeles că se ascundeau de privirea ucigătoare a lui Robert. Ce ridicol! Bineînţeles că era o dovadă de înţelepciune din partea lor să se dea cât mai utili şi ocupaţi. Dar sărmanii nenorociţi erau îndeajuns de inteligenţi ca să-şi dea seama cine ar trece în capul listei de persoane disponibile (cât pe ce să spun „perisabile”). Şi-au adus aminte amândoi de congelator şi de cadavrele înfăşurate alături de care au stat.

PROBA NUMĂRUL (18)
Din agenda colonelului Kohn

Cântăresc pentru a nu ştiu câta oară raţiile rămase, când Eloise vâră capul pe uşa depozitului. E albă la faţă ca ultima noastră rezervă de zahăr.

N-aş vrea să ies puţin cu ea? Mda, sigur. Conştient că există un motiv întemeiat, nu întreb de ce.

– Vii singură aici? o întreb, în timp ce păşim peste licheni. N-ar trebui să faci asta.

– Trebuie. Aş înnebuni dacă aş sta tot timpul înăuntru.

Mă conduce către movila neagră, cum se numeşte materialul acela, zgură vulcanică, nu? Bucăţi sparte de lavă, pe care marea le va transforma în nisip, şi...

Înţeleg totul dintr-o privire.

– Întoarce-te şi spune-le Annei şi lui Jamal să vină aici.

– Dacă e ocupat, Jamal va dori să ştie de ce.

– Pentru că vreau să vorbesc acum cu el.

– Am înţeles, spune, şi pleacă.

Când sosesc şi cei doi, nu e nevoie să le arăt cu degetul. Nu se vede decât un singur lucru.

Se apropie un grup de creaturi marine, probabil vreo douăzeci, sau mai multe. Sunt cenuşii, şi acum au ajuns suficient de aproape ca să le vedem petele albe de formă neregulată de pe spinări şi cozi - cred că reprezintă versiunea locală de lei de mare. Un adevărat grup de balet alcătuit din monştri, ridicându-se şi scufundându-se în ritm, precum valurile, toate odată.

– Nu pot urca pe ţărm, aşa e? întreabă Eloise cu speranţă în glas.

Eu şi Jamal ne privim. Ne amintim de cea care l-a înşfăcat pe Antonelli. De modul cum s-a înălţat pe înotătoare, cum şi-a aruncat capul pe spate, cum a lătrat scurt. Nu am uitat nici mirosul inevitabil de lei. Lei de mare. Astfel de creaturi sunt pinipede, care se hrănesc în mare, dar se pot târî până pe mal pentru odihnă, luptă şi împerechere.

– Priviţi, spune Anna, arătând în altă direcţie. I-a luat ceva timp, dar l-a pus la punct. Deşteaptă femeie.

Departe de tot, un punctişor de pe cerul cenuşiu capătă forma şi creşte, apărând apoi ca ultimul aparat de zbor, reparat şi funcţional, care se îndreaptă spre noi.

PROBA NUMĂRUL (19)
Din raportul doctorului Li

Cum nu aveam de ales decât între a rezista şi a muri, nici nu a fost nevoie să încurajăm oamenii - simpla prezenţă a duşmanilor noştri era de ajuns.

În ce mă priveşte, mi-am făcut ordine în notiţe, le-am învelit în folie de plastic şi le-am ascuns sub gheaţa din congelalor. Chiar dacă vom muri cu toţii, cred că oamenii tot vor ajunge aici până la urmă şi, cu puţin noroc, ar putea găsi aceste probe. Ultimul cadavru ce a rămas neconsumat pare să mă urmărească, astfel că am ieşit din acea încăpere tremurând, şi nu doar din cauza frigului.

Cu toate acestea, am continuat să vorbesc pentru agenda mea, sperând să transcriu restul relatării ceva mai târziu.

Robert a mobilizat opt oameni, pentru că doar de atâtea arme dispunem. Adăugând stocul găsit la cosmodrom la cele cateva pe care le aveam deja, avem acum o sută optzeci de gloanţe, ceea ce ar fi suficient pentru a provoca pagube importante, dar nu să îi alungăm pe toţi duşmanii.

Organizez un post de prim ajutor la poalele movilei din zgură vulcanică, pe care am ajuns să-l denumim Dealul Negru, şi mi-am umplut o trusă medicală cu M2, garouri, câteva antibiotice şi altele.

Apoi am urcat movila să văd exact ce se întâmpla. Leii de mare (după cum îi numeşte Robert) dispăruseră sub valuri, ceea ce însemna că puteau să apară oriunde. Aparatul de zbor se întorsese şi descria un cerc, probabil la vreun kilometru depărtare. A trecut apoi linia ţărmului şi s-a retras. Înţelept, Robert le-a ordonat oamenilor să nu tragă.

Am observat că Eloise stătea alături de Jamal. Am chemat-o să mă ajute la postul de prim ajutor, şi ea a început să se apropie cu paşi rari când, din colţul ochiului, am surprins strălucire bruscă pornind dinspre aparat.

Am apucat să strig: „Jos”, iar ea s-a aruncat la pământ exact, când proiectilul a lovit movila şi a explodat. Zgomotul a fost atât de puternic, încât am simţit că-mi vuieşte capul. Apoi, sunetele *Aa! Aa!* Din spatele nostru ne-au anunţat că leii de mare veneau pe ţărm. În acelaşi moment, aparatul de zbor a virat, iar dintr-un amplificator a răsunat un ciripit

atât de tare de parcă ar fi fost scos de uriaşa şi mitica pasăre Roc, ţipând către perechea ei. După aceea, marginea junglei s-a cutremurat şi din direcţia ei s-a auzit un muget drept răspuns.

PROBA NUMĂRUL (20)
Din agenda colonelului Kohn

N-aş putea spune că Julia Mack mi-a plăcut vreodată. Însa am respectat-o, dar niciodată mai mult decât acum. Are o armată foarte bizară, dar ştie să o comande şi controleze ca nimeni altcineva.

Are alături de ea un arkian, care ţine un amplificator în mână, şi ea manevrează lansatorul de rachete. Cred că-i vine cam greu - trebuie să se aplece din scaunul pilotului ca să tragă, şi sa fie atentă ca să nu o ardă jetul incandescent. Dar se descurca. E o fată descurcăreaţă.

Gata, iată că apar şi leii din mare.

Bun, uite că vin şi porcii-urs din junglă. Se aude din nou cântul de pasăre, de data asta dinspre şirul de copaci, ceea ce înseamnă că arkienii sunt şi în junglă, şi conduc trupele.

Verii se apropie. Dacă reuşim să nimerim cu fiecare glonţ, tot nu avem cum să câştigăm bătălia. Dacă panica ne-ar folosi la ceva, aş intra în panică.

Cum nu ne ajută, va trebui să încerc altceva.

Mă duc până la Jamal şi-i întind agenda.

– Ai grijă de ea.

El ridică mirat din sprâncene.

– Am ceva de făcut. Rămâi la comandă până mă întorc. Dacă supravieţuiesc, poţi să-mi arzi şi tu una peste falcă.

Acesta e un soi de adio.

PROBA NUMĂRUL (21)
Din agenda colonelului Kohn
(continuată de Jamal al-Sba'a)

Kohn părăseşte câmpul de bătălie. Indiferent cât de mult mi-ar displăcea, nu cred că fuge. E un evreu curajos.

Fie ca Cel cu viaţă veşnică să-l cruţe, pentru că eu sper ca până la sfârşitul zilei să mă slujesc de oferta pe care mi-a făcut-o.

Ciudat, nu l-am văzut niciodată vorbind către agendă şi, cu toate astea, o are mereu asupra lui. Becul acela idiot se aprinde când vorbesc, de aceea presupun că îmi preia vocea şi o amplifică. Eu nu am agendă proprie - în afară de armă am pierdut tot ce aveam în fuga de la Baza Principală.

De acord, avem doar opt arme. Curând, vom fi asaltaţi din două flancuri. Vom lupta aici, sub cerul liber, ori ne retrage în dom şi încercăm să-l apărăm? Acesta e genul de hotărâri pe care trebuie să-l ia un comandant, iar dacă greşeşte, toat lumea e pierdută. Mereu mi-am dorit puterea, iar acum îi simt povara strivitoare.

Decid să ne retragem, iar asta din două motive: în primul rând, din cauza Căpitanului Mack şi a rachetelor ei blestemate. Poate ucide mulţi dintre noi, şi nu ne permitem pierderi. În al doilea rând, verii îşi pot permite pierderi, astfel că indiferent câţi am ucide, tot nu contează. Singura strategie este să rezistăm cât mai mult posibil şi apoi să ne acceptăm soarta. O chem pe doctoriţa Li şi îi cer să mute punctul de prim ajutor înăuntrul domului. Eloise îşi strânge trusa medicală şi porneşte spre dom, în vreme ce Li aşteaptă să vadă dacă avem de luat cu noi vreun rănit. Chinezoaica pare de un calm perfect.

Mack se apropie încă o dată în aparatul de zbor. Zgomotul motorului se pierde în vacarmul ce se naşte din toate părţile răgete, ciripituri, lătratul creaturilor din mare.

Şi - *Inshallah!* - un aparat de zbor se ridică de la sol să o întâmpine pe Mack! Aşadar, de aceea a plecat Kohn!

PROBA NUMĂRUL (22)
Din raportul doctorului Li

M-am zbătut toată viaţa să ating idealul budist al neataşări la ceva anume - poate din laşitate, poate din cauză că mă temeam de durerea provocată de pierdere.

Poate de aceea m-am refugiat din viaţă, retrăgându-mă în laborator, fugind de patimă şi căutând patima pentru ştiinţă. Până la apariţia lui Robert pe Bela, am fost foarte singură.

Când am văzut unicul nostru aparat de zbor înălţându-se în aer, parcă am simţit că cineva mi-a înfipt un ţurţure în inimă. Apoi mi-am zis că dacă Robert ar fi plănuit să ciocnească celălalt aparat în zbor, mai întâi şi-ar fi luat adio de la mine.

De aceea m-am liniştit, socotind că el avea în plan un joc primejdios - să îi distragă atenţia lui Mack, să o facă să tragă, pentru a risipi rachetele rămase. Am decis că a plecat să înfrunte pericolul, nu să-şi caute moartea. Cu toate astea, aparatul lui a ţâşnit direct spre ea, deplasându-se cu o viteză prea mare, sfidând siguranţa, dar ea trebuie să se fi speriat, pentru că aparatul ei a intrat în giraţie şi, vreme de o clipă, un sentiment minunat, am crezut că se va dezechilibra complet şi se va prăbuşi. Dar ea a redresat imediat aparatul, iar cele două aparate de zbor au început un balet cu răsuciri şi învârtituri pe care nu-l pot compara decât cu ritualul de împerechere al efemeridelor.

Apoi aparatul nostru de zbor s-a îndepărtat în viteză, iar cel al lui Mack a pornit în urmărire.

M-am trezit din nou în vârful movilei fără să-mi dau seama Cum ajunsesem acolo. Privind în jos, am văzut o imagine încredibilă: creaturi din două lumi paralizate de aceeaşi uimire şi uitându-se în sus.

Un leu de mare trecuse prin bariera creată de copacii piperniciţi şi acum stătea proptit pe înotătoarele imense, având faţa înălţată în aer cu colţii rânjiţi. Fără să beneficieze de sprijinul mării, propria greutate îl apăsa, iar flancurile lui mari şi presărate de răni se umflau şi dezumflau în efortul uriaş de a respira.

În porţiunea dinspre uscat, porcii-urs stăteau ridicaţi pe picioarele din spate îşi mişcau capetele dintr-o parte în

alta, urmărind acţiunea ce se desfăşura în aer ca nişte ascultători fascinaţi ce urmăresc muzica la un concert. Arkienii arătau cu suliţele lor de bronz şi schimbau replici sălbatice de o dulceaţă ciudată de cântec.

Am văzut gura lansatorului ieşind pe uşa pilotului de la aparatul lui Mack şi o clipă mai apoi a urmat flacăra, semn că se trăsese. În zborul ei, racheta a lăsat o urmă lungă şi învolburată, şi inima mi s-a oprit în loc, deoarece mi-am dat seama că avea să nimerească ţinta, că era prea rapidă pentru ca aceasta să scape, iar apoi a lovit aparatul nostru, care a explodat formând o minge mare de foc, semănând cu o floare de mac înfloritã. Fragmentele întunecate au plutit spre coamele înspumate ale valurilor. Din partea inamicilor noştri s-a auzit un sunet ce a crescut în intensitate, pe care niciodată nu-l voi putea descrie în mod elocvent - o lume care triumfa asupra alteia, urlându-şi victoria.

În următoarea clipă, am simţit o strânsoare pe braţ. Era Jamal care mi-a spus:

– Hai, ne retragem în dom. Salvează-te.

– De ce? i-am răspuns, dorindu-mi doar să termin cu viaţa.

PROBA NUMĂRUL (23)
Dintr-o scrisoare a Eloisei Alcerra către mama ei

Acum suntem cu toţii în interiorul domului. Am trăit un adevărat şoc văzând că uşile hangarului rămăseseră larg deschise.

Ceva pătrunsese înăuntru, nu am văzut ce anume, dar am auzit o armă de impact tuşind, apoi doi bărbaţi au trântit uşa şi, cred, împins cadavrul afară. Sfârşitul situaţiei de criză numărul unu.

O căutam pe doctoriţa Li. Adusesem trusa medicală, dar pentru a mai fi bună de ceva, ea trebuia să fie în posesia singurei persoane care ştia să o folosească.

Am găsit-o arătând groaznic şi, alarmată, am întrebat-o:

– Eşti rănită?

– Nu, doar moartă, mi-a răspuns.

Am luat asta drept o glumă sinistră, vrând să însemne că eram cu toţii ca şi morţi.

Jamal răcnea ordine, şi i-am zis:

– Colonelului Kohn n-o să-i facă plăcere văzând că i-ai luat locul cu atâta seriozitate.

Spre uimirea mea, Jamal mi-a spus:

– Kohn a murit.

– Ba nu.

El s-a îndepărtat în fugă, spunând că trebuia să verifice celelalte uşi, îndeosebi cele de încărcare, ce dădeau spre platforma de aterizare, deoarece erau suficient de mari să permită pătrunderea unei armate dacă rămâneau deschise.

A spus toate astea fără să-mi acorde defel atenţie.

Am revenit la Anna, care pregătea spitalul pentru eventualii răniţi. Se mişca bizar, mecanic, precum o marionetă, şi nici nu părea să vadă ce făcea.

– Anna, ce-ai păţit? Adică, în afară de faptul că o să murim cu toţii, care e necazul? am întrebat-o.

– A murit Robert, mi-a răspuns.

Am numărat până la cinci, apoi i-am spus pe un răbdător:

– Ba nu, e sus pe o pasarelă de sub dom, şi verifică admisiile de aer.

Ea s-a oprit şi m-a măsurat fără să clipească.

– L-am văzut murind.

– Înseamnă că trebuie să fi murit în ultimele minute, pentru că eu l-am văzut urcând scara în timp ce veneam cu trusa încoace.

– În interiorul domului?

– Bineînţeles. Ar fi nebun să urce pe la exteriorul lui.

Auzind asta, s-a albit la faţă ca hârtia şi a leşinat. Am prins-o înainte de a se prăbuşi la podea şi am aşezat-o pe un pat liber, Mbasa, femeia oarbă, voia să ştie ce se petrecea, astfel că am condus-o până la pat şi am făcut-o să o ţină de mână pe Anna.

Apoi m-am dus să-l caut pe colonelul Kohn. Cât mi-am croit drum printre cei care se agitau în holul principal, mai

toţi vorbeau despre moartea lui. Se părea că toţi îl văzuseră murind şi numai eu îl văzusem în viaţă.

Cred că s-ar fi cuvenit să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală, dar n-am făcut-o. Am pus la îndoială sănătatea mintală a celorlalţi.

Am găsit o scară metalică, ale cărei picioare erau încastrate în duroplast, şi am început să urc. Nu-mi place mai deloc înălţimea, dar curând am ajuns la douăzeci de metri şi am pornit să alerg pe o pasarelă, întrebându-mă de unde provenea aerul încins şi umed de acolo, şi abia după aceea mi-am dat seama că era vorba de respiraţia tuturor, de aerul ce se ridica şi se acumula în acea parte a clădirii.

L-am zărit stând aproape de gura principală de admisie a aerului. Scosese carcasa şi acum împingea furtunul gros şi flexibil înapoi, ţintind cu pistolul printre gurile de ventilaţie de metal. A tras ca un adevărat ţintaş, apăsând atât de fin pe trăgaci, încât nici n-am văzut mişcarea degetului. Pistolul a tuşit, şi de afară s-a auzit un urlet.

– Unul mai puţin, a mormăit el, dar eu n-am înţeles dacă se referea la gloanţe ori la duşmani, ori la ambele.

– Eloise, ce cauţi aici?

– I-am spus că toată lumea, inclusiv Anna, îl văzuse murind, şi că ar face bine să apară viu, înainte ca Anna să moară de suferinţă, şi înainte ca Jamal să-i facă pe toţi să-l deteste.

– Îi subestimezi pe amândoi. Of, of. Dă-te înapoi un pas, deschide gura şi astupă-ţi urechile.

Am procedat întocmai şi pasarela a trepidat, iar eu am avut senzaţia că cineva mi-a pus un clopot de fier peste cap, iar acum lovea în el cu un baros.

– Vai, Doamne, am bolborosit. Of, Doamne.

Kohn a strigat ceva către mine, dar eu eram aproape surdă.

S-a îndepărtat de mine. Urechile încă îmi ţiuiau, dar după o vreme am început să înţeleg ce spunea. Vorbea ca un lector.

– Dacă acea ultimă rachetă ar fi lovit grila, ne-am fi ales cu o bortă mare în dom. Şi este accesibilă la o scară

exterioară. M-am gândit însă că ar trebui să-i lăsăm să pătrundă pe aici, pentru că-i vom sili să se îngrămădească pe pasarela asta, iar apoi îi împuşcăm ca pe iepuri. Ori poate desprindem pasarela şi ea se prăbuşeşte cu ei cu tot.

Mi-a spus apoi să mă duc la Jamal care trebuia să trimită doi oameni cu pistoale sus pe pasarelă.

– Şi spune-i Annei să nu-şi ude pantalonaşii. Sunt cât se poate de viu. Imediat ce sosesc cei doi oameni aici, eu o să cobor.

Înainte de a pleca, l-a întrebat:

– De ce cred toţi că ai murit?

– Din cauza aparatului de zbor. Voiam să plec cu el şi să o hărţuiesc pe Mack, în speranţa că o voi face să risipească ultimele rachete. Numai că mi-a luat-o cineva înainte.

– Cine?

– Vizbee şi Smelt, cine altcineva? Cred că şi-au dat seama că urmau să apară pe meniul nostru, iar bătălia le-a oferit prilej potrivit de evadare. Deşi nu prea înţeleg unde încerci să fugă. Nişte idioţi. Acum, şterge-o.

PROBA NUMĂRUL (24)
Din agenda colonelului Kohn
(vorbeşte Kohn)

Jamal îmi spune că-şi va amâna lovitura de pumn în falca mea până când pătrund verii în dom, ori după ce reuşim să scăpăm, în felul acesta, dacă-mi sparge câţiva dinţi, ori voi beneficia de asistenţă stomatologică, ori nu voi mai avea nevoie de ea.

I-am pus pe câţiva oameni să desfacă bolţurile de prindere ale pasarelei superioare. Un porc-urs a smuls grila şi gurile de aerisire, dar deocamdată n-a încercat nimeni să pătrundă pe acolo. Or fi priceput, probabil, că încercarea i-ar aduce exact în bătaia armelor noastre.

Tare aş vrea să ştiu dacă lui Mack i-a mai rămas vreo rachetă. Să facem un calcul, în sala de arme erau şase. Una a fost trasă în apartamentul lui Krebs. Una, pentru

distrugerea centralei electrice. Una pentru a distruge sala de mese a cantinei. Trei au fost folosite aici. Să însemne că a rămas fără rachete?

Pariez că nu. Sunt convins că şi-a ascuns vreo două într-un loc ştiut doar de ea, probabil în subteran. Această femeie este îndrăzneaţă, dar şi precaută. Dacă mai are vreuna, curând o va folosi împotriva unei uşi. De preferinţă, două, câte una pe fiecare parte. După aceea fiarele mari vor dărâma rămăşiţele de uşi şi vor pătrunde.

O să ucidem multe dintre ele, dar nici nu se va cunoaşte, deoarece, aşa cum a spus şi Anna, nu poţi lupta împotriva unei lumi întregi.

BUM!

Aţi auzit? În caz că va apuca cineva să asculte înregistrarea asta. Mi-aş dori foarte mult să nu am dreptate mereu. Îmi pare rău că nu sunt mai prostănac, pentru că aşa nu mi-aş da seama de ce se întâmplă. Aş mai vrea ca Anna să fie aici.

E vorba de uşa ce dă spre hangar. E îndoită şi stă umflată spre interior, dar încă rezistă.

Se exercită o presiune foarte mare dinspre exterior. Se aud scrâşnete de metal pe metal, care te calcă pe nervi. Uşa se mişcă încet, dar se mişcă. *E pur si muove,* după cum spunea Galileo inchizitorilor, şi totuşi se mişcă. El se referea însă la Pământ, pe care probabil noi nu-l vom mai vedea.

Zgomotul acela ca o împuşcătură foarte puternică a fost scos de ruperea unei balamale. Era bine dacă uşile ar fi fost făcute din oţel nuclear; şi astea sunt rezistente, dar aveam nevoie de unele indestructibile.

Dau ordin ca patru trăgători să meargă la uşa ce ameninţă să cedeze. Apoi dau ordin unuia să stea în spatele trăgătorilor şi să recupereze arma dacă acesta este ucis sau rănit. Răcnesc spre cei aflaţi pe pasarela din dom să coboare. Apoi cer unuia să-l însoţească pe Jamal, iar celuilalt să tragă în bolţurile de fixare dacă prin gurile de admisie va pătrunde vreo fiară, lucru ce sigur se va întâmpla. Apoi îi avertizez pe toţi ceilalţi să se îndepărteze de zona unde va cădea pasarela. Şi îi ordon lui Jamal să fie

cu ochii pe uşile duble ce dau spre platoul de aterizare. Dacă verii pătrund pe acolo, s-a terminat cu noi.

În cele din urmă, consider că am dat destule ordine. Am făcut tot ce se putea, acum trebuie să luptăm cu îndârjire şi probabil că duşmanii vor câştiga bătălia, pentru că pesemne o merită. Aşa cum spunea Eloise, e lumea lor.

În drum spre spital, Anna îmi aruncă un zâmbet liniştitor. Practic, decât să trăiască din nou singură, e fericită să moară alături de mine. De când mă ştiu, n-am mai văzut pe nimeni privindu-mă în acest fel.

PROBA NUMĂRUL (25)
Din scrisoarea Eloisei Alcerra către mama ei

Mă simt ridicolă că în asemenea momente vorbesc, îţi vorbesc mereu de la distanţă de ani lumină. Dar ce altceva aş putea face?

Te-ar îndurera să ştii exact cum am murit, dar mai rău te-ai întrista să nu ştii. Iar eu ţin ca tu să ştii că ultimele gânduri ale mele se îndreaptă spre tine.

Lovitura anticipată a afectat uşile duble ce dau spre platforma de aterizare chiar în mijloc, iar metalul a plesnit şi s-a îndoit. Apoi a urmat o presiune constantă, neîndurătoare dinspre exterior.

De afară răzbat sunetele cu care deja ne-am obişnuit. Ciripituri, mugete şi lătrături. Aproape că nu le mai aud, pentru că ascult ţipătul metalului ce se încovoiază. Se exercită multă forţă acolo. Un braţ trece printr-un spaţiu liber, e unul dintre porcii-urs, care scrijeleşte metalul cu ghearele. Jamal răcneşte: „Nu trageţi încă!”

Şi are dreptate, asta ar însemna risipă de muniţie. De afară se aud zgomote de viermuiala, alte cântece, mugete, iar apoi presiunea se înteţeşte brusc. Se vede metalul cum se îndoaie, se aude un plesnet, apoi încă ceva cedează cu un pocnet. Ceea ce împinge în uşă respiră gâfâit, dar foarte puternic.

Trebuie să aşteptăm până se prăbuşeşte uşa, iar apoi să tragem în ce se află de cealaltă parte. Cadavrul va bloca deschizătura, dar nu pentru multă vreme.

Mamă, când închid ochii, chiar şi pentru o clipă, îţi văd chipul.

PROBA NUMĂRUL (26)
Din agenda colonelului Kohn

Uşile duble către platforma de aterizare se deschid exploziv. Unul dintre leii de mare care se proptea în ele încasează două gloanţe şi urlă, urlă ca un animal de oriunde, dar de treizeci de ori mai tare.

Apoi, cu un zgomot metalic asurzitor, pasarela se prăbuşeşte laolaltă cu vreo şase porci-urs. Mă apropii de grămada de metal şi împuşc unul care mai mişcă.

Mă întorc şi văd că leul de mare căzut a blocat uşile duble. Seamănă cu corpul unei nave, negru şi neted, cu excepţia cicatricelor de pe flancuri, semne ale luptelor duse în perioada de împerechere, plus cele două găuri mici, pe unde au pătruns gloanţele armelor de impact.

Porcii-urs încearcă să-l dea la o parte din drum, iar un arkian urcă pe el, se uită la ce îl aşteaptă şi coboară precipitat. Însă acum cadavrul este mişcat, iar pentru noi e ultima încercare de a respinge duşmanul din domul de pe Bela.

PROBA NUMĂRUL (27)
Din raportul doctorului Li

Apoi s-au succedat un muget cutremurător şi un răcnet colectiv atât de puternic, cum nu credeam că se poate auzi decât în iad.

PROBA NUMĂRUL (28)
Din scrisoarea Eloisei Alcerra
(dictată doctorului Li)

Jamal s-a răsucit pe călcâie şi, ridicandu-mă în aer, m-a azvârlit într-o parte, după care a sărit şi el în aceeaşi direcţie.

M-am izbit de peretele curbat al domului, exact în clipa când o pală de foc a măturat cadrul uşii şi cadavrul leului de mare a izbucnit în flăcări, iar straturile de grăsime de sub piele s-au aprins ca ceara, topindu-se şi rostogolindu-se încoace şi încolo, ca nişte bulgări arzători care zboară. Un bărbat surprins de explozie se înnegrea şi se destrăma ca o păpuşă atinsă de jetul unui aruncător de flăcări.

Dacă în uşă nu s-ar fi aflat verii, ca să blocheze parţial deschizătura, am fi fost prăjiţi cu toţii. Aşa însă, hainele lui Jamal s-au aprins, iar eu m-am aruncat deasupra lui şi ne-am rostogolit împreună, ba simţind arşiţa flăcărilor, ba ignorând-o, până când ele s-au stins.

Iar după aceea, câţiva dintre ai noştri m-au prins de încheieturi şi m-au dus la spital, apoi l-au dus şi pe Jamal, şi cam în acelaşi timp a încetat şi vuietul asurzitor, şi mi-am dat seama că naveta navei de aprovizionare coborâse, iar motoarele de frânare fuseseră în sfârşit oprite.

PROBA NUMĂRUL (29)
Din raportul doctorului Li

Niciodată n-am avut mai mult de lucru decât în timpul încărcării navetei.

Verii care supravieţuiseră se împrăştiaseră, dar era evident că se vor întoarce. De aceea, timpul pe care-l aveam la dispoziţie era scurt, pentru că trebuia să intervin în cazurile grave de arsuri. Robert suferise fracturi multiple ale radiusului şi ulnei la braţul stâng. Fusese doborât, ori căzuse rău când sărise din calea flăcărilor.

Din fericire, printre alte lucruri, naveta adusese şi medicamente, astfel că am desfăcut în grabă cutiile ca să găsim cele trebuincioase.

Jamal avea arsuri de gradul doi pe tors şi unele mai puţin grave la mâini. Eloise se alesese cu arsuri superficiale, dar dureroase, la mâini, pântece şi sânul drept. Un tânăr

care se aflase aproape de Jamal suferise arsuri care îl făcuseră de nerecunoscut, şi a murit în vreme ce îl urcam la bordul navetei.

Cât mă ocupam de răniţi, pilotul navetei, un anume locotenent Mannheim, mi-a explicat ce se întâmplase. Era încă cutremurat de cele descoperite. A spus că plafonul de nori fusese neobişnuit de dens, până şi pentru Bela, şi ajunsese aproape deasupra cosmodromului când a văzut că eram asediaţi.

Cum naveta nu deţine armament, a făcut singurul lucru posibil, aterizând ca de obicei, folosind jetul rachetelor de fîânare drept arme. Robert l-a lăudat şi felicitat, lucru binemeritat de acel tânăr ofiţer care, deşi confruntat cu o situaţie inimaginabilă, ne salvase viaţa tuturor.

Imediat ce s-a putut, naveta s-a înălţat în aer. Nu m-am simţit în siguranţă decât după ce ne-am aflat deasupra norilor, în lumina eternă a soarelui incandescent ce se profila pe fundalul întunecat al spaţiului.

PROBA NUMĂRUL 30
Din cea de-a doua agendă a colonelului Kohn

Bineînţeles, Anna vrea să-mi administreze un anestezic şi să mă ţină în infirmerie în următoarele şase luni. Îi spun să îmi facă un analgezic şi să-mi pună braţul rupt în atele.

Reuşesc să mă odihnesc, lucru de care aveam mare nevoie. Anna mă spală. Primesc hrană şi mi se permite să dorm sub sedare vreme de douăsprezece ore. Când mă trezesc, îl vizitez pe Jamal şi îl găsesc încorsetat într-un fel de armura corporală, care îi fereşte arsurile de infecţie şi ajută la vindecare. Anna spune că va avea nevoie de multe grefe când va ajunge acasă.

Nu-i în stare să mă lovească, dar îmi reînnoiesc oferta pentru momentul când i se vor vindeca mâinile. Are pe faţă un zâmbet prostesc şi fericit, de aceea cred că se află prea mult sub influenţa injecţiilor cu M2 ca să mă audă sau să se mai sinchisească. Trăieşte şi e iubit, iar acum pluteşte dus

de morfină, şi e mai aproape de paradis decât vom reuşi noi să ajungem vreodată.

Aşezată la căpătâiul lui, Eloise e sclipitoare şi vorbăreaţă. Poartă bandaje îmbibate în anestezic cu efect local şi când o întreb cum se simte, îmi răspunde:

– Sânul drept o să arate ca naiba o vreme. Ridică apoi mâinile bandajate şi continuă: Şi nu voi mai putea cânta niciodată la harpă.

Ciudată femeie.

Apoi stau de vorbă cu Cetewayo, căpitanul navei de aprovizionare. E un bărbat masiv, cu o chelie lucioasă ce seamănă cu un lingou de bronz, care dă mereu din cap cât îi povestesc evenimentele. Din fericire, şi el poartă uniformă, astfel că nu este nevoie să-i explic prea mult cele petrecute.

Pierderea unei întregi colonii miniere va provoca un şoc enorm acasă. Cred că voi petrece câţiva ani ca martor, fiind interogat de tot felul de indivizi. Însă eu vreau să rezolv totul ca la carte încă înainte de a părăsi Bela pentru totdeauna.

Este de acord, îi încredinţez agendele şi o serie de alte probe şi le sigilează pe toate în seiful lui. Îmi eliberează o agendă nouă. Apoi îi dă ordin lui Mannheim să se apuce de luarea declaraţiilor celorlalţi oameni salvaţi de pe planetă - zece, câţi am mai rămas.

Întrucât birocraţii nu cred nimic decât dacă le este prezentat scris, semnat în căsuţa potrivită cu numele şi gradul, aceste declaraţii vor fi comparate şi se va întocmi un raport care, la rândul lui va fi semnat şi parafat.

De acord, este o operaţiune prin care fiecare încearcă să-şi salveze pielea. Însă ar mai fi ceva. Este esenţial să verificăm exploatarea minieră şi Baza Principală din aer, ca să ne asigurăm că nu mai există şi alţi supravieţuitori. Dacă am avea soldaţi cu noi, ar trebui să pătrundem în clădiri şi să le inspectăm, îndiferent de pericole. Cum nu avem nici oameni, nici arme să procedăm astfel, trebuie să facem ce se mai poate - altfel ne riscăm carierele.

S-ar putea să sune cam glacial, însă, din punct de vedere metafizic, sunt convins că, în afară de noi, toţi

oamenii au murit. Trebuie să facem ce se impune, dar în felul acesta nu vom salva pe nimeni. Cetewayo mă aprobă şi dă ordinele necesare.

Apoi mă alătur lui Mannheim, care s-a instalat deja în navetă. Ne legăm centurile şi ne desprindem de partea de jos a navei-mamă, apoi, dintr-o dată, totul devine ceva deja vu, după cum s-a exprimat un filozof antic.

Plonjăm prin norii care se rostogolesc parcă în mod neîncetat, ploaia ne izbeşte în valuri, şi un fulger zigzagat cutreieră de la un nor la altul. Mă gândesc la faptul că, după ce am trecut prin atâtea, ar fi ridicol să mor lovit de un fulger oarecare în timp ce efectuez o misiune de rutină şi de o inutilitate strigătoare la cer.

Cu toate acestea, coborâm vertiginos prin ultimul, şi cel mai întunecat, dintre norii ce par să atârne etern pe cer, şi zburăm cu o viteză ameţitoare pe deasupra mării familiare, de culoare albastru foarte închis. Având în mână un disc de navigaţie, îl îndrum pe Mannheim spre Alfa. Curând vedem atelierele şi domurile, precum şi îngrăditurile de la tabăra minieră, şi îl rog pe Mannheim să coboare mai mult.

Jungla pare să fi înaintat, pregătită să şteargă orice urmă lăsată de oamenii aflaţi în trecere pe aici. Au rămas în viaţă doar maşinăriile, centrala electrică încă funcţionează, iar şuvoiul cafeniu de noroi se tălăzuieşte pe versantul dealului ca o uriaşă suferinţă dizenterică. Luminile s-au stins de mult, desigur, dar...

Observ ceva, o mişcare...

Da! Este cineva!

O siluetă măruntă, care nu aparţine unui arkian.

Stă în pragul unei uşi, făcând semne cu braţele.

Coborâm doar o secundă, şi îl trag înăuntru cu braţul rămas teafăr, după care ne ridicăm din nou. Îl privesc cu o admiraţie amestecată cu respect, încercând să-mi imaginez cum de a reuşit să supravieţuiască într-o junglă ostilă atât de multă vreme - şi singur!

E mult mai slăbănog decât mi-l amintesc, e îmbrăcat în zdrenţe, pantalonii îi sunt legaţi în talie cu o funie, are pe faţă şi mâini nişte cicatrice lungi, semne de zgârieturi, iar

porţiunile lipsite de cicatrice sunt pline de înţepături de insecte, aşa cred. Duhneşte ca jungla putredă de pe Bela. Dar sunt încântat privindu-l.

– Ted, îmi pare rău că nu te-am găsit data trecută, când te-am căutat.

– În fine, iată-mă, spune, şi se apucă să ne istorisească - fără să se bâlbâie câtuşi de puţin.

Ne povesteşte cum a scăpat din strânsoarea porcului-urs, lăsând în urmă salopeta mult prea mare pentru el, cum fiara a pierdut timpul mâncându-i straiele, ceea ce i-a îngăduit să se strecoare în desişuri, cum a fugit şi şi-a găsit o ascunzătoare, cum şi-a confecţionat singur o capă de frunze, ca să nu-i fie frig şi ca să se ferească de ploaie. Cum a urmărit o creatură cu pene, dar fără aripi, semănând cu un papagal şi s-a apucat să mănânce aceleaşi lucruri ca şi ea. Cum, cu vremea, şi-a croit drum înapoi spre Alfa, a găsit totul părăsit, a folosit hainele găsite pe acolo şi a trăit hrănindu-se cu ce a găsit în nişte lăzi sigilate conţinând provizii, asta până a auzit aparatul nostru de zbor.

– Nu ţi-ai făcut griji că am plecat şi te-am abandonat aici?

– Nu, spune el cu seninătate. Ştiu că nu sunteţi chiar aşa nesimţitori, mai adaugă, la care eu am bunul simţ de a roşi.

Cât l-am ascultat pe Ted Szczech, am traversat golful turbulent şi acum sosim la estuarul fluviului al cărui nume nu l-am ştiut niciodată - iar asta nu pentru că numele date de oameni ar mai însemna ceva pe Bela. Presupun că arkienii au un nume foarte muzical pentru el, aşa cum au pentru orice altceva.

Zamok se înalţă dinaintea noastră şi observ că lucrurile s-ai mai schimbat. Baza Principală nu mai e ce-a fost, arkienii au îndepărtat deja unele dintre adăposturile umane de pe templul lor în stil incaş. Sunt convins că va urma reconstruirea frumoaselor temple.

Un grup masiv de băştinaşi s-a strâns într-un luminiş, şi stă în cercuri concentrice, dar întorc capetele când văd

aparatul de zbor. Unii ne amenință cu armele, dar majoritatea se mulțumesc să ne arunce doar o privire, după care revin la ceea ce fac acolo. Noi nu mai contăm, iar ritualul este mai important.

În centrul mulțimii stă Julia Mack. Îi cer lui Mannheim să coboare până la o altitudine stabilă, de la care să putem urmări ce se întâmplă la sol. Mack ne ignoră complet, şi priveşte drept înainte. Poartă o robă splendidă, nu are perucă pe cap, şi seamănă mai mult ca niciodată cu Gertrude Stein din portretul făcut de Picasso, ori cum ar fi arătat Gertrude dacă ar fi fost înfăşurată într-un covor persan.

Brusc, Ted reîncepe să se bâlbâie şi dă să întrebe:

– Dd... dd.. de ce?

– Îți explic mai târziu, îi spun eu încet.

Acum, un arkian face un pas în spatele lui Mack, are în mână - nu obişnuitul instrument - nu, pentru Dumnezeu, e un metal alb, un piolet de titan, adus pesemne cu multă vreme în urmă de părinții ei pentru ascensiuni montane. Doar că i s-a pus un mâner mai lung, pentru ca micuțul arkian să poată ajunge la capul ei.

Instrumentul descrie un arc, iar Mannheim exclamă, nu-mi dau seama ce a spus, iar Ted scoate un țipăt ciudat, în vreme ce Mack se prăbuşeşte cu vârful înfipt în creier. Un alt preot înaintează, aducând securea obişnuită pentru a încheia ritualul.

– Trebuie să punem capăt acestei barbarii, spune Mannheim.

Iar eu îi răspund:

– Ba nu, nu intervenim.

Aceasta este recompensa pentru tot ce a făcut pentru ei - va deveni o zeiță a arkienilor, ajungând în panteonul lor şi trăind astfel pe vecie. În cele din urmă, s-a alăturat propriei specii, şi nu mai este singură.

Când totul se termină, la ritual mă refer, trebuie să îl scutur pe Mannheim de braț ca să-i atrag atenția.

– Asta este biserica lor, îi spun, şi aşa se desfăşoară împărtăşania lor. Noi nu avem ce căuta aici. Nici nu trebuia să călcăm pe planeta asta. Să mergem.

CONCLUZII ŞI HOTĂRÂRE

Din punct de vedere legal, KOHN, Robert Rogers, nu poate fi făcut răspunzător pentru dezastrul petrecut pe planeta Bela.

Totuşi, întrucât este singurul supravieţuitor dintre conducători, trebuie să răspundă pe cale administrativă, deoarece nu există altcineva care să fie învinuit. Prin urmare, se pensionează în mod involuntar din Forţele de Securitate cu pedeapsă disciplinară şi cu o reducere corespunzătoare a pensiei.

PROTESTELE înaintate de cetăţenii Alcerra, al-Sba'a şi Szczechfaţă de hotărâre SE RESPING.

Prin prezenta, SE APROBĂ CEREREA depusă de KOHN şi soţia pentru a li se permite să trăiască la pensie în oaza din Marele Deşert American.

PRIN HOTĂRÂREA ONORABILEI COMISII

SITKA

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

WILLIAM SANDERS locuieşte în Tahlequah, Oklahoma. Fost dansator de powwow şi uneori cântăreţ cherokee de gospel, a apărut pe scena SF la începutul deceniului opt al secolului XX, cu câteva romane umoristice situate într-o istorie alternativă, Journey to Fusang (finalist la premiul John W. Campbell) şi The Wild Blue and the Gray. Apoi, Sanders a trecut la literatura poliţistă, realizând o serie de lucrări apreciate de presa de specialitate, şi publicate sub pseudonim. Spune că vechiul său prieten Roger Zelazny l-a convins să revină la genul SF, de astă dată prin intermediul povestirilor. Acestea au apărut în Asimov's Science Fiction, The Magazine of Fantasy & Science Fiction şi numeroase antologii, situându-l printre cei mai buni autori de proză scurtă ai ultimului deceniu şi aducându-i două premii Sidewise pentru Cea mai bună povestire de Istorie Alternativă. A revenit apoi la roman, cu titluri ca The Ballad of Billy Badass and the Rose of Turkestan şi The Bernadette Operations, un nou roman SF, denumit J., şi un roman poliţist, Smoke. Unele dintre cele mai apreciate povestiri ale sale au fost adunate în antologia Are We Having Fun Yet? American Indian Fantasy Stories. Ultima la carte este un studiu istoric, Conquest. Hernando de Soto and the Indians:

1539-l543. A fost prezent în Antologiile Dozois 12, 13, 15 şi 19.

În povestirea foarte isteaţă care urmează, ne însoţeşte prin Sitka, un oraş care se dovedeşte foarte glacial, până şi în miezul verii.

Spre sfârşitul după-amiezii, cu puţin înainte de apusul soarelui, ceaţa a înaintat dinspre ocean şi s-a aşezat deasupra insulelor şi peninsulelor din acea zonă a coastei. Judecând dupa standardele Americii ruseşti, nu era o ceaţă prea densă pentru sfârşitul verii, ci suficientă pentru a ascunde suprafaţa mării şi a îndulci conturul uscatului.

Pe cheiul oraşului Noul Arhanghelsk, pe partea vestică a marii insule căreia ruşii îi spun Baranov, iar localnicii, Sitka, doi bărbaţi se uitau spre port.

– Perfect, a spus unul. Bine ar fi dacă ar rămâne la fel.

Celălalt s-a uitat la el.

– Perfect, Jack? Cum asta?

Primul bărbat a făcut un gest larg.

– Drace, ia te uită. Vezi cât de jos a coborât ceaţa deasupra apei?

Urmărind gestul celui dintâi, celălalt s-a răsucit către port. Văzând cum ceaţa se strecura pe după siluetele navelor ancorate, lăsând expuse porţiunile de suprastructură, a rămas tăcut un moment. Cel mai apropiat, un vas cu aburi, era aproape invizibil până la linia de plutire, însă catargele şi coşurile de fum se profilau clar, întunecate, pe fundalul alcătuit de dealurile aflate dincolo de port, iar drapelul Statelor Confederate ale Americii putea fi recunoscut imediat la pupa.

– Perfect, a repetat bărbatul pe nume Jack. Suficient ca să ascundă o barcă de mici dimensiuni, dar insuficient pentru a ascunde un vas. Prea puţine posibilităţi de a greşi.

Era un tânăr bine clădit, cu păr blond, ondulat, şi faţa atrăgătoare, bine bronzată. Dinţii lui albi au sticlit în lumina care se stingea.

– La urmelor, nu vrem să ajungem lângă altcineva, nu-i aşa, Vladimir?

Bărbatul căruia i se adresase cu Vladimir, dar se numea de fapt Ulianov, şi care îşi spunea uneori Lenin, a închis ochii şi s-a cutremurat uşor.

– Nu, ar fi foarte rău.

Vorbea excelent engleză, dar avea un accent uşor de recunoscut.

– Nici măcar să nu glumeşti.

– Nu te îngrijora, i-a spus tânărul. Ţi-o găsim noi.

– Nu pentru mine. Ştii prea bine.

– Mda, am înţeles. E pentru cauza comună.

Jack l-a plesnit uşor peste antebraţ, făcându-l să se strâmbe.

– Hei, şi eu sunt un socialist la fel de bun. Doar ştii.

– Mi-ai dat asigurări, a spus Lenin, pe un ton sec. În caz contrar, aş crede că...

S-a întrerupt brusc, în clipa în care doi călugări ortodocşi, cu bărbi lungi, au trecut prin dreptul lor.

– Ce...? a întrebat Jack, apoi a continuat: Ei, ce naiba, Vladimir, tu nu te calmezi niciodată? Pariez că ăştia nici măcar nu vorbesc engleză.

Lenin s-a uitat după cele două siluete înveşmântate în straie negre şi a clătinat din cap.

– Mai sunt doi ani până intrăm în secolul al douăzecilea, a murmurat, iar cea mai mare ţară din lume este încă dominată de superstiţii de pe vremea Evului Mediu...

S-a întors către bărbatul cel tânăr.

– Nu ar trebui să rămânem aici. Dăm de bănuit. Şi, crede-mă, a accentuat, în clipa când Jack a dat să spună ceva, pentru oamenii cu care tratăm, *totul* este suspect. Nu mă înşel deloc în această privinţă.

A făcut un semn în direcţia celei mai apropiate crâşme.

– Vino! Să bem un păhărel, tovarăşe London.

Cei doi bărbaţi au pornit pe trotuarul pardosit cu scânduri, iar pe neaşteptate, din întuneric au apărut trei femei brunete, zâmbitoare şi râzând. Una l-a prins pe Jack de braţ şi i-a spus ceva într-o limbă care nu era nici engleză, nici rusă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, a exclamat Jack şi a dat să-şi elibereze mâna. Asta ne mai lipsea, să dăm de nişte târfe siwash.

– Stai puţin, i-a spus Lenin şi a ridicat o mână în aer. Lasă-le să se aţină pe lângă noi. Dacă le avem în preajmă, nimeni nu se va mai întreba ce căutăm aici.

– Mmm... fie cum zici. Bună idee!

Jack le-a cântărit din ochi pe cele trei femei. Deşi îmbrăcate destul de sărăcăcios, nu arătau chiar rău. Cea care îl ţinea de braţ avea panglici roşii în părul negru şi lung. A pufnit în ras.

– Mare păcat că deseară o să am altceva de făcut. Dar daca ar face o baie, ne-am putea distra puţin cu ele.

Lenin a strâmbat din nas.

– Nu cred că vorbeşti serios.

– La naiba, sigur că nu. Chiar dacă nu prea mi-a surâs norocul în ultima vreme, sunt alb şi...

Lenin s-a crispat.

– Jack, va trebui să stăm odată de vorbă despre...

Uşa crâşmei s-a deschis brusc şi dinăuntru au ieşit bălăbinindu-se doi cazaci, ţinându-se de peretele de lemn nevopsit ca să nu cadă. După ce au trecut de ei, Lenin l-a condus pe Jack pe uşa îngustă până în încăperea slab iluminată, cu tavanul jos, cu multe mese de lemn negeluit şi scaune unde stăteau bărbaţi şi câteva femei bând, discutând şi jucând cărţi. Un bătrân se aşezase pe un taburet înalt din apropierea uşii şi cânta la acordeon o melodie tristă şi melancolică. Aerul era încărcat de fumul tutunului ieftin, numit *mahorcă.*

– Uite, acolo, a propus Lenin. În spate, lângă perete, de unde putem vedea şi usa.

S-a apropiat de bar, făcându-şi loc pe lângă un grup de marinari purtând uniforma albă de vară a marinei imperiale germane şi a revenit câteva momente mai târziu aducând o sticlă şi două pahare.

– Aşteaptă puţin! a spus şi a aşezat paharele pe masă, în vreme ce Jack a adus târâş o băncuţă şi s-a aşezat. Mi-a venit o idee.

Apropiindu-se de masa alăturată, Lenin le-a făcut semn celor trei femei. Ele l-au privit fără să priceapă.

– Veniţi! le-a chemat în rusă, apoi în engleză şi, în cele din urmă, ele au chicotit la unison şi au venit să stea la masa lor. Poftim!

A aşezat sticla în mijlocul mesei, făcând cu mâna liberă semne exagerate ce le sugerau femeilor să se aşeze.

– *Siditi*. Staţi aici, a repetat, vorbind foarte rar, apoi a atins sticla. Puteţi bea. *Panimaite*?[1]

După ce femeile s-au aşezat, chicotind din nou în cor, Lenin a revenit şi s-a pus faţă în faţă cu Jack.

– E singura masă de unde ne poate auzi cineva vorbind, Mai bine să fie ocupată de nişte tâmpite inofensive.

Jack a pufnit.

– Vladimir, pentru numele lui Dumnezeu.

– Râzi, dacă-ţi dă mâna. Eu nu vreau să risc. Am fost deja arestat...

– Şi eu.

– Iartă-mă, a spus Lenin, fără nici o inflexiune în glas. Ai fost arestat de poliţişti americani proşti, care-ţi trag o bătaie şi te aruncă într-o celulă, după care te silesc să părăseşti oraşul şi uită de tine. Ai fost reţinut puţină vreme, la un post de gardă, pentru că făceai prospecţiuni fără aprobare. Nici nu ai idee ce înseamnă să te interogheze cei de la Ceka. Ori, a adăugat, ce înseamnă să trăieşti sub supravegherea unei poliţii secrete vigilente şi bine organizate şi a informatorilor acesteia.

A ridicat paharul.

– Cum se spune la voi, în America? „Şi pereţii au urechi”, nu? În Imperiul Rus pereţii au şi ochi, nu doar urechi, ba chiar şi picioare, ca să dea fuga şi să le povestească băieţilor cu cizme înalte ce ai spus şi ce-ai făcut. După ce eşti călcat în picioare de cizmele alea, nu-ţi mai vine să râzi de măsurile de prevedere pe care şi le iau unii.

La masa alăturată, femeia cu panglici roşii în păr a zis:

– Mă uit la el şi tot nu-mi vine a crede.

[1] Aţi înţeles? (lb.rusă în original)

A rostit aceste vorbe într-o limbă ce nu se vorbea nicăieri în lumea aceea.

Femeia aflată lângă ea şi-a împins peste cap părul împletit în cozi groase, care îi atârnau până peste pieptul plin. A adăugat în aceeaşi limbă:

– Mda, vrei, nu vrei, *a fost* una dintre marile personalităţi ale istoriei.

– Nu mă refeream la Lenin, a spus pe un ton iritat cea cu panglici roşii în păr. Vorbeam de Jack London. Arată extraordinar. Fotografiile îi fac un deserviciu.

De cealaltă parte a mesei, cea de-a treia femeie îşi făcea de lucru cu una dintre podoabele de sidef care îi atârnau de ureche. S-a uitat către masa bărbaţilor, apoi a surâs şi a dat din cap fără să spună nimic.

– Daţi-mi sticla aceea, a spus cea cu panglici roşii în păr. Cred că m-am îndrăgostit.

– Sigur, a continuat Lenin, pesemne că lucrurile mi-au mers bine. N-a fost deloc plăcut în Siberia, dar am găsit răgazul necesar să gândesc, să-mi organizez ideile. După aceea, autorităţile au hotărât să trimită câţiva dintre exilaţii din Siberia şi mai departe, spre acest post de gardă american al imperiului, iar cu vremea, asta a oferit nişte... posibilităţi.

Jack a scos un mormăit ce nu însemna nimic, şi a întins mâna după pahar, privind în acelaşi timp către cealaltă latură a încăperii. Marinarii nemţi se strânseseră în jurul acordeonistului, care se străduia să îi acompanieze la cântecul *Du, Du Liegst Mir Am Herzen*.[2] Câţiva ruşi le aruncau deja priviri înveninate, dar ei nu păreau să bage de seamă.

– Adevărat, a mormăit Jack. Cântaţi, simţiţi-vă bine. Îmbătaţi-vă, găsiţi-vă nişte femei, şi pierdeţi şi ultima leţcaie la un joc de cărţi măsluit. Numai să nu vă întoarceţi la bordul vasului la noapte.

– Arată mult mai tânăr decât Lenin, a spus femeia cu panglici roşii în păr.

[2] *Te port în inimă*, cântec popular german.

– Diferenţa de vârstă între ei e de numai şase ani, a adăugat femeia cu cozi. Dar ai dreptate. Ori Lenin pare mai în vârstă...

– Sst, a cerut cealaltă femeie, ridicând un deget la buze şi jucându-se în continuare cu cercelul de scoică. Linişte. Aproape c-am ajuns... Gata.

Şi-a lăsat amândouă mâinile să-i cadă în poală şi s-a rezemat de spătar.

– Gata, am prins şi înregistrez.

– Foarte bine, a spus femeia cu panglici.

A dus mâna la păr şi l-a dat peste cap cu o mişcare nepăsătoare, abia atingând însă o porţiune din propria ureche. O clipă mai apoi, femeia de lângă ea a făcut un gest similar.

– Aha, a încuviinţat cea cu panglici. Da. Limpede şi clar, Ţinând seama de tot zgomotul de fond, sunt impresionată.

– Pentru că tot ai adus vorba de zgomot de fond, cred că trebuie să contribuim şi noi cu ceva, a propus cea cu codiţe. Suntem prea tăcute. Trebuie să ne purtăm ca nişte femei uşoare, care beau vodca ce li se oferă pe gratis. E vremea să mai şi râdem.

Lenin a aruncat o privire spre masa alăturată, unde cele trei femei izbucniseră într-un acces de chicoteli zgomotoase.

– Se pare că au dat iama în sticla de vodcă. Dacă vrei să mai bei, du-te să-ţi iei, înainte ca femeile să o termine.

– N-au decât, a spus Jack.

S-a uitat la propriul pahar şi s-a strâmbat.

– Vodca asta blestemată miroase ca unsoarea cu care buşumezi calul. Cum dracu' de puteţi suporta aşa ceva?

– Te-nveti cu toate.

– Da, fie la voi acolo. Aş da orice pentru o gură de whisky cinstit şi vechi.

– Se găseşte şi aşa ceva. Dar nu într-o crâşmă. E foarte scump, ca orice lucru ce nu se face în Rusia, din cauza taxelor exorbitante de import. Un alt cadou de la iubiţii noştri birocraţi.

– Mie-mi povesteşti? Am venit aici cu gând să găsesc nişte aur, să pun şi eu ceva deoparte, nu să umblu mereu cu buzunarele goale. Am descoperit că străinii trebuie să posede un permis special ca să facă prospecţiuni, şi chiar pentru a călători spre interiorul ţării. Nici vorbă să obţii unul dacă nu-i mituieşti pe ticăloşii care stau la birourile lor elegante. Atunci am renunţat naibii să mai obţin permisul.

– Şi ai fost prins.

– Exact. Cât pe ce să mă trezesc azvârlit în temniţă, dar strânsesem deja bani de ajuns cât să-l pot unge pe un ofiţer cazac. Şi acum, uite-mă, iarăşi am rămas lefter, şi departe de casă. Vladimir, te asigur că dacă vrei pe cineva care să-i arunce în aer pe ticăloşii ăştia lacomi care se află la putere aici, sunt omul tău şi n-o să-ţi cer nici un bănuţ.

Şi-a trecut palma peste faţă şi a oftat.

– În schimb, o să arunc în aer crucişătorul ăla nemţesc, ucigând nişte oameni care nu mi-au făcut nici un rău, şi numai de dragul marii revoluţii muncitoreşti. Ce părere ai?

Cele trei femei au schimbat priviri cu subînţeles.

– Nu! a spus cea cu panglici în păr, apoi a închis ochii strâns. *Nu!*

– Aşadar, e adevărat, a intervenit femeia cu cercei din sidef, clătinând din cap. Incredibil!

– Fii mai atentă! a prevenit-o cea cu cozi, arborând un zâmbet lăbărţat şi strâmb. Lenin a început să se agite, priviţi, se uită din nou în jur. Prefaceţi-vă că sunteţi bete, ce naiba!

– Asta e uşor, a aprobat-o femeia cu panglici roşii, ducând mâna după sticla de votcă. După ce-am auzit, chiar că simt nevoia unui păhărel.

– De fapt, o faci contra unui bilet de întoarcere în ţara ta natală. Nu-ţi pun la îndoială convingerile socialiste, dar acum ai fi în stare să-ţi ucizi şi mama numai să...

Jack a întins mâna peste masă şi l-a prins pe Lenin de antebraţ.

– Să nu mai aminteşti de mama, l-a repezit cu glas gros. Ai priceput?

Lenin a rămas neclintit. Pălise, şi în colţurile gurii a apărut un rictus provocat de durere.

– Da, a confirmat, pe un ton atent controlat. Da, îmi cer iertare.

– Bine, atunci.

Jack i-a dat drumul la braţ şi a golit păhărelul de votcă.

– Dar să ai grijă.

Lenin şi-a masat antebraţul.

– Ia-o mai uşurel cu vodca. La noapte, o să ai nevoie de minte limpede şi de mâini sigure.

Jack a hohotit aspru.

– Nu te mai osteni. Nu sunt chiar atât de prost să beau mai mult decât mi-e măsura, când ştiu că va trebui să folosesc dinamită pe întuneric. Dacă aş face şi cea mai mică greşeală la dinamitarea matahalei, o să mă fac bucăţele, de nu mă mai adună nimeni. Mai ales dacă mă amestec şi cu vreo doi vâslaşi aleuţi.[3]

A mai luat o sorbitură din pahar, de data aceasta mai precaut.

– Deşi treaba nu-i chiar atât de grea, a adăugat. Nu-i mare scofală, serios. Ajung alături de bordul vasului *Brandenburg,* puţin în faţa turelei pupa, ca să fim în dreptul magaziei unde se ţine praful de puşcă. Armez mina, pornesc mecanismul cu ceas - o treabă curată, amicul tău Iosif ştie ce face - şi apăs toată tărăşenia de corpul navei până intră magneţii în funcţiune, având în acelaşi timp grijă să nu zăngănească. Iau apoi băţul despicat şi împing mina sub linia de plutire, sub blindaj, după care le spun băieţilor să o ştergem. Ce dracu', oricine ar fi în stare.

Apoi a surâs şui.

– Ca s-o spunem pe-a dreaptă, ai nevoie de mine doar să nu cumva să aruncaţi în aer alt vas. Aleuţii aceia or fi cei

[3] Aleuţi – locuitori ai insulelor Aleutine. În secolul al XIX-lea, ei au fost deportaţi din Aleutine în Kamciatca şi alte insule de către Russian-American Company, o companie colonială semioficială, pentru comerţul cu blănuri şi alte bunuri, care avea monopol în America rusească şi al cărei sediu era la novo-Arhanghelesc, astăzi Sitka.

mai buni vâslaşi din lume, dar n-ar fi în stare să deosebească nava *Brandenburg* de *City of New Orleans.*

Femeia cu cozi:

– Niciodată n-am crezut, înţelegeţi? Ba chiar m-am certat foarte aprins în legătură cu subiectul. „Ridicol" era unul dintre cuvintele blânde pe care le foloseam când mă refeream la acea întâmplare.

Cea cu cercei de sidef:

– Ei, nu erai singura. Toate autorităţile sunt de acord că amestecul lui Jack London în afacerea *Brandenburg* este doar o legendă romantică, lansată de o mână de dementi cu idei revizioniste. Nu cunosc nici un savant întreg la minte care să ia în serios aşa o poveste. Vai, să vezi ce scandal o să iasă în unele cercuri când o să ne întoarcem! Abia aştept să mă distrez! a chicotit slab.

– Nu e deloc adevărat. Vreau să mă asigur că băştinaşii năimiţi nu se răzgândesc şi o rup la sănătoasa cu banii luaţi avans. Dacă nu cumva au şi pierit.

– A, deloc. Uite, ei îşi închipuie că vrem să distrugem un vas rusesc.

Lenin a ridicat din sprâncene.

– Asta le-ai zis?

– Ei, trebuia să le bag ceva pe gât. Să fie acolo. După cât de mult îi urăsc pe ruşi, n-ar rata o asemenea ocazie. Iisuse, a făcut Jack, ştiu că şi noi le-am făcut o mulţime de mizerii indienilor din America, dar în comparaţie cu ce le-au făcut oamenii voştri acestor amărâţi...

– Da, sigur. Exploatarea popoarelor băştinaşe, aici şi în Asia, a fost una dintre cele mai cumplite crime comise de statul ţarist.

– Da, sigur, a întărit Jack, vreau să spun că băieţii îşi vor face treaba, şi eu la fel. Lasă grijile.

– Hei! s-a răstit femeia cu cozi. Lăsaţi-o mai moale cu băutura! O să vi se facă rău!

– Păi îmi este deja greaţă, a răspuns femeia cu panglici în păr. Când mă gândesc la faptul că stau aici, ascultându-i

vorbind asemenea lucruri, iar apoi văzând cum se petrec, simt o greaţă cum n-am mai avut în viaţa mea. Voi nu?

– După aceea, nu pot garanta că lucrurile vor căpăta turnura pe care o vrei. O să-ţi scufund nava, dar dacă nu izbucneşte războiul pe care ţi-l doreşti, să nu vii la mine să ceri banii îndărăt.

Buzele lui Lenin au tresărit, într-o încercare nereuşită de a zâmbi.

– Este probabil partea cea mai sigură a afacerii. Crede-mă, nimic nu e mai previzibil decât reacţia Kaizerului la scufundarea uneia dintre cele mai iubite nave de război, într-un port rusesc.

– Serios? Nu prea mă pricep la asemenea treburi, deşi aşa s-ar cuveni, a recunoscut Jack. Cu atâţia conducători străini, ar trebui să mă mai informez... dar pricep că ar supăra rău pe oricine. Dar l-ar supăra chiar atât de mult încât să pornească un război?

– Wilhelm se va înfuria, a spus Lenin. Dar, în sinea lui, va fi încântat. Va avea, în cele din urmă, un pretext pentru războiul pe care voia să-l pornească de multă vreme.

Jack s-a încruntat.

– E dement?

– Nebun? Nu. E un nevolnic - olog şi, după cum se zvoneşte, homosexual - hotărât să-şi dovedească bărbăţia jucându-se de-a marele războinic.

– Aha, a făcut Jack, şi a dat încet din cap. Un terchea-berchea care sare la bătaie să arate că nu-i un neisprăvit. Mda, cunosc genul. Am văzut o mulţime dintr-ăştia când cutreieram cu trenul.

– Chiar şi aşa, Wilhelm caută război cu lumânarea încă de la urcarea pe tron. Cum până acum nu s-a găsit nimeni să-i satisfacă toana, se mulţumeşte să se dea bătăuş.

Lenin a făcut un semn din cap către marinarii nemţi, care acum răcneau alt cântec, *Ach, Du Lieber Augustin*,[4] într-o armonie destul de aproximativă.

– Uite, de exemplu, această „călătorie de bunăvoinţă”. Seria de vizite în diferite porturi, pe care o face un vas de

[4] Ah, dragul meu Augustin, cântec popular vienez.

război al *Hochseeflotte.* Nu e decât o demonstraţie de forţă, menită să impresioneze şi să sperie lumea.

– Să le demonstreze tuturor cine e tartorul?

– Exact. Prin urmare, distrugerea vasului va fi interpretată ca reacţie la această provocare.

– Hm. Bine, ştii mai multe despre el decât mine, a acceptat Jack şi a ridicat din umeri. Mi se pare, totuşi, destul de ciudat, să porneşti un război sperând că propria ta ţară va fi biciuită.

– Nu-mi prea place. La urma urmelor, sunt rus, şi nu-mi vine uşor. Dar nu există un teren mai propice pentru declanşarea unei revoluţii decât o înfrângere militară umilitoare. Uită-te la Franţa, de exemplu.

– La comunarzii care au pierdut te referi?

– Desigur. Au făcut greşeli, din care noi am tras învăţămintele necesare.

– Dacă vorbeşte ceva despre omletă şi ouă, a spus printre dinţii încleştaţi femeia cu panglici roşii în păr, mă duc la el şi-i storcesc creierii cu sticla asta. Ratăm misiunea şi se duce dracului principiul neamestecului, tot aşa şi paradoxul temporal. Nu-mi mai pasă! O să-l omor!

– Ştii ceva? Caraghioslâcul ar fi ca Rusia să câştige războiul.

– Nici o şansă. Forţele armate ale Rusiei sunt nişte caricaturi, bune doar să-i bage în sperieţi pe tătari şi, ocazional, să mai masacreze câte un sat de evrei. Ofiţerii sunt, în marea lor majoritate, nişte bufoni nepricepuţi, primind gradele mai mult în baza relaţiilor de familie decât pentru merite sau competenţă. Trupeţii sunt prost instruiţi, iar echiparea lor a rămas în urmă cu zeci de ani. Soldaţii nemţi, pe de altă parte, sunt aproape la fel de buni pe cât se consideră.

– Bine, dar Rusia e o ţară mare.

– Da. O ţară mare, care are de apărat un teritoriu prea întins. O ofensivă germană din apus, un atac japonez din răsărit - va fi prea mult. O să te convingi.

– Eşti al naibii de sigur că şi japonezii vor intra în horă.

– Tovarăşe London, a spus Lenin încet, de unde crezi că provine finanţarea? Cine crezi că plăteşte afacerea de la noapte?

Cele trei femei au schimbat priviri.

– Ia te uită! a spus cea cu cozi, după un moment, o să-i dea cu roatele în sus pe *toţi.*

– Cum, japonezii ne susţin cu bani? a întrebat Jack, nevenindu-i să creadă. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

– Au ambiţii teritoriale în Asia. Iar Rusia a devenit un obstacol. Un război în Europa le-ar oferi o şansă de a-şi satisface dorinţele.

– Drace! a făcut Jack, cu o expresie de nefericire pe faţă. Nu cred că-mi place partea asta. Să conlucrez cu orientalii împotriva albilor - bine, de acord, s-a grăbit să adauge, după ce a văzut faţa lui Lenin. N-am spus că dau înapoi. Vreau doar să ajung înapoi acasă. Nu-mi pasă nici dacă va trebui să fac lucrarea diavolului.

S-a uitat spre Lenin peste buza paharului.

– Doar dacă nu cumva am făcut-o...

– Vai de mine! a spus femeia cu cozi. Are nişte prejudecăţi rasiste foarte nepotrivite, nu credeţi?

– La fel era şi Ernest Hemingway, a completat cea cu panglici roşii în păr, fără să ridice ochii de la sticlă. Şi eu, care credeam că va trebui să te dezlipesc de el cu forţa...

– Partea interesantă este dacă se vor amesteca şi alte ţări europene. S-ar putea ca franţujii să considere că ar fi ocazia cea mai potrivită să-şi regleze conturile cu nemţii. Cât priveşte alte ţări, cine ştie? S-ar putea să se işte un conflict general, fără seamăn de la Napoleon încoace.

– Ce dracu'? Atâta vreme cât nu se vâră şi Statele Unite, e bine. Şi nu se va întâmpla. Noi nici nu prea avem armată, şi aceea care e îşi face de lucru cu indienii. Mda, confederaţii ar putea să fie îndeajuns de nebuni şi să se amestece.

– Dacă războiul se extinde, cu atât mai bine. Pentru că, dacă se întinde, şi revoluţia se va răspândi.

A scos un ceas masiv de argint din buzunar şi, cu un pocnet, i-a deschis capacul.

– Cred că ar cam fi timpul să pornim. Mai sunt câteva ore, dar amândoi avem destule lucruri de făcut.

A dat să se îndepărteze de masă, când Jack a spus:

– Aşteaptă puţin! încă un moment.

Lenin s-a lăsat înapoi pe banchetă.

– Vezi tu, mi-a trecut prin minte un gând. Să presupunem că cineva îl plăteşte pe altul să facă ceva ilegal. Poate că omul care îl angajează pe celălalt este un tip precaut, şi ar dori să se asigure că omul nu-şi dă drumul la gură după aceea. S-ar putea ca oamenii legii să-l prindă şi să-l bată până ce spune tot, omul poate se-mbată şi vorbeşte, dând planul de gol. Cum să spun, nu se ştie niciodată, nu?

Jack a vorbit pe un neutru, cu o expresie detaşată pe faţă, părea că se interesa unde ar putea găsi un loc bun pentru a lua masa.

– Dar când treaba presupune plasarea unei bombe, atunci există o modalitate verificată de a te asigura că individul nu mai apucă să vorbească, pe lângă micul avantaj că nici nu trebuie să-l mai plăteşti. Asta nu înseamnă că aş sugera ceva de felul ăsta, s-a grăbit să adauge. Nu cred cu adevărat că ai face aşa ceva. Mai ales unui bun tovarăş de revoluţie.

Spunând acestea, s-a aplecat în faţă, privindu-l fix în ochi pe Lenin.

– Dar pentru cazul în care m-aş înşela, poate ar fi bine să ştii că am scris câteva lucruşoare pe o hârtie pe care am lăsat-o în mâinile cuiva de încredere, iar dacă nu ajung acolo deseară, există unele persoane care le vor citi cu mare interes mâine pe la ora asta.

Lenin a rămas neclintit, privindu-l pe Jack drept în ochi vreme de vreo cinci secunde. Apoi a izbucnit într-un hohot puternic de râs.

– Nu, *maladeţ!*

Apoi a plesnit cu palma în tăblia mesei.

– Felicitări, tovarăşe London. În cele din urmă, ai învăţat să gândeşti ca un rus adevărat.

– S-ar părea că pleacă, a spus femeia cu cozi. Îi urmărim, ori...?

– Nu mai suport situaţia, a intervenit femeia cu panglici roşii în păr.

Brusc, s-a ridicat în picioare şi, mişcându-se cu repeziciune, a trecut pe lângă Lenin şi l-a prins pe Jack de braţ, împingându-l şi strivindu-l de perete.

– Ascultă, i-a vorbit grăbită, dar cu atenţie, ascultă, trebuie să renunţi. Eşti pe cale de a declanşa cel mai îngrozitor război din istoria omenirii. Vor muri milioane de oameni, şi din el nu vor rezulta decât suferinţe şi distrugeri. Ascultă, a repetat, ridicând glasul. Ai un talent extraordinar...

Jack a rămas împietrit şi a urmărit-o cu gura căscată, pe măsură ce vocea ei creştea în intensitate şi stridenţă.

– La naiba! a izbucnit într-un târziu. Vladimir, ai mai auzit asemenea bâiguială? Iartă-mă, scumpo, a spus, şi i-a îndepărtai mâinile cu blândeţe. Nu înţeleg limba tlingit[5] sau ce dracu vorbeşti acolo.

Apoi a rânjit şi i-a tras o palmă peste fund.

– Acum, şterge-o. Fraţii tăi albi au o mulţime de treburi.

După care, i s-a adresat lui Lenin:

– Dă-i câteva kopeici, te rog, altfel o să se ţină după mine ca un căţeluş fără stăpân. Şi s-o tulim de aici.

Femeia cu panglici roşii în păr a susţinut:

– Dar eu m-am auzit vorbind englezeşte!

Urcau încet panta unui deal aflat deasupra oraşului Noul Arhanghelsk. Se întunecase deja, însă stelele ofereau suficientă lumină, iar ceaţa nu se ridicase atât de mult.

Fără să privească în jur, femeia cu cercei de scoici a comentat:

[5] Limbă vorbită de o populaţie din sud-estul Alaskăi, în pericol de dispariţie, numărând circa 140 de persoane. (n.tr.)

– Asemenea situaţii se întâmplă destul de des. Nu mă-ntrebaţi de ce. Se pare că programul de condiţionare are unele deficienţe.

– Trebuia rezolvat în perioada de instruire, a adăugat cea de-a treia femeie. Să nu-mi spui că ai uitat ceva atât de esenţial. Dar, după ce-ai băut atâta votcă. Mă şi mir că-ţi mai aminteşti unde ţi-e fundul... şi nici nu ţi-ai luat pastilele anti-alcool, adevărat?

– Îmi dau mâncărimi.

– Dumnezeule, a exclamat femeia cu cozi şi a ridicat braţele într-un gest de deznădejde. Eşti un adevărat pericol, să ştii. Într-o bună zi, n-o să-ţi mai acoperim greşelile.

– Da, sigur că nu, a întărit femeia aflată în frunte. Acum muşamalizăm totul - o să fie greu să falsificăm înregistrarea, dar mă pricep eu - şi vom continua să o apărăm. Din acelaşi motiv pentru care şi ea ne-a apărat când am ratat vreo situaţie sau am dat greş. Din acelaşi motiv pentru care oricine îşi protejează partenerul. La o adică, atunci treci graniţele timpului, nu te mai poţi bizui pe nimeni, iar când te întorci acasă, nu găseşti pe nimeni care să ştie cum s-au petrecut lucrurile în realitate. (Apoi a tăcut o clipă.) Staţi puţin. Situaţia se cam încurcă. (A scos o pereche de ochelari cu o formă ciudată şi i-a pus la ochi.) Staţi aproape, dar în spatele meu. Nu mai avem mult.

Când Jack a apărut pe plajă, aleuţii aşteptau ascunşi de umbra întunecată a unui pâlc de cedri.

– *Zdras'tie*, l-a salutat unul, ieşind dintre umbre şi ridicând mâna. Noi gata. Acum mergiem?

– Da. Mergem. Cunoştinţele de rusă ale lui Jack erau şi mai sărăcăcioase decât limbajul chinuit al aleuţilor. *Gdie baidarka?*[6]

– *Von tam.*

Omul a arătat spre un loc, iar Jack a văzut ambarcaţiunea, o formă lungă şi negricioasă, trasă pe uscat.

[6] Rusă, aprox. În original: Unde-i barca? Baidarka este un caiac folosit de aleuţi, confecţionat din piele de focă, având cadrul de oase şi lemn.

– *Haraşo,* a spus Jack şi le-a făcut semn să-l urmeze, la care cei doi bărbaţi s-au urnit.

Nisipul umed a scos un scârţâit slab sub tălpile bocancilor lui. Cei doi au păşit pe plajă într-o tăcere absolută.

Împreună, au ridicat caiacul de trei persoane şi l-au dus spre adânc, până a plutit liber. Jack şi-a scos povara din spinare, iar cei doi aleuţi au început complicatul proces de a-şi curăţa picioarele şi îmbrăcămintea, ca să scape de orice firicel de nisip ce ar fi putut strica învelişul de piele de focă al ambarcaţiunii.

Vâslaşul din faţă a spus cu glas voios:

– Mergem omorât la ruşi, *da?*

– Bineînţeles, i-a răspuns Jack în engleză. Mai mulţi decât îţi poţi tu închipui, tâmpitule. Nici n-o să-i poţi număra vreodată.

Femeia cu panglici roşii în păr a spus:

– Îmi pare rău. M-am lăsat ameţită şi asta e. Apoi a întors capul să se uite la celelalte două femei. Păcat de toată risipa.

Se aflau deja destul de sus pe deal şi stăteau pe trunchiul unui copac prăvălit, uitându-se spre portul acoperit de o pătură de ceaţă. Mai era o oră până la miezul nopţii.

Femeia cu cercei de scoici a adăugat:

– A fost un război groaznic, de acord. Unul dintre cele mai cumplite din toate liniile temporale...

– Nu despre asta era vorba. Bine, şi despre asta, dar mă refeream la el. La Jack London, a spus femeia cu panglici roşii în păr. Ştiţi ce i se va întâmpla. O să-şi distrugă sănătatea cu băutura şi peste cinci ani se va sinucide, fără să mai scrie ceva comparabil cu operele lui cele mai bune din alte linii temporale. Acum ştim de ce, nu?

– Dintr-un sentiment de vinovăţie? Da, a spus femeia cu cerceii de scoici. Probabil. Dar asta e situaţia. Se vor întâmpla toate, după cum o să şi scufunde nava *Brandenburg* la noapte, pentru că a făptuit *deja* aceste lucruri, şi acum nu mai puteţi schimba nimic. Apoi a ridicat

mâna şi a mângâiat-o pe păr pe cea cu panglici roşii. Iată ce ne doboară, nu-i aşa? Inevitabilitatea evenimentelor. Ne afectează pe toate. De aceea ardem atât de repede.

Femeia cu cozi:

– Acum, după ce am cartografiat totul atât de departe în timp, poţi să-mi spui câte linii temporale există?

– Nu ştiu sigur, i-a răspuns femeia cu cerceii de scoici, şi a ridicat din umeri. Din câte am auzit recent, mai bine de o sută.

– Şi până acum nu există nici un eveniment care să nu se fi petrecut. Într-un fel sau altul, un război mondial, uriaş şi sângeros, izbucneşte dintr-un motiv absolut ridicol, uneori în interval de douăzeci de ani. Şi mai vorbim de inevitabilitate...

– Ştiu toate astea, a spus femeia cu panglici roşii în păr. Dar acum a fost prima oară că a trebuit să văd cum se petrec lucrurile. Când cineva la care ţineam ajunge să fie distrus de eveniment.

Şi-a petrecut un braţ pe după talia celei aflate alături de ea, lasându-şi apoi capul pe umărul ei, făcând cerceii de scoici să scoată un clinchet discret.

– Cât mai durează?

– Nu mai e mult. Dintr-o clipă în alta.

Au rămas cu privirea aţintită în beznă, căutând din ochi flacăra înaltă care avea să marcheze încă un sfârşit al lumii.

DANIEL ABRAHAM Cuprins

IAR LEVIATHANUL PLÂNSE

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

DANIEL ABRAHAM trăieşte împreună cu soţia sa la Albuquerque, în New Mexico, unde lucrează ca director al departamentului tehnic pentru un furnizor local de internet. A publicat povestiri în revistele şi antologiile Asimov 's Science Fiction, SCI FICTION, The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Realms of Fantasy, The Infinite Matrix, Vanishing Acts, The Silver Web, Bones of the World, The Dark Wild Cards şi altele. A publicat primele două romane din The Long Price Quartet iar nuvela The Cambist and Lord Iron: a Fairytale of Economics a fost nominalizată la Premiul Hugo în 2008.

În povestirea neliniştitoare de mai jos, ne arată cât de adevărat este că suntem cu toţii conectaţi la un anumit nivel şi că s-ar putea să nu fie un lucru prea bun.

– Grozavă gloată, spuse Pauel, de la Paris.

– Se petrec lucruri ciudate, comentă Renz, trecând cu privirea peste întregul auditoriu, pentru ca Pauel să vadă mai bine. Oamenii sunt speriaţi.

Când Renz se antrenase pentru prima dată cu conexiunea, când începuse ceea ce Anna numea viaţa pe monitor segmentat, voise ca imaginile afişajului să-i arate pe ceilalţi din unitatea lui, în loc de ce vedeau ei; să-i ofere senzaţia că vorbesc faţă în faţă. I-au trebuit câteva luni să se acomodeze cu vocile celor pe care nu-i putea vedea şi cu micile ferestre din câmpul vizual, înfăţişându-i scenele surprinse de ceilalţi. Acum, aspectul dădea discuţiei lor o anume intimitate, era ca şi cum făceau parte din el. Pauel şi Márquez, Paasikivi şi Thorn.

Auditoriumul era plin de agenţi ai CATR, Comandamentul Anti-Terorist Reunit, aşezaţi aproape pe fiecare scaun, iar alţii erau conectaţi în număr atât de mare, încât transmisia avea fluctuaţii din cauza epuizării lăţimii de bandă. Aerul era saturat de căldura şi mirosurile trupurilor.

Dintre ceilalţi membri ai unităţii, numai Márquez era prezent fizic, aşezat lângă el şi bătând nerăbdător în braţul scaunului. Pauel, Paasikivi şi Thorn erau conectaţi fiecare din altă parte. Pauel era în apartamentul său, zăcând întins pe spate pe vechea lui canapea, aşa că restul echipei se holba la luminatorul murdar şi la cerul parizian, alb-albastru. Paasikivi şi Thorn împărţeau un separeu într-o cafenea din Denver, aşa că îi putea vedea pe amândoi din perspectiva celuilalt - Thorn, mic şi negricios, ca un arab, Paasikivi cu părul ei tuns scurt, uşor grizonat. Se întreba cât de mult se vor mai preface toţi că nu văd că ăştia doi s-au îndrăgostit, apoi plasă întregul afişaj în câmpul său de vedere periferic, pentru a nu fi distras de la cel de pe podium.

– Renz, am auzit că Anna-i iar în spital, spuse Paasikivi.

Tonul vocii ei transformă cuvintele într-o întrebare.

– E doar o recidivă. Acum e bine.

Bărbatul de pe podium îşi legănă capul, rosti ceva într-o conexiune privată, apoi urcă până la marginea podiumului. În Denver, Thorn îşi agită prea tare cafeaua,

lovind linguriţa de ceaşcă, aşa cum proceda atunci când nu se simţea în largul său. Renz reduse volumul din conexiune.

– Bună ziua şi bun găsit tuturor! începu bărbatul. Aş vrea să avem o asemenea prezenţă şi la şedinţele de buget.

Un val de râsete nervoase erupse dinspre mulţime. Fără să vrea, Renz se trezi chicotind împreună cu restul lumii. Se opri.

– Pentru cine nu mă cunoaşte, numele meu este Alan Andrews. Sunt ofiţer de legătură al secţiei teoretice a Consiliului de Securitate Globală. Consideraţi-mă un soi de translator pentru cei din turnul de fildeş.

– Ce şmecheraş porcin condescendent, făcu Pauel.

– Sunt convins că deja aţi auzit de anomalii, continuă bărbatul. Experienţa echipei operative 47 cu fetele din New York, EO 80 şi bătrâna din Bali, perturbaţiile din bazele de date centrale ale CATR. Am venit să vă dezvălui concluziile la care a ajuns secţia teoretică.

– Ai dreptate, Pauli, murmură Márquez. Dar eşti sigur de chestia porcină? Mie mi se pare mai mult un maimuţoi.

– Ia mai tăceţi! se băgă Renz. Vreau să ascult!

– Primul lucru pe care ţin să-l lămuresc, spuse bărbatul, întinzându-şi mâinile spre mulţime, cu palmele ridicate, conciliator, este că nu există nici un fel de legături directe între aceste incidente şi oricare dintre grupările teroriste cunoscute. Se întâmplă ceva, ştim cu toţii, dar nu este o conspiraţie. Este altceva.

Bărbatul îşi lăsă mâinile.

– Asta-i vestea bună. Cea rea este că, probabil, avem de-a face cu ceva mult mai grav.

Privind retrospectiv, prima anomalie fusese atât de insignifiantă, încât Renz de-abia dacă o observase. S-a prezentat sub forma unor sunete de mică amplitudine, în momentul când atenţia lui era concentrată într-o mie de alte locuri. A auzit-o şi-a uitat de ea până mai târziu.

Oraşul în care zăcuseră în aceea vreme nu avea nimic deosebit, Zona de Interes Persană era împestriţată cu asemenea locuri. Blocuri de beton, moschei în ruine, amestecate cu malluri triste, în stil occidental, construite

din prefabricate. Şoselele asfaltate fuseseră fărâmiţate de şenilele tancurilor, cu un deceniu în urmă, şi nu mai fuseseră reparate. Serviciile secrete susţineau însă că într-o clădire de birouri din centrul dărăpănat încă mai funcţiona o reţea de servere pentru al-Nakba.

Echipa operativă 47, adică Renz, Márquez, Pauel, Thorn, Paasikivi, aştepta într-o dubă veche, parcată pe-o parte a străzii. Thorn şi Pauel, singurii care puteau trece drept localnici, stăteau în faţă şi ascultau muzică la radio, fumând pe rupte. Paasikivi şi Márquez, ascunşi în burta vehiculului, foloseau cutia de oţel demagnetizat, înaltă de un metru, a bobinei de puls electro-magnetic, drept masă pentru jocul de şah al lui Márquez. Renz ţinea de şase, uitându-se prin cele două geamuri minuscule, fumurii, din spate. Aşteptarea era partea cea mai grea.

Operaţiunea făcea parte dintr-o reţea, alcătuită ca o lume în sine, unităţi similare lor fiind conectate cu aproape cincizeci sau o sută altele de pe mapamond, proiectate să se comporte organic, ajustându-şi singure reacţia, fără necesitatea unei autorităţi centrale.

Renz presupunea că le oferea tipul de flexibilitate necesar într-un război al reţelelor. Însă îi lipsea de un program bine pus la punct. Puteau fi solicitaţi în următoarele treizeci de secunde sau aştepta cu orele. O strategie posibilă era şi de a lăsa în viaţă ţinta, atunci s-ar retrage discret, fără să ştie nimeni că fuseseră acolo.

Paasikivi oftă, îşi răsturnă regele cu un pocnet lemnos, apoi se duse la cabină, lăsându-l pe Márquez să chicotească şi să adune piesele.

– Te gândeşti la Anna, spuse Márquez.

Renz privi înapoi, dădu din cap, apoi se întoarse din nou spre geamuri.

– Nu, mă pregătesc pentru misiune.

– Atunci ar trebui să te gândeşti la Anna. Oricum, nu putem face nimic pentru misiune acum.

– La fel cum nici eu nu pot face nimic pentru Anna.

– Ai de gând să stai ceva timp cu ea când se termină totul?

– Mda, făcu Renz.

– Hai, pe bune? De data asta?

Nu era genul de întrebare pe care Renz să o fi acceptat de la altcineva în afară de Márquez. Se apropie mai mult de geam, holbându-se la strada toropită de soare.

– Pe bune, de data asta, da, răspunse.

Se deschise o fereastră pentru cineva din afara unităţii. Blondul care apăruse în cadrul ei părea la fel de zorit ca un controlor de trafic aerian. Renz bănuia că nu existau diferenţe prea mari între cele două ocupaţii.

– EO 47, aici EC 60. Vă rugăm iniţiaţi apropierea de subiect. Ţinta voastră apare în cincisprezece minute.

– Înţeles.

Paasikivi vorbise pentru toţi. Pauel îşi azvârli pe trotuar ţigara încă aprinsă şi porni duba. Renz nu-şi schimbă poziţia în spate, însă privi cum strada se scurgea în urma lor, iar vechiul simţământ de încordare electrică dat de adrenalină şi nerăbdare începu să-i crească în măruntaie.

Existau patru stadii ale operaţiunii: pătrunderea, recunoaşterea, execuţia şi retragerea. Sau, mai direct spus, intră, vezi ce-i prin jur, fa-ţi treaba şi cară-te. Repetaseră împreună şi toată lumea ştia ce avea de făcut.

Duba viră după colţ două minute mai târziu, ajunse apoi pe o rampă spre parcajul subteran. Un paznic de la intrare se încruntă la Pauel şi se răsti ceva care nu prea suna a arabă, dar putea fi armeană. Pauel răspunse în farsi, reuşind să pară plictisit şi sictirit. Paznicul le făcu semn să treacă. Renz văzu cum le întorsese spatele.

– Douăsprezece minute până la ţintă, spuse Paasikivi.

Pauel trecu de scara care ducea pe acoperişul clădirii, ocoli un colţ construit din bolţari şi opri de-a curmezişul a trei locuri de parcare. Primul stadiu se terminase, erau înăuntru. Fără nici un cuvânt, Pauel şi Márquez ieşiră şi o luară la pas. Renz mări dimensiunea ferestrelor lor. Márquez, fluierând, ocoli colţul şi se afundă şi mai mult în structura parkingului. Pauel urcă pe drumul pe care veniseră, spre paznici şi trepte.

– Pauel, ai ceva în direcţia orei zece.

Fereastra câmpului vizual al lui Pauel se modifică. Lângă o Toyota albă, veche, o femeie în burka ocăra un bărbat vânos. Acesta, ignorând-o, se îndreptă spre trepte.

– Civili, murmură Pauel, suficient însă cât să poată fi auzit prin conexiune.

– Eşti sigur? întrebă Paasikivi.

– Bineînţeles că nu.

– Nouă minute, făcu Thorn.

Auzind cuvintele prin reţea şi în dubă în acelaşi timp i se păreau un ecou, aducând un sentiment de înfrângere şi pericol pe care nu-l meritau. Simţi cum Thorn îl bate pe umăr şi, încă uitându-se la Pauel şi Márquez, Renz se mută înapoi, lăsându-şi mâinile pe mânerele reci de metal ale bobinei de puls electromagnetic, dar fără a le strânge încă.

Fereastra lui Márquez le dezvăluia graffiti arăbesc, beton pătat cu ulei, câteva rable. Mai mult de jumătate dintre lumini erau stinse.

– E bine pe-aici, comentă Márquez.

În fereastra lui Pauel, paznicul privi înapoi, încruntându-se. Renz văzu cum mâna lui Pauel se înalţă într-un salut.

– Am de gând să stau la taclale cu ticălosul ăsta, să-l ţin ocupat, spuse Pauel. În afară de el, cred că n-avem alte probleme.

Cel de-al doilea stagiu se terminase. Paasikivi se strecură în faţă, pe locul şoferului. Renz privi spre Thorn peste cutia de oţel. Acesta dădu din cap, iar Renz se aplecă şi deschise uşile din spate.

– Am înţeles, confirmă Thorn. Renz şi cu mine ieşim. Dacă vedeţi pe careva că vrea să ne facă felul, vorbiţi.

Renz credea că vocea-i suna plictisită. Erau doar câteva trepte până la zid, însă bobina era grea. Îl dureau încheieturile în timp ce târa metalul de-a lungul peretelui de bolţari.

Se dădu înapoi, iar Thorn strecură pachete adezive la baza bobinei şi între carcasa metalică şi zid. Verifică ceasul. Şase minute până la ţintă.

Atunci s-au produs cinci sunete de mică amploare, foarte asemănătoare, rapide, însă plasate foarte regulat.

Paznicul lui Pauel deschise un pachet de ţigări, radioul din dubă, aflat lângă Paasikivi, trosni când ea introduse cheia în contact, pachetele adezive ale lui Thorn scoaseră un sâsâit, o pietricică scrâşni sub călcâiul lui Renz şi ceva asemănător cu o tuse se auzi din interiorul garajului, în spatele lui Márquez. Fiecare sunet păru să-l tragă după sine pe următorul. O discretă coincidenţă, care nu răsună mai tare decât un bărbat dregându-şi vocea. Renz o remarcă, dar imediat atenţia-i fu distrasă de altceva.

– E cineva aici, anunţă Márquez.

Renz suprinse o mişcare în fereastra lui Márquez. Cineva care se ghemuise în spatele unei maşini.

– Cred că avem o problemă.

Totul s-a declanşat dintr-o dată, a fost o improvizaţie dictată de urgenţă, însă în armonia perfectă a unei echipe acţionând împreună, atât de bine rodată, încât părea o singură minte. Renz îşi scoase pistolul şi înainta, pregătit să deschidă foc de acoperire. Pauel, aflat la intrare, îl împuşcă pe paznic de două ori în piept şi o dată în cap. Paasikivi porni duba. Márquez, văzându-l pe Renz venind, se trase repede înapoi, cercetând bezna pentru orice urmă de mişcare.

În câteva secunde, Renz apăru de după colţ, iar Márquez se afla cu cincisprezece-douăzeci de paşi înaintea lui, cu pistolul în mână. În spatele lor, după colţ, unde n-ar fi putut vedea fără conexiune, Thorn deschise uşile din spate ale dubei, aşteptând, iar Paasikivi tocmai o îndrepta cu faţa spre ieşire. Pauel, aflat la baza rampei, trăgea din drum cadavrul paznicului.

Ceva se mişcă în stânga lui Márquez. Renz se urni şi trase, în timp ce Márquez trecu de el, retrăgându-se spre colţ. Când Renz îşi văzu spatele în fereastra lui Márquez, iar acesta se văzu apărând în fereastra lui Thorn, opri focul, se întoarse şi fugi, pe când Márquez începu să tragă în beznă. Doar ascultând, era imposibil de ştiut când încetase unul să tragă şi începuse celălalt.

Pe conexiunea din exteriorul unităţii, blondul de la EC 60 spunea că EO 47 îşi compromisese poziţia, iar Paasikiv îi striga că nu era aşa. Bobina era la locul ei. Se retrăgeau.

Márquez încetă şi el focul când Renz ajunse la dubă, se întoarse şi o luă la goană spre ei, cu dinţii albi, ca pietrele de mormânt, dezgoliţi din cauza efortului sau încântării. Renz şi Thorn se lăsară amândoi în genunchi în dubă, cu armele aţintite spre colţ, gata să ucidă pe oricine s-ar fi arătat.

– Ok, spuse Pauel, dinspre rampă, când Márquez ajunse în siguranţa relativă oferită de grup. Acum puteţi veni să mă luaţi?

Duba ţâşni, cauciucurile scrâşnind în timp ce virau după colţ, şi ajunse în fereastra lui Pauel. În cea a lui Paasikivi îl vedeam profilându-se în lumina orbitoare a străzii.

– Pauel, treptele!

Renz strigase aproape înainte să-şi dea seama că văzuse ceva. În fereastra lui Paasikivi ceva ieşea din clădire. Privi cum Pauel împuşcă fetiţa. Să fi avut cinci ani? Şase?

Timpul încetini. Dacă au fost compromişi, se gândi Renz, fata ar fi putut avea o centură de explozibil, o bombă ambulantă. În structura parkingului nu exista suficient loc pentru a o evita. Dacă exploda, ar fi murit cu toţii. De frică, gura i se umplu cu un gust metalic.

Îl auzi pe Thorn expirând zgomotos, iar duba acceleră pe lângă trepte. Fata moartă nu explodă. Bombă falsă.

– Iisuse! făcu Márquez, cu uşurare în glas. Oh, sfinte Iisuse!

Paasikivi opri pentru mai puţin de o secundă şi Pauel ajunse în faţă, pe scaunul pasagerului. Renz trase uşile din spate şi le închise în timp ce urcau pe rampă, ieşind în strălucirea luminii de pe stradă.

Se aflau la aproape un kilometru distanţă de clădire, când semnalul declanşatorului se atenua şi bobina scoase scântei. Cu un şoc ca o migrenă, conexiunea lui Renz căzu pentru o jumătate de secundă, lăsându-i senzaţia derutantă că se afla din nou în propria minte. I se păru că se trezise dintr-un vis. Apoi ferestrele afişajului reveniră, fiecare arătându-i perspective frontale uşor diferite, în timp ce el fu singurul care privi înapoi spre coloana de fum alb ridicându-se din oraşul lăsat în urmă.

La ora când reveniră la baza din Hamburg, ştirea era pe toate siturile importante.

CATR, la ordinele Consiliului de Securitate Globală, lansase atacuri simultane asupra reţelei al-Nakba, inclusiv asupra a trei laboratoare de procesare a opiului, două armurării şi o tabără de instruire. De asemenea, reţeaua de comunicaţii al-Nakba şi sistemul său suferiseră pagube importante.

Siturile opoziţiei adăugară că o grădiniţă aflată lângă una dintre armurării fusese atinsă de bombele incendiare şi că tabăra de antrenament fusese, de fapt, o şcoală de perfecţionare medicală a unei organizaţii umanitare. Muriseră optsprezece persoane nevinovate, inclusiv zece copii de la grădiniţă şi doi educatori.

Mai fusese şi o fetiţă, ucisă în cursul unui atac minor din Zona de Interes Persană. Numele ei era Samara Hamze. Renz se uită la fotografiile ei, postate pe reţelele de ştiri - păr negru, lung până la umeri, tăiat rotunjit la gât, ochi întunecaţi, goi, o piele destul de albă încât ar fi putut trece neobservată şi în cele mai rasiste cotloane ale Europei, dacă ar fi trecut pe-acolo. Dacă ar fi vrut.

Când îl lăsară pe Pauel la Paris şi găsiră locuri la un zbor transatlantic, ciclul ştirilor se modificase, iar fetiţa - bomba falsă - fusese uitată.

Renz nu se mai aşteptă să o întâlnească vreodată.

– Asta-i vestea bună. Cea rea este că, probabil, avem de-a face cu ceva mult mai grav, spuse bărbatul de pe scenă. Ce-am să vă spun acum pare puţin în afara subiectului, dar s-ar putea să ne trezim într-un teritoriu ciudat înainte de a fi lămurit lucrurile pe aici, aşa că nădăjduiesc că mă veţi suporta cu toţii. Întrebaţi-vă următorul lucru: de ce nu suntem cu toţii nişte neurochimişti extraordinari? Nu mă refer la faptul că nu ne-am decis să mergem la facultatea de medicină, există multe motive pentru asta. Vreau să spun, nu vi se pare că dacă sunteţi capabili *să faceţi* ceva, trebuie întâi să ştiţi despre ce-i vorba? Aaron Ka poate juca fotbal grozav de bine pentru că ştie o mulţime de lucruri despre el.

Dar iată-ne aici, jonglând cu un schimb extrem de complex de semnale neurochimice de care nici măcar nu suntem conştienţi. Nimeni nu-şi zice „Of! Mai bine să fiu atent la canalele de calciu, ori am să mă trezesc cu nucleul amigdalian excitat peste măsură”. În loc de asta, inspirăm adânc de zece ori şi încercăm să ne calmăm. Nivelul celular nu este ceva de care să fim conştienţi.

Iar acum puteţi s-o luaţi altfel. Nici neuronii noştri nu sunt mai conştienţi de noi, pe cât suntem noi de ei. Dacă întrebaţi un neuron de ce a acţionat sau vreun muşchi de ce s-a încordat, ar spune „pentru că era rândul meu” ori „am simţit muierea aproape”. Acesta-i genul de răspunsuri pe care le-am da. Dacă celulele noastre ar putea spune ceva, ar vorbi despre canalele de ioni şi încărcăturile trimise prin membranele lipidelor. Iar la acest nivel celular ar fi o explicaţie bunicică.

Nivelurile noastre structurale nu comunică între ele. Neuronii nu vă cunosc, iar voi nu sunteţi conştienţi de ei. Mai popular spus, precum e deasupra, aşa-i şi dedesubt.

Renz îl simţi pe Márquez foindu-se în scaun. Nu era vorba de nerăbdare. Márquez se încruntase, cu privirea fixată pe scenă. Renz îi atinse braţul şi-i făcu un semn întrebător din cap.

– Nu-mi place unde vrea să ajungă, primi răspuns.

Când Renz se întoarse acasă din misiune, Anna stătea la masa din bucătărie - o masă ieftină, laminată, pe picioare cromate, exfoliate -, răsfoind o altă pagină pe internet despre boala sa. Prin ferestrele murdare, luminile Bazei Franklin străluceau suficient de tare încât să facă să pălească stelele. Renz închise uşa în urma lui, făcu câţiva paşi şi se aplecă să-şi sărute soţia pe creştetul capului. Mirosea a acelaşi şampon ieftin pe care-l folosea de când o cunoscuse. Amintirea bruscă a trupului ei, când era tânăr şi puternic, fără să-i aparţină încă, îi transmise un impuls de dorinţă. Era neplăcut. Se întoarse spre frigider, căutând apă minerală.

Anna stinse monitorul şi se foi. Mişcările ei erau stângace, incoerente. Avea faţa ciupită şi ciudat de lipsită

de orice expresie. Îi zâmbi şi luă o sticlă de apă. Ea dădu din cap - avu nevoie de o secundă să înceapă mişcarea şi de o alta ca s-o oprească.

– Douglas Harper a avut şi el paralizia Hulme.

– Ucigaşul în serie?

– Mda, confirmă ea. Se pare că nu-i o noutate. Toată lumea din grupul de sprijin ştia. Sunt încă necoaptă în comparaţie cu ei. Nu avea simptome. L-au diagnosticat abia după execuţie.

Renz îşi trase un scaun, sprijinindu-se cu călcâiele de tăblia mesei. Instalaţia de climatizare porni cu un huruit jalnic.

– Ei cred că... vreau să spun, crimele au vreo legătură cu boala?

Anna râse. Cu ochii mari, făcu o mişcare nesigură de înjunghiere, ceva semănând a zvâcnitură ucigaşă. Renz râse, surprins să descopere că îl distrase cu adevărat.

– Se crede că dacă boala ar fi progresat mai rapid, unele dintre fetele alea ar mai fi trăit şi acum, spuse ea.

Renz luă o gură de apă. Era prea dulce, iar acidularea se cam dusese, dar era rece. Nu cerea mai mult. Anna îşi lăsă mâinile pe masă.

– Aveam de gând să-ţi fac de mâncare. Dar... ei bine, n-am mai făcut.

– Nu-ţi fă griji, îmi pregătesc eu ceva, o linişti, apoi continuă după un moment. Ai avut o săptămână proastă?

Oftă. Era prea slăbită. Îi putea vedea claviculele, pielea străvezie mult prea întinsă peste os.

– Noile imunosupresoare mi-au provocat diaree şi cred că am să răcesc naibii. În rest, a mai trecut o săptămână cu emisiuni de divertisment şi bârfe de târg prăfuit.

– Vreo bârfă mai interesantă?

– Cutare şi-o trage cu cutare, chiar dacă amândoi sunt căsătoriţi. N-am prea luat eu în seamă detaliile. Dar tu? Fluxurile de ştiri par să arate că lucrurile merg destul de bine.

Ochii Annei erau albaştri şi atât de deschişi, încât îl făceau să se gândească la ţurţurii de gheaţă când reflectau lumina din lateral. Se îndrăgostise de ochii ei, la fel de mult

ca de sâni şi de gustul gurii. Înlătură cât colo tristeţea, înainte ca ea să bage de seamă.

– Am ucis un copil. Dar altfel a mers totul bine.

– Numai unul? Chestia aia de la grădiniţă...

– Da, şi ei. *Noi* am ucis un copil. Oamenii mei, adică.

Anna dădu din cap şi se întinse nesigură peste masă. Îi atinse încheietura cu vârful degetelor. El nu-şi ridică privirea, însă lăsă să-i dea lacrimile. Se putea preface că erau pentru bomba falsă.

– Aşa, deci n-a fost o săptămână bună nici pentru tine?

– A avut momente dure.

– Eşti prea bun la suflet. Trebuie să încetezi.

– Nu pot.

– De ce nu?

Vorbi înainte să se fi gândit măcar. Adevărul ieşi aşa, dintr-o dată, pe neaşteptate. Ca o boală.

– Am pierde asigurarea medicală.

Degetele se retraseră. Renz le privi dând înapoi pe suprafaţa mesei, le privi cum se încovoaie într-un pumn mic şi beteag. Instalaţia de aer condiţionat huruia, zgomotul de fond este la fel de bun ca tăcerea. Îşi coborî picioare.

– Eu n-aş schimba nimic.

– *Eu* da.

În glasul ei se strecurase durerea şi-l apăsa ca o mână.

– Ştii, şefa, nu-mi este chiar foame. Hai la culcare. Putem mânca zdravăn la micul dejun, dimineaţă.

Odată ce ea adormise, respirând încet, adânc şi regulat, se furişă afară din pat, îşi puse halatul şi ieşi pe uşa din faţă, să stea pe treptele de beton stricate. Pe peluză creştea doar iarbă, strada era pustie. Renz îşi trecu degetele prin părul tuns scurt şi se holbă în sus, la luna uşor albăstruie şi palidă de pe cer. După o vreme, activă conexiunea, să vadă dacă mai era careva online.

Paasikivi şi Thorn erau deconectaţi. Legătura lui Pauel era deschisă, însă cu canalul video oprit şi inactivă de mai bine de trei ore şi jumătate, probabil că adormise. Numai Márquez era treaz şi se logase. Renz ignoră celelalte trei conexiuni, cercetând lumea din punctul de vedere al lui

Márquez. Se părea că era într-un bar. Ridică volumul şi o găligie piţigăiată de country-pop îi umplu urechile.

– Hei, Márquez!

Imaginea zvâcni, apoi se stabiliza.

– Aa, Renz! Am crezut că eşti chiar aici. Aia-i strada ta?

Se uită în sus şi-n jos pe banda pustie de asfalt, case şi pomi subţiri, însetaţi. Peluze cu iarbă care nu trebuia tunsă vreodată. Strada lui.

– Cred că da, încuviinţă tărăgănat. Cred că da.

– Pare acelaşi rahat ca şi ultima dată.

– E mai cald. Mai mulţi gândaci.

Márquez chicoti, iar Renz nu era cu adevărat pe treptele casei lui jalnice de la bază, Anna nu murea încet, la câţiva metri în spate. Márquez nu era nici el într-un bar de trei parale. Erau împreună în spaţiul oferit de conexiune, ireal, numai al lor, cu orice distanţă dintre ei eliminată.

– Cum e Anna?

– E bine. Adică, sistemul ei imunitar încă-i mai mănâncă nervii, însă altfel e bine.

– Îmi pari cam amărât. Doar n-o să ne laşi baltă acum, nu?

– Nu. Am spus că rămân, şi de data asta chiar rămân. Doar că-i naşpa. Totu-i naşpa.

– Da. Îmi pare rău. E greu când femeia ta-i praf.

– Nu numai asta. *Totu-i* naşpa. Fata moartă. Noi i-am spus „bombă falsă”, de parcă n-ar fi fost copil. Ce zici de asta?

– Că sunt o mulţime de copii ai căror mămici îi învelesc în dinamită ieftină. Ştii şi tu.

– Suntem soldaţi, Márquez? Poliţai? Ce dracu' facem noi acolo?

– Facem ce trebuie. Nu asta te roade pe tine, ştii doar.

Era adevărat, aşa că preferă să nu-l ia în seamă.

– Sunt în branşă de prea mulţi ani, continuă Renz. Am obosit. Când eram la început, fiecare operaţiune era ca o aventură, de la cap la coadă. De cele mai multe ori nici nu ştiam la ce folosea ce făceam. Îmi duceam treaba la capăt, asta-mi amintesc. Iar acum mă întreb de ce facem ce facem?

– Pentru că şi ei fac la fel.

– Dar de ce?

– Din cauza noastră, spuse Márquez, iar Renz aproape că putu să-i audă zâmbetul. Aşa merg lucrurile. Aşa a fost mereu. Dai drumul oamenilor în lume şi încep să se ucidă unii pe alţii. E natura jocului. Problema ta, frăţâne, e că nu-l citeşti pe Hobbes.

– Puştiul pişorcos din benzile desenate?

– Acum cinci sute de ani, un tip numit Hobbes a scris o carte despre cum singurul mod de a avea linişte este să renunţi la toate drepturile tale în favoarea statului: fă ce zice regele, chiar dacă-i o nebunie sau nu. Dă-o în mă-sa de dreptate. Bagă-ţi picioarele în tot ce are un înţeles. Fă doar ce ţi se pune.

– Iar tu citeşti chestiile astea.

– Vezi să nu! A fost o conferinţă pe tema asta pe un sit despre filozofie. Tipul spunea că o guvernare a naibii de imensă poate *face* pace. Bagi pacea-n oameni cu un afurisit de ciocan. Zdrobeşte-i pe toţi, tot timpul. El îi zicea Leviathan. Credea că-i singura cale de a opri războaiele.

– Sună ca dracu'.

– Poate. Dar ai tu o idee mai bună?

– Deci, îi băgăm pe toţi în guvern. Iar la sfârşit totul va fi bine.

Afişajul lui Márquez se mişca încet, înainte şi-napoi, băiatul dădea din cap.

– Porcăria asta se opreşte doar la întoarcerea lui Iisus.

– Şi dacă nu se întoarce?

– Ia mai lasă-mă, frăţâne. Ştii cum stă treaba. Ţi-am mai spus, nu asta ai tu în cap.

– Ce ştii *tu* despre ce-am *eu* în cap?

– Stau mult timp pe-acolo, asta-i tot.

Renz oftă şi îşi scarpină o umflătură de pe braţ, unde un ţânţar îi supsese sângele. Luna plutea încet deasupra lui, la fel ca întotdeauna, fie că era privită sau nu. Înghiţi până reuşi să-şi destupe gâtlejul.

– Încă mă excită, spuse el în cele din urmă. Mă face să mă simt ca... E oloagă. E pe moarte şi nu pot s-o ajut, iar când o văd vreau doar să i-o trag.

– Şi de ce nu i-o tragi?

– Nu fi măgar!

– Poate vrea şi ea. Nu înseamnă că a încetat să mai fie femeie. Ştiind că o doreşti în aşa hal... s-ar putea să fie ce-i trebuie.

– Eşti complet dus.

– Nu există nici un necaz atât de mare încât să nu poată fi tămăduit de plăcerea fizică.

– Tot Hobbes?

– Neee.... O franţuzoaică pe nume Colette. Cu un singur nume. A scris nişte chestii probabil destul de picante la vremea respectivă. Dar a fost cu mult timp în urmă. Acum nu fac nici două parale în comparaţie cu pornoşagurile de pe net.

– Citeşti cele mai ciudate tâmpenii.

– N-am pe nimeni care să m-aştepte acasă. Înseamnă o grămadă de timp liber, spuse Márquez cu o voce gravă. Du-te înăuntru, Renz! Culcă-te cu nevastă-ta. Dimineaţă, fă-i un mic dejun ca lumea şi trage-i-o până-i faci ochii albaştri.

– Are ochi albaştri.

Atunci continuă să faci treabă tot aşa.

– Hai, marş naibii de-aici, îl repezi Renz, însă zâmbea.

– Noapte bună, frăţâne!

– Da, da. Hei, Márquez! Mulţam!

– De nada.

Renz închise conexiunea, dar mai rămase o vreme, neclintit în noapte, plimbându-şi degetele pe betonul scorojit şi ascultând greierii. Înainte de a se duce din nou la culcare, mâncă un castron cu cereale stând în picioare în bucătărie, apoi folosi periuţa ei de dinţi ca să scape de gustul de lapte care-i stăruia pe limbă. Anna se foise în somn, acaparând tot patul. O sărută pe umăr când o rostogoli înapoi. Spre surpriza lui, adormi.

La ora 6:30 un autobuz şcolar, încărcat cu îngrăşăminte chimice muiate în motorină, explodă în California, omorând optsprezece oameni şi tăind accesul în reţeaua civilă pentru jumătate din stat. La 6:32, o fată de cincisprezece ani detona încărcătura avută asupra ei la şase

metri distanţă de preşedintele celei mai mari bănci din UE, în vreme ce acesta sfârşea micul dejun la un restaurant din inima Manhattanului. La 6:35, mai multe incendii de pădure izbucniră simultan în apropierea a zece centrale de transmisie energetică de pe coasta de est. La 7:30, Renz se afla într-un avion spre New York. Cu zece minute înainte de ora zece, o maşină îl luă de la aeroport, iar pe la amiază era deja la locul atacului.

Strada ar fi trebuit să fie foarte arătoasă. Clădirile se înălţau peste tot înjur: nimic din Manhattan nu era construit să fie de o înălţime mai mică decât a unei catedrale, în asta consta personalitatea oraşului. De la colţ, putu să vadă Clădirea Chrysler. Cafeneaua fusese un loc elegant, nu cu multă vreme în urmă. Două maşini înnegrite şi contorsionate zăceau la marginea trotuarului. Cadavrele fuseseră duse de-acolo cu mult timp înainte de sosirea lui Renz şi a celorlalţi, însă conturul lor era încă acolo, nu trasat cu creta, ci cu bandă adezivă roz.

– Hei, Renz, îmi pare rău! spuse Paasikivi, în timp ce examinau carnagiul. Ştiu că voiai să stai cu Anna.

– Nu-ţi fă griji! Pentru asta-s plătit, nu?

Înăuntru, vitrina cafenelei făcuse implozie. Bucăţi de sticlă blindată, groasă de trei degete, zăceau pe draperiile mistuite de foc, iar duşumelele de lemn erau lustruite până la strălucire. Aerul încă mai mirosea a chibrituri arse.

Instructajul fusese scurt. EO 47 mai făcuse asta înainte. Renz ridică fereastra cuiva din exteriorul unităţii la marginea dreaptă a câmpului său vizual, să-i lase pe criminalişti să dovedească tot ce voiau. Ferestrele unităţii sale se aflau în stânga. EO 34 şi 102 asigurau securitatea zonei, însă nu deschise nici o conexiune cu ele; era deja mare înghesuială pe afişaj.

Renz şi unitatea sa erau ochii şi mâinile echipei de experţi criminalişti, bărbaţi şi femei consideraţi mult prea valoroşi ca să rişte pe teren. Un al doilea atac, menit să-i anihileze pe agenţii aflaţi la locul crimei, era o tactică foarte obişnuită. Pauel, încă la Paris, li se alătură nu pentru că putea fi de folos acum, ci pentru că făcea parte din unitate,

deci şi din operaţiune. Era priceput să te ţină de vorbă în momentele de calm.

Următoarele ore se scurseră într-o plictiseală groaznica. Paasikivi şi Thorn, Márquez şi el - cei disponibili - urmară cu toţii instrucţiunile simple ale experţilor, măsurând ce li se spunea, adunând eşantioane de metal ars, pânze pătate, sticlă şi schije în pungile auto-sigilante şi aşteptând ca palavragii din afara unităţii să se pună de acord asupra următoarei operaţiuni.

Renz şi ceilalţi erau ochii şi mâinile, nu creierul. Descoperi că putea urma instrucţiunile transmise fără să se concentreze prea tare. Îi dirijau trupul; acum aştepta.

Terminară imediat după ora opt seara, ora locală. Aveau zboruri în acea noapte, însă Paasikivi pleda pentru o noapte petrecută în oraş. Felul cum îl privea Márquez îi dădea lui Renz senzaţia că era urmărit, în timp ce Paasikivi şi Thorn schimbară rezervările tuturor. Putea să-i oprească, să le spună că trebuia să ajungă acasă, să stea cu soţia sa. Cum nu scosese vreun cuvânt, nici Márquez nu interveni. Echipa de criminalişti plecase, Renz aranja cele patru ferestre ale tovarăşilor săi în cele patru colţuri ale afişajului. O oră mai târziu, se împrăştiaseră pe insulă.

Márquez se afla la marginea de sud a Central Park-ului, fereastra lui arătându-i lui Renz privelişti cu copaci groşi, cu frunzele negre în întunecimea nopţii. Paasikivi stătea într-o cafenea, situată deasupra unei librării cu cinci etaje, privind luminile oraşului şi oamenii din jur cu interes identic. Thorn luase loc pe terasa unui restaurant. Iar Renz însuşi mergea printr-o staţie de metrou, îndreptându-se spre SoHo. Pauel îi spusese că va fi pe gustul lui. Iar Pauel, la orele mici ale dimineţii pariziene, intrase într-o cafenea deschisă toată noaptea, doar pentru a fi în spiritul echipei.

– Am tot vrut să mă plimb prin Central Park, zise Márquez. Probabil că-i destul de sigur, nu credeţi?

– Aşteaptă până dimineaţa, spuse Pauel. Noaptea-i prea periculos.

Renz simţi în oftatul lui Márquez cât de mult tânjea, îşi imagină cum îşi va înfige mâinile în buzunarele pantalonilor pentru a-şi ascunde dezamăgirea şi, amuzându-se,

descoperi că şi el ar face la fel. Gestul lui Márquez părea că se potriveşte de minune cu propria lui seară. Prima adiere a valului de aer stârnit de garnitura pe cale să sosească începu să mături peronul staţiei de metrou, făcând să-i fluture pânza pantalonilor.

– Urăsc asemenea zile, spuse Thorn, tăindu-şi o bucată de friptură.

În imagine, Rentz privi cum sângele se aduna pe lama cuţitului şi se întrebă cum mirosea îmbucătura.

– Nopţilor însă, le trebuie mult până să mă aducă la dezgust.

Márquez se întorsese şi mergea acum, cu oamenii de pe străzi în jurul lui, care ar fi fost o mulţime oriunde în altă parte. Paasikivi îşi dădu la o parte ceaşca de cafea, se ridică şi o luă înapoi spre librărie. La Paris, chelneriţa lui Pauel, o tânără cu un păr nefiresc de roşcat, îi aduse ouăle Benedict şi-i turnă o ceaşcă de cafea. Thorn duse spre gură furculiţa cu o bucată de friptură suculentă. Garnitura alunecă în dreptul peronului, apoi uşile se deschiseră cu un şuierat şi un miros de fum şi ozon.

– Tot ce vreau eu... începu Renz, dar lăsă propoziţia în aer.

Fata ieşise din toaleta cafenelei pariziene a lui Pauel în acelaşi moment când Renz o văzu stând în partea din spate a vagonului de metrou, pe jumătate plin. Paasikivi o zări lângă secţiunea cu muzică a librăriei, uitându-se peste umărul bărbatului cu care era - ar fi putut fi tatăl ei. Thorn, privind pe fereastra restaurantului, o văzu pe stradă. Márquez o descoperi holbându-se la el de pe bancheta din spate a unui taxi.

În toate cele patru ferestre şi înaintea lui, în carne şi oase, aceeaşi fată, sau foarte asemănătoare, se uita la el. Pielea albă, ochii întunecaţi, păr până la umeri, tăiat rotunjit în dreptul gâtului. Samara Hamze. Fata moartă. Bomba falsă.

Ca una singură, cele cinci fete ridicară mâna şi îi salutară. Pe Renz îl gâtui frica.

Se auzi glasul lui Thorne, înşelător de calm:

– Ei, asta-i chiar ciudat.

– Retragerea! exclamă Paasikivi. Plecaţi de-acolo!

– Eu sunt într-un metrou în mişcare.

– Du-te în alt vagon!

Ceilalţi acţionau deja. Mergând calmi, repede, îndepărtându-se eficient din zonele aglomerate spre locuri unde fiecare spera să fie în siguranţă. O auzi pe Paasikivi vorbin printr-o legătură cu cineva din afară, dând alarma. Renz se îndreptă spre uşile care se bălăngăneau în capătul celălalt al vagonului, dar se opri şi se întoarse, cu ochii aţintiţi spre fata din spate. Erau unele diferenţe. Aceasta avea un chip mai alungit şi ochi care-l făceau să se gândească la Asia. Femeia de lângă ea - mama fetei, presupunea - îl surprinse holbându-se şi-i înfruntă privirea, trăgând fata mai aproape.

– Renz! striga Paakisivi, şi îşi dădu seama că nu era prima oară când îl chema.

– Îmi pare rău. Sunt aici. Ce-i?

– Poliţia transporturilor te aşteaptă la următoarea oprire. Evacuăm garnitura, dar înainte să începem, vreau să ieşi de-acolo.

– Ăsta nu-i un atac, răspunse Renz, întrebându-se de unde ştia.

Din privirea mamei, din atitudinea protectoare a trupului ei faţă de copilă?

– Nu ştiu ce-i, dar nu-i un atac.

– Renz, se băgă Márquez, nu fă pe eroul!

– Nu, nu-i asta. E-n ordine.

Se ridică şi se deplasă prin vagonul care trepida. Mama şi copilul îl priviră apropiindu-se. Expresia mamei se modifică, trecând de la ferocitate la spaimă, apoi reveni la o sălbăticie de altă nuanţă, mult mai autentică. Renz zâmbi, încercând să pară prietenos, oprindu-se înaintea lor. Îşi scoase legitimaţia de agent CATR şi i-o întinse mamei. Bezna de la geamuri făcu dintr-o dată loc pilonilor estompaţi ai staţiei.

– Doamnă, va trebui să mă însoţiţi împreună cu fetiţa.

Uşile se deschiseră cu un şuierat. Intră poliţia.

– Nu-mi place unde vrea să ajungă, spuse Márquez.

– Unii poate aţi auzit de singularitate, continuă bărbatul de pe podium. Este unul dintre lucrurile pe care oamenii le tot aşteaptă să se întâmple, dar pare să nu fie cazul. Se presupunea că singularitatea se va produce atunci când tehnologia devine atât de complexă şi atât de interconectată, încât ajunge să se trezească la viaţă. Devine conştientă. Se credea că va surveni prin anii '90, iar ulterior subiectul revenea cam odată la fiecare cinci ani. Există şi câteva filme destul de prăpăstioase pe această temă.

Dar amintiţi-vă ce-am zis mai înainte. Nivelurile nu comunică între ele. Aşa că, ce-ar fi dacă ceva s-a şi trezit - o reţea în care oamenii şi computerele sunt doar o parte. Avioanele, trenurile şi automobilele, altă parte. Fata asta este ca o celulă umană individuală, un neuron sau o celulă a inimii. Omul de acolo este altă celulă. Comunitatea devine un organ sau un ţesut. Chiar şi înainte să fi fost conectaţi, între oameni existau neîncetat comunicaţii şi interacţiuni. Ce-ar fi dacă s-au format structuri conştiente la acest nivel? Poate că au primit un impuls decisiv atunci când am început să ne conectăm masiv.

Sau poate că au fost dintotdeauna prezente. Numiţi-le minţi colective. S-ar putea să nu aflăm niciodată ce sunt, tot aşa cum celulele noastre nu sunt conştiente că fac parte din noi.

Iar aceste minţi colective au continuat să funcţioneze la nivelul lor propriu, total ignorante în privinţa noastră... cine ştie câtă vreme? Nouă cât ne-a luat până am înţeles neurochimia?

Ştiu că ne-am obişnuit să ne considerăm vârful. Moleculele formează celulele, celulele, ţesuturile, acestea formează organele, iar organele, oamenii. Însă oamenii nu constituie altceva mai mare. Complexitatea se opreşte la noi. Ei bine, doamnelor şi domnilor, se pare că nu-i aşa.

– Voi pricepeţi ce naiba tot îndrugă? întrebă Pauel.

Din murmurul vocilor din încăpere, se pare că întrebarea ajunsese şi în alte reţele, nu numai a lor. De parcă s-ar fi aşteptat la aşa ceva, vorbitorul se dădu înapoi şi îşi băgă mâinile în buzunare, aşteptând cu o expresie apropiată de înţelegere sau poate, de milă.

– Spune că-i război în ceruri, răspunse Márquez.

– Nu, nici vorbă, interveni Renz. Aici nu-i vorba de îngeri, ci de minţi. Vorbeşte de minţi.

Bărbatul făcu din nou un pas înainte, ţinându-şi mâinile întinse, cu palmele ridicate. Rumoarea mulţimii se potoli. Bărbatul dădu din cap, zâmbind de parcă ar fi fost mulţumit de toţi.

– Iată ce se întâmplă. Unii aţi sesizat, deja, lacunele modelului. Am afirmat că nivelurile complexităţii nu comunică între ele. Nu-i întru totul adevărat. Se întâmplă de fiecare dată când beţi un pahar de vin sau luaţi antidepresive. Înţelegem neuronii. Poate nu perfect, dar suficient de bine cât să-i influenţăm

Ei, bine, singura teorie care se potriveşte cu genul de coincidenţe coordonate pe care le-am întâlnit spune: există ceva mai sus, cu un nivel de complexitate deasupra noastră, care încearcă să-şi dea seama cum să *ne* influenţeze.

Când Paasikivi întrerupse instructajul şi-i spuse, Renz nu înţelese imediat. Continua să aibă viziuni cu bombe explodând în cabinetul medicului, cu bărbaţi înarmaţi. Era singurul înţeles pe care-l putea atribui cuvintelor *Anna-i la spital. A suferit un atac.*

Salonul ei mirosea a dezinfectant. Huruitul şi clănţănitul instalaţiei de purificare a aerului erau destul de puternice ca să acopere zgomotul de fond din jur. Zgomot alb, precum oceanul. Dând cu ochii de el, se căzni să zâmbească.

– Hei, ai văzut? Somonii sunt din nou pe cale de dispariţie.

– Petreci prea mult timp pe net, răspunse el, păstrând un ton blând, dar tachinând-o.

– Da, păi nu prea mă mai scoţi la dans.

Încercă să-i răspundă printr-un zâmbet. Dorea. Văzu însă lacrimile din ochii ei, mâinile subţiri ca nişte beţe, ridicându-se şovăitoare spre el. Aplecându-se, o luă în braţe, îi mirosi părul şi începu să plângă. Ea încercă să-l

liniştească şi-l mângâie pe ceafă, degetele tremurătoare atingându-i pielea.

– Iartă-mă! reuşi să spună în cele din urmă. Ar trebui să fiu aici, pregătindu-ţi pernele şi celelalte, nu...

– Nu să ai propriile tale simţăminte? Dragule, nu fi prost.

El reuşi să râdă din nou, puţin. O lăsă jos şi îşi şterse lacrimile cu dosul mânecii.

– Ce spun medicii?

– Cred că e din nou sub control. Nu vom şti decât peste o săptămână, două, în ce măsură m-a afectat permanent. A fost un atac uşor, dragule. Nu-i cine ştie ce.

Înţelegea din felul în care vorbise, din privirea ei, că *nu-i cine ştie ce* însemna *va fi mult mai rau.* Inspiră adânc şi dădu din cap.

– Tu ce-ai mai făcut? Am văzut că a fost oprit un atac la New York. Au încercat o continuare la restaurant?

– Nu, nu a fost un atac. A fost altceva. E foarte ciudat. Apar toate fetele alea, dar se pare că nu-i nici o legătură între ele, A fost un soi de coincidenţă.

– Fete?

– Fetiţe. De cinci, poate şase ani.

– Aveau explozibili?

– Nu, toate erau bombe false. Şi nu erau conectate la nici o reţea. Erau doar... fetiţe, spuse Renz, privindu-şi mâinile. Detest asta, Anna. Pe bune. Tot.

– Chiar şi părţile care-ţi plac?

Îl străbătu amintirea bucuriei, pregătirea bobinei, teama, emoţia şi succesul. Sentimentul că făcea parte din ceva mai mare şi mai important decât el. Căldura trupului Annei când dansau, sau când şi-o trăgeau.

– În special părţile care-mi plac. Astea-s groaznice.

– Bietul meu iubiţel. Îmi pare rău, să ştii. Dacă aş putea face ceva... Îi tot spun corpului meu să se liniştească, dar...

Reuşi să dea din umeri. Era dureros s-o priveşti. Renz dădu din cap.

– Păi, n-aş vrea să zac în adâncurile iadului cu nimeni altcineva.

– Chiar a fost *ceva* simpatic, făcu ea, apoi adăugă, într-o doară: Nu te-ai gândit să mergi la grupul de sprijin? Foarte mulţi din grupul meu şi-au adus soţii sau nevestele. Se pare că-i ajută.

– Nu sunt aici destul timp. N-ar avea nici un rost.

– Au consilieri. Cel puţin discută cu ei.

– Bine, am să vorbesc. Primesc o permisie în curând. Până atunci mă descurc.

Ea râse şi privi în altă parte. Lumina-i sclipi în ochi exact cum trebuia, ca-n ţurţuri.

– Poftim? întrebă el.

– Că te descurci. E caraghios. Tu ai războiul tău, dragule. Eu pe al meu.

– Cu deosebirea că şi tu eşti duşmanul.

– Mda, am senzaţia de război civil, spuse ea şi râse forţat. În grupul meu e un tip pe nume Eric. Ţi-ar plăcea. El spune că este ca şi cum ai avea două persoane în acelaşi trup, una dintre ele încearcă să trăiască, pe când cealaltă vrea s-o ucidă pe prima, chiar dacă asta înseamnă să moară odată cu ea.

– Cel bun şi cel rău, comentă Renz.

– O chestiune de perspectivă. Sistemul imunitar crede că face fapte de vitejie. Micile celule albe mişună pretutindeni şi se tot salută. Greu să le convingi să înceteze să-şi mai facă treaba.

Bărbatul dădu din cap. Degetele Annei le găsiră pe ale lui, strecurându-se printre ele. Purificatorul de aer scoase un pocnet, apoi reveni la zumzetul său obişnuit.

– Toţi cei din grupul tău sunt atât de îndârjiţi?

– N-au ajuns ei chiar în locuri unde copiii sunt împărţiţi în purtători de centuri de explozivi şi bombe false, dar ai dreptate, există o undă de înverşunare printre ei.

– Par din aceeaşi stofă ca Márquez.

– Şi ce părere are trupa? întrebă Anna.

– Sunt destul de speriaţi de chestia din New York.

– Deci, ce s-a întâmplat mai precis?

N-ar fi trebuit să-i spună, dar o făcu.

– Există ceva mai sus, cu un nivel de complexitate deasupra noastră, care încearcă să-şi dea seama cum să *ne* influenţeze, spuse bărbatul. Problema este ce vom face noi în acest caz? Răspunsul este nimic. Nu trebuie să facem *nimic*. Ne vedem de treburi, la fel ca şi înainte. Să vă explic de ce este extrem de important să ne comportăm aşa.

Până acum, anomaliile au avut toate aceeaşi structură. În esenţă, nu sunt decât propagandă. Vedem că duşmanul ne abordează amical, poate chiar într-o manieră conciliatorie. Începem să-l asociem cu imaginea unor fetiţe drăgălaşe şi bătrânici simpatice. Altfel, am fi inundaţi cu rapoarte despre decese care ne-ar aminti că oamenii de care ne pasă ar putea muri. La fel şi noi.

Şi poate că luăm imaginea respectivă cu noi, în viaţa de zi cu zi. În lupta dintre două minţi colective, acest gen de slăbire a opoziţiei ar fi o mutare foarte bună. Imaginaţi-vă cât de simplu ar fi să învingi într-o încăierare dacă ai putea convinge muşchii adversarului că te plac mult. Întreaga poveste s-ar termina cam aşa, zise bărbatul pocnind din degete.

Trebuie să fim cu toţii conştienţi. Trebuie cu toţii să ţinem cont de ceea ce se petrece, iar dacă ne modificăm comportamentul, inamicul câştigă. Să lăsăm cealaltă tabără să se moaie, asta-i foarte bine, însă noi nu ne putem permite. Dacă ce-i acolo sus dă greş, s-ar putea să renunţe la strategie. Dacă-l lăsăm să câştige, fie şi o palmă de teren, n-ar mai avea nici un motiv să se oprească.

O veste bună, acum. Unii le cunoaşteţi deja. Există informaţii că incidente asemănătoare li se întâmplă şi brigăzilor teroriste, aşa că cineva de sus ar putea fi de partea noastră. Dacă este adevărat, nu trebuie decât să ne asigurăm că băieţii răi se moaie înaintea noastră.

Renz clătină din cap. Îşi simţea creierii grei, umpluţi cu vată. Márquez îi atinse braţul.

– Eşti în regulă?

– De ce crede că sunt două?

– Poftim?

– Două. De ce crede că sunt două entităţi? Dacă-i doar una, atunci nu-i nici război. Dacă e... de ce-ar fi vorba de o luptă, şi nu de o boală? Poate ne spune că nu aşa trebuie să fie lumea? Poate că lumea este la fel ca Anna.

– Care-i diferenţa? întrebă Márquez.

– Când eşti bolnav, încerci să te faci bine. La război, nu vrei decât să câştigi.

– Acum, înainte să continuăm, rosti bărbatul de pe scenă, mai sunt vreo două lucruri pe care aş dori să le clarific.

Îşi înălţă mâna, cu degetul arătător ridicat pentru a sublinia spusele, însă cuvintele - care ar fi fost - pieriră înainte să le poată rosti. Conexiunea lui Renz căzu, Pauel şi Paasikivi şi Thorn dispărură. Márquez rămase numai un trup lângă al său, dar nu şi în mintea sa. Trecu o jumătate de secundă de linişte mormântală, până când fiecare agent din sală îşi dădu seama ce se întâmpla. În golul dintre respiraţii, Renz se întrebă dacă Anna era pe net şi cât de repede va afla ce se întâmplase. Îl auzi pe Márquez mormăind măscări înainte de prima dintre explozii.

Suflul îl lăsă fără aer. Senzaţia chinuitoare, imediat ulteriora unui accident de maşină, îl acapara, iar lumea se transformă într-o debandadă, cu oameni care fugeau, urlau ordine, cu mirosul înţepător, acid, al explozivilor. Renz se împletici spre ieşirile laterale ale sălii, dar se opri înainte de a ajunge acolo. Acela era locul unde se aşteptau să fugă toată lumea, unde o luaseră majoritatea agenţilor. Márquez dispăruse în gloată, iar Renz încercă din reflex să deschidă o conexiune spre el. Fumul se rostogolea spre tavan ca un nor de furtună. Se auzi o altă explozie, mult mai depărtată.

Auditoriumul era acum gol. O serie de bombe detonase pe partea dreaptă a sălii - dispăruseră şiruri întregi de scaune. Vorbitorul zăcea mort, pe podium, cu trupul sfârtecat de schije. Focul se răspândea tot mai mult, sub ochii lui Renz. Se întrebă dacă ceilalţi nu păţiseră nimic, Paasikivi, Thorn, Pauel. Poate că şi ei fuseseră atacaţi.

Între dărâmături erau cadavre. Se mişcă repede, aerul devenea tot mai greu. Mort. Mort. Mort. Prima persoană în

viaţă era un bărbat cu puţin mai în vârstă decât el, zăcând pe trepte. Avea păr grizonat, piele închisă la culoare, mâini mari, năclăite de sânge.

– Trebuie să ieşim, spuse Renz. Poţi să mergi? Bărbatul se uită spre el cu o privire confuză.

– E un incendiu. A fost un atac. Trebuie să ieşim. Ceva tot părea că pricepe. Bărbatul dădu din cap, iar Renz îl apucă de mână şi-l ridică. Ieşiră împreună, clătinându-se. Cineva în spatele lor urla, cerând ajutor.

– Mă întorc, strigă Renz peste umăr. Îl duc afară şi mă întorc imediat.

Nu ştia dacă se va putea ţine de cuvânt. Afară, strada părea un furnicar pe care un copil uriaş îl călcase în picioare. Ambulanţe, poliţie, agenţi. Renz îşi duse povara spre o ambulanţă. Medicul îl opri când dădu să plece înapoi.

– Rămâi aici.

– Mai sunt oameni înăuntru. Trebuie să mă întorc. N-am nimic, trebuie să mă întorc.

– Nici pomeneală să n-ai nimic, spuse medicul şi-l împinse jos, cu blândeţe.

Renz scutură din cap, buimăcit, până când medicul arătă spre braţul lui. O bucată de metal rotunjit, ca o fisă şi lung cât un stilou îi ieşea din carne. Sângele-i năclăise cămaşa.

– Oh, făcu Renz. N-am... nici n-am observat.

Medicul se aplecă, holbându-se în ochii lui.

– Eşti în stare de şoc. Stai aici.

Renz făcu aşa cum i se spuse. Formele care animau strada păreau că-şi pierd conturul individual, o masă colcăitoare de metal şi carne, cărămizi şi foc, mişcându-se dintr-o parte în alta. O percepu ca pe un singur organism, abia apoi ca pe oameni acţionând împreună. Ambele interpretări aveau sens.

Apărură pompierii, împroşcând peste tot cu furtunurile, şi aerul începu să miroasă a apă. Încercă să se conecteze cu Márquez, însă nu reuşi. Cineva îi legă braţul, iar el îi lăsă să facă ce voiau. Începea să-l doară, ca o bătaie regulată, îndepărtată.

O surprinse cu privirea pe fetiţă când ieşi pe o uşă. Nimeni nu părea s-o fi băgat în seamă. Renz se ridică, ajutându-se de braţul bun, şi se duse spre ea.

Însă nu era aceeaşi, nu o altă fantomă a Samarei. Copila era mai mare, deşi numai cu un an sau doi. Avea pielea de-un măsliniu închis, cu părul şi ochii negri. În ochi i se oglindeau flăcările. Hainele îi erau groase şi înfoiate, deşi aproape venise vara. Îl privi şi zâmbi. Avea o expresie de beatitudine.

– Trebuie să-i punem capăt. Nu-i război, e o boală. Este febră. Facem parte din acelaşi organism, care moare. Cum o să reuşim să *oprim* asta?

Îl deranja că plângea înaintea unui străin, mai ales a unui copil. Nu se putea reţine. Era absurd. Chiar în stare de şoc, pricepea că, de exista acolo sus vreo minte colectivă bolnavă, pe patul de moarte, n-aveam cum să se facă înţeles de ea, fie că se adresa fetei sau cerului. Nu putea să-i atragă atenţia asupra a ceea ce se întâmpla, cum nu putea s-o salveze nici pe Anna dacă discuta cu hematiile ei.

Renz o văzu pe fetiţa din faţa lui cum umblă în interiorul hainei şi pricepu. O fetiţă arabă, la New York, cu o haină diformă. Un al doilea atac, care să anihileze serviciile de urgenţă, venite în urma primului atac.

– Te rog! Trebuie să-i punem capăt. Tu şi cu mine trebuie să oprim totul.

Fetiţa clătină din cap în semn de răspuns. *Nu, nu trebuie.*

– Dumnezeu este mare! spuse ea fericită. Ca şi cum i-ar fi împărtăşit un secret.

COLIN R. DAVIES

Cuprins

LUPTĂTORII

Traducere din limba engleză
LAURA BOCĂNCIOS

Tânărul scriitor britanic, COLIN P. DAVIES este un şef de şantier de construcţii din Liverpool, Anglia. Povestirile sale au apărut în Spectrum SF, Asimov's Science Fiction, 3SF, Paradox, Elysian Fiction şi Andromeda Spaceways Inflight Magazine. Primul său roman este The Bookmole. În 2008 i-a apărut culegerea de povestiri Tall Tales On The Iron Horse.

În scurta povestire incisivă şi rafinată care urmează, înţesată cu suficiente idei noi pentru a alimenta un roman de opt sute de pagini, autorul ne înfăţişează preţul care uneori trebuie plătit pentru a menţine un statu-quo...

În sfârşit, bunicul încetini şalupa şi alaiul de păstrăvi de mare se îndepărtă, alunecând sub soarele dogoritor al amiezii.

Elisa se aplecă peste margine, urmărind cu privirea un alt hoit gigantic şi tremurător trecând pe sub, în timp ce bunicul fluiera un refren mult mai bătrân decât cei treisprezece ani ai fetei.

– Ajunge! strigă ea, apoi adăugă mai blând: Am văzut destul.

– Şi încă mă mai consideri rău?

Bunicul îşi dădu pe spate şapca albă şi îşi trecu o batistă mototolită peste frunte. Opri motorul. Pleoscăitul domol se stinse odată cu zumzetul acumulatorului.

– De fapt, niciodată nu te-am crezut rău.

Elisa scrută orizontul. De unde se găseau ei în Oceanul Sferic, nu se zărea nimic din arhipelag. Noua Sicilie se afla la două ore către vest. Fata nu mai călătorise niciodată atât de departe de Portul de origine, de oameni. Ideea de izolare era ca o mână strivindu-i plămânii - doar ea, bunicul şi un ocean cât o lume.

Privi din nou în apa limpede, mică a platoului, la cimitirul de oase albe şi enorme.

– Cât de întins este câmpul de bătălie?

Bunicul stătea cu braţele larg deschise, astfel că briza îi umfla cămaşa albă.

– Imens. L-am privit de la o distanţă prudentă.

– Nu văd nici un trup de demon. Ziceai că sunt la fel de mari ca luptătorii.

– Demonii înaripaţi sunt acolo, crede-mă. Mai uită-te... s-ar putea să le vezi suliţele de bronz.

– Nu-mi văd decât copiii.

Elisa îşi scoase pălăria de paie cu boruri largi şi îşi dădu la o parte de pe faţă părul roşcat. Îşi atinse obrazul cu vârful degetului, sperând să găsească o lacrimă, dar în zadar. Soarele o ardea şi îşi puse din nou pălăria.

Bunicul se foi stânjenit.

– Cred că întinzi coarda puţin cam mult.

Se ghemui şi începu să scotocească într-o geantă de pânză groasă, scoţând la iveală un binoclu.

– Bine, poate nu copiii.

– Elisa, tu eşti o resursă, iar eu sunt un creator. N-am sentimente de vinovăţie.

– Şi, totuşi, m-ai adus aici.

– Eşti nepoata mea... Veneam aici... şi tu *m-ai rugat.*

Examina cu binoclul cerul către est.

– În plus... m-am gândit că s-ar putea să înveţi ceva.

Elisa îşi trecu degetele prin apă. Răcoarea o luă pe neaşteptate, însă i se părea potrivită pentru acest loc al morţii. Venise aici căutând emoţie, căutând o legătură... sau cel puţin o reacţie. Însă nu era impresionată. Inima îi era la fel de rece ca apa oceanului.

Monştrii de pe fundul mării, acei coloşi zburători care apăraseră Portul de origine de atacul demonilor, care se luptaseră pe un cer negru de aripi şi carne, cu sângele şiroind ca ploaia, erau parte din ea, erau zămisliţi din ea. Aveau cranii de dimensiunea unor case, coaste cât grinzile, celule din celulele ei. Ce se aşteptase să simtă?

– Bunicule, eşti sigur că nu a supravieţuit nici unul?

Îşi şterse degetele de pantalonii scurţi.

Bunicul coborî binoclul.

– La chemarea cercetaşilor, am trimis progeniturile tale. Demonii au fost alungaţi, dar nici un luptător nu s-a întors la labirint. Acum cuibul e populat doar de peştişori.

– Şi dacă demonii se întorc?

– Se vor întoarce, cu timpul. Dar vom avea întotdeauna alte progenituri.

– Dar nu ale mele.

– Ţi-ai făcut datoria. Nu vei mai fi solicitată.

– Mă întreb... cum te simţi să creezi viaţă doar pentru a o distruge? Să creezi cu acest scop precis? Nu te deranjează?

Bunicul oftă.

– A devenit o necesitate. Cum altfel am putea să ţinem demonii la distanţă? Probabil că ţi-e greu să înţelegi.

– Nu, nu mi-e greu.

Înţelegerea venea uşor, *emoţia* era cea care venea greu. Elisa căuta melancolie sau tristeţe. Nu găsea decât disconfort în dogoarea nemiloasă a soarelui.

– Mi-ar plăcea să cred că ai mei au murit eroic, că o fărâma din personalitatea mea a trăit, cumva, în ei.

– Luptătorii n-au de ales. Luptă şi se întorc la cuib. Sunt *proiectaţi* să nu aibă de ales. Ţi se pare eroic?

– Eşti un soldat bătrân cu inima de piatră. Luptătorii nu sunt maşini. Mi-ai spus că au sentimente.

– *Bineînţeles* că au sentimente. Simt dragoste faţă de noi De ce altceva şi-ar da viaţa pentru noi?

Bunicul puse binoclul înapoi în geanta aflată la picioarele sale. Când se ridică, ţinea în mână un mic radio sau un transmiţător. Desfăcu antena şi lovi tastele cu vârful degetului.

– Uneori, mă întreb cine sunt adevăraţii luptători.

– Ce vrei să spui? Tu i-ai făcut. Ar trebui să ştii.

-...şi cine sunt adevăraţii demoni...

– Oricine ar fi, într-o bună zi îi vei găsi şi-i vei distruge, nu-i aşa?

Bunicul îi zâmbi.

– Aceasta este lumea lor. *Oamenii* sunt intruşii aici.

– Ce faci? întrebă, arătând cu degetul către staţia radio din mâna lui.

– Pescuiesc.

Soarele dogorea pe umerii bronzaţi ai Elisei; maioul roz pe care îl purta îi oferea foarte puţină protecţie. Se săturase să mai stea.

– Am văzut destul, bunicule. Vreau să mă întorc.

– Încă puţin... Aproape am terminat.

– Şi dacă luptătorii s-ar iubi pe ei înşişi mai mult decât ne-ar iubi pe noi?

– Dar ştii că eşti ciudată, Elisa. Plină de întrebări. Nimeni nu mi-a mai pus asemenea întrebări până acum.

– Poate că nu sunt ca toţi ceilalţi.

– *Trebuie* să ne iubească mai mult decât iubesc viaţa. Supravieţuirea noastră depinde de asta. Dar nu sunt nebun. M-am pregătit pentru surprize.

– Cred că nu sunt născută să fiu martir.

– Vei avea timp să...

Cuvintele i se opriră pe buze când marea săltă şi barca se legănă, ca şi cum ceva ar fi trecut pe dedesubt. Elisa scrută apa, dar nu zări decât întunecime printre razele scânteietoare ale soarelui ce se oglindea în ea. Un moment de linişte şi trepidaţie, apoi o siluetă imensă ţâşni din apă, la trei sute de metri depărtare. Dintr-o fântână de stropi, o creatură monstruoasă se avântă în aer. Se îndreptă în direcţia lor, în timp ce un val năvăli către barcă.

– Un luptător! ţipă Elisa, în timp ce şalupa o răsucea şi o azvârlea încoace şi încolo.

Îşi încleşta degetele de banchetă.

Creatura se ridică deasupra lor, cu aripile negre de reptilă, pe urmă se prăvăli şi pluti în cercuri joase, cu ghearele ca nişte seceri tăind crestele valurilor. Capul masiv păstra caracteristici umane, dar exagerate şi trase în faţă, într-un bot ascuţit, cu vârful ca o ţepuşă. Gâtul acoperit cu chitină părea nefiresc de subţire, dar îi permitea să facă manevre în aer şi să dea lovituri necruţătoare cu colţii zimţaţi. O fiară nemaipomenita, ce se dovedise pe măsura nechibzuinţei auto-distructive a demonilor cu pielea maronie.

– Este unul de-al meu! strigă Elisa. Trebuie să fie!

Luptătorul se ridică, întunecând soarele preţ de o clipă, străbătând aerul înapoi pentru a se înălţa, pe urmă viră, întorcându-se pentru a coborî în picaj spre ei.

– Da, este unul de-al meu. Şi trebuie să fie mai deştept decât ceilalţi. A descoperit cum să se ascundă şi cum să supravieţuiasca.

Luptătorul ţipa - un urlet la fel de trist ca al unui copil pierdut - în timp ce cobora atât de jos deasupra lor încât Elisei îi zbura părul peste faţă. Simţi mirosul de alge al creaturii.

– Este din cauza *mea,* nu-i aşa, bunicule? Luptătorul meu este altfel. Are spiritul meu. A făcut propriile alegeri. E mai puternic, mai inteligent... Ar putea deveni lider.

Luptătorul se apropie din nou, plană deasupra lor, apoi urmă un trosnet şi o bufnitură şi o gaură imensă de cer albastru fumuriu apăru în trupul creaturii... iar aceasta zbieră, se roti şi plonja din cer... prăbuşindu-se în apă, ceva mai departe.

Elisa ţipă şi se agăţă de marginea şalupei ce se legăna.

– Bunicule...

Îl văzu coborând antena.

– L-ai omorât! De ce? De ce l-ai omorât?

Privi cum trupul imens era înghiţit de ape. La început vârtejuri, apoi un clocot rece, pe urmă calm. Era îngrozitor. O tragedie. Ar fi putut avea cel mai bun luptător care a existat vreodată!

– Bunicule!

Bunicul aruncă transmiţătorul în geantă şi rămase cu privirea pierdută înspre apă. Elisa nu-i putea vedea chipul. Deşi îi vorbi, iar şi iar, bunicul nu-i răspunse. Încetul cu încetul, barca îşi opri mişcarea agitată.

Soarele se târa pe cer.

În cele din urmă, bunicul porni motorul şi îndreptă şalupa către Portul de origine.

STEPHEN BAXTER

Cuprins

MAYFLOWER II

Traducere din limba engleză

Ca mulţi dintre colegii săi de la începutul acestui nou secol, scriitorul britanic Stephen Baxter este implicat de peste zece în misiunea de revitalizare şi reinventare a povestirilor SF hard science. Destinate unei noi generaţii de cititori, acestea sunt texte la limita ştiinţei, dar scăpărând de idei noi şi bizare, situate adesea dincolo de limitele aproape scandaloase ale întinderilor cosmice.

Baxter a publicat pentru prima dată în Interzone, în 1987, şi de atunci a devenit unul dintre cei mai importanţi colaboratori ai revistei, contribuind de asemenea şi la Asimov's Science Fiction, Science Fiction Age, Analog, Zenith, New Worlds şi altele. Este unul dintre cei mai prolifici tineri autori de science fiction şi devine rapid unul dintre cei mai cunoscuţi şi apreciaţi. În 2001 a participat de două ori la votul final pentru Premiul Hugo şi a câştigat atât Asimov's Readers Award, cât şi Analog 's Analytical Laboratory Award, fiind printre puţinii autori care le-au cucerit pe amândouă în acelaşi an. Primul roman al lui Baxter, Raft, a apărut în 1991, având parte de multe reacţii entuziaste, şi a fost repede urmat de alte romane bine primite printre care Timelike Infinity, Anti-Ice, Flux şi pastişa după H.G. Wells - continuare la Maşina Timpului - The Time Ships (apărută în două volume: Corăbiile timpului şi Pierdut în timp, Editura Nemira, 2001), recompensată cu premiile John W. Campbell Memorial şi Philip K. Dick. Alte cărţi ale sale sunt romanele Voyage, Titan, Moonseed, Mammoth, Book One: Silverhair, Manifold: Time, Manifold: Space, Evolution, Coalescent şi (în colaborare cu Arthur C. Clarke) The Light of Other Days, şi antologiile Vacuum Diagrams: Stories of the Xeelee Sequence, Traces şi Hunters of Pangaea. Ultimele lui apariţii sunt romanele din seria Destiny's Children.

În cele ce urmează, ne oferă locuri de cinste la spectacolul naşterii în dureri a unei noi civilizaţii - una

destinată să-şi petreacă următoarele câteva mii de ani închisă între patru pereţi.

Cu douăzeci de zile înainte de sfârşitul acestei lumi, Rusei află că va fi salvat.

– Rusei. Rusei...

Vocea şoptită era insistentă. Rusei se zvârcoli, încercând să se scape de efectele obişnuitului sedativ uşor. Perna era umedă de transpiraţie. Camera reacţiona la mişcarea lui, şi lumina blândă îl învălui.

Faţa fratelui său plutea în aer la marginea patului. Diluc zâmbea larg.

– Pe Lethe! strigă Rusei răguşit. Ticălos urât!

– Eşti invidios! replică Diluc.

Virtualul făcea ca faţa să-i pară chiar mai lată decât era în mod normal, iar nasul mai proeminent. Îmi pare rău că te trezesc. Dar tocmai am auzit - trebuie să afli...

– Ce să aflu?

– A apărut Blen la infirmerie.

Blen era nanochimistul repartizat pe Nava Trei.

– I-auzi: are un suflu cardiac.

Rânjetul lui Diluc reveni. Rusei se încruntă.

– Pentru asta m-ai trezit? Bietul Blen.

– Nu e chiar aşa de serios. Dar e congenital.

Sedativul îi înceţoşa gândirea, şi avu nevoie de câteva momente ca să înţeleagă.

Cele cinci nave trebuiau să evacueze ultimele şi cele mai puternice speranţe de pe Port Sol, din calea unui pericol iminent. Dar erau vehicule de transport cu viteză mai mică decât a luminii, şi avea să dureze mai multe secole până să ajungă la destinaţie. Numai cei mai sănătoşi, ca trup şi ca genom, puteau fi admişi la bordul unei nave în care se succedau generaţii. Iar dacă Blen avea o boală de inimă ereditară...

– Coboară de pe navă! şuieră Rusei.

– Asta înseamnă că ajungi tu la bord, frate. După el, eşti cel mai bun nanochimist de pe bulgărele ăsta de gheaţă. Nu vei mai fi aici la sosirea Coaliţiei. O să trăieşti!

Rusei se lăsă pe spate pe perna lui strivită. Se simţea amorţit. Diluc continua să vorbească.

– Ştiai că familiile sunt *ilegale* sub Coaliţie? Cetăţenii lor se nasc în cuve. Am fi condamnaţi doar pentru că ne înrudim! încerc să-mi aranjez un transfer de pe Cinci pe Trei. Să fim împreună, ce spui? Ştiu că o să fie greu. Dar ne putem ajuta unul pe altul. Putem trece prin asta...

Rusei nu se putea gândi decât la Lora, pe care va trebui să o lase în urmă.

A doua zi de dimineaţă, aranja să se întâlnească cu Lora în Pădurea Strămoşilor. Luă un transportor de suprafaţă cu roţi-bulă şi porni devreme.

Port Sol era o sferă de gheaţă friabilă şi de piatră, cu un diametru de câteva sute de kilometri. Era de fapt un planetoid, o rămăşiţă nefinisată de la formarea sistemului Sol. Nelocuit de milenii, suprafaţa sa era neregulată, pietroasă şi găurită, acoperită de oraşe abandonate. Dar în decursul folosirii îndelungate de către oameni, unele zone rămăseseră neatinse, iar Rusei conduse de-a lungul drumului marcat, ca să evite zdrobirea sculpturilor delicate de gheaţă, formate aici de aproape patru miliarde de ani.

Se aflau chiar la marginea sistemului solar. Cerul era o cupolă de stele, cu focul zdrenţuit al galaxiei azvârlit neglijent peste ecuator. Undeva în acea strălucire difuză se afla soarele, steaua cea mai luminoasă, suficient cât să arunce umbre, dar atât de îndepărtată, încât părea aproape neînsemnată. În jurul soarelui, Rusei putea desluşi o mică pată de lumină: era sistemul de planete, sateliţi, asteroizi, praf şi alte rămăşiţe, care reprezentaseră arena întregii istorii umane înainte de primele călătorii interplanetare, în urmă cu trei mii de ani, şi încă mai reprezentau căminul tuturor, cu excepţia unei fracţiuni infime. Erau timpuri de frământări, şi oamenii de acolo se luptau şi mureau, în triumfuri şi terori necunoscute altora. Chiar acum, dinspre acea strălucire palidă, o flotă de pedeapsă îşi croia drum spre Port Sol.

Vizibil dincolo de orizontul apropiat al bulgărelui de gheaţă, se afla un cilindru gros, o schiţă înceţoşată în slaba

lumină soarelui. Era Nava Trei, pregătindu-se pentru saltul în adâncul necunoscutului.

Întreaga situaţie era o consecinţă nedorită a eliberării Pământului de extraterestrii Qax.

Coaliţia Guvernării Interimare reprezenta noua autoritate, pură ideologic, severă şi hotărâtă, care se născuse din haosul Pământului de curând eliberat. Perseverentă, intolerantă, neiertătoare, îşi croia deja drum prin foc printre planetele şi sateliţii sistemului. Când apăreau navele sale, puteai spera ca lumea ta să fie doar destrămată, echipamentele sechestrate, şi să fii aruncat într-un lagăr de prizonieri de pe Pământ sau de pe Lună, pentru „recondiţionare”.

Dacă se descoperea că adăposteşti pe cineva care colaborase cu odioşii Qax, pedeapsa era una extremă. Rusei auzise vorbindu-se de „refacerea suprafeţei”.

Acum îşi îndrepta atenţia către Port Sol. Astrul de gheaţă era guvernat de cinci Faraoni, care într-adevăr colaboraseră cu Qax - deşi ei îi spuneau „mediere a efectelor ocupaţiei în beneficiul omenirii” - şi primiseră drept recompensă tratamente antiîmbătrânire. Astfel, Port Sol devenise un „cuib de colaboratori ilegal nemuritori”, după cum declara Coaliţia, iar trupele sale primiseră misiunea să îl „cureţe”. Păreau indiferenţi la faptul că alte cincizeci de mii de oameni mai trăiau acolo.

Faraonii aveau o reţea puternică de spionaj pe Pământ şi fuseseră avertizaţi. Întrucât coloniştii puteau folosi doar o mică baterie de armament învechit - aveau în general o tehnică relativ slabă, lumea era un refugiu din calea ocupanţilor -, nimeni nu se aştepta să fie capabili să reziste. Dar exista o scăpare.

Fuseseră construite în grabă cinci nave puternice. Pe fiecare, condusă de un Faraon, se puteau îmbarca vreo două sute de oameni, selectaţi pentru sănătatea şi abilităţile lor: în total, cam o mie, dintr-o populaţie de cincizeci de mii, salvaţi de dezastrul iminent. Pe Port Sol nu exista tehnologie pentru viteze supraluminice, în nave urmau să se succeadă generaţii. Dar poate că era bine: între stele exista spaţiu în care să se ascundă.

Toate aceste puternice forţe ale istoriei se concentraseră acum asupra vieţii lui Rusei şi amenințau să-l despartă de iubită.

Rusei era un nanochimist capabil, avea vârsta potrivită, iar sănătatea şi genealogia lui erau perfecte. Dar spre deosebire de fratele său nu fusese destul de norocos să câştige la loteria de unu la cincizeci şi să obţină un loc pe nave. Avea douăzeci şi opt de ani: o vârstă nepotrivită pentru a muri. Îşi acceptase soarta, aşa credea, căci Lora, iubita lui, nu avea nici o speranţă să obţină un loc. La vârsta de douăzeci de ani era studentă, o promiţătoare idealistă a Virtualului, dar fără vreun talent pe deplin dezvoltat ca să aibă o şansă în competiţie. Se consola într-un fel, gândindu-se că va muri alături de ea. Era sincer cu sine însuşi: niciodată nu fusese sigur dacă seninătatea aceasta va supravieţui apariţiei navelor Coaliţiei pe cerul întunecat, iar acum, se pare că nici nu avea să afle.

Lora îl aştepta în Pădurea Strămoşilor. Se întâlniră pe suprafaţă, îmbrăţişându-se ţeapăn prin costume. Instalară un cort şi se strecurară prin sasul pliant.

Printre umbrele prelungi ale Pădurii, Rusei şi Lora făcură dragoste: mai întâi în grabă, apoi din nou, mai domol, în tihnă. În habitate, generatoarele inerţiale păstrau gravitaţia la o şesime din standard, aproape la fel ca pe luna Pământului. Dar aici în Pădure nu exista control al gravitaţiei, şi ei pluteau agăţaţi unul de celălalt în aerul răcoros al cortului, uşori ca visele.

Rusei îi comunică noutăţile.

Lora era slabă, delicată. Populaţia acestui astru cu gravitaţie scăzută tindea să aibă o înălţime mare şi oase subţiri, dar Lora îi părea că semăna mai mult decât ceilalţi cu un elf, şi avea ochi mari şi întunecaţi, care întotdeauna păreau puţin absenţi, de parcă atenţia ei ar fi fost în altă parte. Această senzaţie de fragilitate din altă lume îl atrăsese la început pe Rusei, iar acum o privea cu teamă pe fată.

Cu păturile ghemuite la picioare, ea îi luă mâna şi zâmbi.

– Nu-ţi fie teamă.

– Eu voi supravieţui. De ce mi-ar fi teamă?

– Tu ţi-ai acceptat moartea. Acum va trebui să te obişnuieşti cu ideea că vei trăi. E la fel de greu, spuse oftând.

– Şi voi trăi fără tine.

Îi strânse mâna.

– Poate că asta mă sperie cel mai mult. Mi-e teamă să te pierd.

– Nu plec nicăieri.

Privi afară, la formele tăcute, vigilente ale Strămoşilor. Aceşti „copaci”, unii având trei sau patru metri înălţime, semănau cu nişte buşteni cu „rădăcini” care străpungeau solul îngheţat. Erau creaturi vii, cei mai avansaţi membri ai ecologiei aborigene, adaptată la temperaturi joase, de pe Port Sol. Era stadiul lor sesil. În tinereţe, aceste creaturi, numite „Fabricanţi de unelte”, se mişcau şi manifestau inteligenţă. Se ridicau peste solul accidentat, căutând un povârniş de crater potrivit sau costişa unui deal. Îşi înfigeau acolo rădăcinile şi lăsau sistemul nervos şi mintea să se dizolve, împlinindu-şi menirea. Rusei se întreba ce vise de gheaţă se scurgeau lent prin ce mai rămăsese din minţile lor. Acum nu mai erau nevoiţi să ia decizii. Într-un fel îi invidia.

– Poate Coaliţia îi va cruţa pe Strămoşi.

– N-aş prea crede, pufni ea. Coaliţiei nu-i pasă decât de oameni - şi numai de oamenii de genul lor.

– Familia mea a trăit mult timp aici. Se povesteşte că au sosit cu primul val de colonişti.

Erau timpuri de legendă, când faimosul inginer Michael Poole venise până în Port Sol să-şi construiască măreţele nave stelare.

Ea zâmbi:

– Majoritatea familiilor au astfel de poveşti. După mii de ani, cine mai ştie?

– Aici e casa mea, răbufni el. Nu e vorba doar de distrugerea noastră, ci de cultura noastră, de moştenirea noastră. Tot ce am creat noi.

– Iată de ce sunteţi voi aşa de importanţi.

Se ridică, lăsând pătura să cadă, şi îi cuprinse gâtul cu braţele. În lumina slabă a soarelui ochii ei păreau lacuri de întuneric lichid.

– Sunteţi viitorul. Faraonii spun că pe termen lung Coaliţia va însemna moartea omenirii, nu numai a *noastră*.

Cineva trebuie să salveze cunoştinţele noastre, valorile noastre, pentru viitor.

– Dar tu...

Vei fi singură când vor coborî navele Coaliţiei. Decizia fulgeră.

– Nu plec nicăieri.

Ea se trase înapoi.

– Cum?

– M-am hotărât. O să-i spun lui Andres... şi fratelui meu. Nu pot pleca de aici, nu fără tine.

– Trebuie, spuse ea ferm. Tu eşti cel mai bun în meseria ta. Crede-mă, dacă nu era aşa, Faraonii nu te-ar fi ales. Deci trebuie să pleci. E de datoria ta.

– Ce fel de om ar fugi, lăsându-i în urmă pe cei pe care-i iubeşte?

Chipul ei era neînduplecat, şi cuvintele o făceau să pară mai matură decât cei douăzeci de ani ai ei.

– E mai uşor să mori. Dar tu trebuie să trăieşti, să continui să trăieşti, să trăieşti ca o maşină, până când datoria va fi împlinită şi rasa umană salvată.

În faţa ei se simţea slab, imatur. Se agăţă de ea, îngropându-şi faţa în moliciunea caldă a gâtului ei.

Nouăsprezece zile, gândi. *Mai avem încă nouăsprezece zile.* Era hotărât să preţuiască fiecare clipă.

Dar se dovedi că le rămăsese mult mai puţin timp.

Fu încă o dată trezit brusc. De această dată luminile camerei erau la intensitate maximă, ameţindu-l. Iar lângă patul lui plutea chipul Faraonului Andres. Se ridică în capul oaselor, zăpăcit de sedative.

-...treizeci de minute. Ai treizeci de minute să te îmbarci pe Nava Trei. Pune-ţi costumul. Nu lua nimic altceva. Dacă nu eşti acolo, vom pleca fără tine.

La început nu putu pricepe ce spunea. Stătea holbându-se la faţa ei. Avea capul ras, chel, sprâncenele, chiar şi genele, îi dispăruseră. Pielea îi era ciudat de netedă, trăsăturile firave; nu părea tânără, ci ca şi cum faţa i s-ar fi sublimat în timp, la fel ca gheţurile de pe Port Sol, lăsând în urmă acest palimpsest. Se zvonea că are două sute de ani.

Dintr-odată, ochii ei deveniră mai concentraţi.

– Nu analiza mesajul, ci mişcă-te! Plecăm în douăzeci şi nouă de minute. Dacă faci parte din echipajul Navei Trei, ai douăzeci şi nouă de minute să ajungi…

Faraonul făcuse o greşeală, îi trecu prima dată prin minte. Uitase că mai erau şaisprezece zile înainte de sosirea navelor Coaliţiei? Dar putea citi pe faţa ei că nu era nici o greşeală.

Douăzeci şi nouă de minute. Se întinse spre noptieră, scoase o nanopilulă şi o înghiţi. Realitatea se limpezi, devenind rece şi puternic reliefată.

Îşi trase pe el costumul şi îl închise în fugă. Aruncă o privire prin cameră, la pat, la puţinul mobilier, la unitatea Virtual de pe dulap, cu pozele Lorei. *Nu lua nimic.* Andres nu era o femeie pe care să n-o asculţi în cele mai mici amănunte.

Părăsi camera fără să se uite în urmă.

Afară coridorul semăna cu o casă de nebuni. O mie de oameni împărţeau acest habitat de sub gheaţă, iar în seara aceea păreau să fi ieşit toţi. Alergau în toate direcţiile, mulţi dintre ei în costume, alţii cărând grămezi de echipament. Îşi croi drum prin aglomeraţie. Sentimentul de panică era tangibil şi, purtat de aerul reciclat, i se păru că simte un miros de ars.

Inima i se opri. Era evident o luptă pentru salvare, dar singura salvare de pe satelit erau navele, care nu puteau lua mai mult de o mie de oameni.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Oare subita scurtare a timpului declanşase toată această panică? Era vorba de cetăţeni de pe Port Sol, iar situaţia era una de extremă urgenţă. Îşi pierduseră oare toate valorile, tot simţul comunităţii? Ce ar fi putut obţine, repezindu-se cu toţii spre navele care nu aveau spaţiu pentru ei, decât să-i tragă în

jos pe ceilalţi odata cu ei? *Dar eu ce aş fi făcut?* El îşi putea permite luxul nobleţei, pleca de acolo.

Douăzeci de minute.

Ajunse la marginea zonei aglomerate. Aici, transportoare de suprafaţă se cuibăreau într-un şir de sasuri simple. Unele dintre ele erau deja deschise, şi oamenii se înghesuiau înăuntru, împingând copii şi bagaje.

Propria lui maşină era încă acolo, după cum observă cu uşurare. Îşi smulse mănuşa de la costum şi apăsă în grabă palma de perete. Uşa se deschise cu un şuierat. Dar înainte de a intra cineva îl apucă de braţ.

Un bărbat necunoscut, scund, solid, la vreo patruzeci de ani. În spatele lui, o femeie strângea de mâini doi copii, unul încă mic. Adulţii aveau legături de pături în spate. Bărbatul purta un costum de exterior de un albastru electric, dar familia avea haine obişnuite.

Rosti disperat:

– Amice, ai ceva loc acolo?

– Nu, răspunse Rusei.

Ochii bărbatului se aspriră.

– Ascultă, spionii Faraonilor au greşit. Dintr-odată Coaliţia e la doar şapte zile distanţă. Prietene, sunt pregătit de plecare. Coaliţia desparte familiile, nu-i aşa? Vreau doar o şansă.

Dar nu va fi spaţiu pentru voi. Nu înţelegi? Şi chiar dacă ar fi... Nu trebuiau să fie copii pe Nave la lansare: era regula dură a Faraonilor. În primii ani ai lungii călătorii, toţi cei de la bord trebuiau să aibă o eficienţă maximă. Timpul reproducerii venea mai târziu.

Pumnul omului se strânse.

– Ascultă, amice...

Rusei îl îmbrânci pe bărbat în piept. Căzu pe spate, împiedicându-se de copii. Pătura se desfăcu şi conţinutul se revărsă pe jos: haine, scutece, jucării de copii.

– Te rog...

Femeia se apropie de el, păşind peste soţul ei. Îi întinse unul dintre copii:

– Nu lăsa Coaliţia să-l ia! Te rog!

Copilul era cald, moale, zâmbitor. Rusei întinse mâinile automat. Dar se opri. Apoi se întoarse.

Femeia continuă să strige după el, dar nu-şi permise să reacţioneze. *Cum pot să fac aşa ceva? Nu mai sunt om,* se gândi. Sări în maşină, trânti uşa, introduse o rutină prestabilită.

Maşina se desprinse de interfaţă, ignorând toate protocoalele de siguranţă, şi începu să urce rampa care ducea din habitatul aflat sub gheţuri spre suprafaţă. Tremurând, Rusei deschise vizorul. Era posibil să vadă familia condamnată în dreptul sasului. Nu privi în urmă.

Nu ar fi trebuit să se întâmple aşa.

Chipul virtual al lui Andres prinse contur în faţa lui.

– Ai şaisprezece minute să urci pe Nava Trei. Dacă nu eşti acolo, plecăm fără tine. Cincisprezece patruzeci şi cinci. Cincisprezece patruzeci…

La suprafaţă, haosul era acelaşi din coridoarele habitatului, căci transportoare de toate tipurile şi vârstele rulau, se târau sau săreau. Nu era nici urmă de gardieni, forţa poliţienească a Faraonilor, şi îi fu teamă să nu fie atacat.

Reuşi să treacă prin mulţime şi apucă pe pista care ducea prin Pădurea Strămoşilor spre Nava Trei. Şi acolo traficul era aglomerat, dar mai mult sau mai puţin ordonat, fiecare urmându-şi drumul, aşa cum făcea şi el. Împinse maşina până la limita maximă regulamentară de viteză. Chiar şi aşa, era depăşit continuu. Neliniştea îi strângea stomacul.

Pădurea, cu profilurile placide ale Strămoşilor sclipind în lumina slabă a lui Sol, părea neschimbată de când o văzuse ultima oară, cu numai câteva zile în urmă, când se întâlnise cu Lora. Simţea un resentiment iraţional că pierduse foarte mult timp, că planul lui de a-şi lua rămas bun de la Lora fusese distrus. Se întrebă unde era ea acum. Poate reuşea s-o sune.

Treisprezece minute. Nu e timp, nu e timp.

În faţă, traficul încetinea. Vehiculele din spatele cozii se strecurau, încercând să găsească spaţii libere, formând în cele din urmă o masă compactă.

Rusei atinse panoul de control şi obţinu o imagine de ansamblu în Virtual. În faţa mulţimii de vehicule fusese săpat un şanţ rudimentar de-a curmezişul drumului. Sute de oameni roiau la marginea lui. Un blocaj.

Unsprezece minute. Pentru o clipă îşi simţi creierul la fel de rece ca gheaţa de pe Port Sol; înnebunit, tulburat, plin de vinovăţie, nu putea gândi.

Apoi un camion greu, pentru transport pe distanţe mari, se ivi din aglomeraţia din spatele lui. Virând la stânga în afara drumului, începu să-şi croiască drum prin Pădure. Elegantele siluete octogonale ale Strămoşilor nu erau decât nişte sculpturi de gheaţă, şi se spărgeau în faţa forţei camionului. Era ceva urât, iar Rusei ştia că fiecare impact distrugea o viaţă care ar mai fi putut dura secole. Dar camionul crea o potecă.

Rusei trase de comenzi şi scoase maşina de pe drum. Numai vreo câteva vehicule se mai aflau în faţa lui, în siajul destructiv al camionului. Acesta se mişca repede, şi el reuşi să mărească viteza.

Văzu că se apropiau deja de blocaj. Câteva costume luminiscente se deplasară de pe drum spre Pădure; cei care blocau drumul erau probabil furioşi să-şi vadă adversarii scăpând aşa uşor. Rusei menţinu viteza crescută. În câteva secunde avea să treacă de ce era mai rău.

Dar exact în faţa lui stătea o siluetă cu braţele ridicate şi lumina de pe cască aprinsă, îmbrăcată într-un costum albastru electric. Când senzorii maşinii o detectară, interveni rutina de protecţie, iar el simţi o ezitare. *Nouă minute.* Lovi cu palma panoul de control, înlăturând protocoalele, închise ochii în timp ce maşina izbea protestatarul, îşi aminti de costumul albastru. Tocmai îl secerase pe bărbatul din sas, care fusese atât de disperat să-şi salveze familia, îşi dădu seama că nu avea nici un drept să critice curajul, morala sau loialitatea altora. *Nu suntem decât nişte animale luptând să supravieţuiască. Locul meu pe Nava Trei nu mă face mai bun.* Nu avu nici măcar curajul să privească în urmă.

Opt minute. Deconectă protecţia şi lăsă maşina să gonească pe drumul pustiu, accelerând continuu.

Trebui să treacă printr-un alt blocaj, înainte să ajungă la Nava Trei, dar acesta era ridicat de gardieni. Cel puţin ei rămăseseră încă loiali. Formau o linie ordonată de-a curmezişul drumului, îmbrăcaţi în costumele lor galben strident. Evident, se retrăseseră într-un perimetru restrâns din jurul celor cinci Nave.

Aşteptarea era agonizantă. Cu doar cinci minute înainte de termenul limită al lui Andres, un gardian lipi un dispozitiv de geamul maşinii, îi analiză trăsăturile feţei cu o lumina laser şi-i făcu semn să treacă.

Nava Trei se afla drept în faţa lui. Semăna cu o tobă, un cilindru gros cu un diametru de aproximativ un kilometru şi înalt cam pe jumătate. Stătea pe fundul propriului său crater, căci gheaţa de pe Port Sol fusese scobită şi depozitată pe suprafaţa fuzelajului. Se gândi că semăna mai puţin cu o navă şi mai mult cu o clădire, una acoperită cu gheaţă groasă, ca şi cum ar fi fost de mult timp abandonată. Dar era cu adevărat o navă spaţială, destinată unei călătorii de mai multe secole, şi fântâni de cristale scăpărau deja în jurul bazei, în arcuri parabolice perfecte: aburii de la rachetele navei îngheţau instantaneu. Oamenii mişunau pe lângă ea, alergând stângaci în gravitaţia scăzută, repezindu-se pe rampele ieşite ca nişte limbi din navă pe sol.

Rusei abandonă maşina, sări pe suprafaţa de gheaţă şi fugi spre cea mai apropiată rampă. Urmă o altă aşteptare, care îi strânse stomacul, apoi un gardian în costum galben strălucitor verifică identitatea fiecăruia. În final, după o altă lumină orbitoare de laser în ochi, fu lăsat să treacă.

Se grăbi spre un sas. În timpul presurizării, înţelese deodată că îmbarcându-se pe această navă însemna că nu avea s-o mai părăsească niciodată: orice i s-ar fi întâmplat, urma să fie întreaga lui lume, pentru tot restul vieţii.

Trapa se deschise. Îşi scoase casca. Erau aprinse luminile roşii pentru situaţii de urgenţă şi alarmele răsunau; aerul era rece şi mirosea a frică. Lethe se afla la bord! Probabil mai rămăsese doar un minut. Alergă pe un culoar rece, mărginit pe dinafară de gheaţă, spre interiorul mai luminos.

Ajunse într-un amfiteatru aproximativ circular, ocupat de fotolii de accelerare. Oamenii se înghesuiau, căutând locuri libere. Lui Rusei, scena i se părea absurdă, ca un joc de copii. Vocea lui Andres răsună în aer:

– Aşezaţi-vă pe scaune! Pe oricare. Nu contează. Patruzeci de secunde. Asiguraţi-vă! Nimeni n-o va face în locul vostru. Siguranţa este responsabilitatea voastră. Douăzeci şi cinci de secunde.

– Rus! Rusei!

Prin mulţime, Rusei observă o mână fluturând. Era Diluc, fratele său, purtând costumul său portocaliu distinctiv.

– Pe Lethe, mă bucur să te văd! Ţi-am păstrat un loc. Vino!

Rusei îşi croi drum într-acolo. Zece secunde. Se aruncă în fotoliu. Îi venea greu să-şi pună centurile de siguranţă peste costumul voluminos.

În timp ce orbecăia, ridică ochii spre un afişaj Virtual, care plutea deasupra capului său. Reprezenta o imagine, luată de la prova boantă a navei, a ceea ce se petrecea jos. Rampele erau încă la locul lor, ca nişte raze lansate către gheaţă. Însă acum, în jurul bazei fuzelajului circular, fierbea o masă întunecată: oameni, pe jos sau în vehicule, o mulţime strângând rândurile. Printre ei erau pete de galben strălucitor. Deci unii gardieni se întorseseră împotriva comandanţilor. Dar alţii rămâneau fermi, şi în ultima secundă Rusei văzu scânteile luminoase ale unor arme de foc, de jur împrejurul bazei navei.

O perdea de alb sclipitor izbucni de sub navă. Era gheaţa de pe Port Sol, supraîncălzită până la starea de vapori la zeci de mii de grade. Imaginea tremură, şi Rusei simţi un fior adânc în măruntaie. Nava pornea exact la timp, cu masa enormă ridicată de o serie de rachete.

Când norul de vapori se disipa, Rusei zări mici forme întunecate zăcând nemişcate pe gheaţă: cadavre ale celor loiali, cât şi ale trădătorilor, cu vieţile sfârşite într-o fracţiune de secundă. Un regret masiv îl potopi, sinteză a tuturor emoţiilor care îl măcinaseră de la apelul fatidic al lui Diluc. Îşi abandonase iubita morţii, probabil el însuşi ucisese

pe cineva, iar acum stătea acolo în siguranţă, în timp ce alţii mureau pe gheaţa de dedesubt. Ce fel de fiinţă umană s-ar comporta astfel? Simţi că ruşinea nu se va risipi, că nu-l va mai părăsi niciodată.

Deja câmpia de gheaţă se îndepărta şi greutatea începea să-i apese pieptul.

Curând, celelalte nave se pierdură printre stele, ca şi cum Nava Trei ar fi fost singură în univers.

În faza incipientă a călătoriei sale milenare, Nava Trei nu era nimic altceva decât o rachetă cu aburi, motoarele sale sublimând constant platoşa de gheaţă şi azvârlind-o în exterior prin duze imense. Dar acele motoare utilizau energii care alimentaseră cândva însăşi expansiunea universului. Mai târziu, nava avea să înceapă a se roti, creând gravitaţie artificială, va trece la propulsarea de către un statoreactor cu totul neobişnuit, şi astfel va începe adevăratul său drum.

Cea mai intensă accelerare din întreaga călătorie avea loc în primele ore, când nava se desprindea de Port Sol. După aceea, acceleraţia era redusă la aproximativ o treime din standard, de două ori gravitaţia lunară, dublu faţă de cea cu care fuseseră obişnuiţi coloniştii. Deocamdată fotoliile de accelerare fuseseră lăsate în marele amfiteatru de la bază, şi pe timpul nopţii toată lumea dormea acolo, două sute de oameni comasaţi într-un singur dormitor vast, cu muşchii îndureraţi de gravitaţia dublă.

Planul era ca timp de douăzeci şi una de zile să se îndrepte spre pata de lumină care era sistemul solar. Vor pătrunde până la orbita lui Jupiter, unde vor folosi câmpul gravitaţional al giganticei planete drept praştie pentru destinaţia finală. Părea paradoxal să-şi înceapă exodul aruncându-se în adâncurile sistemului interior, teritoriul Coaliţiei. Dar spaţiul era mare, rutele navelor fuseseră proiectate astfel încât să evite posibilele traiectorii ale convoaielor Coaliţiei, şi urmau să meargă în linişte, fără să comunice măcar între ele. Şansele de a fi detectate erau neglijabile.

În ciuda gravitaţiei istovitoare, primele zile după lansare fură ocupate pentru toată lumea. Interiorul trebuia

modificat de la configuraţia de lansare, pentru a se potrivi fazei de deplasare cu acceleraţie ridicată. Şi astfel începu rutina zilnică a lungii călătorii.

Nava reprezenta un mediu închis, iar interiorul ei avea multe suprafeţe netede unde se puteau forma rapid bio-pelicule, colonii alunecoase de bacterii rezistente la detergenţi. În plus, resturile încărcăturii umane - celule de piele, păr, mucus -, constituiau toate medii propice dezvoltării microbilor. Toate trebuiau eliminate, Căpitanul Andres dorea curăţenie ca într-un spital.

Cel mai eficient mod de a îndeplini dorinţa - şi cel mai „sigur pentru viitor”, în jargonul insistent al lui Andres - era demodata folosire a muşchilor umani. Toată lumea trebuia să participe, chiar şi ea însăşi. Rusei îşi îndeplinea jumătatea de oră zilnică regulamentară, frecând viguros pereţii, podelele şi tavanele din jurul bancurilor cu nanohrană, care erau principala sa responsabilitate. Preţuia faptul că munca nu-i cerea gândire, continua să caute metode prin care să fie distras de la povara gândurilor.

Pentru scurt timp, fu bolnav. În primele săptămâni, toată lumea se molipsi de gripă de la ceilalţi. Dar virusul îşi termină rapid traseul prin mica populaţie, şi Rusei se simţi vag liniştit că probabil nu va mai răci niciodată în viaţă.

Câteva zile mai târziu, după prânz, Diluc veni să-l caute. Rusei era băgat până la coate în mizerie, încercând să găsească o defecţiune la supapa de evacuare a bancului de nanohrană. Lucrând neîncetat, Rusei îşi vedea rar fratele. Fu surprins de cât de vesel părea Diluc, şi cât de energic se cufunda în propria-i muncă, la sistemul de recirculare a aerului. Vorbi entuziasmat de „copiii” lui, ventilatoare şi pompe, umidificatoare şi dezumidificatoare, filtre, perii şi dispozitive de oxigenare.

Se pare că echipajul se împarte aproximativ în două tabere, gândi Rusei. De o parte erau cei care se purtau ca şi cum universul exterior nu ar fi existat - veseli, obraznici, vorbeau prea tare, râdeau forţat. Cealaltă tabără, căreia Rusei simţea că-i aparţine, se retrăgea în alt mod, într-o beznă interioară, plină de umbre complicate.

Dar astăzi dispoziţia lui Diluc părea complexă.

– Frate, tu ai numărat zilele?

– De la lansare? Nu.

Nu voise să se gândească.

– E a şaptea zi. Există un loc din care se poate privi. Una dintre cabinele de observaţie. Căpitanul Andres spune că nu e obligatoriu, dar dacă...

Lui Rusei îi luă o clipă să proceseze informaţia. A şaptea zi: cea în care navele Coaliţiei trebuiau să ajungă pe Port Sol. Tresări. Unul dintre cele mai urâte momente din acea zi haotică a lansării fusese când îl doborâse pe tatăl disperat şi trecuse mai departe, fără să aibă măcar curajul să privească. Poate era o ispăşire.

– Hai să mergem, spuse.

Nava Trei, asemenea celorlalte patru surori ale ei, avea forma unui colac gros. Ca să ajungă la punctul de observaţie, fraţii trebuiră să urce cu liftul câteva punţi, până la prora aplatizată, aproape de margine. Cabina, înţesată de echipament Virtual, era deja configurată pentru faza de rotire, şi majoritatea mobilierului era fixat pe pereţii care urmau să devină podea. Era destul de mare să cuprindă vreo cincizeci de persoane, şi acum era aproape plină. Rusei şi Diluc trebuiră să se înghesuie înăuntru.

Faraonul Andres, acum Căpitanul Andres, îşi reaminti Rusei, era acolo, aşezată pe un scaun adânc şi părând greu, îndreptat spre un Virtual sclipitor, imens.

Un bulgăre de gheaţă se rotea grandios în faţa ei. Era, desigur, Port Sol, Rusei recunoscu imediat geografia cu străvechi cratere de gheaţă, acoperite de oameni cu cariere şi mine, habitate şi orăşele, piste. În clădirile locuite străluceau lumini, sfidător de puternice în obscuritatea de la marginea sistemului solar. Era ca o sculptură în alb şi argintiu, şi nu trăda nimic din panica nestăpânită care probabil viermuia prin coridoarele sale.

Imaginea îi tăie lui Rusei respiraţia. Undeva acolo se afla Lora. Gândul era aproape insuportabil, şi îşi dori din toată inima să fi rămas cu ea.

Convoiul Coaliţiei se apropia.

Navele se materializară la marginea imaginii tridimensionale, ca alunecând dintr-o altă realitate. Flota

era dominată de cinci, şase, şapte nave de război Spline, nave vii, cu un diametru de cel puţin un kilometru. Confiscate de la extratereştii alungaţi, erau nişte sfere cărnoase, cu fuzelajul încărcat de armament şi senzori, însemnate grosolan cu tetraedrul verde care reprezenta sigiliul omenirii libere.

Stomacul lui Rusei se strânse de groază.

– O armată puternică.

– Au venit pentru Faraoni, spuse Diluc, amar. Coaliţia îşi etalează forţa. Fără îndoială, asemenea imagini sunt transmise în întreg sistemul.

Apoi începu. Prima atingere a razelor energetice, de un roşu vişiniu, fu aproape blândă, şi gheaţa de pe Port Sol explodă în cascade de cioburi sclipitoare, care fie pluteau înapoi spre suprafaţă, fie evadau în spaţiu. Apoi mai multe raze continuară să despice gheaţa, şi clădirile făcură implozie, se topiră sau se descompuseră. Un nor de cristale în expansiune înconjură Port Sol într-o atmosferă provizorie, sidefie. Era tăcut, aproape frumos, la o scară prea mare ca să se distingă morţile individuale, o coreografie de energie şi distrugere.

– O să trecem peste asta, murmură Diluc. O să trecem.

Rusei era amorţit, nu simţea nici o durere, numai ruşine la gândul situaţiei sale nepotrivite. Era vorba de distrugerea căminului său, a unei lumi, iar situaţia trecea dincolo de imaginaţia lui. Încercă să se concentreze asupra unei singure persoane, Lora, să-şi imagineze ce făcea, dacă mai era în viaţă, poate alerga prin tunelele care se prăbuşeau sau se înghesuia în adăposturile aflate la adâncime. Dar în calmul capitonat al acelei cabine, cu mirosul ei proaspăt de echipament nou, nu-şi putea nici măcar imagina aşa ceva.

Pe măsură ce asaltul continua, cifrele clipeau pe afişaj, o numărătoare aproape blasfemiatoare a morţilor estimate.

Chiar şi după catastrofa de pe Port Sol, munca trebuia să continue, pentru a pune la punct sistemele vitale care să-i ţină pe toţi în viaţă.

Treaba lui Rusei, devenit principalul nanochimist al navei, era să programeze bancurile de nanohrană, cu rol crucial în reciclarea reziduurilor pentru obţinerea de alimente şi alte consumabile, cum ar fi hainele. Din start munca era solicitantă. Bancurile se bazau pe tehnologie extraterestră, nanoutilaje furate de la ocupanţii Qax. Înţelese numai parţial, erau năzuroase şi dificile.

Nu-l ajuta nici faptul că dintre cei doi asistenţi cu care trebuia să lucreze, numai unul reuşise să ajungă pe navă. Majoritatea nu se pricepea în mod special la ceva anume, iar comunitatea restrânsă ducea lipsită de oameni cu experienţă. Se dovedi că în învălmăşeala finală o zecime din echipaj nu reuşise să se îmbarce. Cam tot atât dintre cei care erau la bord nu ar fi trebuit să se afle acolo. Câţiva „pasageri” cu chipuri ruşinate erau gardieni cu uniforme galbene care în ultimul moment îşi abandonaseră postul şi se repeziseră să se adăpostească în interiorul navei.

Munca trebuia oricum făcută. Şi urgent. Până când nanohrana avea să fie disponibilă, raţiile provizorii se epuizau în ritm constant. Presiunea asupra lui Rusei era puternică. Dar el se bucura să lucreze din greu, atât intelectual, cât şi fizic, în gravitaţia crescută, ca să nu aibă timp de gânduri, iar seara, când se prăbuşea în pat, să poată adormi uşor.

În a cincisprezecea zi, Rusei obţinu un mic triumf personal, când prima bucată de hrană comestibilă se rostogoli din nanobancurile lui.

Căpitanul Andres ţinea la sărbătorirea micilor realizări, şi fu prezentă când Rusei luă prima înghiţitură din mâncare, iar ea pe a doua. Se aplaudă mult şi se bătură mult pe spate. Diluc rânji în felul lui obişnuit. Dar Rusei, încă amorţit pe dinăuntru, nu prea avea chef de sărbătorit. Jumătate din echipaj, estima el, era oarecum în stare de şoc; oamenii înţelegeau. Fugi din mulţime cât putu de repede.

În a douăzeci şi una zi, nava urma să întâlnească planeta Jupiter.

Căpitanul Andres adună echipajul în amfiteatrul cu fotolii de accelerare, pe toţi două sute, şi instala un afişaj Virtual deasupra lor. Soarele era doar cât un vârf de ac, deşi

cu mult mai strălucitor decât se vedea de pe Port Sol, iar Jupiter semăna cu o minge de nori turtită, presărată cu pete gri-cafenii - urmare, se spunea, a unei bătălii de demult. Puţini membri ai echipajului plecaseră vreodată de pe lumea lor, aşa că toţi îşi întindeau gâturile să vadă.

Cea mai şocantă imagine dintre toate erau cele patru licăriri luminoase care lunecau pe fundalul stelelor. Erau celelalte nave, numerele Unu, Doi, Patru şi Cinci; mica flotă se întâlnea lângă Jupiter pentru prima dată de la plecare, şi în acelaşi timp pentru ultima.

Andres se plimbă printre oamenii de pe fotolii, declamând suficient de tare ca să audă toţi, cu autoritatea ei lejeră şi nesilită:

– Noi, Faraonii, am discutat despre destinaţii. Desigur, ţintele trebuiau alese înainte de a ajunge aici, era necesar să planificăm unghiul de ieşire din puţul gravitaţional al lui Jupiter. Coaliţia este răzbunătoare, hotărâtă şi are nave cu viteze supraluminice. În curând ne vor ajunge, dar spaţiul e mare, şi cinci nave purtătoare de generaţii zburând tăcute vor fi greu de depistat. Chiar şi aşa, este evident mai bine să ne despărţim, ca să aibă cinci ţinte de urmărit, nu numai una. Deci avem cinci destinaţii. Iar a noastră, spuse ea zâmbind, este cea mai specială dintre toate.

Înşiră destinaţiile celorlalte nave, sisteme stelare împrăştiate pe discul galaxiei, nici una mai apropiată de cinci sute de ani lumină.

– Toate sunt perfect compatibile cu parametrii proiectaţi ai navelor, continuă, şi probabil suficient de îndepărtate ca să fie sigure. Dar *noi* mergem şi mai departe.

Suprapuse imaginea navelor strălucitoare peste o ceaţă roşcată lipsită de formă.

– Aceasta este Canis Major, o galaxie pitică, situată la douăzeci şi patru de mii de ani lumină de Sol. Este cea mai apropiată dintre galaxiile satelit, *dar este dincolo de hotarele galaxiei noastre,* cu siguranţă mult prea departe ca să pună Coaliţia mâna pe ea în viitorul apropiat.

Rusei auzi icnete în amfiteatru. Să navigheze dincolo de graniţele galaxiei?

Andres ridică braţele, făcând murmurele să se stingă.

– Bineînţeles, o asemenea călătorie înseamnă mult mai mult decât am planificat. Nici o navă purtătoare de generaţii nu a mai înfruntat asemenea distanţe, dar să mai şi reuşească.

Privi în jur, cu mâinile pe şolduri.

– Dar dacă ne descurcăm cu o mie de ani de zbor, ne descurcăm şi cu zece, sau cincizeci de mii, de ce nu? Suntem puternici, suntem la fel de hotărâţi precum Coaliţia şi dronele sale, mai mult, noi ştim că avem dreptate.

Rusei nu era obişnuit să pună la îndoială deciziile Faraonilor, dar se pomeni mirându-se de aroganţa cu care luau astfel de decizii în numele echipajelor, ca să nu mai vorbim de generaţiile încă nenăscute.

Dar Diluc murmură:

– N-aş zice că e mare diferenţă. O mie de ani sau zece mii, eu oricum o să mor într-un secol, şi *nu* voi vedea sfârşitul...

Andres reveni la imaginea navelor. Jupiter creştea acum rapid, şi celelalte nave roiau tot mai aproape. Spuse:

– Am discutat despre nume. Într-o asemenea epopee, numerele nu se potrivesc. Fiecare navă trebuie să aibă un nume! Ne-am oprit la mari gânditori sau mari vase din trecut, împunse cu degetul imaginea virtuală: *Ţiolkovsky, Great Northern, Aldiss, Vanguard.*

Privi spre echipaj.

– Pentru noi, un singur nume este posibil. Ca un grup de vechi pelerini, noi fugim de intoleranţă şi tiranie, navigăm în întuneric şi în necunoscut, purtând speranţa unei noi ere. Suntem *Mayflower.*

Pe Port Sol nu se studia istoria. Nimeni nu ştia despre ce vorbea.

În momentul apropierii maxime de Jupiter, peisajul gal-ben-auriu de nori se umflă peste feţele privind în sus ale membrilor echipajului, şi navele trecură prin puţul gravitaţional al lui Jupiter. Nici chiar acum regula tăcerii nu fu încălcată, şi cele cinci nave se despărţiră fără vreun mesaj de rămas-bun.

Din acest moment, oriunde ar purta-o drumul invizibil prin ceruri, cea de-a doua *Mayflower* era singură.

Zilele deveniră săptămâni, săptămânile luni, iar Rusei continua să se cufunde în muncă - suficientă pentru toţi.

Provocările conducerii unei nave purtătoare de generaţii le erau într-o oarecare măsură cunoscute, căci coloniştii aveau o îndelungată experienţă în ecosinteză, în construirea şi păstrarea mediilor artificiale închise. Dar pe Port Sol avuseseră gheaţa, roca şi resursele de chimie organică ale astrului la care să recurgă. Nava era acum ruptă de universul exterior.

Aşadar, circuitele de aer, apă şi substanţe solide trebuiau menţinute la o eficienţă apropiată de sută la sută. Controlul impurităţilor şi paraziţilor trebuia să fie extrem de strict: roiuri de nanoboţi erau trimişi rapid în urmărirea celulelor de piele sau păr. Iar etanşarea navei împotriva scurgerilor era vitală, şi mai multe nano-maşinării lucrau să izoleze fuzelajul.

Nu numai atât, proiectul însuşi fusese făcut în grabă, iar finisarea nici măcar nu se terminase în momentul lansării. Construcţia se încheiase oricum la repezeală, şi lipsa acelor ultime zece sau douăsprezece zile de pregătire, când flota Coaliţiei se furişa prin întuneric, reprezentase o diferenţă semnificativă. Echipajul lucra la completarea sistemelor în timpul zborului.

Cea mai mare dificultate, credea Rusei, erau noile cerinţe la care trebuia să facă faţă proiectul iniţial. O croazieră de o mie de ani, dorinţa iniţială, însemna un lucru. Acum se estima că, mergând cu aproximativ jumătate din viteza luminii, îi va lua Navei Trei de *cincizeci de ori* mai mult ca să ajungă la Canis Major. Chiar şi dilatarea relativistă a timpului va reduce numai cu câteva procente durata subiectivă. În consecinţă, limitele de rezistentă ale sistemelor navei se măreau considerabil.

Mai exista un scop al reconstrucţiei. Sistemele de bază trebuiau simplificate şi automatizate cât mai mult posibil, pentru a reduce nivelul cunoştinţelor necesare întreţinrii lor. Încercau să „asigure pentru viitor” proiectul, conform jargonului lui Andres: să reducă echipajul la stadiul de

încărcătură utilă neproductivă. Dar o lecţie importantă a ecosintezei susţinea că o biosferă mică necesita un control mai strict. Nava era un mediu cu mult mai restrâns decât un habitat de pe Port Sol, ceea ce ridica probleme de stabilitate; sistemul ecologic era slab amortizat şi avea să fie întotdeauna predispus colapsului. Era limpede că această mică şi redusa biosferă va trebui mereu condusă conştiincios, dacă voiau să supravieţuiască.

După cum spunea Diluc, rânjind trist: „Aici nu ne putem permite prăbuşirea civilizaţiei."

În ciuda ororii de pe Port Sol şi a descurajantei scale temporale impuse de Andres, pe care Rusei suspecta că oricum nu o credea nimeni, ritmurile vieţii umane continuau. Ca şi cum s-ar fi vindecat încet-încet cu toţii, gândi el.

Diluc îşi găsi o nouă parteneră, o femeie durdulie şi veselă, de vreo treizeci de ani, pe nume Tila. Îşi părăsiseră amândoi iubirile pe Port Sol, iar ea abandonase şi un copil. Acum păreau să-şi găsească o consolare unul în celălalt. Diluc fusese oarecum surprins când fuseseră amândoi chemaţi în micul birou particular al lui Andres, pentru a fi chestionaţi în privinţa legăturii lor, dar căpitanul, după consultarea amănunţită a hărţilor genetice, le aprobă continuarea relaţiei.

Rusei era fericit pentru fratele lui, dar o considera pe Tila o enigmă. Majoritatea membrilor selectaţi ai echipajului nu avuseseră copii pe Port Sol. Puţini dintre oamenii cu copii se oferiseră pentru a fi selectaţi, ştiind că vor trebui să-i lase în urmă. Dar *Tila abandonase un copil.* Nu vedea nici un semn al acestei pierderi pe faţa sau în comportamentul ei. Poate noua ei relaţie cu Diluc şi chiar posibilitatea de a avea alţi copii cu el în viitor era suficientă s-o liniştească. Se întreba ce se petrecea totuşi în capul ei.

Cât despre Rusei, contactele lui sociale erau restrânse la muncă. Constată că era favorizat în mod subtil de Căpitanul Andres, la fel ca alţi câţiva tehnicieni principali. Nu exista o ierarhie oficială la bord, nici o structură de comandă mai jos de Andres. Dar acest grup de vreo zece, o meritocraţie selectată pur şi simplu pe baza realizărilor

dovedite, începu să se închege, formând un fel de consiliu de guvernare a navei. Era exact atâta viaţă socială cât îşi dorea Rusei. În rest, muncea până la epuizare şi dormea. Masa complexă a emoţiilor adapostite în interiorul lui - agonia datorată pierderii Lorei, şocul de a-şi vedea căminul distrus, ruşinea de a fi continuat sa trăiască - nu dădea vreun semn că s-ar disipa. Nimic din aceasta nu îi afecta contribuţia la funcţionarea navei, credea el. Era rupt în două, împărţit între interior şi exterior, şi se îndoia că se va mai vindeca vreodată.

De fapt, nici nu voia să se vindece. Într-o zi va muri, la fel ca mulţi alţii, probabil la fel ca Lora. Într-o zi va plăti pentru păcatul de a fi supravieţuit.

Între timp, îl preocupa nava. Încet-încet îşi lărgi sfera interesului şi începu să dezvolte un sentiment pentru navă ca entitate. Pe măsură ce sistemele se integrau, parcă devenea vie, iar el învăţase să-i asculte ritmul pompelor şi să-i simtă suspinele aerului circulat.

Cu toate că Andres continua să folosească numele fantezist pe care i-l dăduse, Rusei şi toţi ceilalţi se gândeau la ea la fel ca întotdeauna: Nava Trei sau, mai simplu, doar Nava.

La aproape un an după Jupiter, Andres îşi chemă „consiliul” în amfiteatrul de la bază. Încăperea largă fusese golită de fotoliile de accelerare, iar cei zece stăteau pe scaune provizorii, în centrul unei pardoseli goale, alb-cenuşii. Le spuse că voia să discute puţină antropologie. În felul ei caracteristic, se plimba în jurul camerei, supraveghindu-i.

– Am avut un an bun, pentru care vă mulţumesc. Munca noastră nu s-a încheiat, într-un anume fel, niciodată nu se va încheia, dar acum sunt satisfăcută să ştiu că *Mayflower* va supravieţui călătoriei. Dacă vom eşua în misiunea noastră, nu tehnologia ne va trăda, ci oamenii. Iată la ce trebuie să începem să ne gândim.

Mayflower era o navă pe care se vor succeda generaţii, aminti ea. Până acum, omenirea avea milenii de experienţă în lansarea acestora.

– Şi, din câte ştim, absolut toate au eşuat. De ce? Din cauza oamenilor. Factorul principal este controlul populaţiei. Aţi putea crede că e destul de simplu! Nava este un mediu de mărime fixă. Atâta timp cât fiecare părinte aduce pe lume un singur copil, populaţia ar trebui să rămână stabilă. Dar de departe cel mai des întâlnit motiv de nereuşită este fie prăbuşirea populaţiei, când numărul membrilor echipajului scade sub nivelul unui fond genetic viabil, apoi se restrânge până la extincţie, fie, mai spectaculos, exploziile demografice, în care oamenii îşi consumă tot spaţiul disponibil din carcasa navei, apoi se distrug unul pe altul în războaiele care rezultă.

– Poate totul dovedeşte că nu putem face faţă. Scara proiectului e prea mare pentru nişte amărâţii ca noi, rosti Diluc, sec.

Andres îl privi provocator:

– E puţin cam târziu pentru asemenea afirmaţii!

– Bineînţeles ca nu e vorba doar de numere, ci trebuie să ne gândim şi la sănătatea genetică a populaţiei, atrase atenţia Ruul.

Bărbatul uscăţiv şi serios era geneticianul principal al Navei.

– Desigur, am început deja. Toţi am trecut prin examene genetice, înainte de a fi selectaţi. Suntem numai două sute, dar la fel de diversificaţi ca un eşantion al populaţiei de pe Port Sol. Ar trebui să evităm efectul de pierdere a varietăţii genetice - nici unul dintre noi nu are vreo maladie congenitală care să se propage - şi, dacă exercităm un oarecare control asupra formării perechilor reproducătoare, ar trebui să fim capabili sa evităm degenerarea prin reproducerea genelor cu defecte.

Diluc păru puţin dezgustat.

– Să controlăm formarea perechilor reproducătoare? Ce fel de limbaj e ăsta?

– Genul de limbaj pe care vom fi nevoiţi să-l adoptăm, dacă vrem să supravieţuim, replică Andres. Trebuie să contrloam strategiile de reproducere. Ţineţi minte, pe această navă scopul copiilor nu este de a ne aduce bucurie şi alte recompense primare asemănătoare, ci de a menţine

numărul echipajului şi sănătatea genetică, prin urmare, de a ne îndeplini misiunea.

Îl fixă pe Diluc.

– O, nu sunt împotriva mângâierii. Şi eu am fost cândva om! Dar vom separa necesitatea unei companii de cerinţele reproducerii.

Privi de jur împrejur.

– Am convingerea că sunteţi cu toţii destul de inteligenţi ca să vă daţi seama voi înşivă. Dar nici măcar acest lucru nu este suficient, dacă vrem să ne asigurăm de reuşita misiunii.

– Nu este? se miră Diluc.

– Bineînţeles că nu. Trăim într-un univers disperat de mic. Ne vom baza întotdeauna pe sistemele navei, şi orice greşeala sau deviere va fi urmată de o catastrofă - pe toată durata misiunii. Speranţa de viaţă a unei fiinţe umane nemodificate ajunge în medie la un secol, pur şi simplu nu am evoluat ca să gândim la scară mai mare. Dar un secol reprezintă doar o clipă în misiunea noastră. *Trebuie să asigurăm viitorul,* am susţinut mereu şi mereu. Pentru asta, avem nevoie de o continuitate a amintirilor, a scopului şi de un control mult dincolo de orizontul de un secol al echipajului nostru de pasageri.

Pasageri: era prima dată când Rusei o auzea folosind acest cuvânt.

I se păru că înţelege încotro bate. Zise cu grijă:

– Port Sol nu era o societate umană normală. Cu tot respectul. Pentru că vă avea pe voi, Faraonii, în centru.

– Da, aprobă ea, cu faţa împietrită. Şi *aceasta* este cheia.

Ridică mâna înaintea ochilor şi o analiză.

– Cu două secole în urmă, guvernatorul Qax m-a făcut ne-muritoare. Mă rog, i-am servit, dar scopul meu mai profund a fost întotdeauna să servesc omenirea. Am zburat pe Port Sol, împreună cu ceilalţi, ca să fugim de ei. Iar acum trebuie să fug din sistemul solar ca să scap de fiinţe umane. Dar continuu să servesc omenirea. Iar aceasta este continuitatea pe care o ofer eu, una care depăşeşte limitele

scalei temporale umane, care va face posibil succesul misiunii, ceea ce nici măcar Michael Poole nu a reuşit.

Diluc făcu o grimasă.

– Şi ce vrei de la noi, să te venerăm ca pe un zeu?

Se auziră murmure, nu aşa îi vorbeşti unui Faraon. Dar Andres nu păru să reacţioneze.

– Un zeu? Nu, deşi puţin respect din partea ta n-ar strica, Diluc. Oricum, nu e vorba de *mine.* Aminteşte-ţi, tratamentele anti-îmbătrânire nu le am de la vreo autoritate umană, ci de la Qax...

Structura proprie corpurilor extratereştrilor nu avea nimic în comun cu cea umană. Tehnic, erau avansaţi, dar manipularea medicală a subiecţilor umani se făcea rudimentar.

– Rata succeselor a fost doar de vreo patruzeci de procente, continuă Andres.

Îşi studie mâna, trăgând de pielea uscată.

– O, cât aş vrea să trăiesc pe toată durata misiunii, cele cincizeci de milenii, şi să văd finalizarea ei. Dar este puţin probabil să se întâmple.

Privi în jurul ei.

– Nu pot face totul singură, am ajuns la limită. Voi avea nevoie de ajutor.

Diluc înţelese brusc, şi gura i se căscă.

– Nu vorbeşti serios!

– Ba mă tem că da. Pentru binele misiunii este necesar ca *unii dintre oamenii din această încăpere să nu moară.*

Ruul, geneticianul, îşi ridică trupul înalt de pe scaun.

– Credem că e posibil. Avem tehnologie Qax.

Fără prea mult dramatism, scoase o pastilă galbenă. Urmă o tăcere lungă.

Andres zâmbi rece.

– Nu ne putem permite să murim. Noi trebuie să ne amintim, în caz că toţi ceilalţi uită. Şi trebuie să facem faţă. Trebuie să avem control social *total,* asupra absolut tuturor aspectelor importante din viaţa echipajului nostru, şi trebuie să guvernăm şi viaţa copiilor lor la fel de strict, ca să putem privi înainte. Societatea trebuie să fie la fel de rigidă ca şi pereţii ce-o înconjoară. A, putem acorda echipajului

libertate între anumite limite! Dar trebuie să stabilim nişte reguli sociale, prin care conflictele să fie reduse la neglijabil, nivelul calităţilor să fie menţinut ridicat şi, cel mai important, serviciul de mentenanţă al navei să fie inoculat fiecărui individ încă de la naştere.

– Dar cum rămâne cu drepturile celor pe care i-ai numit pasageri? întrebă Rusei. Noi, Faraonii, le vom răpi orice decizie care are sens pentru ei - şi lor, şi copiilor lor, şi copiilor copiilor lor.

– Drepturi? Drepturi? Rusei, unicul scop al unui pasager este să trăiască, să se reproducă şi să moară în ordinea firească a lucrurilor, ceea ce asigură păstrarea genelor lui pe o perioada îndelungată. Pe această navă nu e loc pentru democraţie, nu există spaţiu pentru dragoste! Un pasager nu este decât un rezervor de gene. Nu are drepturi, nu este decât o conductă prin care de transportă apa, de la izvor la chiuvetă. Cu siguranţa voi v-aţi gândit la asta. Când vom ajunge în Canis Major, când vom găsi o lume pe care să trăim şi când vom avea un mediu cu surplus de spaţiu, atunci vom putea vorbi despre drepturi.

Expresia de pe chipul ei era complexă.

– Dar veţi vedea că vom exercita controlul prin *dragoste.*

Diluc căscă gura.

– *Dragoste?*

– Ştiţi că tehnologia Qax se baza pe manipulare genetică. Nouă, Faraonilor, ni s-a promis că darul nostru va fi transmis copiilor noştri. Şi am avut copii! Dar nu direct. Cândva, eu însămi am avut un copil. Fetiţa nu a supravieţuit.

Ezită, doar pentru o secundă. Apoi continuă:

– Dar deja există gene ale nemuririi, sau cel puţin ale longevităţii, împrăştiate în rândul populaţiei, chiar şi printre voi. Acum înţelegeţi de ce a trebuit să construim aceste arce, de ce nu puteam să plecăm şi să vă abandonăm, sau doar să luăm cu noi zigoţi sau embrioni?

Îşi desfăcu braţele.

– Pentru că voi sunteţi copiii mei şi vă iubesc!

Nimeni nu se mişcă. Lui Rusei i se păru că vede lacrimi în ochii ei împietriţi. *E grotesc*, gândi.

Diluc rosti precaut:

– O voi putea lua pe Tila cu mine? Şi pe copiii noştri, dacă îi vom avea?

– Îmi pare rău, răspunse ea blând. Tila nu s-a calificat. În plus, structura socială pur şi simplu nu ar putea fi susţinută, dacă...

– Atunci nu conta pe mine.

Diluc se ridică în picioare. Ea aprobă din cap.

– Sunt sigură că nu vei fi singurul. Crede-mă, ceea ce vă ofer nu este un privilegiu.

Diluc se întoarse spre Rusei.

– Frate, vii cu mine?

Rusei închise ochii. Gândul că va muri în cele din urmă fusese pentru el o alinare, o vindecare pentru rănile din sufletul său, o uşurare a vinovăţiei pe care ştia că o va purta întreaga viaţă. Acum, până şi speranţa morţii îi era luată, pentru a fi înlocuită cu nimic, în afara unei extinderi a datoriei.

Dar îşi dădu seama că trebuia să accepte. După cum îi spusese Lora, trebuia să continue să trăiască, la fel ca o maşină, şi să-şi îndeplinească funcţiile. Din acest motiv se afla acolo, numai aşa putea ispăşi.

Ridică ochii spre Diluc.

– Îmi pare rău.

O serie de emoţii contradictorii traversară faţa fratelui său: furie, disperare, poate şi un fel de dragoste zadarnică. Se întoarse şi părăsi încăperea.

Andres se purtă ca şi cum Diluc nu ar fi existat niciodată.

– Mereu vom avea de luptat cu diferenţele culturale. Sunt o pacoste a navelor purtătoare de generaţii. Deja sunt câteva femei însărcinate, în curând vom avea primii copii, care vor trăi şi vor muri fără să cunoască altceva decât această navă. Iar peste câteva generaţii - ei bine, puteţi bănui. Mai întâi, uiţi încotro mergi. Apoi, că mergi undeva. După aceea, că te afli pe o navă, şi vei începe să o consideri universul întreg. Şi aşa mai departe! În curând, nu va mai

rămâne decât un măr putred plin de viermi, alunecând prin vid. Chiar şi marele inginer Michael Poole a trecut prin asta. Nava purtătoare de generaţii pe care el a proiectat-o pentru o mie cinci sute de ani - prima *Great Northern* - abia a ajuns şchiopătând acasă. O, poţi avea parte foarte des de câte un moment de glorie, când un canibal sălbatic urcă pe punte şi priveşte cu teamă şi respect la stele, dar asta nu reprezintă o consolare pentru ratarea misiunii.

Ei bine, acum nu se va mai întâmpla aşa. Voi, inginerii, ar trebui să ştiţi că ne apropiem de finalul fazei de călătorie pe baza teoriei unificate, gheaţa propulsoare mai are puţin până la epuizare. Înseamnă că fuzelajul navei va fi expus.

Bătu din palme şi, în mijlocul altor exclamaţii din partea echipei, podeaua amfiteatrului deveni deodată transparentă.

Rusei stătea pe un covor de stele; ceva în el se crispa.

Andres zâmbi ca răspuns la reacţia lor.

– Curând vom părăsi planul galaxiei, şi ce peisaj o să fie *atunci!* Cu un fuzelaj transparent, echipajul nostru nu va putea niciodată să uite că se află pe o navă. Cât stau eu de veghe nu vor exista schimbări de concepţie!

Când gheaţa se epuiză, motoarele fură oprite. De acum încolo, un statoreactor cu materie întunecată avea să imprime un impuls relativ blând, dar de durată.

Materia întunecată constituia cea mai mare parte a masei universului, în care „materia luminoasă” - materialul trupurilor, navelor şi stelelor - era abia o urmă. Avantajul cheie al materiei întunecate pentru proiectanţii misiunii navelor era faptul că se găsea din abundenţă mult dincolo de discul vizibil al Galaxiei şi avea să ajungă din plin pentru tot parcursul călătoriei. Dar materia întunecată interactiona cu cea luminoasă numai prin intermediul gravitaţiei. Astfel că aripi invizibile de forţă gravitaţională se desfăşurau în faţa navei. Cu o anvergură de mii de kilometri, ele acţionau ca o pâlnie, atrăgând materia întunecată în centrul gol al navei în formă de tor. Aici, concentrată, o mare parte din ea era anihilată şi golită de energia-masă, ceea ce provoca o scurgere reziduală ca masă de reacţie.

Astfel plonja Nava în întuneric.

Fu reconstruită încă o dată. Acceleraţia oferită de statoreactorul cu materie întunecată era mult mai slabă decât cea a rachetelor cu gheaţă, şi nava era rotită în jurul axei ca să se obţină o gravitaţie artificială cu ajutorul forţei centrifuge. Soluţia era veche şi rudimentară, dar funcţiona, şi pe viitor nu necesita decât o întreţinere minimală.

Rotaţia în sine constituia un punct spectaculos, o pivotare la scară mare, prin care podeaua se transforma în pereţi şi pereţii se transformau în tavane. Podeaua transparentă a amfiteatrului cu fotolii de accelerare deveni un perete plin de stele, a cărui răceală vidă Rusei o îndrăgea.

Între timp, noii „bătrâni”, cei zece care acceptaseră provocarea lui Andres, îşi începură tratamentul. Procedura era aplicată de geneticianul Ruul şi de o femeie numită Selur, medicul principal al Navei. Totul se desfăşura suficient de lent pentru ca medicii să surprindă orice reacţie adversă, sau cel puţin ei aşa sperau.

Pentru Rusei fu destul de lipsit de dureri, doar injecţii şi tablete, şi încerca să nu se gândească la nanosondele extraterestre care i se instalau în trup, curăţând toxinele responsabile de îmbătrânire, reparând defectele celulare, reprogramându-i însuşi genomul.

Munca lui continua să-l absoarbă, iar în timpul liber se afunda în studii. Toţi membrii echipajului aveau până la un anumit nivel cunoştinţe generale, dar de la cei zece noi bătrâni se aştepta să devină păstrătorii amintirilor şi înţelepciunii dincolo de cuprinderea unei vieţi umane. Aşadar, studiau absolut totul şi învăţau unul de la celălalt.

Rusei începu cu disciplinele despre care îşi imagina că vor fi cele mai importante în viitor. Studie medicina, antropologia, sociologia şi etica, ecosinteza şi toate aspectele aparaturii de menţinere a vieţii de pe Navă, funcţionarea sistemelor de propulsie, tehnici de colonizare, geografia galaxiei şi a sateliţilor ei. De asemenea, stătu de vorbă cu Andres şi absorbi cunoştinţele ei de istorie umană. Nanosistemele de origine Qax erau atât de răspândite pe

Navă, încât experienţa lui Rusei era la rândul ei foarte căutată.

Scopul lui principal continua să fie ocuparea unei părţi cât mai mari din timpul conştient cu munca. Studiul se putea extinde la infinit şi îi aducea mari satisfacţii minţii, în mod natural receptive. Descoperi că era capabil să se scufunde în aspectele ezoterice ale unei discipline timp de zile în şir, ca şi cum ar fi fost un intelect abstract, aproape uitând cine era în realitate.

Zilele trecură ca în vis, căci timpul însuşi se scurgea acum în mod diferit pentru el.

Însă vieţile placide ale Bătrânilor nu duceau lipsă de probleme. Biotehnologia Qax era departe de a fi perfectă. În primul an de tratament, unui bărbat îi cedară rinichii; supravieţui, dar trebui să fie scos din program.

Şi fu pentru toţi un şoc imens când însuşi Ruul decedă în urma unui cancer feroce, când reconstruirea tehnologică a celulelor lui începu să meargă prost.

În ziua următoare morţii, în timp ce se obişnuiau cu pierderea competenţei şi umorului său sec, Rusei decise că avea nevoie de o pauză. Ieşi din Mănăstirea Bătrânilor şi pătrunse în corpul Navei, îndreptându-se spre zona unde fratele său împreună cu Tila îşi stabiliseră căminul.

Pe toate punţile cilindrice, geografia internă fusese umplută de coridoare şi cabine, aglomerate în cercuri concentrice în jurul unor mici spaţii deschise - „pieţele satelor”. Deşi cunoştea teoria, Rusei se pierdu repede. Aşezarea pereţilor, podelelor şi tavanelor false se schimba iar şi iar, atunci când echipajul îşi reorganiza mediul.

În final, ajunse la uşa corectă, pe coridorul corect. Tocmai se pregătea să bată, când un băiat, în vârstă de vreo cinci ani, cu o claie de păr negru des, deschise uşa şi ţâşni, năpustindu-se în picioarele lui Rusei. Copilul purta o salopetă insipidă, fabricată pe Navă, care ar fi trebuit de mult reciclată, judecând după murdăria de pe ea.

Trebuie să fie Tomi, băiatul cel mare al lui Diluc, se gândi Rusei. Copilul şi Bătrânul se cântăriră reciproc în tăcere. Apoi copilul scoase limba şi fugi înapoi în cabină.

Într-o clipă Diluc se năpusti pe uşă, ştergându-şi mâinile cu un prosop.

– Pe Lethe, ce se petrece... Rusei, tu eşti! Bine-ai venit, bine-ai venit!

Rusei îşi îmbrăţişa fratele. Diluc mirosea a copil mic, a mâncare şi transpiraţie, şi fu şocat să-i observe o şuviţă cenuşie în păr. Poate că stătuse izolat mai mult decât îşi dăduse seama.

Diluc îl pofti în casă. Era un complex de cinci mici cabine interconectate, incluzând o bucătărie şi o baie. Cineva ţesuse tapiserii, unul dintre pereţi era ornat cu modele stridente, abstracte, care umpleau spaţiul.

Se aşeză pe o canapea adaptată din unul dintre fotoliile de accelerare, şi acceptă un pahar cu un fel de băutură.

– Îmi pare rău că l-am speriat pe Tomi. Presupun că am ajuns un străin.

Diluc ridică o sprânceană.

– Să-ţi spun două lucruri. Nu atât *străin*, cât *straniu*.

Îşi netezi părul cu mâna.

Rusei copie involuntar gestul, şi simţi pielea netedă. Uitase demult că primul efect secundar al tratamentului Faraonilor consta în pierderea părului; era la fel de chel ca Andres. Înconjurat mereu de alţi Bătrâni, presupunea că se obişnuise.

– Data viitoare o să-mi pun o perucă, spuse sec. Care e a doua greşeală?

– Ăla nu e Tomi. Tomi e cel mare. Acum are opt ani. A fost micul Rus, aşa îi spunem. El are cinci.

– *Cinci?*

Asistase la botezul copilului. Părea să fi fost ieri.

– Iar acum pregătim un alt botez. Ne-a fost dor de tine.

Rusei simţea cum viaţa se îndepărta de el.

– Îmi pare rău.

Tila apăru agitată, trăgând după ea un mic Rus temător şi purtând un bebeluş în braţe. Părea să fi îmbătrânit brusc, se îngrăşase, iar pe faţă îi apăruse o reţea de riduri fine. Spuse că Tomi face de mâncare - unchiul

Rusei rămânea bineînţeles la masă, nu-i aşa? - şi se aşează alături de bărbaţi, acceptând un pahar.

Vorbiră de lucruri lipsite de importanţă şi despre vieţile lor.

Diluc, ieşind ca o furtună din consiliul neoficial al lui Andres, devenise un fel de lider în noua lui comunitate. Căpitanul ordonase ca echipajul de două sute de oameni să se împartă şi să trăiască în „triburi” de circa douăzeci de persoane, fiecare locuind într-un „sat” de coridoare şi cabine. Între triburi trebuiau să existe legături libere, folosite în scopuri ca găsirea unui partener, de exemplu. În acest fel Nava era unită într-un singur „clan”. Andres spunea că această structură socială era forma cea mai comună întâlnită printre oamenii „din sălbăticie”, după expresia ei, pe toată perioada, începând cu zilele pretehnologice ale Pământului. Indiferent dacă era sau nu adevărat, până acum situaţia se păstrase stabilă.

De asemenea, Andres specificase şi sistemul de guvernare spre care trebuia să se îndrepte fiecare trib. Într-o lume atât de mică, fiecare individ trebuia preţuit pentru capacităţile sale personale şi pentru valoarea educaţiei investite în el. Oamenii erau interdependenţi, spunea Andres, iar modul în care se guvernau trebuia să reflecte acest lucru. Nici democraţia nu ar fi funcţionat, căci într-o societate de indivizi valoroşi a supune minoritatea dorinţelor majorităţii ar fi fost ceva rău. Aşadar tribul lui Diluc se conducea prin consens.

– Discutăm iar şi iar, spuse Diluc, cu un rictus trist, până cădem de acord. Uneori durează ore în şir. Odată, în mijlocul schimbului de noapte...

– Nu-mi spune că nu-ţi place, pufni Tila. Întotdeauna ţi-a plăcut să te auzi vorbind!

Deciziile cele mai importante şi mai dificile pe care trebuia să le ia tribul erau cele referitoare la reproducere. Majoritatea adulţilor stabileau căsătorii mai mult sau mai puţin monogame. Dar trebuia să existe o separare între căsătoriile pentru companie şi legăturile în scopul reproducerii. Fondul genetic era prea redus pentru a se

admite relaţii pe baza unor motive atât de superficiale ca dragostea.

Diluc îi arătă lui Rusei proiectul unui „contract social”, pe care îl pregătea pentru a legifera toate acestea.

– În primul rând, la împlinirea vârstei adulte, te supui nevoilor grupului ca întreg. De exemplu, alegerea carierei tale depinde în egală măsură de ceea ce este necesar şi de ceea ce îţi doreşti. În al doilea rând, ai copii numai dacă necesităţile o permit. Dacă suntem sub numărul optim poţi avea trei, patru sau cinci, fie că îi vrei, fie că nu, pentru a creşte numărul membrilor. Dacă suntem prea mulţi, poţi să nu ai deloc şi să mori fără urmaşi. În al treilea rând, eşti de acord să amâni momentul în care devii părinte, şi să lucrezi cât mai mult timp posibil. În acest fel maximizezi investiţia pe care tribul a făcut-o în educarea ta. În al patrulea rând, îţi poţi alege soţia cu care să ai copii, care *poate* fi aceeaşi cu care trăieşti...

– Noi am fost norocoşi, spuse Tila, entuziastă.

– Dar ea nu poate fi rudă mai apropiată decât verişoară de gradul doi. Şi trebuie să-ţi supui alegerea aprobării Bătrânilor. Adică ţie, rânji el spre Rusei. Perechea ta va fi analizată ca potrivire genetică, pentru a optimiza sănătatea fondului genetic, din toate punctele de vedere. Şi, în final, dacă eşti suficient de ghinionist să te fi născut cu vreun defect transmisibil care, propagat, ar putea dăuna şanselor Navei de a-şi încheia misiunea, trebuie să fii de acord să nu ai urmaşi deloc. Linia ta genetică să se oprească la tine.

Rusei se încruntă.

– Asta e eugenie.

Diluc ridică din umeri.

– Ce altceva putem face?

Diluc nu studiase istoria Pământului, şi fără această perspectivă Rusei îşi dădu seama că respectivul cuvânt nu purta conotaţiile îngrozitoare dintr-o anumită epocă. După cum subliniase Diluc, oricum aveau puţine alternative, dată fiind situaţia în care se aflau. Iar eugenia implica mai puţină tehnică decât ingineria genetică: era mai sigură pentru viitor.

Rusei studie proiectul.

– Şi ce se întâmplă dacă încâlci vreo regulă?

Diluc era stânjenit. Dintr-odată Rusei deveni conştient că el era un Bătrân şi, în acelaşi timp, fratele acestui om.

– O să ne gândim când o să ajungem acolo. Uite ce e, Rus, noi nu avem poliţie aici, şi nu avem spaţiu pentru închisori.

În afară de asta, fiecare dintre noi este cu adevărat esenţial pentru comunitate. Nu avem metode de constrângere. Lucrăm prin convingere, sperăm ca astfel de situaţii să fie uşor rezolvate.

Diluc vorbi şi despre problemele personale: progresele pe care le făceau băieţii la şcoală, cum Tomi urâse întotdeauna ora de curăţare a pereţilor, pe care trebuia s-o îndeplinească zilnic, în timp ce micului Rus îi plăcea, pentru că îşi făcea prieteni.

– Sunt copii buni, spuse Rusei.

– Da. Iar tu trebuie să-i vezi mai des, sublinie Diluc. Dar, să ştii, ei nu sunt ca noi. Sunt prima generaţie născută pe Navă. Sunt *diferiţi.* Pentru ei, toate poveştile noastre despre Port Sol şi Canis Major nu înseamnă decât legende şi locuri pe care nu le vor vedea niciodată. Nava este lumea *lor,* nu a noastră: noi, născuţi în altă parte, suntem aici nişte străini. Ştii, mă tot gândesc că am luat o înghiţitură mai mare decât putem mesteca, cu toată planificarea lui Andres. Deja lucrurile scapă de sub control. Nu-i de mirare că navele purtătoare de generaţii au eşuat mereu!

Rusei încercă să răspundă deschiderii lor, dăruindu-le ceva din sine. Dar descoperi că avea foarte puţine de spus. Mintea sa era plină de studii, dar existau foarte puţine incidente *umane* în viaţa lui. Ca şi cum nu ar fi fost deloc viu, se gândi demoralizat.

Diluc fu îngrozit când află despre moartea lui Ruul.

– Geneticianul ăla încrezut... Presupun că într-un fel era normal să dispară el primul. Dar nu te lăsa doborât, frate.

Dintr-un impuls se întinse spre Rusei şi puse mâna pe umărul fratelui său.

– Ştii, pentru mine e suficient ce am: Tila, copiii, căminul pe care îl construim împreună. E bine să ştii că vieţile noastre servesc unui ţel mai înalt, dar sunt fericit cu ce am. Poate nu sunt prea imaginativ, ce crezi?

Sau poate ca eşti mai uman decât mine, gândi Rusei.

– Toţi trebuie să facem alegeri.

Diluc spuse precaut:

– Dar tu încă poţi face o alegere diferită.

– Ce vrei să spui?

Se aplecă.

– De ce nu renunţi? Nenorocita asta de nano-medicină Qax, anti-îmbătrânirea asta oribilă - eşti încă tânăr, te poţi retrage, îţi poţi curăţa mizeriile din organism, să-ţi crească părul la loc, sa găseşti o femeie cumsecade care să te facă iar fericit...

Rusei încercă să-şi păstreze chipul inexpresiv, dar nu reuşi.

Diluc dădu înapoi.

– Iartă-mă! Tu încă ţi-o aminteşti pe Lora.

– Întotdeauna mi-o voi aminti. N-am ce face.

– Am trecut cu toţii printr-o experienţă extraordinară, spuse Tila. Presupun că reacţionăm în mod diferit.

– Da.

Tila, îşi aminti el, lăsase în urmă un copil.

Diluc îl privi în ochi.

– N-o să părăseşti niciodată Mănăstirea, nu-i aşa? Pentru că niciodată n-o să fii capabil să-ţi arunci din spate povara asta de vinovăţie.

Rusei zâmbi.

– E atât de evident?

Tila era o gazdă delicată. Percepu stânjeneala lui şi începu să vorbească despre vremurile trecute, despre zilele de pe Port Sol. Dar Rusei se simţi uşurat când Tomi, iraţional de înalt, intră să anunţe că masa era gata, uşurat să treacă în grabă prin mâncare şi să plece, uşurat să se închidă din nou în calmul monastic şi lipsit de nerv al Mănăstirii.

Avea să-şi reamintească de acea vizită dificilă mult mai târziu, când un băiat veni să-l caute.

Cu trecerea timpului, Bătrânii se retraseră din echipaj. Îşi repartizaseră o zonă de locuit izolată. Se găsea aproape de axul Navei, unde gravitaţia artificială era puţin mai scăzută decât spre margini, o concesie făcută muşchilor şi oaselor care era de aşteptat să slăbească pe parcursul secolelor. Ruul numise ironic acest refugiu „Mănăstire”. Bătrânii erau scutiţi de muncile zilnice la care era supus restul echipajului, chiar şi de curăţenie. În curând, deveni greu de evitat sentimentul că echipajul exista numai pentru a-i servi pe ei.

Bineînţeles, totul făcea parte din grandiosul plan social al lui Andres, în final trebuia să existe o „distanţă de respect”, cum spunea ea, între Bătrâni şi pasageri. Dar Rusei se întreba dacă o anumită distanţare nu ar fi fost inevitabilă. Îmbătrânirea diferenţiată dintre pasageri şi Bătrâni deveni vizibilă surprinzător de repede. Când un Bătrân întâlnea un pasager, vedea un chip care se va fărâmiţa în curând sub apăsarea vârstei şi va dispărea, pe când pasagerul vedea o figură misterios de neschimbată, care va asista la evenimentele care se vor petrece mult după moartea lui. Rusei observa cum prieteniile se şterg şi relaţiile amoroase se sting sub apăsarea acestui stres.

Cu toată izolarea în continuă creştere, siliţi să-şi ţină reciproc companie, Bătrânii nu alcătuiau un club de prieteni. Toţi erau oameni inteligenţi, ambiţioşi, altfel nu ar fi putut fi aleşi în cercul intim al lui Andres, şi întotdeauna existau unele tensiuni şi certuri. Doctor Selur sublinie cu sarcasm că păreau blocaţi într-o gaşcă de academicieni invidioşi, *pentru totdeauna.*

Dar Bătrânii erau însă prudenţi unul cu altul, gândi Rusei, întotdeauna în adâncul minţii lui exista gândul că va trebui să trăiască alături de aceşti oameni timp îndelungat. Aşadar se străduia să nu-şi facă duşmani - şi nici să nu se apropie prea mult de cineva. Eternitatea alături de persoana iubită era un lucru, dar alături de o fostă iubire ar fi fost un iad. Mai bine să fie o situaţie insipidă, dar tolerabilă.

Viaţa se organiza. În calmul Mănăstirii timpul trecea lin, fără suferinţe.

Într-o zi, un băiat bătu timid la uşă, întrebând de Rusei. Avea aproximativ şaisprezece ani.

Rusei crezu că îl recunoaşte. Petrecuse mult timp în singurătate, iar abilităţile lui sociale erau ruginite, dar încercă să se concentreze şi să-l întâmpine pe băiat cu căldură.

– Tomi! Nu te-am mai văzut de mult.

Ochii băiatului se măriră.

– Numele meu e Poro, domnule.

Rusei se încruntă.

– Dar în ziua în care am venit în vizită la voi... ne-ai pregătit masa, mie, lui Diluc şi Tilei, în timp ce micul Rus se juca...

Dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă, îşi spuse în sinea lui, nu era sigur *cât* de mult timp, şi tăcu.

Băiatul părea să se fi pregătit pentru aşa ceva.

– Numele meu e Poro, zise ferm. Tomi a fost...

– Tatăl tău.

– *Bunicul* meu.

Deci acesta era strănepotul lui Diluc. *Pe Lethe, cât timp am petrecut închis în cutia asta?*

Băiatul privea de jur împrejurul Mănăstirii. Ochii nu clipeau, buzele îi erau retrase într-un rictus nervos. Nici unul dintre Bătrâni nu dădea dovadă de empatie şi căldură, în special faţă de pasageri, dar deodată Rusei se simţi de parcă ar fi privit locul acela prin ochii băiatului.

Mănăstirea semăna probabil cu o bibliotecă. Sau cu o cameră de spital. Bătrânii stăteau în fotoliile lor sau se plimbau încet în liniştea camerei, calculându-şi fiecare pas ca să reducă riscul de a-şi vătăma trupurile fragile şi preţioase. Aşa fusese încă dinainte de a se naşte Poro, creaturile acelea mucegăite urmărindu-şi intersele lor reci. *Şi eu, care odată am iubit-o pe Lora, nu cu mult mai în vârstă decât acest copil, fac parte din nemişcarea asta prăfuită.*

– Ce doreşti, Poro?

– Diluc e bolnav. Vrea să te vadă.

– Diluc?...

– Fratele dumitale.

Se dovedi că Diluc era mai mult decât bolnav; era pe moarte.

Aşadar Rusei merse cu băiatul, păşind în exteriorul Mănăstirii pentru prima dată în ani şi ani.

Nu se mai simţea confortabil acolo. Pasagerii care făcuseră parte din echipajul iniţial muriseră în ritm constant, urmând o curbă demografică nu foarte diferită de ceea ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi putut rămâne pe Port Sol. Rusei se obişnuise sa vadă chipurile pe care le cunoştea din copilărie fărâmiţându-se din cauza vârstei şi dispărând din faţa lui. Totuşi, fusese şocat atunci când prima generaţie ajunsese la vârsta bătrâneţii şi, întrucât mulţi dintre ei aveau cam aceeaşi vârstă în momentul lansării, decesele urmară într-un val.

În acelaşi timp, totul la noua generaţie era *diferit,* modul în care reconstruiseră arhitectura internă a Navei, felul în care se purtau unul cu celălalt, coafurile, chiar şi limbajul, care era încărcat de un argou gutural.

Infrastructura de bază a navei rămăsese bineînţeles neschimbată. Într-un anumit fel ajunse să se identifice cu acel nivel al realităţii mult mai mult decât cu schimbările trecătoare, de moment, aduse de pasageri. Deşi simţurile lui se toceau încet, tratamentul Qax încetinea îmbătrânirea, dar nu o oprea complet, i se părea că devine din ce în ce mai conectat la zgomotele şi vibraţiile subtile ale Navei, la toanele şi capriciile ei mecanice. Pasagerii veneau şi plecau, iar ceilalţi Bătrâni erau indivizi penibili, dar Nava în sine îi era un prieten statornic, care nu îi cerea decât să-i pese.

Bineînţeles, pasagerii îl cunoşteau. Se holbau la el curioşi sau ireverenţioşi - sau, în cel mai rău caz, cu teamă.

În timp ce mergeau, observă că băiatul avea o vânătaie pe frunte.

– Ce ai păţit?

– Am fost pedepsit.

Poro îşi feri ochii ruşinat. Unul dintre profesori îl lovise cu o riglă pentru o „imprudenţă”, adică pentru că pusese întrebări prea profunde.

Exista un paradox în filozofia educaţiei la bordul Navei. Elevii trebuiau să fie suficient de inteligenţi ca să fie capabili să înţeleagă şi să menţină sistemele Navei. Dar nu era loc de extindere sau inovaţie. De obicei, lucrurile se făceau într-un singur fel: aşa învăţai, şi nu obiectai. Se descoperi rapid că educaţia trebuia să fie restrictivă, iar curiozităţii nu i se permitea să scape de sub control; învăţai numai necesarul, ţi se spunea să nu mai pui alte întrebări, să nu explorezi.

Rusei ştia că nu se putea altfel. Dar nu agrea ideea ca elevii să fie supuşi prin bătaie. Poate ar fi bine să vorbească cu Andres să fie formulată o nouă politică.

Ajunseră la satul-coridor al lui Diluc şi la uşa cunoscută.

Tila încă mai trăia, deşi era adusă de spate, cu părul de un alb orbitor şi faţa ca o mască ridată.

– Mulţumesc că ai venit, şopti ea, şi luă mâna lui Rusei în mâinile ei. Ştii, au rămas atât de puţini dintre noi, atât de puţini care nu s-au născut pe Navă. Iar el întreabă de tine continuu.

Rusei îi strânse mâna, rezervat, stânjenit. Îi lipsea experienţa cu oamenii, cu emoţiile, în faţa acestei femei cu inima zdrobită se simţea profund nepotrivit.

Înainte să-şi vadă fratele fu întâmpinat de o serie de autorităţi ale tribului. Bărbaţi corpolenţi şi femei în haine cafeniu-deschis, fabricate pe Navă, se adunară în jurul lui cu expresii solemne. Saluturile fură lungi şi complicate. Pasagerii dezvoltaseră ritualuri elaborate pentru fiecare eveniment social: întâlniri, petreceri, mese. Rusei înţelegea valoarea unor asemenea ritualuri, care ocupau timpul şi reduceau fricţiunile sociale. Dar îi era greu să ţină pasul cu regulile în continuă schimbare. Singurul aspect constant era că aceste jocuri politicoase deveneau din ce în ce mai elaborate - şi era foarte uşor să faci ceva greşit şi să aduci ofensă.

Autorităţile păreau, pe cât se vedea, îngrijorate de perspectiva pierderii lui Diluc.

Impunerea de către Andres a „conducerii prin consens” nu fusese prea eficientă. În duzina de triburi ale

Navei existau certuri nesfârşite, care paralizau luarea deciziilor. Din loc în loc indivizi puternici începuseră să pună mâna pe putere, mai mult sau mai puţin pe faţă. Pe Andres nu o preocupa prea mult aspectul, atâta timp cât treaba era făcută şi regulile de bază respectate: indiferent cine era la putere trebuia să obţină aprobarea Bătrânilor, şi astfel Andres şi echipa ei exercitau încă o influenţă moderatoare.

Însă situaţia în tribul lui Diluc era mult mai subtilă. Ca frate al unui Bătrân, el avea o carismă unică, şi se folosise de aceasta pentru a-şi împinge tovarăşii spre concluzii la care altfel nu ar fi ajuns. Fusese un conducător, dar unul dintre cei buni, gândi Rusei, unul care condusese din umbră, invizibil. Acum urma să plece dintre ei, şi oamenii ştiau că le va lipsi.

Odată scăpat de autorităţi, Bătrânul fu prezentat copiilor lui Diluc, nepoţilor, strănepoţilor. Parcurseră cu toţii ritualuri şi mai elaborate de-la-pasager-la-Bătrân, chiar şi copiii cei mai mici, cu o intensitate lipsită de zâmbet pe care Rusei o găsi deranjantă.

În sfârşit, ezitant, intră în apartamentul lui Diluc.

Camerele erau aproape la fel cum şi le amintea, deşi tapiseriile de pe pereţi se schimbaseră. Diluc zăcea pe un pat, acoperit cu o pătură roasă. Rusei fu şocat să constate cât slăbise fratele său odată cu înaintarea în vârstă. Putea vedea, chiar şi prin pătură, umflătura tumorii din stomac care îl ucidea.

Crezuse că Diluc doarme. Dar el deschise un ochi.

– Salut, Rusei, spuse cu un glas hârâit. Ticălosule.

– Îmi pare rău...

– N-ai mai trecut pe aici de cincizeci de ani.

– Nu chiar aşa de mult.

– Cincizeci de ani. *Cincizeci de ani!* Nu e chiar...

Se întrerupse, tuşind.

-...Nu e o Navă chiar atât de mare.

Statură de vorbă, aşa cum făceau pe vremuri. Diluc povesti anecdote dezlânate despre nepoţii şi strănepoţii lui, toţi selectaţi genetic, toţi nişte copii minunaţi.

Rusei vorbi despre o prăpădire printre Bătrâni.

Diluc făcu o grimasă.

– Deci chiar şi nemuritorii mor.

Întinse mâna. Rusei o prinse, oasele erau fragile, carnea aproape dispăruse.

– Ai grijă de ei.

– De cine?

– De toţi. Ştii tu. Şi ai grijă de tine.

Ridică ochii spre fratele său, iar Rusei văzu în ochii lui milă - milă de *el,* din partea unui om îmbătrânit, pe moarte.

Nu suportă să stea mai mult de câteva minute.

Prăpădirea Bătrânilor avusese o multitudine de cauze, dupa spusele doctorului Selur, dar Andres pufnise dispreţuitor.

– Am mai văzut aşa ceva. Hai s-o numim dorinţă de moarte. Ajungi la o vârstă la care trupul tău ştie că e timpul să mori. Tu accepţi. Poate e un fel de programare neurală, o liniştire în faţa inevitabilului.

Râse înfundat, îmbătrânea şi ea, acum nu mai avea dinţi.

– Tratamentele Qax nu au nici un efect în asemenea situaţii. Pier astfel mult mai mulţi aşa-zisi nemuritori decât vă imaginaţi. Ciudat, nu-i aşa? Longevitatea s-a dovedit a fi o problemă a minţii la fel ca a trupului.

Rusei petrecuse câţiva ani într-o vagă îngrijorare, întrebându-se dacă şi când propriul lui program mental de căutare a întunericului se va face prezent. Dar nu se întâmplă nimic, şi el îşi puse întrebarea dacă nu cumva avea o forţă nebănuită sau, poate, o deficienţă.

Încercă să discute despre sentimentele lui în privinţa morţii lui Diluc, dar Andres îl descurajă.

– A fost un laş care a evitat să-şi facă datoria. Oricum, e mai bine că primii membri ai echipajului s-au dus cu toţii. *Ei* ne-au considerat întotdeauna egali, într-o oarecare măsură. Aşa că au opus rezistenţă ideilor noastre, conducerii noastre. Era firesc. Pentru noua generaţie suntem ceva cu totul străin, şi asta îi face mai maleabili. Iar cei noi nu au suferit trauma de a vedea Port Sol făcut fărâme în faţa ochilor. Traumele psihologice au rădăcini adânci, Rusei, nu eşti singurul... Cei din noua generaţie sunt sănătoşi, adaptaţi mediului de pe Navă, pentru că nu

cunosc nimic altceva. Când nu vor mai rămâne decât ei, vom fi în sfârşit capabili să scuturăm lucrurile aşa cum trebuie pe aici. O să vezi.

Rusei se întoarse liniştit la studiile lui, departe de complicaţiile omenirii. Din nou, timpul se scurse lin pe lângă el, şi ziua aceea dificilă, se retrase în cotloanele umbroase ale memoriei sale.

Nici o altă rubedenie nu mai veni vreodată să-l vadă.

-...Rusei. Rusei!

Glasul era aspru - glasul lui Andres.

Dormise adânc în ultimele zile, şi-i luă o eternitate să se trezească. Luptându-se să iasă la lumină, înotă prin straturi de vise şi amintiri, până când diferenţa între ce era real şi ce nu deveni confuză. Bineînţeles ştia întotdeauna *unde* de află, chiar şi în cel mai profund somn. Se afla pe Navă, mormântul lui plutind în derivă. Dar niciodată nu-şi putea aminti *când.*

Încercă să se ridice în capul oaselor. Canapeaua răspunse la mişcările lui slabe, şi partea din spate îl săltă uşor. Privi în jur, în semiîntunericul auriu al Mănăstirii. Erau acolo trei Canapele, nişte dispozitive mecanice voluminoase, jumătate pat şi jumătate sistem de ajutor medical: numai trei, pentru că numai trei dintre Bătrâni mai erau în viaţă.

Cineva se mişca în jurul lui. Era un pasager, desigur, o femeie tânără. Îşi ţinea ochii plecaţi, şi mâinile ei fluturau într-un ritual de salut combinat cu scuze. O concedie cu un gest scurt, se putea consuma o zi întreagă cu astfel de prostii.

Andres îl privea cu ochii ei vii de pe faţa ruinată. Părea o insectă imensă, în coconul ei de pături.

– Ce-i? se răsti el.

– Salivezi, spuse ea cu blândeţe. Nu de faţă cu pasagerii, Rusei.

Iritat, îşi şterse bărbia cu mâneca.

– A, continuă ea, fără să schimbe tonul, Selur a murit.

Această veste, anunţată cu atâta lejeritate, fu ca un pumn în piept. Se întoarse greoi, împiedicat de pături şi

echipamentele de menţinere a vieţii. Canapeaua doctoriţei era înconjurată de pasageri care îi mutau trupul ca de mumie. Lucrau în linişte, cu grijă, respectuoşi. Văzu ca prin ceaţă că tremurau.

– Nu mi-a plăcut prea mult de ea, spuse Rusei.

– Ai mai spus asta. De multe ori.

– Totuşi, o să-mi lipsească.

– Da. Am mai rămas doi. Rusei, trebuie să vorbim. Avem nevoie de o nouă strategie în relaţiile cu pasagerii. Trebuia să fim nişte figuri care impun respect. Uită-te la noi. Uită-te la biata Selur! Nu trebuie să le mai permitem să ne vadă aşa.

El aruncă o privire îngrijorată pasagerilor.

– Nu-ţi fă probleme. Nu ne înţeleg. Modificările lingvistice.

– Trebuie să avem contacte cu ei. Pentru ei, noi reprezentăm vârful piramidei autorităţii, aşa ai spus întotdeauna.

– Asta şi suntem, iar lucrurile trebuie să rămână aşa. Dar nu cred că e bine să mai permitem accesul pasagerilor aici. Maşinile ne pot menţine în viaţă. Lethe ştie că există destule piese de schimb, acum când au rămas atâtea Canapele goale! Sugerez să...

– Tacă-ţi fleanca! replică el tăios. Ai rămas la fel ca întotdeauna, vrăjitoare bătrână. Mereu ai vrut să-mi bagi pe gât o soluţie înainte ca eu să înţeleg măcar natura problemei. Lasă-mă să-mi adun gândurile.

– Tacă-ţi fleanca, tacă-ţi fleanca, îl maimuţări ea, grotesc.

– Gura!

Închise ochii să n-o mai vadă şi se lăsă pe spate pe Canapea.

Printr-un implant în ceafă primea informaţii despre corpul său, despre Navă şi despre universul de dincolo de ea.

Desigur, mai întâi corpul, acea bio-maşinărie uzându-se încet, devenită temniţa lui. Vestea bună era că, la mai mult de două secole după moartea fratelui său, îmbătrânirea lentă ajunsese la capăt. De la ultima

verificare, cu o lună în urmă - pe Lethe, părea ca ieri, oare cât dormise -, nimic nu se înrăutăţise în mod considerabil. Dar el era închis în trupul unul bătrân de nouăzeci de ani, adică un om fragil. Dormea aproape tot timpul, intervalele de luciditate erau extrem de rare, şi în acest timp Canapeaua îl hrănea, înlătura deşeurile, îl întorcea uşor de pe o parte pe alta şi îi mişca membrele subţiri ca nişte nuiele. Iar la fiecare câteva luni primea o transfuzie de sânge, ofrandă către Bătrâni din partea pasagerilor recunoscători din afara Mănăstirii. Ar fi putut foarte bine să se afle în comă, se gândi morocănos.

Vârsta lui era lipsită de sens, condiţia lui, plictisitoare. Trecu rapid mai departe.

Ochiul lui Virtual colinda pe Navă. În ciuda trecerii secolelor, aşezarea fizică a satelor-coridoare era neschimbată de pe vremea lui Diluc, cu excepţia unor detalii, aceleaşi coridoare se intersectau în jurul „pieţei satului”. Dar oamenii se schimbaseră, ca întotdeauna, tinerii înfloreau, bătrânii se stingeau.

Autarhul pe care şi-l amintea de la ultima inspecţie îşi păstra încă funcţia. Era un bătăuş solid, care îşi spunea Ruul, o sfidare subtilă a diferitelor inhibiţii faţă de folosirea numelui unui Bătrân, chiar şi mort de multă vreme. El cel puţin părea să nu fi îmbătrânit prea mult. Flancat de două dintre soţii, primea un şir de petiţionari, toţi căutând „înţelepciunea” Autarhului în privinţa unor probleme minore. Era sever şi eficient, şi din ceea ce ascultă Rusei - cu toate că limbajul alterat în timp era greu de descifrat - nu putu detecta vreo eroare de doctrină în asprimea concisă a Autarhului.

Permise ochiului Virtual să treacă mai departe.

Îi urmări pe săteni văzându-şi de treburile lor. Patru dintre ei frecau pereţii de murdărie, făcând cu schimbul în fiecare zi. Doi oficiali rotofei discutau o problemă de etichetă, cu manierisme complexe şi consumatoare de timp. Apăruseră câteva noi lucrări artistice pe pereţi, multe dintre ele fiind picturi care dădeau o înşelătoare perspectivă în adâncime, cu scopul de a face coridoarele Navei să pară mai mari decât erau. O femeie îngrijea o „grădină” din

bucăţele de polimeri reciclaţi, lucrând formaţiuni elaborate cu o mică greblă de metal. Aceşti pasageri, născuţi pe Navă de generaţii, nu auziseră niciodată de grădinile Zen şi redescoperiseră singuri această formă de artă miniaturală.

Un grup de copii învăţa să dezasambleze şi să întreţină un ventilator de aerisire, psalmodiau denumirile părţilor componente, învăţându-le pe de rost. Rusei ştia că nu vor mai învăţa nimic altceva. Era un element de *principiu:* nimic despre cum funcţionează ventilatorul ca întreg sau cum se încadra el în sistemele mai mari ale Navei însăşi. Erai învăţat numai ceea ce trebuia să ştii.

Toţi erau ocupaţi, concentraţi asupra treburilor. Unii păreau chiar fericiţi. Dar lui Rusei totul i se părea lipsit de strălucire, toţi sătenii îmbrăcaţi în haine cafenii, fabricate pe Navă, cu vieţile limitate de pereţii lustruiţi ai Navei. Chiar şi limbajul lor era redus, şi devenea din ce în ce mai redus. Pasagerii nu aveau cuvinte pentru *orizont* sau *cer,* dar în compensaţie existau peste patruzeci de cuvinte descriind gradele de dragoste.

Pe când supraveghea satul, statisticile i se derulau în faţa ochilor într-o coloană strălucitoare. Totul era convenţional, privit dintr-o perspectivă mai largă. Operaţiunile de întreţinere se menţineau la un nivel satisfăcător. Regulile de reproducere impuse de Autarh şi omologii lui din alte sate erau respectate, iar amestecul genetic era rezonabil.

Situaţia era stabilă. Dar în satul lui Diluc numai Autarhul era liber.

Visul lui Andres, nefiresc de naiv pentru ea, despre comunităţi respectuoase, autoguvernându-se prin consens, abia dacă supravieţuise morţii lui Diluc. În toate satele persoanele cu caractere puternice preluaseră rapid controlul, şi în majoritatea cazurilor se instalaseră pe sine şi familiile lor drept conducători ereditari. Andres bombănise când aflase, dar sistemul social era evident unul stabil, iar în cele din urmă Bătrânii, în mod subtil, împrumutau Autarhilor propria lor autoritate mistică.

Însă Autarhii se îndepărtau încet de popoarele lor.

Unii „pasageri” se dovediseră întotdeauna mai longevivi decât ceilalţi. Se părea că modificările Qax în genomul Faraonilor se transmiseseră într-adevăr generaţiilor următoare, chiar dacă imperfect, şi acel complex de gene, o tendinţă către longevitate, îşi făcea simţită prezenţa. Autarhii îşi căutau parteneri provenind din familii care arătau astfel de tendinţe.

Aşadar, în timp, Autarhii şi urmaşii lor aveau să îmbătrânească mai încet decât pasagerii supuşi lor.

Era vorba doar de selecţie naturală, argumentase Andres. Oamenii întotdeauna îşi foloseau puterea pentru ca genele lor să fie favorizate. În mod tradiţional, făceai tot posibilul să ai cât mai mulţi urmaşi. Dar dacă erai Autarh, în spaţiul închis al Navei, ce era de făcut? Evident nu era loc pentru un roi de prinţi, bastarzi sau legitimi. În plus, regulile de sănătate genetică ale Bătrânilor nu permiteau aşa ceva. Aşadar autarhii căutau să-şi domine supuşii prin propriile lor vieţi îndelungate, nu prin numărul urmaşilor.

Andres părea să găsească acest lucru oarecum interesant din punct de vedere intelectual. Rusei se întreba ce avea să se întâmple dacă situaţia continua.

Permise conştiinţei să se întoarcă la trupul lui. Când îşi reveni, o descoperi pe Andres privindu-l, aşa cum făcea de multe ori.

– Deci tu crezi că ar trebui să schimbăm lucrurile.

– Trebuie să facem ceva cu Autarhii. Rusei, unii dintre ei sunt nişte indivizi duri, şi îşi închipuie că sunt încă şi mai duri. Dacă încep să creadă că noi suntem slabi, de exemplu, dacă dormim trei zile înainte de a da un răspuns la o întrebare simplă...

– Înţeleg. Nu le putem permite pasagerilor să ne vadă.

Oftă, iritat.

– Dar cum altfel putem face? Să împărţim sentinţe prin voci lipsite de trup n-o să meargă. Dacă nu ne văd, vor uita curând cine suntem.

Curând în limbajul Bătrânilor însemna o generaţie sau două.

– Corect, admise ea. Deci trebuie să ne personificăm autoritatea. Ce zici de asta?

Gesticula slab, şi deasupra capului ei se formă o imagine în Virtual.

Îl reprezenta pe Rusei. Acolo era un bărbat tânăr, cu braţele cufundate până la coate într-un banc de nano-hrană, lucrând ca să facă Nava sigură pentru lunga călătorie. Apoi era un Bătrân mai tânăr, complet chel, împărţind sfaturi pasagerilor recunoscători. Existau chiar şi imagini cu el din zilele de demult, dinainte de lansare, imagini cu el alături de o Lora zâmbitoare.

– Unde le-ai găsit?

Ea pufni.

– În jurnalul Navei. În propria ta arhivă. Haide, Rusei, după atâta timp nu prea mai avem secrete unul faţă de celălalt! Oricum, drăguţă fată.

– Da. Cum intenţionezi să le foloseşti?

– O să le arătăm pasagerilor. Te vom prezenta în cea mai bună lumină, Rusei, în culmea puterii, mergând pe aceleaşi coridoare cu ei, ca fiinţă umană, însă *mai mult* decât umană. Asta vrem: implicarea în vieţile lor mărunte, empatie, dar şi respect. Vom da un chip vocii tale.

El închise ochii. Desigur, avea sens, logica lui Andres era neîndurătoare, dar întotdeauna validă.

– Dar de ce eu? Ar fi mai bine dacă amândoi...

– N-ar fi înţelept. N-aş vrea să mă vadă murind.

Îi luă ceva timp până să înţeleagă că Andres, prima dintre Faraoni, ceda. Rusei găsi asta de neconceput: moartea ei ar fi însemnat prăbuşirea unui stâlp al universului.

– Dar nu o să mai vezi destinaţia, spuse el morocănos, ca şi cum ea ar fi făcut o alegere greşită.

– Nu, admise ea răguşit. Dar *Mayflower* va ajunge acolo! Priveşte în jur. Nava funcţionează perfect. Societatea proiectată de noi e stabilă şi-şi îndeplineşte misiunea de a păstra liniile de sânge. Iar *tu,* tu vei fi întotdeauna cel mai inteligent dintre toţi. Tu vei vedea totul. E suficient pentru mine.

Era adevărat, presupuse Rusei. Scopul ei fusese împlinit, Nava şi echipajul său funcţionau exact aşa cum visase Andres întotdeauna. Dar se scurseseră numai două

sute cincizeci de ani, numai *jumătate dintr-o sutime* a înspăimântătorului deşert de timp pe care trebuiau să-l traverseze ca să ajungă la Canis Major, iar acum, după câte se părea, avea să facă restul călătoriei singur.

– Nu, nu eşti singur. Întotdeauna vei avea Nava...

Da, Nava, tovarăşul lui fidel. Deodată tânji să scape de nesfarşiţele complicaţii ale umanităţii şi să se cufunde în imensul său calm tehnologic. Se lăsă pe spate în Canapea şi permise minţii să-i colinde prin inelul aglomerat al fuzelajului, prin trupurile statoreactoarelor pulsânde şi prin aripile gravitaţionale subţiri, în spatele cărora naviga Nava.

Privi în urmă. Nava acoperise numai o fracţiune din epopeea sa, dar urca deja deasupra planului galactic, iar Miezul, inima densă a galaxiei, se ridica precum un soare dintre dârele de praf ale braţelor sale spirale. Era o imagine uluitoare, reconfortantă.

Când reveni din visele sale intergalactice, Andres dispăruse, Canapeaua ei era dezmembrată pentru recuperarea pieselor de schimb, şi trupul mutat în cuvele de reciclare.

Rusei fu trezit din somnul lung de faţa unui băiat, o faţă schimonosită de furie, îndreptată asupra *lui.*

În adâncul sufletului, Rusei întrevăzuse apropierea revoltei. Existaseră toate semnele: deteriorarea structurilor sociale ale pasagerilor, acumularea tensiunilor. Era de neevitat.

Dar fusese atât de greu pentru el să dea atenţie vieţilor scurte ale pasagerilor, limbajului şi obiceiurilor de neînţeles, preocupărilor minore şi ciorovăielilor. La urma urmelor, Hilin era un băiat care făcea parte din a patruzeci şi cincea generaţie de la lansare: *patruzeci şi cinci de generaţii,* pe Lethe, aproape o mie de ani...

Însă faptele băiatului îl siliră să-şi îndrepte atenţia asupra lor.

Hilin avea şaisprezece ani când începuse totul. Se născuse în satul-coridor al lui Diluc.

Deja Autarhii din diferite sate se căsătoriseră între ei pentru a forma o reţea perfectă de putere. Trăiau în medie

de două ori mai mult decât supuşii lor şi instituiseră monopol asupra rezervelor de apă ale Navei. Un imperiu al apei condus de gerontocraţi: controlul era absolut.

Hilin nu făcea parte din neamul Autarhilor locali, familia lui era săracă şi lipsită de putere, ca toţi supuşii. Dar păreau să-şi accepte soarta. Pe când se juca pe coridoarele ale căror podele de polimeri fuseseră tocite de generaţii întregi de paşi, Hilin ieşise în evidenţă ca un copil vesel, isteţ. Când era mic, părea maleabil, alăturându-se cu voioşie frecării pereţilor atunci când îi venea rândul şi acceptând loviturile profesorilor, când punea întrebări imprudente.

Avusese întotdeauna o fascinaţie bizară faţă de personalitatea lui Rusei - sau mai degrabă faţă de prezenţa semi-mitică portretizată pentru săteni de ecranele ciclice Virtual. Hilin absorbise povestea nobilului Bătrân care fusese forţat să aleagă între o viaţă în slujba unei nesfârşite datorii şi iubita lui Lora, un model nemuritor pentru cei pe care îi conducea.

Pe măsură ce creştea, educaţia lui Hilin înflorea. La paisprezece ani fusese inclus într-o castă a elitei. Întrucât standardele intelectuale erau în declin, literatura fusese abandonată, şi aceşi gânditori călugări păstrau acum în amintire orice aspect semnificativ privind funcţionarea Navei şi propria lor societate. Acest proiect vital începea la paisprezece ani şi nu era de aşteptat să se încheie decât pe la vreo cincizeci de ani, când o nouă generaţie era gata să preia ştafeta.

Rusei îi numea sec pe aceşti gânditori răbdători Druizi: nu era interesat de numele pe care şi le dădeau pasagerii, care oricum aveau să se schimbe în clipirea unei generaţii. Aprobase această practică atunci când apăruse. Toată această memorizare infinită era un mod minunat de utilizare a unor vieţi fără sens şi stabilea o bază de putere care să rivalizeze cu Autarhii.

Din nou Hilin se remarcă, şi obţinu o recunoaştere druidică după alta. Nici chiar relaţia toridă cu Sale, o fată dintr-un sat învecinat, nu-l sustrase de la studii.

Când veni timpul, cuplul ceru familiilor acceptul să plece pentru a întemeia o familie, şi acesta le fu acordat. Se duseră la Autarh pentru permisiunea de a avea copii. Spre bucuria lor, se dovediră suficient de potriviţi genetic, conform hărţilor păstrate în încăpătoarea memorie a Druizilor, şi li se permise şi acest lucru.

Dar cu toate acestea Druizii interziseră căsătoria.

Hilin află îngrozit că era din cauza rezultatului ultimei evaluări druidice, un test general de inteligenţă şi potenţial. Eşuase nu pentru că scorul său ar fi fost prea slab, ci *prea bun.*

Cugetând, Rusei înţelese. Eliminarea eugenică a slăbiciunilor fusese în general aplicată cu înţelepciune. Dar duopolul Autarhi-Druizi încerca eliminarea celor prea inteligenţi, curioşi, a oricui s-ar fi putut dovedi rebel. Rusei ar fi curmat această practică, dacă ar fi observat-o. Dacă ar fi continuat, populaţia pasagerilor ar fi devenit pasivă, apatică, uşor de manipulat de către Autarhi şi Druizi, dar nefolositoare pentru scopurile mai largi ale misiunii.

Pentru Hilin era prea târziu. I se interzisese să o mai vadă vreodată pe Sale. Iar slujbaşii Autarhilor îi spuseră că ordinul îl dăduse însuşi Bătrânul, adică Rusei, care visa fără să ştie nimic.

Hilin petrecu ore lungi în anexa ca un altar, unde Virtualul lui Rusei era rulat neîncetat. Încercă să înţeleagă. Îşi spuse că înţelepciunea Bătrânului o depăşea pe a sa, despărţirea trebuie sa fi fost soluţia optimă, indiferent câtă durere îi provoca, încercă să-şi găsească alinare în faptul că vedea o paralelă între propria lui poveste de dragoste condamnată şi cea a lui Rusei şi a pierdutei sale Lora. Dar înţelegerea nu venea, iar uluirea şi suferinţa se transformară curând în resentiment. Şi furie.

În disperarea sa, încercă să distrugă altarul.

Drept pedeapsă, Autarhul îl închise într-o celulă timp de două zile. Hilin ieşi din arest aparent supus, dar gata să explodeze în interior. Din nou Rusei se autocritică, fiindcă nu văzuse pericolele implicate de o astfel de situaţie.

Dar acum îi era greu să vadă indiferent ce.

Sistemul său nervos central se deteriora lent, după cum îl informa Canapeaua. Îşi putea încă mişca braţele şi picioarele - cu un cadru, putea chiar să meargă -, dar nu simţea nici o senzaţie în picioare, nimic altceva decât o durere vagă în vârfurile degetelor. Întrucât şi durerile, şi bucuriile se diminuau, simţea că se eliberează de sub puterea timpului. Când ieşea la suprafaţă în lumea lucidă, era şocat să descopere că trecuse un an ca o zi, de parcă percepţia lui temporară urma o scală logaritmică.

Pe măsură ce se detaşa progresiv de lumea fizică, mintea lui suferea propria reconstrucţie. După o mie de ani, amintirile sale, în special cele mai profunde, mai dragi dintre toate, erau, ca şi podelele Navei, tocite de prea multă utilizare; nu mai ştia sigur dacă îşi *amintea* sau îi rămăseseră numai amintiri ale unor amintiri.

Dacă se lăsa dus în voia soartei, atât în privinţa prezenţului, cât şi a trecutului, atunci ce era el? Mai era om? Cu siguranţă ultima serie de pasageri însemnase mai puţin decât nimic pentru el: fiecare dintre ei era construit din atomii şi moleculele strămoşilor, recirculate prin sistemele Navei de patruzeci sau mai multe ori, amestecate şi reamestecate în combinaţii lipsite de sens. Nu puteau ajunge cu nici un chip la inima lui.

Cel puţin aşa credea, până când Hilin i-o arătă pe fată.

Stăteau amândoi în faţa altarului Virtual al lui Rusei, unde credeau ei că sălăşluieşte conştiinţa Bătrânului. Încercând să se adapteze scalei lui temporale, rămaseră acolo ore în sir, nemişcaţi. Hilin avea o expresie supărată, marcată de furie şi hotărâre. Ea însă era calmă.

În cele din urmă, atenţia evazivă a lui Rusei fu atrasă de ceva familiar. Era vorba de fată. Mai înaltă decât majoritatea pasagerilor, palidă, cu oase delicate. Iar ochii ei erau mari, întunecaţi, cumva absenţi, cu toate că privea la sistemele nevăzute de înregistrare.

Lora.

Era imposibil, desigur! Cum să se poată? Lora nu avusese rude pe Navă. Însă Rusei, pe jumătate visând, scufundat în amintiri, nu-şi putea lua ochii de la ea.

Aşa cum plănuise şi Hilin.

Răscoala cuprinse toată Nava. În toate satele, Autarhii şi familiile lor fură daţi afară din cabinele-palat. După ce timp de secole îşi conduseseră turmele cu vieţi scurte, erau total nepregătiţi, şi puţini opuseră rezistenţă, nici măcar nu puteau concepe că o astfel de revoltă ar fi posibilă. Foştii conducătorii şi copiii lor ciudaţi, bogat îmbrăcaţi, fură îngrămădiţi în masă în cea mai mare încăpere de pe Navă, amfiteatrul răsturnat unde cu mult timp în urmă Rusei îndurase lansarea de pe Port Sol.

Revolta fusese plănuită centralizat, coordonată cu atenţie, executată meticulos. În ciuda a generaţii întregi de reproducere selectivă pentru a se elimina iniţiativa şi inventivitatea, pasagerii nu mai semănau acum cu o turmă de oi, iar în Hilin descoperiseră un general. Totul se terminase înainte ca atenţia Bătrânului sa se îndepărteze de la fată, înainte să fi observat măcar.

Hilin, regele coridoarelor, stătea în faţa altarului Bătrânului. Dădu la o parte faţa fetei, cea care semăna cu Lora. Fusese o mască, doar o mască. Rusei înţelese ruşinat că băiatul manipulase emoţiile fiinţei a cărei vârstă trecea de un mileniu.

Cu o măciucă însângerată în mâini, Hilin îşi striga sfidarea faţă de zeul său nemuritor. Sistemele Mănăstirii traduceau din limba băiatului, destul de diferită de a lui Rusei, după zece veacuri.

– Tu ai permis să se întâmple aşa ceva, ţipa el. Tu ai permis Autarhilor să trăiască pe spinarea noastră ca nişte *[intraductibil - paraziţi corporali?].* Pentru ei am spălat punţile cu sângele nostru, în timp ce luau apa de la gura copiilor noştri. Iar tu, tu *[intraductibil - o obscenitate?]* ai permis să se întâmple asta. Şi ştii de ce?

Hilin păşi mai aproape de altar, şi chipul lui se contura în faţa ochilor lui Rusei.

– Pentru că tu nu exişti. Nu te-a mai văzut nimeni de secole întregi. Dacă te-au văzut vreodată! Eşti o minciună, pusă la cale de Autarhi, ca să ne ţină la locurile noastre, asta eşti.

Ei bine, noi nu mai credem în tine şi în nici unul dintre acele *[intraductibil - fecale?].* I-am alungat pe Autarhi. Suntem liberi!

Şi chiar erau „liberi”. Hilin şi adepţii lui jefuiră apartamentele Autarhilor, se îndopară cu mâncarea şi apa acumulată de aceştia, se culcară unii cu alţii, într-o sfidare voioasă a interdicţiilor pe motive de sănătate genetică. Şi nici un panou de pe punte nu mai fu curăţat.

După trei zile, întrucât haosul nu dădea vreun semn că s-ar potoli, Rusei îşi dădu seama că era cea mai serioasă criză din lunga istorie a Navei. Trebuia să acţioneze. Îi mai luă încă trei zile să se pregătească de spectacol, trei zile ocupate aproape în totalitate cu lupta împotriva protocoalelor prohibitive ale echipamentului său medical.

Apoi porunci uşii Mănăstirii să se deschidă, pentru prima dată după secole. Era efectiv înţepenită, sudată la locul ei. În cele din urmă, cedă cu un pocnet răsunător, făcându-i apariţia şi mai spectaculoasă decât plănuise.

Dar în jur nu era nimeni care să fie martor la încarnarea lui, decât un băieţel nu mai mare de cinci ani. Cu degetul înfipt ferm într-o nară şi ochii rotunzi de surpriză, copilul semăna izbitor cu Tomi, băiatul lui Diluc, mort demult şi depus în bancurile de reciclare.

Rusei stătea în picioare, sprijinit de servomecanisme, agăţându-se vitejeşte de un cadru. Încercă să-i zâmbească băiatului, dar nu-şi putea simţi faţa şi nu ştiu dacă reuşi.

– Adu-mi-i pe şefii Druizi, spuse, şi traducerea şuieră în aer în jurul lui.

Copilul ţipă şi o rupse la fugă.

Druizii îngenunchează înaintea lui, acoperindu-şi feţele. Se plimbă cu multă grijă printre ei, permiţându-le să-i atingă roba.

Voia să fie sigur că îi acceptau existenţa reală, că simţeau în el mirosul prăfuit al secolelor. Poate că în inimile lor aceşti călugări filozofi, ca şi Hilin, nu crezuseră niciodată cu adevărat în existenţa Bătrânului. Ei bine, acum mesia se încarnase printre ei.

Dar el îi vedea ca printr-o lentilă fisurată, auzea puţin, simţea chiar şi mai puţin, nu avea miros sau gust. Ca şi cum ar fi umblat îmbrăcat în costum spaţial, se gândi.

Cu toate acestea era un zeu mâniat. Regulile vieţii la bordul Navei fuseseră încălcate, tună el. Şi asta nu înseamnă numai mizeria recentă. Nu trebuie să mai existe imperii ale apei, şi nici imperii ale cunoştinţelor. Druizii trebuiau să se asigure că fiecare copil cunoştea regulile de bază ale întreţinerii navei şi ale reproducerii sănătoase din punct de vedere genetic.

Porunci ca Autarhilor să nu li se redea poziţiile puternice. În schimb, pe parcursul acestei generaţii guvernarea trebuia asigurată de un Druid - alese la întâmplare o femeie care părea îngrozită. Atâta timp cât ea conducea cu înţelepciune şi corect, va avea sprijinul Bătrânului. La moartea ei oamenii aveau să aleagă un succesor, care nu putea să aibă faţă de ea un grad de rudenie mai apropiat de văr de gradul doi.

Totuşi, foştii autarhi şi neamurile lor aveau să fie cruţaţi. Urmau să fie închişi permanent în închisoarea-amfiteatru, cu provizii care să-i ţină în viaţă. Rusei credea că ei şi bizarii lor copii care creşteau lent se vor stinge. În decursul unei generaţii, adică doar o clipă, acea problemă va dispărea. Îşi făcuse partea lui de crimă, se gândi.

Apoi oftă. Mai avea de înfruntat cel mai rău lucru.

– Aduceţi-mi-l pe Hilin, porunci.

Îl târâră înăuntru pe regele coridoarelor, legat cu fâşii de pânză. Rusei văzu că fusese atacat, faţa îi era lovită şi un braţ părea fracturat. Liderul de altădată era deja pedepsit pentru blasfemia lui, de cei care aşteptau favorurile Bătrânului. Dar Hilin îl înfruntă pe Rusei sfidător, forţa şi inteligenţa citindu-i-se pe chip.

Inima rănită a lui Rusei simţi încă puţină durere, căci forţa şi inteligenţa erau ultimele caracteristici de dorit la un pasager.

Bineînţeles, Hilin trebuia să moară. Corpul său mutilat trebuia expus înaintea altarului Bătrânului, ca avertisment pentru generaţiile viitoare. Dar Rusei nu avu curajul să

privească, îşi aminti de bărbatul în costum albastru-electric: întotdeauna fusese un laş, îşi zise în sinea lui.

Întorcându-se în Mănăstire, mai privi o dată în urmă.

– Şi curăţaţi mizeria asta nenorocită.

Ştia că va dura mult, chiar şi la scala lui temporală, înainte să reuşească să uite sfidarea plină de dispreţ de pe chipul tânăr al lui Hilin. Dar tânărul dispăruse în beznă, la fel ca toţi strămoşii lui pasageri, şi curând fraţii, nepoţii şi nepoatele şi toţi cei care semănau cât de cât cu el aveau să dispară de asemenea, să se ducă toţi în adâncurile puţurilor timpului, numai Rusei urma să rămână în viaţă ca să-şi aducă aminte de revoltă.

Rusei nu mai avea să părăsească niciodată Mănăstirea.

La ceva timp după aceea, izbucni o epidemie decimantă.

Apăru din cauza unei combinaţii de factori: o creştere treptată şi nemonitorizată a substanţelor iritante şi alergene în mediul Navei şi manifestarea subită a unui virus latent, într-o populaţie deja slăbită. Era un accident multiplu, imposibil de prevăzut de Faraonii care proiectaseră Nava, cu toată ingeniozitatea lor. Dar în decursul timpului - mai mult de cinci mii de ani - astfel de evenimente erau inevitabile.

Numărul populaţiei supravieţuitoare scăzu aproape de pragul viabilităţii. Câteva zeci de ani Rusei fu silit să intervină, prin porunci tunătoare, ca să se asigure că Nava era menţinută la un nivel minim de funcţionare şi că protocoalele de sănătate genetică erau respectate şi reproducerile organizate cu şi mai multă grijă ca de obicei.

Însă numărul scăzut al membrilor aduse şi beneficii. Sistemele Navei produceau acum un surplus de provizii şi nu mai existau condiţii pentru formarea unor imperii ale apei. Rusei luă în considerare, în felul lui glacial, stabilirea unei populaţii finale la un nivel mai scăzut decât înainte.

Îl intriga faptul că izbucnirea epidemiei oglindea restructurarea propriilor sale procese mentale. Treburile de zi cu zi ale Navei şi flecăreala generaţiilor de pasageri abia

dacă îl mai distrăgea acum. În schimb, deveni conştient de pulsaţiile mai lente, de ritmurile mai profunde de dincolo de orizontul percepţiei pasagerilor. Îl fascina să urmărească rotaţia de milioane de ani a galaxiei, a cărei faţă sclipitoare continua să se deschidă deasupra Navei în zbor.

Şi simţul pericolului i se modifică. Analiza nesfârşită a sistemelor scoase la iveală aspecte obscure ale defecţiunilor: anumite combinaţii de parametri care puteau întrerupe softurile de administraţie, avarii interdependente ale nano-maşinilor, care încă mai lucrau la materialul exterior şi interior al Navei. Astfel de defecţiuni erau puţin probabile, estimă că putea surveni o avarie semnificativă aproximativ o dată la fiecare zece mii de ani. Pe Pământ, civilizaţii întregi se ridicaseră şi decăzuseră cu o promptitudine mai mare. Dar *el* trebuia să fie pregătit pentru astfel de lucruri, să organizeze apărarea şi strategiile de recuperare. La urma urmelor, o epidemie nu era decât un astfel de eveniment cu risc scăzut, dar treptat se ajunsese şi la aşa ceva.

Între timp, comportamentul pasagerilor se adapta la propria lor scală temporală.

Cam la fiecare zece ani locuitorii satului-coridor al lui Diluc se apropiau de altarul Bătrânului, unde încă mai pâlpâiau imaginile virtuale. Unul dintre ei se îmbrăca într-o robă lunga şi mergea cu ajutorul unui cadru cu o încetineală exagerată, în timp ce ceilalţi se prosternau. Apoi se repezeau asupra unui manechin şi îl sfâşiau în bucăţi. Rusei urmărise astfel de manifestări de mai multe ori, înainte să-şi dea seama ce se petrecea: era, bineînţeles, o reprezentare rituală a ultimei sale apariţii. Câteodată teatrul culmina cu uciderea unui om viu, ceea ce ei îşi imaginau că le cerea el. Când apărură asemenea generaţii sălbatice, Rusei îşi feri ochii reci.

În satul în care se născuse nefericita iubită a lui Hilin, Sale, pasagerii locali încercau o altă tactică pentru a-i câştiga favorurile. Probabil era un alt rezultat al faptelor isteţe ale lui Hilin, sau poate fusese dintotdeauna ceva inerent.

Fete, fete înalte şi suple cu ochi întunecaţi şi absenţi: pe măsură ce generaţiile se scurgeau, părea că tot mai multe alergau pe coridoare privind la băieţii musculoşi care frecau pereţii sau legănând copii pe genunchi. Erau ca nişte versiuni de desen animat ale Lorei: Lore înalte sau scunde, Lore slabe sau grase, Lore fericite şi triste.

Era vorba de reproducere selectivă, chiar dacă probabil inconştientă, oamenii încercând să se transforme în replici ale imaginilor din Virtual. Făceau apel direct la inima lui îngheţată: dacă Bătrânul o iubea atât de mult pe această femeie, atunci era bine să alegi o soţie care să semene cu ea, fie şi numai puţin, şi să speri că vei avea fiice cu înfăţişare de elf, atrăgându-ţi astfel favorurile.

Rusei era în acelaşi timp emoţionat şi înspăimântat. Puteau face ce vor, îşi spuse, atâta timp cât treburile mergeau bine.

De cealaltă parte a baricadei pe care o ridicase, autarhii şi familiile lor longevive nu se stinseseră, aşa cun sperase Rusei. Continuau să trăiască. Şi cu toate că se împerecheau cumplit de mult între ei, vieţile lor se prelungeau din ce în ce mai mult.

Din punctul de vedere al eredităţii lor avea logică, se gândi, în compartimentul lor închis, pur şi simplu nu era loc pentru extinderea populaţiei. Aşa că cea mai mare şansă a genelor de a se propaga în viitor, unicul lor obiectiv dintotdeauna, era prelungirea vieţilor purtătorilor. Adulţii trăiau secole întregi, iar pentru puţinii copii născuţi, copilăria dura zeci de ani. Rusei considera aceste creaturi, cu ochi lipsiţi de expresie şi chipuri zbârcite de copii, ciudat de înfiorătoare. Pe de altă parte, nu era în stare să-i ucidă. Poate că vedea în ei o imagine distorsionată a lui însuşi.

Exista un lucru constant pretutindeni pe Navă. De ambele părţi ale barierei era evident că pasagerii deveneau din ce în ce mai proşti.

De teamă ca soarta lui Hilin să nu se repete, potenţialii parteneri erau respinşi la cel mai mic semn de inteligenţă superioară mediei. Pe măsură ce generaţiile treceau, era limpede că stupiditatea pasagerilor creştea. Mediul Autarhilor era chiar şi mai puţin stimulant decât al verilor de

pe restul Navei, şi în ciuda ciclului lor lent de schimbare a generaţiilor inteligenţa inutilă era exclusă cu şi mai mare râvnă, poate din simplă plictiseală.

Oricum, pasagerii de pe Navă o păstrau în stare de funcţionare, şi în relaţiile lor de o brutalitate progresivă urmau cu scrupulozitate cerinţele sănătăţii genetice. Situaţia îl nedumerea pe Rusei: cu siguranţă deja nu mai înţelegeau cu adevărat *de ce* făceau aceste lucruri.

Dar observă că atunci când venea vorba de atragerea unui partener, cei mai viguroşi curăţitori de punţi şi cei care îşi refuzau verii ieşeau în evidenţă. Avea o logică: la urma urmelor, predilecţia de a satisface realitatea incontestabilă a Bătrânului reprezenta o caracteristică a supravieţuirii, în consecinţă merita să o etalezi, dacă o aveai, şi merita s-o păstrezi în moştenirea copiilor tăi.

Alungă astfel de observaţii şi cugetări. Până acum, în interiorul Navei nu se petrecuse nimic la fel de interesant ca afara.

Era conectat minuţios la întreaga Navă, echipamentul său electromagnetic şi de alte feluri luând locul simţurilor lui biologice stinse. Naviga cu ajutorul lor prin golful intergalactic, simţind gâdilătura particulelor de materie întunecată pe măsură ce alunecau în măruntaiele Navei, simţind mângâierea subtilă a câmpurilor electromagnetice. Spaţiul dintre galaxii era mult mai interesant decât îşi imaginase vreodată. Nu era deloc un vid. Văzu că exista o structură, o ţesătură complexă de materie întunecată, care împânzea universul, o ţesătură în care galaxiile erau prinse ca muştele într-o pânză de păianjen. Învăţă să urmeze curenţii şi recifele de materie întunecată pe care pântecul gravitaţional al Navei le devora cu lăcomie.

Atunci era singur cu galaxiile şi cu propria sa minte.

O dată, doar o dată, pe când plutea în întuneric, auzi un semnal ciudat. Era rece şi limpede, ca un sunet de trompetă, departe în noaptea ecourilor intergalactice. Nu avea nimic uman.

Ascultă timp de o mie de ani. Nu-l mai auzi niciodată.

Andres veni la el.

– Lasă-mă-n pace, vrăjitoare bătrână şi sâcâitoare, mormăi el.

– Crede-mă, şi eu aş vrea, răspunse Andres cu însufleţire. Dar avem o problemă, Rusei. Iar tu trebuie să ieşi din nenorocita ta de carapace şi să o rezolvi.

Îi putea vedea faţa cu claritate, acea piele netezită de trecerea timpului şi lipsită de expresie. Restul trupului ei era în ceaţă, abia sugerat. Bineînţeles, nu conta.

– Ce fel de problemă?

– Cu pasagerii. Ce altceva? Numai ei sunt importanţi. Trebuie să arunci o privire.

– Nu vreau. E dureros.

– Stiu că e dureros. Dar e de datoria ta.

Datorie? Vorbise ea sau el? Era treaz sau visa? Cu timpul, totul se înceţoşa, toate domeniile, toate delimitările.

Desigur, acum se găsea mult dincolo de biologic. Decăderea sistemului său nervos central ajunsese atât de departe, încât nu mai era sigur dacă îi returna vreun semnal în miezul pietrificat al creierului său. Numai tehnologia îl mai ţinea în viaţă. Cu timpul, Nava îşi infiltrase tratamentele şi dispozitivele tot mai adânc în coaja care fusese corpul lui. Ca şi cum ar fi devenit încă unul dintre sistemele Navei, cel de reciclare al aerului sau de purificare a apei, la fel de bătrân şi de greoi, având nevoie de tot atâta îngrijire infinită şi iubitoare.

Chiar şi zidurile conştientei sale se erodau. Se gândea la mintea sa ca la o sală întunecată, plină de siluete fugare, ca nişte sculpturi plutind în gravitaţie zero. Acestea erau amintirile lui - sau poate amintirile amintirilor, reciclate, reiterate, editate şi procesate.

Iar *el* se afla acolo, un punct conştient care zbura şi aluneca între recifele mişcătoare ale memoriei. Uneori, pe cand naviga prin vidul abstract, eliberat de amintiri sau de anticipări, cu adevărat eliberat de orice gând conştient, în afara unui primitiv sentiment de *sine,* se simţea straniu de liber - uşor, lipsit de poveri, chiar tânăr din nou. Dar atunci când acest punct inocent se prindea în ţesătura întunecată a recifului memoriei, vinovăţia se întorcea, o ruşine adâncă

şi mocirloasă, ale cărei origini pe jumătate le uitase, şi a cărei soluţionare nici nu şi-o mai putea imagina.

Însă nu era singur în această stare de vigilenţă cavernoasă. Uneori, voci strigau din beznă. Alteori, apăreau chiar şi chipuri, cu trăsăturile îmblânzite, cu vârste nedeterminate. Erau Diluc, fratele lui, sau Andres, sau Ruul, Selur, sau unul dintre ceilalţi. Ştia că toţi muriseră demult, în afară de el, care continua să trăiască. Avea o vagă amintire despre crearea unora dintre aceste persoane în Virtual, ca terapie pentru sine însuşi sau ca metode prin care Nava să-i atragă atenţia - pe Lethe, chiar şi pentru a avea o companie. Dar deja nu mai era sigur de ceea ce era Virtual şi ceea ce era vis, o fantezie schizoidă a minţii sale şubrezite.

Oricum, Lora nu se afla niciodată acolo.

Iar Andres, Faraonul împietrit care devenise companionul său cel mai de durată, era vizitatorul cel mai insistent.

– Nimeni n-a spus vreodată că va fi uşor, Rusei.

– Ai mai spus asta şi înainte.

– Da. Şi o să continuu să spun până ajungem pe Canis Major.

– Canis Major?...

Destinaţia. O uitase iarăşi, uitase chiar că ar putea exista un sfârşit pentru toate, şi numai ca posibilitate teoretică. Dacă se gândea la lucruri cum ar fi un început şi un sfârşit devenea conştient de scurgerea timpului, ceea ce reprezenta întotdeauna o greşeală.

Cât de mult? Răspunsul îi veni ca o şoaptă. *În cifre rotunde? Au trecut douăzeci de mii de ani. Au mai rămas vreo cinci mii.* Douăzeci de mii de ani. Era ridicol, bineînţeles.

– Rusei! se răsti Andres. Trebuie să te concentrezi.

– Nici măcar nu eşti Andres, bombăni el.

Gura ei se rotunji într-o parodie a groazei.

– O, nu! Ce dezastru existenţial. Adună-te, Rus!

Şovăitor, îşi adună atenţia împrăştiată, şi trimise ochiul Virtual departe în corpul Navei. Era vag conştient de Andres alături de el, ca o fantomă pe umărul său.

Găsi locul pe care încă îl mai numea satul lui Diluc. Structura coridoarelor şi cabinelor nu se modificase, bineînţeles, era imposibil. Dar până şi structurile mobile, care odinioară erau modificate la fiecare generaţie, rămăseseră nemişcate de ultima dată de când trecuse pe acolo. Oamenii nu mai construiau.

Hoinări prin înşiruirea de încăperi care fusese cândva casa lui Diluc. Nu mai exista mobilă. Culcuşurile se înghesuiau prin colţurile camerelor, printre grămezi dezordonate de haine şi resturi de polimeri. Îi văzuse pe pasageri luând hainele standard fabricate pe Navă şi sfâşiindu-le imediat cu mâinile şi cu dinţii ca să-şi încropească paturile grosolane. Duhnea puternic a urina şi fecale, a sânge şi lapte, sudoare şi sex, biologia umană de bază. Dar echipajul rămânea scrupulos de curat. La fiecare câteva zile toate erau măturate şi aruncate în recipientele de reciclare.

Aşa trăiau oamenii acum.

Afară, pereţii şi despărţiturile erau curate, strălucitoare şi sterile, la fel orice altă suprafaţă pe care o putea vedea, podele sau tavan. Unul dintre pereţii despărţitori fusese frecat pâna se tocise iar lumina pătrundea prin el: după alte câteva generaţii avea să se spargă de tot, se gândi. Echipajul continua să-şi îndeplinească sarcinile de bază. Acest lucru se păstrase, pe când tot restul dispăruse.

Dar pasagerii de ultimă generaţie nu îngrijeau Nava aşa cum o făceau cei de pe vremea lui. O făceau din motive mai profunde.

Presiunea selecţiei, când se întreceau să-şi facă treburile cât mai bine pentru a-şi atrage parteneri, reuşise de-a lungul timpului să formeze populaţia. Deja, după cum înţelese el, întreţineau sistemele Navei aşa cum pe vremuri dansau albinele, cerbii aveau coarne şi păunii îşi desfăşurau cozile inutile: *o făceau pentru sex,* pentru şansa de a procrea. Pe măsură de mintea regresa, se gândi Rusei, biologia prelua controlul.

Atâta timp cât îşi vedeau în primul rând de treabă, lui Rusei nu-i păsa. În plus, metoda dădea rezultate. Motoarele sexualităţii păreau foarte eficiente în adaptarea

comportamentului la precizia necesară pentru păstrarea în stare de funcţionare a sistemelor Navei: un grilaj de ventilator putea fi montat în tavan cu sau fără etalarea unei parade, dar operaţiunea trebuia făcută *perfect* corect pentru a impresiona sexul opus, chiar fără a înţelege rostul manevrei. Aceasta trebuia executată corespunzător, deşi inteligenţa dispăruse.

Auzi un plâns, nu foarte departe.

Îşi lăsă ochiul virtual să urmărească plânsetul, deplasându-se pe coridor. Trecu de un colţ şi dădu peste săteni.

Erau vreo douăzeci şi cinci, adulţi şi copii. Bineînţeles, toţi dezbrăcaţi, nimeni nu mai purta haine de milenii întregi. Unii dintre ei aveau copii mici în braţe şi în spate. Chirciţi, se adunau pe coridor în jurul unui personaj central, femeia care plângea. Înconjurată de spinări dezgolite şi membre strânse, legăna ceva în braţe, nişte rămăşiţe însângerate. Ceilalţi întindeau mâinile şi o mângâiau pe spate şi pe cap. Rusei văzu că plângeau şi unii dintre ei.

Andres zise sec:

– Empatia lor este evidentă.

– Da. Şi-au pierdut atât de mult din toate celelalte, dar nu şi asta...

Deodată întoarseră capetele, toţi, cu excepţia femeii în lacrimi, feţele rotindu-se ca nişte antene. Ceva îi deranjase - poate mica dronă plutitoare care reprezenta manifestarea fizică a lui Rusei. Aveau sprâncenele lăsate, dar chipurile erau încă umane, cu nasuri drepte şi bărbii delicate. Semăna cu un răzor de flori de feţe, gândi Rusei, îndreptate în sus, spre lumina lui. Aveau ochii larg deschişi şi buzele desfăcute în rictusuri de teamă.

Şi absolut toţi semănau cu Lora, mai mult sau mai puţin, cu acele chipuri delicate, de elfi, chiar cu ceva din ochii ei absenţi. Desigur, era adevărat: filtrul orb al selecţiei naturale, operând de generaţii asupra acestor fiinţe nefericite, hotărâse de mult că mintea nu mai era necesară, şi că a arăta astfel ar putea înmuia inima creaturii zbârcite care conducea lumea.

Tabloul straniu al feţelor-Lora îndreptate în sus dură doar o secundă. Apoi pasagerii o rupseră la fugă. Se scurseră pe coridor, alergând, mergând de-a buşilea, sărind spre pereţi şi tavan.

Andres mârâi:

– Aş putea jura că seamănă din ce în ce mai mult cu nişte cimpanzei, cu fiecare generaţie.

În câteva secunde dispăruseră toţi, în afară de femeia care plângea.

Rusei îi dădu voie ochiului Virtual să înainteze spre femeie. Se mişcă prudent, nedorind s-o alarmeze. Era tânără - douăzeci, douăzeci şi unu de ani? Devenea din ce în ce mai dificil să-ţi dai seama de vârsta pasagerilor, păreau să ajungă la pubertate din ce în ce mai târziu cu fiecare generaţie. Era limpede că fata ajunsese la maturitate, de fapt născuse, şi încă recent: avea abdomenul moale, sânii grei de lapte. Dar pieptul ei era pătat de sânge, un stacojiu şocant de strident pe fundalul tern, uzat al coridorului. Iar ceea ce legăna în braţe nu era un copil.

– Pe Lethe, făcu Rusei. E o *mână.* O mână de copil. Cred că-mi vine să vomit.

– Nu mai este posibil. Uită-te mai de aproape..

O bucată albă de os ieşea din masa însângerată de carne. Mâna fusese retezată de la încheietură. Două degete fuseseră aproape jupuite de piele, muşchi şi ligamente, lăsând să se vadă numai oasele mici.

– Încheietura asta, spuse Andres fără milă, a fost muşcată. Cu *dinţii.* Şi tot dinţii au lucrat şi pe degetele alea. Gândeşte-te. Cu puţin exerciţiu, ai putea lua una dintre bucăţele alea între incisivi şi să le cureţi de carne...

– Taci! Pe Lethe, pot să văd şi eu. Întotdeauna am evitat canibalismul. Am crezut că li s-a imprimat destul de puternic în capetele alea micşorate.

– Aşa a fost. Dar nu cred că aici e vorba de canibalism - sau mai degrabă cine a făcut asta nu era din neamul ei.

Rusei înălţă ochiul Virtual şi privi în jur. Văzu o dâră de sânge pornind din dreptul femeii, pătând pereţii şi podeaua arătând aproape fără greşeală că ceva fusese târât. Andres spuse:

– Mi se pare că pasagerii noştri au subit un prădător.

– Nu chiar subit, zise Rusei.

O parte din conştiinţa lui împrăştiată verifica jurnalele Navei, de mult timp ignorate. Asemenea gen de incidente aveau loc de câteva secole.

– A fost rar înainte, o dată sau de două ori într-o generaţie. De cele mai multe ori era vorba de cei bătrâni sau de cei foarte tineri - dispensabili sau uşor de înlocuit. Dar acum rata se pare că a crescut.

– Şi face o gaură în numărul pasagerilor.

– Da. Ai avut dreptate să mă aduci aici.

Era un lucru care trebuia rezolvat. Dar pentru asta, se gândi el cu o groază profundă, va fi nevoit să se confrunte cu o oroare pe care o alungase de milenii din minte.

– Sunt alături de tine, zise Andres cu blândeţe.

– Ba nu eşti, se răsti el. Dar oricum va trebui să mă descurc.

– Da, va trebui.

Ochiul Virtual urmări dâra de sânge prin satele-coridor ale pasagerilor. Întreruptă din loc în loc, dâra se strecura printre umbre şi prin găurile făcute în pereţi. Era urma ascunsă a unui vânător, se gândi el.

În cele din urmă, Rusei ajunse la peretele despărţitor, care tăia Nava în două, marcând limita domeniului pasagerilor. De mult îşi scosese din minte ceea ce zăcea dincolo de acest zid: de fapt, dacă ar fi putut să separe întregul compartiment de la pupa şi să lase întreaga mizerie să plutească în derivă prin spaţiu, ar fi făcut asta cu mult timp în urmă.

Dar în peretele despărţitor exista o spărtură, suficient de largă cât să treacă prin ea un trup slab.

Peretele era construit dintr-un amestec de metal şi polimer, extrem de dur şi gros de un metru. Gaura semăna cu un tunel, nu foarte regulat, dar cu pereţi netezi, săpat chiar prin el.

– Nu pot să cred că au unelte. Cum au reuşit să-l străpungă?

– Cu dinţii. Cu dinţii şi cu unghiile - şi în timp, căci au avut din plin. Aminteşte-ţi cu ce ai de-a face. Chiar daca

zidul ar fi fost făcut din diamant, în cele din urmă tot ar fi trecut dincolo.

– Speram să fi murit.

– Sperai! Ce vise! Asta a fost întotdeauna o slăbiciune a ta, Rusei. Am spus întotdeauna că ar fi trebuit să-i omori încă de la început. Nu fac decât să irosească resursele Navei.

– Nu sunt un ucigaş.

– Ba da, eşti...

– Sunt şi ei oameni, la fel ca pasagerii.

– Nu, nu sunt. Iar acum, se pare, ne mănâncă pasagerii.

Ochiul lui Virtual se duse în dreptul găurii din zid. Andres păru să-i simtă spaima, nu zise nimic.

Trecu prin barieră.

Ieşi în sala cea mare, pe care încă o mai numea amfiteatru, situată chiar la baza Navei. Era un volum imens şi gol, un cilindru aşezat pe o parte. După rotaţie fusese utilizat pentru realizarea unor proiecte de reconstrucţie pe scară largă, necesare pregătirii Navei pentru lunga sa călătorie intergalactică, iar pe podea şi pereţi rămăseseră montate relicve ale unor utilaje de mult abandonate: poduri rulante, platforme de metal, macarale imense pentru gravitaţie scăzută, semănând cu nişte schelete uriaşe. Lumini globulare pluteau pretutindeni, aruncând o strălucire gălbuie palidă. Era o imagine măreaţă şi bizară, se gândi Rusei, care îi răscolea amintiri dragi din zilele mai luminoase, mai pline de semnificaţii. Pe peretele încăperii, cel care fusese podeaua, putu distinge suporţii care fixaseră fotoliile de accelerare în ziua lansării.

Acum toate suprafeţele expuse erau corodate. Nu se mişca nimic. Iar podeaua ridicată, cea pe care Andres o făcuse transparentă la un an după lansare, era acoperită cu ceva ce semăna a piatră. Era un strat întărit de fecale, bucăţi de cârpă şi murdărie, un zid de mizerie care bloca imaginea Galaxiei.

La început, în acea junglă de utilaje, nu putu distinge nimic viu. Apoi, pe măsură ce se uită mai bine şi permise ambianţei uzate a locului să-l pătrundă, învăţă să vadă.

Erau ca nişte umbre subţiri, care se strecurau printre podurile rulante, furişându-se, prudente. Uneori păreau umani - în poziţie evident verticală, bipezi, având un scop -, cu toate ca membrele lor erau fusiforme, burţile umflate. Însă apoi se prăbuşeau în patru labe şi se îndepărtau în salturi deplasându-se cu spinările încovoiate, şi impresia de umanitate dispărea. Nu păreau să poarte haine, nu mai multe decât pasagerii. Dar, spre deosebire de pasageri, corpurile lor erau acoperite cu un fel de păr des, cafeniu închis, ca o blană.

Din loc în loc, drone zburătoare urmăreau creaturile mergând târşit, aducându-le hrană şi apă. Creaturile ignorau aceşti emisari ai Navei care le ţineau în viaţă.

Andres zise posomorâtă:

– Ştiu că tu n-ai vrut să te gândeşti la relicvele astea, Rusei. Dar Nava a avut grijă de ei. Li s-a oferit hrană, desigur. Haine, pături şi alte asemenea lucruri - sfâşie totul şi fac material pentru culcuşuri, ca pasagerii. Nu se duc la pâlniile de alimentare, aşa cum fac pasagerii, dronele trebuie să le aducă lucrurile de care au nevoie şi să le îndepărteze gunoaiele. Dar ei sunt pasivi. Nu iau în seamă dronele, nici chiar atunci când îi curăţă, sau le îngrijesc rănile şi bolile. Sunt obişnuiţi să fie îngrijiţi de maşini.

– Dar *ce fac* ei toată ziua?

Andres râse.

– Ei bine, nimic. Nimic altceva decât să mănânce hrana pe care le-o dăm. Şi poate să se caţere puţin pe macarale.

– Trebuie să aibă o scânteie de curiozitate, de conştiinţă. Pasagerii au! *Sunt oameni.*

– Strămoşii lor erau. Nu sunt chiar lipsiţi de minte... Uite. Acolo. Se adună la unul dintre punctele de hrănire. Poate o să vedem ce fac.

Punctul de hrănire era doar o scobitură puţin adâncă, făcută în podeaua de oţel. Fundul ei era pătat cu verde şi maro. O dronă livră o încărcătură de hrană în centrul adânciturii, o grămadă de sfere, cilindri şi discuri, toate dimensionate pe măsura mâinilor umane, toate viu colorate.

De peste tot din amfiteatru animalele veniră păşind, sărind, mişcându-se cu neîndemânarea lentă, dată de gravitaţia scăzută, şi totuşi cu grijă exagerată, se gândi Rusei, ca şi cum ar fi fost foarte fragili, foarte bătrâni. Se adunară în jurul grămezii de mâncare. Dar nu se întinseră spre ea, se ghemuiră doar pe jos, parcă istoviţi.

Acum din pădurea de macarale se iviră creaturi mai micii Se mişcau cu nervozitate, dar la fel de atente ca şi cele mari. Trebuie să fie copii, presupuse Rusei, dar mişcările lor nu aveau spontaneitate sau energie. Semănau cu un fel de bătrâni mai mici. Erau cu mult mai puţini copii decât adulţi, numai câţiva printre aproximativ cincizeci de indivizi.

Copiii se apropiară de grămada de hrană, rupseră bucăţi din alimentele viu colorate şi le aduseră adulţilor. Adulţii primiră acest serviciu cu indiferenţă, sau în cel mai bun caz un mormăit, o uşoară atingere pe cap sau pe umăr. Fiecare copil servitor se întoarse supus înapoi la grămadă să mai ia.

– Nu sunt foarte igienici, observă Rusei.

– Nu. Dar nici nu trebuie. Comparativ cu pasagerii, sistemul lor imunitar este mult mai puternic. Iar sistemele Navei păstrează locul în ordine.

– De ce adulţii nu-şi iau hrana singuri? Ar fi mai rapid.

Andres ridică din umeri.

– Aşa fac ei. Mai mănâncă şi alt fel de hrană.

Chiar în centrul adânciturii se afla un şanţ larg, cu pete de un roşu închis, împestriţat cu bucăţele mici albe.

– Ăla e sânge, se miră Rusei. Sânge uscat. Iar bucăţile albe...

– Oase, spuse Andres monoton.

Se gândi că ea simţea o emoţie bizară, stârnită de spectacolul degradant din faţa ochilor.

– Dar aici sunt prea multe resturi ca să poată fi puse pe scama incursiunilor ocazionale pe teritoriul pasagerilor.

Rusei se cutremură.

– Deci se mănâncă şi între ei.

– Nu. Nu chiar. *Cei bătrâni îi mănâncă pe cei tineri,* mamele îşi mănâncă odraslele. Aşa fac ei.

– Oh, pe Lethe...

Andres avea dreptate, Rusei nu putea să vomite. Dar fu pentru scurt timp conştient de trupul său, legănat de Nava grijulie, tremurând slab de suferinţă.

Andres spuse lipsită de compasiune:

– Nu-ţi înţeleg reacţia.

– N-am ştiut...

– Ar fi trebuit să te gândeşti la consecinţele deciziei tale de a lăsa creaturile astea să trăiască.

– Eşti un monstru!

Ea râse fără veselie.

Bineînţeles că ştia ce sunt aceste animale. Erau Autarhii - sau descendenţii îndepărtaţi, rezultaţi din încrucişarea în cadrul clanului longeviv, care demult îi condusese pe pasageri. Selecţia de aproape douăzeci de mii de ani îşi exercitase continuu presiunea, şi complexul de gene care le oferise la început un avantaj asupra pasagerilor - genele longevităţii, o predispoziţie injectată în genomul uman de Qax - îşi găsise deplina expresie. Iar în mediul steril al acestui loc nu aveau prea multe motive să cheltuiască energie preţioasă cu un creier mare.

Pe măsura trecerii timpului, trăiau din ce în ce mai mult şi gândeau din ce în ce mai puţin. Acum, aceşti Autarhi erau aproape nemuritori, dar total lipsiţi de inteligenţă.

– De fapt sunt fascinanţi, spuse Andres veselă. Am încercat să le înţeleg ecologia.

– Ecologia? Atunci poate reuşeşti să-mi explici ce beneficii ar putea avea o creatură care îşi tratează astfel copiii. Îi cresc pentru *consum?* Viaţa înseamnă păstrarea genelor: valabil chiar în lumi mici şi artificiale, ca a noastră. Deci, cum poţi realiza asta dacă îţi mănânci copiii?... Ah!

Privi la creaturile păroase din faţa lui:

– *Dar aceşti Autarhi nu sunt muritori.*

– Exact. Şi-au pierdut gândirea, dar au rămas nemuritori. Şi când mintea dispare, selecţia naturală lucrează cu ce găseşte.

Chiar şi pentru aceste creaturi stranii, interesele genetice erau supreme. Dar acum trebuia imaginată o nouă strategie. Fusese prevestită încă de vieţile primilor Autarhi.

Nu exista spaţiu pentru răspândirea genelor prin creşterea populaţiei, dar, dacă indivizii ar putea deveni efectiv nemuritori, genele ar putea supravieţui prin ei.

Andres continuă:

– Simpla longevitate nu a fost suficientă. Chiar şi cei cu vieţile cele mai lungi pot muri în cele din urmă din vreun accident. Genele însele pot fi deteriorate, de exemplu prin expunerea la radiaţii. Copierea e mai sigură! Pentru propria lor siguranţă genele au nevoie să vadă producându-se *câţiva* copii, iar dintre aceştia cei mai inteligenţi şi mai puternici să supravieţuiască. Dar, vezi tu, aici spaţiul locuibil este limitat. Părinţii trebuie să concureze împotriva copiilor pentru teritorii. Lor *nu le pasă* de copii. Îi folosesc ca lucrători sau, când sunt în exces, pentru canibalism... Dar rămân întotdeauna unul sau doi copii care reuşesc să ajungă la maturitate, suficienţi cât să menţină numărul constant. Într-un fel, presiunea din partea adulţilor reprezintă un mecanism făcut să asigure supravieţuirea numai a celor mai inteligenţi şi mai puternici. Din punctul de vedere al genelor, este o strategie mixtă.

– Este un mecanism redundant, spuse Rusei. Aşa ar spune un inginer. Copiii sunt doar o rezervă.

– Exact.

Era vorba de biologie, de evoluţie: destinul lui *Mayflower* se redusese la asta.

Rusei meditase asupra sorţii îndatoririlor sale. Şi decisese că totul era o problemă de scală temporală.

Conştiinţa scopului Navei se păstrase în atenţia echipajului ei timp de aproximativ un secol, până la primele generaţii, apoi amintirile directe de pe Port Sol se pierduseră în trecut.

Însă mileniile reprezentau scala epocilor istorice ale Pământului, în decursul cărora se ridicaseră şi se prăbuşiseră imperii. Studiile lui sugerau că a păstra un scop dincolo de asemenea perioade, necesita angajarea la un nivel mai adânc a psihicului uman: ideea de Roma, de exemplu, sau credinţa în Hristos.

Primul secol al călătoriei fusese o arenă pentru conştient, dar după perioade mai lungi inconştientul

preluase controlul. Rusei văzuse asta el însuşi, când pasagerii deveneau devotaţi ideii de Navă şi de misiune, prin întruparea în propriul său Virtual. Chiar şi răscoala lui Hilin fusese o expresie a acestui cult al ideilor. Putea fi numit misticism: oricum, funcţionase timp de mii de ani.

Până aici, credea el, Andres şi ceilalţi Faraoni fuseseră capabili să prevadă şi să facă planurile. Dar mai departe nu reuşiseră să-şi imagineze, Rusei naviga în ape necunoscute. Iar când perioada crescuse la *zeci* de milenii, el traversase un interval temporal comparabil cu ridicarea şi decăderea nu numai a imperiilor, ci a unor specii întregi.

O continuitate de genul celei care îi făcea pe pasageri să cureţe pereţii de-a lungul unor asemenea perioade putea să provină nu atât din cele mai profunde straturi ale minţii, cât de la mecanisme biologice de bază, ca de exemplu selecţia sexuală: pasagerii curăţau pentru sex, nu dintr-un motiv legat de ţelurile Navei, căci ei nu mai puteau înţelege astfel de lucruri abstracte. Între timp selecţia naturală îşi formase propriile populaţii, atât pasagerii, cât şi autarhii. Desigur, dacă biologia înlocuia chiar şi cele mai profunde straturi ale minţii, ca element formator în destinul misiunii, rolul lui Rusei devenise încă şi mai important, ca unic element supravieţuitor de continuitate, de fapt de conştiinţă.

Uneori se simţea extrem de sensibil, vinovat chiar, din cauza soartei denaturate căreia îi fuseseră supuse generaţie după generaţie, totul din cauza unui Faraon mort demult şi a visului ei egoist, orgolios. Dar toţi indivizii pasageri aveau să dispară curând, micile lor scântei de bucurie şi suferinţă aveau să se piardă în întuneric. Însuşi caracterul lor trecător era reconfortant.

Oricum, nu exista cale de întoarcere, pentru nici unul dintre ei.

Andres continua să-i privească pe Autarhi. Acele animale plăpânde, prudente, erau ca o reflectare întunecată a lui însuşi, se gândi Rusei fără tragere de inimă. Şi cât de ciudat era pentru pasageri să fie prinşi într-o cuşcă de către nemuritori: propria sa conştiinţă atenuată conducând Nava de sus, în timp ce Autarhii decăzuţi îi vânau de jos.

– Ştii, nemurirea, înfrângerea morţii, este unul dintre cele mai vechi vise ale omenirii. Dar nemurirea nu face din tine un zeu. *Tu* eşti nemuritor, Rusei, dar fără Navă, cârja ta, nu ai nici o putere. Şi aceste... animale... sunt nemuritoare, dar nimic altceva.

– E monstruos.

– Bineînţeles! Nu e aşa viaţa întotdeauna? Dar genelor nu le pasă. Iar în zburdălnicia lipsită de minte a Autarhilor poţi vedea logica finală a nemuririi: un nemuritor, ca să supravieţuiască, trebuie în final să-şi devoreze copiii.

Dar pe Navă toţi erau copiii acestei mame monstruoase, ale cărei orgolii şi dorinţe anormale impulsionaseră de la început misiunea, se gândi Rusei.

– E vreun fel de confesiune, Faraonule?

Andres nu replică. Poate că nu putea. La urma urmelor, nu era Andres, ci un Virtual, o cârjă generată artificial pentru conştiinţa pe cale de a se stinge a lui Rusei, ajunsă la limita programării. Şi orice vinovăţie pe care o citea în ea nu putea fi decât o reflexie a lui însuşi.

Cu un efort de voinţă o alungă.

Unul dintre adulţi, un mascul, se ridică, se scarpină pe piept şi sări în centrul adânciturii pentru hrană. Cei tineri fugiră la apropierea lui. Masculul scormoni printre ultimele bucăţele de hrană în culori primare şi culese ceva mic şi alb. Rusei văzu că era un craniu, craniul unui copil. Adultul îl zdrobi, aruncă fragmentele, şi se îndepărtă, fără ţintă, fără moarte, fără minte.

Rusei se retrase şi sigilă gaura roasă în zid. După aceea aşeză o nouă barieră care înconjura Nava paralel cu peretele despărţitor, şi deschise porţiunea vasului situată între pereţi către vidul intergalactic. Nu se mai gândi niciodată la ce zăcea dincolo de acea barieră.

La douăzeci şi cinci de mii de ani după sfârşitul lumii lui, Rusei află că va fi salvat.

– Rusei. Rusei...

Ar fi vrut ca vocile să dispară. Acum nu-i trebuiau voci, nu a lui Diluc, nici măcar a lui Andres. Nu avea trup, stomac, inimă, nu mai avea deloc nevoie de oameni.

Amintirile lui erau răspândite prin vid, ca punctele palide ale galaxiilor din jurul Navei. Şi, la fel ca Nava, se avânta constant, fără ţel, în viitor, cu viaţa golită de sens.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea erau vocile. Dar ele nu voiau să plece. Cu o neplăcere profundă, îşi sili atenţia împrăştiată să se adune.

Vocile veneau din satul-coridor al lui Diluc. Vag, zări acolo oameni, lângă o uşă - uşa la care odinioară se lovise de micul Rus, îşi aminti el, într-un ciob de amintire caldă şi luminoasă suflată dinspre trecut - doi oameni, lângă aceeaşi uşă.

Oameni stând în picioare. Oameni purtând haine.

Nu sunt pasageri. Şi îi strigau numele. Cu un efort puternic, se trezi complet.

Stăteau unul alături de celălalt, un bărbat şi o femeie, amândoi tineri, probabil la vreo douăzeci de ani. Purtau uniforme de un portocaliu viu şi ghete. Bărbatul era ras pe cap, iar femeia ţinea un copil în braţe.

Pasagerii se adunaseră în jurul lor. Goi, palizi, cu ochii lărgiţi de curiozitate, stăteau pe vine şi întindeau braţele lungi spre străinii zâmbitori. Unii dintre ei frecau cu frenezie podeaua şi pereţii, cu dinţii rânjiţi. Încercau să-i impresioneze pe nou-veniţi cu îndemânarea lor la curăţat, singurul mod pe care îl cunoşteau.

Femeia le dădu voie pasagerilor să-i mângâie copilul. Dar îi urmărea cu ochi severi şi un surâs înţepenit. Iar mâna bărbatului nu se îndepărta niciodată prea mult de arma de la centură.

Rusei avu nevoie de mult efort ca să găsească circuitele care să-i permită să vorbească.

– *Rusei.* Eu sunt Rusei.

Când glasul fără trup bubui în aer, bărbatul şi femeia ridicară privirile, speriaţi, iar pasagerii se prosternară. Nou-veniţii se uitară unul la altul încântaţi.

– E adevărat, spuse bărbatul. E într-adevăr *Mayflower!*

Translatorul îi şopti lui Rusei traducerea.

Femeia replică zeflemitor:

– Bineînţeles că e *Mayflower.* Ce altceva ar putea fi?

– Cine sunteţi voi? întrebă Rusei.

Bărbatul se numea Pirius, femeia Torec.

– Suntem în Canis Major?

– Nu, răspunse blând Pirius.

Cei doi veniseră din galaxia natală, chiar din sistemul Sol, spuneau ei. Veniseră cu o navă supraluminică, recuperaseră târâşul chinuitor al lui *Mayflower* în câteva săptămâni.

– Aţi ajuns la treisprezece mii de ani lumină de Port Sol, spuse Pirius. V-a luat mai mult de douăzeci şi cinci de mii de ani. E un record pentru o navă purtătoare de generaţii! O realizare uluitoare.

Treisprezece mii de ani lumină? Chiar şi aşa, numai jumătate de drum. Părea imposibil.

Torec cuprinse în palme faţa unei fete pasagere - faţa Lorei.

– Am venit să vă căutăm, spuse Torec

– Da, confirmă Pirius zâmbind. Şi muzeul vostru plutitor!

Rusei se gândi la toate astea.

– Deci omenirea continuă să trăiască?

O, da, îi răspunse Pirius. Expansiunea puternică din care făcea parte şi echipajul lui *Mayflower* îşi croise drum prin Galaxie. Fusese o epocă de războaie, miliarde dispăruseră în beznă. Dar omenirea suportase.

– Şi am învins! spuse Pirius însufleţit.

Pirius şi Torec înşişi fuseseră implicaţi într-o bătălie ciudată pentru cucerirea centrului Galaxiei.

– Acum este o Galaxie a oamenilor, Rusei!

– Oameni? Dar cum de *voi* mai sunteţi încă oameni?

Păreau că au înţeles întrebarea.

– Am fost în război, răspunse Pirius. Nu ne-am permis să evoluăm.

– Coaliţia...

– A căzut. S-a stins. A dispărut. Nu-ţi mai poate face nici un rău acum.

– Şi echipajul meu...

– Îi vom aduce acasă. Există locuri unde pot fi îngrijiţi. Dar...

Torec spuse:

– Dar Nava e prea mare ca s-o întoarcem. Nu sunt sigură ca te putem aduce şi *pe tine.*

Se văzuse cândva, un om înţepenit fără vârstă, prin ochii strănepotului lui Diluc Poro, prin ochii unui copil. Acum, doar pentru o clipă, se văzu prin ochii lui Pirius şi Torec. Un lucru zbârcit, pietrificat, suspendat într-o reţea de fire şi tuburi.

Desigur, nu avea nici o importanţă.

– Mi-am îndeplinit misiunea?

– Da, zise blând Pirius. Ţi-ai îndeplinit-o foarte bine.

Nu-şi dădu seama când Pirius şi Torec îi mânară pe pasageri şi pe Autarhi afară de pe navă, în vehiculul lor absurd de mic. Nu-şi dădu seama de salutul lui Pirius, la plecarea înapoi spre luminile strălucitoare ale Galaxiei oamenilor, lăsându-l singur. Acum nu mai era conştient decât de Nava răbdătoare şi impasibilă.

Nava - şi un chip care i se dezvăluia în cele din urmă: un chip de elf, cu ochi nefocalizaţi. Nu ştia dacă era un dar al lui Pirius sau chiar al lui Andres, dacă era în afara capului sau sau în interior. Nimic nu mai avu importanţă când ea îi zâmbi în cele din urmă, iar el simţi o uşurare a unei tensiuni vechi de douăzeci şi cinci de milenii, dizolvarea unui cheag de antică vinovăţie.

Nava continua să înainteze în întunericul infinit, cu coridoarele la fel de curate, luminoase şi goale ca şi gândurile lui.

CAITLIN R. KIERNAN Cuprins

CĂLĂRIND BIVOLUL ALB

Traducere din limba engleză
LAURA BOCĂNCIOS

CAITLIN R. KIERNAN este autoarea romanelor The Five of Cups, Silk Thrshold şi Low Red Moon. Proza scurtă i-a apărut în Lethal Kisses, Love în Vein, White of the Moon, High Fantastic, Children of Cthulu, Argosy, Shadows Over Baker Street, Silver Birch, Blood Moon şi altele, fiind adunată în volumele Tales of Pain and Wonder şi From Weird and Distant Shores. Printre cele mai recente apariţii se numără culegerea de povestiri Tales of Pain and Wonder şi romanul Daughter of Hounds.

În povestea răscolitoare care urmează, autoarea ne oferă o viziune unică a Primului Contact - care se dovedeşte a nu fi nicidecum aşa cum este înfăţişat în Star Trek.

– Iar ai băut, domnule Paine, a spus Sarah, şi presupun că ar fi trebuit să întrerup orice aş fi făcut - mă holbam probabil iarăşi la imaginile alea nenorocite, cele cu mizeria pe care o descoperiseră poliţiştii în dimineaţa aceea, într-o

mică dărăpănătură dezgustătoare de pe Columbus - sau poate îmi rodeam unghiile sau mă gândeam la sex.

Nu contează. Un lucru sau altul care dintr-o dată nu mai conta, fiindcă ea nu-mi punea o întrebare. Arareori avea Sarah timp de întrebări. Pur şi simplu nu mai era genul acela de fată. Vorbea cu o francheţe care nu se potrivea niciodată cu chipul ei de o frumuseţe artificială, iar această distonantă, această înşelare absolută a aşteptărilor, îi făcea întotdeauna pe oameni să stea şi s-o asculte. Dacă mă uitam la fotografii - sincer, nu-mi amintesc -, probabil că le-am lăsat jos şi m-am uitat la ea.

– Există şi lucruri mai rele, am replicat, ceea ce, presupun, credeam că era un fel de scuză sau apărare sau ceva, dar ea s-a încruntat şi a clătinat din cap.

– Nu pentru tine, a şoptit, vorbind cu un glas atât de scăzut, încât aproape că nu puteam să-i disting vorbele peste bâzâitul slab al servosistemelor metabolice şi tumultul traficului de jos, din stradă.

Sarah a clipit şi a întors privirea, uitându-se pe fereastra camerei mele de hotel la cerul cenuşiu închis, lăsat deasupra Hudsonului. Ninsoarea se oprise în sfârşit şi norii aveau o intensitate ameninţătoare, sacadată. Iisuse, îmi amintesc nenorociţii de nori, pot chiar să le atribui emoţii umane, dar nu-mi pot aduce aminte ce făceam când Sarah mi-a spus că mă îmbătasem din nou. Fărâmele pe care le păstrăm, fărâmele pe care le aruncăm. Dă-ţi seama!

– Agenţia nu are nevoie de beţivi pe lista de angajaţi, domnule Paine. Străzile New Yorkului sunt pline de beţivani şi de narcomani. Sunt mai ieftini decât rahatul de şobolan. Agenţia are nevoie de oameni cu mintea limpede.

Sarah enunţa în aşa fel cuvintele, încât ştiam că erau cu majuscule. Şi întotdeauna se referea la Agenţie cu majuscule. Întotdeauna. Probabil era o eroare la unul dintre programele ei de limbaj sau, pe de altă parte, poate că pur şi simplu mă făcea să fiu paranoic. Sarah, băutura, blestemata de Agenţie şi, daca veni vorba, februarie în Manhattan. În acel moment, cred ca mi-aş fi dat vreo două degete de la mână şi unul de la picior să fiu în următorul avion înapoi către Los Angeles.

– Te-am angajat doar pentru că Fennimore a spus că te-ai lasat de băut. Ţi-am verificat dosarele la Departamentul...

De ce ai venit, Sarah? Ce vrei? Am de lucru, şi am întins un deget către biroul răvăşit de pe partea cealaltă a patului meu nefacut. Am de lucru pentru tine şi pentru Agenţie.

– O muncă pe care nu o poţi face beat.

- Da, aşa că de ce nu-mi concediezi fundul inutil de beţiv şi nu mă pui în următorul avion către Los Angeles. După dimineaţa asta, sincer, nu mi-ar păsa câtuşi de puţin.

– Ai înţeles, când ai acceptat slujba asta, domnule Paine, ca s-ar putea să existe circumstanţe excepţionale.

Continua să se uite pe fereastră, către râul mocirlos, plin de gheaţă, şi către Jersey, cu o expresie aproape de expectativa pe chip, în timp ce lumina mohorâtă a iernii se reflecta, tristă şi irizată, pe pielea ei dermafab digitală.

– Am fost cât se poate de expliciţi în această privinţă.

– Bineînţeles că aţi fost, am mormăit, pe jumătate pentru mine, şi chiar mai puţin de jumătate pentru cyborgul care încă se ostenea să-şi spună Sarah, iar apoi am ocolit piciorul patului şi m-am aşezat pe un taburet pivotant de aluminiu, în faţa biroului.

Am vânzolit ostentativ hârtiile, sperând că va înţelege aluzia şi va pleca. Aveam nevoie de ceva de băut şi de timp să stau singur, timp în care să mă gândesc ce naiba voi face în continuare. După lucrurile pe care le văzusem şi le auzisem, după cele din pozele pe care le făcusem, lucruri pe care n-au vrut să mă lase să le fotografiez, începeam să înţeleg de ce Agenţia hotărâse să nu dea alarma de data asta, de ce lăsau în intuneric Centrul de Diagnostic, BioCon-ul şi OMS-ul. De ce, în schimb, au chemat un epurator.

– Va ninge iarăşi la noapte, a spus Sarah, fără să-şi întoarca privirea de la fereastră.

– Dacă poţi numi zăpadă rahatul ăla de afară, i-am răspuns nervos. Nici măcar nu e albă. Miroase ca... la naiba, nici măcar nu ştiu a ce miroase, dar nu a zăpadă.

– Va trebui să înveţi să te detaşezi de trecut, domnule Paine. Nu-ţi face bine aici. Nu-ţi face bine deloc.

– Asta e politica Agenţiei? am întrebat, şi Sarah s-a încruntat

– Nu, nu asta am vrut să spun.

Atunci Sarah a scos un oftat şi m-am întrebat dacă era vorba doar de obişnuinţă sau dacă încă avea nevoie să respire, încă avea nevoie de oxigen, ca să pună în mişcare alchimia pestriţă a biomecanismelor sale. M-am întrebat, de asemenea, dacă mai făcea sex şi, dacă făcea, cu ce anume. Sarah şi cu mine am tras câteva partide, cu multă vreme în urmă, pe când era încă suta la sută carne şi sânge, apă şi oase şi cartilagii. De mult, când încă lucra pe cont propriu, înainte ca Agenţia să-i facă un contract şi să o trimită pe marea grămadă de bălegar îngheţata a Manhattanului. Pe atunci, dacă m-ar fi întrebat cineva, aş fi spus că era viaţa ei, decizia ei, şi că o fată ca Sarah n-avea nicidecum nevoie de unul ca mine să-i stea în cale.

– Încercam să spun - aici, acum - trebuie să trăim în prezent. Este tot ce avem...

– Las-o baltă, i-am răspuns, ridicându-mi privirea prea repede de la nenorocitele de imagini ţipătoare care pâlpâiau pe monitorul vechiului meu laptop Sony-Akamatsu. Totuşi, mersi că te-ai deranjat.

– Pentru puţin, a şoptit Sarah. Cu asta mă ocup.

În sfârşit, se întoarse de la fereastră, de la gheaţa de pe plexiglass şi de la cerul larg şi fărâmiţat.

– Dacă am nevoie de ceva, te sun pe tine sau pe Templeton, am spus, iar Sarah s-a prefăcut că zâmbeşte, a clătinat din cap şi a străbătut micuţa încăpere, către uşă.

A deschis-o, dar s-a oprit acolo, cu un picior pe prag, nici înăuntru, nici afară, cu vântul aspru şi rece şi lumina fluorescentă din hol prelingându-se în jurul ei, înfăşurând-o ca într-o aureolă ponosită.

– Încearcă să nu bei. Te rog, domnule Paine. De data aceasta... va fi o misiune dificilă.

Şi ochii ei căprui-verzui sclipiră uşor, acele uimitoare sfere de opt mili perechea, filamente de fibră optică şi acrilic rezistent la zgârieturi, cu lentile colorate de mercur

cu suspensie de platină şi cele mai bune circuite, pentru care opticienii germani au găsit soluţia cum să le înghesuie într-o orbită de 6,5 cc.

Mi-am imaginat atunci, sau poate mai târziu - acesta e încă un lucru pe care nu mi-l amintesc -, că licărul din ochii ei reprezenta un mesaj pe care Sarah era prea speriată ca să-l spună cu voce tare, sau un lucru pe care inhibitorii comportamentali ai Agenţiei nu i-ar permite să-l rostească, ceva din psihicul ei care fusese clasificat Cod Negru, acces restricţionat.

– Te rog, a repetat.

– Desigur, de dragul vremurilor trecute, am răspuns.

– Fă tot ce poţi, domnule Paine - şi a plecat, închizând uşa cu grijă în spatele ei, lăsându-mă singur în camera mea mohorâtă şi în şi mai mohorâta lumină a după-amiezii ce se prelingea înăuntru prin fereastra cu un singur ochi pătat de funingine. I-am ascultat paşii pe pardoseala de gresie, pierzându-se, pe măsură ce se apropia de ascensorul aflat la un capăt al holului şi, când am fost sigur că nu se întoarce, am întins mâna după sticla pe jumătate goală de whisky şi am vârât-o în umbrele de sub marginea patului.

Pe atunci, încă visam luna Europa în fiecare nenorocită do noapte. După ani şi ani, când în sfârşit Agenţia m-a scos la pensie şi am redevenit pur şi simplu Dietrich Paine, pensionar civil, un „fost” care lâncezea zi de zi de zi în Cartierul de Est al Los Angelesului, în Districtul de Nord al Houstonului sau în San Diego - mă mutam mult de colo-colo, pentru un beţivan -, doftorul prietenului unui prieten mi-a făcut lipitura cu un fel de tehnician care făcea reglaje pe creier, la negru. Acesta mi-a vârât un cip minuscul de argint în baza craniului, chiar lângă metencefal şi coşmarurile au încetat pur şi simplu. Gata cu zborurile nocturne, cu transpiraţiile reci, gata cu ţipatul până ce vecinii chemau poliţia.

Dar în iarna aceea din Manhattan, mă despărţea încă un lung, foarte lung deceniu de acel tehnician şi de cipul lui magic de argint şi, ori de câte ori insomnia mă trăda şi moţăiam zece, cincisprezece sau douăzeci de minute,

cădeam din nou, prăbuşindu-mă în linişte prin bezna de dincolo de Ganymede, căzând pe Marele Punct Roşu, eternul uragan purpuriu, iadul meu perfect, un vortex de nori pătaţi cu fosfor. Rugându-mă de fiecare dată oricăror zei jupiterieni care ar fi putut să-mi urmărească prăbuşirea, ca de data aceasta să nu mă apropii de luni şi ca ochiul anticiclonului să mă înghită, în sfârşit, să mă târască jos, mistuindu-mă, azvârlindu-mă în acel imens abis de gaz, fulgere şi presiune infinită.

Dar n-am reuşit niciodată. Nici măcar o singură dată, fir-ar să fie!

– Crezi în păcat? mă întreba Sarah, pe când era doar Sarah, înainte de implanturi şi îmbunătăţiri, iar eu stăteam culcat în braţele ei, gândindu-mă că eram mulţumit, priveam tavanul apartamentului nostru şi râdeam de ea.

– Vorbesc serios, Deet.

– Tu întotdeauna vorbeşti serios. Ai făcut din seriozitate o ştiinţă exactă.

– Am impresia că încerci să eviţi întrebarea.

– Mda, ei bine, e o întrebare destul de stupidă.

– Răspunde, oricum. Crezi în păcat?

N-am cum să ştiu cât de repede înaintez, când mă prăbusesc spre uraganul înfometat, dornic să mă întâmpine şi, pe urmă, luna Europa mă înhaţă. Poate data viitoare, mă gândesc. Data viitoare.

– E doar o întrebare, spunea Sarah. Nu mai încerca să faci din ea mai mult de-atât.

– Majoritatea ne alegem cu ceea ce ni se dă, mai devreme sau mai târziu.

– Nu e acelaşi lucru. Nu asta te-am întrebat.

Iar telefonul suna sau îmi furişam mâna între picioarele ei nerase sau unul dintre semnalizatoare se stingea şi momentul trecea, eliberându-mă de privirea ei cercetătoare.

Nu s-a întâmplat niciodată exact aşa, desigur, dar cine să ţină socoteala?

În visele mele, luna Europa devine din ce în ce mai mare, înmugurind din întuneric întocmai cum făcea în nenorocitele de sisteme virtuale de orientare, prin care

trebuia să treacă orice epurator, dacă voia să obţină un permis. Crâmpeie de imagini video dintr-o examinare sau alta, împrumutate pentru propria-mi aducere aminte. Nesfârşite straturi fragmentate de gheaţă de culoarea ruginei şi a gresiei, ridicându-se atât de repede, atât de repede, iar eu sunt doar un grăunte de carne în costum alb de protecţie, gonind către nord şi către est, străbătând cerurile de abanos, peste Mael Duin, peste Echinon Linea, Cilix, dincolo de capătul sud-estic al lui Rhadanianthys Linea. Sunt doar o stea căzătoare, alergând deasupra acelui înfricoşător peisaj inflamat şi nu-mi pot aminti cum să-mi închid ochii.

– Omule, la naiba, am fost chiar acolo când au deschis chestia aia, spune Ronnie, şi mai trage un fum din ţigara.

Mâna îi tremură şi scrumul cade pe masa de formica.

– Am cerut să merg în Turcia, nu-i aşa, să mă ocup de blestematul de război, dar în schimb m-am ales cu misiunea IcePIC Aşteptam în sala de presă, ca toţi ceilalţi, urmărind ştirile de la unitatea de carantină, când s-au pornit sirenele.

– Agenţia neagă că ai fost prezentă, îi răspund cât pot de calm, iar ea afişează acel zâmbet nervos, fragil, pe care l-a avut întotdeauna, râde, cu râsul ei sec, lipsit de umor, iar din nari i se prelinge un fum cenuşiu.

– Ştiu, Deet, ce dracu'! Ticăloşii rescriu încontinuu istoria, aşa că întotdeauna iese cum vor ei, dar eu am fost acolo, omule, am văzut, înainte să închidă camerele de filmat. Am văzut tot rahatul care „nu s-a întâmplat niciodată” - şi face în aer semnul ghilimelelor, cu degetele arătătoare.

Asta a fost ultima oară când am vorbit cu Ronnie, ultima oară când am vizitat-o la Spitalul de Psihiatrie La Casa, cu doua sau trei săptămâni înainte să se spânzure cu un cablu electric. M-am dus la înmormântare, fireşte. Agenţia a trimis câţiva spioni în haine negre, cu condoleanţe atent formulate pentru familia ei, iar eu am şters-o înainte să se termine pomenirea.

Şi acolo, la câţiva kilometri după intersecţia dintre Tectamus Linea şi Harmonia Linea, văd cunoscuta revărsare de puncte negre risipite alandala pe câmpurile transversale.

– Vulcanism glaciar, îmi şopteşte Sarah în cască, şi ştiu foarte bine că nu e acolo, că n-a fost nicăieri în apropierea mea de ani şi ani de zile, sunt singur şi doar îi visez glasul, pentru a sparge povara asurzitoare a liniştii.

Număr celulele de convecţie ca mărgelele dintr-un rozariu, de parcă aş fi fost vreodată catolic, ca unul care la un moment dat s-ar fi putut să creadă în existenţa păcatului. Mă aflu încă mult prea sus ca să văd vreun semn al capsulei spaţiale, aşa că nu ştiu care gaură este Gaura, Punctul de Inserţie 2071 A, rana deschisă pe care Emmanuel Weatherby-Jones o numea când „poarta molimei”, când „gura lui Sakpata”, în cartea sa despre incidentul de la Houston şi implicaţiile sale pentru astro-biologia teoretică şi aplicată. A trebuit să caut asta în cărţi, căci nu a explicat niciodată cine sau ce era Sakpata. Am găsit explicaţia într-o carte veche despre woodoo şi religiile afro-caraibiene. Sakpata este un zeu al molimei.

Mă aflu prea sus ca să ghicesc care gaură este gura lui Sakpata şi nici nu încerc. Nu vreau să ştiu.

Un alt fel de zeu mă aşteaptă răbdător la orizont.

– Au început să ţipe, spune Ronnie. Doamne, n-am să uit niciodată sunetul acela, indiferent câte pastile îmi dau dobitocii ăştia. Stăteam cu toţii acolo, prea stupefiaţi ca să ne mişcăm, şi tipul ăla slăbănog de la CNN...

– Data trecută ziceai că era de la Newsweek, o întrerup, iar ea îşi scuturǎ capul şi mai trage un fum, tuşeşte şi îşi freacă ochii înroşiţi.

– Ce naiba, crezi că are vreo importanţă?

– Nu, îi răspund, iar ea se holbează la mine o vreme, fară să mai scoată vreun cuvânt.

– Când ai dormit ca lumea ultima dată? mă întreabă, în cele din urmă, iar eu aş putea să râd sau aş putea să ridic din umeri, şi, da, spune ea, aşa credeam şi eu.

Începe să trăncănească întruna despre hidrobot, apoi despre turnurile negre de fum, despre supapele termale, chemosinteză, acele prime fragmente grăunţoase de imagini video, dar eu nu ascult. Sunt prea ocupat să trec iute ca săgeata pe deasupra câmpurilor bombate ale lunii Europa şi a vastelor întinderi de materie haotică îndesată,

zdruncinată; o lume îngheţată prinsă în umbra Marelui Tătuc Jupiter, îngheţată de ani fără număr, dar al naibii de departe de a fi moartă, şi mă trezesc ţipând, plângând sau, dacă am noroc, prea speriat să scot vreun sunet măcar.

– Sunt gata acum, domnule Paine, a spus poliţistul, bătrânul agent stradal din Departamentul de Poliţie al New Yorkului, şi mă întrebam ce naiba făcea aici, de ce Agenţia îşi asuma asemenea riscuri.

Probabil bietul nenorocit care găsise germenele, mi-am închipuit. Templeton îmi spusese că cineva din clădire s-a plâns de miros şi i-a bâzâit într-una pe poliţişti, aşa că acesta era, dupa toate probabilităţile, tipul care a răspuns apelului telefonic. Probabil avea un partener pe undeva, prin preajmă. I-am făcut semn cu capul, iar el a aruncat, la rândul lui, o privire nervoasă peste umăr, la uşa deschisă ce dădea în apartament, cu draperia izolatoare poliuretanică transparentă, cu fermoarul său negru, vertical, tras chiar prin mijloc, cu toate furtunurile de aer încolăcite înăuntru şi în afară, păstrând presiunea interioară mai scăzută decât cea exterioară. Mă îndoiam că va mai respira când echipele de curăţenie îşi vor termina treaba.

– Vezi foarte des genul ăsta de rahat? m-a întrebat, şi nu era nevoie să fii un nemernic deosebit de sensibil ca să-i auzi teama din glas, teama şi tulburarea şi ce-o mai fi ceea ce urmează după panică.

N-am răspuns. Eram prea ocupat să verific bateriile uneia dintre camerele mele video şi, în plus, aveam obişnuitele ordine de la Templeton să-mi ţin gura când erau civili prin preajmă. Ştiind că tipul era deja ca şi mort, că-şi semnase condamnarea la moarte prin simplul fapt că şi-a făcut apariţia la serviciu în dimineaţa aceea, nu eram deosebit de dornic să stau la discuţii.

– Ei bine, pe mine nu mă deranjează să-ţi spun, n-am mai văzut un rahat cum e chestia aia dinăuntru, a spus el şi a tuşit. Vreau să zic, în oraş vezi nişte chestii absolut oribile, şi am făcut patru ani de armată - un iad, am fost în blestematul de Damasc după bombă, dar, Iisuse Atotputernice...

– Ai fost în Damasc? am întrebat, fără să-mi ridic privirea de la aparatele mele, prea ocupat să verific încă o dată setările de la genetigraful portabil prins de cureaua mea, pentru a face contactul vizual.

– O, da, am fost acolo. A trebuit să contribui la curăţenie după ce s-au stins focurile.

– Atunci avem ceva în comun, i-am spus, pornindu-mi camera video, şi ecranul LED gri mi-a arătat cinci zerouri.

Eram conectat la laboratorul portabil din josul străzii, o autodubă Chevrolet cu numere de Maryland, cu o minge galbenă de ping-pong prinsă de antenă. Ştiam că Sarah trebuie să fie în maşină, aşteptându-mi conexiunea, am cuplat, pornind amplificatoarele, auzind tot ce auzeam, văzând tot ce ve deam prin ochii ei perfect calibraţi.

– Ai fost în Siria? m-a întrebat poliţistul, bucuros să aiba altceva de discutat decât ce văzusem în apartament.

– Nu, eu fac curat după alţii.

– O, a spus, pe un ton dezamăgit. Înţeleg.

– Totuşi, am avut un prieten bun în război. Dar era staţionat în Cipru şi apoi în Munţii Taurus.

– Vorbeşti vreodată cu el? Despre război, vreau să spun.

– Nu. Nu s-a mai întors, am răspuns, ridicându-mi, în sfârşit, privirea şi i-am făcut cu ochiul poliţistului, după care am trecut repede pe lângă el, către tehniciană care mă aştepta la uşă.

O vedeam transpirând sub gluga de protecţie, deşi pe culoar era îngrozitor de frig. Epuratorii nu primesc costume de protecţie. Bruiază contactul, aşa că după aceea stăm câteva ore la decontaminare, antibiotice, antitoxice, purgative şi speram că nu ne înroşim undeva pe parcurs.

– E rău, nu-i aşa? a întrebat poliţistul. Vreau să spun, e ceva cu adevărat rău.

Eu nu m-am întors, am ridicat doar din umeri, în timp ce tehniciana desfăcea fermoarul draperiei de plastic.

– Aşa ţi s-a părut? l-am întrebat.

Simţeam năvala blândă a aerului pătrunzând în apartament, pe măsură ce fermoarul se desfăcea în faţa mea.

– Dumnezeule, omule, nu vreau decât un blestemat de răspuns direct. Cred că merit şi eu atâta lucru. Ce zici?

De vreme ce, sincer, nu puteam să spun nici aşa, nici aşa, de vreme ce nici măcar nu îmi păsa, l-am ignorat şi am păşii dincolo de draperie, în această ultimă întruchipare a iadului.

Mai există şi acum un exponat la Muzeul American de Istorie Naturală, la etajul al patrulea, cu vechea Sală a Originilor Vertebratelor şi toate oasele de dinozauri. Agenţia n-a inchis-o după primele erupţii, germenii glorioşi care au devastat un întreg cvartal în Philadelphia şi un parc de rulote undeva în West Virginia, dar nu este atât de populară cum s-ar putea crede. O nişă întunecoasă, prăfoasă, în care sunt îngrămădite modele la scară şi diorame, monitoare video care rulează clipuri de pe hidrobotul IcePIC, nesfârşite meandre în alb şi negru ale unor funduri de ocean gri, la mai mult de jumătate de miliard de kilometri de pământ. Când s-a deschis expoziţia, au existat câteva specimene împrumutate de la NASA, însă acelea au fost retrase de mult. Nu le-am văzut niciodată cu ochii mei, dar o cunoştinţă care lucra la muzeu, un geolog, m-a asigurat că au fost. O bucată neagră-albăstruie de piatră vulcanică, închisă meşteşugit într-o piramidă de material termoplastic şi două canistre cu specimene ţinute în formol, una în care se afla un organism roz, ca un vierme, de numai câţiva centimetri lungime, şi cealaltă conservând unul dintre cei mai urâţi limacşi, botezaţi de cercetătorii misiunii „peştişori stea”.

„Lipitori stea” ar fi fost mai potrivit.

Marţi după-masa, a doua zi după descinderea la scena de pe Columbus, mahmur şi sperând să evit o nouă vizită din partea lui Sarah, am luat linia B de la hotel la muzeu şi am petrecut vreo două ore stând pe o bancă în acea nişă uitată, privind videoclipurile care rulau, iar şi iar, doar pentru mine. Trei monitoare funcţionau simultan - un documentar NASA despre explorarea Europei, începând cu Pioneer 10, în 1973, o survolare a emisferei nordice a lunii, înregistrată curând după ce staţia orbitală IcePIC şi-a desfăşurat probele şi un fragment de film realizat sub

gheaţă. Pe acesta venisem să-l văd. Am stat acolo, mestecând aspirină şi urmărind cum ochii ficşi ai hidrobotului priveau printre valuri de nămol şi plancton, în interminabila întunecime a oceanului extraterestru, fără ca privirea hotărâtă a robotului să pară că poate să pătrundă la mai mult de câţiva metri în beznă. În apropiere de capătul deschiderii se zărea una dintre supapele termale, mărginite de furnale înalte de sulf care scuipau metan supraîncălzit şi apă saturată de hidrogen în oceanul glacial al lunii Europa. Pe alocuri, marginile hornurilor erau complet ascunse de un covor contorsionat şi unduitor de creaturi. Ceva asemănător unui ţipar alunecă pe neaşteptate prin faţa obiectivului. Câteva secunde mai târziu, fundul mării fu înlocuit de o listă de nume şi urmată de sigla NASA, înainte ca videoclipul să reîncepă.

Am încercat să-mi imaginez cât de nemaipomenite trebuie să fi părut aceste şase minute de filmare cândva, cum au stat oamenii la rând doar să vadă clipul, înainte ca lucrurile să o ia razna şi ca nimeni să nu mai vrea să vorbească despre IcePIC şi nenorociţii de peştişori spaţiali. Înainte ca guvernul să şteargă din buget toate programele de exobiologie ale NASA, să taie toate viitoarele misiuni către luna Europa şi să anuleze planurile de explorare Titan. Cu mult înainte ca ET să devină un cuvânt de ocară. Dar, oricât de greu am încercat, nu puteam să mă gândesc decât la chestia aia de pe pat, la scârboşenia care creştea pe pereţii apartamentului şi picura din blestematul de tavan.

Deasupra monitorului, se afla un citat lung din H.G. Wells, tipărit cu cerneală roşie şi neagră pe o plăcuţă luminoasă de lexan. L-am citit de mai multe ori, dorindu-mi să fi avut o ţigară.

„Privim înapoi prin nenumărate milioane de ani şi vedem imensa voinţă de a trăi ieşind la suprafaţă din nămolul intercotidal, luptându-se să răzbată, de la o formă la alta, de la o forţă la alta, târându-se în patru labe şi apoi păşind cu încredere pe pământ, luptându-se, generaţie după generaţie, să stăpânească aerul, furişându-se în bezna adâncurilor; o vedem cum întoarce, cu sete şi furie împotriva sa şi apoi se remodelează, o privim cum se

apropie şi se aseamănă tot mai mult cu noi, dezvoltându-se, rafinându-se, urmărindu-şi scopul extraordinar, neabătut, până când, în cele din urmă, ajunge la noi şi existenţa sa pulsează prin creierul şi prin arterele noastre[7]„

Nu mi-a plăcut niciodată prea mult ironia. De obicei, îmi lasă o senzaţie neplăcută, un gol în stomac. Mă întrebam de ce nu luase nimeni jos placa. Pe când am ajuns înapoi în camera mea, era aproape întuneric, chiar dacă mi-am făcut de cap şi am luat un taxi. După acel clip, gândul de a fi blocat într-un metrou aglomerat şi puturos, gonind prin măruntaiele oraşului, prin acele tuneluri unde soarele nu ajungea niciodată, mă făcea, pe bună dreptate, să mă simt cuprins de anxietate şi, ce naiba, Agenţia deconta nota de plată. Toate acele aspirine îmi lăsaseră o durere şi o acreală în stomac şi n-au rezolvat mai nimic cu mahmureala, dar sub pat mă aştepta o sticlă de jumate, nedesfăcută.

Eram aproape adormit când a sunat Sarah.

Iată un citat mai bun. L-am purtat cu mine, în ultimii câţiva ani, în cap şi pe o bucată de hârtie. A apărut într-o zi în e-mail-ul meu, trimis de un anonim sau altul de pe o adresă care s-a dovedit a fi fictivă. Epuratorii primesc o grămadă de emailuri anonime, obrăznicii, bârfe, rahaturi, vorbe de clacă, mici curse dibace întinse de Agenţie, mărturisiri, coşmaruri, înjurături, câte şi mai câte şi, după o vreme, nici măcar nu te mai sinchiseşti să te întrebi cine a trimis cutare tâmpenie. Dar acesta m-a ţinut treaz nopţi în şir.

„Dar ce-ar învăţa un peşte din adâncuri, chiar dacă o placă de oţel dintr-un vas naufragiat de deasupra lui ar cădea şi l-ar lovi peste nas?

Scufundarea noastră într-o mare de convenţionalism de o densitate aproape impenetrabilă.

---

[7] H.G. Wells (1866-l946), *The Discovery of the Future* (Descoperirea viitorului), conferinţă susţinută la Royal Institution, în 1902.

Uneori sunt un sălbatic care a găsit ceva pe plaja insulei sale. Uneori sunt un peşte din adâncuri şi am un nas mare, care mă doare.

Cel mai mare dintre mistere:

De ce ei nu vin niciodată aici sau nu trimit semnale aici, în mod deschis?

Bineînţeles că misterul acela nu înseamnă nimic dacă nu luăm atât de în serios noţiunea că trebuie să fim interesanţi. Probabil că din motive morale se ţin deoparte, dar, chiar şi aşa, printre ei trebuie să fie şi unii degradaţi."

Această ultimă părticică îşi înfige întotdeauna dinţii (sau ghearele sau ce naiba or fi) în mine şi mă ţine strâns. *Carta blestemaţilor.* Apărută pentru prima dată în 1919, cu un secol şi jumătate înainte de IcePIC, şi acum îmi dau seama că n-ar trebui să fiu defel mai puţin tulburat de preştiinţă decât sunt de ironie. Dar, în fine. Uneori, sunt un sălbatic. Uneori sunt un peşte de apă adâncă. Iar viaţa mea a devenit suma unor nenumărate degradări.

– Nu mergi singur acolo, a vorbit Sarah, afirmând, nu întrebând, căci, aşa cum observasem deja, a încetat să fie genul de fata care pune întrebări, de când a semnat contractul cu Agenţia pentru viaţă, plus orice altceva mai puteau mulge de la cadavrul ei biomecanizat.

Nu am răspuns imediat, ci am zăcut acolo un minut sau trei, frecându-mă la ochi, aşteptând să mă apuce din nou durerea de cap, ascultând pârâitul slab, insistent ce venea dinspre telefon. Cablurile Manhattanului erau varză în acel februarie, erau aşa de ani de zile, de când nişte portoricani din Brooklyn detonaseră o grenadă micro-EMP pentru a sărbători ziua de 4 Iulie. Mă întrebam de ce Sarah nu mă sunase pe linia digitală, în timp ce mă uitam de jur-împrejur, după sticla de whisky. Până la urmă s-a dovedit că stăteam culcat pe sticla goală şi m-am rostogolit, dorindu-mi să nu mă fi născut. Ţineam telefonul între umărul stâng şi obraz şi mă holbam la întunericul de dincolo de fereastra camerei mele de hotel.

– Ştii măcar cât e ceasul? am întrebat-o.

– Templeton zicea că vorbeai despre o ieşire pe Roosevelt. Zicea că s-ar putea să fii deja plecat.

– Nu i-am pomenit nici o iotă despre Roosevelt lui Templeton, am răspuns, ceea ce era adevărat, nu-i pomenisem, dar, de asemenea, era complet lipsit de importanţă.

John Templeton avea avantajul de a fi cu câteva mişcări în faţa angajaţilor săi, mai cu seamă când acei angajaţi erau epuratori de duzină, care trăgeau la măsea. Am azvârlit sticla goală către un gândac de bucătărie de pe peretele de vizavi. Nu s-a spart, dar a strivit gândacul şi a lăsat o urmă mulţumitoare pe perete.

– Cunoşti protocolul Agenţiei privind relaţia cu teroriştii.

– S-au dus şi ţi-au vârât ceva în cap, ca să nu mai trebuiască să dormi, asta e?

– Nu poţi merge singur pe insulă, a continuat ea. Trimit acolo vreo doi oameni în civil. Vor fi la tine la hotel până cel târziu la şase dimineaţa.

– Îhî, iar eu o să dorm la şase dimineaţa, am mormăit, mai interesat să urmăresc gândacii care apăruseră să mănânce din rămăşiţele celui pe care-l strivisem decât s-o contrazic.

– Nu putem risca să te pierdem, domnule Paine. E prea târziu să chemăm pe altcineva, dacă se întâmplă ceva. Ştii asta la fel de bine ca mine.

– Chiar ştiu?

– Eşti beţiv, nu idiot.

– Uite ce e, Sarah, dacă încep să mă fâţâi pe-acolo cu doua gorile de sub aripa lui Temp, o să am noroc dacă găsesc un nenorocit de mutant, darămite să-l fac să vorbească cu mine

– Sunt animale cu toţii, a spus Sarah, referindu-se la mutanţi, la păpuşile vii şi la retardaţii genetic, care puseseră stăpânire pe Insula Roosevelt cu mai bine de zece ani în urmă.

În glasul ei era mai mult decât o urmă de aversiune.

– Mi-e silă numai să mă gândesc la ei.

– Ai stat vreodată să te gândeşti că probabil simt acelaşi lucru faţă de tine?

– Nu, a răspuns cu răceală şi fermitate, sută la sută a naibii de sigură pe sine. Nu m-am gândit niciodată.

– Dacă tâmpiţii ăia îmi bat la uşă la şase dimineaţa, jur pe Dumnezeu, Sarah, o să-i împuşc.

– Am să le spun să te aştepte în hol.

– E al dracului de frumos din partea ta.

A urmat un nou moment de tăcere, încărcat de energie statică, iar eu am strâns din ochi. Durerea de cap revenise şi mai adusese cu ea şi câţiva prieteni cu care să chefuiască. Gândurile începeau să mi se învălmăşească şi m-am întrebat dacă voi vomita înainte sau după ce Sarah mă va lăsa în sfârşit să închid telefonul. M-am întrebat dacă cyborgii vomau, m-am întrebat ce anume au văzut toţi agenţii din dubita Chevrolet neagră pe consolele şi ecranele lor când am apărut eu şi am atins un colţ al patului, în apartamentul de pe Bulevardul Columbus.

– Am să închid acum, Sarah. Mă culc înapoi.

– N-ai băut.

– Sunt treaz ca lumina zilei, am şoptit şi am aruncat o privire înapoi, către fereastră, încercând să nu mă gândesc chiar la nimic, în afară de vomitat.

Deasupra râului, cerul era străbătut de lumini strălucitoare, roşii, verzi şi albe, învârtindu-se în direcţia acelor de ceasornic; unul dintre elicopterele militare mari, un vechi Phoenix 6-98 sau unul dintre mai noile elicoptere japoneze care-şi făcea rondul în jurul putredului New York.

– Nu ştii să minţi nici acum.

– Va trebui să mă străduiesc mai tare.

– Să n-o dai în bară de data asta, domnule Paine. Eşti o achiziţie de valoare. Ai grijă să rămâi aşa.

– Mă culc înapoi, am repetat, ignorând ameninţarea nu prea subtilă ce se citea printre vorbele ei; nu era nimic nou. Şi am vorbit serios când am zis că-i împuşc pe netrebnicii ăia. Să nu crezi că am glumit. Dacă bate cineva la uşa asta înainte de opt fix. Şi cu asta am încheiat.

– O să aştepte în hol până când eşti gata.

– Noapte bună, Sarah!

– Noapte bună, domnule Paine, a răspuns şi, o secundă-doua mai târziu, în ureche nu-mi mai ţiuia decât tonul hârşâit al telefonului.

Luminile de dincolo de fereastră dispăruseră, elicopterul fiind probabil deja în Harlem. Aproape că am reuşit să ajung până la toaletă înainte de a mi se face rău.

Dacă n-aş avea întruna sentimentul că în spatele meu se afla cineva, că mi se uită cineva peste umăr în timp ce scriu aceste rânduri, aş spune mai multe despre vise. Visele sunt mereu prezente, trăgându-mă de mânecă, insistente, egoiste, vrând să fie revărsate în lumea largă, largă, unde tot natul să se poată holba îndelung la ele. Nu se mai mulţumesc cu spaţiul din interiorul craniului meu. Ţeasta mea este o închisoare pentru vise, o temniţă îngrădită şi infinită, unde săgeţile de pe dreapta numerică au vârfurile îndreptate una către cealaltă, convergente, dar fără să se întâlnească niciodată, în vecii vecilor şi, astlel, fiind, în acelaşi timp, infinite. Dar eu nu am mereu acel sentiment şi mai e şi problema chestiei din apartament.

Chestia de pe pat.

Chestia pentru care murise poliţistul care fusese în Damasc, după explozia bombei israeliene de patruzeci de megatone.

Cel de-al treisprezecelea contact al meu. Cel care ar fi putut fi ultimul, dacă aş fi avut tăria să mă opresc. Dacă Agenţia n-ar fi avut nevoie cu atâta disperare de ucigaşi plătiţi.

După ce am terminat cu închizătoarea ermetică improvizată de la uşă, unul dintre medicii de teren ai lui Templeton, îmbrăcat confortabil şi pus la adăpost într-un costum albastru de protecţie, m-a condus prin apartamentul intens luminat. Mi-am ţinut o mână căuş peste nas şi peste gură, dar norii groşi de dezinfectant galben cu neon mi se prelingeau cu uşurinţă printre degete, sufocându-mă. Ochii mă ardeau şi îmi lacrimau, astfel că îmi era şi mai greu să văd. Am avut întotdeauna impresia că rahatul ăla miroase dulceag, dar se pare că pentru fiecare miroase altfel. Sarah

obişnuia să spună că îi amintea de cauciucuri arse. Am cunoscut cândva un tip care spunea că miroase a garoafe.

– E în dormitor, a spus medicul, cu glasul egal şi metalic prin audioportul costumului. Nu pare să se fi împrăştiat în vreuna dintre celelalte camere. Cum a fost drumul de la Los Angeles, domnule?

Nu i-am răspuns, fiind prea cuprins de vârtejul adrenalinei pentru flecăreli şi glume, iar lui nu părea să-i pese cu adevărat, tacerea mea fiind doar parte din rutină. Am respirat scurt de câteva ori şi l-am urmat pe medic prin ceaţa gălbuie care devenea din ce în ce mai deasă, pe măsură ce ne apropiam de nivelul zero. Dezinfectantul fusese iniţial fabricat de Dow pentru curăţarea bioterorismului casnic, dar băieţii şi fetele isteţe ale Agenţiei adăugaseră un strop aici, o picătură acolo şi întotdeauna a părut a fi eficient. Am trecut pe lângă o chicinetă. Halbe de bere, farfurii murdare şi o cutie deschisă de fulgi de porumb aşezată pe un cântar, pe urmă am luat-o la stânga, pe un culoar scurt, care ducea pe lângă o baie în care nici măcar n-ar fi avut loc să facă pipi un şoarece, pe lângă fotografia înrămată a unui far pe un tarm stâncos (fărâmele pe care ni le amintim, fărâmele pe care le uităm), către dormitor. Templeton era acolo, bineînţeles, înţolit în hainele sale de protecţie portocalii, cu o mână odihnindu-se cu încredere pe patul puştii sale Beretta Puise 38A, care îi atârna pe şold, şi a făcut semn către mine, apoi către pat.

Uneori sunt un peşte din adâncuri.

Uneori sunt un sălbatic.

– Facem încă teste de rezonanţă magnetică şi epidemiologice pe ăştia doi, mi-a explicat Templeton, arătând din nou către pat, dar sunt aproape sigur că vietatea e din zonă.

Ochii săi cenuşii m-au cercetat cu prudenţă, cu luminile din interiorul glugii strălucind cu putere astfel încât i-am văzut chipul prin abur, fără nici o problemă.

– Mă gândesc că vreunul dintre ei, probabil femeia de colo, a cules-o de la un purtător neidentificat, şi a rămas în stare latentă în ultimele câteva săptămâni. Bănuim că

mecanismul de declanşare a fost viral. S-ar putea ca ea să fi răcit. Corona e întotdeauna un catalizator bun.

Am tras adânc aer în piept şi am tuşit. Pe urmă am râgait din nou şi am privit o clipă la tavan.

– Haide, Deet, am nevoie de tine treaz acum. Nu eşti beat, nu? Fennimore zicea...

– Nu sunt beat, am răspuns, şi nici nu eram, nu încă.

Nu mai băusem nimic de aproape şase luni, dar, hei, vestea bună era că seceta se sfârşea.

– Grozav! s-a entuziasmat Templeton. E chiar al naibii de bine. Este exact ceea ce voiam să aud.

Mi-am întors privirea către pat.

– Aşadar, când ai de gând să-mi spui ce este atât de deosebit acum? După cum vorbea Sarah, mi-am imaginat că aţi pierdut deja o clădire întreagă.

– Ceea ce e atât de deosebit, Deet, este că încă sunt conştienţi, amândoi. Testele iniţiale au ieşit destul de bine. Alfa, beta şi delta sunt în ordine. Undele teta slăbesc, dar tipii de la neurologie spun că sunt încă destul de sincronice ca să poata fi considerate coerente.

Temp continua să vorbească, dar nu l-am mai ascultat şi m-am forţat să mă uit lung, atent, către pat.

Uneori sunt un peşte din adâncuri.

Ochiul stâng al femeii era încă intact, deschis foarte larg şi ud de lacrimi, cu irisul albastru strălucind ca o zi de Crăciun, şi mi-am dat seama că mă privea.

– E pur, a spus Templeton, aplecându-se mai aproape de pat, mai mult de nouăzeci la sută specia Lealaps. Mă scoate din minţi de ce creierii lor nu s-au făcut până acum supă.

– Voi avea nevoie de o injecţie, am mormăit, vorbind mecanic, cu o parte din mine încă prezentă, să meargă mersul şi să vorbească vorbitul, iar o alta pregătindu-se să facă un salt, fiindcă singura ieşire din această văgăună era drept înainte.

O foarte mică, nesimţitoare parte din mine nu era pierdută în acel ochi albastru, rugător.

– Doisprezece şi jumătate, maxim, în regulă. Şi nu rahatul ăla australian mult trâmbiţat pe care mi l-ai dat la

Boston. Nu vreau să simt nimic când intru acolo, în afară de creatură, pricepi?

– Desigur, a încuviinţat Templeton, zâmbind ca un copoi.

– Vorbesc serios. Orice le trece prin cap acum, nu vreau să aud. Nu vreau nici măcar să arunc o privire, să aud nici o şoaptă.

– Hei, tu comanzi, Deet.

– Rahat, am răspuns. Nu mă pupa în fund, dă-mi doar injecţia.

A făcut semn către un medic şi în alte câteva minute drogurile mă purtau cântând către acea conductă elicoidală, neagră ca abanosul. Drumul Epuratorilor, Scara Persefonei, Bivolul Alb. Sau cum naiba vrei să-i spui, mie mi-e totuna, începeam să transpir şi încercam să mă mai uit, pentru ultima oară, pe lista de proceduri. Templeton m-a bătut pe spate, aşa cum făcea întotdeauna când stăteam acolo, la un pas. Am rostit o rugăciune mută, către orice ar fi putut asculta, ca într-o zi hoitul lui să putrezească în mijlocul arenei invizibile a Agenţiei. Apoi am îngenuncheat la marginea patului şi am trecut la treabă.

Sarah a trimis gorilele, întocmai cum a spus, dar eu m-am furişat prin spate şi, din fericire, nu găsise de cuviinţă să pună nici unul dintre oamenii lui Temp să pândească toate ieşirile hotelului. Poate că Sarah n-a putut trimite atâtea trupuri calde jos, pe Columbus. Poate că Temp avea în minte lucruri mai măreţe. Am luat un taxi, care m-a dus tocmai până la ruinele de pe Bulevardul York. Şoferul vietnamez n-a vrut să se apropie dincolo de Strada Trei de Podul Queensboro, dar i-am strecurat cinci sute şi a găsit pe undeva puţin mai mult curaj. M-a lăsat la colţul Străzii Doi cu Strada Şaizeci şi Unu Est, şi-a făcut cruce de două ori şi a plecat, săltând fără să-i pese peste gunoaie şi peste asfaltul care se dezintegra. L-am privit plecând, simţindu-mă mai singur decât m-aş fi aşteptat. Deasupra, cerul Manhattanului avea culoarea zerului şi a noroiului şi mi-am dorit în treacăt, fără rost, să fi adus cu mine o armă. Samsonul L4 Enforcer de 9 mm pe care-l cumpărasem de la o casă de amanet din Hollywood, cu aproape patru ani în

urmă, era la hotel, ascuns într-un compartiment încuiat al valizei mele. Dar ştiam că aş fi fost într-o situaţie mult mai proastă dacă aş fi fost prins trecând baricadele fără paşaport, având la mine o armă neînmatriculată - încă un pretext cusut cu aţă albă pentru poliţia municipală să boxeze câteva runde cu faţa mea, în timp ce aşteptau să le vină documentele şi să-mi verifice povestea despre Agenţie.

Am pornit către nord, cu zăpada gri-albăstruie scârţâindu-mi sub ghete, cu gulerul hainei ridicat pentru a mă feri de vântul ce şuiera printre clădirile goale, arse din temelii. Am auzit că paza era slabă în zona de la intrarea pe strada Şaizeci şi Trei. S-ar putea să am noroc. Mi s-a mai întâmplat.

– Da, dar ce anume credeai că vei găsi pe insulă? m-a întrebat Buddhadev Krishnamurthy, când m-a intervievat pentru cea de-a doua sa carte despre tehnoşamanism şi postumanişti de pe Roosevelt, cea pentru care a primit premiul Pulitzer.

– Piese lipsă, probabil. Îmi urmam doar flerul. Fata Miyake şi-a făcut apariţia în timpul contactului.

– Dar să mergi singur pe insulă n-a fost prea mult? Vreau să spun, dacă îl urai pe Templeton şi Agenţia atât de mult, de ce să-ţi pui pielea la bătaie în felul ăsta?

– Vechi obiceiuri, am răspuns, sorbind din tequila şi încercând din răsputeri să-mi amintesc cât mi-a luat să reuşesc să trec de gărzi şi să-mi croiesc drum în sus, pe pod. Vechi obiceiuri şi vise urâte, am adăugat. Dar n-am spus niciodată că o făceam pentru Agenţie.

Ştiam că-i spuneam mai mult decât avusesem de gând. Oricum, nu conta. Nici unul dintre interviurile mele nu a reuşit să treacă de cenzură şi să vadă lumina tiparului.

Am ţinut-o pe benzile din mijloc, exceptând două cazuri, când harababura de automobile şi maşini de poliţie avariate, ruginite şi carbonizate m-a obligat să merg pe marginile podului. Canalul de Vest sclipea întunecat, cu reflexe de curcubeu sub norii de sfârşit de februarie, un milion de culori schimbătoare ce dansau alene pe luciul uleios al râului. Vântul ţipa printre grinzile cu console ale podului, ca nişte sirene furioase ce-mi anunţau trecerea

frauduloasă oricui voia să asculte. Aşteptam întruna sunetul rotoarelor de elicopter sau al vreunei patrule terestre, în drumul de întoarcere de la Queens, aşteptam să-mi curme calea glonţul vreunui trăgător de elită. Poate că, în sinea mea, asta îmi doream.

La capătul celălalt, am găsit scările de acces care duceau jos, pe insulă, exact în locul în care persoana mea de contact de la Străzi şi Salubritate spusese că se află. M-am uitat la ceas. Era douăsprezece fără cinci.

– Îmi povesteşti despre vise, domnule Paine? m-a întrebat Krishnamurthy, după ce mi-a mai comandat încă o bere şi încă un pahar de tequila.

Glasul său era moale şi mătăsos, genul care te seducea, te făcea să laşi garda jos suficient cât să poată să arunce pe îndelete o privire prin toate fisurile şi ungherele tale murdare.

– Am auzit că o mulţime de epuratori au avut de furcă atunci cu coşmarurile, înainte ca noile filtre de neutralizare să fie disponibile. Rata sinuciderilor a scăzut cu aproape cincizeci la sută de când folosirea lor a devenit obligatorie. Ştiai asta, domnule Paine?

– Nu. Cred că mi-a scăpat raportul. Sunt cam pe dinafară zilele astea.

– Eşti un om norocos. Ar trebui să te socoteşti binecuvântat. Cel puţin ai reuşit să scapi teafăr. Cel puţin ai reuşit să scapi cu mintea întreagă.

Cred că atunci i-am spus să se ducă dracului. Ştiu că nu i-am spus despre vise.

– Ce vezi acolo jos, Deet? Senzorii îmi cam joacă feste, a spus Sarah şi, în vise, atunci, în ziua aceea, înainte de cipul de argint al tehnicianului, am făcut încă un pas şovăielnic către marginile prăpastiei create de apa fierbinte ce izvora din adâncuri, alături de Marea Culme a lui Caron.

O dâră albă de abur sărat se înălţă din atmosfera rarefiată a lunii Europa, întunecând orizontul către apus, clocotind în bezna nepăsătoare a spaţiului. Ştiam că nu vreau să privesc din nou peste margine. Fusesem acolo deja de destule ori şi era întotdeauna la fel, şi mi-am

reamintit că nimeni nu păşise vreodată pe Europa, nici o fiinţă umană, şi era doar un vis. Rahat. Auzi la mine. Doar un vis. Iată o contradicţie cu care trebuie să convieţuieşti.

– Eşti pe recepţie? a întrebat Sarah. Mă auzi?

Nu i-am răspuns. Gura îmi era prea uscată ca să vorbesc, oasele prea uscate de teamă, îndoială şi de aerul deshidratat, ce circula prin casca de la costumul meu de protecţie.

– Vreau să confirmi, Deet. Mă auzi?

Gura lui Sakpata, poarta molimei, căscându-se ştirbă şi insaţiabilă în faţa mea, largă de aproape nouă kilometri de la un capăt la altul, adâncă de mai mult de opt, de la marginea prăpastiei până jos, la apă. Stăteam lângă centrul unui imens camp de pete crio-vulcanice, fotografiate pentru prima dată de sonda Galileo, în 1998, în cea de-a cincisprezecea sa călătorie în jurul lui Jupiter. Curenţii de convecţie au împins crusta, formând gigantice calote de presiune, care în cele din urmă au crăpat şi s-au prăbuşit sub propria lor greutate, dând la iveală oceanul de dedesubt. Am făcut încă un pas, aproape alunecând pe gheaţă, şi m-am întrebat cât de departe eram de locul unde aterizase IcePIC.

– Deet, eşti pe recepţie? Crezi în păcat, Deet?

Ţipenie de om sau fiară
Doar gheaţa necuprinsă[8]

Sarah îşi pune jos ceaşca de cafea şi mă priveşte din partea cealaltă a apartamentului nostru de pe Cahuenga. Ocini ei sunt încă ochii ei, plini de nerăbdare şi de secrete. Întinde mâna după o ţigară şi îmi doresc ca scena să nu fie un vis, să mă pot întoarce acolo şi s-o iau de la început. Dimineaţa însorită la Los Angeles. Sarah, fără veşminte, doar în sutien şi chiloţi, iar eu cuibărit încă în locul cald pe care l-a lăsat în aşternuturi. Să mă întorc şi să schimb cuvintele. Să schimb fiecare zi blestemată care a intervenit între acum şi atunci.

[8] Samuel Taylor Coleridge (1772-1834), The Rime of the Ancient Mariner (Balada bătrânului marinar).

– Vor să afle răspunsul până mâine dimineaţă, spune şi îşi aprinde ţigara.

Fumul atârnă ca o plasă pentru păr în jurul chipului ei,

– Spune-le că ai nevoie de mai mult timp. Că trebuie să te gândeşti.

– E vorba despre nenorocita de Agenţie, insistă şi scutură din cap. Nu poţi să le ceri mai mult timp. Lor nu le ceri nimic.

– Nu ştiu ce vrei să spun, Sarah.

– E tot ce mi-am dorit din totdeauna, spune şi scutură scrumul într-o cutie goală de suc.

Dintre coastele ei soarele
Mijea ca printre gratii?[2]

Am mai făcut un pas către abis şi mi-am dorit să se termine şi să mă trezesc. Dacă aş putea să mă trezesc, n-ar trebui să văd. Dacă aş putea să mă trezesc, m-ar aştepta o sticlă de scotch, de whisky sau de tequila, o gură de ceva care să-mi astâmpere setea. Soarele răsărea în spatele meu, un obiect palid, îndepărtat printre stele şi comlinkul îmi bâzâia şi îmi pârâia în urechi.

– Dacă asta îţi doreşti, acceptă, spun, acelaşi lucru pe care îl spun mereu, aceleaşi cuvinte pe care nu pot niciodată să le retrag. N-am să-ţi stau în cale.

Îmi dădeam seama că era ultimul lucru pe care voia să-l audă. Sfârşit. Cortina cade şi toată lumea face o plecăciune. A doua zi, miercuri, o conduc cu maşina la Aeroportul Internaţional Los Angeles 1, să ia cursa următoare către D.C.

Suntem mai singuri ca niciodată.

Ronnie şi-a folosit propriul sânge ca să scrie aceste cinci cuvinte pe peretele camerei sale, în La Casa, în noaptea când s-a sinucis.

Ghetele mele n-au lăsat nici o urmă pe gheaţa lunecoasă, albă-albăstruie. Doar câţiva paşi şi voi sta în sfârşit pe margine, păşind cu grijă pe platforma largă, formată de un bloc unghiular neregulat, aruncat la câţiva metri deasupra prăpastiei. Aburul constant erodase de mult

marginile platformei, netezindu-le. În cele din urmă, avea să se topească, desprinzându-se, taiată la bază de anii de căldură şi vapori de apă şi se va prăbuşi în abisul învolburat. Am tras adânc în piept aerul uscat, stătut, din interiorul căştii mele de protecţie şi am aruncat o privire în gâtlejul lui Sakpata.

– Spune-mi ce naiba ne-am aşteptat să găsim acolo, Deet? m-a întrebat Ronnie. Ce-am crezut că va fi? Omuleţi cărunţi, având răspunsuri la toate misterele universului, dispuşi să ne asculte întrebările? Câteva extremofile benigne, agăţate cu încăpăţânare de fundul unei mări lipsite de viaţă? Nu-mi mai amintesc. Încerc, dar nu reuşesc. Stau noaptea trează, încercând să-mi amintesc.

– Nu cred că are prea mare importanţă, i-am răspuns, iar ea a început din nou să plângă.

– Ne aştepta, Deet, a suspinat ea. Ne-a aşteptat tot timpul, un milion de ani blestemaţi, singur acolo, în întuneric. Ştia că vom veni, mai devreme sau mai târziu.

Sarah stătea pe gheaţa din spatele meu, goală, cu vântul sfâşiindu-i pielea de plastic.

– De ce vii întruna aici? m-a întrebat. Ce crezi că vei găsi?

– De ce mă urmăreşti întruna?

– Ţi-ai închis comlinkurile. Nu primeam nici un semnal. Nu prea mi-ai dat de ales.

M-am răsucit ca s-o privesc, întorcând spatele prăpastiei, dar vântul o desfăcuse deja şi îi împrăştiase piesele peste câmp.

Suntem mai singuri ca niciodată.

Apoi sunt în conductă, alunecând pe Drumul Epuratorului, fără nici o frecare, fără nici un obstacol, gonind deasupra lunii îngheţate, aşteptând acel moment orbitor, scânteietor, de perfectă agonie, când mintea mea întâlneşte cealaltă minte. Clipa când încearcă să se ascundă, încearcă să se retragă, iar eu sap, mă agăţ şi o trag ţipând în lumină. Aud bâzâitul maşinăriilor şi aparatelor nevăzute de afară şi încerc să ţin pasul cu mine, să ţin pasul cu el.

Stau singur pe marginea gurii lui Sakpata, acolo unde nici un om n-a stat vreodată, la piciorul patului de pe Columbus, în holul aeroportului, luându-mi rămas-bun de la Sarah. Am la mine toate aparatele de filmat, toate instrumentele, fiindcă voi avea nevoie de ele mai târziu, când vârtejul se sfârşeşte şi sunt beat şi nu-mi mai rămâne nimic în afară de alergătură.

Când nu mai am nimic de făcut decât să găsesc purtătorul, sa trag un glonte sau două în capul lui sau al ei.

Să tai coarda. Să-i desfac capetele.

– Crezi în păcat, Deet?

În locul crucii, albatrosul...[2]

– E doar o întrebare. Nu încerca să o transformi în ceva mai mult.

– Mă auzi? întreabă Sarah din nou. Global nu te poate localiza.

Mai fac încă un pas spre prăpastia care se sfârşeşte, la câţiva metri distanţă. Cerul e abur, stele şi noapte infinită.

Am mers pe Drumul de Est, la nord de Strada Principală, înaintând cât de repede îmi permiteau zăpada, gheaţa neagră şi dărâmăturile împrăştiate pe drum. Am trecut prin canioane dărăpănate de cărămizi şi oţel, de ferestre sparte şi beton gri, printre ruinele zdrenţuite ale debandadei rămase după ce autorităţile federale au renunţat definitiv la Insula Roosevelt, au construit baricade înalte şi s-au spălat pe mâini în privinţa acelui loc. Am stat cu ochii la drumul ce se aşternea la picioarele mele, dar îi simţeam privindu-mă, urmărindu-mă, întrebându-se dacă eram unul care le putea face necazuri sau doar un nebun care şi-o caută cu lumânarea. Aş fi putut fi şi una, şi alta. În zăpadă şi în noroiul îngheţat, ici şi colo, erau urme, unele dintre ele mai omeneşti decât altele.

Lângă locul sălbatic care fusese cândva Parcul Blackwell, am auzit ceva strigând în partea cealaltă a insulei. Era un sunet singuratic, înfricoşat şi am început să merg puţin mai repede.

M-am întrebat dacă Sarah ar încerca să trimită o echipă de recuperare după mine, dacă făcea pe supărata cu Templeton şi cu băieţii fiindcă m-au lăsat să spăl putina. M-am întrebat dacă Temp mă socotea deja printre morţi şi dacă îşi făcea reproşuri fiindcă nu m-a pus sub supraveghere, încercând să-mi dau seama cum naiba avea de gând să le prezinte întreaga situaţie ticăloşilor de la Washington.

Mi-a luat aproape o oră să ajung la capătul de nord al insulei şi la cadavrul carbonizat, prefăcut în ruine, al Spitalului Coler Goldwater. Miliţia rebelă de anarhişti genetici, adunată în Manhattan în toamna lui şaizeci şi nouă sub comanda unei foste vedete schizofrenice de cinema, care îşi spunea Circe Nouăsprezece, a revendicat vechiul spital drept sediu. Când armata a hotărât să înceapă să tragă asupra lor, Coler a fost lovit în plin de un mortier, Circe Nouăsprezece a fost ucisă de un trăgător de elită, dar au rămas o grămadă de ciudaţi care să-i ia locul, cum s-ar zice.

Sub cerul de zloată al lui februarie, spitalul arăta la fel de mort ca a doua zi de după Apocalipsă. Am încercat să nu mă gândesc la germene, la toate lucrurile pe care le văzusem şi le auzisem în ziua precedentă, la ceea ce simţeam, la şuvoiul disperat de ameninţări, promisiuni şi rugăciuni pe care mi le-a scuipat creatura, când, în sfârşit, am ajuns la capătul pâlpâitoarei conducte de eter şi am început dansul.

Înăuntru, spitalul duhnea ca o grădină zoologică uitată, pe moarte, dar cel puţin eram ferit de bătaia vântului. Faţa şi mâinile îmi amorţiseră. Ce părere ar avea Agenţia despre un epurator fără degete? Oare m-ar arunca pe grămada de rebuturi sau mi-ar da un set nou, strălucitor, de mâini făcute în Osaka, mai bune decât cele originale? Poate mi-ar aplica puţină magie biomecanica, aşa cum au făcut cu Sarah? Am înaintat pe un coridor lung de la parter, trecând de uşi şi de rame fără uşi, pe lângă încăperi negre ca smoala şi încăperi în clar-obscur în care domnea jocul ameţitor al umbrelor şi al luminii, până ce am ajuns la un şir de ascensoare. Toate uşile fuseseră blocate, mai mult sau

mai puţin deschise până la un punct, dezvăluind privirii cabine pline de praf, motoare şi cabluri ruginite. Am rămas acolo o vreme, în timp ce începeam să simt furnicături în degete şi pe buze, dezgheţul încet, însoţit de înţepături, şi am ascultat şoaptele clădirii în jurul meu.

– Sunt cu toţii animale, spusese batjocoritor Sarah, cu o zi înainte. Dar nu erau, bineînţeles, nu mai mult decât era ea cu adevărat o maşină. Ştiam că Sarah era destul de isteaţă să vadă adevărul, chiar înainte ca ei să-i vâre toate acele componente în cap. Chiar dacă nu putea s-o recunoască faţă de sine sau faţă de oricine altcineva. Cyborgii şi mutanţii erau pur şi simplu poli opuşi în cadrul aceleiaşi revolte împotriva cărnii - pion negru, pion alb - nord şi sud, pe acelaşi drum post-revoluţionar sinuos. Pentru mine nu conta prea mult. Dar stând aici, cu răsuflarea îngheţată şi cu simţurile revenindu-mi încetul cu încetul în mâini, aroganţa ei mă irita mai mult decât de obicei. Aproape că puteam spune că diferenţa cea mai mare între Sarah şi ceea ce mă aştepta în spitalul bombardat, în acea după-amiază - poate singura diferenţă care conta cu adevărat - era că bărbaţii şi femeile de la putere găsiseră un rost pentru cei ca ea, în timp ce mutanţii şi retardaţii genetic nu fuseseră niciodată pentru ei altceva decât o pacoste. Situaţia ar fi putu să evolueze altfel. Încă s-ar fi putut.

Lângă ascensoare se afla o casă a scărilor şi am urcat la etajul al treilea. Nu mă gândisem să aduc cu mine o lanternă, aşa că am mers pe lângă pereţi, găsindu-mi drumul pe pipăite prin întuneric, împiedicându-mă de mai multe ori atunci când picioarele mele întâlneau bucăţi de zidărie căzute de undeva de deasupra.

La etajul al treilea, mă aştepta copilul.

– Ce cauţi aici? s-a răstit la mine, clipind din ochii galbeni, de pasăre de pradă. Era gol, cu pielea ascunsă sub o haină de blană galben-maronie.

– Cine eşti? l-am întrebat.

– Manticora mi-a spus că vii. Te-a văzut pe pod. Ce vrei?

– Caut o fată pe nume Jet.

Copilul a râs, un râs ciudat, cu sughiţuri, şi şi-a dat ochii peste cap. S-a aplecat, privindu-mă atent, aşteptând, şi pupilele verticale ale acelor ochi mari, aurii, s-au dilatat uşor.

– Nu e nici o fată pe-aici, domnule, a chicotit el. Nu mai este. Ai luat-o razna sau ce?

– E cineva pe-aici pe nume Jet? Am venit cale lungă să vorbesc cu ea.

– Ai o armă, cumva? a întrebat. Ai cuţit?

– Nu, am răspuns. N-am. Vreau doar să discut.

– Ai venit în Oraşul Mutanţilor fără armă sau fără cuţit? Atunci trebuie să ai ceva curaj, domnule. Trebuie să ai testicule mari cât pumnul meu - şi a ridicat un pumn încleştat, ca să pot vedea exact la ce se referea. Sau poate nu vrei să trăieşti atât de mult.

– Poate, am răspuns.

– Carnea se găseşte rar în perioada asta a anului, a chicotit băiatul şi apoi şi-a lins buzele subţiri, ca abanosul.

Jos, la capătul celălalt al coridorului, s-a auzit un mârâit slab şi băiatul s-a uitat peste umăr, apoi iar la mine. Zâmbea, un zâmbet aspru, care nu era nici crud, nici blând, dând la iveală vârfurile ascuţite ale caninilor şi incisivilor. Părea dezamăgit.

– Toate la timpul lor, a spus, şi m-a luat de mână.

– Toate la timpul lor, şi l-am lăsat să mă conducă înspre umbrele înflăcărate ghemuite la capătul celălalt al coridorului.

Spre sfârşitul cărţii sale, Emmanuel Weatherby-Jones scrie: „Calamităţile au urmat una după alta, întoarcerea sondei IcePIC poate fi considerată cea mai gravă înfrângere a omenirii. De multe milenii, ne întrebăm dacă suntem singuri în univers. Într-adevăr, această întrebare a constituit o mare parte din substanţa fundamentală a religiilor lumii. Dar, când în sfârşit i-am găsit răspunsul, o dată pentru totdeauna, am fost obligaţi să acceptăm că am avut mai multă alinare în fosta, dispăruta noastră ignoranţă.”

Suntem mai singuri ca niciodată. Ronnie a înţeles bine.

După ce m-am îndepărtat de contact, după ce tehnicienii au reuşit să izoleze bine semnalul creaturii, când undele de securizare şuierau nebuneşte, lovindu-se de zidurile în descompunere ale dormitorului de pe Columbus şi unul dintre medici îmi administrase un întăritor ca să-mi limpezească mintea şi să mă ajute să mă odihnesc pe drumul de întoarcere, m-am aşezat pe podea şi am plâns.

Nimic neobişnuit. Am plâns aproape de fiecare dată. Cel puţin n-am vomitat.

– Bine lucrat, a spus Templeton şi a aşezat o mână grea, înmănuşată, pe umărul meu.

– Lua-te-ar dracu! I-am auzit. Îi auzeam pe amândoi, ticălosule.

– Am făcut ce-am putut, Deet. Aş fi putut să te umplu de morfină în aşa hal încât să dai ortul popii.

– O, Doamne. O, Iisuse Hristoase, am oftat ca o babă, gâfâind, cu inima gonind în cercuri tot mai mici, pusă pe jar de seringa mare, plină de sintetadrină, pe care medicul mi-o pompase în braţul stâng. Omoar-o, Temp! Omoar-o chiar în secunda asta blestemată.

– Trebuie să respectăm protocolul, a răspuns el cu calm, privind în jos, la masa contorsionată de oase, carne şi protoplasma de pe pat.

Un lujer sângeriu a alunecat din locul unde fusese gura omului şi a început să scormonească insistent în somiera desfundată.

– Doar până ce te interogăm şi suntem siguri că staza se menţine, pe urmă îi anihilăm semnele vitale.

– La dracu', am spus şi am întins mâna după Beretta, smulgând pistolul din curelele prinse cu scai ale tocului, cu destula forţă, astfel că Temp aproape a căzut peste mine.

L-am împins la o parte şi am îndreptat pistolul către chestia de pe pat.

– Deet, nici să nu-ţi treacă prin minte să apeşi pe trăgaci!

– Poţi să te duci direct la dracu', am şoptit, gândindu-ma la Templeton, la toată blestemata de Agenţie, la germene şi la acel singur ochi albastru, dureros, care încă mă privea.

Am apăsat pe trăgaci, golind toate cartuşele în puţinul care mai rămăsese din craniile umflate ale bărbatului şi ale femeii, sperând că va fi îndeajuns.

Apoi cineva a înhăţat arma, şi i-am lăsat să mi-o ia.

– Idiot nenorocit, a mârâit Temp. Bastard prost şi blestemat. De îndată ce misiunea asta se încheie, eşti concediat. Mă înţelegi, Deet? S-a zis cu tine!

– Îhî, am răspuns şi m-am aşezat înapoi pe podea.

În liniştea ce s-a aşternut după bubuitul armei, undele de izolare şuierau, urechile îmi sunau şi ceaţa s-a aşternut asupra mea ca un giulgiu.

Cel puţin aşa îmi place să susţin că a decurs totul. Târziu, în noapte, când nu pot să dorm, când pastilele şi băutura nu-mi sunt de ajuns, îmi place să-mi imaginez că a existat un moment unic în viaţa mea irosită, de rahat, când am făcut ceea ce trebuia.

Cât despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat, sunt sigur că cineva a scris deja asta undeva. Nu va trebui s-o mai fac încă o dată.

În cămăruţa dezordonată de la capătul coridorului de la etajul trei, femeia cu chip de pisică şi urechi nervoase, care se mişcau spasmodic, stătea lângă o gaură care fusese o fereastră înainte de mortiere. Nu se zărea altă lumină, în afară de soarele palid al iernii. Băiatul stătea la picioarele ei şi nu şi-a dezlipit nici o clipă ochii de la mine. Femeia - dacă avea un nume, nu l-am aflat niciodată - s-a uitat la mine o singură dată, când am intrat în cameră. Focul din ochii ei mi-a risipit orice urmă de hotărâre îmi mai rămăsese şi m-am bucurat când şi-a întors din nou privirea către gaura din zid şi s-a uitat lung către nord, peste râu, către rafinăriile Astoria.

Mi-a spus că fata plecase cu o săptămână înainte. N-avea idee unde ar fi putut pleca Jet Miyake.

– Uneori aduce mâncare şi medicamente, a spus femeia, confirmând ceea ce bănuiam deja.

Pe atunci, existau o sumedenie de oameni dornici să rişte închisoarea sau moartea pentru a aduce provizii pe

Insula Roosevelt. Poate că mai există şi acum. N-aş putea spune.

– Îmi pare rău pentru părinţii ei.

– S-a întâmplat repede, am minţit. N-au suferit.

– Miroşi a moarte, domnule Paine, a spus femeia, dilatându-şi uşor nările.

Băiatul de la picioarele ei a râs şi s-a strâns în braţe, legănându-se de pe o parte pe alta.

– Cred că te urmăreşte. Cred că vesteşti moartea.

– Da, uneori şi eu cred acelaşi lucru despre mine.

– Vânezi extratereştrii? a tors ea.

– E un fel de-a privi lucrurile.

– E o ironie a soartei, nu crezi? Lumea noastră murea. Noi am otrăvit-o şi apoi am început să căutăm viaţă în altă parte Crezi că am găsit ceea ce căutam, domnule Paine?

– Nu. Nu cred că vom găsi vreodată.

– Întoarce-te în oraş, domnule Paine. Pleacă! Nu vei fi în siguranţă după apusul soarelui. Unii dintre noi sunt lihniţi. Unii dintre copiii noştri mor de foame.

I-am mulţumit şi am părăsit încăperea. Băiatul s-a luat după mine până la scări, apoi s-a oprit şi a rămas chicotind de unul singur, cu râsu-i răsunând pe casa scărilor, în timp ce eu înaintam, treaptă cu treaptă, orbeşte, prin întunericul nesigur. Mi-am refăcut drumul către stradă, mergând pe Strada Principală către est, pe lângă locuri sălbatice, printre canioane şi nu am privit înapoi până ce nu m-am aflat din nou pe pod.

Am găsit-o pe Jet Miyake în Cartierul chinezesc, două zile mai târziu, ascunzându-se în pivniţa Societăţii Budiste de Magnifică Iluminare de pe Strada Madison. Agenţia avea dosare despre preoţii de aici, demonstrând un lung istoric al sentimentului pro-mutanţi. Jet Miyake a fugit, căci ei fug întotdeauna dacă pot, iar eu am urmărit-o, pe Aleea Mecanicilor, peste Henry şi, în sfârşit, am ajuns-o din urmă într-o piaţă de peşte de pe East Broadway, de sub vechiul Pod Manhattan. A încercat să-şi piardă urma în labirintul de chioşcuri, printre maldărele scânteietoare de caracatiţe şi calmari, ţipari, ton şi cod, aşezaţi pe munţi de gheaţă zdrobită. S-a îndreptat către o uşă lăturalnică şi aproape a

reuşit, dar a alunecat pe podeaua udă de beton şi s-a răşchirat cât era de mare, împrăştiind tăiţei uscaţi şi cutii cu supă de pui. Nu-mi amintesc de fapt toate aceste detalii, doar fata şi mirosul de ulei de peşte, zăngănitul conservelor pe ciment, ţipetele furioase, speriate ale vânzătorilor şi ale clienţilor. Dar detaliile, caracatiţa şi tăiţeii uscaţi, nu ştiu. Cred că încerc să uit că nu e doar imaginaţie, că s-a întâmplat cu adevărat, că nu inventez totul. Că am jucat fiecare scenă.

Uneori.

Uneori sunt un sălbatic.

Am ţinut lipită ţeava pistolului de tâmpla ei în timp ce am pornit scannerul. A scrâşnit din dinţi şi m-a privit în tăcere. Maşina a citit-o murdară ca zăpada cenuşie a New Yorkului, deşi nu aveam nevoie de luminiţa roşie, pâlpâitoare de pe genetigraf ca să ştiu asta. Suferea, aşa cum doar persoanele înfectate de mult timp puteau suferi. Vedeam în ochii ei, în sudoarea ce îi şiroia pe faţă, în nuanţa uşor albăstruie a buzelor. Era probabil contaminată de luni de zile. Ştiam că ar fi un miracol să nu fi infectat pe nimeni în afară de părinţii ei. I-am arătat monitorul genetigrafului şi i-am spus ce însemna şi ce trebuia să fac în continuare.

– N-o poţi opri, a spus, afişând un zâmbet amar, pierit. Indiferent câţi oameni omori, e prea târziu. A fost prea târziu de la bun început.

– Îmi pare rău, am răspuns, fie că era adevărat, fie că nu, şi am apăsat pe trăgaci. Pistolul de 9 mm a bubuit ca un tunet într-o sticlă şi, dintr-o dată, Jen nu mai era problema mea. Dintr-odată era doar un cadavru pentru măturători.

Am devenit un narator pe care nu te poţi bizui. Poate eu am fost tot timpul un narator pe care nu te poţi bizui. Aşa cum am fost un laş şi un ipocrit tot timpul. Lucrurile pe care am prefera să ni le amintim, lucrurile pe care alegem să le uităm. Cum spune o vorbă veche, e doar un film.

N-am omorât-o pe Jen Miyake.

– N-o poţi opri, a spus. (Partea asta e adevărată.) Indiferent câţi oameni omori, e prea târziu. A fost prea târziu de la bun început.

– Îmi pare rău.

– Noi am adus-o aici, Noi am poftit-o înăuntru şi îi place. Are de gând să rămână.

A zâmbit, într-adevăr, dar a fost un zâmbet satisfăcut, tainic. Am făcut un pas înapoi şi am coborât ţeava pistolului. Apăsarea îi lăsase o urmă slabă, circulară, pe piele.

– Te rog, dă-te la o parte, domnule Paine, a spus Sarah, iar când m-am întors, stătea acolo, la doar câţiva metri în spatele meu, îndreptând un Glock negru ca tăciunele, ridicol de mic, către fată.

A tras de două ori şi a aşteptat până ce trupul a încetat să se mişte spasmodic, apoi a înfipt un al treilea glonte în capul lui Jet Miyake, doar ca să fie sigură. Sarah a dus întotdeauna lucrurile până la capăt.

– Templeton s-a gândit că s-ar putea să-ţi pierzi curajul, m-a lămurit şi a trecut pe lângă mine, îngenunchind să examineze cadavrul. Ştii că asta înseamnă că vei fi probabil suspendat.

– Avea dreptate, nu-i aşa? am bâiguit. Mai devreme sau mai târziu, vom pierde controlul.

Şi, pentru o clipă, mi-a trecut prin minte să trag câteva focuri în capul lui Sarah, să apăs pe trăgaci, împrăştiind creieri, sânge şi silicon pe toată podeaua pieţei de peşte. Poate că ar fi fost o eutanasie. Dar cred că n-o iubeam chiar atât de mult cum crezusem întotdeauna. În plus, probabil că Agenţia nu ar fi făcut decât să culeagă bucăţile şi s-o asambleze la loc.

– Câte o zi, pe rând, domnule Paine. E singurul mod de a rămâne întreg la minte. Câte o zi, pe rând.

– Fără trecut, fără viitor.

– Dacă aşa vrei să priveşti problema.

S-a ridicat şi a întins o mână. Am scos lama de cartuşe din pistol şi i-am dat arma şi muniţiile. Mi-am scos genetigraful de la centură, iar ea l-a luat şi pe acesta.

– Vom trimite pe cineva la hotel după restul echipamentului. Te rog să pregăteşti totul. Ai bilet de întoarcere la Los Angeles.

– Da, am repetat. Am bilet de întoarcere la Los Angeles.

– Ai rezistat cu mult mai mult decât am crezut.

Şi am lăsat-o acolo, deasupra trupului fetei, anunţând moartea, ordonând să vină echipa de măturători. În ziua următoare, am zburat înapoi la Los Angeles şi am căutat un bar unde eram destul de sigur că nu mă va recunoaşte nimeni. Am început cu tequila, am trecut la whisky şi m-am trezit două zile mai târziu, cu faţa în nisipul din Malibu, bolnav ca un câine. Soarele apunea, pregătind o furtună de foc la orizont, iar eu am privit stelele ieşind deasupra mării. Un meteor a străfulgerat cerul şi a dispărut. Mi-a trebuit o clipă să găsesc planeta Jupiter, Stăpânul Cerurilor, cel ce adună norii, abia puţin mai mare decât o gămălie lângă lună.

DRAGONII DIN VÂLCEAUA ÎNSORITĂ

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU MANIU

ROBERT REED a vândut prima povestire în 1986 şi s-a impus foarte repede în postura de colaborator al The Magazine of Fantasy & Science Fiction şi Asimov's Science Fiction, vânzând multe povestiri şi revistelor Science Fiction Age, Universe, New Destinies, Tomorrow, Synergy, Starlight şi altele. Reed poate fi socotit unul dintre cei mai prolifici autori tineri de proză scurtă, avându-i rivali doar pe Stephen Baxter şi Brian Stableford. Asemeni lor, menţine un standard ridicat al calităţii, fiind în acelaşi timp foarte productiv, lucru deloc uşor. Povestiri ca Sister Alice, Brother Perfect, Decency, Savior, The Remoras, Chrysalis, Whiptail, The Utility Man, Marrow, Birth Day, Blind, The Toad of Heaven, Stride, Thea Shape of Everything, Guest of Honour, Waging Good, Killing the Marrow şi multe altele sunt printre cele mai bune din anii optzeci şi nouăzeci. Multe au fost adunate în culegerea The Dragons of Springplace. Este productiv şi la capitolul romane, având la activ destul de multe, încă din anii optzeci: The Lee Shore, The Hormone Jungle, Black Milk, The Remarkables, Down the Bright Way, Beyond the Veil of Stars, An Exaltation of Larks, Beneath the Gated Sky, Marrow, Sister Alice, The Well of Stars. Cea mai recentă apariţie este culegerea de povestiri Flavors of My Genius. Reed locuieşte cu familia în Lincoln, Nebraska.

Uriaşii erau pe pământ în vremurile acelea, ne spune Biblia, dar în lumea alternativă în care vă poartă autorul, acei uriaşi erau şi mai ciudaţi, mai puternici şi mai periculoşi

decât dinozaurii care şi-au lăsat oasele în pământul din lumea noastră...

1

O iarnă grea poate scoate la iveală pietre şi oseminte deopotrivă, urnindu-le prin cel mai îndărătnic pământ. După topirea zăpezii, şuvoaiele de apă se vor revărsa peste întinderi, măturând pietrişul şi ţărâna. Mai apoi, când un om cu privirea ascuţită şi noroc cu carul va trece pe-acolo, lumea întreaga ar putea fi zguduită din temelii.

– Ia te uită, rosti bărbatul, cu glas hotărât şi grav. O gheara, nu-i aşa? De la un dragon matur, nu-i aşa? Dumnezeule mare, domnule Barrow! Şi alte două gheare alături de comoară!

Barrow era o namilă de om, cu faţa îngustă şi o claie deasa de păr negru ce se revărsa pe umerii săi vânjoşi. Născut în Insulele Nordului, plecase de-acasă de tânăr, să scape de război, ca să ajungă pe aceste meleaguri în mijlocul unui necruţător război civil. Urmară câţiva ani de suferinţe grele. Scăpase însă cu viaţă şi, la lăsarea la vatră din Armata Centrului, patria recunoscătoare îi dăruise cetăţenia şi o pungă de galbeni. Barrow se îmbarcase pe un drum fără întoarcere, pe Liniile Ferate de Vest, căutându-şi norocul în sălbăticie. Călătoria lui sfârşise într-unul dintre noile oraşe de prerie, o aşezare vestită pentru turmele de rozătoare şi pentru osemintele de dragoni. Ajuns acolo, cumpără o pereche de cămile bune, provizii pentru şase luni şi porni la drum, înarmat cu atâtea lopeţi cât să urnească un munte din loc.

Sări de pe cămilă şi rosti:

– Stai!

Animalul fornai uşor, căutând din copite o poziţie cât mai comodă.

Barrow îngenunche şi atinse cu grijă gheara de mijloc a dragonului. O fi fost ea din timpuri imemoriale, dar aflase pe pielei lui că până şi cele mai vechi gheare erau suficient de ascuţite pentru a tăia în carne vie. Dinţii fosili puteau

străpunge mănuşile din pielea cea mai groasă, iar tăişurile solzilor erau mai primejdioase decât orice lamă de fierăstrău dreasă cu măiestrie la tocilă.

Violetul-închis, dar aprins, ce colora gheara era un semn ca fusese bine păstrată. Cu un instrument mic şi ascuţit, Barrow curăţă pământul de sub ea, scoţând-o pe deplin la iveală, până în locul în care se unea cu laba din faţă. N-avea carte, dar ştia meserie: era un dragon zburător. În vremuri de demult, aceste fiare cutreierau văzduhurile deasupra unui ţărm pierdut în negura timpului. Laba uriaşă servea înşfăcatului. Se pare că dragonii îşi foloseau cele patru picioare asemenea ratonilor, pentru a ţine prada şi pentru mişcări simple. Ghearele obişnuite erau foarte valoroase, dar gheara opozabilă, supranumită şi Gheara lui Dumnezeu, era nepreţuită. Noaptea se lăsa încet, dar Barrow continua să sape la lumina fumurie a focşorului, îndepărtând pământul până ce întreaga labă era dezgropată. Era suficient de mare cât să te aşezi pe ea şi, după veacuri petrecute în adâncuri, avea în continuare acel roşu palid, dat de întrepătrunderea solzilor.

Bărbatul nu închise un ochi toată noaptea. Apoi, la prima rază de soare, mânat de o presimţire, făcu şase paşi de-a lungul vâlcelei şi înfipse lopata în ceea ce părea a fi o movilă obişnuită de lut.

Oţelul lopeţii era tare, dar o izbitură înfundată îi spuse că lovise ceva mult mai tare.

Cu ajutorul lopeţii şi-al târnăcopului, Barrow săpă grăbit şi fără îndemânare toată dimineaţa, dezvăluind o porţiune întinsă din spinarea dragonului, mai multe pumnale ce alcătuiau creasta, prinse de treizeci de platoşe arămii.

Ajuns la capătul puterilor, se odihni puţin, mâncând şi sorbind ultimele picături de apă rămase. Apoi îşi conduse cămilele înfometate şi puţin însetate de-alungul albiei, pe o câmpie netedă, unde lângă un iaz cu apă tulbure creşteau tufe pipernicite.

Cămilele păşunară şi se adăpară fericite, umblând de ici până colo, cât le permitea lungimea laţului.

Barrow se întoarse la comoara lui. De două ori săpă în pământul proaspăt şi tot de-atâtea ori rămase cu mâinile goale. Fără îndoială, capul balaurului lipsea. Mereu se întâmpla astfel. Mai încercă totuşi o dată, şi de data aceasta norocul fu de partea sa. Craniul era îngropat alături de restul trupului, mai mult, era încă ataşat de acesta cu un gât lung, puternic răsucit la stânga când animalul îşi dăduse ultima suflare.

Era convins că fusese o moarte rapidă.

Văzuse şi exemplare mai mari, dar capul acestuia era minunat. Lunguieţ şi înalt, îngust şi elegant deopotrivă, amintind de capul unui pelican, dar mai frumos, botul era împânzii de colţi cât degetul de mari, unii chiar şi mai mari. Ochii fabuloasei arătări dispăruseră, iar orbitele, chiar dacă fuseseră năpădite de pământ, aruncau în continuare priviri tăioase. În spatele lor se vedea cutia craniană, întrecând de câteva ori în mărime orice craniu uman.

– Cum ai pierit? îl întrebă el pe noul său prieten.

Un tip citit din orăşel îi explicase lui Barrow ce ştiau oamenii de ştiinţă şi ce presupuneri făceau. Uneori dragonii erau îngropaţi în noroi, pe uscat sau pe fundul unei ape, iar noroiul oferea protecţie stârvului împotriva verilor săi hămesiţi sau al rozătoarelor. În lipsa oxigenului nu puteau putrezi. Asta în cele mai fericite împrejurări. Îngropat în adâncuri neschimbătoare, fără să putrezească, un dragon întreg se putea păstra intact, în aşteptarea norocosului trecător, venit pe cămila sa zveltă.

Era însetat până la epuizare, dar nu se opri din săpat.

Urmând sfatul altor prospectori, descoperi rădăcina aripilor, pe a căror osatură lunguiaţă încă mai atârnau fâşii de carne.

Confecţiona un dispozitiv cu dinamită, îl aşeză pe spatele dragonului şi acoperi totul cu o grămadă de pământ bătătorit, pentru ca explozia să răbufnească în interior. Apoi trase un fitil lung şi îl aprinse. Urmă o bubuitură înfundată, însoţită de o scurtă ploaie de pământ şi piatră fărâmiţată. Fugi în grabă să vadă rezultatul, îndepărtă platoşele frânte - una singură valora cât jumate de cămilă, dacă era întreagă

- şi, cu ajutorul unui târnăcop greu, scoase măruntaiele sfârtecate ale fiarei.

Dacă l-ar fi atacat un alt dragon, n-ar mai fi rămas nimic. Preţioasele măruntaie ar fi fost devorate şi pierdute cu milioane de ani în urmă.

– Totuşi, îşi spuse Barrow. Solzii şi ghearele sunt suficiente să-mi acopere cheltuielile pe un an. Dacă rămân doar cu ele.

Dar lucrurile nu aveau să rămână aşa.

Înăuntrul fosilei se ascundea motivul întregii suferinţe şi plictiseli: în spatele inimii de piatră se găsea un organ bizar, de statul unui om, un organ spongios deasupra plămânilor neobişnuiţi. În el scăpărau aurul şi platina lucioasă. Într-o clipită, Barrow devenise bogat cum nici în vise nu-şi închipuise. Chiui de bucurie şi se apucă să ţopăie în jurul dragonului mort. Se prăbuşi lângă comoară, plângând de bucurie, şi abia când îşi îndepărtă şi ultima lacrimă ochii îi căzură pe ceva nou.

Cu eoni în urmă, un noroi negru şi subţire năpădise stârvul, ţinând la distanţă oxigenul.

În lipsa oxigenului, cadavrul nu putrezise.

Printre sedimente pluteau pe puţin trei corpuri sferice, de mărimea celor mai mari ghiulele. Nu erau organe, dar făceau parte din dragon. Barrow auzise poveşti despre asemenea lucruri, iar băiatul şcolit din oraş îi arătase chiar o fărâmă din ceva asemănător. Dar fărâma era murdară şi cenuşie, pe când cele trei bile din faţa sa erau albe ca spuma laptelui. Îşi păstraseră culoarea de pe când dragonul trăia, înţelese el.

Cu mâna tremurândă, Barrow atinse oul cel mai apropiat, ţinându-şi palma lipită de el pentru o bună bucată de vreme şi reuşi să-l încălzească puţin.

2

– De unde-ai aflat toate prostiile astea? îl întrebă târfa la un moment dat.

Manmark râse încet, apoi închise cărţoaia şi spuse:

– Sursele mele de încredere. Asta-ţi doreşti?

– După plată, desigur. Sursele tale de încredere, da.

– Când eram copil, am avut dascăli. În tinereţe, am studiat la mai multe universităţi. Am trecut prin toate ştiinţele şi mi-a fost dat să învăţ de la câteva minţi luminate. După moartea tatălui meu, am decis să investesc banii lăsaţi moştenire precum şi geniul meu într-un ţel măreţ.

Era cea mai drăguţă femeie de teapa ei din oraş şi nici proastă nu era. Doar privind-o în ochi, Manmark îşi dădea seama că îi mergea creierul, nu glumă. Era totuşi o băştinaşă, plăpândă ca mai toţi cei din rasa ei, vândută de taică-său pentru opiu şi alcool. Avea probabil un trecut dureros şi mizer. De aceea nu-l deranja remarca ei:

– Pe majoritatea bărbaţilor e mai uşor să-i asculţi decât să le-o tragi. Cu tine cred că e taman invers.

Manmark deschise din nou cartea, trecând cu vederea aluzia fetei.

O întrebă pe un ton potolit.

– Ştii să citeşti?

– Ştiu valoarea fiecărei monede. Şi numele meu, atunci când îl văd scris. Dacă e scris frumos.

– Priveşte poza asta. Ce vezi?

– Un dragon, rosti ea sec.

– Ce specie de dragon? insistă Manmark.

Se uită la desen, ţinându-şi respiraţia, apoi răsuflă.

– Nu ştiu, e dintre cei zburători?

– Nici pe departe.

– Aşa mă gândeam şi eu. N-are aripi. Bărbatul încuviinţă.

– E un dragon mic, timpuriu. Una dintre speciile precursoare, cu şase picioare, mai precis. L-au descoperit pe continentul acesta, zăcea în cele mai vechi pietre din Evul Dragonilor.

Manmark era un tânăr chipeş cu ochi aurii şi visători, pierduţi pe unul dintre pereţii încăperii.

– Dacă crezi în selecţia naturală şi în abisurile timpului, s-ar putea să ai în faţă strămoşul celor peste o sută de specii cunoscute nouă şi celor o mie care aşteaptă să fie descoperite.

– Hă? făcu ea şi se aşează pe mormanul de perne. Pot să răsfoiesc cartea puţin?

– Ai grijă, o avertiză el, de parcă i-ar fi vorbit unui copil neastâmpărat. N-am alt exemplar la mine şi e cel mai bun ghid pe care...

– Dă-o-ncoa! i-o reteză femeia. Promit să fiu cuminte.

Întâi răsfoi paginile încet, apoi tot mai repede. Între timp, clientul ei sporovăia despre lucruri ce depăşeau puterea ei de înţelegere. Pe aceste meleaguri trăiau odată dragoni mari cât casa, erbivore paşnice cu armuri groase, ce consumau copaci întregi, judecând după resturile fosilizate descoperite în burţile lor uriaşe. Alături de ele vieţuiau fiare mai mici, ce cutreierau meleagurile în turme întinse, asemenea rozătoarelor care păşteau acum pe Câmpiile înalte. Existau două feluri de dragoni prădători: patrupezii înarmaţi cu dinţi ca sabia şi braţe puternice terminate cu Gheara lui Dumnezeu şi, mai târziu, giganţii înaripaţi, cu aceiaşi dinţi şi gheare, dar totodată cu membre ce puteau înhăţa şi creier asemănător cu cel al femeii.

Dacă fata sesizase batjocura, nu avea de gând s-o arate, aşa că rămase cu nasul în carte, dând din cap în timp ce întorcea paginile. La sfârşit găsi alte feluri de oase, precum şi câteva desene ciudate.

– Ce-i arătarea asta? dori ea să ştie.

– Cu ce se aseamănă?

– Cu un soi de cocoş.

– Dar cu dinţi. Unde-i sunt aripile?

Îl privi, aproape lăsând să-i scape un zâmbet.

– N-avea aripi? Sau nu le-ai găsit tu până acum?

– Nu mă preocupă astfel de făpturi mărunte, rosti Manmark pe un ton apăsat. N-aveau aripi şi nici nu creşteau cine ştie ce, aşa că nu prezentau importanţă. Când le-au fost descoperite osemintele, s-a crezut în mod eronat că sunt o specie de şopârle alergătoare. Din această cauză, primii vânători de fosile le-au supranumit „şopârle monstruoase”.

Fata întoarse pagina, se opri, apoi zâmbi la vederea unei poze.

– Pe asta o ştiu.

Împinse cartea peste aşternuturile şifonate.

– Am văzut şi eu şoareci de câmp la viaţa mea.

Micuţul mamifer stătea ghemuit sub un acoperiş de ferigi.

Manmark bătu uşor cu degetul pe imagine, încuviinţând.

– Într-adevăr, seamănă cu şoarecele de azi. E firesc, având în vedere că rozătorul ăsta mic e strămoşul lor şi al nostru şi al tuturor animalelor cu blană din vechime şi până azi.

– Nu zău?

– Fără îndoială.

– Fără îndoială, repetă ea, dând din cap de parcă-ar fi cuprins cu mintea abisurile timpului şi neîndurătoarea selecţie naturală.

– Strămoşii noştri, aidoma strămoşilor oricărei păsări, erau nespus de mărunţi, îşi urmă Manmark firul ideii. Dragonii stăpâneau uscatul şi marea, ca mai apoi să stăpânească şi cerul, în timp ce aceste făpturi se preumblau la adăpostul umbrei, aşteptând cu răbdare să le vină vremea.

– Vremea?

Închise cartea ferm, de parcă n-ar mai fi avut în veci nevoie de ea. Apoi, cu privirea pierdută, rosti:

– Mă întreb uneori, de ce-au dispărut dragonii?

Manmark îşi aminti că avea în faţă o fată aborigenă.

Fiecare cultură primitivă cu miturile ei. Cine ştie ce legende năstruşnice, ce poveşti ridicole îi ajunseseră la urechi în copilărie.

– Nimeni nu ştie ce s-a ales de ei.

Era singurul şi cel mai bun răspuns posibil. Luă cartea, adăugând:

– Bănuim că a fost vorba de un cataclism. O schimbare bruscă a climei, un corp ceresc. Ceva de proporţii, în orice caz, a făcut ca toate animalele mari să piară, curăţând lumea pentru venirea făpturilor ca mine şi ca tine.

Întrezărirea apocalipsei o impresionase. Îşi dezlipi buzele pentru a rosti ceva, probabil pentru a-l readuce

lângă ea, pe patul pufos. Dar chiar atunci se auziră bătăi puternice în singura uşă din cameră.

– Cine-i acolo? întrebă Manmark.

– Barrow mă numesc, rosti un glas bărbătesc, aspru.

Barrow? Numele îi suna cunoscut.

– Am vorbit în urmă cu câteva săptămâni, îl lămuri glasul străinului, străbătând stejarul gros. Ţi-am spus că mă îndrept spre ţara aluviunilor, iar dumneata mi-ai zis să fiu cu ochii-n patru...

– Da.

– După ceva deosebit.

Sumar îmbrăcat şi cuprins de o spaimă subită, Manmark sări din pat şi deschise uşa, murmurând:

– Linişte, linişte.

Barrow rămase în antreu, înalt şi nespălat de săptămâni, poate ani buni. Era soios, obosit şi oarecum jenat la vederea femeii despuiate ce şedea netulburată la marginea patului unui alt bărbat. Chiar atunci păru să-şi amintească scopul vizitei sale.

– Ai pomenit de bani. Bani gârlă, dacă un vânător va găsi...

– Aşa e.

– Unul sau mai multe...

– Gura! i-o tăie Manmark.

– Ouă, şopti slinosul vânător de fosile.

Înainte să mai zică ceva, Manmark îl trase pe nerod în cameră, astupându-i gura cu palma.

3

Lumea era din nou pe moarte.

Zephyr cugeta la acest gând sumbru în timp ce trecea de gară. Vântul purta cu el adierea râncedă a mormanelor de piei de rozătoare. Aşteptau să fie transportate înspre răsărit - rămăşiţele miilor de vietăţi ucise de vânători şi jupuite mai apoi cu grabă neîndemânatică. Era o afacere dură şi pe cale să se-ncheie. În doar un singur an, turmele din împrejurimi fuseseră decimate şi în curând turmele dinspre miazăzi şi miazănoapte aveau să cadă pradă

puştilor lungi şi lăcomiei răuvoitoare. Pustiul era înfiorător: carnea era lăsată ospăţului câinilor-urs sau nemilosului soare văratic. Dar, asemenea marilor pustietăţi, va servi la refacerea lumii. În locul golit îşi vor face apariţia oameni şi vietăţi noi, împânzind tărâmul peste noapte, iar acea nouă ordine va dura poate o zi, poate un milion de ani, înainte să se năruie.

Istoria ne dă astfel de pilde.

Iar ştiinţa, cu eleganţa-i caracteristică, reitera aceste mari adevăruri.

– Maestre Zephyr?

Un asistent ieşi din gară cu hârtii importante şi o expresie de încordare obosită.

– Aţi rezolvat? întrebă Zephyr. Apoi, înainte să primească răspuns, adăugă:

– Am nevoie de un vagon adecvat. Pentru un transport de asemenea importanţă, comoara mea merită o soartă mai bună decât să fie îndesată printre pieile astea împuţite.

– Am făcut tot posibilul, îl asigură asistentul.

– Şi ce înseamnă posibilul ăsta?

– Va ajunge în trei zile, răspunse el, aşezând o altă hârtie în vârful grămezii. Un vagon blindat, folosit la transportul banilor în Meleagurile de Vest. Aşa cum aţi cerut, paznicii şi solzii dragonului vor intra acolo. Vagonul dumneavoastră personal va fi următorul.

– Şi colţii dragonului, adăugă Zephyr. Şi câteva Gheare ale lui Dumnezeu.

– Da, domnule.

– Şi patru spline de dragon.

– Desigur, domnule.

Organele acelea metalice făceau o avere, cu toate că nu erau într-o stare prea bună. Toate fuseseră deja cumpărate. Două intraseră în posesia unor concerne importante din Meleagurile de Est. Celelalte două urmau să plece spre Marele Continent, după ce fuseseră achiziţionate de un bogătaş ce trăia pe malul Râului Dragonului: ţara verde şi suprapopulată unde, în urmă cu şaizeci de ani, Zephyr deschisese ochii.

Unii susţineau că splinele erau încărcate cu magie. Alţii priveau aceste relicve ca pe nişte ciudăţenii, frumoase şi preţioase deopotrivă. Dar un număr tot mai mare de oameni considerau că trebuiau supuse cercetărilor ştiinţifice - o universitate de pe Meleagurile de Est îi oferea o sumă importantă de bani lui Zephyr pentru o splină pe jumătate zdrobită, dorind să-i studieze proprietăţile metabolice şi să determine eventualele utilizări practice.

Asemenea tatălui şi bunicului, Zephyr era un negustor ce se ocupa exclusiv cu rămăşiţe de dragoni. De veacuri bune, poate chiar de la începuturile civilizaţiei, solzii şi ghearele rare erau la mare căutare, folosite atât ca obiecte sfinte, cât şi ca arme de război. Chiar şi în zilele noastre, cele mai moderne proiectile nu puteau străpunge blindajul solzilor de pe spatele unui dragon.

În conflagraţiile recente, soldaţii purtau armuri de piele de dragon - exorbitant de scumpe, menite doar unităţilor de elită -, iar de cealaltă parte, duşmanii lor slobozeau gheare şi colţi de dragoni din pistoale special proiectate, încercând să-i doboare pe oamenii-dragon ce mărşăluiau spre ei prin pustiu.

Armatele moderne depăşeau cu mult în bogăţie civilizaţiile din vremurile străvechi. Drept urmare, umilul fiu al unui biet negustor a ajuns o forţă financiară, făcând afaceri cu ambele tabere pe tot parcursul îndelungatului război civil.

Deocamdată luptele încetaseră. Dar toate guvernele visau la război, în vreme ce rezervele lor continuau să crească şi, pe măsură ce tinerii oameni de ştiinţă aflau tot mai multe despre acele timpuri imemoriale, misterul ce plana asupra dragonilor creştea şi el.

– Mulţumitor, îi spuse Zephyr asistentului, înmânându-i contractul feroviar.

– Mă voi ocupa de toate detaliile.

Omul se îndepărtă cu o mină de supunere totală.

– Voi verifica prin telegraf parcursul vagonului şi voi căuta paznici de încredere printre localnici.

Zephyr avea să facă acelaşi lucru, dar pe furiş, ca un bătrân ce vrea să se-asigure că fiecare detaliu e bine pus la punct.

Inima unei afaceri de succes e formată din detalii, îşi reaminti bătrânul. Aşa cum unele lucruri neînsemnate lăsate la voia întâmplării puteau să-i ruineze pe cei neglijenţi sau lipsiţi de noroc.

Zephyr se instalase într-o casă spaţioasă, ridicată la marginea taberei, cea mai frumoasă casă din orăşelul acesta tânăr, dar cu toate astea izolată pe un pământ mai puţin prielnic deoarece, la fel ca oamenii din tabără, şi proprietarul aparţinea unei rase îndoielnice. Bărbatul cărunt intră şi se opri o clipă să admire gravurile de pe uşă, cu precădere dragonii ornamentali surprinşi în ipostaze de viaţă, cu aripile desfăcute şi scuipând văpăi de foc. Negustorul atinse uşor ochiul albicios al fiarei. Apoi, cu o voce încordată şi nemulţumită, servitorul rosti:

– Domnule, vă caută cineva.

Zephyr făcu privirea roată în salon, dar nu zări pe nimeni.

– Am rugat-o să aştepte în pivniţă. Nu ştiam unde altundeva s-o las.

– Cine e? dori să ştie bătrânul.

Când auzi numele ei, porunci:

– Să vină numaidecât.

– O femeie de teapa ei? mormăi servitorul neîncrezător.

– Da, şi e ultima sarcină pe care o vei îndeplini. Însoţeşte-o în salon, ia-ţi banii pe două săptămâni de lucru, apoi împachetează şi eşti liber de orice îndatorire.

Ridică un deget acuzator.

– Să-ţi laşi altă dată judecăţile moraliste acasă. Ia-l ca pe un avertisment, de va fi să te mai angajezi cândva.

Atunci când dorea, Zephyr putea să bage spaima în oricine.

Intră în salon, se aşeză pe un fotoliu şi aşteptă. Câteva clipe mai târziu, tânăra localnică îşi făcu şi ea apariţia,

îngăduindu-şi un răgaz să studieze mobila şi statuetele de fildeş.

– Am aflat ceva, rosti ea.

– Era de înţeles.

– Aşa cum ai bănuit, e barbarul acela plin de bani. Zâmbi, probabil cu gândul la bani. A promis recompense uriaşe vânătorilor de dragoni, şi unul i-a adus vestea unei descoperiri însemnate.

– Ai auzit cumva unde a fost făcută?

– Nu.

– Ştii numele vânătorului?

– Barrow.

Dacă nu era idiot sau geniu, Barrow ceruse deja drepturile de săpături, care trebuiau să apară în arhiva publică. O nimica toată, urma să mituiască funcţionarul...

– Au găsit ouă, glăsui dintr-odată fata.

Zephyr nu se lăsa dus de val cu una, cu două. Dar îi fură necesare câteva clipe să repete cuvântul.

– Ouă. Vrei să zici că sunt mai multe?

– Trei, poate chiar mai multe.

– Ce soi de dragon e?

– Înaripat.

– Un Demon Ceresc? rosti el cu speranţă în glas.

– Din câte am auzit eu, da. A descoperit rămăşiţele intacte ale unui Demon Ceresc, mort în ultima fază de gestaţie.

Fata surâdea în timp ce vorbea, mulţumită de tot ce se întâmplase.

– N-a sesizat importanţa momentului, nici măcar că trăgeam cu urechea. Manmark ăsta... un imbecil plictisitor şi arogant.

– O ultimă întrebare, o întrerupse Zephyr. Ce culoare aveau ouăle? Au pomenit cumva?

Fata încuviinţă în tăcere şi aruncă priviri prin cameră. Luă apoi un cub cioplit din cel mai lăptos fildeş de rozător şi rosti:

– Erau ca ăsta. Sunt. Perfect conservate.

Manmark vorbea ore în şir, de cele mai multe ori fleacuri. Pentru Barrow era un zgomot asemănător vântului, nu-l bucura, dar nici nu-l deranja. Ca să nu pară necioplit mai dădea când şi când din cap sau mai făcea câte-o remarcă neînsemnată, însoţită de gesticulaţia adecvată. Atunci Manmark continua să turuie, povestindu-i cum era să fii băiatul unor oameni bogaţi în Vechea Lume, sau de ce considera câinii-urşi cele mai scarnave dintre fiare, sau de ce se învârtea pământul în jurul soarelui, sau trăirile unui geniu pe pământ - o minte strălucită, profundă, înconjurată de milioane de proşti.

Nemaipomenit cât era în stare un om să îndure, în special când îi fusese promisă o grămadă de monede de platină.

Alături de ei mai lucrau cinci oameni. Patru tineri, nişte studenţi aduşi pentru săpăturile minuţioase. Al cincelea era paznicul, înarmat cu o puşcă lucioasă de ultimul tip şi destulă muniţie să radă un batalion. Cu câteva luni înainte sa plece în sălbăticie, Manmark îl angajase pe individ să le poarte de grijă, plătindu-l pentru o zi ca asta. Se zvonea că ar fi fost un soi de asasin profesionist, fapt ce-l umplea de mirare pe Barrow. Tipul i se destăinuise în câteva rânduri. Astfel aflase că trecutul său era mai puţin impresionant decât umbla vorba, dar şi mai ciudat era că avea temeri total nefondate. Câinii-urşi îi provocau fiori, deşi Barrow nu avusese niciodată probleme cu ei. Ba chiar şi localnicii, oameni îndeobşte paşnici, îi provocau coşmaruri.

– Dacă ne atacă în somn? obişnuia să întrebe paznicul cu glas scăzut şi tremurător. Sunt singur. Trebuie să dorm şi eu. Dacă mă trezesc cu lama vreunui nenorocit din ăla spintecându-mi beregata?

– N-ar face una ca asta, îl asigură Barrow, apoi, izbucnind în râs: întâi îţi vor despica pieptul, să-ţi halească inima.

Erau doar vorbe-n vânt, un zvon caraghios, răspândit de nenumărate romane de duzină. Dar paznicul nu ştia mai nimic despre meleagurile astea, în afară de ce mai citise pe ici, pe colo sau bazaconiile pe care i le istoriseau unii prin

mahalale sau restaurante luxoase, lăsate acum în urmă pe îndepărtatul continent.

În felul său, Manmark era la fel de nevinovat şi naiv. Existau însă momente când se dovedea nu numai interesant, ci şi valoros.

În cea de-a doua noapte petrecută în tabără, Manmark dădu pe gât paharul de alcool ciudat-rozaliu, apoi coborî privirile asupra capului uriaşei fiare, zicând:

– Viaţa era atât de diferită pe atunci..

Nimic interesant. Cu toate astea, Barrow încuviinţă ca de obicei, bolborosind vorbe goale.

– Dragonii se deosebeau foarte mult de noi.

Nu-i limpede ca lumina zilei? gândi Barrow.

– Structura lor internă... îi aruncă un rânjet larg lui Barrow. Ai idee cum respirau?

Mai rămăseseră ei doi la foc. Studenţii se înfofoliseră în sacii de dormit, după o zi de muncă asiduă, iar paznicul pândea pe o culme din apropiere, înspăimântat de umbrele nopţii.

– Curioasă treabă cu plămânii ăştia ai lor, răspunse cel mai în vârstă. Aidoma inimii sau splinei...

– Nu doar curioasă, îl întrerupse Manmark. Erau unici.

Barrow se aplecă să-l asculte mai bine.

– Asemenea nouă, aveau coloană vertebrală. Dar nu ca a noastră. Există diferenţe semnificative în felul în care suntem clădiţi, diferenţe profunde şi grăitoare. De parcă două coloane diferite au evoluat pe două făgaşuri separate, dar paralele în acelaşi timp.

Vorbele păreau să aibă înţeles până la un punct.

– Nişte colegi de-ai mei au descoperit înspre nord o fosilă din vremuri străvechi în straturile argiloase ale unei vâlcele. Spre deosebire de ce se întâmplă în majoritatea albiilor de acest fel, părţile perisabile ale stârvului s-au păstrat laolaltă cu carcasa şi dinţii. Ai auzit de acest loc? Nu? Păi, făpturile alea au pierit cu mult înainte ca primul dragon să apară. Lumea abia mijea ochii, atât de demult au trăit... în străfundurile pământului aceluia negru şi argilos zace o creatură viermiformă ce prezintă începuturile unei

cozi dorsale. O coloană vertebrală în devenire. Unii spun că ar fi primul vertebrat.

– Asemenea nouă, se lumină Barrow.

– Alături de acel specimen zace altul. Foarte asemănător, în felul său. Viermiform şi enigmatic. Cu toate astea, descoperi diferenţe subtile, foarte frumoase.

– În ce fel e diferit?

– Păi, de pildă, are o fărâmă de metal în miezul trupului său simplu.

– Ca splina unui dragon?

– Doar că mai simplă, şi compusă din metale obişnuite. Fier, cupru şi altele asemenea.

Manmark dădu pe gât băutura şi îşi aţinti privirile în foc.

– Fireşte, plămânii lui se deosebeau mult. Nu inspira şi expira aerul prin aceeaşi deschidere, ci trăgea aerul pe nări, îl filtra prin plămâni şi îl elimina printr-un orificiu rectal. Nu ştim încă destule să ne pronunţăm. Dar tind să cred că dragonii se descurcau mult mai bine scoţând o cantitate considerabilă de oxigen cu o respiraţie adâncă.

Barrow, acum interesat de-a binelea, încuviinţă.

– Mai e şi celebra splină, reluă Manmark. Te-ai întrebat vreodată de ce vietăţile astea adunau metale preţioase? Ce binefaceri ar fi putut să le ofere?

– Întrebarea mi-a trecut şi mie prin cap.

– Aur, platină şi uneori argint. Le preţuim atât de mult pentru ca sunt rare, de-acord. Dar mai e un motiv: nu ruginesc mai deloc în prezenţa oxigenului, dovadă luciul acela minunat. Pentru noile industrii, elementele astea sunt din ce în ce mai valoroase. Ştiai? Sunt folosite ca suprafeţe enzimatice pentru tot soiul de reacţii chimice complexe. S-ar putea ca dragoniţa noastră să fi îmbinat aerul şi sângele înăuntrul splinei, cu rezultate impresionante. Chiar foc.

Barrow dădu din cap, de parcă-ar fi înţeles totul.

– Într-o bună zi vom afla ce reacţii se petreceau în aceste fiinţe. Ceva îmi spune că datele obţinute vor revoluţiona lumea.

– Într-o bună zi, tot ce se poate.

– Crezi că vor trece mulţi ani până atunci? întrebă Manmark. Un rânjet încolţi pe chipul său, apoi mai trase o duşcă din paharul aproape gol. N-o să mai prindem noi asemenea schimbări, la asta de gândeai, nu?

– Ăsta-i adevărul, nu?

– Adevărul.

Geniul autoproclamat rămase cu privirile ţintă în foc, ochii strălucindu-i de lăcomie şi speranţe nebuneşti.

– Nu se prea ştie în afara cercurilor ştiinţifice. În urmă cu câţiva ani, un ou nedezvoltat a fost scos din pântecul unui dragon erbivor uriaş. Mort probabil de o sută de milioane de ani şi totuşi era alb. După moarte, oul a fost ferit de oxigenul ce străbătea trupul părintelui şi a intrat într-un soi de comă adâncă. Nici nu-i de mirare. Se ştie că ouăle de dragon sunt extrem de rezistente. Probabil o particularitate moştenită din vremurile când strămoşii lor îşi depuneau neglijent ouăle în noroi, după care părăseau cuibul, aşteptând uneori chiar zeci de ani pentru condiţii prielnice. Când te gândeşti că făpturile astea se deosebeau foarte mult de noi în privinţa alcătuirii interne... o psihologie net superioară... îşi permiteau să facă asemenea lucruri...

– Ce vrei să zici? îl întrerupse Barrows. Îmi cer scuze, dar abia dacă înţeleg jumate din ce-mi spui.

– Voiam să spun că dragonii erau nemaipomenit de rezistenţi.

Vânătorul de dragoni îşi îndreptă privirile spre splendidul craniu, spre orbitele sale ca două hăuri.

– E prima oară când aud asemenea vorbe. Există vreo posibilitate ca ouăle de colo... din pământ, după atâta amar de vreme...

– Ţii minte oul nedezvoltat de care am pomenit?

Glasul lui se preschimbase-n şoaptă mieroasă, ce-i trăda încântarea.

– Oul erbivorului? S-a scris un articol despre cum l-au disecat. L-am citit de o sută de ori. Au folosit pânză de diamant ca să taie în coajă şi, împotriva oricărei logici... au descoperit lichid înăuntru şi un embrion cu şase picioare, mort, dar neatins... fără suflare, dar arăta de parcă-ar fi

murit ieri şi înmormântarea s-ar fi prelungit o idee prea mult.

Trei ouă se făcură patru, apoi cinci, apoi dintr-odată şapte comori zăceau pe sălaşul încropit din paie curate, la umbra unei prelate de pânză. În faţa acestei minunăţii, visurile lui Manmark, aşa măreţe cum erau, păreau nesemnificative. Toate ouăle erau de o rotunjime perfectă şi aveau aceeaşi dimensiune, anume cât braţul lui întins în diametru. Erau mai grele ca orice ou de pasăre, asta dacă o pasăre ar fi putut să facă asemenea coloşi, dar era de înţeles, dat fiind că în învelişul lor intrau compuşi ce puneau şi astăzi probleme oamenilor de ştiinţă - ceramică şi proteine ciudate, ţesute într-o structură delicată. Materialul cojii era într-atât de bizar, încât desluşirea lui l-ar fi făcut pe oricare faimos. Dar capul lui Manmark era mereu înţesat de distincţii însemnate şi succese nebănuite, chiar şi acum, în timp ce mângâia învelişul cald al celui mai apropiat ou, murmurând:

– Hei, bună.

Studenţii stăteau laolaltă, aşteptând noi ordine. În spatele lor poposea o căruţă trasă de cămile puternice, gata să poarte preţioasa încărcătură în orăşel, spre cel mai apropiat punct de cale ferată.

Barrow şedea pe căruţă, ţinând zdravăn de dârlogi.

Manmark îl observă şi pentru o clipă se întrebă de ce privea aşa insistent în depărtări. Oare ce vedea de colo sus? îşi întoarse şi el privirile în aceeaşi direcţie, dar nu zări nimic. Doar un povârniş cenuşiu şi, ici-colo, câte un pâlc de yucca, până sus unde creasta despărţea cu o linie fină pământul jilav de cerul albastru intens.

Vânătorul de dragoni se uita în gol.

Curios.

Manmark se simţea tulburat, fără un motiv anume. Era pe punctul de-a le spune studenţilor să încarce căruţa. Prea târziu îşi aminti de paznicul plătit din belşug ce făcea rondul pe creasta aridă, ţinând cu ambele mâini de puşcă şi aruncând mereu priviri temătoare.

Unde-i paznicul? se întrebă tânărul.

O clipită mai târziu, şuieratul unui glonţ despică aerul şi una dintre cămile se prăbuşi într-o adâncitură din noroi.

Manmark îngenunche în mijlocul uriaşelor ouă şi rămase ca trăsnit.

Studenţii se lăsară la pământ, cu privirile holbate la cer.

Barrow rămase cocoţat pe căruţă, trăgând cu putere de frâie în timp ce frâna cu piciorul, încercând să le potolească pe cele trei cămile care scăpaseră cu viaţă.

– Hooo, uşurel, hooo, staţi locului.

Ceva din glasul lui îl linişti pe Manmark. Calmul vânătorului îi dădu putere să privească în sus şi să-i strige:

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

Zgomotul de copite lovind noroiul îi ajunse la urechi - multe copite înaintând la unison - şi se întoarse pentru a vedea şase... nu, opt cămile străbătând la pas depresiunea întinsă, fiecare în stare să-nghită pământul, fiecare purtând pe şaua micuţă câte-un om înveşmântat în straie fără formă, cu chipul tăinuit sub o mască grea.

Nu-i venea a-şi crede ochilor. Doar nu-şi luase atâtea măsuri de precauţie? Nimeni n-ar fi trebuit să cunoască importanţa acestui sit, ceea ce însemna că avea ghinion cu carul. Erau doar nişte amărâţi de tâlhari călare, uşor de amăgit. Se mulţumeau probabil cu câteva monede de aur devalorizat. Începu să-şi facă socoţi peste socoţi, cu mintea la tot soiul de nimicuri, până când liderul lor coborî puşcoiul şi trase.

Un jet de pământ îl împroşcă pe faţă.

Făcu câţiva paşi înapoi, se împiedică şi căzu în fund. Îngrozit, începu să cotrobăie prin buzunare în căutarea pistolului adus din Lumea Veche, cu care nu trăsese niciodată.

– Opreşte-te, rosti calm un glas puternic.

Era Barrow.

– Dă-le ce poftesc, îl sfătui, de parcă ar fi încercat să liniştească o cămilă agitată.

– Nici gând, bolborosi Manmark. Sunt ale mele.

– Nu mai sunt ale tale... de parcă ar fi fost vreodată.

Călăreţii îşi agitară puştile în aer, poruncindu-i să plece de lângă ouă. Apoi fiecare veni să ia câte un ou, descălecând doar cât să-şi îndese trofeul într-o desagă de mătase, ţesută pentru a sluji în totalitate acestei misiuni.

Ultima pereche de călăreţi era înveşmântată la fel şi totuşi se deosebea de restul. Unul era plăpând, iar celălalt se mişca asemenea unui bătrân aflat încă în puterea oaselor. Manmark se uită lung la ei. După ce ani de zile îşi închipuise carne pe oase străvechi, nu-i fu prea greu să ghicească cine se ascundea sub haine.

– Zephyr, murmură el.

Cine altcineva? În orăşelul ăsta sau chiar pe întreg tărâmul, cine altul putea să aprecieze importanţa descoperirii lui?

– Şi tu, rosti el către târfă pe un ton ferm, dar rănit.

Fata ezită pentru o clipă.

Prin îngustimea crăpăturilor, Zephyr îl ţintui cu privirea pe adversarul său, apoi ridică brusc mâna şi întoarse capul spre liderul călăreţilor, în semn că luase o hotărâre. Avea de gând să-l ucidă?

Împuşcătura ce urmă uimi pe toată lumea. Pe călăreţi, pe Zephyr, chiar şi pe Manmark. Bubuitura despică aerul, răsunându-le o bună bucată de vreme în urechi, când Barrow rosti:

– Dacă ne punem pe omorâte, tu eşti primul, oricine-ai fi. Ai înţeles, bătrâne? înainte să mă ia la ţintă îţi înfig un glonţ în cap şi altu-n inimă.

Barrow stătea în spatele căruţei, cu puşca la umăr.

– M-ai auzit, străinule? Ouăle-s ale tale. Ia-le. Pe deasupra, te las cu viaţă-n tine. Ţi se pare un târg bun?

– Acceptabil, rosti apăsat vocea.

Manmark vărsa blesteme peste blesteme în barbă. Dar nu clinti nici un deget când Zephyr puse mâna pe ultimul ou, şi îşi înghiţi furia văzându-i pe călăreţi cum fac cale întoarsă, cel din urmă cu puşca aţintită spre tabără, în caz că s-ar fi trezit vreunul mai curajos. Lui Manmark însă, curajul îi lipsea cu desăvârşiri.

Când alaiul se făcu nevăzut, tânărul se prăbuşi la pământ, gâfâind şi smiorcăindu-se fără să-i mai pese de cei din jur.

Studenţii începură să vorbească între ei.

– Mai primim banii oare? se întreba câte unul.

Manmark ştia că totul era pierdut.

Dintr-odată, vânătorul de dragoni îngenunche alături de el şi rosti cu un ton distrat:

– Bine, hai să discutăm condiţiile.

– Ce?

– Condiţiile, repetă el, apoi izbucni în râs: Cât ai să mă plăteşti dacă îţi înapoiez ouăle?

– Dar cum se poate una ca asta?

– Încă nu ştiu. Fă-mi o ofertă ca lumea şi mă gândesc eu la ceva.

Manmark era de-a dreptul zăpăcit.

– Ce vrei să zici? Sunt şase, mi-au omorât paznicul... ce şanse crezi că ai?

– Am luptat în război, replică Barrow.

– Mulţi au luptat.

– Dar puţini au luptat ca mine. Şi aceia nu s-au descurcat prea bine.

Manmark rămase cu privirile pironite în ochii lui negri şi neclintiţi. Nu avea de ales, aşa că îngăimă:

- Da, oricât m-ar costa. Ajută-mă!

Era cea mai bună locomotivă pe care-o puteau găsi într-un răstimp aşa scurt - o maşină de fier, foc, abur şi zgomote monotone, asemenea răsuflării unei făpturi uriaşe din vechime, iar peste toate acestea funingine. Detaliile erau importante pentru Zephyr, aşa că angajase câţiva muncitori să picteze ochi de dragon în faţă şi aripioare roşii pe lateral, iar când sarcina nu fusese dusă cu succes la îndeplinire, angajase o altă echipă să repare stricăciunile. Doi mecanici întreţineau focul, iar un al treilea era tot timpul gata să-l schimbe pe cel ce va obosi. Locomotiva trăgea un vagon blindat, în care iniţial trebuiau să fie transportate splinele şi solzii, o fortăreaţă pe roţi placată cu oţel, oferind adăpost celor şase mercenari înarmaţi să ţină

piept unei armate întregi, ce păzeau singura încărcătură: şapte ouă albe. În spate venea vagonul personal al lui Zephyr, luxos şi scăldat în razele soarelui, cu excepţia unei camere mici de la spate, fără geamuri, ce servea pe post de baie.

Planul iniţial era să transporte splinele înspre est. Însă ouăle erau prea importante pentru a risca să le piardă pe tărâmul barbarilor. De aceea, Zephyr poruncise ca trenul să ia direcţia munţilor, spre Meleagurile de Vest. Înainte să plece, trimisese prin telegraf un mesaj codificat. La Golful Mare urma să-l aştepte un vapor cu abur, ce avea să-l ducă pe tărâmul fantastic al amintirilor din copilărie.

– Au trecut ani de zile de când n-am mai fost pe-acasă.

Tânăra îi adresă un zâmbet.

– Îţi mulţumesc că m-ai luat cu tine, spuse ea pentru a doua oară.

– Atât puteam şi eu să fac. Un gest înţelept că m-ai rugat să te iau. Dacă Manmark şi-ar fi dat seama că tu eşti vinovată...

– Şi pentru asta... îl întrerupse ea, zornăind cu subînţeles punga doldora de bani.

– Meriţi cu prisosinţă toţi banii. Pentru ajutorul acordat, îţi voi fi mereu recunoscător, doamnă...

Era o singură linie principală, întreţăiată pe alocuri de linii secundare şi reguli pentru mersul trenurilor. Însă Zephyr împărţise mită în stânga şi-n dreapta, suficient cât să nu-l deranjeze nici un tren de pe lume. Pe măsură ce câştigau în viteză, împinşi de motorul ce răsufla tot mai repede, Zephyr îşi aruncă ochii pe fereastra blindată, unde pe dreapta se ivise un indicator pictat de mână: „Părăsiţi Vâlceaua însorită. Oraşul cu cea mai mare creştere a populaţiei din zonă.”

Ciudat să scrii aşa ceva. Zephyr dădu drumul unui hohot de râs, apoi spuse din nou:

– N-am mai fost acasă de când eram tânăr.

– Mi-ar face nespusă plăcere să văd Marele Continent.

Ce-avea să se aleagă de făptura de lângă el? Zephyr se gândise şi la asta, dar voia bună îl purtă pe făgaşuri mai prietenoase.

Fata îşi dosi punga de bani.

– Ştii de ce i se spune Râul Dragonului?

– Nu.

Îi venea greu a crede, dar o prostituată îşi duce traiul trăgând mult cu urechea, iar la vârsta lui n-avea ce să facă cu ea decât să discute, deocamdată cel puţin.

– Fireşte că există şi alte straturi de fosile de-a lungul râului. Oasele, ghearele şi solzii dragonilor fac parte din trecutul poporului meu. Un popor străvechi. Poate cel mai vechi din lume. Din zorii civilizaţiei, dragonii au fost zei, iar împăraţii au fost fiii şi fiicele lor pe pământ.

Fata avea ochi strălucitori de jad şi surâdea fermecător.

– Povestea mea preferată, adevărată sau nu, e despre un împărat dintr-a cincea Dinastie.

Zephyr privi lung înspre miazănoapte, la pământul sfărâmat şi sculptat de ploi.

– Se spune că a găsit un dragon zburător. Oasele şi solzii erau neatinse, la fel şi inima şi splina. Sub splină a descoperit ouă. Se povesteşte că erau pe puţin două. Unii zic c-ar fi fost şase, dar că numai doi dintre pui au supravieţuit. După trei săptămâni petrecute în soarele fierbinte - şi graţie bunătăţii împăratului, aş adăuga eu puii de dragon au ieşit în sfârşit din găoace. Fraţi erau, iar el le era stăpân. Împăratul se lăsase mereu în grija altora. De data asta însă luă o hotărâre înţeleaptă. Nu permise nimănui să se îngrijească de noii săi prieteni, ci îi crescu chiar el, cu propriile sale mâini. Un accident îl scurtă de o mână, dar nu era mare pierdere. Le poruncise paznicilor să nu-l scurteze de cap pe dragonul nărăvaş. Pentru milostivenia sa, cei doi fraţi dragoni îi purtară dragoste împăratului pentru tot restul vieţii.

Tăcu pentru o clipă, cugetând la ce avea să rostească.

– Măreţul meu popor se afla într-un moment de cumpănă. Barbarii cutreierau stepa, precum şi munţii, iar oamenii mării prădau ţărmurile. Multe izvoare - şi nu doar cele din sânul poporului meu - spun că un împărat cu o singură mână a apărut în văzduh pe spinarea fiarelor înaripate. Lighioanele erau uriaşe, bizare şi zburau cu

iuţeala vântului. Împroşcau un foc misterios pe nări şi aşa puternice cum erau, trebuiau să mănânce o mie de duşmani pe zi ca să-şi ţie foamea-n frâu. Un detaliu mitic greu de crezut, pe care nu l-am tăgăduit decât recent, în urma unor lecturi ştiinţifice despre alcătuirea internă a dragonilor. De-abia acum am înţeles de ce aveau un apetit aşa de mare.

Fata încuviinţă, atentă să nu-i scape nici un cuvânt.

– Am fost un băiat sceptic şi nu m-am încrezut niciodată în povestea cu dragonii războinici ai împăratului. Conducătorii iluştri nu aveau nevoie de monştri pentru a-şi izbăvi poporul. Dar m-am înşelat. Ştiu de ceva vreme. Dacă doi monştri mi-au salvat poporul atunci, gândeşte-te ce-ar putea să facă şapte astăzi... mai ales dacă sunt şi femele printre ei, fertile şi doritoare să se-mperecheze cu fraţii lor.

Fata ridică din umeri, dar nu spuse nimic.

Trenul îşi continua drumul spre apus. Locomotiva părea solidă şi de neoprit.

– Şi noi avem o poveste, murmură ea. Poporul meu vreau să zic.

– Despre dragoni? Da, mi se pare firesc.

– Când am atins vârsta potrivită poveştilor, mi s-a spus că lumea adăposteşte mii de dragoni în pântec şi că, din când în când, din motive pe care doar zeii le cunosc, câte unul este lăsat să iasă. Povestea are noimă, zic eu, dacă ce-am auzit până acum e adevărat şi ouăle pot dormi o veşnicie în pământ.

Chiar şi de la o singură femelă fertilă, un singur ou ar fi lăsat pradă eroziunii. Da, părea o explicaţie firească.

– Dragonii zămisliţi pier întotdeauna de singurătate. Din glas îi răzbătea tristeţea, de parcă nefericirea dragonilor ar fi atins-o şi pe ea cândva.

– Ucid şi pârjolesc, tânjind să găsească un seamăn, apoi zboară la înălţimi prea mari, ca să-şi pună capăt nefericitei vieţi, şi de aceea dragonii nu se pot întoarce în lumea asta.

– O poveste des întâlnită, rosti Zephyr. Poate că peste tot în lume circulă mituri asemănătoare.

– Nu am terminat încă povestea, spuse ea, încercând parcă să se apere.

– Chiar aşa?

– Mai sunt multe de zis.

O vreme rămaseră amândoi tăcuţi. Fata nu părea dornică să mai povestească, iar Zephyr nu avea chef să-şi mai împuie mintea cu legendele altora. Privi pe geam, la pustiul dinspre miazăzi, când de undeva de sus se auzi o bufnitură de parcă un camion plin de dinamită ar fi sărit în aer. De-ndată se auzi şi scârţâitul frânelor, urmat de zguduituri puternice în tot trenul care încerca din răsputeri să rămână pe şine.

Cei doi fură aruncaţi din scaune.

Zephyr fu primul în picioare, la timp să audă primele împuşcături din vagonul blindat. Privi din nou înspre miazăzi, dar nu văzu nimic, aşa că se aşeză pe vine şi privi înspre miazănoapte. O formă singuratică înainta spre ei, înarmată cu o puşcă pe care nici nu se obosea s-o folosească. Păşea cu încredere pe iarba pipernicită, expus focului mercenarilor. Deşi majoritatea gloanţelor îşi găseau ţinta, nu reuşeau decât să scoată scântei şi zgomote ascuţite. Şi asta, realiză Zephyr, pentru că atacatorul purta un costum acoperit cu solzi de dragon. Cu o migală ieşită din comun, bărbatul se obosise să-şi prindă fâşii de postav între braţe şi piept, ca şi cum ar fi avut aripi, iar chipul era ascuns de o mască pe care desenase ochii plini de răutate ai unui dragon extrem de furios.

7

Cu asta se ocupase Barrow pe timpul războiului. Într-un pluton format din soldaţi aleşi pe sprânceană, îşi punea costumul şi lua puşca, mereu prea grea pentru a fi purtată mai mult de câţiva paşi, abandona orice teamă sau judecată sănătoasă, apoi, alături de tovarăşii lui, se arunca în gura duşmanului pe care-l lăsa să tragă în voie, aşteptând momentul când putea să-i omoare pe toţi fraierii care nu găsiseră de cuviinţă să dea bir cu fugiţii.

Trăia din nou războiul, şi ura asta.

Costumul nu se ridica la înălţimea celui purtat în război. Studenţii lui Manmark se pricepeau de minune să prindă solzii de haine, că doar petrecuseră ani de zile asamblând oase vechi, dar nu avuseseră suficient timp să facă o treabă durabilă. Solzii erau anume înclinaţi să devieze gloanţele într-o parte sau alta, dar nu peste tot. La fiecare lovitură se alegea cu o vânătaie. Două lovituri succesive în piept îi frânseră o coastă sau două, îngreunându-i mersul. Apăsarea hainelor şi oboseala îl făceau să-şi dorească sfârşitul.

Plutonul său fusese aproape invincibil, dar când războiul se sfârşise, cei care nu fuseseră ucişi de lovituri norocoase sau sfârtecaţi de tunuri erau înnebuniţi de groază. Barrow era o excepţie, nu încasase atâtea gloanţe şi îi ciuruise mai bine pe cei ce voiau să-i facă felul.

Acum studia prin crăpăturile fine ale măştii gurile de foc din vagonul blindat. Se opri, îngenunche şi cu o îndemânare dobândită după multe exerciţii, ridică arma şi umplu capul unuia de plumb.

Încă două gloanţe îl loviră pe Barrow, unul în piept, iar celălalt îi rase pielea capului.

Se clătină, respiră adânc să-şi revină în fire, ţinti şi trase. Nu omorî pe nimeni, dar în spatele blindajului un mercenar izbucni în urlete.

Celor rămaşi le veni în sfârşit mintea la cap. La strigătul unuia, deschideau focul simultan.

Barrow fu doborât la pământ.

Un alt strigăt şi rafala de gloanţe îl lovi ca un baros.

Dacă lucrurile continuau aşa, aveau să-i frângă toate oasele, îşi vedea moartea cu ochii şi cu toate acestea nu reuşea să înainteze. Cum ajunsese în locul acesta îngrozitor? Nu-şi amintea. Se ridică, aşteptând să încaseze încă o rundă de plumb... o altă voce strigă şi ţiuitul unei puşti de altă natură îi ajunse la urechi.

Pământul din faţa sa fu împroşcat în toate direcţiile, iar acum între picioarele sale zăcea o Gheară a lui Dumnezeu.

Drăcia naibii, cineva avea un doborâtor-de-dragoni.

Dacă stătea locului era sortit pieirii. Panica şi reflexele îl ajutară să se ridice în capul oaselor, şi o luă la fugă pe

picioarele istovite, numărând secundele în care şi-l închipuia pe îndivíd meşterind la culata puştii aceleia îngrozitor de mari, vârând pe gâtul ei încărcătura preţioasă şi luându-l la ochi.

Când crezu că sosise momentul, schimbă brusc direcţia.

Gheara biciui aerul, ratându-l de puţin.

Cei trei mecanici stăteau ghemuiţi în locomotiva cu ochi de dragon. Se vedea de la o poştă că nu se aşteptaseră la un schimb de focuri. Barrow aţinti puşca spre ei, iar aceştia săriră grămadă şi o luară la goană spre oraş.

Paznicii vagonului blindat sloboziră o altă rafală. Dar Barrow se adăposti după tender, zădărnicindu-le efortul. La câţiva paşi de vagon, scoase o desagă până acum ferită vederii, desfăcu fitilul şi trase din apropiere pentru a-l aprinde. Se aplecă şi, cu mâna liberă, aruncă desaga sub vagon, după care se îndepărtă atât cât să-l vadă cei dinăuntru stând înaintea lor de parcă n-ar avut nici o grija pe lume.

– E destulă dinamită sub voi cât să arunce vagonul în aer şi să-l facă bucăţele. Fitilul e lung. Dar în locul vostru n-aş sta prea mult pe gânduri înainte să iau o hotărâre înţeleaptă.

Cât ai zice peşte zăvorul uşii se dădu în lături. Dinăuntru ieşiră cinci bărbaţi, aproape călcându-se în picioare. Nu erau înarmaţi, iar unul dintre ei sângera la umăr.

– Fugiţi, îi sfătui Barrow.

Mercenarii o luară şi ei la goană pe urmele mecanicilor.

Fitilul ardea neabătut. Trecu de pânza desagii, fâsâi de câteva ori şi se stinse.

Barrow îşi strecură privirea în vagonul fără ferestre. Cele şapte ouă zăceau în şapte lăzi de stejar, dar nu asta îi captase atenţia. Privea fix la omul pe care-l împuşcase în faţă, cu mintea aiurea.

Cineva trase piedica puştii în apropierea sa.

Barrow se întoarse doar pentru a vedea butoiaşul cu multe adâncituri şi apoi pe bătrânul venetic care se chinuia

să ţină puşca drept. De la distanţa asta, orice muniţie de dragon era fatală. Dar intuiţia îi spuse lui Barrow că dacă avea să lase puşca jos, celălalt va ezita să tragă. Câteva secunde în plus de viaţă nu strică, mai ales dacă nu trebuie să faci nimic.

– Sunt o fiinţă prevăzătoare, rosti Zephyr.

– Eşti mai deştept ca mine, fu de-acord Barrow.

– Detaliile, şopti bătrânul, strecurând două degete după trăgaciul de alamă. Lumea se sprijină pe detalii minuscule, dar hotărâtoare.

În spatele său apăru un detaliu, unul cât se poate de drăguţ, aşa cum şi-l amintea Barrow. Ridică o pungă doldora de galbeni şi o coborî năprasnic pe ţeasta bătrânului, care lăsă puşca să-i cadă din mâini. În urma descărcării, Gheara lui Dumnezeu se răsuci în aer şi se reîntoarse în străvechiul Pământ.

8

Manmark scoase căruţa din depresiune şi dădu bice cămilelor rămase în viaţă care iuţiră pasul în direcţia trenului nemişcat. Era totuşi o distanţă mare de străbătut prin câmp deschis, fără posibilitatea de a se adăposti. Avu timp să-i privească pe Barrow şi pe fată prin binoclu. Îl cuprinse îngrijorarea, apoi îl văzu pe Zephyr ridicându-se în picioare şi discutând puţin cu vânătorul de dragoni. În acest răstimp, studenţii lui Manmark vorbeau cu încântare despre viitorul strălucit ce li se aşternea dinainte, fiecare închipuindu-şi ce va face cu partea lui de recompensă. Vorbeau despre dragonii ce aveau să se nască în curând şi făceau presupuneri privind cuştile ce vor ţine la respect temutele fiare sau cât vor plăti oamenii să-i vadă sau la ce experimente vor fi supuşi aceşti călători din alte vremuri.

Oare ce-i spunea Zephyr vânătorului de dragoni?

Desigur, vicleanul negustor încerca să-i bată oferta. Şi dacă reuşea? Ce se făcea dacă Barrow schimba brusc tabăra?

– Priviţi norul acela, spuse un student.

Undeva înspre miazăzi, tropotul copitelor ridicase un noi de praf în văzduh, purtat acum de vântul boreal peste ceea ce părea a fi o mică turmă de rozătoare în goană.

Manmark vârî mâna în buzunar după pistol, chibzuind la ce să facă.

Dacă se ajungea la asta, ar fi găsit curajul necesar?

Probabil că nu. În ultimele zile, Manmark învăţase mai presus de orice că nu e făcut pentru lupte şi crime.

Vârî pistolul la loc şi scoase binoclul prin care văzu în secvenţe tremurate un Zephyr amuţit şi un Barrow cu privirea pierdută în zările sudului. Doar prostituata care stătea între cei doi mai vorbea, gesticulând puternic.

Teama încolţi în sufletul său.

Biciui din nou cămilele şi strigă:

– Trebuie să ne grăbim. Iute!

Căruţa era însă grea şi pe deasupra lipsea o cămilă, şi mai avea încă o distanţă mare de străbătut în câmp deschis. Norul de praf aproape că învăluise trenul, iar la adăpostul lui veneau zeci sau poate sute de băştinaşi călare pe animalele lor preferate, ponei pe jumătate îmblânziţi, un trib întreg galopând spre comorile pe care Manmark nu avea să le mai vadă niciodată.

9

Glasul ei era liniştit, dar ferm.

– Povestea mea favorită spune că dragonii vor zbura din nou prin văzduhurile lumii. Vor ieşi din pământ pentru a pune stăpânire pe ceea ce li se cuvenea dintotdeauna şi doar acei oameni care-i vor ajuta vor fi cruţaţi. Ceilalţi vor fi răpuşi şi mâncaţi. Doar cei aleşi vor fi lăsaţi să trăiască după placul lor, sub aripile ocrotitoare ale zeilor renăscuţi.

Zephyr îşi freca încet rana de la cap, încercând să-şi limpezească gândurile. Zadarnic, acum toată inteligenţa şi toţi banii de pe lume nu-i mai foloseau la nimic. Chiar şi cu capul în piuneze înţelese acest adevăr inexorabil.

Fata i se adresă acum bărbatului înveşmântat în solzi de dragon.

– Oamenii tăi pociţi ne-au cotropit ţara şi au prădat tot ce-au găsit. Aţi adus cu voi bolile şi lichiorul şi ne-aţi ucis turmele. Dar acum e timpul să distrugem tot ce aţi clădit aici, iar copiii mei vor lua în stăpânire toate pământurile dintre ape.

O fată inteligentă şi nemiloasă, hotărî Zephyr. Se pricepuse de minune să-i ducă pe toţi de nas, chiar şi pe el.

Barrow se întoarse pentru a-i privi pe călăreţii ce se apropiau. Se lepădase de mască, dar răsufla în continuare greu, istovit de luptă şi înspăimântat. Cu puţin noroc putea să dea gata o mână de mercenari. Dar nu putea să ţină piept unui popor de sălbatici înarmaţi cu puşti şi furioşi.

– Ai nevoie de mine, murmură el.

Fata nu-i dădu atenţie, în schimb Zephyr întrebă:

– Cum adică? Cine are nevoie de tine?

– Ea, răspunse Barrow.

Apoi întinse un deget către călăreţi.

– Ar face bine să-mi caute sprijinul.

Fata râse.

– De ce?

– Când eram copil, creşteam pui de pasăre. Am aflat că micuţii mei prieteni îmi acceptau cu mai multă bucurie mâncarea şi dragostea dacă purtam o şosetă pe mână, pictată astfel să semene cu părinţii lor pierduţi.

Ropotul copitelor era din ce în ce mai puternic, mai apropiat.

– În costumul ăsta mare sunt un om mare. Presupun că e mai mare decât orice straie aveţi voi. Sunt destul de curajos să fac lucruri tâmpite. Veţi avea şapte dragoni în grijă... pe care va trebui să-i hrăniţi, să-i feriţi de primejdii, să-i îmblânziţi dacă vă stă în puteri... n-aţi vrea să aveţi pe cineva dornic să-şi asume riscul ăsta zi de zi?

Zephyr chicoti.

Fără doar şi poate, Barrow era cel puţin la fel de surprinzător ca fata, şi poate de două ori mai curajos.

Fata îl privi lung pe bărbatul îmbrăcat ca un dragon, dintr-odată interesată.

Zephyr râse de-a binelea acum.

Praful des şi fin învăluia trenul, acoperindu-le glasurile. Apoi, fata se întoarse către ai săi, ridicând vocea pentru a fi auzită.

– Vă aduc dragoni!

– Aşa se face că sunt opt! Opt dragoni cu care să clădim o lume nouă...

JAMES L. CAMBIAS

Cuprins

OCEANUL ORBILOR

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

JAMES L. CAMBIAS a fost finalist al Premiului James Tiptree Jr. Memorial, ediţia 2001, cu povestirea A Diagram of Rapture, a fost de asemenea finalist al Premiului John W. Campbell din 2001 la secţiunea Cel mai bun scriitor debutant. A publicat frecvent în The Magazine of Fantasy & Science Fiction şi a vândut lucrări celor de la Crossroads: Tales of Southern Literary Fantastic şi altor publicaţii. Născut în New Orleans, el locuieşte în prezent în Deerfield, Massachusetts, împreună cu soţia şi copiii.

În următoarea povestire avem o analiză pătrunzătoare care ne demonstrează cum presupunerile culturale ţi se pot întoarce împotrivă.

Spre sfârşitul celei de-a doua luni petrecute la Staţia Hitode, Rob Freeman inventase deja optzeci şi cinci de feluri în care l-ar fi putut ucide pe Henri Kerlerec. Asta îl făcea să ocupe locul al treilea în clasamentul staţiei - Josef Palashnik ocupa primul loc, cu o sută patruzeci şi trei de metode, urmat de Nadia Kyle, cu nouăzeci şi şapte. În general, numărul şi sălbăticia metodelor sugerate îşi găseau

explicaţia în numărul de ore pe care fiecare dintre concurenţi îl petrecuse alături de Henri.

Josef, în calitate de pilot de submarin, trebuia să trăiască foarte aproape de Henri mai bine de treizeci de ore săptămânal, astfel că lista lui se concentra asupra unor metode rapide şi brutale, adecvate unui spaţiu restrâns şi închis. Nadia împărţea acelaşi laborator cu Henri - ceea ce, practic, însemna că ea trebuia să efectueze disecţiile în bucătărie, ori pe podeaua din propriul dormitor -, iar tehnicile ei cuprindeau otrăvuri aproape necunoscute şi capcane foarte subtile.

Specialitatea lui Rob erau fotografia subacvatică şi funcţionarea aparaturii dirijate de la distanţă. Pe parcursul instruirii, fusese făcut să creadă că va filma forme exotice de viaţă de pe Ilmatar, explorând mediul unic al acelei lumi îngheţate şi îndepărtate, ajutând echipa de oameni de ştiinţă să înţeleagă biologia şi ecologia lumii extraterestre. La o săptămână după sosire, s-a trezit oarecum blocat în rol de cameraman personal al lui Henri Kerlerec, dar şi de om bun la toate, plus de public incapabil să scape din sala de spectacol. Lista lui de metode de ucidere începea cu „strangularea lui HK folosind colierul acela ridicol” şi continua cu secţionarea furtunului de alimentare cu aer de la costumul de scufundare al lui Henri, blocarea lui într-un canal de încălzire, abandonarea în mijlocul oceanului fără busolă inerţială şi oferirea ca hrană pentru un exemplar de *Aenocampus*. Unii dintre ceilalţi oameni de la staţie, care citiseră în mod curent gazeta de perete secretă, intitulată „Moarte lui HK”, protestaseră, susţinând că ultima metodă dovedea prea multă cruzime faţă de *Aenocampus*.

Rob aflase prima oară despre ideea de a-l ucide pe Henr când participase la o petrecere dată de Nadia şi soţul ei, Pierre Adler, în camera lor, imediat după ce vehiculul de aprovizionare ieşise de pe orbită, pornind în călătoria de şase luni spre Pământ. Având patru oaspeţi, abia dacă aveau loc să respire, iar ca să evite suprasolicitarea ventilatoarelor, trebuiseră să stea cu uşa deschisă. Drept băuturi răcoritoare avuseseră pepeni din grădina hidroponică, în care injectaseră vodcă produsă chiar de ei

din cartofi. Au băut vodca având aromă de pepene până când au golit fructul, după care l-au tăiat în felii care păstraseră aromă de alcool.

– Am mai inventat o metodă, a spus Nadia, după cea de-a treia felie de pepene. Ţinem o bucăţică de hârtie în apropiere de *Miez* vreme de câteva luni, până devine radioactivă, după care îi scriem pe ea o scrisoare ca din partea unei admiratoare şi i-o strecurăm pe sub uşă. Ar păstra scrisoarea în colecţie şi ar muri din cauza expunerii la radioactivitate.

– Durează prea mult, a obiectat Josef. Chiar dacă ar păstra-o în buzunar, tot ar dura ani până când i-ar veni de hac.

– Da, dar tu te-ai simţi satisfăcut urmărindu-l cum îi cade părul, a precizat Nadia.

– Aş prefera să-l încui într-o cameră din apropierea reactorului, a spus Josef.

– Despre cine discută? a întrebat Rob.

– Despre Henri Kerlerec, i-a şoptit persoana care stătea strivită alături de el, pe pat.

– Iradiaţi-i gelul de păr, a sugerat Pierre. În felul ăsta, ar folosi zi de zi tot mai mult, iar substanţa i s-ar afla aproape de creier.

– Ha-ha! Păi, creierul i-a murit de ani de zile!

– Înlocuiţi-i argonul din aparatul de respirat cu clor, a sugerat cineva pe care Rob nu a reuşit să-l vadă, după care în încăpere s-a făcut linişte.

Henri stătea în pragul uşii. Ca de obicei, rânjea.

– Plănuiţi uciderea cuiva? Sper că e vorba de stimatul nostru director de staţie.

Apoi a aruncat o privire în spate, să fie sigur că doctor Sen nu avea cum să-i audă vorbele.

– M-am gândit la o tehnică infailibilă: îl lovesc în cap cu o bucată mare de şuncă ori cu ceva de genul ăsta, iar când vin poliţiştii, le servesc şunca pentru a distruge proba. Nici măcar nu şi-ar da seama ce fac!

– Asta e o idee furată dintr-o povestire de Roald Dahl, a murmurat Nadia. Iar acolo era vorba de o pulpă congelată de miel.

Henri nu a auzit-o.

– Ai înţeles care e partea cea mai frumoasă? Poliţiştii mănâncă arma cu care s-a comis crima. După ce ajung pe Pământ, poate scriu o povestire poliţistă pe tema asta. În fine, noapte bună tuturor!

Apoi le-a făcut un semn scurt cu mâna şi a plecat spre Habul Trei.

În acea dimineaţă, Rob se străduise să conceapă o soartă deosebit de sadică pentru Henri, însă acesta din urmă l-a trezit la ora 5:00 - cu trei ore mai devreme! - convocându-l în cel mai mare secret în camera de scufundări.

Aceasta ocupa toată suprafaţa Habului Unu. Era o încăpere spaţioasă, de formă circulară, unde costumele de scufundare şi aparatura de respirat stăteau aşezate de-a lungul pereţilor, cu băncile necesare fiecărui scufundător pentru a se îmbrăca şi un bazin în formă de lună, pe unde exploratorii tereştri puteau pătrunde în oceanul întunecat de pe Ilmatar. De obicei, era cea mai rece încăpere din întreaga staţie, care ajungea la multe grade sub zero din cauza temperaturii apei de mare.

Henri era acolo, aşteptând la baza scării de acces. Imedial ce Rob a coborât, a închis bocaportul.

– Acum putem discuta între noi, fără martori. Vreau să-ţi încredinţez o misiune importantă.

– Ce anume?

– În noaptea asta, la ora unu, facem o scufundare. Să nu povesteşti nimănui. Să nu faci nici o menţiune în jurnalul de scufundări.

– Cum asta? De ce la noapte? Şi de ce a trebuit să mă scoli la ora cinci dimineaţa ca să purtăm această discuţie?

– Trebuie să rămână strict secretă.

– Henri, nu mişc nici un deget până nu-mi spui exact ce se petrece. Ajunge cu misterele.

– Vino să vezi.

Henri l-a condus pe Rob la ecluza ce dădea în Habul Trei, a întredeschis-o cât să poată arunca o privire înăuntru, apoi i-a făcut semn să-l urmeze, şi au pornit împreună către porţiunea de laborator pe care o împărţea cu Nadia Kyle.

Era o cămăruţă cam de două ori mai spaţioasă decât o cabină de dormit, burduşită cu artefacte locale, discuri nemarcate şi acvarii în care se aflau specimene vii. În mijloc era un recipient mare de plastic cenuşiu, înalt de un stat de om. Era acoperit cu semne chirilice în creion, şi avea o etichetă de expediere UNICA de culoare bleu.

Henri a atins o încuietoare cu buricul degetului mare, şi în cutie s-a deschis o uşă, lăsând la vedere un costum de scufundare foarte masiv. Era în întregime negru, până şi vizorul, avea o înfăţişare zveltă şi nu prezenta nici o cusătură.

– Frumos costum. Dar ce e atât de secret la el?

– Nu e un costum obişnuit, a precizat Henri. Am aranjat în mod special să-mi fie trimis. Nimeni nu mai are aşa ceva. E un costum folosit de marina rusă, şi nu poate fi detectat, fiind utilizat pentru dezactivarea minelor inteligente sau a discurilor sonar. Suprafaţa lui este complet non-ecou. Rămâne invizibil pentru orice tip de sonar. Până şi înotătoarele scot foarte puţin zgomot.

– Cum funcţionează? l-a întrebat Rob, îmboldit de spiritul lui ingineresc.

Henri a ridicat din umeri.

– Ăsta e un aspect care-ar trebui să-i roadă pe tehnicieni. Pe mine mă interesează doar să funcţioneze. Şi nu se poate altfel - m-a costat şase milioane de euro să-l aduc aici.

– Bravo, acum ai cel mai tare costum de scufundător de pe Ilmatar. De ce-l ţii sub cheie? Sunt convins că biologii ar dori să se apropie de formele de viaţă de aici fără să fie auziţi.

– Puah. După ce realizez ce mi-am propus, pot să studieze creveţi şi viermi cât poftesc. Însă mai întâi o să-l folosesc pentru a-i observa pe ilmatarani de aproape. Închipuie-ţi, Robert! O să pot înota printre casele lor, poate chiar să şi intru în ele! Să ajung atât de aproape cât să-i ating. Nici nu vor băga de seamă că mă aflu acolo!

– Păi, cum rămâne cu regulile privind contactele cu băştinaşii?

Cel mai supărător aspect al proiectului Ilmatar era interzicerea oricărui contact cu fiinţele înzestrate cu raţiune de pe planetă. Comisia Naţiunilor Unite care răspundea de această misiune susţinea cu insistenţă că era nevoie de un studiu mai aprofundat al populaţiei locale. Rob bănuia că se străduia să liniştească într-un fel grupurile de influenţă de pe Pământ, care solicitau închiderea Staţiei Hitode şi retragerea oamenilor de pe Ilmatar.

– Contact? Ce contact? N-ai auzit? Ilmataranii nici nu mă vor vedea! Voi sta printre ei, filmându-i de la mică distanţă, dar în costumul ăsta o să rămân invizibil.

– Doctorul Sen o să facă un scandal monstru când va afla.

– Până să afle, eu voi termina. Ce-ar putea să-mi facă? Să mă trimită acasă? Următoarea navă o să mă ducă înapoi pe Pământ, unde o să fiu primit triumfal.

– Nici agenţiilor spaţiale n-o să le placă.

– Robert, înainte de a pleca de pe Pământ, am făcut unele verificări. Ştii câţi oameni accesează cu regularitate siturile agenţiilor spaţiale sau se abonează să primească ultimele ştiri? înjur de cincizeci de milioane din întreaga lume. Ştii câţi oameni au urmărit filmul făcut de mine în cursul expediţiei de pe Titan? Nouăzeci şi şase de milioane! Am avut de două ori mai multe vizite, iar asta mă face să fiu de două ori mai important. Toate agenţiile ţin la mine.

Rob a socotit că cifrele erau scoase din burtă de Henri, sub impulsul momentului, aşa cum era cazul cu mai toate cifrele pe care le vehicula, dar era probabil adevărat că Henri Kerlerec, renumit explorator, om de ştiinţă, dar şi curtezan neruşinat al mass-mediei, se bucura de o popularitate mai mare decât restul participanţilor la întregul program interstelar.

Se simţea aspirat de vârtejul puternic stârnit de personalitatea lui Henri şi a făcut o încercare de a lupta împotriva lui.

– Nu am chef să dau de bucluc.

– Nu ai nici un motiv de îngrijorare. Cobori aici cât mai discret pe la doisprezece şi jumătate şi pregăteşti totul. Aduci camerele şi două motoare silenţioase de propulsie.

Dar şi unul sau doi roboţi fără pilot. Eu o să îmbrac acest costum şi la ora unu ieşim. Cu ajutorul propulsoarelor, putem ajunge până la Maury 3. Acolo se află o mică aşezare a ilmataranilor.

– Drumul e cam lung ca să ajungem acolo cu propulsoarele. Maury 3 este la aproape şaizeci de kilometri depărtare, dacă nu mă înşel.

– Trei ore dus, trei ore întors, şi probabil că vom sta două ore acolo. Ne întoarcem pe la nouă, cât ceilalţi sunt încă la micul dejun. S-ar putea să nici nu bage de seamă că am fost plecaţi.

– Şi dacă nu se-ntâmplă aşa?

– Atunci o să le spunem că am făcut nişte filmări ale habitatelor din împrejurimi, a spus Henri, şi s-a apucat să încuie cutia costumului de scufundări. Te asigur că nu vor bănui absolut nimic. Şi lasă în seama mea toate explicaţiile. Acum nu vreau să mai aud nici o vorbă! Avem prea multe de făcut. O să dorm în după-amiaza asta, ca să fiu proaspăt pentru scufundarea de la noapte. Şi tu, la fel. Şi să nu sufli o vorbă nimănui!

Coadă-Lată e nervos. Nu reuşeşte să fie atent la vorbitor, şi verifică mereu ruloul pe care are scris textul. Urmează la cuvânt, şi e prima lui prezentare ţinută în faţa Adunării de Savanţi Apă-Amară. Este un fel de interviu, iar el speră ca membrii companiei să considere interesantă lucrarea lui, invitându-l apoi să li se alăture.

Carapace-Netedă 24 Bălegar îşi încheie cuvântarea privind creaturile de la altitudini mari şi răspunde apoi câtorva întrebări adresate de public. Nu sunt întrebări la care se răspunde uşor, iar Coadă-Lată este îngrijorat ca nu cumva să se facă de râs în faţa distinşilor savanţi. După ce termină, Cleşte-Lung 16 Apă-Amară pocneşte din cleşti, cerând să se facă linişte.

– Permiteţi-mi să-i adresez salutări lui Coadă-Lată 38 Pantă-Nisipoasă, care vine de foarte departe ca să ne vorbească despre limbi străvechi. Coadă-Lată?

Acesta este cât pe ce să scape ruloul cu textul, însă reuşeşte să-l prindă la vreme şi se deplasează către capătul

încăperii. Este o cameră minunată pentru prelegeri, având podeaua în pantă şi pereţii de piatră ponce insonorizantă, astfel că participanţii pot auzi totul în mod direct. Găseşte capătul ruloului şi începe, derulându-l cu grijă între filamentele de hrănire în timp ce vorbeşte cu putere. Filamentele lui pipăie nodurile de fibră în timp ce aceasta trece prin dreptul lor. Şabloanele de noduri indică numere, iar numerele au drept corespondent cuvinte. Ţine minte să spaţieze nodurile şi să le lege strâns, întrucât exemplarul său este destinat bibliotecii Apă-Amară. Ruloul este un singur fir neînnădit, foarte scump, şi manevrarea lui se dovedeşte groaznic de complicată - deosebindu-se mult de versiunea originală, care este un amestec de notiţe scurte, legate cumva laolaltă.

După ce începe, temerile lui Coadă-Lată se risipesc. Fascinaţia pe care o simte faţă de subiectul ales se evidenţiază imediat, şi pe măsură ce emoţia lui creşte debitul verbal sporeşte. Când face o pauză, îi aude pe cei din public foindu-se şi foşnind, şi presupune că reprezintă un semn bun. Bine că nu i-a cuprins somnolenţa.

Punctul nodal al cuvântării este descrierea sculpturilor cu ecou din oraşul ruinat din apropierea hornului de acasă, cel al Abundenţei-Neîntrerupte. Corelând imaginile sculpturilor cu ecou şi însemnele numerice de dedesubtul acestora, Coadă-Lată socoteşte că poate crea un lexicon pentru constructorii antici ai oraşului. Citeşte către Adunare o serie de traduceri ale însemnelor de pe ruine, traduceri făcute chiar de el.

După ce îşi încheie prezentarea, trebuie să facă faţă unui torent de întrebări. Bătrân şi uriaş, Cap-Rotund 19 din Josul-Curentului are câteva întrebări dure - el este recunoscut ca expert în oraşele antice şi constructorii lor, şi ţine să se asigure că acest debutant provincial nu dă buzna nechemat în domeniul lui predilect.

Cap-Rotund şi alţi câţiva depistează imediat părţile mai şubrede ale argumentaţiei lui. Doi dintre aceştia se referă la scrierile regretatului savant Antene-Groase 19 Curent-Rapid, iar Coadă-Lată simte o împunsătură de gelozie, pentru că nu-şi poate permite să cumpere

exemplare ale unor lucrări atât de rare. Pe măsură ce întrebările îl asediază, simte cum iritarea creşte în el în efortul de a-şi apăra lucrarea, şi se chinuie să-şi păstreze cumpătul. Trebuie să rămână politicos, chiar dacă prezentarea lui poate fi socotită dezastruoasă.

Într-un târziu, şirul de întrebări încetează, iar el îşi strânge ruloul şi se îndreaptă către un loc aflat în partea din spate a încăperii. Ar vrea mai curând să-şi continue drumul, strecurându-se afară, ca să pornească înot spre casă, însă asta ar fi o dovadă de bădărănie.

Un savant pe care nu-l recunoaşte vine târâş spre pupitrul de citit şi începe să se lupte cu ruloul încâlcit. Cleşti-Lungi se aşază alături de Coadă-Lată şi îi vorbeşte personal prin lovituri în carapace.

– O lucrare foarte bună. Consider că ai descris câteva descoperiri extrem de importante.

– Serios? Mă gândeam să folosesc ruloul ca să repar nişte năvoade.

– Din cauza întrebărilor? Nu-ţi face griji. Dacă cei din public îţi adresează multe întrebări, înseamnă că i-ai pus pe gânduri, şi tocmai acesta este scopul Adunării. Nu văd nici un motiv pentru care ţi-aş refuza calitatea de membru. Sunt convins că şi ceilalţi vor fi de acord.

Pe Coadă-Lată îl trec tot soiul de emoţii - uşurare, emoţie şi fericire debordantă. Abia se poate abţine să nu vorbească tare. Transmite imediat un mesaj prin lovirea rapidă a carapacei.

– Vă sunt foarte recunoscător. Mi-am propus să revizuiesc ruloul şi să caut răspuns la câteva dintre întrebările adresate de Cap-Rotund.

– Desigur. Îmi închipui că şi câţiva dintre ceilalţi vor dori un exemplar. A, uite că începe.

Savantul aflat la pupitru se apucă să citească un rulou despre un nou sistem de măsurare a temperaturii izvoarelor, dar Coadă-Lată e prea fericit ca să mai acorde vreo atenţie acelei comunicări.

La miezul nopţii, Rob stătea întins pe pat, căutând să găsească o scuză pentru a nu-l mai însoţi pe Henri în

expediţie. Să-i spună, poate, că se simte rău? Din nefericire, nu se pricepe deloc să mintă. A încercat să îşi provoace greaţă, să susţină că era din cauza apei de mare ingerate? Refuzând să-l asculte, organismul lui a continuat să se simtă bine.

Ar putea, pur şi simplu să nu meargă la întâlnire. Să rămână în pat, cu uşa încuiată. Henri n-ar avea cum să se plângă doctorului Sen pentru refuzul de a pleca într-o scufundare neautorizată. S-ar putea însă ca Henri să îi facă viaţa un chin, sâcâindu-l şi ironizându-l până când va ceda, şi aproape sigur aşa se va întâmpla.

Bineînţeles, adevărul era că Rob dorea să-l însoţească pe Henri. Ţinea mult să îmbrace şi el costumul acela care te făcea invizibil, ca să ajungă până la câţiva centimetri de ilmatarani şi să-i filmeze de aproape, în loc să realizeze doar imagini chinuite şi neclare de la distanţă, şi acelea obţinute cu ajutorul roboţilor. Pesemne că toţi ceilalţi de la Staţia Hitode gândeau la fel. Fuseseră plasaţi cu toţii aici, practic pe fundul mării din Ilmatar, fiindu-le interzis să se apropie de băştinaşi, şi era ca şi cum unei perechi de adolescenţi excitaţi li s-ar fi spus că pot să se culce împreună, dar fără să se atingă unul pe celălalt.

Şi-a consultat ceasul. Era 00:20. S-a ridicat din pat, punându-şi pe umăr geanta cu aparatul de filmat. Să-l ia naiba pe Henri.

Rob s-a îndreptat spre încăperea scufundătorilor fără să întâlnească pe nimeni în drum. Staţia nu era ca un vehicul spaţial, unde există schimburi care să asigure controlul permanent. De obicei, toţi membrii ei dormeau de la miezul nopţii până la ora opt dimineaţa, şi doar un om trebuia să rămână în camera de comandă pentru asigurarea permanenţei. În acea noapte, de serviciu era Dickie Graves, iar Rob a bănuit că Henri reuşise cumva să-l câştige de partea lui, astfel ca hidrofoanele exterioare să nu surprindă mica lor aventură.

A luat unul dintre roboţii de pe raft şi l-a verificat repede. Era de forma unui peşte flexibil, lung de aproape un metru, provenit tot din dotarea armatei - de data asta, cea americană. Nu era din cale-afară de capabil să treacă

neobservat, în schimb, prin proiectare putea imita semnătura sonică a unui macrou. Ilmataranii îşi vor închipui probabil că era o creatură de rând şi îl vor ignora. Computerul lui era legat prin laser de creierul robotului. Acum, după ce îl verificase, putea porni la treabă. I-a comunicat să menţină poziţia şi să aştepte instrucţiuni suplimentare, după care i-a dat drumul în apă. Ca să fie absolut sigur, Rob a pornit încă un robot şi l-a aruncat în bazinul sub formă de semilună.

Au urmat propulsoarele. Acestea erau destul de simple - un motor, bateria şi o pereche de elice, care se roteau fiecare în sens contrar faţă de cealaltă. Viteza se comanda cu ajutorul unui comutator aflat pe ghidon. În principiu, propulsoarele erau silenţioase, deşi, din experienţă, Rob îşi dăduse seama că ele nu treceau neobservate, semănând cu cele ce se puteau închiria pe Pământ de la orice magazin cu echipamente de scufundare. Un contractor din Japonia se îmbogăţise fabricând asemenea propulsoare. Rob a găsit două care aveau bateriile încărcate şi le-a prins de marginea bazinului pentru a avea acces mai uşor la ele.

Urma partea cea mai grea: Rob şi-a scos costumul de scufundări destul de zdrenţuit şi care mirosea uşor neplăcut, şi s-a dezbrăcat la piele. Întâi şi-a fixat scutecul - el şi Henri aveau să stea în apă vreme de opt ore, iar dacă îşi udau costumele pe interior, riscau moartea prin hipotermie. Apoi şi-a tras o pereche de indispensabili groşi, flauşaţi, amintind de o pijama de copil. Apa de afară era sub temperatura de îngheţ; doar presiunea şi salinitatea o menţineau în formă lichidă. Trebuia să se izoleze cât mai bine din punct de vedere termic.

Apoi, costumul propriu-zis, cu dublu strat, de asemenea izolat termic. În aerul răcoros din vestiar, cu toată acea îmbrăcăminte protectoare, începuse să se congestioneze la faţă şi să se încingă. A urmat gluga de material vătuit, care i-a acoperit destul de strâns capul şi gâtul; aceasta avea căştile încorporate. Apoi casca, ca un acvariu rotund, aducând mai mult cu o cască spaţială decât cu una pentru scufundări, care se fixa etanş pe costum cu un fermoar special. Partea din spate a căştii gemea de

aparatură electronică - biomonitoare, microfoane, unitate de sonar, precum şi un dispozitiv complicat de afişare ce proiecta texte şi date direct pe partea interioară a vizorului. Mai era dotată cu un tub de apă dulce, din care a sorbit înainte de a trece la etapa următoare a echipării.

Gâfâind de oboseală, Rob şi-a pus în spinare pachetul APOS, foarte greu, l-a pornit înainte de a lega furtunurile acestuia la cască şi a respirat de câteva ori pentru a se asigura că funcţiona normal. Dispozitivul APOS făcea posibilă acea expediţie pe Ilmatar. Acesta producea oxigen din apa de mare cu ajutorul electrolizei, asigurându-l la presiunea ambientală. Senzorii de mici dimensiuni şi computerul foarte sofisticat reglau alimentarea conform cerinţelor fireşti ale scufundătorului. Oxigenul era amestecat în circuit închis cu argon; la presiunea colosală de la fundul oceanului, amestecul corespunzător de aer era de aproape o mie de părţi argon la o parte oxigen. Staţia Hitode şi submarinele beneficiau de versiuni mai mari ale acestui dispozitiv, iar acest lucru făcea posibilă viaţa oamenilor la adâncimea de şase kilometri, sub o calotă de gheaţă.

Preţul plătit pentru acest lucru era că revenirea la suprafaţa planetei dura şase zile. În cazul unei ieşiri rapide, diferenţa de presiune ar fi dus nu la moartea oamenilor, ci pur şi simplu la explozia lor. Existau şi alte pericole, desigur. Toţi membrii echipajului de pe Hitode luau o serie de medicamente pentru a elimina înspăimântătoarele efecte secundare ale presiunii extrem de mari.

După ce a pornit dispozitivul APOS (deşi deocamdată micul lui computer era îndeajuns de inteligent să-l alimenteze cu aer din cameră), Rob şi-a tras trei straturi de mănuşi, şi-a prins înotătoarele cu catarame, apoi şi-a fixat centura cu greutăţi, a aprins lampa de pe umăr şi apoi s-a ghemuit la marginea bazinului şi s-a lăsat să se rostogolească pe spate în apă. Apa era plăcut de răcoroasă, nu ucigător de rece, şi a lăsat ca în costum să i se pompeze o cantitate suplimentară de gaz, ca să poată pluti până când Henri avea să i se alăture.

A transmis roboţilor instrucţiuni să îl urmeze la distanţa de patru metri şi a creat o mică fereastră pe afişajul de pe vizor, ca să poată vedea totul cu ochii lui. A verificat încă o dată camera de filmare fixată pe umăr, ca să se asigure că funcţiona corect. Totul era ca la carte. Se făcuse deja 01:20. Unde era Henri?

Kerlerec a apărut în vestiar zece minute mai târziu. În costumul masiv arăta ca o broască neagră şi mătăhăloasă. Capacul de spumă al vizorului căştii îi atârna peste piept, iar Rob a observat că tovarăşul lui era roşu la faţă şi transpirase. Henri a păşit legănat până la marginea bazinului şi s-a lăsat să cadă pe spate în apă, împroşcând stropi până departe. După o clipă, a ieşit, legănându-se pe suprafaţa apei.

– Doamne, ce cald e în costumul ăsta. Nici nu-ţi închipui ce arde înăuntru. Bine că am ajuns în apă. Ai luat totul?

– Da. Dar cum o să foloseşti aparatul de filmat dacă porţi costumul acela? Nu strici tot efectul de a te apropia neobservat?

– N-o să folosesc aparatul mare de filmat. O să filmezi tu cu el, de la distanţă. Eu am două camere mici în interiorul căştii. Una e îndreptată înainte, ca să filmeze ce văd şi eu, iar cealaltă e pentru faţa mea. Fă conectarea.

Au stabilit legătura prin laser, iar Rob a deschis alte doua ferestre în partea de jos a vizorului căştii. Pe una era afişată imaginea sa, văzută de Henri - o faţă palidă, cu barba nerasă, privind din interiorul căştii ca un glob iar pe cealaltă apărea Henri într-un prim-plan extrem. Faţa uriaşă, iluminată în verde, îmbrobonată de sudoare, semăna puţin cu aceea a Marelui şi Puternicului Oz după o beţie de trei zile.

– Acum, după ce o să ieşim din staţie, încearcă sonarul pe costumul meu. Nu vei reuşi să mă detectezi.

În sinea lui, Rob se îndoia de asta. Cine ştie ce rus câştigase câteva milioane de euro vânzându-i lui Henri şi sponsorilor lui de la ScienceMonde vreun prototip ratat ori un fals?!

Au coborât amândoi până când au ajuns sub Habul Unu, la doar câţiva metri de fundul mării. Lumina ce sclipea dinspre bazinul de intrare făcea un con palid în apa destul de tulbure din cauza aluviunilor, dincolo de care se întindea o beznă aproape solidă.

Henri a pornit în frunte, îndepărtându-se de staţie, înotând cu lampa plasată pe cască şi cu lumina stroboscopică în funcţiune până au ajuns la câteva sute de metri depărtare.

– E bine, poţi începe filmarea.

Rob a fixat camera de filmare pe imaginea lui Henri.

– Gata.

Imediat după aceea, glasul lui a căpătat tonul şi inflexiunile calme şi prietenoase ale atotcunoscătorului Henri Kerlerec, stea a mediului ştiinţific.

– Mă aflu aici, în oceanul întunecat de pe Ilmatar, pregătindu-mă să testez costumul de scufundare care mă face invizibil şi care îmi va îngădui să mă apropii de ilmatarani fără să fiu depistat. Cameramanul meu va încerca să mă localizeze cu ajutorul sonarului. Întrucât trăiesc într-un întuneric deplin, ilmataranii sunt complet orbi la lumina vizibilă, de aceea voi lăsa aprinse lampa stroboscopică de siguranţă şi pe cea de la cască.

Rob a deschis o fereastră pentru afişarea imaginilor de pe sonar şi a început să filmeze. Întâi, lăsând sonarul pe poziţie pasivă - computerul lui putea alcătui o imagine vagă a împrejurimilor doar din zgomotul ambiental şi din conturul interferenţelor. Nici urmă de Henri, cu toate că Rob îi putea vedea lampa de pe cască, în timp ce acesta se legăna încoace şi încolo la vreo zece metri depărtare.

Deloc rău, s-a văzut silit să recunoască. Fundul mării şi stâncile au licărit, înfăţişând relieful clar, un peisaj bizar, alcătuit din culori inexistente de fapt, în care verdele reprezenta suprafeţele moi, iar galbenul, pe cele dure. În modul de lucru activ, oceanul era complet negru. Henri era o umbră verde-negricioasă pe fundalul întunecat. Chiar dacă semnalele active şi pasive erau sintetizate de computer, Henri ajunsese aproape imposibil de văzut.

– Minunat! a exclamat Henri, după ce Rob i-a transmis imaginile. Ţi-am spus doar: complet invizibil! Vom şterge porţiunea asta, desigur - vor rămâne doar imaginile de sonar, iar eu voi explica fără să apar în imagine. Hai să pornim. Ne aşteaptă un drum lung.

Membrii Adunării Apă-Amară se trezesc. Servitorii lui Cleşte-Lung se foiesc prin sălile casei lui, ascultând atenţi la intrarea în încăperea fiecărui oaspete şi informându-i pe cei care s-au sculat deja că masa îi aşteaptă în salonul principal.

Coadă-Lată savurează situaţia privilegiată de a fi trezit de cineva care să-l anunţe că poate merge la masă. Acasă la el ar muri cu toţii de foame, dacă ar trebui să aştepte ca ucenicii lui să-i pregătească hrana. Se întreabă în treacăt cum se descurcă aceştia fără el în acele momente. Îşi mai face griji şi gândindu-se la alte situaţii de urgenţă ce ar putea să apară: dacă plesneşte o conductă, de exemplu, ori dacă se agaţă vreunul dintre năvoade. Se şi vede întorcându-se acasă şi găsind haos şi ruină.

Însă acasă la Cleşte-Lung totul e foarte plăcut. Un adevarat conac, ce mai. Hornul Apă-Amară nu e nici pe departe la fel de mare ca Abundenţa-Neîntreruptă sau alte hornuri din oraş, dar el controlează tot curentul. Pe o distanţă de doi kilometri de jur împrejur, totul îi aparţine. Are mulţi servitori şi lucrători angajaţi. Nici măcar ucenicii lui nu trebuie să mişte vreun cleşte.

Coadă-Lată nu vrea să piardă masa. Cămara cu provizii a lui Cleşte-Lung e la fel de opulentă ca şi tot ce există la Apă-Amara. În vreme ce se târăşte către salonul principal, se miră din nou de depunerile groase de pe pereţi şi podea. Unele dintre conductele de la ferma proprie nu pot întreţine atâtea forme de viaţă. Să fie asta pentru că în gospodăria lui Cleşte-Lung se produce foarte mult gunoi, care contribuie la dezvoltarea unei vegetaţii interioare atât de bogate? Ori e îndeajuns de înstărit, astfel că-şi permite să pompeze prin casă cantităţi suplimentare de apă provenită din horn? Oricum ar sta lucrurile, este limpede că mai mult nu se poate realiza pe proprietatea glacială a lui Coadă-

Lată, în condiţiile în care drepturile la curentul călâi sunt destul de reduse.

Când se apropie de salonul principal, Coadă-Lată percepe gustul nenumăratelor bunătăţi pregătite pentru oaspeţi. Dupa foşnete, se pare că vreo şase dintre membrii Adunării se afla deja acolo; asta spune multe despre bucătăria lui Cleşte-Lung, deoarece singurele sunete ce se aud sunt clefăieli şi plescăituri, semn că toţi mănâncă.

Îşi găseşte un loc între Carapace-Netedă şi un individ discret, al cărui nume nu şi-l aminteşte. Îşi trece antenele peste hrana dinaintea lui şi simte admiraţie amestecată cu gelozie faţă de Cleşte-Lung. Bucăţi de frunze de măcriş presate, icre de tofîn, frunze de urzică-de-mare şi nişte creaturi care se târâie pe fundul mării, pe care Coadă-Lată nu le ştie pe nume, frumos înfipte în nişte ghimpi, şi încă mişcându-se.

Coadă-Lată nu-şi aminteşte să se mai fi ospătat astfel de când a moştenit Panta de Nord, şi a organizat banchetul funerar în amintirea bătrânului Corp-Plat. Tocmai întinde o antenă spre a treia urzică-de-mare, când Cleşte-Lung, apărut în capătul sălii, scoate un sunet puternic, cerându-le atenţie.

– Le sugerez membrilor Adunării o scurtă excursie, spune el. La vreo doi kilometri dincolo de pietrele de hotar ale teritoriului meu există un horn mic, prea puţin cald şi amar, ca sa merite a fi folosit. Acolo le interzic lucrătorilor mei să întindă năvoade, şi-mi aduc aminte că am văzut nişte creaturi interesante hrănindu-se. Vă propun să înotăm până acolo să căutăm specimene.

– Îmi îngăduiţi să vă sugerez aplicarea metodei lui Mezenter-Ascuţit pentru măsurarea temperaturii acelor ape? întreabă Carapace-Netedă.

– Excelentă idee! exclamă Cleşte-Lung.

Mezenter-Ascuţit bombăne ceva legat de faptul că nu are echipamentele potrivite la el, dar ceilalţi îl conving să încerce. Termină de mâncat (şi Coadă-Lată observă că unii companioni îşi vâră unele dintre bunătăţi în saci, de aceea se grăbeşte să înhaţe nişte icre de tofin ca să şi-l umple pe

al lui) şi pornesc cu toţii spre marginea proprietăţii lui Cleşte-Lung.

Se deplasează mai repede înotând decât mergând, astfel că grupul de savanţi călătoreşte la o înălţime puţin peste năvoade. De acolo, Coadă-Lată nu-şi poate face decât o impresie generală despre teritoriul lui Cleşte-Lung, însă totul pare foarte ordonat - o reţea bine gândită de ţevi de piatră, pornind ca nişte raze de la hornul principal, conducând apa fierbinte, bogată în substanţe nutritive pentru a se asigura hrana miilor de colonii de plante şi bacterii. Cu unele pierderi din ţevi şi reziduurile de la recolte, casa lui Cleşte-Lung hrăneşte nori de înotători minusculi care, la rândul lor, atrag creaturi mai mari aflate în apele reci din jur. Coadă-Lată observă cu admiraţie modul în care au fost amplasate năvoadele, în şiruri de diferite înălţimi de-a lungul curentului predominant. Destul de invidios, apreciază că năvoadele lui Cleşte-Lung produc probabil la fel de multă bogăţie cât întreaga lui proprietate.

Ajunşi dincolo de pietrele de hotar, savanţii se strâng în mod instinctiv, formând un grup mai compact. Discută mai puţin şi sunt mai atenţi să asculte şi să detecteze. Cleşte-Lung îi asigură că nu îngăduie prezenţa bandiţilor sau a gunoierilor în preajma hornului său, dar până şi el face o detecţie sau două în urma lor, ca să se asigure. Însă nu reuşesc să audă decât câţiva copii jucându-se, care fug imediat la apropierea adulţilor.

Henri şi Ron nu au discutat prea mult în drum către comunitatea hornurilor. Amândoi acordau atenţie mare informaţiilor de navigaţie afişate pe vizoare. Orientarea pe Ilmatar era înşelător de uşoară: se citea poziţia pe busola inerţială, se îndrepta propulsorul în direcţia corectă şi porneai într-acolo. Ocazional, însă, Ron se trezea gândindu-se cât de greu ar fi fost să navigheze fără ajutorul aparaturii electronice. Stelele erau ascunse de stratul de gheaţă gros de un kilometru de la suprafaţă, iar Ilmatar nu avea practic un câmp magnetic. Abia era posibil să se deosebească direcţiile sus-jos, asta doar dacă scufundătorul avea reflectorul aprins şi vedea fundul, fără să fie învăluit

într-un nor de aluviuni, însă menţinerea unei adâncimi constante depindea în întregime de indicaţiile sonarului şi de indicatorul de presiune. Fără echipamente de navigaţie, pe Ilmatar orice om ar fi fost surd, orb şi debusolat.

La ora 05:00 se apropiau de destinaţia propusă.

– De aici încolo folosim doar sonarul pasiv, a spus Henri. Şi trebuie să păstrăm linişte deplină. Poţi filma de la o sută de metri depărtare?

– Va fi nevoie de îmbunătăţirea rezoluţiei şi de curăţarea imaginii după aceea, dar se poate.

– Bun. Atunci ocupi o poziţie acolo... şi Henri a făcut un gest vag spre beznă.

– Unde?

– E un morman mare de pietre la, stai să văd, poziţie o sută de grade, la vreo cincizeci de metri.

– De acord.

– Stai acolo şi nu faci nici un zgomot. Eu îmi continui drumul spre horn. Păstrez unul dintre roboţi cu mine.

– Cum spui. Şi ce vrei să faci?

– O să pătrund direct în aşezare.

Clătinând din cap, Rob şi-a găsit un loc destul de confortabil printre pietre. Cât a aşteptat ca aluviunile stârnite să se depună, a observat că nu era vorba de o adunătură oarecare de bolovani - avea în jur pietre tăiate, rămăşiţe ale vreunei construcţii. Unele suprafeţe sculptate înfăţişau tipare de linii. A avut grijă să filmeze tot. Ceilalţi xeno de la Hitode l-ar ucide dacă i-ar scăpa aşa ceva.

Henri a trecut pe lângă el, stârnind un nor de aluviuni. Camera mare de filmare avea să fie inutilă dacă el va tulbura fundul apei atât de mult, astfel că Rob trebuia să se bizuie exclusiv pe roboţi. Unul îl urmărea pe Henri la depărtare de aproximativ zece metri, iar cel de-al doilea, deasupra lui, filmându-l de sus. Legătura laser prin apă căpătase paraziţi din cauza particulelor aflate în suspensie, dar nu avea nevoie de prea multe amănunte. Camerele instalate pe roboţi puteau stoca totul în memoria internă, astfel că Rob era mulţumit că vedea atât cât să îi poată dirija. Cum stătea comod şi-şi putea folosi mâinile, a apelat un joystick virtual în loc să se mai bazeze pe comenzi

vocale, ori pe dispozitivul de meniu ce urma mişcările ochilor, care era de-a dreptul iritant.

– Ia te uită! a exclamat Henri pe neaşteptate.

– Ce anume? Unde?

Camera din faţa lui Henri s-a mişcat în sus, înfăţişând opt ilmatarani înotând în formaţie, la vreo zece metri deasupra. Erau cu toţii adulţi, şi purtau centuri şi hamuri pline cu tot felul de lucruri. Doi dintre ei aveau suliţe. De când un robot făcuse primele fotografii ale ilmataranilor, aceştia fuseseră descrişi ca nişte creveţi uriaşi, dar după ce i-a văzut înotând pe deasupra sa, Rob s-a văzut nevoit să refuze acea imagine. Semănau mai curând cu nişte balene Beluga cu armură, având cozile mari şi capete teşite. Adulţii aveau între trei şi patru metri lungime. Fiecare avea douăsprezece picioare pliate frumos în partea inferioară a carapacelor; picioare de mers în partea din spate şi patru mandibule de manipulare în faţă, şi cleşti mari asemănători celor de călugăriţă, pe perechea de picioare din faţă. Mai aveau filamente de hrănire şi antene de detecţie lungi pe sub cap. Capul în sine era un dom fără nici o trăsătură, lărgindu-se spre gât ca o cască de forma unei găleţi - de unde şi originea numelui ştiinţific dat ilmataranilor: *Salletocephalus structor*. Microfoanele pasive ale lui Henri au surprins clicuri şi pocnituri făcute de sonarele ilmataranilor, dar şi câte un ţiuit puternic, asemănător unui sunet scos de un clavecin.

Cei doi oameni au urmărit grupul plutind pe deasupra lui Henri.

– Ce crezi că vor să facă? a întrebat Rob, după trecerea lor.

– Nu-mi dau seama. Pesemne au pornit la vânătoare. O să-i urmăresc.

Rob a dat să protesteze, dar şi-a dat seama de inutilitatea gestului.

– Să nu te îndepărtezi prea mult.

Henri a lovit fundul, ridicându-se, şi a început să-i urmărească pe ilmatarani. Unui om îi venea greu să ţină ritmul cu ei, chiar dacă se folosea de înotătoare. După doar

câteva minute de înot susţinut, Henri transpirase şi respira greu, dar se simţea încântat.

Ilmataranii coborau spre o mică formaţiune din jurul unui horn, pe care computerul lui Rob l-a identificat ca fiind cel denumit Maury 3b. Prin camerele de pe roboţi, Rob a văzut cum Henri s-a furişat mai aproape de ilmatarani. La început s-a mişcat cu fereală, după care a abandonat orice jenă şi pur şi simplu s-a amestecat printre ei. Rob a aşteptat o reacţie, dar ilmataranii păreau preocupaţi de cu totul altceva.

Lipseşte o rocă. Coadă-Lată ţine minte o bucată alcătuită din carapace vechi, sudate laolaltă de substanţele minerale şi noroiul adus de apa hornului, situat la doar cinci braţe dincolo de curent. Acum, însă, a dispărut. Să-l înşele memoria? Face un nou ping. A, uite-o acolo. Exact unde ar trebui să fie. Ciudat. Se apucă din nou să adune carapace.

– Mă auzi? Coadă-Lată!

Este Cleşte-Lung. Apare ca de nici unde, exact în faţa lui Coadă-Lată, părând alarmat.

– Sunt aici? Ce s-a întâmplat?

– Nimic, spune Cleşte-Lung. M-am înşelat.

– Stai puţin. Spune-mi despre ce e vorba.

– E ceva foarte ciudat. Ţin minte că tu treceai peste roci, după care s-a lăsat linişte. Am făcut un ping, dar nu am depistat nimic.

– Ţin minte o experienţă similară - o rocă a părut că dispare, după care a apărut din nou.

De ei se apropie Carapace-Netedă.

– Ce necaz aveţi?

După ce ei îi explică, ea întreabă:

– Să existe aici vreun strat reflectorizant? Se întâmplă uneori când apa rece întâlneşte apă fierbinte.

– Nu simt nici o schimbare a temperaturii apei, spune Cleşte-Lung. Aici, curentul este suficient de puternic să păstreze totul amestecat.

– Să ascultăm, propune Coadă-Lată.

Cei trei rămân tăcuţi, cu cozile lipite şi cu capetele spre exterior. Coadă-Lată se relaxează, lăsând sunetele şi

tiparele de interferenţă ale mediului înconjurător să creeze un model în mintea lui. Hornul este acolo, bolborosind şi scoţând un fâsâit. Cineva se caţără pe o parte a acestuia, probabil Mezenter-Ascuţit, cu vasele lui în care are plante sensibile la temperatură. Cap-Rotund şi persoana aceea tăcută discută la vreo douăzeci de metri, ori mai curând Cap-Rotund, adresându-se însoţitorului său, scoate din când în când câte un clic. Alţi doi se strecoară printre năvoadele din curentul ascendent.

Dar mai e ceva. Ceva care se mişcă prin apropiere. Nu îl aude, dar el blochează alte sunete şi modifică tiparele de interferenţă. Întinde o antenă spre Carapace-Netedă şi o atinge pe un picior.

– În faţa mea, mişcându-se de la stânga la dreapta, se petrece un efect ciudat.

Ea se întoarce şi ascultă în acea direcţie, în vreme ce Coadă-Lată transmite acelaşi mesaj către carapacea lui Cleşte-Lung.

– Cred că am priceput ce spui, îl anunţă ea. E o bucată mare de noroi foarte moale, ori piatră ponce.

– Da, o aprobă Coadă-Lată. Numai că se mişcă. O să îi dau un ping.

Îşi încordează muşchiul rezonator şi dă un ping extrem de puternic, suficient de tare cât să provoace ameţeala câtorva înotători mai mici aflaţi în apropierea capului său. Ceilalţi membri ai Adunării, aflaţi în jurul hornului, se opresc. Aude întregul peisaj din faţa lui - mâl, ecouri bruşte scoase de roci, tipare haotice şi atenuate, produse de unele pâlcuri de plante. Şi, exact în centru, la doar câteva braţe depărtare în faţa lui, există un gol în apă. Mare, dar nu ştie ce ar putea fi: are dimensiunea unui adult tânăr, şi stă drept, ca un însemn de hotar.

Henri o luase cu totul razna. Se dezlănţuise într-o prezentare pentru public, dovedind o inventivitate debordantă. Când şi când, uita să folosească vocea lui de stea a canalelor de informare, şi avea câte-o izbucnire de veselie pură şi dezlănţuită. Şi Rob se înfierbântase, pentru

că vedea prin camere cum Henri ajunsese la depărtare de câteva palme de ilmatarani.

– Vedem aici un grup de ilmatarani strângând hrană din jurul unui horn de pe fundul oceanului. Unii folosesc năvoade făcute de ei pentru a prinde peşte, în vreme ce aceştia trei, situaţi aproape de mine, par să răzuiască alge de pe stânci.

– Henri, iar foloseşti nume pământeşti pentru formele de viaţă de aici. Aceia nu sunt peşti, şi nici alge nu există aici.

– Lasă asta. Dacă va fi nevoie, ulterior o să introduc cuvintele potrivite. Dar publicul va înţelege mai bine dacă apelez la cuvinte pe care le cunoaşte. Minunat, nu eşti de aceeaşi părere? Dacă vreau, îi pot bate pe spinare!

– Nu uita, nu avem voie să intrăm în contact cu ei.

– Da, sigur.

Şi revine la glasul de narator.

– Natura precisă a organizării sociale a ilmataranilor încă nu este bine înţeleasă. Ştim că trăiesc în comunităţi de până la o sută de indivizi, conlucrând pentru producerea de hrană, diverse activităţi şi apărare. Recolta ce se strânge în cadrul comunităţii se împarte în mod egal între membri.

– Henri, nu mai inventa chestii dintr-astea. Unii spectatori vor dori şi alte informaţii despre societatea lor. Nu ştim cum sunt alocate resursele.

– Atunci nu avem dovada că spusele mele sunt neadevărate. Robert, oamenii nu vor să audă că extratereştrii ne seamănă. Ei vor îngeri înţelepţi şi sălbatici nobili. Pe de altă parte, sunt sigur că am dreptate. Ilmataranii se comportă exact ca oamenii din societăţile umane primitive. Nu uita că sunt de profesie arheolog. Ştiu să recunosc asemenea semne.

Apoi a trecut din nou la glasul de vedetă mass-media:

– Viaţa este dificilă în aceste ape marine îngheţate. Ilmataranii trebuie să folosească orice resursă de hrană pentru a nu muri de foame. Mă voi apropia şi mai mult de aceşti indivizi ca să-i pot urmări la treabă.

– Nu te mai apropia. S-ar putea să te miroasă ori să te depisteze.

– Sunt extrem de precaut. Cum e calitatea imaginii?

– Ei, apa e puţin tulbure. Am pus robotul de sus să asigure o imagine de ansamblu, dar camera de pe casca ta e singura care ne oferă detalii.

– Atunci, o să mă aplec pentru a obţine o imagine mai bună. Cum e acum?

– Mai bine. Grozave imagini, a spus Rob şi a verificat imaginea obţinută de robot. Alo, Henri, de ce s-au întors cei trei cu faţa spre tine?

– Trebuie să-l prindem, spune Cleşte-Lung. Nu-mi amintesc să fi citit despre aşa ceva.

– Dar cum să prinzi un lucru pe care abia îl distingem? întreabă Coadă-Lată.

– Îl înconjurăm, sugerează Carapace-Netedă, şi îi cheamă şi pe ceilalţi. Hei, veniţi repede! Alcătuiţi un cerc!

Punând o mulţime de întrebări, ceilalţi membri ai Adunării Apă-Amară se strâng în jur, mai puţin Mezenter-Ascuţit, care e prea concentrat să-şi plaseze pe horn micile lui colonii de indicatori ai temperaturii.

– Continuaţi să faceţi pinguri, spune Cleşte-Lung. Cât de tare puteţi. Cine are un năvod?

– Uite-l, spune Cleşte-Zimţat.

– Bine. Acum îl distingi. Pune năvodul peste el!

Obiectul dă să se ridice înot, dar cu stângăcie, stârnind multe sedimente şi scoţând un fâsâit uşor cu înotătoarele. Sub îndrumarea lui Cleşte-Lung, ca nişte soldaţi care escortează un convoi, Compania formează un cerc în jurul obiectului. Cleşte-Zimţat se ridică deasupra tuturor cu năvodul. Apare un moment de zbatere, când lucrul încearcă să se tragă într-o parte, dar savanţii îl încercuiesc.

Loveşte în năvod cu o gheară ascuţită, şi apoi izbeşte cu membrele. Coadă-Lată simte cum gheara scrâşneşte când îi şterge carapacea. Cleşte-Lung şi Cap-Rotund se apropie cu frânghii, şi curând membrele fiinţei sunt imobilizate. Cade la fund.

– Vă sugerez să îl ducem la laboratorul meu, spune Cleşte-Lung. Sunt convins că vreţi cu toţii să studiem această creatură nemaiîntâlnită.

Aceasta continuă să se zbată, însă năvodul şi frânghiile sunt suficient de rezistente ca să o blocheze. Indiferent ce ar fi, e prea grea pentru a fi cărată înot, astfel că grupul trebuie să meargă pe jos cu prada, în vreme ce Cleşte-Lung înoată înainte ca să aducă servitorii cu o litieră pentru transport. Dau cu toţii pinguri în permanenţă. Temându-se că prin preajmă pândesc şi alte fiinţe ciudate şi tăcute.

– Robert, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă!

Legătura laser era afectată de paraziţi şi de pauze din cauza interferenţei cu năvoadele, ilmataranii şi sedimentele. Imaginea video înfăţişându-l pe Henri a degenerat într-o serie de imagini statice, care ilustrează stările prin care trece acesta: panică, groază, şi deznădejde.

– Nu te speria! i-a strigat Rob, deşi nu avea habar cum să reacţioneze.

Cum să-l salveze pe Henri, fără să se dea de gol, încălcând astfel toate reglementările privind contactul cu civilizaţiile extraterestre? Pe de altă parte, chiar dacă şi-ar dezvălui prezenţa, cum să înfrângă şase ilmatarani maturi?

– Of, *Bon Dieu!* a exclamat Henri, şi a început să se roage în franceză. Rob a pus pe mut legătura audio, ca să poată gândi, şi pentru că nu i se părea cuvenit să asculte acele vorbe.

A încercat să analizeze posibilităţile de acţiune. Să cheme ajutoare? Erau prea departe de staţie, iar unui submarin i-ar fi trebuit o oră până să ajungă acolo. Să atace pentru a încerca o acţiune de salvare? Rob nu prea dorea să procedeze astfel, nu doar pentru că ar fi fost împotriva reglementărilor. Pe de altă parte, nici nu-i plăcea să se vadă în postura de laş. Va trece peste asta.

Să creeze o diversiune? Asta putea da rezultate. Putea declanşa un hidrofon, stârnind mult zgomot, sau ar putea folosi roboţii ca ţinte false. S-ar putea ca ilmataranii să-l lase pe Henri pentru a investiga, ori să fugă speriaţi. Merita să facă o încercare.

A trimis roboţii cu viteză maximă şi a căutat prin biblioteca de sunete a computerului ceva potrivit pentru a fi

transmis. *Cavalcada valkiriilor?*[9] Vreun strigăt al lui Tarzan? Sau *O Fortuna?*[10] Nu avea timp de subtilităţi, de aceea a ales prima melodie de pe listă, interpretată de cântăreaţa Billie Holiday, pe care a transmis-o cât se putea de tare prin difuzoarele roboţilor. Rob şi-a lăsat aparatul de filmare la propulsorul lui Henri, şi s-a slujit de al său pentru a se apropia puţin de grupul de ilmatarani care îl duceau pe Henri.

Coadă-Lată aude primul sunetele bizare şi îi avertizează pe ceilalţi. Zgomotul provine de la două creaturi înotătoare pe care nu le recunoaşte, apropiindu-se cu viteză dinspre stânga. Sunetele nu-i amintesc nimic cunoscut - un amestec de tonuri joase, şuierături, zdrăngănituri şi bâzâituri. Există, desigur, un ritm de bază, iar Coadă-Lată este convins că aude un soi de ţipăt animal, nu doar zgomot.

Înotătorii trec rapid pe deasupra capetelor, apoi, uimitor, descriu un cerc, venind încă o dată în viteză, ca două animale bine antrenate.

– Creaturile astea aparţin cumva lui Cleşte-Lung? îi întreabă Coadă-Lată pe ceilalţi.

– Nu cred, îi răspunde Carapace-Netedă. Nu ţin minte să le fi văzut prin casa lui.

– Nu are cineva un năvod?

– Nu te lacomi, îi spune Cap-Rotund. Avem deja un specimen valoros. Nu trebuie să riscăm urmărindu-le şi pe celelalte.

Coadă-Lată dă să protesteze, dar îşi dă seama că celălalt are dreptate. Lucrul prins e cu siguranţă mai important. Cu toate acestea, spune:

– Vă sugerez să revenim pentru a le căuta după ce dormim.

– De acord.

---

[9] Cavalcada valkiriilor este prologul la actul al III-lea al operei Walkiria de Richard Wagner (n. tr).

[10] Începutul şi sfârşitul cantatei scenice Carmina Burana (1935-l936), aparţinând compozitorul german Carl Orff (1895-l982), melodia fiind foarte des folosită în filme, reclame etc (n. tr.).

Înotătorii continuă să plonjeze spre ei şi să facă zgomot până când servitorii lui Cleşte-Lung apar ca să transporte specimenul.

Rob sperase că ilmataranii se vor împrăştia care încotro de spaima roboţilor, însă abia dacă le acordaseră atenţie, cu toate că muzica fusese dată la maximum. Nu şi-a dat seama dacă erau prea surzi ca să îi ademenească, ori erau îndeajuns de inteligenţi ca să se concentreze doar asupra unui lucru.

A accelerat propulsorul, apropiindu-se de micul grup. De ajuns cu subtilităţile. Încă vedea luminile de pe costumul lui Henri, aflat la vreo cincizeci de metri, clătinându-se şi mişcându-se, după cum era cărat de ilmatarani. Rob a încetinit şi s-a oprit la aproape zece metri de ei. Cele două reflectoare de pe propulsor i-au arătat pe ilmatarani foarte clar.

De ajuns cu fineţurile şi cu furişatul. A pornit hidrofonul de pe costum.

– Hei! strigă el, şi ia cuţitul de scufundător într-o mână pentru a se apăra în caz de nevoie.

Coadă-Lată se simte uşurat că a scăpat de fiara ciudată. A obosit, îi este foame, şi nu vrea decât să revină acasă la Cleşte-Lung, ca să mănânce nişte pastă de firicel şi icre coapte.

Apoi aude un zgomot nou. Un scheunat, însoţit de o bolboroseală a apei tulburate. Spre stânga, la vreo trei lungimi de corp se află un înotător mare. Scoate un ţipăt puternic. Creatura prinsă se zbate mai tare.

Coadă-Lată dă un ping în direcţia nou-sositului. Şi acesta este foarte ciudat. Are un corp cilindric, tare, asemănător cu un crucişător de nisip, dar în spate se desparte în două membre articulate, acoperite cu o piele moale. Obiectul scoate încă un ţipăt şi flutură o parte din membre.

Coadă-Lată se îndreaptă către intrus, încercând să descopere ce este. Două creaturi, poate? Şi ce face? Să fie

vorba de o provocare teritorială? îşi păstrează cleştii strânşi, ca să nu alarmeze creatura.

– Fii atent, Coadă-Lată! îl avertizează Cleşte-Lung.

– Nici o grijă!

Nu se apropie mai mult, dar a ajuns deja prea aproape. Lucrul scoate încă un ţipăt, apoi îl atacă. Coadă-Lată n-ar vrea să fie văzut de ceilalţi savanţi fugind, de aceea îşi desface picioarele şi-şi face curaj, pregătindu-se să înfrunte monstrul necunoscut.

Însă înainte de a-l lovi, lucrul virează brusc şi dispare în tăcerea din jur. Ascultând cu atenţie, pentru cazul că obiectul ar reveni, Coadă-Lată se retrage spre ceilalţi membri ai grupului, şi îşi reiau drumul spre casa lui Cleşte-Lung.

Toţi sunt de acord că această expediţie a fost mai ciudata decât orice îşi amintesc ei. Cleşte-Lung pare încântat.

Rob şi-a oprit propulsorul şi a permis roboţilor să îl ajungă din urmă. Altceva nu i-a trecut prin minte. Ilmataranii nu s-au lăsat speriaţi, iar el nu avea cum să-i atace. Indiferent ce i s-ar fi întâmplat lui Henri, el nu voia să fie primul om care să aducă vătămări vreunei fiinţe extraterestre.

Legătura cu Henri rămăsese deschisă. Imaginile video îl înfăţişau arătând calm, aproape senin.

– Henri, a zis Rob. Am încercat tot ce s-a putut. Nu te pot scoate din ghearele lor. Sunt prea mulţi.

– Nu-i nimic, Robert, i-a răspuns Henri, părând surprinzător de bine dispus. Nu cred că-mi vor face vreun rău. Altfel de ce s-ar fi străduit să mă prindă viu? Ascultă: cred că au înţeles că sunt o fiinţă inteligentă ca şi ei. Acesta e primul nostru contact cu ilmataranii. Voi deveni ambasadorul umanităţii.

– Aşa crezi tu? a spus Rob, sperând ca Henri să aibă dreptate.

– Sunt convins. Să păstrezi legătura deschisă. Imaginile vor arăta cum se scrie istoria.

Rob a trimis un robot să acţioneze ca releu. Ilmataranii l-au dus pe Henri într-o clădire mare din apropierea hornului Maury 3b. În clipa când a dispărut înăuntru, Henri a reuşit să zâmbească spre camera de filmat.

Cleşte-Lung se apropie de creatura ciudată ce stă întinsă pe podeaua bibliotecii. Ceilalţi s-au strâns împrejur să ajute şi să privească. Coadă-Lată are un rulou nou de fir şi înregistrează cum se desfăşoară procedura. Iar Cleşte-Lung începe.

– Pielea este groasă, dar flexibilă, şi absoarbe sunetele aproape perfect. Nici măcar cel mai puternic ping nu produce o imagine clară. Are patru membre. Cele două din faţă par a fi folosite pentru hrănire, iar cele din spate slujesc la mers şi ca o dublă coadă când înoată. Cap-Rotund, ai ştiinţă dacă s-a mai întâlnit o asemenea creatură undeva?

– Nu ţin minte să fi citit despre aşa ceva. Mi se pare absolut unică.

– Te rog să ţii seama de asta, Coadă-Lată. Voi face prima incizie de-a lungul părţii moi. Tăietura eliberează enorm de multe bule. Pielea se îndepărtează cu foarte mare uşurinţă, nu există deloc ţesut conjunctiv. Simt ceva care pare a fi un alt strat dedesubt. Interiorul creaturii este extraordinar de cald.

– Sărmanul, spune Cleşte-Zimţat. Îmi pare rău că-i producem dureri.

– Tuturor ne pare rău, îl aprobă Cleşte-Lung. Tai stratul de dedesubt. Este extrem de tare şi fibros. Aud alte bule. Căldura este extraordinară - parcă este apa ce izvorăşte din horn.

– Cum de poate supravieţui la o asemenea temperatură? se miră Mezenter-Ascuţit.

– Nu simt gust de sânge. Percep nişte gusturi bizare în apă, dar cred că provin de la ţesuturi şi din spaţiul interior. Acum trag deoparte stratul de dedesubt. Uimitor! Mai e un strat sub el. Acesta are o textură foarte diferită, mai curând cărnoasă decât fibroasă. Este foarte caldă. Simt tremurături şi mişcări spasmodice.

– Ţine minte cineva să mai fi auzit astfel de sunet îi întreabă Carapace-Netedă. N-am mai pomenit o creatură asemănătoare.

– Parcă cealaltă scotea sunete la fel, intervine Coadă-Lata.

– Acum tai acest strat. Aha - acum am ajuns la viscere. Sângele are un gust foarte ciudat. Veniţi, apropiaţi-vă toţi, să simţiţi ce fierbinte este acest lucru. Şi pipăiţi aici! Un fel de structuri rigide în interiorul cărnii.

– Nu se mai mişcă, observă Cap-Rotund.

– Acum să examinăm capul. Ajutaţi-mă careva să scot carapacea de aici. Trageţi! Bine. Mulţumesc, Cleşte-Zimţat! Ce multe bule! Mă-ntreb la ce slujeşte structura asta.

Călătoria de înapoiere a fost cumplită. Rob nu reuşea să-şi scoată din minte felul în care se derulase moartea lui Henri. A revenit la bază câteva ore mai târziu, epuizat şi aproape nebun. Singura consolare pentru el, dacă se poate spune aşa, a fost că nu a trebuit să povestească nimănui ce se întâmplase era suficient să urmărească filmul.

Lucrurile nu au rămas fără consecinţe, desigur. Dar cum următorul vehicul de aprovizionare avea să sosească abia peste douăzeci de luni, totul s-a petrecut de parcă ar fi fost filmat cu încetinitorul. Rob ştia că va fi expediat înapoi pe Pământ şi bănuia că nu va mai avea prilejul să facă altă călătorie inter-stelară. Nu a mai făcut nici o scufundare, s-a ocupat doar de întreţinerea roboţilor şi de lucrări tehnice împreună cu Serghei, fără să părăsească deloc staţia.

Nimeni nu l-a învinuit, cel puţin în mod direct. După ce a stat îndelung de vorbă cu el privind întreaga întâmplare, doctor Sen s-a uitat la Rob peste rama ochelarilor rotunzi şi a spus:

– Cred că a fost o dovadă de iresponsabilitate să plecaţi amândoi în acea expediţie. Dar sunt convins că deja eşti conştient de greşeală.

Sen a şters lista numită „Moarte lui HK” de pe reţeaua staţiei, însă probabil că cineva avea o copie, astfel că ea a reapărut. În ziua următoare, ea a fost transmisă către

computerul lui Rob, cuprinzând o ultimă metodă: „Să se trimită un grup de ilmatarani care să-l facă feliuţe.”

Acea adăugire nu i s-a părut defel amuzantă lui Rob.

ELEANOR ARNASON

Cuprins

GRĂDINA.
O IDILĂ SCIENCE FICTION
HWARHATH

Traducere din limba engleză
ANTUZA GENESCU

ELEANOR ARNASON şi-a publicat primul roman, The Sword Smith, în 1978. După el au urmat altele, ca Daughter of the Bear King şi To the Ressurection Station. În 1991, i-a apărut romanul cel mai cunoscut, una dintre cele mai convingătoare scrieri ale anilor nouăzeci, mult aclamată de critici, A Woman of the Iron People. Este un roman complex, şi lung, care a câştigat prestigiosul Premiu James Tipree J. Memorial. Povestirile ei au apărut în Asimov 's Science Fiction, The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Amazing, Orbit, Xanadu, dar şi în alte reviste. Cel mai recent roman al autoarei este Ring of Swords. Textul ei Stellar Harvest a fost nominalizat la Premiul Hugo în anul 2000. Povestiri semnate de ea au apărut în Antologiile Dozois 17, 19 şi 20.

Iată ceva nemaiântâlnit: o încercare fascinantă de a scrie o povestire science fiction din perspectiva unui extraterestru, nu a unui om...

A fost odată un băiat care se trăgea din neamul Atkwa. Ca mai toată familia, avea blana gri-închis. La rudele lui, culoarea blănii era uniformă. A lui însă avea dungi şi pete discrete. În lumină slabă, erau invizibile. Dar la soare, pielea lui îmblănită semăna cu una dintre săbiile acelea forjate, cu modele pe lame, care atârnau în casa mare a bunicii şi erau coborâte numai rareori, de obicei pentru a fi lustruite, dar şi pentru a învăţa cum să te baţi cu ele, când veneau acasă bărbaţii.

Nu mai sunt folosite în această perioadă, cu excepţia actorilor în piesele de teatru. Dar copiii ar trebui să înveţe istoria familiei lor.

Pielea curioasă a băiatului se datora unei gene recesive, ieşită la iveală din nou după generaţii întregi, căci neamul Atkwa nu mai apelase la sperma unei familii pătate de peste două sute de ani. Nu pentru că ar fi avut idei preconcepute. Spre deosebire de oameni, *hwarhath* considerau că diferenţele de culoare erau mai degrabă interesante decât deranjante. Prejudecăţile lor se manifestau în alte direcţii.[11]

Numai întâmplarea a făcut ca blana neamului Atkwa să-şi păstreze culoarea uniformă. Locuiau într-o zonă a lumii în care griul era culoarea dominantă. Şi, fiind o familie mică şi nu neapărat puternică, nu se gândeau la locuri îndepărtate când puneau la cale contractele de înmulţire.

Pe vremea când de-abia învăţase să meargă, băiatul se arătase precoce şi energic, fără a ieşi din comun. Pe la

[11] Autorul se referă, mai mult ca sigur, la preconcepţii regionale, întrucât acesta este tipul de prejudecăţi pe care *hwarhath* sunt gata oricând să le dezbată şi să le condamne. Locuitorii din emisfera sudică a planetei-mamă consideră că nordicii fac exces de civilizaţie şi se îndepărtează de valorile tradiţionale. Locuitorii emisferei nordice îi consideră pe sudişti nişte ţărănoi. În afară de asta, familiile vecine se răţoiesc adesea una la alta; iar majoritatea locuitorilor, fie din nord, fie din sud, se uită la oraşele mari plini de suspiciune. Una e ca bărbaţii să locuiască în zone mixte, căci sunt ţinuţi sub control de disciplina militară, şi alta e să locuiască la oraş, unde trăiesc mai mult femei. Evident, ele nu tac parte din armată, care e exclusiv masculină. Cine-o să-i ţină sub control, acum că locuiesc printre străini?

optsprezece ani, se făcu un mânz de copil plin de viaţă, dar înclinat spre meditaţie. Asta o puse pe gânduri pe mama lui, care se consultă cu mama ei, capul familiei, o femeie uscăţivă, cu blana roasă de vreme şi cu articulaţiile degetelor mari deformate de boală.

– Păi, spuse ea, după ce-şi ascultă fiica, unii bărbaţi sunt mai înclinaţi spre meditaţie. Trebuie să fie, dacă vor să supravieţuiască în spaţiu singuri, fără femei care să gândească în locul lor.

– Dar la o vârstă aşa de fragedă? întrebă mama băiatului. Stă nemişcat ore întregi şi se uită la peştii din apă sau la gâzele dintre buruieni.

– Poate că se face om de ştiinţă.

Capul familiei îi aruncă fiicei sale o privire aspră.

– E singurul tău băiat. De mic a fost ciudat şi arătos, de-asta îi dai prea multă atenţie şi te îngrijorezi fără motiv. Revino-ţi! Fii tare! Băiatul o să crească bine sănătos. Şi dacă nu, atunci o să se ocupe de el bărbaţii noştri.

La zece ani, băiatul descoperi grădinăritul - din întâmplare, urmărind un *tli,* care venise din pădurea vecină să fure legume. Soarele de-abia răsărea. Roua sclipea pe verdeaţa din jurul casei bunicii. Trase în piept aer proaspăt şi rece.

Tli, un exemplar bine făcut, cu dungi care ieşeau bine în evidenţă, se tăvălea pe pajiştea bunicii. Ştergea roua cu burdihanul îmblănit aşa cum ai şterge umezeala de pe o suprafaţă lucioasă. Poate o lamă de metal, îşi zise băiatul. Animalul lăsa în urmă o dâră neagră. După ea se ţinea băiatul, la o distanţă sigură. Nu pentru că ar fi fost *tli* periculos - cum s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi simţit încolţit dar nu voia să-l sperie.

Animalul ocoli casa şi intră în grădină prin spate. Acolo începu să prade, o activitate murdară, inutil distrugătoare (i se păru băiatului). Ar trebui să-l alunge. Dar frumuseţea scenei din faţa lui îi sări în ochi cu forţă nebănuită, provocându-i aceeaşi senzaţie ca o lamă străpungându-i pieptul. Nu, nu e o figură de stil exagerată şi greu de acceptat. Unele senzaţii sunt atât de puternice încât îţi provoacă fie o durere surdă, fie un junghi. Sub influenţa lor,

inima ţi se poate opri în loc. Te simţi rănit şi schimbat, ca după o suferinţă grea.

Aşa păţi şi băiatul, care încă nu înţelegea bine ce vedea. Dacă ar fi fost mai mare, poate şi-ar fi dat seama că senzaţiile dispar dacă le ignori. Dar el se lăsă copleşit de frumuseţe. Avea să-şi amintească toată viaţa cât de frumoasă era atunci grădina: o bucată de pământ întinsă, dreptunghiulară, mărginită de plante ornamentale, cu frunzele roşii, violete, galbene şi albastre, ca steagurile gărzilor la o ceremonie militară.

În interiorul acestui perimetru pestriţ se aranjau rândurile de legume. Unele creşteau pe ţăruşi sau pe spaliere, altele formau tufe, iar altele se ridicau direct de la pământ, mlădiţe cu frunze lungi sau scurte, adunate în buchete, într-o varietate nesfârşită. Dacă bordura grădinii era un curcubeu de culori, cele mai multe plante aveau nuanţe verzi şi albastre. Dar arătau mai frumoase şi mai suculente, decorate de picăturile de rouă care le făceau să sclipească în razele piezişe ale soarelui.

Aşa se întâmplă că, într-o dimineaţă răcoroasă de vară, când nu se simţea nici o adiere în aer, Akuin din neamul Atkwa se îndrăgosti, nu de alt băiat, cum era de aşteptat - dacă nu anul acesta, atunci cât de curând ci de grădina bunicii.

Îşi petrecu restul verii pe bucata aceea de pământ, ajutându-şi verişoarele mai mari la grădinărit. Când veni toamna, săpă, acoperi răzoarele cu fân, tăie ramurile prea lungi şi planta rădăcini tăiate mărunt. Negre şi răsucite, păreau moarte. Dar la primăvară vor da lăstari, îi promiseră verişoarele.

Mama lui Akuin îl urmărea, neîncrezătoare. Băiatul se rezuma la o singură activitate. Probabil că era mai bine decât să-şi piardă toată ziua visând cu ochii deschişi. Dar ar fi fost mai fericită dacă şi-ar fi găsit o îndeletnicire mai pentru băieţi: să călărească *tsina*, să pescuiască în râul apropiat, să exerseze trasul cu arcul, să se joace de-a războiul.

– Mai dă-i puţin timp, îi spuse bunica băiatului. Băieţii sunt mai dificili, îţi vorbesc din experienţă.

Crescuse trei copii. Unul murise de tânăr, într-un accident. Altul murise în spaţiu, în războiul început nu demult. Duşmanul - oamenii, deşi nu le cunoşteau încă numele - răsărise pe neaşteptate, în nave bine înarmate. În jurul lor, misterul era la fel de nepătruns ca întunericul din care se iviseră. Dar nimeni nu se îndoia de intenţiile lor. Prima întâlnire cu ei se sfârşise violent. Ca toate întâlnirile următoare.

Cel de-al treilea fiu al capului familiei trăia şi ajunsese la gradul de ofiţer de rang întâi. Ar fi trebuit să fie mândră, dar ei doi nu se înţelegeau. Rareori se întâmpla ca unchiul lui Akuin să vină acasă în vizită. Bunica îşi îndrepta toată atenţia spre singura ei fiică, spre nepoatele şi copiii acestora.

Ducând la piept mâinile strâmbate de boală, rosti:

– Poate că Akuin o să devină grădinar pe o staţie spaţială. Grădinarii sunt folositori. O armată are nevoie de mai multe feluri de soldaţi.

La cincisprezece ani, Akuin merse la o şcoală cu internat, ca toţi băieţii de vârsta lui. Acolo învăţau să trăiască fără femei în jurul lor şi printre bărbaţi din alte neamuri. Un lucru care se dovedea important mai târziu. Un băiat care nu se poate despărţi de familie nu e de folos în spaţiu.

Mai târziu, băieţii îşi completau educaţia în artele şi ştiinţele *hwarhath,* pe care le învăţau şi bărbaţii, şi femeile, şi învăţau arta şi ştiinţa războiului, rezervate exclusiv bărbaţilor.

Şcoala lui Akuin se afla pe coasta de est a continentului, în regiunea dunelor de nisip şi a pădurilor de lăstăriş: un teren nepotrivit pentru grădinărit. Dar şcoala avea o grădină. Botanica este o ştiinţă, iar horticultura este o artă.

Grădina se afla în interiorul complexului şcolii, adăpostită de clădiri împotriva vântului care bătea necontenit. Akuin o descoperi a doua zi după sosire. La vest se întindeau un şir de dune, încălzite de razele soarelui aflat exact deasupra. Umbre lunguieţe se prelingeau spre grădină. Grădinarul, un bărbat cu picior de metal, se mişca

greoi printre rândurile de plante, aplecându-se, cercetându-le şi adunând gândacii pe care-i strivea între degetele mâinii sănătoase. Cealaltă îi atârna pe lângă corp, neputincioasă, şi nu de puţină vreme. Se micşorase până când nu mai rămăsese din ea decât un ciot osos, acoperit de blană neagră.

Akuin se crezu neobservat. Dar grădinarul se întoarse dintr-odată, se îndreptă de spate şi îl fixă cu ochi galbeni. Băiatul aşteptă, nemişcat şi tăcut. O fi fost el mai ciudat, dar nu era deloc nemanierat.

– Eşti nou, îi spuse bărbatul, în cele din urmă. De unde vii?

Akuin îi răspunse.

– A, de pe continent. Cum de nu eşti pe plajă? Sau de ce nu explorezi şcoala? Avem un muzeu interesant, plin de lucruri trimise de foştii elevi.

– Îmi plac grădinile, mărturisi băiatul.

Bărbatul îl mai fixă o dată cu privirea, apoi îi făcu semn să intre cu mâna sănătoasă. Akuin pătrunse în grădină.

Pe bărbat, află el, îl chema Toi Chaib. Urmase aceeaşi şcoală cu mulţi ani înainte, fusese în spaţiu, apoi venise înapoi, ca să predea. Nu-i spusese mai multe despre el la prima întâlnire.

În schimb, îi povesti despre greutatea de a creşte plante sănătoase în nisip. În parte, îi explică el, se străduia să schimbe solul. De la şcoală primea compost şi gunoi de grajd, dar mai trebuiau multe altele.

– Un lucru e sigur despre băieţi şi *tsina,* şi anume că dau mult îngrăşământ.

Gunoiul de grajd care prisosea era împrăştiat pe pajişti şi pe bordurile ornamentale. Ce rămânea se vindea fermierilor locali.

De cele mai multe ori, găsea plante care se potriveau solului şi climei locale.

– Altele nu vor cu nici un chip să crească. De-asta e aşa de greu să cultivi plantele noastre pe alte planete. Alta e lumina, altele sunt radiaţiile invizibile. Solul e lipsit de mineralele necesare sau conţine minerale în cantităţi nepotrivite. Plantele cresc cel mai bine pe planeta lor

mamă, dacă nu cumva se răspândesc artificial într-o zonă stranie, cum se întâmplă uneori.

La început, Akuin se simţi singur şi-l cuprinse teama. Cum o să reziste el cinci ani la şcoală? La sfârşit, îl aştepta o soartă şi mai crudă. Puţini bărbaţi *hwarhath* rămân pe planeta-mamă. De la douăzeci la optzeci de ani, îşi petrec viaţa în spaţiu, explorându-l şi pregătindu-se de întâlnirea cu duşmanii care apar inevitabil, cândva. Universul este un loc periculos, iar *hwarhath* sunt o specie prevăzătoare. Aşa că bărbaţii pleacă în cosmos, căutând necazul cu lumânarea, în vreme ce femeile rămân acasă, cresc copii şi practică artele păcii.

Şaizeci de ani petrecuţi pe coridoare de metal, întrerupţi de vizite foarte scurte acasă. Vai! Perspectivele erau sumbre.

Acum însă, ascultându-l pe Toi Chaib, se mai linişti. Poate c-o să supravieţuiască anilor de şcoală. Avea, fără îndoială, multe de învăţat de la bărbatul schilod.

Şcoala respecta, fireşte, o anumită programă. Se ţineau ore şi laboratoare, se desfăşurau activităţi practice pe teren, se făceau exerciţii militare. Activităţile lui Akuin erau, în cea mai mare parte, impuse. Dar, când avea de ales, mergea în grădina lui Toi Chaib sau în serele în care bărbatul cultiva flori toată iarna.

Aşa se mângâia el când campusul se învelea în zăpadă, iar dinspre ocean trăgea un vânt rece ca lama de cuţit. Pereţii de sticlă ai serelor se abureau, iar lumea exterioară devenea invizibilă. Înăuntru, aerul era umed şi cald, mirosea a pământ şi a flori care creşteau şi înfloreau în culori aprinse ca focurile de tabără, îmblânzind vocea răguşită şi aspră a grădinarului.

La început, Toi Chaib îi vorbi lui Akuin despre plantele din jurul lor, apoi despre munca lui ca grădinar în spaţiu. Grădinile de acolo, de sus, arătă cu mâna spre tavan, sunt necesare din cinci motive. Bărbaţii sunt mai sănătoşi daca mănâncă fructe şi legume proaspete. Plantele fac aerul respirabil, eliminând bioxidul de carbon şi furnizând oxigen.

– Aceasta s-ar putea obţine şi prin reacţii chimice anorganice sau cu ajutorul microbilor, dar o grădină e mai atrăgătoare şi parfumează aerul.

Pe lângă asta, spuse Toi Chaib, fiecare staţie şi navă trebuie să se bizuie pe forţele proprii.

– Navele se rătăcesc. Staţiile ajung izolate, dacă războiul sfârşeşte rău. Când se întâmplă aşa, bărbaţii de la bord trebuie să-şi asigure aerul, hrana şi medicamentele.

– Mi-ai dat trei motive pentru care există grădini în spaţiu, rosti Akuin. Sănătate, aer curat, independenţă. Care sunt celelalte două?

– Bucuria, răspunse grădinarul, pe care nu ţi-o dau cuvele cu microbi sau reacţiile chimice anorganice, şi speranţa că vom ajunge, în sfârşit, acasă.

Spre sfârşitul iernii, băiatul află cum se rănise Toi Chaib.

Fusese grădinarul principal de pe o staţie mică, destinată mai degrabă cercetării decât războiului. Într-o zi, sosi o navă cu provizii. Pilotul făcu o greşeală la andocare - de fapt, mai multe greşeli, căci se sperie atunci când îşi dădu seama că se va ciocni de staţie. Învelişul exterior al staţiei fusese străpuns. Presiunea scăzu brusc şi... Toi Chaib râse.

– Sistemul de presurizare din sectorul meu de pe staţie era nou şi i se aduseseră îmbunătăţiri, din cauza cărora n-a funcţionat cum trebuia.

Până să ajungă echipa de salvare în grădină, majoritatea plantelor dispăruseră, absorbite de spaţiul cosmic. Uneltele de grădinărit erau distruse. Toi Chaib zăcea sub o grămadă de moloz, lângă un sas care se închisese, într-un sfârşit.

– S-a presupus că am fost târât de la un capăt al grădinii la celălalt, prin mai multe încăperi, dar eu nu-mi amintesc nimic. Probabil că m-am lovit de diverse obiecte. Sigur m-am lovit de sas după ce s-a blocat şi m-a doborât molozul.

Ce poveste! Akuin se cutremură.

– Pilotul navei s-a sinucis. Inginerul conducător al echipei care proiectase sistemul de presurizare a cerut să

moară. Dar ofiţerii lui superiori au decis că problema sistemului nu fusese provocată de el şi nu putea fi anticipată.

– Şi care a fost problema? întrebă Akuin. De ce n-a funcţionat sistemul?

– N-am aflat niciodată. La început, nu eram în stare să mă gândesc la asta. Mai târziu, nu mi-a mai păsat.

– Pilotul avea permisiunea să se omoare?

– Ăsta-i încă un lucru pe care nu-l ştiu.

Pilotul intrase în panică într-o situaţie de criză. Asta ştia Akuin despre el. Poate că, văzând pagubele făcute, căzuse a doua oară pradă panicii şi luase singur hotărârea să moară. Ce idee îngrozitoare!

– Dacă a cerut permisiunea şi a primit-o, atunci a făcut ce trebuia, spuse băiatul, în cele din urmă. Iar inginerul e bine că a rămas în viaţă, după ce nu i s-a dat voie să moară, deşi... Ha! Probabil că voia să moară.

– Probabil, aprobă Toi Chaib.

Dar în mintea lui Akuin se cuibări şi alt gând, pe care nu-l dezvălui.

– Te întrebi cum de-am rămas eu în viaţă. Să ştii că am stat mult pe gânduri înainte să iau o decizie.

Se opri, mângâind marginea încreţită a unei flori exotice cu mâna sănătoasă.

– Eram chipeş, continuă el. Mulţi veneau la mine sau mă priveau de la distanţă, aşteptând din partea mea vorbe de încurajare. Ha! Mă bucura când făceam pe cineva fericit spunându-i „da”. Pe urmă m-am trezit şi am văzut că nu mai am un picior. Ce surpriză! Unde era restul trupului meu?

Akuin se nelinişti. Copiii nu vor să ştie că adulţii pot fi nefericiţi. Protagoniştii pieselor eroice, da. Ei pot suferi, inspirându-l pe un băiat de vârsta lui. Dar un bărbat ca Toi Chaib, profesor şi infirm pe deasupra, n-ar trebui să-şi dea în vileag durerea.

– Nu voiam să şchiopătez şi să mă târăsc toată viaţa, îi spuse profesorul, cu glas neînduplecat. Voiam să mă mişc repede, să fiu frumos şi iubit. Una dintre rudele mele bărbăteşti mai în vârstă a venit să mă viziteze cât eram la

infirmerie. I-am cerut permisiunea să mor. El mi-a spus: „Aşteaptă.” L-am ascultat. Rudele mele s-au consultat între ele şi cu ofiţerii mei superiori. Aşa se procedează, îi explică Toi Chaib cu acelaşi glas neînduplecat. Numai în piesele eroice e altfel.

– Ştiu, afirmă Akuin.

Într-un fel, nu ştia. Până în clipa aceea, regulile sinuciderii fuseseră pentru el ireale, un lucru pe care-l învăţai aşa cum înveţi formule pe care nu le vei folosi niciodată. Ce bine că pot folosi beţişoare şi triunghiuri ca să aflu înălţimea copacului aceluia înalt! Dar vreau eu să ştiu cât e de înalt? Nu.

– Într-o asemenea situaţie, adăugă Toi Chaib, care apare în piesele eroice, când bărbatul e complet singur sau cei din jurul lui sunt nedumeriţi şi greşesc, e logic ca el să-şi ia soarta în mâini. Nu are de ales. Dar e o idee bună să te asiguri că eşti erou într-o situaţie eroică înainte să procedezi aşa. M-am hotărât că trebuie să trăiesc, din mai multe motive. Eram un grădinar extraordinar de îndemânatic şi un profesor foarte bun. În plus, sunt singur la părinţi, iar mama e foarte iubită în familia noastră. S-a considerat că ar suferi prea mult dacă mi-aş lua viaţa.

Akuin plecă din seră la scurtă vreme, păşind cu greu prin stratul proaspăt de zăpadă. Deasupra capului văzu cerul plin de stele. Aerul era nemişcat, dar tăios ca lama de cuţit. Băiatul mergea într-un nor al propriei sale respiraţii.

Ajunse la mijlocul unui teren de joacă şi privi în jur, mai întâi la zăpada neatinsă, căci se vedea numai urma lăsată de el, apoi la cer. Minunat! Ce de culori! Ce întindere greu de măsurat!

Dintr-odată, nu mai ştiu unde se află şi pe unde s-o ia. Înainte sau înapoi, era acelaşi lucru. Pământul îi fugise de sub picioare, iar corpul lui îşi pierduse greutatea; aluneca printre stelele nenumărate.

Era un sentiment nemaipomenit. Închise ochii. Senzaţia de alunecare mai ţinu preţ de o clipă. Pe urmă se stinse la fel de repede cum apăruse. Când deschise ochii, împrejurimile arătau ca de obicei.

Mai târziu, se întrebă dacă nu cumva avusese o viziune. Mai mult ca sigur că nu. Nu dăduse niciodată semne că ar avea însuşiri de profet, şi nici nu voia. Te tulbură să vezi ce nu văd alţii. Profeţii sunt o spiţă ciudată şi dizgraţioasă, care se strecoară prin viaţă ca peştele prin apă, sunt mereu în afara vremurilor şi nu se adaptează nici unui grup. Nici un băiat cu mintea întreagă nu-şi doreşte un astfel de trai.

Mai degrabă fusese obosit şi tulburat de povestea mentorului său, îşi zise. În orice caz, experienţa, odată încheiată, nu se mai repetase.

Termină anii de şcoală în perioada stabilită. Pentru *hwarhath*, educaţia nu e o cursă. Nimeni nu termină înaintea altuia. Cum s-ar putea aşa ceva? Fiecare bărbat *hwarhath* merge la armată imediat după şcoală şi nimeni nu e recrutat dacă nu a atins vârsta maturităţii[12].

La douăzeci de ani, Akuin părăsi şcoala şi merse acasă pentru o vizită mai lungă. Ca întotdeauna, lucră în grădina familiei. Mama lui îl privi cu îngrijorarea obişnuită. Devenise un tânăr foarte atrăgător, zvelt şi graţios. Pielea lui palidă şi pătată îi amintea de metalul lucios în soare, ori de apa scurgându-se pe pietre. Dar era prea liniştit pentru un tânăr de vârsta lui, prea gânditor şi prea îndrăgostit de plantele pe care le îngrijea.

Cu puţin noroc, îşi zise, va primi însărcinări de grădinar. Asta recomandaseră profesorii de la şcoală. După spusele bărbaţilor din familie, ofiţerii care distribuie sarcini ţin deseori cont de asemenea recomandări. Dar nu întotdeauna, desigur.

Cu puţin timp înainte de strângerea recoltei, Akuin îşi primi însărcinarea. Cum era de aşteptat, pleca în spaţiu, dar mesajul nu spunea unde anume. Îşi împacheta lucrurile într-un singur bagaj, cât i se permitea, şi-şi luă rămas-bun

---

[12] Probabil că pasajul face aluzie la educaţia oamenilor, pe care *hwarhath* o consideră un fel de concurs pe care unii trebuie sa+l câştige, iar alţii să-l piardă. Ce fel de societate vrea să producă tineri care au suferit deja un eşec la vârsta de douăzeci de ani? Ce fel de societate tratează instruirea generaţiei următoare drept un joc?

de la familie. Nu-i fu uşor să-i spună la revedere mamei. Spre deosebire de oameni, *hwarhath* nu-şi exprimă durerea eliminând apă pe la colţul ochilor. Nici nu le place, ca oamenilor, să scoată zgomote. Indiferent de motiv - durere, supărare, fericire, criză de nervi, o surpriză de moment -, oamenii fac zgomot. Un comportament stânjenitor. Poate că l-au moştenit de la strămoşi, care şi-au petrecut timpul (ni se spune) ţipând din vârful copacilor. *Hwarhath* probabil că descind din animale care au trăit mai mult pe pământ, unde se vedeau unul pe altul şi unde zgomotele atrăgeau atenţie nedorită. De cele mai multe ori, spre deosebire de oameni, ei sunt tăcuţi.

Dar ce fel de bărbat vrea să vadă suferinţă pe chipul mamei sale?

Se simţi de-a dreptul uşurat când ieşi din casă. Plantele care mărgineau grădina crescuseră înalte până la talie. Frunzele lungi şi ascuţite semănau (pentru Akuin) cu un gard de săbii incrustate cu metale preţioase şi bijuterii, căci străluceau roşii, albastre, galbene, verzi. Mai ales verdele era o nuanţă atât de intensă şi pură, încât parcă-l străpungea. Ha! Simţea culoarea în gât şi în piept.

Prin aerul fierbinte pluteau insecte de aceleaşi culori de sfârşit de vară. Aplecându-se şi privind atent, Akuin zări fructe şi legume coapte ascunse printre frunzele plantelor cultivate pentru hrană. Găsi şi câţiva dăunători, pe care-i strivi cu degetele, apoi se îndreptă spre maşina care-l aştepta.

Una dintre verişoare îl conduse până la cea mai apropiată gară. Se despărţiră în tăcere. Akuin luă trenul spre aeroportul regional, apoi avionul spre una dintre insulele-cu-rachete. De acolo plecă (cu racheta, desigur) spre o staţie de tipul ţine-ritmul-cu-cei-aflaţi-dedesubt[13]. Cu fiecare etapă a călătoriei, mediul devenea tot mai restrâns şi mai artificial, până când, la sosirea pe staţie, se transformă într-un labirint de coridoare de metal cenuşiu. Nici o fereastră nu se deschidea spre spaţiul cosmic. Ce-ar fi văzut oare, dacă ar fi fost altfel?

Planeta lui natală, acum de neatins.

[13] Oamenii îi spun staţie de pe orbita geosincronă.

Akuin simţi cum i se strânge inima ca o plantă sfrijită de secetă. Cum o să supravieţuiască? Vocea bunicii, vie în mintea lui, îi dădu răspunsul: prin loialitate şi disciplină. Îi făcu, în gând, semn că a înţeles-o.

Un vehicul supraluminic îl transportă (pe el şi pe alţi bărbaţi) pe o staţie din regiunea cea mai îndepărtată a spaţiului explorat de *hwarhath*. Nu era un loc unde ei ar fi construit o staţie în mod obişnuit. Era prea departe, iar drumul până acolo, greu de urmat.

Dar când veniseră pentru prima oară în această regiune, descoperiseră multe stele în imediata ei vecinătate. În sine, zona ar fi fost interesantă. Stelele din spaţiul *hwarhath* sunt, în mare parte, rare ca arborii din Marea Câmpie Centrală; în general, rămân solitare, nu se adună în roiuri. Rar găseşti mai mult de două-trei la un loc.

Dacă stelele obişnuite sunt precum copacii cu trunchiul în formă de sticlă, care se înalţă singuratici pe câmpia prăfuită, doar cu două-trei mlădiţe sau fraţi care să le ţină tovărăşie, atunci grupul de stele descoperit în regiune semăna cu un crâng sau un desiş, format dintr-un motiv încă necunoscut, poate ascunzând un izvor sau un ochi de apă.

Sigur că savanţii *hwarhath* voiau să studieze crângul înstelat. Aveau destulă influenţă să obţină construirea staţiei, dar n-au primit resursele pe care le-au dorit. Nu uitaţi că războiul era în toi. Regiunea se afla foarte departe de planeta-mamă şi de zona în care oamenii reprezentau o problemă obişnuită. Munca depusă de savanţi aici nu părea importantă pentru cei ce luau decizii. Noua casă a lui Akuin nu primea fonduri suficiente.

Imaginaţi-vă un cilindru de metal rotindu-se pe orbita unei stele nesemnificative, prăfuite şi fără prea multă lumină. Cilindrul e mic şi neted, fără anexele caracteristice marilor staţii care, în timp, se extind ca plantele, adică le cresc flori, tulpini şi capsule metalice. În jurul lor mişună echipajele de serviciu: aparate de zbor pentru întreţinere, navete, sateliţi de cercetare sau pentru producţii specializate, graţie cărora staţiile par învăluite într-un nor de insecte sclipitoare.

Destinaţia lui Akuin nu arăta nici pe departe aşa. Era doar un cilindru, o simplă formă geometrică rotindu-se pe orbita planetei primare, care nu avea sateliţi. La distanţă, se aflau alte stele, strânse împreună, toate cu lumină slabă, roşiatică.

– Ca o tabără de soldaţi pe câmp, remarcă unul dintre noii sosiţi (nu Akuin). Ce lungă a fost noaptea! Focurile soldaţilor au ars până s-au stins de tot.

– Ţi s-o fi părând ţie că seamănă cu nişte ostaşi, comentă un alt soldat, dar mie îmi seamănă cu un roi de stele[14].

Prin crângul stelar (ori, dacă vă place imaginea, prin tabăra de soldaţi stelari) se aflau răspândite şi alte corpuri, de mai multe varietăţi, pe care noii sosiţi nu aveau cum să le vadă. Cele mai multe erau stele arzând până se afundau în întuneric, consumându-şi energia, echivalentele tăciunilor arşi, încă fierbinţi. Altele, mai puţine la număr, se sfărâmau în bucăţi atât de dense, încât gravitatea le zdrobise materia într-un fel de piure sau supă groasă. Restul, cele mai puţine, se numeau stele-pe-cale-să-se-piardă-în-stranietate; ele îi interesau pe savanţii *hwarhath*?[15]

Akuin nu acordă prea multă atenţie crângului (sau taberei) stelare. În schimb, remarcă interiorul staţiei: un labirint aglomerat de coridoare şi camere. Desigur, nu existau ferestre, iar majoritatea hologramelor (numai câteva, şi nu la fel de frumoase ca acelea de pe o staţie mai mare) arătau peisaje mai spectaculoase din galaxie.

La capătul unui coridor se rotea o planetă gigantică, înconjurată de luni şi inele împletite. La capătul altuia stătea o navă a oamenilor care exploda întruna sub proiectilele trase de *hwarhath* unul după altul. Ha! Ce mai privelişte! Dramatică şi încurajatoare!

Akuin primi un loc într-o cameră pe care o împărţea cu patru tineri, şi ei nou-veniţi. Fiecare avea patul lui, un dulap

---

[14] Acest schimb de replici este un exemplu de simţ al umorului printre *hwarhath.*

[15] Pitice negre, găuri negre şi singularităţi. Nu avem nici un motiv să credem că au descoperit un asemenea roi de stele.

şi o nişă în perete pentru instalarea unei holograme. Trei dintre colegii lui preferară scene de acasă, la fel şi Akuin, care alese grădina bunicii în mijlocul verii. Nişa celui de-al patrulea, un tinerel slăbuţ, cu nişte semne înspăimântătoare vizibile prin blana cenuşiu-deschis, rămase goală.

Tânărul acesta urâţel se numea Gehazi. Era neaşteptat de calm şi prietenos pentru cineva care arăta de parcă fusese o ţintă de aruncat cu cerneală. Cum e posibil ca o familie să păstreze un astfel de copil?

– Explicaţia e foarte simplă, îi spuse Thev lui Akuin, a doua zi după ce se cunoscură. Mama mea e matematician, cel mai bun din neamul nostru, iar sperma utilizată pentru obţinerea mea a provenit de la o familie - Thevar pe nume - de savanţi celebri. Din păcate, membrii ei se nasc pătaţi, chiar dacă rareori. E un defect pe care au încercat să-l elimine. În orice caz - se vede că Thev era mare vorbăreţ -, mama a avut o sarcină foarte grea. Nu numai că-i era rău, dar capacitatea ei de a gândi matematic i-a dispărut aproape complet, fie din cauza greţurilor, fie a modificărilor hormonale.

Când m-am născut, s-au gândit să mă omoare. Ia priveşte! îşi petrecu mâna peste braţul desfigurat de o pată mare şi neagră.

– Cum să duc o viaţă normală? Dar mama anunţase deja că n-o să mai permită familiei s-o însămânţeze din nou. Erau anii ei cei mai buni, când putea face lucruri originale. Nu avea de gând să-i irosească făcând pe mama. Aşa că - vocea calmă şi prietenoasă deveni amuzată - rudele ori mă omorau, şi atunci pierdeau materialul genetic al mamei, ori mă păstrau. Nu aveau nici un motiv să creadă c-o să crească un prostovan.

– Nu te deranjează?

– Că nu sunt prostovan? Nu. Zeiţa s-a asigurat că universul e plin de proşti. Din câte înţeleg eu din comportamentul lor, oamenii sunt la fel de mărginiţi ca majoritatea *hwarhath*. Ce e cu războiul ăsta, de exemplu? Cum să ne batem cu oamenii, când nici măcar nu putem vorbi cu ei? Ce-au însemnat războaiele în toată istoria

noastră? Am cucerit teritorii! Am furat femei şi copii! Dar la ce ne folosesc femeile oamenilor? Dacă sunt femei, în sensul dat de noi termenului. Din câte ştim, oamenii au cinci sexe diferite, dar nici unul nu produce copii într-un fel pe care să-l pricepem şi noi. Iar în ce priveşte pământul lor, la ce ne slujeşte? Plantele noastre nu vor creşte pe planeta lor. Deci pentru ce ne batem? Pentru femei care nu pot îngriji copii *hwarhath* şi pământ arid. Oamenii sunt la fel de proşti. Asta dacă nu cumva au un alt motiv să omoare.

Thev înclină din cap, gândindu-se la ideea unei noi pricini de război.

– M-am referit la aspectul tău, îi spuse Akuin, şi atinse un petic de blană fără pete, strălucitoare ca argintul. Dacă ai fi fost aşa peste tot...

– Ei, atunci aş fi fost nemaipomenit! S-ar fi făcut coadă la uşa noastră, şi asta zău că nu ţi-ar fi convenit.

Thev se opri. Stătea trântit pe pat, proptit în coate, şi-l privea pe Akuin cu ochi galbeni-maronii.

– Ba da, m-a deranjat uneori, reluă el. Când mi-am dat seama prima oară ce urât sunt, când mergeam la şcoală şi aveam vârsta la care băieţii se îndrăgostesc. Mi-am zis că niciodată n-o să fiu iubit. Trebuia să mă mulţumesc cu mâinile mele şi cu programele despre comportament sexual sigur şi sănătos, desfăşurate de Autoritatea de Sănătate Publică[16].

– Aşa s-a întâmplat? întrebă Akuin.

Thev zâmbi:

– Am văzut multe asemenea programe. Dar am descoperit că unii bărbaţi preferă inteligenţa. Şi crede-mă pe cuvânt, sunt inteligent!

Cei doi s-au împrietenit, deşi colegii lor de cameră n-au înţeles de ce. Akuin era frumos şi trist, genul de tânăr pe care bătrânilor - unora dintre ei - le plăcea să-l alinte. Nimeni n-o să-l alinte vreodată pe Thev. Era prea încrezător

---

[16] *Hwarhath* cred că domeniul sănătăţii publice nu trebuie să fie plictisitor. Cele mai bune dintre programele lor de educaţie sexuală sunt, conform savanţilor care au studiat subiectul, pure stimulente erotice de cea mai înaltă clasă, la care oamenii pot reacţiona – şi de multe ori o fac.

şi fericit. Pe lângă asta, aveau şi vârste diferite. Thev petrecuse pe planeta-mamă câţiva ani în plus, studiind la renumitul Institut Helig. Nu avea douăzeci şi unu de ani, ci douăzeci şi trei, deşi nu arăta bătrân. Îşi dedicase timpul ideilor, mai degrabă decât experienţei. Cunoştea stelele, nu manierele.

Akuin şi Thev rămaseră împreună în perioada de orientare în care nou-veniţii fură învăţaţi despre viaţa în spaţiu.

– Ca doi scaieţi, comentau colegii, care începură să suspecteze că pe Thev îl atrăgea mai degrabă frumuseţea lui Akuin.

Dar pe acesta ce-l atrăgea la un bărbat ale cărui vorbe erau adesea imposibil de înţeles? Toate felurile acelea de stele care se destrămau, schimbându-şi (cum se întâmpla de multe ori) natura primită de la Zeiţă şi uneori (după părerea lui Thev) căzând din universul creat de ea. Un lucru neaşteptat! Cine îl putea pricepe? Cine îl considera interesant sau erotic?

La sfârşitul perioadei de orientare, Thev începu să-şi petreacă timpul cu alţi fizicieni. Akuin îşi prelua noua slujbă, în grădina staţiei.

O grădină, vă vine să credeţi? Băiatul era salvat. Îşi găsise mediul natural.

Grădina ocupa un şir de camere metalice, ca orice alt loc de pe staţie. Plantele, toate mai degrabă folositoare decât ornamentale, creşteau în răzoare înălţate, ca nişte cutii metalice. Primeau lumină prin panourile din tavan, iar umezeala le-o asigura o reţea de ţevi, prin care apa se scurgea direct la rădăcini. Nimic nu se irosea. Nimic nu exista fără să aibă un rost.

Akuin descoperi că pentru el grădinăritul însemna multe lucruri, în afara grădinii în sine. Îi era dor de lumina soarelui, de nori, de ploaie, de insecte, de *tli,* de dealurile înălţate la orizont, de mirosul pădurii sau al oceanului apropiat. De casă îi era dor, de lumea de acasă, cu toate ale ei. Mai ales de ţara lui, cu văi şi râuri pline de pietre, cu munţii de granit imposibil de cucerit.

Dar plecarea nu era permisă, cu excepţia unei vizite scurte, până la optzeci de ani. Şaizeci de ani pe o astfel de staţie! Un gând înspăimântător!

– Lasă nostalgia, îl sfătui Thev. Ai harul grădinăritului. Grădinarul principal a spus-o nu o dată. În timp, o să fii transferat pe una dintre staţiile mai mari, cu plante ornamentale şi insecte, poate chiar cu o hologramă a cerului de acasă. La asta să te gândeşti, nu la tine, în vreme ce culegi lăstari de pe tulpini. Eu o să ajung mare fizician. O să fiu invitat să ţin prelegeri şi o să glumim amândoi pe seama trecutului nostru.

Akuin îşi exprimă în vorbe îndoiala din suflet.

– Iar în cele din urmă, continuă Thev, când o să fii încununat de succes, eu o să-ţi mărturisesc că te-am iubit întotdeauna. Numai Zeiţa ştie de ce, căci ai o fire îngrozitoare.

Akuin se uită mirat la prietenul său:

– Vorbeşti serios?

– Despre firea ta? Absolut!

– Nu, despre faptul că mă iubeşti.

– Te-am iubit din prima clipă când ţi-am zărit blana lucioasă. De când te-am auzit văicărindu-te.

– De ce?

– Habar n-am. Nu uita că sunt expert în stele, nu în indivizi.

Akuin se uita întruna la Thev care stătea (ca de obicei) lăţit pe patul său de sub nişa goală din perete. Tocmai se întorsese de la duş. Gol-puşcă, i se vedeau toate petele de pe partea din faţă a corpului. Una îi acoperea jumătate de frunte. Alta, mai lată şi la fel de hidoasă, se întindea pe o jumătate de coapsă.

– Te-ai gândit vreodată să-ţi vopseşti blana? îl întrebă Akuin.

– Mătuşile mele au încercat să o vopsească în tinereţe. Nu mi-a plăcut deloc. Puteam, căci era o treabă înfiorătoare şi murdară, care trebuia reluată la nesfârşit. Când venea vremea vopsitului şi simţeam mirosul vopselei pregătite la foc, fugeam şi mă ascundeam, iar ele veneau să mă găsească. La început i-au mobilizat şi pe verişorii mei, dar la

un moment dat au început să le refuze. „Dacă Thev vrea să fie urât, n-are decât. Nu vrem să-l vânăm ca pe-un animal.” În cele din urmă, au renunţat şi mătuşile.

– Nu te-ai răzgândit niciodată?

– Ce vrei să spui? Că ai vrea să fii iubitul meu dacă m-aş căni la blană? Altfel, nu? Nu te mulţumeşte că eşti iubit? Eu sigur sunt mulţumit că sunt deştept.

Fără îndoială, petele erau respingătoare. Dar trupul zvelt era destul de frumos, la fel şi vocea, potolită, prietenoasă şi veselă. Thev avea o minte cum n-avea nimeni altul. Cum ar fi să faci dragoste cu cineva care cercetează măduva stelelor, să vadă ce se ascunde în spatele obişnuitelor lucruri cunoscute?

Akuin îşi sărută prietenul. Thev îi răspunse cu pasiune. Era la fel de pasional, pe cât era de urât şi de inteligent.

Cei doi au devenit iubiţi, o situaţie dificilă pentru un cuplu tânăr, privat de intimitate. Fie trebuiau să aştepte până plecau colegii de cameră, fie mergeau în camerele-pentru-sex-şi-alte-activităţi-intime, puse la dispoziţie lângă sala de sport.

Ar fi mai bine în pădurile Atkwa sau în colţurile dosite ale grădinii bunicii, îşi zise Akuin. Până şi dunele de lângă fostul lui internat ar fi fost mai convenabile. Staţia nu era un loc pentru dragoste, deşi Thev nu se arăta deranjat de camerele cenuşii sau de aerul cu iz de metal.

Oare altfel ar fi stat lucrurile, se întrebă Akuin mai târziu, dacă şi-ar fi ales un iubit mai potrivit pentru el? Unul dintre cei mai în vârstă, care se arătau interesaţi de el? Grădinarul principal, de exemplu.

Mai exista o problemă, în afară de locurile incomode în care făceau dragoste: cealaltă pasiune a lui Thev. Era absorbit de crângul stelar.

Poate că, dacă Akuin şi-ar fi iubit şi el munca la fel de mult, ar fi suportat mai uşor perioadele în care mintea lui Thev se pierdea în abstracţiuni sau monologurile lui interminabile despre comportamentul stelelor în curs de îmbătrânire. Se străduia să fie şi el la fel de plictisitor, vorbindu-i despre problemele grădinilor. E greu să păstrezi echilibrul unui sistem ecologic incomplet. Grădina era

mereu infestată de un organism parazitar, nici plantă, nici animal, care trăia după capul lui. Provenea de pe planeta-mamă, dar suferise modificări după ce *hwarhath* îl transportaseră, din neatenţie, în cosmos, un mediu care i-a priit. Mai bine zis, i-au priit grădinile din cosmos. Se simţea în largul lui în lumina care nu avea acelaşi spectru ca steaua de acasă a rasei *hwarhath*, iar solul fără microorganismele planetei-mamă era un dar de la Zeiţă.

Thev îl asculta răbdător, dar nu auzea decât văicăreli. Evident că o grădină cosmică era altfel decât una de acasă. Evident că apăreau greutăţi şi necazuri. Dar pentru o fire ca a lui, optimistă şi hotărâtă, greutăţile trebuiau depăşite sau îndurate cu bucurie, aşa cum îşi îndura el petele.

Dacă plantele lui Akuin se acopereau de mucegai, atunci el va trebui să găsească un leac pentru ele. Dacă nu-l va găsi, va fi nevoit să cultive alte soiuri de plante.

– Tu nu eşti niciodată descurajat?

– Ba tu mă descurajezi, câteodată. De ce să nu te bucuri de viaţă? Ţi-e mai bine dacă te laşi copleşit de tristeţe? Gândeşte-te cât eşti de frumos! Gândeşte-te cât îţi sunt de devotat! Crezi că mucegaiul e mai rău decât ecuaţiile mele, care se rezolvă cum vreau eu?

În ciuda moştenirii sale de invidiat, îi mărturisi Thev, nu era un matematician de primă mână. Mai degrabă avea un instinct al lucrurilor.

– De la cine l-am moştenit, habar n-am. Poate de la cine m-am procopsit şi cu petele. Oricum, nu judec alegerea Zeiţei în privinţa universului. Pentru mine, e ca şi cum aş avea viziuni. Şi dacă-ţi închipui că e uşor să vezi lucrurile în mai mult de cele cinci dimensiuni obişnuite, să ştii că te înşeli.[17]

---

[17] Fizica şi matematica *hwarhatb* premoderne recunoşteau cinci dimensiuni ale obiectelor în spaţiu: poziţia, întinderea, extinderea laterală, extinderea în sus şi în jos şi relaţia sau raportul. (Echivalentele lor umane sunt punctul, linia, planul şi volumul.) Teoria modernă timpurie susţinea o a şasea dimensiune - durata sau timpul - care pe *hwarhath* îi incomoda, ei fiind obişnuiţi să judece în seturi de câte cinci. S-au făcut încercări de revenire la cele cinci dimensiuni iniţiale. Timpul nu putea fi

Asta e crângul stelar: un loc pentru care, dacă vreau să-l înţeleg, am nevoie de mult mai mult de cinci dimensiuni. Sunt atâtea stele acolo, şi sunt atât de aproape una de alta!

Poate că problema stătea în gradul de importanţă acordat muncii lor. Mucegaiul părea o problemă minoră faţă de lupta dusă de Thev cu ecuaţiile lui. Dar la mijloc era şi o chestiune de temperament. Graţie firii sale dinamice, orice făcea Thev devenea important. Când se lupta, ducea o luptă desăvârşită. Tristeţea lui Akuin, deja cronică, îi minimaliza preocupările. Nimic din ce făcea nu părea să merite efortul, nici în ochii lui, nici în ai celor din jur.

Se încheie primul an petrecut în spaţiu. Începu al doilea. Din mesajele primite de la rude, reieşea că acasă toate erau bune şi frumoase, deşi grădina bunicii nu înflorea ca pe vremea când se ocupase el de ea. Fără îndoială, avea un har.

– Ce noroc pe tine să te poţi folosi de el acolo unde eşti! îi scria mama lui.

Mucegaiul nu mai reprezenta o problemă. Akuin îl convinsese pe grădinarul principal să cultive câteva plante ornamentale.

– Numai pe la colţuri, băiete. În locuri de care nu ne folosim. Asta nu e o staţie mare. Dacă ofiţerii de aici vor flori pentru iubiţi, treaba lor. Oricât m-ai ruga, după insecte să ştii că n-am să trimit. Nu intră în buget.

---

eliminat, dar s-ar putea face ceva cu unul dintre aspectele originare ale spaţiului. Erau oare necesare şi poziţia, şi raportul? Trebuia neapărat separată extinderea laterală de cea în sus şi în jos? Cu toate acestea, toate cele şase dimensiuni aveau un fel de realitate a lor. Existau probleme care nu se puteau rezolva fără ele, aşa cum existau probleme care nu se puteau rezolva deloc, dacă nu se simplificau prin eliminarea uneia sau mai multor dimensiuni. În final, majoritatea a acceptat existenţa tuturor şase, deşi, în limbajul de toată ziua, vorbesc de „cinci dimensiuni”. Teoriile mai recente, cum sunt cele care explică metoda călătoriei supraluminice şi existenţa universului, se bazează pe şi mai multe dimensiuni. Oamenilor încă nu le este clar cum s-au descurcat *hwarhath* cu ele.

La început, Akuin sădi plante cu frunze colorate. Străluceau ca nişte giuvaieruri în colţurile răzoarelor scufundate în vegetaţia albastră-verzuie.

– Ca focul în noapte, spuse unul dintre ofiţerii superiori. Nu se poate să avem şi flori?

– Vorbeşte cu şeful meu. El zice că nu sunt bani.

Ofiţerul, fizician, şi încă unul bun, după spusele lui Thev, mângâie o frunză de un roşu aprins.

– Poate reuşim să facem cumva, dar are dreptate, cercetarea nu primeşte niciodată fondurile pe care le merită. Eşti prietenul lui Gehazi Thev, rosti el, uitându-se mai bine la Akuin.

– Da.

– Ai făcut o alegere bună. Are viitorul asigurat, chiar dacă e urât ca un perete stropit cu noroi. Frumuseţea nu e totul.

Mângâie frunza încă o dată.

– Dar are rostul ei.

S-au găsit bani pentru flori, dar nu şi pentru insecte. Ofiţerul superior o culese pe prima care înflori.

– Ca s-o dau cuiva drag, explică el.

– Ştiu cine e, spuse Thev. Un bărbat care avansează datorită farmecului său. O să intre în administraţie. Nu-i destul de deştept pentru cercetare. Dar nu-i un tip rău, se va asigura că aceia care gândesc vor avea şansa să gândească. Crezi că farmecul poate să ridice omul pe treapta cea mai înaltă, Akuin?

– Casta Conducătorilor[18] nu mi-a lăsat niciodată impresia că e alcătuită din indivizi fermecători.

– Cercetătorii nu ajung niciodată în Castă, spuse Thev. Contabilii, da, şi administratorii, deşi nu sunt sigur că sunt nişte administratori şarmanţi. Şi specialiştii în război. Dar nu cei care ştiu cum funcţionează universul în realitate.

– Eşti ambiţios? întrebă Akuin.

– Da, dar nu într-atât încât să vreau să ajung în Castă. Îmi doresc, în afară de tine - se răsuci şi-l trase pe Akuin

[18] Termenul *hwarhath* pentru înaltul Comandament. Casta conduce societatea în spaţiu şi ei i se supun bărbaţii, oriunde s-ar afla.

lângă el - doar faima nemuritoare şi o slujbă bună de profesor.

La sfârşitul celui de-al doilea an petrecut în spaţiu, Akuin plecă în permisie acasă, ca orice tânăr, în ţara natală şi în casa copilăriei sale. Stătu acolo perioada obişnuită, lucrând în grădina bunicii şi plimbându-se pe dealurile pietroase. Mai tot timpul şi-l petrecea singur.

Ha! Crescuse, îi spuseră femeile din familie. Se făcuse mai frumos ca niciodată! Nu pomeniră de firea lui rezervată, care le nedumerea, nici de expresia de tristeţe care prea des îi întuneca obrazul.

– Poate că nu-i nimic rău cu el, susţinea bunica, atunci când el nu era de faţă. Unii bărbaţi se adaptează mai greu în spaţiu, dar până la urmă toţi reuşesc. Băiatul acela mi se pare că e de bun augur. M-am interesat de familia lui. Un neam mic, nu foarte bogat, dar a făcut câteva alianţe excelente şi are trăsături line. Dacă idila are un sfârşit fericit şi Akuin rămâne cu băiatul ăsta, Gehazi, ar trebui să ne gândim să-i abordăm familia pentru spermă.

– Dar locuiesc de partea cealaltă a planetei! protestă mama lui Akuin. Şi tânărul e plin de pete!

– N-ar fi o idee bună să ajungă tată de copii, recunoscu bunica. Deşi se zice că e un geniu. Dar sunt de acord cu tine. Mai bine să mergem la rudele lui bărbăteşti. Are multe cu înfăţişare normală, majoritatea foarte inteligente. În ce priveşte locul neamului Gehazi, trăim vremuri moderne. Nu mai putem fi provinciali. Cine ştie ce alianţe se vor dovedi utile?

La sfârşitul permisiei, Akuin îşi vizită fosta şcoală. Era cam pustie, elevii fiind în vacanţă, dar îl găsi pe Toi Chaib, care pregătea grădina pentru iarnă. Ha! Aerul era deja rece şi mirosea a vegetaţie ofilindă, când bătea vântul dinspre continent.

Petrecu o zi întreagă cu mentorul său, săpând pământul uscat, retezând tulpini şi crengi, adunând frunzele căzute. Seara băură *halin* şi statură de vorbă singuri, în încăperea lui Toi Chaib. Nu se mai afla nimeni în clădire.

Când se îmbătară amândoi, Toi Chaib spuse:

– Întotdeauna am vrut să fac sex cu tine. Nu era posibil, câtă vreme nu erai bărbat. Dar te doream şi asta mă speria. De obicei nu mă atrag băieţii.

Oare de ce se dădeau urâţi la el? se întrebă Akuin. Poate pentru că îi sesizau defectele, altele decât urâţenia lor. Nu era nimic în neregulă cu Thev, în afară de pete. Avea însuşirile unui tânăr model: cinste, hotărâre, francheţe, devotament. Nu şi violenţă. Îi lipsea cea de-a cincea virtute bărbătească. Păi, nimeni nu-i perfect, iar celelalte caracteristici ale sale, inteligenţa şi voioşia, compensau lipsurile.

Toi Chaib era o fire mai tulburătoare. Pe chipul lui, Akuin citi singurătate şi dorul după lucrurile pierdute: frumuseţea şi viaţa în spaţiu. În el se oglindea viitorului său. Şi el putea ajunge aşa. Dar nu credea c-o să-l atragă băieţii. Asta era o perversiune, la urma urmei. Defectul lui - care-o fi fost - nu era perversiunea. Grădinar fiind, voia să-şi facă meseria acasă. Ce ambiţie ruşinoasă! Dar nu la fel de ruşinoasă ca dorinţa de a molesta copii.

La sfârşit, după încă o cupă de *halin,* Akuin se culcă cu Toi Chaib, fără să ştie exact de ce. Bătrânul voia, iar el simţea că-i e dator. O explicaţie la fel de bună ca oricare alta. Dimineaţa, la despărţire, mentorul său îi oferi o floare tropicală din sera şcolii, uriaşă şi sofisticată, albastră asemenea cerului, dar fără miros. Akuin o purtă cu el până se ofili, apoi o aruncă în ocean de pe una dintre insulele-cu-rachete. Peste un *ikun*[19], se urcă la bordul unei rachete care-l duse în spaţiu.

Gehazi Thev îl întâmpină cu afecţiune când ajunse înapoi pe staţie.

– A fost o idee bună să ne separăm o vreme. Am meditat la evoluţia stelelor în loc să fac sex. Sunt multe de spus despre amândouă, bineînţeles. Dar stelele sunt meseria mea.

În absenţa lui Akuin, se mutase în alt dormitor, cu patru fizicieni tineri.

---

[19] O măsură hwarhath a timpului, o zecime din ziua lor standard, adică 2,31 ore pământene.

– Nu văd de ce să fi rămas în camera cea veche. Nu am nimic în comun cu cei ce stau în ea. Numai obişnuinţa m-a ţinut acolo. Obişnuinţa şi tu, iar tu plecaseşi.

Idila lor continuă, deşi s-ar fi putut încheia. Cine poate spune ce-i leagă pe bărbaţi (sau pe femei)? Reveniră la vechile obiceiuri, exersând în sala de sport, mergând la teatru, să vadă înregistrări ale pieselor puse în scenă pe staţiile mai mari, ca Tailin. Amândurora le plăcea să se bălăcească în bazinele-pentru-scăldat. Amândurora le plăcea să facă sex în camerele-pentru-intimitate.

Acestea din urmă erau mici, ca toate locurile de pe staţie. Aveau un pat jos, fixat de podea, şi două taburete care se deplasau pe şanţuri. Pe tavan se afla o oglindă care se putea acoperi, deşi iubiţii o lăsau descoperită. Peretele de vizavi de pat se putea înlocui cu o hologramă. Lui Thev îi plăceau scenele cosmice: galaxii, nebuloase, stele şi planete. Akuin prefera (bineînţeles) scenele de acasă.

Odată, când stăteau într-o încăpere intimă, Thev începu să vorbească despre munca lui. Făcuseră sex şi se lungiră pe salteaua subţire, unul lângă altul. Un trio de stele - una roşie, una albă şi una portocalie - lucea ca focul în partea opusă a camerei. Oglinda de deasupra le reflecta corpurile nemişcate, Thev aşezat pe burtă, Akuin, pe spate.

Mai târziu, Akuin îşi aminti scena, aşa cum îşi amintea ziua în care se îndrăgostise de grădina bunicii.

Thev se ocupase de geometrie.

– Creez modele ca să văd ce se întâmplă în această regiune a spaţiului. Ascultă la mine, nu-i o joacă. Am evoluat ca să vedem în cinci dimensiuni, ăsta e numărul pe care insistăm să-l vedem, indiferent câte dimensiuni există. Dar este posibil să vezi mai multe, mai ales dacă ai un calculator la dispoziţie. Cum s-or fi descurcat strămoşii noştri fără calculatoare? Imaginează-ţi cum ar fi să înţelegi universul numărând pe degete. Sau să trasezi linii prin praf! Nu-i de mirare că, la începuturi, universul era mic. Nu-i de mirare că era atât de simplu! Ceea ce trebuie făcut...

Thev se răsuci şi începu să caute prin buzunarele uniformei[20]. Peste o clipă, îngenunche în faţa proiectorului de holograme. Trioul de stele dispăru, înlocuit cu un obiect de formă neregulată, alcătuit din linii albe, sclipitoare. Plutea în aer, rotindu-se şi schimbându-şi forma în acelaşi timp.

-...e să elimini una dintre dimensiunile obişnuite vizibile şi s-o înlocuieşti cu una invizibilă. La mintea cocoşului, mi-ai putea spune. Sigur că s-a mai procedat aşa de multe ori până acum. După cum tot sigur e că nu-i indicat să arăţi ce se petrece în această porţiune de cosmos.

Dar, dacă se fac multe asemenea modele parţiale, fiecare pentru un alt aspect al realităţii...

Camera se umplu de obiecte plutitoare, toate din linii scânteietoare, de culori diferite. Unele erau roşii sau portocalii, ca stelele dispărute, altele, verzi, albastre, galbene. O adevărată grădină! Numai că florile erau deformate şi se deformau întruna. Se deschideau ca frunzele primăvara ori se adunau, de parcă s-ar fi înghiţit. Când una se micşora, vecina ei creştea fie într-o dimensiune, fie în toate. Lui Akuin începu să i se facă rău.

– Desigur, problema e să stabileşti o corespondenţă între modele. Aici intervine calculatorul.

– Despre ce e vorba? întrebă Akuin. Are vreun scop dispunerea asta de obiecte urâte?

– Urâte! strigă Thev. Dragul meu, ai în faţă realizarea vieţii mele!

Reveni pe pat, strângându-şi genunchii cu braţele şi admirând peisajul.

– Bineînţeles, sunt tânăr şi o să mă perfecţionez. Dar nici ce vezi acum nu-i rău, te asigur.

– Mi-ai spus că încerci să vezi ceea ce nu poate fi văzut, să înţelegi ceea ce nu poate fi înţeles. Poate că

---

[20] Uniforma bărbătească hwarbath e alcătuită dintr-o pereche de pantaloni lungi până la genunchi, bufanţi, cu multe buzunare. Ei şi sandalele sunt ţinuta potrivită pentru o staţie sau o navă spaţială. Pe planete, hwarbath poarta îmbrăcăminte variată.

reuşeşti. Toată lumea zice că eşti un geniu. Dar eu n-am de gând să înţeleg ce-i cu chestiile astea care se înghit.

– Vrei alt tip de model. Ceva legat de plante şi insecte.

– La asta mă pricep.

Thev rămase tăcut o vreme, contemplându-şi obiectele care continuau să crească, să-şi schimbe forma, să se dividă, să se micşoreze şi să dispară. O grădină ivită dintr-un coşmar. Grădina unui vrăjitor. În cele din urmă, rosti:

– Gândeşte-te la regiunea asta, la crângul stelar, ca la un desiş dintr-un loc arid, în care copacii sunt obligaţi să caute apă. Noi credem că solul e făcut din ţărână şi piatră. Că e solid. În realitate, în el intră şi ies rădăcini nenumărate, spărgând ţărâna şi piatra, răsucindu-se una în jurul alteia. E posibil să fie legate între ele.

Akuin crescuse într-un colţ de lume cu multe specii de copaci ale căror trunchiuri se dezvoltau dintr-un singur sistem de rădăcini. Dar îi venea greu să-şi imagineze stelele legate în acelaşi mod. Asta arată că nu prea fusese atent la orele de fizică, şi e adevărat.

– Ştim că stelele stranii se leagă de altele, tot stranii. De obicei, partenerele nu sunt apropiate. Aici, unde ne aflăm noi, cred însă că sunt. Stranietatea se încolăceşte pe sine. Pânza spaţiului e străpunsă, din nou şi din nou, de stranietate. Până acum, nu ţi-am spus decât lucruri cunoscute. Puţini savanţi au păreri contrare, numai stranietatea nu e unanim acceptată, iar eu nu sunt singurul care o susţin. Dar de acum încolo - Thev se uită la Akuin şi zâmbi - urmează numai ideile mele. Teoria cea mai cunoscută susţine că solul de sub desişul nostru de copaci e stabil. Da, l-au străpuns rădăcinile şi l-au chinuit, după cum se vede clar la suprafaţă, unde pământul e umflat, împins de dedesubt. În zonele locuite, presiunea-de-dedesubt e foarte vizibilă. Trotuarele sunt ridicate. Zidurile clădirilor crapă şi se dărâmă. Totul din cauza rădăcinilor.

Thev îşi răsuci degetele, mimând acţiunea rădăcinilor.

– Dar hai să ne imaginăm că solul nu e stabil. Poate că terenul e calcaros sau plin de peşteri. Rădăcinile, scormonindu-l, vor crăpa stratul subţire de piatră, formând

acoperişul uneia din peşteri. În timp, acoperişul va ceda, iar desişul de copaci se va scufunda într-o dolină.

Pentru Akuin, fenomenul era de neînţeles. Există locuri în Marea Câmpie Centrală cu sol calcaros, iar apa se găseşte în rezervoarele de sub doline. Astăzi, morile de vânt ridică apa la suprafaţă. Mai demult, se tăiau zidurile de piatră şi se scotea apa cu găleţile. Akuin ştia lucrurile, astea, dar şi că dolinele apar dintr-odată. Dar cum să se formeze una în spaţiu? La urma urmei, dolinele presupuneau lipsa pietrei. Dar spaţiul nu era acolo în primul rând. Cum să lipsească ceva ce nu există?

– Hai să-ţi descriu un alt model, se oferi Thev. Gândeşte-te la regiunea asta ca la o bucată de brânză.

– Poftim?

– Una mare şi rotundă.

Thev îşi desfăcu braţele ca să-i arate dimensiunea bucăţii de brânză.

– Pare solidă, dar pe dinăuntru e un labirint de tuneluri. Dacă o îndoi puţin sau o răsuceşti, dacă exerciţi tensiune suplimentară asupra ei, poc!, se sparge şi rămân doar fărâmiturile. Gândacii şi-au distrus casa.

– Astea sunt imagini care mă neliniştesc. Ce vrei să spui cu ele? Că regiunea asta s-ar putea sparge în bucăţi? îmi vine greu să-mi imaginez aşa ceva. Cum arată o fărâmă de spaţiu?

– Poate că desişul de copaci e totuşi un model mai convingător decât brânza, deşi tu ai vrut plante şi insecte, aşa că ţi le-am dat pe amândouă. Cred că e posibil ca regiunea să se prăbuşească. Mai mult decât posibil. Cu timpul, prăbuşirea devine un fapt cert.

– Dar ce-o să se întâmple cu ea? Nu devine o dolină?

– Eu zic că s-ar transforma într-o arie vastă a stranietăţii. Sferică, desigur, ca toate lucrurile de acest fel.

– Şi cu staţia ce s-ar întâmpla?

Akuin se ridicase deja în capul oaselor şi se uita îngrozit la Thev. Nu-i descria o perspectivă prea luminoasă. Dar iubitul lui vorbea mânat de interes şi de pasiune. Ceea ce îl atrăgea pe Thev era, fireşte, propria lui inteligenţă. În plus, era posibil ca el să considere întreaga situaţie drept

una dintre glumele spumoase pe care Zeiţa le făcea pe seama universului. Un individ pios se amuză întotdeauna la trucurile Mamei Creatoare.

– Depinde de amploarea dezastrului. Dacă va cuprinde întreaga regiune, atunci va fi distrusă şi staţia. Dar, dacă nu e unul foarte mare şi se petrece la o distanţă rezonabilă, atunci vom putea observa procesul.

Pe Akuin începea să-l doară capul, fie din cauza conversaţiei, fie din cauza obiectelor hidoase ale iubitului său, care umpleau camera şi se schimbau necontenit, într-un stil enervant. Spuse cu glas tare că-l doare capul. Thev opri înregistrarea. Rămase doar grădina, dar nu se mişca nimic din ea.

Mult mai bine aşa! Akuin se lăsă pe spate. În oglinda din tavan i se reflecta corpul negru. Într-o parte, zări o pâlnie de linii de un roşu aprins. Se dizolva şi se turna pe sine în sine, deşi acum nu se mai mişca nici un obiect, iar centrul ei era gol.

De cealaltă parte, văzu o sferă albastră, oprită exact în momentul când se transforma într-o aglomeraţie de unghiuri ascuţite. Se vedeau şi unghiurile, şi suprafaţa netedă a sferei. Akuin închise ochii.

Thev vorbea întruna. Cercetarea trebuia să continue. Făcuse o propunere scrisă.

– Dar ştii care-i treaba cu fondurile. Dacă o idee nu poate fi transformată imediat într-o armă, pe conducători nu-i interesează, iar eu nu văd cum aş putea face rău în mod direct cu ideile mele. Poate că, într-o zi, vom putea folosi stranietatea ca pe-o armă, dar ziua aceea nu va veni prea curând.

Probabil că iubitul lui Akuin obosea, căci începea să vorbească aiurea. Atâta nesiguranţă. Atâtea s-ar putea întâmpla. Dacă staţia nu era înghiţită, tot ar fi distrusă.

– Nu cred că prăbuşirea se va desfăşura în linişte.

Sau, dacă staţia supravieţuia, la fel şi bărbaţii de pe ea, s-ar putea să descopere că au pierdut poarta *heligiană*[21].

– Am fi prinşi în capcană, observă Akuin.

[21] Denumirea *hwarhath* pentru punctul de transfer supraluminic.

Nimeni nu-l avertizase să fie prudent când e vorba să facă sex cu fizicieni. Poate că ar fi trebuit. I-ar fi fost mai uşor cu un iubit care se gândea mai mult la probleme banale.

– Am putea trimite informaţii acasă, continuă Thev, pe un ton încurajator. Numai cu viteza luminii, dar ar fi suficient. Un mesaj ar ajunge la cea mai apropiată poartă de lucru în mai puţin de cinci ani. Conducătorii sigur ar plasa o navă acolo după dispariţia porţii noastre.

– Care e varianta cea mai plauzibilă?

– Staţia va fi distrusă.

– Curând?

– Nu ştiu. O parte dintre rezultatele muncii depuse aici arată că spaţiul din această regiune e deja foarte tensionat şi e posibil ca prezenţa noastră să înrăutăţească situaţia.

– Cum?

– Din cauza navelor stelare, care tot vin şi pleacă. Are un efect, deşi nu unul care să conteze în situaţii obişnuite. Şi există cel puţin un experiment care acţionează ca rădăcinile care străpung calcarul sau ca forţa cu care striveşti bucata de brânză.

Thev zâmbi scurt.

– Experimentul continuă, deşi am precizat clar că ar putea aduce necazuri. Cei care se ocupă de el nu cred că presupune un risc semnificativ.

– Şi tu nu eşti îngrijorat?

– Ce altceva pot să fac, decât să-mi susţin ideile? Poate greşesc. Mi-am trimis teoria şi înregistrările modelelor la Institutul Helig. Dacă mor aici, o să ajung celebru. Dacă nu, dacă regiunea aceasta nu se prăbuşeşte, atunci o să ajung celebru mai târziu, pentru altceva. Nu poţi să trăieşti cu teama de gânduri.

Aşa se încheie discuţia celor doi. Akuin descoperi că nu-şi poate scoate din cap ideile lui Thev. Îl bântuiau desişul de copaci prăbuşindu-se, brânza mâncată de gândaci şi grădina de obiecte hidoase.

Era destul de rău să te gândeşti că vei trăi ani de zile pe staţie. Dar să te gândeşti că o să mori pe ea! Cum ar

putea să simtă aceeaşi afecţiune pentru Thev? Un bărbat cu asemenea idei şi modele în cap!

Treptat, cei doi iubiţi se înstrăinară. Thev acceptă înstrăinarea cu obişnuitul său bun-simţ. Nimic nu-l ţinea în loc prea mult timp. Întotdeauna îşi revenea şi mergea înainte. În curând, îşi găsi alt iubit, printre fizicieni: nu unul gânditor, ci înzestrat cu simţ practic, care-i spuse că modelele sale s-ar putea dovedi utile, deşi nu crede că staţia e în pericol.

– Vouă, teoreticienilor, vă plac ideile înspăimântătoare! Zeiţa o fi ea cam împrăştiată când vine vorba de amănunte. Ştim că este, nu trebuie decât să ne uităm în jur. Dar temelia universului ei e solidă. Cosmosul nu se sparge în bucăţi ca un pod făcut din mortar prost. E durabil! Şi va dăinui mai mult decât toate!

În ce-l priveşte pe Akuin, schimbă o serie de iubiţi ocazionali. Nu-l deranja în mod special. Unii bărbaţi au nevoie de dragoste adevărată, de un tovarăş de viaţă. El nu făcea parte dintre ei. Sexul era suficient. La fel şi prietenia. Dar marea lui iubire, sensul vieţii lui, rămâneau plantele.

Mai trecu un an. Mai făcu o vizită acasă. Bunica lui murise brusc, la scurtă vreme după vizita lui anterioară. Venise vremea să-i îngroape cenuşa în pământ şi să-i graveze numele pe monumentul femeilor din neamul Atkwa.

Când ajunse în ţara lui, se desprimăvărase. Grădina bunicii, în floare, atrăgea insectele timpurii. Casa era plină de rudele sale femei, ocupate să pună la punct detaliile ceremoniei.

Akuin nu primi nimic de făcut, aşa că plecă în drumeţie. La sud şi la vest de casă se ridicau dealuri, nu prea înalte, dar impresionante prin aflorimentul uriaş de roci vulcanice. Nici vorbă de calcar care să se roadă imediat! Ţara lui avea un schelet de granit! La un *ikun* de casă, ajunse la locul preferat din care îi plăcea să privească în depărtare. Se caţără iute până în vârful unui deluşor arid. Vedea celelalte dealuri acoperite de frunziş albastru-deschis. Se întindeau în toate direcţiile. Pe ici, pe

colo, zări pete de culoare galbene, portocaliu-deschis sau de culoarea levănţicii, arbuşti şi copaci în floare.

Dintr-o-dată, îşi dădu seama că ajunsese la limita răbdării. Nu mai suporta să părăsească acest loc din nou. Nu se va întoarce în spaţiu.

De ce s-a întâmplat aşa? Cum e posibil ca un bărbat să întoarcă spatele datoriei? Bunica, membrul cel mai impunător al familiei, murise. De iubit se despărţise. Mentorul se dovedise un pervers, atras de copii. Grădina de pe staţie nu înlocuia ţinutul natal, care se întindea sub un cer fără nori.

Pe staţie, era întotdeauna conştient de cosmos: întunecat, rece, lipsit de aer, neprielnic traiului. Dacă Thev avea dreptate, nici măcar nu te puteai bizui pe vidul din afara staţiei. Se putea prăbuşi în orice clipă şi transforma într-un coşmar.

Aici stătea pe granit.

Când se întoarse la casa bunicii, îşi făcuse deja planurile. Rudele nu terminaseră încă treaba, în special mama lui, care avea să fie acum capul familiei. Akuin îşi strânse câteva provizii, furate de prin cămări şi dosite în pădure. Unelte. Haine.

O puşcă şi muniţie. Arc şi săgeţi. O trusă medicală. Multe seminţe. Un computer plin de informaţii.

Când se termină înmormântarea, era pregătit. Urma finalul ceremoniei: numele bunicii avea să fie gravat în piatra care comemora femeile moarte ale familiei. La sfârşit, mama îşi luă rămas-bun de la el. O verişoară îl duse la gară. Akuin se urcă în tren pe o parte, coborî pe cealaltă şi se piti după o tufă. Trenul porni. Verişoară lui plecă. Akuin se îndreptă spre pădurea în care-şi ascunsese proviziile.

Le găsi fără prea multă bătaie de cap. Cu puţin noroc, vor trece câteva zile până când familia lui îşi va da seama că a dispărut: timp suficient să urce pe munţii înalţi, în sălbăticie Era puternic, dârz şi nu se temea de nimic în ţara lui. Cu rucsacul în spate, porni la drum.

Nu e nevoie să-i povestim viaţa de acum înainte. Lucrul important s-a întâmplat deja. Akuin s-a hotărât să întoarcă spatele cinstei şi obligaţiilor. Trăia pentru sine, nu

pentru familie sau rasă. O caracteristică a oamenilor, dacă e să credem ce spun poveştile. De aceea, planeta lor e dominată de violenţă şi are mult prea mulţi locuitori, născuţi nu prin contracte de reproducere atent puse la punct, ci în urma actelor sexuale întâmplătoare, între fiinţe heterosexuale.

Descoperi o vale departe de orice cărare şi greu accesibilă. Acolo îşi ridică o colibă şi cultivă o grădină. Primul an fu mai greu. Al doilea, la fel. Dar nu se lăsă. Câteodată îl copleşea singurătatea. Dar nu foarte des. Întotdeauna îi plăcuse să fie singur. Lumea din jur - lumina soarelui, ploaia, vântul, grădina, munţii - se dovedea un izvor nesecat de bucurie.

În al treilea an îşi construi o cabană solidă. Când o termină, începu să se întrebe ce se întâmpla în casa în care crescuse.

Aşteptă până după strânsul recoltei, ca să-şi umple cabana de provizii. Apoi plecă acasă.

Bineînţeles, nu putea să apară aşa, dintr-odată. Era un infractor, iar femeile din familia sa respectau dintotdeauna legea şi tradiţia. Aşa că rămase ascuns printre umbrele pădurii şi se strecură afară numai după lăsarea întunericului, să se uite pe la ferestre. Iată şi familia lui, aşa cum o lăsase. Numai el se schimbase. Îl cuprinse o uşoară undă de regret. Apoi îşi aminti de staţie şi de ideile înspăimântătoare ale lui Gehazi Thev. Făcuse o alegere bună.

În toamna următoare coborî din munţi încă o dată. De data asta, fură câte ceva. Avea nevoie de unelte, iar seminţele nu erau prea multe niciodată.

În al cincilea an de exil, se hotărî să pătrundă în biblioteca din casa bunicii, lăsată în grija mamei. Se furişă înăuntru după miezul nopţii, când casa era cufundată în beznă, şi ajunse fără probleme în bibliotecă. Unele case Atkwa erau vechi. Rafturile bibliotecilor se îndoiau sub numărul mare de cărţi adevărate, obiecte antice nepreţuite. Casa lui avea peste un secol. Găsi câteva cărţi, aduse din alte părţi, dar majoritatea dulapurilor cu vitrină conţineau înregistrări moderne. Luminate cu lanterna, sclipeau ca

pietrele preţioase: romanele ca granitul, poeziile ca oliviul, piesele de teatru ca topazul. Muzica avea nuanţe de albastru. Ce prostie din partea lui să ia numai cărţi non-ficţiune înainte! Luă repede înregistrările pe care le voia, le copie în calculatorul lui, apoi puse la loc bucăţelele de silicon şi de metal.

Când fu aproape gata, auzi un zgomot. Se întoarse şi o văzu pe mama sa în pragul uşii.

Ha! Ea întinse mâna. Se aprinse lumina din tavan. Rămase în loc ruşinat, încărcat de muzică, asemenea unui hoţ de bijuterii prins cu mâinile pline de safire.

Mama sa păşi în bibliotecă şi închise uşa în urmă.

– Tu ai furat de la noi toamna trecută.

Akuin înclină din cap.

– Aşa mi-am zis eu, şi mi-am mai zis: „Trăieşte.” Gândul m-a bucurat, deşi n-ar fi trebuit. Ce-i cu tine? De ce ţi-e atât de greu să trăieşti ca alţi bărbaţi? Când ai venit acasă prima oară, bunica şi cu mine am făcut planuri. Dacă idila ta ar fi mers, voia să le ceară spermă celor din neamul Gehazi. Un tânăr care promitea atâtea! O familie cu care merita să formezi o alianţă! Ne-am gândit, am sperat, că te vei dezbăra de ciudăţeniile tale odată şi-odată.

Akuin nu rosti nici o vorbă ca să se explice. Întrebă doar „Ce?” şi se opri. Glasul îi suna aspru. Tonul nu era cel potrivit. Se dezobisnuise să vorbească.

– Ce-o să mă fac? Nimic. Familiile vecinilor au uitat deja de tine. Dacă te dau pe mâna poliţiei bărbăteşti, o să iasă la lumină secretul nostru ruşinos. Lumea va şti sigur că ai fugit de datorie. Înainte, exista posibilitatea să ţi se fi întâmplat ceva, un accident ori să fi fost omorât.

– Mi-ai putea cere să mor, spuse Akuin cu glasul său nou, ciudat.

– Şi te-ai sinucide, dacă aş face-o?

Nu răspunse.

– Nu. Aşa cred şi eu. Du-te înapoi în munţii tăi. Fiecare familie are oaia ei neagră. Tu eşti a noastră.

Akuin aşează muzica pe masă. Scânteia de-ţi lua ochii!

– Nu mai intra în casă, adăugă mama lui. O să am grijă să-ţi las lucruri în hambar.

Deschise gura să-i mulţumească.

– Acum pleacă.

Îşi luă calculatorul şi plecă.

Anul următor se întoarse acasă de două ori, dar nu intră în casa mare. Găsi în schimb darurile de la mama sa în hambar: unelte, cutiuţe cu seminţe, înregistrări cu muzică, şlagăre care-i plăcuseră în tinereţe, o scrisoare cu veşti despre rudele lui.

Viaţa lui nu suferi nici o schimbare mulţi ani la rând. Încetul cu încetul, îşi lărgi grădina şi spori confortul din cabană. Citi pe îndelete toate piesele măreţe pentru bărbaţi, care vorbesc, după cum ştie toată lumea, despre onoare şi alegeri dificile. Eroii, bărbaţi care trebuie să aleagă, de obicei mor, cum şi el fi trebuit. Sau îşi sacrifică fericirea pentru datorie. Un alt lucru pe care nu l-a respectat.

În plus, mai citi multe piese despre femei şi viaţa lor. Vorbeau despre răbdare şi compromis, care nu se regăsesc printre virtuţile masculine.

Poate că i-ar fi fost mai bine ca femeie, deşi nu părea probabil. Nu avea nimic feminin. Sigur nu avea tăria bunicii, cu care semăna mama lui. Femei neclintite ca munţii din Atkwa! Nimic nu le doboară!

Mama lui Akuin muri prea repede, când el avea numai patruzeci de ani. Coborând de pe munţi prin zăpada timpurie, găsi în hambar obişnuitele provizii şi o scrisoare. Era de la o verişoară de-a lui, care-i dădea vestea tristă. O boală care lovise pe neaşteptate, care n-ar fi trebuit să secere o femeie atât de sănătoasă, încă tânără. Dar a omorât-o! *Viaţa eplină de asemenea surprize,* scria verişoara lui cu litere cursive şi elegante, deşi nu la caligrafie îi stătea lui mintea în clipele acelea.

Căzu în genunchi, gâfâind. Gemetele înăbuşite nu voiau să iasă. În spatele uşii deschise a hambarului, zăpada cădea cu fulgi grei.

Îşi va primi darurile în continuare, îi transmitea verişoara, care îi făcuse această promisiune mamei lui aflate pe patul de moarte. *Nu încalci astfel de promisiuni.*

Deşi trebuie sa-ţi spun, Akuin, că nu-ţi aprob comportamentul.

„Aşa, aşa”, spuse Akuin. Se ridică şi începu să meargă prin zăpadă. Nimeni nu-l putea vedea prin fulgii deşi. Înălţă capul şi mâinile, de parcă ar fi vrut să prindă ceva, fără să ştie ce. Oare viaţa pe care ar fi trebuit s-o ducă? Fulgii i se topeau în palme.

Timpul se scurgea. Aceasta era adevărata lume. Spre deosebire de hotărârile importante pe care trebuie să le ia eroii în piese în mai puţin de un *ikun,* viaţa se scurge treptat.

Verişoara lui se ţinu de cuvânt. Găsi în continuare daruri în hambar. Mulţi ani la rând, nu-şi văzu nici un semen, decât de la distanţă. Reuşea întotdeauna să-i ocolească.

Într-o dimineaţă de vară, când avea aproape cincizeci de ani, Akuin ieşi din cabană şi văzu un monstru în grădină. Asta la prima impresie. Fiinţa stătea în lumina fierbinte a soarelui. Ieşit din întunericul cabanei, nu-şi dădu seama decât ce formă avea: stătea pe două picioare, dar era mult prea slaba şi înaltă. O creatură ca un par. O fiinţă făcută din oase, la fel de albă ca ele.

Se întoarse în cabană, luă puşca şi aşteptă, sperând ca monstrul să nu-l fi văzut. Poate că o să plece. Nu mai avusese probleme cu monştri înainte.

Creatura rămase în mijlocul grădinii. Acum o văzu mai clar. Purta haine, pantaloni şi o cămaşă în carouri roşii. Din gâtul cămăşii se înălţa capul. Nu avea păr pe faţă, ci trăsături pe care nu le mai întâlnise la nici un *hwarhath*: înguste şi adunate, ca şi cum cineva îi prinsese capul în palme şi-l strânsese până când obrajii i se scufundară, nasul i se ridicase la suprafaţă, fruntea i se bombase, la fel şi bărbia, care se proiecta în afară.

– E o grădină splendidă, rosti creatura pe limba lui Akuin. Îl descoperise. Ridică puşca.

– Ai în faţa ta un om. E prietenos. Lasă puşca jos, se auzi altă voce.

Akuin se uită înjur şi văzu şi cealaltă creatură, stătea la liziera pădurii. Era scundă, cu blană cenuşie, ca oţelul, şi

purta pantaloni scurţi şi bocanci. Un *hwarhath*, fără îndoială. Dar nu o rudă de-a lui. Ca monstrul, vorbea cu accent de prin alte părţi, din sud.

– Crede-mă, adăugă bărbatul *hwarhath* cu voce calmă. Nici unul dintre noi n-o să-ţi facă rău. Suntem aici cu permisiunea celor din neamul Atkwa. Am venit să ne relaxăm.

– Facem drumeţii în munţi, explică monstrul.

– Duşman, rosti Akuin, cu glasul pe care nu şi-l mai folosise.

Ha! Cuvântul sună ca o creangă trosnind în vânt.

– Războiul s-a terminat, spuse bărbatul *hwarhath*. Am făcut pace cu oamenii.

Nu părea posibil, dar veştile pe care le primea de la verişoara lui nu ţineau decât de familie.

– Lasă puşca jos, repetă semenul lui. Nu trebuie să-l omori pe omul acesta. Lucrează pentru noi. Are gradul de ofiţer de rang secund.[22]

Akuin fusese simplu furier. Monstrul avea un grad mult mai mare. Nu se făcea să ridice arma la un ofiţer superior, aşa că se supuse.

– Bine, spuse bărbatul *hwarhath*, acum ieşi la iveală.

Păşi în lumina soarelui. Monstrul rămase pe loc. La fel şi omul de lângă lizieră.

Ce-o să urmeze? Akuin ţinea arma cu ţeava în jos. Acum sesiza mai multe amănunte. Monstrul avea în vârful capului un petic de păr (sau pene?) alb ca laptele, ca faţa fără păr. Până şi ochii erau albi, deşi în mijlocul lor plutea o pată neagră. Vreun semn de boală? Era oare orb? Nu. Sigur vedea. Petele negre se mişcară de la el la bărbatul *hwarhath*, apoi înapoi la el.

– Ar fi mai uşor să stăm de vorbă dacă ai lăsa arma din mână, îi vorbi semenul său.

---

[22] Gradul uman echivalent e cel de maior. Despre cele două noi personaje nu se poate vorbi cu uşurinţă (nici cu obiectivitate). Deci nu vom vorbi despre ele, decât ca să spunem că un cititor *hwarhath* obişnuit ar recunoaşte imediat perechea. Umorul din restul povestirii noastre stă în încercarea lui Akuin de a înţelege lucruri deja cunoscute semenilor săi.

O voce calmă, joasă şi constantă, dar Akuin recunoscu timbrul. Vorbea cu autoritate. Aşeză puşca pe pământ, pe urmă îşi îndreptă spatele, încercând să-şi amintească poziţia corectă de când fusese soldat.

– E mult mai bine aşa.

Bărbatul *hwarhath* merse şi ridică arma, apoi o întinse monstrului.

O clipă, Akuin simţi frică. Dar monstrul o ţinu cum trebuie, cu ţeava în jos. Mâinile de formă ciudată nu se îndreptară spre trăgaci. Dosul palmei era alb şi lipsit de păr. Oare era la fel pe tot corpul? Alb şi fără păr, ca un peşte?

Bărbatul *hwarhath* se uită la Akuin, care coborî imediat privirea. Era ofiţer cu grad foarte înalt. Se simţea în tonul vocii, se vedea în mişcări, în felul în care-l trata pe monstru, căci aştepta supunere, iar monstrul i se supunea. Nu era genul pe care să-l priveşti direct în ochi.

Dacă omul avea întrebări, le ţinu pentru el. Dar îi explică sosirea lor. Fusese un accident. Se depărtaseră de drum şi se rătăciseră.

– Dar nu foarte mult, cred. Dacă rudele tale încep să se îngrijoreze, o să ne poată găsi.

Noaptea anterioară o petrecuseră la intrarea în valea lui Akuin. De dimineaţă, mânaţi de curiozitate, începură s-o exploreze.

– Nu cred c-o să mai găsim vreodată locul ăsta. De fapt, avem nevoie de ajutorul tău ca să ne regăsim cărarea.

– Vi-l ofer în schimbul veştilor, spuse Akuin, uimit de propriile cuvinte.

Bărbatul *hwarhath* înclină aprobator din cap.

– Se poate aranja.

Akuin îşi aminti că era gazdă şi puse de ceai. Cei doi vizitatori se plimbară prin grădină. Omul ducea încă puşca, dar el mai avea una în cabană. La nevoie, putea să-i omoare pe amândoi.

Dar dacă cei doi ar fi dispărut, rudele lui i-ar fi căutat până i-ar fi găsit. Ospitalitatea cerea măcar atâta lucru. Şi respectul pentru gradul şi relaţiile avute de ofiţeri. Bărbatul *hwarhath* culese o floare - galbenă, de miez de vară - şi o întinse tovarăşului său, care o primi arătându-şi dinţii. Un

zâmbet. Ce doi se întoarseră la cabană, bărbatul în faţă, monstrul după el, cu puşca într-o mână şi cu floarea în cealaltă.

Era o situaţie unică! Foarte posibil să aibă un final urât. Daca le stârnea oamenilor curiozitatea, descopereau că e-un dezertor. Familia lui se făcea de râs, iar el trebuia să se sinucidă.

Mama lui ar fi trebuit să-l predea autorităţilor cu douăzeci şi cinci de ani înainte. Pentru el, rezultatul ar fi fost acelaşi: moarte prin sinucidere sau execuţie. Dar neamul Atkwa ar fi scăpat de ruşine. Bine măcar că mama nu mai trăia, să vada rezultatul dragostei sale.

Poate că ar fi mai bine să nu le pună nici o întrebare, să scape de oameni cât mai repede, în speranţa că nu le va stârni curiozitatea. Dar voia foarte mult să afle noutăţi. În orice caz, îl bănuiesc de fugar. Cum să nu-l bănuiască? Stătea singur în munţi şi habar n-avea că războiul cu oamenii se încheiase.

Afară, lângă uşa cabanei, se afla o stâncă plată. O folosi pe post de masă, aşezând pe ea ceainicul şi ceştile. Cei doi musafiri se aşezară pe pământ. Monstrul puse puşca lângă perete, în aşa fel încât el ajungea la ea, dar Akuin nu. Floarea o ţinu în mână, răsucindu-i tulpina cu degetele disproporţionate.

– E într-adevăr o grădină superbă.

– Ce fel de veşti vrei să auzi? întrebă bărbatul *hwarhath*.

– Despre război, răspunse Akuin.

– A reieşit că a fost o greşeală. Cu oamenii poţi să stai de vorbă, deşi n-aş zice că e un lucru uşor, şi locuim la distanţe atât de mari unii de alţii, că nu prea avem pentru ce să ne batem.

– Un prost, se pare că din rândul oamenilor, a tras cu arma în prima navă străină pe care a întâlnit-o, adăugă monstrul. Aşa a început războiul.

Îi arătă dinţii lui Akuin - un alt zâmbet. Nu unul scurt şi prietenos, ca zâmbetul *hwarhath*, ci larg şi lung.

– A continuat pentru că cele două părţi nu aveau un mijloc de comunicare, dacă nu cumva armele or fi un astfel de mijloc. La sfârşit, am învăţat fiecare limba celuilalt.

– Asta ne-a ajutat, interveni bărbatul *hwarhath*. Deşi, odată început, războiul e greu de oprit. Nici al nostru n-a fost o excepţie.

Akuin întrebă despre Kushaiin, staţia pe care-l cunoscuse pe Thev şi pe care deveniseră iubiţi. Semenul său nu spuse nimic.

– Nu e un loc important, rosti Akuin. Poate că n-ai auzit de el.

– De ce vrei să ştii despre ea?

– Am avut un prieten care a fost trimis pe ea. Îl cheamă Gehazi Thev.

– Fizicianul.

– Deci îl cunoaşteţi. Mai trăieşte?

– Nu era pe staţie când a dispărut.

Aha! îşi zise Akuin, turnând din nou ceai în ceşti. Dar bărbatul *hwarhath* nu se grăbea să bea.

– S-a prăbuşit regiunea, cum a prezis el? A fost staţia înghiţită de stranietate?

– La început, n-am ştiut decât că s-a întâmplat ceva la poarta vecină cu staţia. N-am mai putut-o folosi, deşi savanţii nu ştiau nici de ce, nici unde se afla ea, dacă mai exista. Oricum, a fost imposibil să mai ajungem pe staţie sau să comunicăm cu ea, decât cu viteza luminii.

Poarta cea mai apropiată se găsea la ani-lumină de Kushaiin. Sigur că am trimis pe cineva acolo. De la distanţă, n-am văzut nimic neobişnuit în jurul ei. Crângul de stele scânteia ca întotdeauna. Am văzut şi semnalul luminos, care indică absenţa problemelor. Dar noi ne uitam în trecut, iar informaţiile de care aveam nevoie nu ajungeau la noi decât peste ani de zile. Am stabilit un post de observaţie şi am trimis o sondă cu viteză subluminică, deşi lumina de la staţie ajungea la post înainte ca sonda să ajungă la destinaţie. Universul e un spaţiu vast, dacă nu ai acces la sistemul de călătorie heligian. Apoi am aşteptat, iar fizicienii au venit cu tot soiul de teorii. Asta le place foarte mult, după cum cred că ai observat şi tu.

– Da, spuse Akuin. Dar Gehazi nu v-a prezentat ideile lui? Ai spus c-a supravieţuit.

– Ba da.

Bărbatul *hwarhath* îi oferi un zâmbet aşa cum se cuvine, scurt şi rapid, deloc ameninţător.

– Ceilalţi savanţi au cam strâmbat din nas la ele. Au avut loc şi câteva dezbateri aprinse. Din câte mi-am dat seama, nu s-a ajuns la nici o concluzie, deşi fizicienii tot răsuceau ideile pe-o parte şi pe alta. În cele din urmă, a dispărut şi crângul stelar. S-a întâmplat într-o clipă, fără avertizare. Privind îndeaproape, savanţii au descoperit anomalii în spectrul crângului imediat înainte de dispariţia lui. Mai mult, s-au înregistrat şi radiaţii, provenite din regiunea staţiei la momentul dispariţiei ei. Nimic impresionant. Nimic asemănător cu o nová. Nu ştiu ce-am fi observat, dacă nu ne-am fi uitat de aproape. Când sonda a ajuns pe locul fostului crâng stelar, a găsit doar un spaţiu gol.

– Cum se poate? întrebă Akuin.

– Gehazi Thev şi-a revizuit teoria. Dacă-l cunoşti, ştii că nimic nu-l poate ţine în loc. Primele lui idei n-au explicat ce s-a întâmplat, aşa că a venit cu altele. Acum crede că dezastrul a urmărit separarea regiunii de universul nostru.

– Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat cu staţia? Mai există?

– De unde să ştim? spuse omul. Dacă a supravieţuit, atunci e în alt univers, împreună cu stelele. Unul foarte mic, după părerea lui Gehazi Thev, care l-a descris. Nu avem cum să-i verificăm ideile, dar descrierea e bună. La început, tot după spusele lui Thev, noul univers e negru, cu excepţia stelelor din jurul staţiei. Închipuie-ţi ce peisaj!

Bărbatul expiră zgomotos, cu groază sau cu interes, Akuin nu-şi dădu seama. Groaza părea o explicaţie mai adecvată.

– În timp, lumina dată de stele se va curba. Atunci vor apărea noi stele la orizont, mici şi roşii, asemănătoare celor din jurul staţiei. Dacă cei de pe staţie ar avea instrumente destul de precise, ar putea vedea şi auzi mesajele pe care le trimit.

– Dar probabil că sunt morţi, rosti Akuin.

– Da, foarte probabil, deşi Gehazi Thev crede - cel puţin asta credea ultima oară când l-am auzit vorbind - că există o şansă, mică, ce-i drept, ca ei să mai trăiască. Depinde de ce s-a întâmplat cu stranietatea din regiune în momentul dezastrului, ca să nu mai spun de energia generată de dezastru. Dacă stranietatea şi energia au ajuns într-un univers nou, atunci acesta e aproape sigur de nelocuit. Dar dacă ele s-au disipat ori au fost folosite la crearea acestui univers...

Era, înţelese Akuin, încă una dintre ideile teribile ale lui Thev.

– Când s-a întâmplat dezastrul?

– Acum douăzeci şi trei de ani, răspunse bărbatul *hwarhath*.

Deci ar fi fost şi el pe staţie. Îi cunoştea aproape sigur pe cei care au murit sau au ajuns în alt univers. Oare iubitul lui Thev, cel cu simţ practic, fusese printre ei? Nu mai ştia cum îl cheamă. Akuin se uită spre grădină, dar nu-i văzu strălucirea de miez de vară. În schimb, îşi imagină o clipă întunericul şi izolarea, eliberate, în sfârşit, de steluţele roşii care erau doar o iluzie, lumina curbată spre originea ei. Ce destin crunt!

– Mai mult ca sigur că staţia a fost distrusă, spuse bărbatul *hwarhath* cu glas liniştitor, apoi se scuză şi merse să elimine ceaiul.

Monstrul rămase pe loc, având ceaşca neatinsă.

– Nu tolerez anumite alimente *hwarhath*, explică el. E mai bine să nu fac experimente.

– Cum ai ajuns să lucrezi pentru noi?

– Mi s-a oferit o slujbă. Am acceptat-o.

– După ce s-a terminat războiul?

Monstrul îi zâmbi leneş, tulburător.

– Nu.

– Oamenii acceptă un astfel de comportament?

– Să treci de partea cealaltă într-un război? Nu.

Fără îndoială, monstrul era interesant. O persoană cu o vină mai gravă decât fuga de datorie.

– Ce ţi s-ar întâmpla dacă ai tăi ar pune mâna pe tine?

– Acum, nimic. Există un tratat. Sunt ofiţer *hwarhath*. Am un statut care mă protejează. Dar pedeapsa obişnuită pentru trădare e moartea.

Akuin vru să-l întrebe de ce trecuse de partea lor, dar nu mai avu timp[23]. Semenul se întorcea prin grădină, oprindu-se să culeagă altă floare, de data asta roşie. O puse pe stânca-masă, apoi se aşeză din nou pe pământ.

– Mai vrei să afli şi altceva?

– Ce-o să faceţi cu mine? întrebă Akuin, uimit de propriile vorbe.

Ar fi fost mai înţelept să tacă.

Bărbatul *hwarhath* lăsă capul pe-o parte, reflectând.

– Amândoi suntem în permisie acum. La serviciu nu ne ocupăm de urmărirea bărbaţilor *hwarhath*. Suntem oaspeţi în această ţară. Presupun că Atkwa ştiu despre tine. E treaba lor ce fac, atunci. Nu văd de ce ar fi treaba noastră ce faci tu.

Nu va muri. Rudele lui nu vor fi copleşite de ruşine. Uşurat, le oferi legume din grădina lui.

– Nu putem duce prea multe, spuse bărbatul *hwarhath*. Iar prietenul meu nu poate mânca plantele noastre comestibile. Fie nu-l satură, fie îi fac rău. Aşa că trăieşte din raţii special preparate. Grea soartă pentru un om. Oamenilor le place să mănânce şi vor ca mâncarea să-i distreze ca o piesă bună. Raţiile umane sunt, mi s-a spus, fără nici un gust.

– E-adevărat, confirmă monstrul.

– Dar să ştii că eu îţi primesc oferta, adăugă bărbatul. N-am văzut legume mai apetisante. E un lucru demn de respect, deşi eu nu am faţă de mâncare aceeaşi atitutidine ca oamenii.[24]

---

[23] Majoritatea *hwarhath* cred ca Nicholas Sanders a trecut de partea lor datorită dragostei. Ca grup, sunt mai romantici decât oamenii, mai ales bărbaţii *hwarhath.* Dragostea este marea consolare într-o viaţă de cele mai multe ori apăsătoare. Dar e şi un sentiment periculos, care pune în pericol cinstea, materialul din care e ţesută societatea lor. *Hwarhath,* mai ales bărbaţii, o privesc cu recunoştinţă şi teamă.

În după-amiaza aceea, Akuin îi conduse la cărarea pe care o pierduseră. După ce se despărţiră, în drum spre casă, îşi dădu seama că nu ştia cum îi cheamă. Nici ei nu ştiau cum îl cheamă pe el, dar era clar din neamul Atkwa. Dacă voiau să afle date despre el, le găseau imediat.

Ajunse la cabană către sfârşitul după-amiezii. Umbrele mângâiau fundul văii şi pantele mai joase, dar cerul era tot luminos şi scălda vârfurile dealurilor de la răsărit. Un copac cu frunze arămii domnea pe unul dintre ele, ca şi cum ar fi fost într-adevăr făcut din cupru neatins de rugină. Splendid!

Strânse ceainicul şi ceştile, le duse înăuntru, apoi se întoarse şi luă floarea galbenă abandonată de musafiri. Cea roşie o luase bărbatul *hwarhath* şi-o puse sub clapa rucsacului. Akuin o văzu săltând în sus şi în jos, în ritmul bărbatului care mergea în spatele tovarăşului său cu picioare lungi. Îţi dădeai seama imediat care din cei doi era atletul.

În mână cu floarea ofilită, Akuin înţelese că musafirii erau doi îndrăgostiţi. Faptul i se arătase limpede ca o viziune, deşi el nu era profet şi nu avea viziuni. Cu toate acestea, ştia.

Imposibil! fu prima lui reacţie. Dar de unde să ştie ce era sau nu posibil în ziua de azi? Auzise un monstru vorbind limba lui maternă şi aflase că e ofiţer *hwarhath*. Dacă se putea întâmpla aşa ceva, dacă o staţie putea dispărea din univers, cine ştie ce alte lucruri erau posibile?

Lăsă mâna jos, ne vrând să arunce floarea, şi se uită cum soarele cobora în spatele copacului arămiu. O zi tulburătoare, deşi se bucurase la vestea că Thev trăia şi ajunsese celebru. Asta îşi dorise. Din cauza veştilor aduse de cei doi, se simţi izolat şi ignorant şi se îndoi de alegerea făcută cândva.

---

[24] *Hwarhath* critică deseori obsesia oamenilor faţă de mâncare şi violenţă. Amândouă sunt necesare, dar nici una nu cere să te gândeşti atât de mult la ea şi s-o aplici în practică atât de des cum fac oamenii. Interesul nostru pentru mâncare li se pare caraghios. Iar interesul nostru pentru violenţă le face blana măciucă.

Cerul se răspândea în infinit, nu un acoperiş, ci un ocean în care să cadă şi să se scufunde, dacă nu până la fund, măcar până se îneacă.

Ah! Ce idee tulburătoare! Şi fără suport real. Stătea cu picioarele pe pământul din Atkwa. Sub el se întindeau granitul şi marea planetă rotundă, care îl ţinea aşa cum îşi ţine o mamă copilul. Nu avea cum să cadă în cer.

În ce priveşte alegerea lui, întotdeauna asta îşi dorise, la fel de intens cum îşi dorise Thev faima: grădina din faţa lui, copacul sclipind arămiu pe deal, insectele înserării anunţând noaptea. Numai un prost plânge după imposibil sau cere totul, de parcă Zeiţa ar fi creat universul numai pentru el.

Dacă alegerea lui nu-l ridicase pe culmi înalte, nu-i nimic, avea şi de câştigat în urma ei. Valea - gândacii, parfumul grădinii purtat de adierile răcoroase - era mai bună decât viaţa petrecută pe coridoare de metal rece. Treptat, nesiguranţa lui Akuin, sentimentul că e rătăcit, se stinse ca lumina soarelui în spatele copacului. Nu regreta nimic. Acesta era locul în care trebuia să fie.

În aceeaşi seară, Ettin Gwarha şi Sanders Nicholas îşi făcură tabără lângă cărarea rătăcită. Un pârâu curgea prin albia de sub ei, murmurând odihnitor. Ettin Gwarha mancă legume proaspete, în vreme ce tovarăşul lui se mulţumi cu raţii umane. Apoi fiul lui Ettin desfăcu o hartă şi o studie.

– O să mergem pe altă rută decât am plănuit.

– De ce? întrebă Sanders Nicholas.

– Planul original ne-a dus la unul dintre conacele Atkwa. Aş prefera să evit familia.

– Ai vreun motiv anume?

– Dacă îşi dau seama cât de tare ne-am apropiat de teritoriul acelui individ, o să se îngrijoreze şi-o să mă simt obligat să-i liniştesc. Pe cât posibil, nu vreau să mă implic în situaţia asta.

– Dar i-ai promis că n-o să-l trădezi.

– Fiecare familie are secretele ei, iar noi suntem oaspeţi în ţara Atkwa. Dar să nu crezi că aprob un

asemenea comportament. Nu există nici un motiv să te eschivezi de la datorie.

Ofiţerul împături harta şi o închise, apoi adăugă:

– Nu am de gând să critic comportamentul femeilor Atkwa, care le permit rudelor bărbăteşti s-o ia razna. Femeile pot fi judecate numai de femei.

Sanders Nicholas se gândi o clipă la cele auzite. Poate Ettin Gwarha îi putea desluşi expresia de pe chipul palid, fără păr. Un *hwarhath* obişnuit nu e în stare.

– Mai am o întrebare, spuse el în cele din urmă.

Ofiţerul se uită la el.

– De unde ştii atâtea despre Gehazi Thev şi staţia care a dispărut? Fizica nu s-a numărat niciodată printre specialităţile tale.

– Adevărata mea însuşire e negocierea, după cum ştii. Când a dispărut staţia, Casta a vrut să afle răspunsul la două întrebări. Cel puţin una trebuia pusă la modul diplomatic, căci era deranjantă, şi au fost nevoiţi să meargă la Institutul Helig ca să audă răspunsul.[25]

Sanders Nicholas aşteptă.

– Prima întrebare era dacă staţia a dispărut din cauza unei arme de un anumit tip. Era posibil ca oamenii, sau altă specie străină, să deţină atâta putere? Nu uita că o poartă *heligiană* devenise impracticabilă. Un întreg crâng stelar dispăruse! Era un eveniment unic! Dacă a fost provocat de fiinţe inteligente, atunci am dat de necaz. A doua întrebare: Poate fi provocat un astfel de eveniment? Există o cale de a-l transforma într-o armă?

Sanders Nicholas îi oferi iubitului său zâmbetul larg, leneş, aparent neprietenos al oamenilor.

– Aţi sperat să împingeţi sistemul uman în alt univers.

– E o idee la care s-au gândit mai mulţi, recunoscu Ettin Gwarha. Îţi dai seama cât de atrăgătoare e, Nicky! Să elimini ameninţarea umană fără să distrugi omenirea! N-am

[25] Institutul Helig se află pe planeta-mamă, deci sub controlul guvernului *hwarhath* feminin, nu al Castei. Din câte se înţelege de la distanţă, cele două jumătăţi ale societăţii *hwarhath* se consideră reciproc adevărate guverne suverane, ale căror interese nu coincid întotdeauna.

fi fost obligaţi să mergem la femeile noastre şi să le spunem: „Am omorât femei şi copii.”

Sanders Nicholas stătea liniştit, privind la focul mic pe care-l aprinseseră. Deja se prefăcea în tăciuni. Drapelul Zeiţei se întindea pe cerul întunecat, o panglică imensă de lumini delicate.

– Am două obiecţii, spuse el, într-un final. Cum de era Casta sigură că oamenii nu vor păţi nimic? La urma urmei, ar fi aplicat o metodă netestată. Şi îmi vine greu să cred că orice univers, cât de mic, se naşte fără zgomot.

Ettin Gwarha înclină din cap, poate a aprobare.

– Care-i cealaltă obiecţie?

– Chiar dacă nu le-aţi fi făcut rău oamenilor imediat, gândeşte-te la consecinţe. I-aţi fi privat de asta - ridică ochii şi mâna spre cerul înstelat. Ţi-ar plăcea să trăieşti într-un univers foarte mic, Ettin Gwarha?

– Nu.

– Poate că sunt părtinitor, dar eu cred că acest univers ar fi mai mic dacă şi-ar pierde oamenii, deşi n-am nici o îndoială că suntem o rasă dificilă.

– Am fi putut găsi nişte vecini mai cumsecade, îl aproba Ettin Gwarha. Dar nu cred că vom reuşi să scăpăm de voi. Savanţii de la Institutul Helig spun că dezastrul de pe Kushaiin nu se poate reproduce. Gehazi Thev nu e de acord cu ei. El crede că-l putem provoca, dar numai într-o regiune aflată în prag de prăbuşire. O asemenea regiune trebuie să fie plină de stele vechi, un spaţiu al stranietăţii. Nu e un loc unde să te aştepţi să întâlneşti forme de viaţă inteligente. În cel mai bun caz, am da peste o staţie de cercetare.

Ettin Gwarha zâmbi scurt. Dinţii îi sclipiră în lumina roşie a focului.

– Evită forţa care se dovedeşte mai mare decât e necesar, sună proverbul.

– Păi, spuse Sanders Nicholas, ne-am pricopsit unul cu altul şi cu un univers nelimitat.

– O situaţie incomodă, îl aprobă iubitul lui. Deşi cred că o putem suporta. Mai există un aspect pe care l-am semnalat Castei. Situaţia pe care o aveam în vedere nu

părea probabilă. Distrugerea unui întreg sistem - sau deplasarea lui în afara universului nostru - depăşeşte cunoştinţele pe care le stăpânim noi, şi nu cred că oamenii vor crea o armă capabilă de aşa ceva. Tehnologia lor, cel puţin în domeniile relevante, nu e deloc impresionantă, iar problemele economice şi politice pe care le au sunt atât de grave, că nu-şi permit, zic eu, cercetarea şi dezvoltarea necesară. Dar dacă există două specii la distanţă stelară între ele, atunci ar trebui să mai fie trei, patru sau cinci pe lângă ele. Să presupunem că una e la fel de ostilă ca oamenii, dar mai bine organizată. Ar putea ea crea o armă capabilă să distrugă o întreagă porţiune din cosmos?

Ăsta-i un aspect de luat în considerare. Şi încă unul: e mult mai uşor să transformi o singură planetă într-un spaţiu de nelocuit. Până şi oamenii ar putea. Lumea noastră a fost în siguranţă în timpul războiului, pentru că oamenii nu ştiau unde se află. La un moment dat, vor afla. Poate că guvernul lor ştie deja.

– Poate, spuse Sanders Nicholas. Sunt convins că trebuie să presupunem că ştie. Dar ar fi nevoiţi să lupte ca să ajungă aici, şi eu cred că *hwarhath* îi pot opri. În plus, după cum ar trebui să-ţi aminteşti, s-a semnat un tratat de pace.

– Unele tratate durează. Altele, nu. Al nostru nu conţine o clauză referitoare la înmulţire[26]. Cum să avem încredere într-o înţelegere care nu s-a consolidat, nu i s-a dat un caracter complex, prin schimb de material genetic?

Sanders Nicholas rămase tăcut, deşi răspunsul era evident. Nici un tratat nu prezintă încredere, dacă nu include o clauză privitoare la reproducere.

– Oamenii trimit femei în stele. Distrugerea sistemului solar nu înseamnă distrugerea rasei lor. Dar femeile noastre preferă să stea acasă. Dacă s-ar întâmpla ceva cu planeta noastră mamă, n-am mai avea cum să ne reproducem.

– Aţi putea împrumuta biotehnologie umană, sugeră Sanders Nicholas.

---

[26] După cum ar trebui să ştie orice cititor, oamenii şi *hwarhath* nu se pot încrucişa.

– Şi să obţinem copii clonaţi, care să fie crescuţi de bărbaţi? întrebă Ettin Gwarha. Vocea lui îmbina dezgust şi groază, aşa cum se cuvenea, desigur.

– N-ar trebui să fie neapărat clone.

– Atunci, să zicem că ne-am hotărât să combinăm material genetic de la bărbaţi aparţinând unor linii genealogice diferite. Cine ar pune la punct contractul de reproducere, dacă n-am mai avea femei? Şi cum să crească bărbaţii singuri copii?

– Nu există decât o alternativă evidentă. *Hwarhath* ar putea proceda ca oamenii: să-şi mute femeile în afara sistemului lor. Sigur v-aţi gândit.

– Casta a dezbătut ideea, recunoscu Ettin Gwarha, şi am sugerat-o guvernului feminin. Desigur, prezentarea unui asemenea plan a solicitat multă abilitate diplomatică. Am fost trimis eu.

Zâmbi scurt.

– Ideea era de a stabili colonii de femei pe sisteme îndepărtate, iniţial pe staţii, fiind mai sigure decât suprafaţa oricărei planete locuibile. „Să trăiască fără sfatul mamelor şi rudelor femeieşti în vârstă? întrebă Ţesătoarea. În nici un caz! E treaba voastră, a bărbaţilor, să vă ocupaţi de siguranţa sistemului-mamă. Dacă nu sunteţi în stare, atunci va trebui şi luăm în discuţie eşecurile şi limitele voastre. Dar nu ne vom trimite fiicele în stele.”

– Ai sugerat să trimită şi femei mai bătrâne?

– Ţesătoarei nu i-a plăcut ideea, nici Casta nu o susţinea. Printre membrii ei sunt şi unii ale căror mame încă trăiesc, ca să nu mai pomenesc de alte rude femeieşti. Spaţiul ar pierde mult din confort dacă ar începe să călătorească femei bătrâne prin el.

– E-adevărat. Dar confortul nu e singurul aspect important în viaţă. Cred că Ţesătoarea şi Casta greşesc.

Se uită la Ettin Gwarha.

– Oamenii au un proverb care spune să nu-şi ţină toate ouăle în acelaşi coş[27]. Dacă se rupe coşul...

---

[27] Evident, autoarea a făcut cercetări despre cultura umană, deşi nu e sigur cum a interpretat ea proverbul, întrucât cuvântul tradus aici prin „ouă” se referă mai degrabă la reproducerea

Ettin Gwarha aplecă iarăşi capul în semn de încuviinţare.

– Totuşi, Casta nu are de gând să se certe cu Ţesătoarea pe o chestiune care le priveşte pe femei, cel puţin nu acum. Sistemul nostru e, foarte probabil, unul sigur. Aşa cum ai spus, e bine păzit. Oricine ar încerca să-l distrugă ar trebui să treacă de multe nave blindate şi înarmate. Dar n-ar fi rău să văd femei printre stele. Unora le-ar plăcea experienţa.

Sanders Nicholas tăcu din nou, poate pentru că era obosit.

Curând, cei doi se culcară. Dimineaţa îşi continuară călătoria, coborând de pe munte spre un nod de cale ferată. Acolo, la sfârşitul zilei, prinseră un tren local. Toată noaptea călătoriră printre dealurile neamului Atkwa într-un vagon de marfă, pentru că nu exista unul special pentru oameni.

Avusese parte şi de condiţii mai grele, îşi spuse Sanders Nicholas. Cel puţin erau geamuri, deşi nu prea avea ce vedea: dealuri şi zone întunecate sub un cer înstelat. Din când în când, zburau pe lângă ei luminile gărilor, dezvăluind numai peroane pustii.

Când răsărea soarele, ajungeau la câmpie.

---

hwarhath decât la ouăle de consum. *Hwarhath* ştiu că oamenii pot congela ovule şi embrioni în primele stadii de viaţă şi creşte fetuşi până la naştere în afara uterului uman. *Hwarhath* nu au dezvoltat o tehnologie comparabilă, nu li se pare corect să intervină în partea femeiască a reproducerii. Cu toate acestea, practică inseminarea artificială şi au congelat sperma bărbaţilor din momentul în care acest lucru a devenit posibil. Aproape toate familiile au bănci de spermă. Cele mai precaute au chiar mai multe, în locuri diferite. Majoritatea *hwarhath* cred că este o precauţie exagerată. E destul să ai o clădire solidă, câteva congelatoare şi o sursă continuă de curent. Sperma bărbaţilor importanţi este ţinută, desigur, în mai multe congelatoare.

ALEGERE PROFITABILĂ

Traducere din limba engleză
ALEXANDRA DĂNILĂ

Prolificul scriitor britanic PETER F. HAMILTON a publicat în Interzone, In Dreams, New Worlds, Fears şi altele. În 1993 a debutat cu romanul Mindstar Rising, care a cunoscut două urmări rapide: A Quantum Murder şi The Nano Flower. Primele trei romane ale lui Hamilton nu au atras prea mult atenţia, cel puţin în SUA, dar situaţia s-a modificat spectaculos prin publicarea următorului său roman, The Reality Dysfunction, o uriaşă space opera modernă (care a trebuit să fie împărţită în două volume pentru a fi publicată în Statele Unite), abia începutul unei trilogii copleşitoare ca dimensiuni şi sferă de cuprindere: Night's Dawn (în curs de apariţie la Editura Nemira). Primul volum a fost urmat de altele la fel de consistente şi ambiţioase (au ajuns, de asemenea, în fruntea listelor de bestselleruri ale genului): The Neutronium Alchemist şi The Naked God. Trilogia Night's Dawn l-a plasat pe Hamilton între principalii protagonişti ai subgenului The New Space Opera, aflat în expansiune, alături de autori ca Dan Simmons, Iain Banks, Paul McAuley, Gregory Benford, Alastair Reynolds şi alţii. A cunoscut un succes îndeajuns de mare pentru a-i apărea un ghid al universului complex din trilogie, The Confederation Handbook, genul de carte cu tiraj redus, în rarele situaţii când se publică. Celelalte cărţi ale lui Hamilton sunt romanele Misspent Youth şi Fallen Dragon, culegerea de povestiri A Second Chance at Eden şi nuvela Watching Trees Grow. Romanul Pandora's Star (Steaua Pandorei, Editura Tritonic, 2007). Cel mai recent roman este The

Dreaming Void. Hamilton a avut texte în Antologiile Dozois 15 şi 18.

Există o expresie veche: a vota cu picioarele. Povestirea care urmează ne poartă într-o Anglie tulbure din viitorul apropiat şi, graţie unei invenţii uimitoare, ne oferă o demonstraţie îngrijorătoare a sensului acestei ziceri...

Subsemnatul, Bradley Ethan Murray, mă oblig, începând de astăzi, 1 ianuarie 2003, să ţin deschisă o gaură de vierme spre planeta Noul Suffolk, timp de doi ani, pentru ca toţi oamenii cumsecade din acest Regat Unit să poată trece în deplină libertate pentru a o lua de la început într-o lume nouă. Am luat o astfel de măsură cunoscând trista realitate că instituţiile şi conducătorii ţării noastre ne-au dezamăgit complet.

Cei care caută să se elibereze de apăsarea şi neputinţa care chinuie Regatul Unit sunt bine-veniţi să o facă, respectând următoarele condiţii:

1. Cetăţenia presupune responsabilitate.

2. Monocultura de pe Noul Suffolk se va baza pe cea engleză.

3. Forma de guvernământ va fi republica democratică.

4. Guvernul este obligat prin lege să ofere următoarele servicii susţinute din taxe cetăţenilor:

a. Menţinerea legii şi ordinii, prin intermediul unei forţe de poliţie şi a sistemului judecătoresc independent. Toţi cetăţenii au dreptul la proces cu juraţi pentru delicte majore.

b. Serviciu naţionalizat de asistenţă medicală, de care vor beneficia toţi cetăţenii în mod egal. Nu vor fi permise spitale şi clinici particulare, cu excepţia medicinei de înfrumuseţare.

c. Educaţie universală de la ciclul primar până la niveluri cele mai avansate. Nu vor fi permise şcoli private. Părinţii cu copii în ciclul primar şi gimnazial vor fi majoritari în conducerea şcolii, având şi putere de decizie asupra bugetului. Toţi cetăţenii au dreptul la o educaţie pe măsura capacităţilor.

d. Asigurarea şi întreţinerea unei infrastructuri civile de bază care va cuprinde drumuri, căi ferate şi utilităţi publice.

5. Guvernul nu va interveni şi nu va restricţiona viaţa cetăţenilor. Atât timp cât nu vor aduce daune celorlalţi sau statului, aceştia au dreptul să facă şi să spună orice.

6. Cetăţenii nu au dreptul de a deţine şi folosi arme.

JANNETTE

Era ziua în care Tony Blair urma să depună mărturie în cazul Hutton. Emisiunea *Azi,* de la Radio Patru, transmitea mesaje pline de înfrigurată nerăbdare, provocându-şi adversarul să le înfrunte acuzaţiile în văzul lumii, încrezători că o va da în bară. În Irak, localnicii atacaseră de mai multe ori în acea noapte rămăşiţele contingentului armatei britanice. Şi am uitat să îi cumpăr Frosties lui Steve.

– Nu vreau musli! a scuipat cu acel dispreţ veritabil pe care numai copiii de şapte ani îl pot simţi.

Dacă şi conducătorii sindicatelor ar fi fost la fel de hotărâţi în confruntarea cu reducerea abisală de buget făcută de Gordon Brown.

– Îţi fac bine, am spus din inerţie.

După şapte ani, te-ai aştepta să nu mai fac astfel de greşeli strategice cu propriul meu fiu.

– Mamă! Sunt nişte căcăreze de porumbel, a spus batjocoritor, când nu i-am mai turnat în bol.

Olivia, surioara lui, începu să chicotească la auzul cuvântului NSP. Măcar ea se juca cu iaurtul natural fără să comenteze.

– Nu se spune, nu se spune, intona apoi.

– Atunci ce vrei? l-am întrebat.

– Un cheesburger cu mult caşcaval de la McDonald's.

– Nici gând!

Ştiu că o spune numai ca să mă enerveze, dar impulsul e prea puternic să îi rezist. Eram iarăşi mama cea rea. Poate nu ar trebui să îi dădăcesc atât. Acum parcă aş fi Colin.

– Ce zici de pâine prăjită? am întrebat.

Nu-mi venea să cred că a fost aşa de uşor. Dar s-a aşezat la masă şi a aşteptat cu o mutră îngâmfată. Doamne, ce seamănă cu Colin în ultima vreme. Oare de asta devine aşa imposibil?

– Ce-i aia *merepe?* întrebă Olivia

La Azi trecuseră de la împunsăturile împotriva inamicului public numărul unu la demonstraţia de la Stanstead.

– Mişcarea pentru responsabilizare publică, am spus. Acum terminaţi micul dejun. O să ajungă tata. *Atâta îi trebuie să nu ajungă.*

Am pus pâinea prăjită în faţa lui Steve şi el a împroşcat prea multă miere deasupra. Lipiciul auriu s-a prelins pe masă. Amândoi au tăcut dintr-odată şi s-au apucat să mănânce repede, de parcă aşa i-ar fi grăbit venirea.

Uşa din spate a apartamentului rămăsese deschisă, în speranţa că va intra aer mai rece. Vara era al naibii de fierbinte şi uscată. Aici în Islington briza mătura străzile de parcă ar fi fost curente de aer deşertic.

– *Ieeeeeeeec,* exclamă Steve, ţinându-se de nas în timp ce plescăia mai departe pâinea prăjită din gură.

Trebuia să recunosc, mirosul adus de vânt nu era deloc plăcut. Olivia se strâmbă exasperată.

– E oribil, mamă. Ce-i asta?

– Cineva nu şi-a legat bine sacii de gunoi.

Mormanul din colţul pieţei De Beauvoir devenea absurd de mare. Pe măsură ce mai mulţi saci erau aruncaţi deasupra, cei de la bază se spărgeau. Emisiunile de la SkyNews şi News24 arătau mereu imagini de aici în comparaţie cu Iarna Nemulţumirii din '79.

– Când o să-i ducă? întrebă Steve.

– O dată la două săptămâni.

Deşi auzisem şoptindu-se pe la colţuri că zece la sută din armată dezertase, şi asta înainte să fie obligaţi să asigure detaşamente pentru întreţinerea oraşului şi a serviciului de pompieri, să păzească închisorile, să asigure service-ul pentru centralele electrice şi să invadeze Irakul. Vom fi norocoşi dacă mormanul dispare după o lună. Zilele

trecute văzusem un şobolan cât o pisică. Întotdeauna am crezut că asemenea rozătoare sunt doar o legendă urbană.

– De ce nu duc gunoiul ca înainte? întrebă Olivia.

– Nu mai sunt destui oameni, draga mea.

– Dar pe străzi sunt sute de oameni care nu fac nimic toată ziua. E înfricoşător câteodată. Nu-mi mai place în parc.

Într-un fel, avea dreptate. Nu era vorba de lipsă de oameni, ci de bani, de felul înspăimântător în care lira scădea la cursul valutar. Toată lumea se întreba ce se va întâmpla la bilanţul veniturilor din taxe şi impozite. În mod oficial, taxele colectate de Trezorerie au scăzut cu doar zece la sută de când *gunoiul* ăla de Murray şi-a deschis găoaza aia rasistă şi fascistă de vierme. Nimeni nu credea. Firesc, primul lucru pe care l-a făcut trezoreria a fost să reducă ajutoarele sociale, cu Brown la Westminster recomandându-le consiliilor *să reducă pierderile.* Ce glumă jalnică. Guvernul central spunea asta de cincizeci de ani încoace - pentru că nu e niciodată vina lor.

Era o modalitate imbatabilă de a convinge în sfârşit Regatul Unit să semneze pentru acceptarea monedei euro. Aveam disperată nevoie de o monedă care să nu fie aşa de influenţată de trădători. Dar, subit, Franţa şi Germania ne împiedicau intrarea. Cei mai mari vinovaţi când venea vorba de a încălca înţelegerea de stabilitate bugetară. Jigodiile.

Măcar o dată Colin a apărut la timp. A cântat melodia aia neghioabă a lui cu soneria şi cei doi copii au ţâşnit de la masa întâmpinându-l cu ţipete. Făceau la fel când eu apăream la el acasă să-i iau? N-aş prea crede.

A intrat în bucătărie, purta o bluză de trening la modă, jeanşi curaţi, iar cârlionţii şateni erau atent aranjaţi. Uram vechea zicală care spunea că bărbaţii devin mai chipeşi pe măsură ce îmbătrânesc. Se pare că se menţin destul de bine după treizeci de ani. Colin nu pusese pe el nici jumătate de kilogram de când se apucase de jogging şi mergea iar la sală. Probabil că afurisitei ăleia de doispe ani cu care trăia nu-i plăcea un burdihan de la prea multă bere.

Naiba s-o ia de treabă, oare de ce tot ce gândeam suna de parcă aş fi fost o scorpie ordinară?

O luase pe Olivia sub braţ şi o învârtea.

– Hei, mi-a strigat, ai văzut-o pe fiică-mea pe undeva?

Ea chicotea ascuţit:

– Tati, tati! în timp ce era răsucită.

– Opreşte-te. De-abia a mâncat.

– Se face. A lăsat-o jos şi a primit un pupic fericit.

– Haide atunci, a bătut din palme îndemnându-i să se pregătească. Fiţi gata. Plec în cinci... patru... trei...

Amândoi au alergat jos să-şi ia rucsacurile.

– Cum o mai duci?

– Mai bine ca niciodată.

Am aruncat o privire obosită spre masa din bucătărie şi dezordinea de pe ea - în spate, pe mobilă trona mizeria, iar chiuveta era tot plină de vase nespălate.

– Dar tu? Tot sluga bogătaşilor?

Faţa i s-a înăsprit brusc, în felul în care se întâmpla mereu când era nevoit să explice încet şi cu atenţie câte ceva care i se părea de la sine înţeles.

– Acum trebuie să lucrez la un spital al Asociaţiei Britanice de Ajutor. E singurul mod în care pot câştiga destui bani, după ce avocatul tău m-a curăţat în mascarada aia sexistă de proces.

Era cât p-aci să mă lase cu gura căscată - eu eram mereu cea care făcea comentariile usturătoare. El era dl Raţiune în orice situaţie.

– Ah, da, sigur, am spus, credeam că e vina mea.

A schiţat un mic zâmbet victorios plin de îngâmfare, care obişnuia să mă enerveze la culme.

– La ce oră vrei să fie mâine acasă? a întrebat.

– După-amiază. Înainte de şase?

– Se face. Nici o problemă.

– Mersi. Îi duci undeva anume?

– M-am gândit să mergem deseară la *Piraţii din Caraibe.* Recenziile au fost toate pozitive.

– Atât timp cât nu îi duci la hamburgeri.

Şi-a dat ochii peste cap.

Am aruncat o privire pe fereastră, i-am văzut noul BMW 4x4 parcat pe trotuar. Porcăria aia era cât tancurile cu care armata a intrat în Basra. Nu era nimeni înăuntru.

– Merge şi ea cu voi deseară?

– La cine te referi?

– La Zoe.

– Vai, ţi-ai amintit cum o cheamă.

– Cred că i-am văzut numele în carnetul de note.

– Dacă vrei să ştii, vine cu noi. Şi-a luat liber să mă ajute. Copiii o plac, să ştii. Dacă o să-ţi găseşti vreodată pe cineva, nu o să mă deranjeze să ieşiţi cu toţii.

Bine zis, Colin, încă un punct în minus pentru scorpia de fostă nevastă, mai ales cu sublinierea pe vreodată. Ce deştept eşti tu!

Copiii s-au năpustit în bucătărie, trăgându-şi rucsacurile pe jos.

– Gata!

– Să vă distraţi, am spus, binevoitoare ca întotdeauna. Zâmbetul lui Colin a pălit. A ezitat, apoi s-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz. Nimic special, nu era o ofertă de împăcare, doar un gest platonic pe care nu l-am înţeles.

– Ne mai vedem, mi-a spus.

Am fost mult prea surprinsă ca să răspund. Apoi uşa s-a închis cu o bufnitură. Copiii plecaseră. Era linişte în apartament.

Aveam cincisprezece minute să ajung la autobuz. După ani de zile, mergeam la un protest. Să îmi fac vocea auzită şi să se ştie ce simt. Să fac ceea ce Colin ridiculiza şi dispreţuia. Doamne, ce bine mă simţeam.

33. Nu vor exista închisori. Condamnaţii îşi vor ispăşi pedeapsa în colonii penale izolate, lucrând în folosul comunităţii.

34. Noul Suffolk va utiliza sistemul de măsuri britanic pentru lungime, greutate şi volum. Folosirea sistemului metric este considerată delict.

35. Ofiţerii de poliţie vor păstra legea şi îi vor aresta pe cei care o încalcă. Ofiţerii de poliţie nu vor pierde vremea persecutând automobilişti.

36. Cetăţenii nu beneficiază de finanţare nelimitată pentru cheltuieli de judecată. Cetăţenilor acuzaţi de un delict li se vor plăti cheltuielile de judecată şi vor beneficia de un avocat din oficiu doar de trei ori în viaţă. Cazurile în care se vor folosi de acestea rămân la alegerea celor împricinaţi.

37. Este permis consumul de alcool, nicotină şi alte narcotice uşoare. Cetăţenii aflaţi sub influenţa acestor substanţe pot primi o pedeapsă minimă de patru ani într-o colonie penală, dacă devin un pericol pentru ceilalţi (de exemplu, condusul sub influenţa alcoolului).

38. Legea din Noul Suffolk va fi structurată astfel încât să nu încurajeze procesele pentru daune în cauze frivole sau nesemnificative.

39. Orice avocat care aduce în faţa instanţei trei cazuri considerate nesemnificative este automat condamnat la o pedeapsă minimă de cinci ani într-o colonie penală.

COLIN

În timp ce parcam în faţa casei, l-am văzut pe avocatul agenţiei de finanţare discutând cu Zoe în pragul uşii.

– Cine-i ăla? a întrebat Steve, în timp ce încercam să poziţionez maşina cu spatele la remorca pentru cai.

– Un tip de la bancă, i-am răspuns. Trebuie să rezolvăm nişte hârtii.

Bine că agenţia nu a înfipt un semn cu „de vânzare” în faţa casei. În ultima vreme asta însemna că o să te trezeşti cu o cărămidă - sau altceva mai rău - zburându-ţi prin ferestre.

Zoe a zâmbit şi mi-a făcut cu mâna când am oprit aproape de remorcă.

– Aşteptaţi aici, le-am spus copiilor.

Nu voiam să vadă casa goală. Azi-noapte am folosit sacii de dormit. Prinşi unul de altul. Foarte romantic.

Avocatul mi-a strâns mâna şi a scos un dosar cu acte pe care să le semnez. A aruncat o privire spre copiii care se

îngrămădiseră la geamul maşinii, dar nu a comentat. Probabil mai văzuse aşa ceva de multe ori.

Zoe a deschis uşa de la garaj şi a luat prima dintre cutiile aflate pe podeaua de beton. A cărat-o în spatele BMW-ului şi a pus-o în portbagaj.

Avocatul voia doar cinci semnături şi gata - casa aparţinea agenţiei. O casă cu patru dormitoare, garaj şi o grădină destul de mare în Enfield, plus tot ce era înăuntru, vândută cu 320.000 de lire. Poate două treimi din ce aş fi putut scoate pe ea anul trecut. Dar a fost îndeajuns să plătesc ipoteca şi să rămân cu 30.000 de lire, în mână, pe care agenţia mi le plătise. Ăsta era domeniul lor, una dintre multele afaceri care apăruseră din ianuarie încoace. O companie franco-olandeză care vindea câte un pic din Anglia oamenilor care nu erau acceptaţi de cealaltă parte a găurii de vierme.

Cumpărasem BMW-ul cu finanţare de la service-ul auto. Fondul de pensie fusese vândut unei alte agenţii specializate, cu sediul în Luxembourg - să-i binecuvânteze Dumnezeu pe partenerii noştri din UE! -, care mi-a dat 11.000 de lire. Mi-au mai rămas cărţile de credit. Am depus cereri pentru încă două, dacă încercam mai mult, programul care monitoriza tranzacţiile ar fi găsit noul model de împrumut. Dar mi-au dat un plus de 15.000 de lire pentru cheltuieli luna trecută.

Toţi s-au dus pe un parteneriat într-o comunitate la care m-am înscris pe www.newsuffolklife.co.uk. Cea mai mare parte dintre materiale fuseseră trimise cu un convoi, iar toate lucrurile personale trebuia să le cărăm cu remorca. Website-ul recomanda folosirea acestui mijloc de transport, pentru că putea duce mult mai multă greutate decât o furgonetă.

Avocatul mi-a strâns mâna urându-mi noroc. I-am dat cheile şi asta a fost tot.

Zoe înghesuise şi ultima cutie în portbagaj. Mai rămăseseră doar patru valize. Am luat două dintre ele, aruncând o privire tristă spre casă.

– Facem ceea ce trebuie, i-am spus.

– Ştiu.

Reuşi un zâmbet curajos.

– Doar că nu mă aşteptam să fie chiar aşa. Murray ne-a surprins pe toţi, nu crezi?

– Cam aşa. Am crescut cu o grămadă de emisiuni şi filme SF şi e uimitor cum vocabularul şi imaginile de acolo s-au integrat în cultura modernă. În toate apăreau nave al naibii de mari, cu care zburau prin spaţiu, iar căpitanii stăteau în scaunul de comandă şi luau decizii de viaţă şi moarte, trăgeau cu laserele şi rachetele în monştri cu ochi de gândac. Toată lumea ştia că aşa va fi şi în realitate. Apoi Murray a găsit o cale să deschidă gaura de vierme şi nenorocitul nu vrea să spună nimănui cum se face. Nu-l condamn. Are dreptate, am folosi aiurea o astfel de tehnologie. De fiecare dată facem la fel. Doar că… asta nu e nobila traversare a neantului la care mă aşteptam. Mă simt de parcă mi-aş trăda principiile.

Zoe părea stânjenită. Nu semăna deloc cu ce credea Jannette despre ea: o asistentă oarecare, nesigură pe ea, care nu ajunsese la maturitate şi pe care am reuşit să o îmbrobodesc cu titlul de doctor dinaintea numelui, doar nişte ţâţe mari, picioare lungi, fără pic de minte. De fapt studia ca să ajungă moaşă, lucru care cerea la fel de mult devotament şi inteligenţă ca pentru a deveni doctor. Era micuţă, creştetul ei de abia îmi ajungea la bărbie. Eram teribil de norocos că s-a uitat la o epavă ca mine. Iar faptul că m-a acceptat după ce aveam doi copii după mine o făcea şi mai extraordinară.

– Mă refeream la felul în care asta a divizat până la urmă ţara, a şoptit. Tot timpul s-a vorbit despre divizarea Nord-Sud şi războiul de clasă, distanţa dintre bogaţi şi săraci. Dar totul era doar ideologie, politicieni care aruncau tot felul de afirmaţii unul altuia la televizor. Murray a reuşit divizarea cu adevărat.

Am luat-o în braţe.

– El ne-a oferit şansa pe care politicienii ne-o promit mereu, dar nu se ţin niciodată de cuvânt. Dumnezeule, îţi vine să crezi că am votat pentru Blair? De două ori!

A zâmbit diabolic.

– Ai fi vrut să fi votat cu Tory?

– Nu îmi mai pune cuvinte în gură.

Am sărutat-o scurt, apoi am împins şi celelalte valize peste cutii.

Steve şi Olivia păreau neobişnuit de serioşi când am urcat în maşină. Zoe le-a zâmbit de bun venit.

– Salut, copii!

– Unde mergem, tati? a întrebat Olivia.

– Vă duc să vedeţi ceva. Ceva care sper să vă placă.

– Ce?

– Nu pot să vă explic. Trebuie să vedeţi.

– Ce-i în remorca pentru cai? a întrebat Steve. Ţi-e nu-ţi plac caii.

– Un cort, am spus. Unul foarte mare. Mâncare. Panouri solare. Patru noi laptopuri, unul cu ecran lat şi software de citire universal.

– Marfă! Pot să-l folosesc?

– Poate.

– Şi mai ce? a întrebat Olivia entuziasmată.

– Nişte jucării. O mulţime de haine noi. Cărţi.

– Pentru ce sunt toate astea? a intervenit Steve.

– O să vezi.

Am pus mâna pe cheie şi m-am uitat temător la Zoe. Ceea ce făceam era un pas aşa de important şi nu părea să existe un moment decisiv, doar un lung şir de evenimente nedesluşite care au îndreptat cu precizie lucrurile spre acest moment. Nu mă simţeam deloc vinovat că îi luasem pe copii cu noi, chiar aş fi fost un tată neglijent dacă nu îi includeam şi pe ei; nu va mai exista niciodată o astfel de ocazie. Nu eram destul de prost sau de naiv sa cred că Noul Suffolk va fi un paradis, dar avea *potenţial* să fie ceva mai bun decât ce aveam în lumea asta. Nu am mai fi evoluat sau progresat niciodată aici, nu cu atâta istorie şi inerţie care ne ţineau înhămaţi la trecut.

Cât despre Jannette... Ei, bine, în ce mă privea, credeam că nu se mai comportase ca o mamă de multă vreme.

– Hai să mergem, m-a atenţionat Zoe. Am făcut alegerea demult.

Am pornit maşina şi am ieşit de pe alee cu remorca supra-încărcată zăngănind în spatele nostru.

– Ce-i inelul ăla? a sărit Steve, foarte atent şi perspicace.

– Ăsta? şi-a ridicat Zoe degetul

– E un inel de logodnă! ţipă Olivia. Vă căsătoriţi?

– Da, i-am spus.

Era primul lucru pe care voiam să-l facem pe partea cealalta.

– Mama ştie?

– NU.

62. Pentru a preveni reapariţia pe Noul Suffolk a greşelilor care au fost făcute în fosta noastră ţară, nu va fi permisă nici o formă organizată a religiei. Toţi cetăţenii trebuie să accepte că universul e un fenomen natural.

63. Pentru a preveni greşelile făcute în fosta noastră ţară, tuturor membrilor partidelor extremiste şi ai organizaţiilor indezirabile, criminalilor, precum şi altora pe care îi consider a fi adus atingere binelui obştesc le este interzis accesul prin gaura de vierme.

Exemple de grupuri şi profesii indezirabile includ (dar nu se limitează doar la) următoarele:

a. Partidul Laburist
b. Partidul Conservator
c. Partidul Liberal Democrat
d. Partidul Comunist
e. Frontul Naţional
f. Alianţa Socialistă
g. Jurnalişti de la revistele de scandal
h. Birocraţi din Uniunea Europeană
i. Conducători ai sindicatelor
j. Agenţi de circulaţie

JANNETTE

Abbey mă aştepta la gara de pe strada Liverpool. A fost un miracol că am reuşit să dau de ea. Holul era inundat

de oameni cu rucsacuri. Nu părea să fie nici unul peste treizeci şi cinci de ani, sau poate aşa pare când te uiţi la tineri de pe partea nedorită a vârstei de treizeci şi cinci de ani. Şi în mod sigur nu mai văzusem atâta denim într-un singur loc de la Festivalul Lecturii de la sfârşitul anilor '80. Rucsacurile lor erau imense. Nici nu ştiam că se fac aşa mărimi.

Mă holbam uluită la tinerii care se îmbulzeau pe lângă mine. Aproape toţi erau cupluri şi toţi aveau patch-uri cu steagul Regatului Unit pe haine sau pe rucsacuri. Nu cred că unul din zece vorbea engleză şi în mod evident nu erau doar albi.

Abbey a răcnit şi s-a îndreptat spre mine, făcându-şi loc agresiv, ca să înainteze. Nu era o femeie mică, trecerea ei cauza o adevărată tulburare în gloata zâmbăreaţă. Faţa ei nu-şi schimba mina dispreţuitoare în timp ce ei îi aruncau priviri jignite. S-a mai înmuiat când m-a îmbrăţişat.

– Salut, tovarăşă dragă, trenul nostru e la peronul trei.

Am urmat-o supusă în timp ce ea îşi croia drum prin mulţime.

Insignele de pe jacheta ei ponosită zăngăneau neîncetat; una pentru fiecare cauză pe care a susţinut-o vreodată sau pentru care a participat la vreun marş de protest. Regina înzorzonată a protestatarilor.

Părea că jumătate din gară voia să se urce în tren. Abbey a intrat cu forţa într-un compartiment, pentru ea a-ţi aştepta rândul era un concept burghez. Am găsit două locuri goale, care aveau pe ele câte o hârtie pe care scria rezervat şi pe care le-a aruncat pe jos.

– Unde mai cred şi ăştia că se duc, a proclamat cu voce tare, în timp ce ne aşezam. Lui Murray nu-i plac sărăntocii din străinătate. În nici un caz n-o să le dea voie tuturor drogaţilor Europei să trăiască nirvana prafurilor sub un soare extraterestru. O să fie săltaţi imediat de pe gaura lui pentru viermi burghezi.

– Restricţiile lui se reînnoiesc de la sine, am spus. Nu are de fapt liste cu toţi oamenii care nu-i plac. Şi chiar dacă ar avea, nu are cum să-i verifice pe toţi cei care trec. E pură psihologie. Spune-le susţinătorilor lui Thatcher că nici un om

cu vederi de stânga nu este primit şi or să se înghesuie cu sutele. În timp ce noi ăştilalţi vedem cine trece de fapt şi de cine scăpăm, şi pe cine lăsăm în plata Domnului. Cine vrea să trăiască în lumea lor?

– Pariu că serviciile secrete i-au vândut numele noastre.

Nu puteai să o contrazici pe Abbey când era într-o astfel de dispoziţie, ceea ce, trebuie să recunosc, se întâmpla aproape tot timpul.

Scoase o ploscă burduhănoasă din haină şi luă o duşcă.

– O gură?

M-am uitat la sticla veche şi tocită, gata să refuz. Apoi mi-am amintit că n-aveam grija copiilor. Nu eram aşa de proastă încât să iau o duşcă la fel de mare ca Abbey. Din fericire.

– Doamne sfinte, dar ce porcărie e asta?

– Vodcă rusească adevărată, tovarăşă, a zâmbit şi a mai tras un gât. Săptămâna trecută Nathan a trecut dincolo să i se alăture lui Murray, a zis cu amărăciune.

– Nathan, fratele tău Nathan?

– Doar cu ADN-ul şi nici pentru asta nu bag mâna în foc. Nerodul. I-a luat cu el pe Mary şi pe plozi.

– De ce?

– De ce pleacă toţi? Războiul din Irak, transport public de căcat, un Bush psihopat, care se dă la Coreea de Nord, taxa auto în continuă creştere, impozitul pe proprietate.

Altfel spus, lumea reală, de asta fuge. Crede că o să trăiască într-un paradis tropical al taxelor, cu zâne care fac tot ce-i mai greu, idiotul.

– Îmi pare rău. Mama ta ce a zis? Cred că e distrusă.

Abbey a mârâit şi a mai luat o duşcă.

– Zice că e bucuroasă că a plecat, că el şi copiii merită un nou început într-un *loc drăguţ.* Îţi vine să crezi? Vacă proastă, cred că e senilă. Cine o să-i poarte de grijă, ia zi? Nu mai poate să meargă nici până la autobuz. La asta s-o fi gândit Nathan? Bineînţeles că nu, s-a luat şi a plecat şi m-a lăsat pe mine să strâng în urma lui, cum fac toţi cei rămaşi.

– Ştiu, la Steve la şcoală se vorbeşte de clase cu şaizeci de elevi semestrul viitor. Cei din consiliu au avut întâlniri de urgenţă toată vara, aşa că ştiu câţi dintre cei din personal au mai rămas.

Am ezitat.

– M-a surprins foarte tare, credeam că sunt mai devotaţi de atât.

– Ar fi, dacă i-ar plăti cum trebuie.

– Directorul zice că trebuie să angajeze alţi cincisprezece profesori până la începutul semestrului, sau nu vor putea să deschidă şcoala deloc.

– Cinşpe? Nu ar fi găsit atâţia nici într-un an normal.

– Zice că e încrezător. Au apărut acum tot felul de agenţii de plasament care aduc oameni calificaţi din străinătate. Viaţa va merge înainte aproape ca până acum după terminarea exodului.

– Extraordinar, spuse Abbey printre dinţi. Exact pentru asta luptăm.

Trenul nostru a pornit din gară. Cei cu rucsacuri erau înghesuiţi pe culoar, nimeni nu mai putea să se mişte. Au răsunat urale când conductorul a anunţat oprirea de la Bishop's Stortford.

Abbey a mai luat un gât şi a mormăit:

– Neisprăviţii.

– Nu-ţi face griji, am spus. Dacă o să avem vreodată gaura noastră de vierme spre o altă lume nu-i vom lăsa pe cei de teapa lor să treacă.

– La naiba, chiar asta-i problema? a mârâit Abbey.

Furia ei era îndreptată spre mine acum, şi eram destul de înfricoşată. A mai dat pe gât o gură de vodcă.

– Nu am vrea să avem o altă lume, chiar dacă am putea deschide o gaură de vierme. E o stupidă risipire de resurse, care ar putea fi folosite să-i ajute pe cei de aici. Întâi trebuie să rezolvăm problemele pe care le avem aici, începând cu Blair, violentul ăla de Tory. Colonizare înseamnă imperialism. Mai degrabă trebuie să-i învăţăm pe oameni să aibă responsabilitate socială.

A împuns cu un deget nesigur insigna de pe rever. Înfăţişa o balenieră islandeză care era ruptă în două de un

hammer cu înfăţişare sovietică suspectă, dar deasupra era o insignă nouă şi strălucitoare a Mişcării pentru responsabilizare publică.

– Despre asta e vorba azi. Murray nu îşi construieşte o lume nouă, ci o distruge pe a noastră. Nu poţi face aşa ceva, să deschizi o uşa spre altundeva pentru că îţi vine, e al dracului de revoltător. Trebuie opriţi.

– Dimensiunea e problema. Nu-i poţi opri pe oameni să plece, asta-i o chestie stalinistă. Doar că nu suntem pregătiţi pentru un astfel de exod în masă, pe care l-a făcut posibil gaura de vierme. Emigraţia spre America de Nord a fost înceată, a durat decenii întregi. Asta se întâmplă prea repede. Doi ani, doar atâta răgaz ne dă. Nici nu e de mirare că Regatul Unit nu poate face faţă. Dar lucrurile se vor linişti pe termen lung.

– Putem să-i oprim, a spus Abbey cu convingere. Sunt destui oameni care vin la manifestaţia de azi ca să blocheze şoselele şi să-i întoarcem din drum pe toţi nenorociţii ăia de burghezi. Murray nu s-a gândit la toate; jumătate dintre forţele de poliţie au şters-o prin gaura de vierme. Puterea poporului va reveni răzbunătoare azi. Acum clasa muncitoare îşi va face din nou auzit glasul. Şi va spune: până aici. Înţelegi.

p. Brokeri
q. Creatori şi fabricanţi de arme
r. Membri din Consiliul pentru promovarea artelor
s. Manageri ai fondurilor de pensii
t. Producători şi actori ai tuturor serialelor TV
u. Toţi cei acuzaţi de delicte sexuale
v. Toţi cei acuzaţi de crime violente
w. Proprietari şi manageri de call center

COLIN

Ca de obicei, pe M11 a fost oribil, o bandă compactă de trafic fioros. Apoi, aproape două ore de la M25 până intersecţia cu Stanstead. Nu *chiar* ca întotdeauna, pentru că

am zâmbit tot drumul. Pur şi simplu nu mă mai deranja. M-am tot gândit că era ultima oară când eram nevoit să conduc pe drumurile astea, care erau doar un anacronism al anilor '90, nişte găuri negre abisale înfundate. Nu voi mai ajunge acasă tunând şi fulgerând că nu avem autobahn-uri sau autostrăzi cu opt benzi ca-n America. De acum înainte, cârtelile mele vor fi rezervate dinozaurilor extraterestri cu şaişpe picioare care vor umbla prin grădină. Combiul din faţă avea pe lunetă un sticker uriaş, cu un Gordon Brown hămăind furios lângă gaura de vierme, iar dedesubt era inscripţionat *Taxă de memorie.* Văzusem tot mai multe stickere proexod în târâşul nostru spre nord. După toate lunile alea de pregătiri pe ascuns, era o uşurare să fii printre cei ca tine.

– E gaura de vierme, nu-i aşa? a întrebat Steve precaut. Acolo mergem.

– Da, am spus. O să aruncăm o privire la ce-i acolo.

– O să trecem *prin ea?* a întrebat şi Olivia, cu ochii mari şi înfrigurată de entuziasm.

– Cred că da. Tu ce zici? Dacă tot am venit până aici, o să fie distractiv.

Am văzut semnul spre campingul F2 şi am început să semnalizez.

– Dar mama zice că sunt oameni răi de partea cealaltă, spuse Steve.

– A fost ea vreodată acolo?

– Da de unde!

– Atunci nu are de unde să ştie, nu-i aşa?

Copiii s-au uitat unul la altul.

– Cred că nu, a răspuns Steve.

– Dacă nu eşti de acord cu cineva, nu înseamnă că omul ăla e rău. O să mergem să aruncăm o privire pe acolo şi vom vedea ce e adevărat şi ce nu. E corect aşa?

– Când ne întoarcem? a vrut să ştie Steve.

– Nu ştiu. Depinde cât e de frumos pe noua planetă. S-ar putea să vrem să stăm o perioadă.

Zoe se uită dezaprobatoare la mine. Am ridicat din umeri. Ea nu înţelegea, trebuie să-i iei pe copii cu binişorul când e vorba de ceva aşa de însemnat şi nou.

– Vine şi mami? s-a interesat Olivia.

– Dacă vrea, poate să vină cu noi. Bineînţeles că poate, am spus.

Zoe a şuierat exasperată.

– Va trebui să merg la şcoală? a întrebat Steve.

– Toată lumea merge la şcoală, nu contează pe ce planetă e, i-a răspuns Zoe.

– Fir-ar să fie.

– Nu se spune, chiţăi Zoe fericită.

Găsisem intrarea în parcul F2 şi am ieşit de pe drum. Era un câmp deschis, închiriat la suffolklife.co de către fermier. Sute de maşini au trecut pe acolo întreaga vară, transformând iarba în smocuri răzleţe de paie presate pe pământul uscat şi tare ca fierul. Azi vreo douăzeci şi unul de camioane erau parcate în capătul cel mai îndepărtat, printre ele fiind şi trei containere frigorifice şi două autocisterne cu combustibil. Peste şaptezeci de automobile, combiuri, furgonete şi jeepuri erau adunate în jurul camioanelor; în cele mai multe erau familii, cu copii şi părinţi care îşi dezmorţeau picioarele înainte de ultimul transport. Câmpurile de o parte şi de alta ofereau imagini similare.

Am oprit lângă un ofiţer care stătea chiar după intrare şi i-am arătat permisul nostru. S-a uitat la el şi a rânjit în vreme ce ne bifa de pe listă.

– Deci tu eşti doctorul?

– În persoană.

– Bun. Mai trebuie să ajungă vreo cinci maşini şi suntem gata. Eu sunt omul de legătură al convoiului, aşa că voi călători cu voi tot drumul până la noua casă. Orice problemă apare, vino şi spune-mi.

– Sigur.

– Vrei să verifici echipamentul medical pe care îl iei, să te asiguri că e totul acolo? Noii tăi vecini au verificat restul lucrurilor.

Am condus spre celelalte maşini şi am ieşit toţi. Câţiva bărbaţi erau în camioane verificând containerele şi paleţii care erau înăuntru. Având în vedere cât cheltuisem cu toţii, m-am bucurat să văd cât de minuţios verificau inventarul. Teoretic, echipamentele şi proviziile din camioane erau

suficiente ca să fim o comunitate independentă în următorul an.

– Nu durează mult, i-am spus lui Zoe. Trebuie să fim asiguraţi. În ţara noilor veniţi, cel care deţine tehnologia deţine controlul.

– Noi mergem să facem cunoştinţă cu lumea.

Pe unii i-am cunoscut şi eu în timp ce căutam cele două containere cu medicamente şi echipamente medicale. Păreau toţi oameni normali, cumsecade. Un pic prea înflăcăraţi şi prea bucuroşi să te cunoască, aşa cum bănuiesc că eram şi eu. Dar urma să petrecem o groază de timp împreună. Restul vieţii, dacă totul mergea bine.

Jumătate de oră mai târziu a ajuns şi ultimul din grup, eram mulţumiţi, tot ce cumpărasem prin newsuffolklife.co.uk era aici şi ofiţerii organizau convoiul pentru ultima bucată de drum.

– Unde-i gaura de vierme, a întrebat Steve plângăreţ când ne-am întors la maşină. Vreau să o văd.

– Mai sunt vreo trei kilometri, i-a răspuns Zoe. Doar atât mai avem.

Camioanele au fost primele care au părăsit locul de întâlnire şi au intrat pe drumul de tarmac ce duce spre gaura de vierme, cu noi ceilalţi urmându-i. Pe partea stângă era o bandă lată, pe care înainta un şir constant de oameni cu rucsacuri. Nu vedeam capătul rândului nici înainte, nici înapoi. Pe măsură ce se apropiau de gaura de vierme, se putea vedea pe feţele tuturor acelaşi zâmbet entuziast. Probabil că eu şi Zoe arătam la fel.

– Acolo! a strigat deodată Olivia.

Arăta spre copacii de cealaltă parte a şirului de oameni. Un moment, am fost confuz, parcă un soare răsărea printre trunchiurile copacilor. Apoi am depăşit crângul şi puteam vedea clar gaura de vierme.

Golul în timp şi spaţiu era de fapt o sferă de vreo 270 metri în diametru. Murray o deschisese în aşa fel încât ecuatorul să fie la nivelul solului, lăsând o emisferă care se înălţa în aer. Nu era nimic solid acolo, doar locul unde se termina o planetă şi începea alta. Treceai hotarul şi Noul Suffolk se întindea în faţa ta. Acesta era vestitul efect optic,

care îi făcea pe mulţi să se înfioare şi chiar să-şi întoarcă privirea. Cu cât te apropiai de prag peisajul extraterestru era vizibil chiar în faţa ta, în emisferă. Totuşi, se deschide în afară, întinzând în faţa ochilor tăi o adevărată panoramă. Nu exista nici un înăuntru.

Pe Noul Suffolk era dimineaţă devreme, soarele cu nuanţe cărămizii răsărea, trimiţând o strălucire roşiatică ce lumina peisajul englez.

Mai aveam doar vreo şapte sute de metri. Copiii erau înmărmuriţi, fermecaţi de gaura de vierme. Eu şi cu Zoe ne-am zâmbit fulgurant, triumfători.

Drumul se curba, aliniindu-se cu gaura de vierme, şi trecea printr-o porţiune uşor adâncită, care înlesnea trecerea. Poliţişti erau postaţi de o parte şi de alta, echipaţi pentru intervenţie. Se legănau înainte şi înapoi, încercând să ţină departe de drum o hoardă de protestatari. Se vedeau bannere şi pancarte fluturând. Strigătele şi scandările ajungeau la noi, peste sunetul convoiului. Tot felul de lucruri zburau prin aer pe deasupra poliţiştilor şi cădeau pe şosea. Cei cu rucsacuri alergau încovoiaţi, cu mâinile deasupra capului, încercând să se apere de atacul de deasupra.

Unele lucruri bufneau pe acoperişul BMW-ului. Copiii au scâncit. Am văzut o piatră alunecând într-o parte. Nu mai conta. Primul camion al convoiului ajunsese la gaura de vierme. L-am văzut trecând dincolo, bubuind în timp ce traversa zona bătătorită care tăia peisajul extraterestru, profilat pe lumina soarelui care răsărea. Eram atât de aproape. Apoi Olivia a început să strige:

- Tati, tati, opreşte!

87. Guvernului nu-i este permis să angajeze mai mult de un manager la un număr de doisprezece oameni în orice departament. Nici un departament guvernamental nu va cheltui pe administraţie mai mult de zece la sută din bugetul alocat.

88. Guvernul nu va oferi şomaj. Orice persoană care nu are o slujbă are dreptul la două hectare de pământ arabil

şi i se va da destulă sămânţă pentru a putea să trăiască din recoltă.

89. Nu se vor plăti taxe pentru moşteniri. Moartea nu este o acţiune supusă taxelor. Cetăţenii au dreptul să lase moştenire tot ce au agonisit oricui doresc.

JANNETTE

Ne-a luat ore întregi să ajungem de la gară la gaura de vierme. Mişcarea pentru responsabilizare publică trebuia să furnizeze autobuze. N-am văzut decât două şi dura o veşnicie să parcurgă traseul aproape blocat dintre gară şi locul unde avea loc protestul. Cât despre supraveghetorii mişcării, ei s-au luat la bătaie cu purtătorii de rucsacuri care se revărsau din gară, cereau informaţii şi voiau să ştie dacă pot folosi autobuzele noastre. Poliţia ţinea la distanţă cele două facţiuni cât putea de bine, dar parcarea era într-o continuă stare de semirevoltă.

Abbey a profitat de aşteptare ca să-şi facă plinul la o dugheană. Când am ajuns în autobuz era complet beată, şi nu era o beţivană tăcută.

În timp ce ne târâm pe pasajul de pe şosea se putea vedea şirul compact de autovehicule nemişcate, coagulat pe străzile de dedesubt. Erau sute, şi toate îşi aşteptau rândul să iasă de pe şosea. Fiecare plin de oameni care voiau să treacă prin gaura de vierme. *Atât de mulţi?* Auzisem că era aşa în fiecare zi.

Autobuzul a ajuns în sfârşit la locul protestului. În timp ce coboram, un imens avion 747 a zburat la joasă altitudine deasupra capetelor noastre spre aeroportul de la Stanstead, aflat la câţiva kilometri mai la nord. A trebuit să îmi acopăr urechile, sunetul motoarelor era prea puternic. N-am recunoscut logoul companiei aeriene, dar în mod sigur aducea încă o gloată de refugiaţi din străinătate care voiau să se alăture exodului.

L-am urmărit pe cer, şi chiar în faţa mea era gaura de vierme. Arăta ca un fel de bulă galben-aurie aşezată pe orizont. M-am holbat la lumina rozalie care emana de acolo.

– Nu mi-am dat seama că era aşa de mare, am mormăit.

Apropierea de imensitatea aia mă intimida. În sfârşit înţelegeam cum de au dispărut aşa mulţi oameni, înghiţiţi de promisiunile stupide ale lui Murray.

– Haide într-acolo, a bolborosit Abbey şi a luat-o la pas prin grămada de protestatari din faţa noastră.

Mi-am adus minte de ce nu mai mergeam la proteste. Toată acea fantezie că se formează legături cu ceilalţi, împărtăşirea unui scop comun cu cei cu care călătoreai, cântatul, camaraderia, dispreţul comun. Totul era o vrăjeală.

În primul rând nu doar cei de la Mişcarea pentru responsabilizare veniseră să se facă auziţi. Mai erau şi o grămadă de tovarăşi care nu aparţineau nici unei organizaţii şi căutau doar să facă scandal. Mare scandal. M-am trezit aruncată de ici colo, ca o minge ieftină. Toată lumea voia să puncteze, împingându-se în mine. Strigătele neîncetate erau asurzitoare. Am fost lovită de pancarte de mai multe ori, când cei care le cărau se odihneau lăsându-le jos.

Apoi ne-am apropiat mult prea tare de frontul de poliţişti şi o doză de bere m-a lovit în umăr. Am tresărit din cauza şocului. Din fericire era goală. Dar deasupra am văzut sticle zburând, ceea ce mi-a dat mari emoţii.

– Lasă-mă să trec, găozarule! a tunat Abbey.

Cel mai apropiat ofiţer de poliţie i-a aruncat o privire confuză, în momentul următor lovea în scutul lui cu furie.

– Am dreptul să trec, nu mă poţi opri, javră fascistă, asta încă e o ţară liberă, de ce nu te duci să i-o tragi şefului tău, dă-mi drumul.

În tot acest timp s-a împins în scutul lui. Eu eram presată în spatele ei. Mărinimoşi, tovarăşii din spatele meu depuneau un efort considerabil să-şi adauge forţa împingerii. Am strigat de durere că mă striveau, dar nu a auzit nimeni sau nu i-a păsat.

Ceva trebuia să cedeze. A fost lanţul poliţiei. Dintr-odată m-am trezit împleticindu-mă în faţă şi aterizând peste Abbey, care căzuse peste poliţist. Urale răguşite au răsunat din spatele meu. Se auzeau o grămadă de fluiere. Am auzit câini lătrând şi am început să mă smiorcăi înfricoşată. Uram câinii... eram terifiată la vederea lor. Poliţişti se mişcau cu repeziciune să astupe gaura. Oameni se luaseră la trântă şi de o parte, şi de alta. Protestatarilor le erau puse cătuşe şi erau târâţi de acolo. Am auzit haine rupându-se şi am văzut sânge.

Cineva m-a smucit de gulerul bluzei, trăgându-mă în picioare. Plângeam şi tremuram. Genunchiul îmi ardea şi de abia puteam să mă las pe el.

O cască de poliţist mi-a apărut în faţă.

– Ţi-e bine? a întrebat o voce înfundată din spatele vizorului aburit.

N-am putut decât să mă văicăresc. A fost patetic, dar eram atât de nefericită şi cuprinsă de panică, încât nu-mi mai păsa.

– Stai aici! Aşteaptă!

Am fost împinsă pe una dintre bariere. La trei metri sub mine, cei cu rucsacuri fugeau înainte, înnebuniţi de frică. Autovehiculele care se îndreptau spre gaura de vierme fâşâiau pe lângă, şoferii hotărâţi ţineau tare de volan.

Am văzut un BMW imens, cu o remorcă pentru cai. Şoferul se holba la ceva. Recunoaşterea vizuală a fost instantanee.

– Ia-ţi mâinile alea împuţite de pe mine, nerodule, ăsta e atac la persoană, ştii că o să te târăsc prin tribunale, desfă mama dracului cătuşele, sunt prea strânse, mă torturezi intenţionat, ajutor, ajutor, urla Abbey în spatele meu.

– E Colin, am şoptit. Abbey, ăla e Colin! Vocea mea devenea stridentă.

– Ce?

– Colin! gesticulam frenetic.

Olivia stătea pe bancheta din spate, cu faţa lipită de geam, uitându-se la toţi bezmeticii ăia.

– Îi ia cu el. Doamne Dumnezeule, îi duce dincolo de gaura de vierme.

Abbey l-a împins eroic pe poliţistul care o aresta.

– Prinde-i! a urlat la mine. Mişcă-te!

Trei poliţişti au sărit pe ea. Umărul ei s-a izbit de mine. M-am rostogolit în jos pe barieră, dând sălbatic din braţe să mă echilibrez. Genunchiul mă durea îngrozitor. M-am prăbuşit peste cineva cu rucsac şi apoi pe tarmac, la doar câţiva centimetri de o furgoneta care m-a ocolit cu o mişcare violentă.

– Ia-i! zbiera Abbey. Ia-i înapoi! Sunt ai tăi! E dreptul tău!

Toate autovehiculele frânau. Am ridicat ochii. Lumea se îngrămădise în spatele maşinii lui Colin, care se oprise. Geamul şoferului a coborât lin, iar el şi-a scos capul. Ne-am uitat lung unul la altul. Un întreg potop de emoţii i s-au perindat pe chip. Mai ales furie, dar am văzut şi regret.

– Haide odată, a spus cu o voce plină de îngrijorare.

Portiera din spate s-a deschis.

M-am uitat la uşa deschisă. M-am ridicat în picioare. M-am uitat înapoi, în susul barierei, la figura fioroasă a lui Abbey, înapoi la maşină. Gaura de vierme aştepta de partea cealaltă a maşinii. Maşinile claxonau exasperate, oamenii îmi zbierau să mă mişc.

Am luat-o spre BMW-ul cu uşa deschisă. Ştiam că era o decizie morală greşită. Cel puţin eu aşa o consideram. Dar ce altceva puteam să fac?

PAUL DI FILIPPO

Cuprins

SISIF ŞI STRĂINUL

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU MANIU

Deşi a publicat romane, incluzând două în colaborare cu Michael Bishop, PAUL DI FILIPPO dă semne că ar fi unul dintre acei autori foarte rari, asemeni lui Harlan Ellison şi Ray Bradbury, care şi-au făcut un nume mai ales în proza scurtă. Povestirile lui au apărut aproape peste tot în anii

optzeci şi nouăzeci, şi continuă în noul mileniu: Interzone, SCI FICTION, The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Science Fiction Age, Realms of Fantasy, The Twilight Zone Magazine, New Worlds, Amazing, Fantastic, Asimov's Science Fiction şi în multe alte reviste mai mici şi antologii. Volume de proză scurtă: The Steampunk Trilogy, Ribofunk, Calling All Brains!, Fractal Paisleys şi Strange Trades. Mai trebuie menţionate romanele Ciphers, Lost Pages, Joe's Liver, A Mouthful of Tongues: Her Totipotent Tropicanalia şi Fuzzy Dice. Cele mai recente sunt Creature from the Black Lagoon: Time's Black Lagoon şi Plumage From Pegasus. Povestirile lui au apărut în Antologiile Dozois 19 şi 21. Di Filippo este, de asemenea, un bine cunoscut critic şi are o rubrică în două reviste de prestigiu, iar scrierile sale critice apar atât în Asimov's Science Fiction, cât şi în The Magazine of Fantasy & Science Fiction - o onoare unică. Mai mult chiar, scrie recenzii şi alte articole critice în Science Fiction Weekly, Locus Online, Tangent Online etc.

În cele ce urmează ne trimite într-un timp bizar, pentru a asista la o versiune extrem de interesantă (deşi puţin posibilă) despre cum ar fi putut fi viaţa unui mare autor într-un univers întru câtva diferit...

Albert Camus era sătul. Sătul de slujbă. Sătul de viaţă. Sătul de neţărmuritul imperiu în slujba căruia se punea zi de zi, oricât de mică ar fi fost problema.

Cu toate astea, simţea că nu avea altă cale decât să meargă înainte, urnind pe veci, asemenea lui Sisif, bolovanul pe povârnişul muntelui. Viitorul său era prestabilit, fără posibilitatea de a renunţa sau de a începe o nouă viaţă.

Stătea în biroul său, în Palatul Imperial din Alger, cu capul sprijinit în mâini. De treizeci şi şase de ore nu pusese geană pe geană, trudind la pregătirile pentru festivităţile bianiversare ce aveau să vie. Era 1954, însemnând jumătate de veac de la glorioasa descoperire a razelor N şi patruzeci de ani de la naşterea Imperiului Francez, ieşit din carapacea sufocantă a celei de-a Treia Republici. Pe tot

cuprinsul Imperiului, de la insulele adumbrite de palmieri ale Caraibelor, până-n înverzitele ţărmuri ale Americii de Sud, de la junglele fierbântate ale Indochinei, până în seninele lagune ale Polineziei, străbătând roşieticele savane şi câmpii ale Africii, până în singuraticele insule din Oceanul Indian, oriunde flutura mândrul drapel francez, în colonii sau protectorate, se desfăşurau pregătiri similare.

Imagini uriaşe înfăţişând chipul neînduplecat al împăratului şi strălucitului inventator Rene Blondlot, pleşuv şi cu barbişon, trebuiau înălţate pretutindeni, sub fâşii nesfârşite de pânză tricoloră. Faţadele clădirilor publice necesitau o curăţire cu raze N, folosite la capacitate minimă. Sălile de bal trebuiau decorate, furnizorii de alimente consultaţi, itinerarul paradelor însemnat pe hartă, autorizaţiile vânzătorilor ambulanţi ştampilate, invitaţiile trimise. Arabii nevoiaşi trebuiau strânşi pe vapor şi expediaţi în provincii. Îngustele străzi în trepte din Casbah trebuiau închise pentru a preveni orice demonstraţie, fie ea cât de mică, împotriva francezilor şi a festivităţilor. (Era preferabil să pleci urechea la plângerile negustorilor, a căror activitate fusese zăgăzuită din pricina acestor măsuri, decât să dai socoteală reporterilor insolenţi privind cadavrele demonstranţilor, făcute praf de tunurile cu raze N ale poliţiştilor.) Şi, poate cel mai important, măsurile de securitate pentru vizita împăratului trebuiau verificate şi reverificate.

Desigur, superiorul lui Camus, generalul-guvernator Merseault, nu era deloc de ajutor. Broscoiul acela gras şi încrezut se pricepea de minune la a ţine discursuri scrise de alţii pentru el sau la a strânge mâinile oamenilor de afaceri înainte de a-şi strecura şperţul în buzunar. Dar când venea vorba de a duce la capăt ceva folositor, neşcolitul Merseault (un om cu rude sus-puse în Franţa) se bizuia în totalitate pe sluga sa, Camus, instruit în relaţii externe la prestigioasa Ecole Naţionale D'Administration.

Îşi înălţă capul din podul palmelor şi un zâmbet amar încolţi pe chipul său arătos şi noduros deopotrivă, sub o claie deasă de păr uleios şi negru, brăzdat cu însemnele poverilor. *Ah, mamă, tată,* gândi el, *de-aţi fi aici să-l vedeţi*

pe micul vostru băieţel, pentru care v-aţi luat de la gură şi aţi pus bănuţ cu bănuţ ca el să primească cea mai bună educaţie din patria străveche. La numai patruzeci şi unu de ani se vede puterea din spatele unui tron pipernicit, şi cu toate astea e în culmea nefericirii.

Dar părinţii lui nu puteau să fie martori azi la nefericirea sa. Pieriseră amândoi în Alger, în timpul răscoalelor împotriva negrilor din 1935, pe când imperiul abia intrase în cel de-al treilea veac, iar Camus însuşi se afla în siguranţa Parisului. Muriseră atâţia oameni în acel holocaust, arabi şi europeni deopotrivă, înainte ca ostaşii imperiali să restabilească ordinea cu armele lor temute şi vehiculele blindate, toate având la bază razele N. De la acea demonstraţie de forţă, în Algeria, precum şi în restul provinciilor imperiului, au domnit pacea şi armonia, cu preţul mai multor masacre educative.

Surâsul sarcastic îi pieri, gândind la sângeroasele începuturi ale noului ev de pace şi prosperitate peste care guverna Parisul. Se întinse după pachetul de ţigări de lângă scrumiera ce dădea pe-afară, scoase una şi o aprinse. Fumatul era un obicei dezgustător, dar necesar, şi în orice caz scuzabil într-o epocă în care cancerul la plămâni putea fi vindecat cu raze N medicale, raze care-i vindecaseră cu aceeaşi uşurinţă tuberculoza din copilărie. Fireşte, dacă pacientul făcea parte din elită. Trase din ţigară şi se lăsă pe spătar, îngăduindu-şi câteva minute de binecuvântată lenevie. Două muşte bâzâiau în preajma tavanului înalt al biroului său mic, neîmpodobit, auster. Razele orbitoare ale soarelui de vară algerian săgetau lumină cerească, oglindite din mult iubita Mediterană, veche de când lumea, şi împrăştiate în fâşii topite prin lemnul storurilor veneţiene, prefăcând biroul într-o cuşcă de strălucire amestecată cu umbră. Cu toate astea, înăuntru era răcoare, mulţumită instalaţiilor de aer condiţionat cu energie N.

Mintea lui Camus pribegea prin locuri nerostite, când ecranul televizorului interbirouri bâzâi, apoi înfăţişă figura lucrată în raze N a asistentei, Simone Hie, o femeie severă, cam de vârsta lui.

– M'sieur Camus, ambasadorul american doreşte să vă vadă.

Camus se îndreptă şi stinse ţigara.

– Roagă-l să intre.

Când uşa se deschise, Camus era deja în picioare şi ocolea masa pentru a-l întâmpina pe diplomat.

– Domnule ambasador Rhinebeck, rosti Camus în engleza sa cu accent grav, în timp ce strângea mâna ambasadorului, mă bucur să vă văd. Trag nădejde că reprezentanţa voastră a primit toate invitaţiile pentru diversele festivităţi. Înţelegeţi, fără aceste invitaţii, accesul nu va fi permis la evenimente. O măsură de securitate...

Rhinebeck, un om cu părul argintiu şi falca proeminentă, îl întrerupse într-o manieră grosolană. Nu era pentru prima oară când Camus era deopotrivă impresionat şi îngrozit de mojicia tipică a americanului.

– Da, da, toată hârţogăraia a fost înmânată asistenţilor mei. O chestiune mai importantă mă aduce aici. Trebuie numaidecât să mă prezint în faţa generalului-guvernator pentru a înainta un protest oficial.

Una dintre nenumăratele însărcinări ale lui Camus era să împiedice ca astfel de cereri enervante să ajungă la obtuzul Merseault.

– Un protest oficial? În ce chestiune? Cu siguranţă un asemenea gest grav nu e necesar între două naţiuni aflate în amiciţie, aşa cum este cazul Statelor Unite şi al Imperiului. Sunt convins că vă pot fi de ajutor în rezolvarea oricărei probleme neînsemnate.

Ochii albaştri ai ambasadorului sclipiră ca oţelul din spatele tenului său înnegrit de soare. În ciuda aerului condiţionat, Camus începu să transpire. Cele două muşte care se învârtiseră mai devreme în înaltul tavanului bâzâiau acum enervant la înălţimea capului său. Dori să le îndepărteze cu mâna, dar se abţinu, pentru a nu se face de râs.

– Nu e o problemă neînsemnată, spuse Rhinebeck. Ostaşii imperiali au reţinut un grup de turişti americani nevinovaţi la graniţa de sud cu Nigerul. Refuză să le dea drumul până nu vor fi supuşi unui interogatoriu din partea

serviciilor voastre secrete. Se zvoneşte chiar că s-ar putea să-i trimită la Paris. Aceste fapte nesocotesc toate tratatele, protocoalele şi standardele internaţionale. Trebuie să-i vorbesc lui Merseault numai decât, pentru a cere eliberarea lor.

Camus chibzui la vorbele ambasadorului. La graniţa cu Nigerul se găsea o instalaţie militară de proporţii, unde aveau loc cercetări cu raze N considerate prea primejdioase pentru a fi întreprinse în patria natală. Să fi fost aceşti „nevinovaţi turişti americani" spioni, căutând să fure ultimele descoperiri în tehnologia care-i conferise Franţei o supremaţie mondială de netăgăduit? Foarte posibil. Dacă aşa stăteau lucrurile, Merseault, în stilul său caracteristic, amatoricesc şi credul, ar fi putut să cedeze cererilor lui Rhinebeck şi să-i pardoneze pe americani, în dauna intereselor Imperiului. Camus nu putea să permită un asemenea lucru. Mai bine să lase afacerea asta în mâna omniprezentei Direction Generale de la Securite Exterieure.

Era sătul de Imperiu, nu încăpea îndoială. Dar la urma urmei, era cel mai bun loc pe care-l ştia. Calea pe care trebuia s-o urmeze deveni limpede şi orice urmă de şovăială se risipi.

Sosise timpul să mai urnească o dată bolovanul la deal.

– Domnule ambasador, cu regret, dar nu pot înainta cererea dumneavoastră pentru o întrevedere cu generalul-guvernator. În ciuda acestui fapt, vă asigur că voi supraveghea personal situaţia şi vă voi aduce la cunoştinţă soarta compatrioţilor dumneavoastră.

Tot avântul lui Rhinebeck se risipi în faţa refuzului hotărât al francezului. Dintr-odată părea îmbătrânit.

– Alte ziduri, să-nţeleg. Mă aşteptam la mai mult din partea ta, Albert, cu gândul la prietenia noastră. Dar la urma urmei trebuia să mă aştept la un asemenea răspuns de la cineva aflat în poziţia ta. Îţi dai seama că America are ghearele tocite, când vine vorba de Imperiu. N-avem ce să oferim la schimb, avem mâinile legate, nu putem să facem ameninţări pentru a determina Imperiul să îmbrăţişeze punctul nostru de vedere.

– Ei, haide acuma, Henry, nu vorbi aşa. Desigur exagerezi...

– Aşa să fie? Oi fi ştiind tu ceva ce eu n-am aflat, legat de puterea noastră peste graniţe. Avanposturi franţuzeşti cu duiumul, de jur împrejurul ţării noastre, mărginind puterea noastră de acţiune, punând stavilă dezvoltării noastre fireşti. Quebec, Cuba, Mexico, insulele Sandwich, toate sub cârmuire franţuzească, mustind de armament cu raze N. Deficitul comercial cu Franţa şi teritoriile aflate sub stăpânirea ei devine tot mai apăsător, de la an la an. Aliaţii noştri împărtăşesc aceeaşi soartă perdantă. Spania, Germania, chiar şi fostul măreţ Regat Unit, cu toţii s-au dovedit neputincioşi în faţa cuceririlor franceze. Imperiul vostru nu cunoaşte precedent în istoria umanităţii. Să-i spunem o superputere. Nu, mai degrabă o *hiperputere.* Nu mai există naţiune care să ofere o contrapondere acţiunilor voastre. Faceţi aşa cum vă taie capul, în orice situaţie, fără a vă păsa de restul lumii. Cu toate astea, oricât de frustrantă e situaţia, putem ţine piept unei competiţii oneste în chestiuni internaţionale. Dar dominarea voastră culturală din propria ogradă ne face zile fripte. Tinerii noştri imită moda franţuzească, se uită la filme franţuzeşti, citesc cărţi în franceză. Artele tradiţionale mor încet. Suntem colonizaţi mental de Imperiul vostru. Aceasta e cea mai perfidă ameninţare dintre toate.

Camus era pe punctul de a tăgădui analiza la sânge a ambasadorului, dar realiză că tot ce spusese Rhinebeck era adevărat. Renunţă la ipocrizie şi rosti:

– Îmi pare rău, Henry, lumea e aşa cum e. Trebuie să scoatem cât mai mult din realitatea cu care am fost puşi în faţă.

– Uşor de zis de la înălţimea aia, rosti ambasadorul.

Se întoarse brusc şi părăsi încăperea.

Neliniştea coborî în sufletul lui Camus. Trebuia să plece de la birou. Aruncă o privire la ceas şi văzu că era trecut de unu după-amiaza. Avea să prânzească la restaurantul lui Celeste. Aprinse televizorul.

– Părăsesc biroul o oră.

– Am înţeles, M'sieur.

Arşiţa zilei de cuptor şi puternicele raze solare îl păliră violent, dar cu o oarecare familiaritate. Născut şi crescut pe aceste meleaguri, Camus avea clima nord-africană înrădăcinată în suflet. În anii petrecuţi la Paris se simţise înstrăinat, însingurat, chinuit în egală măsură de anotimpurile nefireşti ale oraşului, precum şi de trufia localnicilor în faţa unui colonist abia sosit. Răsuflase uşurat după absolvire şi fusese mutat în interes de serviciu, spre surprinderea sa, chiar pe pământul natal, pe care nu-l mai părăsise niciodată de-atunci. Dragostea nutrită pentru Alger, o aşezare deschisă cerului precum o gură sau o rană, rămasă ascunsă celorlalţi, fusese stimulul care-l ajutase să treacă peste angoasele şi anomiile sale.

Păşind uşor de-a lungul lăbărţatului bulevard Rue d'Isly, străjuit de maiestuoasele clădiri în stil european, de aproape un veac vechime, Camus simţi cum creşte inima-n el. De-ar avea timp să înoate puţin, marea lui plăcere, viaţa ar prinde un gust mai dulce. Dar nu-şi îngăduia astfel de momente, cel puţin pe perioada vizitei împăratului. Mărginit de-o parte şi de alta de smochini, bulevardul era străbătut pe mijloc de şine de tramvai, într-un punct, şinele se îndepărtau, pentru a face loc soclului pe care era aşezată statuia profesorului Blondlot, ridicând cu emfază primul generator rudimentar de raze N.

Camus privea cu drag la picioarele femeilor ce treceau pe lângă el, la marea pe care-o zărea la fiecare intersecţie. Cumpără un pahar de limonada cu gheaţă aromată cu petale de portocal de la un vânzător arab (cu autorizaţia bine pusă la vedere). În timp ce se delecta cu băutura răcoritoare, atenţia îi fu atrasă de un şantier unde se adunaseră şi alţi curioşi. Din spatele gardului răzbăteau scânteieri însoţite de trosnete. O maşinărie cu raze N despica pământul pentru a face loc primei linii de metrou în Alger, de la Ain Allah spre centrul oraşului, şi mai departe, până la Ain Naadja. Dincolo de sticla fumurie a unei deschizături, ochii lui Camus poposiră câteva clipe asupra priveliştii, apoi bărbatul o luă din loc. Spera că metroul nu va însemna capacul de sicriu pentru tramvaiul care-i

umplea sufletul de nostalgie, şi-şi puse în gând să aloce nişte subvenţii vechiului sistem de transport.

În cele din urmă ajunse la restaurant.

În uşă, la locul său obişnuit, stătea Celeste, cu şorţul revărsat peste burdihan şi o proeminentă mustaţă sură. Camus fu condus înăuntru şi se aşeză la masa lui obişnuită. Comandă o porţie de peşte, cuşcuş şi îşi răcori aşteptarea cu un pahar de vin alb. Sosi şi prânzul, pe care-l consumă cu plăcere, pierdut în meditaţii. Gândurile sale erau un caleidoscop difuz de probleme recente, vizita lui Rhinebeck numărându-se printre ele. În cele din urmă, mânată de un al doilea pahar de vin, mintea îl purtă la părinţii săi răposaţi. Îşi amintea mai cu seamă anecdotele tatălui său, din vremea când asistase la naşterea Imperiului.

Era anul 1914 şi Marele Război răvăşea Europa. Tatăl său era ostaş în armata franceză. Departe de casa lui tropicală, Lucien Camus şi tovarăşii săi erau rânduiţi de-a lungul Marnei, în ajunul unei bătălii de proporţii cu nemţii, simţind cum moartea le dă târcoale, când s-a întâmplat miracolul care i-a scăpat de la pieire. Din spatele linilor şi-au făcut apariţia arme bizare, fixate pe căruţe modificate, trase de cai, puşti cu ţevi închise, sisteme ciudate de baterii, prisme şi reflectoare focale. Dispuse în semicerc împotriva inamicului, aceste arme nefireşti comandate de însuşi mareşalul Joffre au slobozit raze violete de o imensă putere distructivă, săgeţi şuierătoare ce mistuiau totul în calea lor. Trupele germane au fost rase de pe faţa pământului, fără ca francezii să piardă măcar un soldat.

După această primă folosire a noilor arme, Marele Război - sau, aşa cum i-au spus oamenii pe urmă cu ironie, Zadarnicul Mare Război - a mai ţinut câteva luni. Nenumărate arme futuristice au fost desfăşurate pe toate fronturile, zdrobind pe oricine se ridica împotriva francezilor. Tratatul de la Versailles a fost semnat în acelaşi an şi trupele Antantei au ocupat Germania, contingentul francez fiind cel mai numeros, în ciuda protestelor din partea aliatelor Anglia şi Rusia. (Cu patru ani în urmă, Camus urmărise cu mare interes rezultatele primelor alegeri postbelice îngăduite germanilor. Poate că acum

supraveghetorii civili trimişi de Franţa în teritoriul cucerit puteau fi delegaţi în alte zone vitale ale Imperiului.) Trecerea de la Republică la Imperiu s-a făcut la scurt timp după aceea, cu ascensiunea la tron a împăratului, vlăstarul nătâng şi maleabil al unei obârşii străvechi.

Fireşte, toţi se întrebau la acea dată, laolaltă cu Lucien şi tovarăşii lui, de unde proveneau armele misterioase. Peste puţin timp, publicul s-a putut delecta cu întreaga poveste glorioasă.

Cu zece ani înainte de bătălia de pe Marna, profesorul Rene Blondlot preda fizica la Universitatea din Nancy şi era atras de nou descoperitul fenomen ce purta numele de raze X. Încercând să polarizeze aceste raze invizibile, Blondlot a construit diverse aparate ce păreau să producă o rază puţin diferită, căreia imediat i-a fost dat numele de rază N, în cinstea oraşului natal al profesorului, Nancy. Inima generatorului de raze N era alcătuită din prisme şi lentile.

În America, un fizician pe nume Robert Wood a încercat să reproducă experimentul lui Blondlot, nereuşind însă să obţină rezultate similare. A plecat apoi la Nancy, unde l-a acuzat fără temei pe Blondlot de înşelătorie. Înarmat cu această judecată falsă şi încercând să-l dea în vileag pe francez, Wood a făcut o modificare în timpul unei demonstraţii-cheie, înlocuind fără să vadă nimeni prisma de cuarţ rubiniu a lui Blondlot cu una făcută de el. Când, aşa cum se aştepta Wood, profesorul francez va continua să susţină rezultate pe care doar el le vedea, lumea avea să afle că o piesă-cheie a aparatului era în neconcordanţă cu schemele originale.

În mod ironic şi meritat, şuvoiul nimicitor de energie violetă ce a ieşit din proiectorul modificat l-a ars de viu pe Wood, laolaltă cu jumătate din laboratorul lui Blondlot.

Acceptând această neprevăzută modificare, Blondlot, prăjit puţin, dar nevătămat, a izbutit să-şi dezvolte descoperirea iniţială. În următorii ani, a descoperit zeci de tipuri diferite ale razelor N, găsindu-le la fiecare câte o aplicaţie practică, de la distructiv la priincios. În cele din urmă, experimentele sale au intrat în atenţia guvernului francez. La izbucnirea războiul, în iunie 1914, armata

franceză construia deja de ceva vreme în secret arme cu raze N. Sub apăsarea conflagraţiei, primele tunuri au fost rapid terminate şi până în septembrie erau deja la Marna.

După patruzeci de ani, tehnologia razelor N, mult dezvoltată şi aflată în dotarea forţelor navale, terestre şi aeriene ale Imperiului, era în continuare monopolul Franţei, pilonul de rezistenţă al unui imperiu aflat mereu în expansiune, râvnită de toate celelalte naţiuni care spionau de zor în încercarea de a fura secretul. Până acum, spionajul nu dăduse roade, mulţumită DGSE. Ţarina Rusiei, cadrele marxiste britanice, împăratul Chinei, paşii otomani sau preşedintele american, cu toţii încercaseră să obţină miezul tehnologiei, pentru a-l folosi după mintea lor, însă fără succes.

Până şi copiii francezi ştiau, deşi nu mulţi dintre ei se puteau lăuda, asemenea lui Camus, că părinţii lor fuseseră prezenţi când aparatele ce aveau să schimbe lumea au fost pentru prima oară înfăţişate publicului.

Celeste îi întrerupse şirul gândurilor. Rotofeiul stăpân al restaurantului tuşi politicos, apoi întinse o bucată de hârtie oaspetelui său.

– Un domn a lăsat biletul ăsta pentru dumneavoastră mai de-vreme, M'sieur. Vă rog să mă scuzaţi că era cât pe-aci să uit de el.

Camus luă bileţelul împăturit şi-l deschise. Pe hârtie sta scris următorul mesaj.

Dragă Sisif,

Vino deseară la sala de dans de pe plaja Padovani. Am o propunere care-ţi va schimba viaţa şi, probabil, lumea.

Camus rămase ca lovit de trăsnet. Cum se putea ca cineva să-i cunoască pseudonimul zeflemitor, doar de el ştiut? Ce propunere de neînchipuit ar putea să-l implice în evenimente cu impact mondial? îl chemă înapoi pe Celeste.

– Descrie-mi-l pe individul ăsta.

Proprietarul restaurantului îşi mângâie mustaţa.

– Un tip ciudat. Fără pic de păr pe cap, foarte subţirel, cu lentile fumurii ce-i tăinuiau ochii. Mai curioase însă îi

erau veşmintele. Dacă-o să-l vezi în aceleaşi straie, n-ai cum să nu-l recunoşti. Purta un costum bizar ca de acrobat, dintr-un material lucios care-i acoperea până şi picioarele, ieşit la iveală prin găurile unei robe ponosite, de parcă ar fi fost izgonit din suk. Am crezut la-nceput că e de la circ. Apoi m-am gândit mai bine şi cred că nu avem nici un circ prin oraş.

Camus chibzui la cele auzite. Nu ştia pe nimeni cu asemenea înfăţişare.

Îi mulţumi lui Celeste, vârî bileţelul în buzunar, achită nota şi se întoarse la birou.

Restul după-amiezii se scurse într-o ceaţă încremenită. Îşi însoţi munca mecanică la şuvoiul necontenit de hârţogăraie cu multe ceşti de cafea. Dar toată cofeina nu reuşi să-i alunge înmărmurirea care-i învăluia cugetul, provocată de acel bileţel. Merseault îl apelă odată la televizor. Dorea să se asigure că omologul său din Congoul Francez va aduce toate femeile pe care promisese să le dăruiască în timpul festivităţilor. Merseault avea o slăbiciune pentru nubiene. Camus îl asigură că avea să verifice.

La ora opt îşi luă rămas-bun de la secretara sa la fel de muncitoare, şi părăsi palatul. Luă tramvaiul două staţii şi ajunse la plaja Padovani.

Vestita sală de dans se afla într-o clădire uriaşă de lemn, înălţată în mijlocul unei pădurici de tamariscă. Sub marchizele proeminente, briza lovea uşor faţada orientată spre mare. La căderea nopţii, globuri mari de sticlă împânzeau locul cu lumina violetă a razelor N. (Modificate adecvat, razele N puteau fi conduse prin cabluri de cupru, aidoma curentului electric.) Bărbaţi, femei şi cupluri din toate păturile sociale intrau de-a valma în sală, bucuroşi şi lipsiţi de griji. Dinăuntru se scurgeau acordurile unei muzici ţigăneşti, acum la modă în Franţa. Camus nu înţelegea de ce bizarul „jaz” pe care-l auzise în holul ambasadei americane nu se bucura de apreciere în afara Statelor Unite, dar tirada lui Rhinebeck despre fluxul unidirecţional de cultură ce radia din Franţa îi oferi răspunsul.

Intră şi comandă un pastis şi un platou cu măsline şi năut. Se întrebă în timp ce mânca fără tragere de inimă cum avea să-l întâlnească pe autorul bileţelului. Dacă străinul îşi păstra vestimentaţia descrisă mai devreme, total nepotrivită pentru locul acela, ar fi atras numaidecât atenţia tuturor. Dar Camus avea o bănuială că întâlnirea va fi mai tainică.

Timp de o oră, se mulţumi să-i privească pe dansatori. Siluetele lor se învârteau nebuneşte în jurul său, ca decupajele lipite pe discul unui fonograf. Până şi cea mai simplă femeie, purtată de braţele bărbatului ei îi trezea dureri aprinse. Romantismul nu avea loc în viaţa lui. Nevoile îi erau satisfăcute de o prostituată fără nume din districtul Marinei sau de scurtele aventuri cu vreo colegă de serviciu.

Era la capătul răbdărilor. Dădu pe gât cel de-al treilea pastis şi ieşi pe o punte înaltă, de unde se zărea întretăierea cerului cu marea, asemenea unei scoici deschise.

Întocmai cum îl descrisese Celeste, străinul îl aştepta pe o bancă, într-un colţ slab luminat, destinat de regulă îndrăgostiţilor.

Glasul străinului era deopotrivă languros şi electrizant. Ochii adumbriţi nu-i trădau starea sufletească, dar cutele din jurul buzelor sugerau un vag amuzament.

– Ah, Albert, prietene, începusem să mă-ntreb când te vei plictisi de banalitatea dinăuntru şi vei veni la mine.

Camus se apropie de străin, dar rămase în picioare.

– Cum de mă cunoşti?

– Ţi s-a dus vorba prin părţile de unde vin eu, Albert. Eşti o vestită personalitate internaţională.

– Nu mă lua în răspăr, M'sieur. Sunt un simplu slujitor al poporului, nicidecum un actor sau vreo vedetă fotbalistică.

– Am vorbit eu de asemenea lucruri? Nu cred. Alte talente te-au făcut faimos.

Camus hotărî să schimbe subiectul.

– Mai precis de unde eşti?

– Un loc în acelaşi timp foarte apropiat şi foarte îndepărtat.

Cu nerăbdarea crescândă, Camus rosti:

– Dacă nu doreşti să-mi răspunzi firesc, te rog, păstrează-ţi măcar paradoxurile astea absurde pentru tine. Am venit aici cu promisiunea unui plan care va schimba lumea. Mărturisesc că am nevoie de un leac pentru impasul agonizant în care mă aflu. Prin urmare, dă glas gândurilor tale şi eu voi lua aminte la ce spui.

– Cât de direct! Nu minţeau cei care spuneau că intri iute în miezul problemei. Prea bine, prietene, iată ce am de zis. De vei coborî pe plajă şi vei merge o jumătate de kilometru înspre miazănoapte, vei întâlni un om care doarme pe nisip. Pare a fi un arab de rând, dar în adevăr e un asasin profesionist din Spania, care a bătut drum lung în mare taină de la Algeciras prin Maroc şi până aici. A venit să-l asasineze pe împărat, pe durata vizitei sale. Iar sorţii izbânzii trag în favoarea lui, căci e un bun meseriaş şi se bucură de sprijinul câtorva simpatizanţi din cercurile cele mai înalte ale Imperiului.

Camus simţi cum o lamă ascuţită îi străpunge fruntea.

– Să presupunem că ce zici e adevărat, ce-ai vrea să fac? Să dau de veste autorităţilor? De ce nu te duci să le spui chiar tu?

Străinul îşi undui mâna într-un gest de dispreţ subtil.

– Oh, dar asta ar fi aşa de neinteresant. Ba chiar plictisitor. Vezi tu, sunt un cunoscător al alegerii, norocului şi caracterului. Permit anumitor confraţi de-ai mei pe care îi consider vrednici să preschimbe lumea prin comportamentul lor existenţial. Tu eşti un astfel de om, într-un moment şi un loc-cheie. Ar trebui să te consideri privilegiat.

Camus încercă să-şi păstreze cumpătul şi judecata limpede. Dar cuvintele care-i ieşiră din gură nu erau mai prejos de nebunie.

– Eşti din viitor.

Străinul râse cu poftă.

– O încercare bună, dar nu e cazul. Să spunem că trăiesc în acelaşi arondisment de mulţi vers ca tine.

Camus chibzui o bucată de vreme la acest răspuns, încercând din răsputeri să-şi reorganizeze propria concepţie despre cosmos. În cele din urmă, întrebă:

– Acest multivers e stăpânit...?

– De nimeni. Ne tratează cu aceeaşi indiferenţă binevoitoare pe toţi. Prin urmare acţiunile noastre capătă o greutate mai mare şi sunt mai savuroase, nu?

Camus încuviinţă în tăcere.

– De-abia acum realizez că am simţit asta toată viaţa.

– Bineînţeles.

– Poţi să arunci o privire fugară asupra diferitelor urmări ale acţiunilor mele? Va îmbunătăţi o decizie de-a mea lumea pe când cealaltă o va pustii?

Străinul chicoti.

– Am faţă de profet, Albert? Tot ce pot să zic e că schimbarea e inevitabilă în ambele cazuri.

Camus chibzui o vreme, nemulţumit de răspuns, apoi întrebă:

– Îmi dai o mână de ajutor dacă accept provocarea?

– Fireşte.

Străinul îşi strecură mâna în faldurile robei şi scoase un pistol bizar. Camus nu mai văzuse ceva asemănător.

– E foarte uşor de întrebuinţat. Trebuie doar să apeşi pe butonul ăsta.

Camus luă pistolul şi spuse:

– Acum aş dori să fiu lăsat singur.

– Te înţeleg. O asemenea faptă se pregăteşte cu tăcerea inimii, asemenea unei opere de artă.

Străinul se ridică şi păru că vrea să plece, dar se opri în ultima clipă, se întoarse şi scoase la iveală o carte.

– Ia-o şi pe asta. Succes.

Camus primi cartea. În palida lumină violetă împrăştiată de globurile de sticlă desluşi titlul scris în litere proeminente: *Mitul lui Sisif.*

Cumva, numele autorului îl cunoştea deja.

Rămase nemişcat o bucată de vreme după plecarea străinului. Coborî apoi pe plajă şi o luă înspre miazănoapte, având cu el pistolul şi cartea.

Exact în locul indicat de străin zăcea un om. Dormea pe o parte, cu mâinile făcute pernă sub cap. Simfonia valurilor părea un cântec de leagăn nepământesc. Chipul bărbatului profilat în umbră îi aducea aminte de mama lui,

Catherine, şi ea de obârşie spaniolă, transmisă mai departe fiului ei.

Ar fi putut să facă stânga-mprejur, să plece şi să dea uitării toată noaptea asta nebună. Viaţa ar fi intrat pe făgaşul ei obişnuit şi orice schimbări s-ar fi petrecut în lumea mare, n-ar fi avut nimic de-a face cu ele. Dar nonacţiunea nu reprezenta o alegere în sine? Îi trecu prin gând că putea să tragă sau putea să plece, dar probabil tot acolo ajungea.

Asasinul se foi, dar nu se trezi. Camus strânse mai tare de pistol. Fiecare nerv din trupul său era un arc de oţel.

Se scurse o secundă. Apoi alta. Apoi alta. Şi nu exista cale de-a le opri.

PAUL MELKO

Cuprins

TRIPTIC CU MINE ŞI CU EA

Traducere din limba engleză

SILVIU GENESCU

Tânărul autor PAUL MELKO a fost publicat în Realms of Fantasy, Live Without a Net, Asimov's Science Fiction, Talebones, Terra Incognita şi altele. Una dintre povestirile sale a fost cuprinsă în Antologiile Dozois 21.

În povestirea ciudată şi surprinzătoare care urmează, ne arată că, deşi se creează câte un nou univers de fiecare dată când luăm o decizie, contează în mare măsură ce hotărâm.

În prima clipă nu recunoaştem deloc o asemenea faţă.

Un ochi este umflat şi închis, cu pielea din jurul lui palidă. Nasul este acoperit cu o crustă de sânge, buza este împestriţată de pete negre şi roşii, iar gura este astupată cu bandă adezivă, care nu face însă un contrast destul de puternic cu pielea ei străvezie.

Prima oară nu o identificăm drept faţă umană. Nici o faţă n-ar trebui să se iţească din spatele locului şoferului. Nici un chip n-ar trebui să arate aşa.

Aşa că, prima dată, nu-l recunoaştem, până când unul dintre noi îşi dă seama, iar atunci ne uităm cu toţii.

Pentru unii, camionul nu-i nici măcar acolo, şi rămânem îngheţaţi de priveliştea pe care o vedem. Afară, în faţa librăriei, strada este pustie, cu excepţia a unul sau doi trecători. Nu-i nici o remorcă de tractor care să zdrăngăne în josul străzii Sandusky, nici motoare diesel care să tulbure apatia zilei de primăvară.

În alte lumi, camionul este acolo, dincolo de noi, sau tocmai îşi face apariţia pe şosea. În unele este roşu, în altele albastru, sau negru. Într-una, unde fata se uită la noi pe geam, este de un maro metalizat, cu o inscripţie albă pe uşă, care spune „Earl”.

Există o singură lume în care fata-şi înalţă faţa zdrobită, cu gura acoperită, şi-şi aţinteşte ochiul bun asupra mea. Există una singură în care Earl se întinde şi o trage pe

fată de la geam. În acea lume, Earl mă priveşte, cu faţa lui grăsană şi ochii căprui lipsiţi de orice expresie.

Camionul începe să încetinească, iar aceea versiune a mea dispare din conştiinţa noastră, spulberată de circumstanţe.

Nu, nu m-am folosit de puterea mea apreciabilă pentru binele omenirii. Am folosit-o ca să fur proprietatea intelectuală a unei persoane care există într-o lume, prezentând-o drept a mea într-o alta. Mi-am folosit abilităţile incredibile pentru a fura cântece şi povestiri, pentru a le publica sub numele meu în milioane de alte lumi. N-am prevenit poliţia asupra atacurilor teroriste, incendiilor sau cutremurelor. Nici măcar nu citesc ziarele.

Locuiam într-o casă dintr-un oraş care uneori se numeşte Delaware, alteori Follett, uneori Mingo, întotdeauna într-o casă la intersecţia străzilor Williams cu Ripley. Am locuit acolo în condiţii modeste, într-o casă cu două dormitoare, uneori cu un pin în faţa ei, alteori cu un sângerel, copiind cântecele pe care le aud la radio în celelalte lumi, scriind povestiri citite în altă parte.

În lumile în care camionul trece de noi, ne uităm la numărul de înmatriculare - încadrat de siluetele unor femei goale, argintii - şi ne întrebăm ce să facem. Există un telefon public prin apropiere, poate la acest colţ, poate la celălalt. Putem suna la poliţie şi să spunem...

Am văzut fata odată, iar acel eu este deja mort pentru noi. Cum ştim că este o fată cu căluş la gură şi legată în oricare dintre camioanele astea? Tocmai l-am văzut.

O parte din noi recunoaşte semnificaţia laşităţii. Am mai jucat acest joc şi înainte. Ştim că există un număr infinit de posibilităţi, însă existenţa noastră combinată pluteşte deasupra unei imense distribuţii de probabilităţi multifuncţionale. Dacă am văzut fata într-un univers, atunci probabil că se află acolo într-un număr infinit de alte universuri.

Şi în siguranţă, în multe alte lumi, cred eu.

Pentru acei dintre noi aflaţi acolo unde camionul ne-a depăşit, majoritatea o luăm pe stradă spre brutăria cu

brioşe, de peste drum. O mică parte dintre noi ne întoarcem să ne uităm după un telefon public, iar aceştia se rup de noi, pentru că alegerea lor îi desparte de grup.

Sunt - suntem - omniscient, cel puţin în parte. Pot să fac mici trucuri pentru orice prieten, să las un alt eu al meu să deschidă un plic şi să vadă ce-i înăuntru, ca să ne putem amuza cu toţii. De obicei, vom avea dreptate. Un eu poate întoarce prima carte, iar ceilalţi eu vor spune ce carte este. As de pică, un patru de treflă, un decar de treflă. Probabil, le nimerim pe toate cele cincizeci şi două de cărţi, sau cel puţin cincizeci.

Putem evita accidentele, oamenii furioşi, maşinile, cel puţin majoritatea dintre noi. Poate că unul dintre noi o ia pe coajă pentru ceilalţi. Unul dintre noi o încasează primul, sau vede lovitura venind, astfel că restul putem sălta pe valul probabilităţilor.

Pentru unii dintre noi, camionul schimbă viteza, zguduindu-se în timp ce trece de noi. Earl, Bill, Tony, Irma privesc spre noi sau nu, iar camionul trece. Remorca este de aluminiu. Întotdeauna.

Simt teama noastră. Mulţi dintre noi au căzut astăzi, mai mulţi decât în orice altă zi. Posibilitatea de a suna la telefon ne-a redus la o şesime. Ceilalţi dintre noi se întreabă ce-ar trebui să facem

Mai mulţi dintre noi memorează numărul de înmatriculare de pe camionul lui Earl, se întorc să găsească un telefon şi dispar.

Pe când eram cu toţii un copil, aveam un pisoi pe nume Cocoa. În toate universurile avea acelaşi nume. Îi plăcea să se caţere prin copaci, şi uneori nu se mai putea da jos. Odată, s-a căţărat până în vârful unui arţar din faţa casei şi n-am aflat că era acolo decât auzind mieunatul isteric.

Tata nu era dispus să urce după el.

– Îi dă el de capăt, sau...

Am aşteptat acolo până la asfinţit. Ştiam dă dacă ne-am fi urcat în copac, ne-am fi lovit. Unii dintre noi au încercat şi-au dat greş, dispărând după ce şi-au rupt mâini, picioare, încheieturi sau chiar gâtul.

Am aşteptat, lipsind chiar şi de la cină. Am aşteptat împreună cu copiii vecinilor, unii pentru că le plăcea de Cocoa, iar alţii pentru că nu voiau să piardă spectacolul. În cele din urmă, vântul s-a înteţit.

Am văzut un Cocoa căzând printre frunzele întunecate, la câţiva paşi mai încolo, rupându-şi gâtul pe trotuar. Am simţit un val de amărăciune, însă ceilalţi dintre noi şi-au întins larg braţele şi au prins pisoiul în cădere, amortizându-i izbitura.

– Cum ai reuşit? a întrebat cineva într-un milion de universuri.

Atunci mi-am dat seama că eram altfel.

Ne dăm înapoi pe trotuar, lăsând camionul să treacă, aşteptând să vedem un număr de înmatriculare pentru a putea apoi să dăm un telefon anonim la poliţie. Poliţia ar putea fi capabilă să-l oprească pe Earl cu un baraj pe şosea. L-ar putea bloca pe autostrada 23, după câţiva kilometri. Dacă ne cred.

Dacă Earl nu ucide întâi fata. Dacă nu cumva-i deja moartă.

Mi se frământă stomacul. Nu ne putem opri să ne gândim la groaza pe care trebuie s-o fi simţit fata, pe care o simte.

Comunicarea numărului de înmatriculare poliţiei nu-i destul.

Păşim în stradă şi dăm din mâini, oprindu-l pe Earl.

Cândva, am curtat o femeie, o femeie frumoasă, cu părul castaniu, care-i ajungea până la talie. Ne-am tot dat întâlniri cu ea timp de câţiva ani şi, în cele din urmă, ne-am logodit, într-una dintre lumi, doar într-una, ea a început să-şi schimbe firea. A devenit arţăgoasă, apoi entuziasmată şi apoi doar un suflet gol. Restul dintre noi au privit cu oroare cum a ajuns să scoată cuţitul la noi, doar o dată,

într-un singur univers, în vreme ce într-un milion de alte universuri ne ajuta cu pasiune eul râgâitor la treburile din chiuveta din bucătărie.

N-a înţeles de ce am rupt logodna. Dar nici nu ştia lucrurile pe care le ştiam eu.

Camionul lui Earl se zguduie când apasă pe frână. Microfonul pentru comunicaţii radio pe banda civilă îi scapă şi se loveşte de parbriz. Înşfacă volanul, cu umerii încordaţi de efort.

Stăm acolo, lăsând plasa de cumpărături la marginea drumului şi făcând încet semn cu mâna, înainte şi înapoi.

În câteva dintre lumi, remorca de tractor ne izbeşte şi suntem zguduiţi de moartea mea. Însă ştim că va fi prins acolo. Poate pentru ucidere din culpă, iar apoi vor găsi fata. În aproape toate dintre lumi, remorca lui Earl se opreşte la o palmă de noi, la câţiva centimetri.

Ne uităm peste masca cromată a radiatorului, peste ornamentul de pe capota motorului, un cap de femeie, cum aveau pe vremuri pe corăbiile plecate pe mare, direct în ochii lui Earl.

Se întinde şi claxonează. Ne punem mâinile la urechi şi, în unele universuri, ne împiedicăm pe trotuar, permiţându-i lui Earl să bage într-a întâia şi să se hurducăne de-acolo. Dar în cele mai multe, stăm pe margine, neclintiţi.

Nu conta cine era preşedinte sau cine a câştigat Campionatul Mondial. În mare, era aceeaşi lume pentru fiecare dintre noi, aşa că existam împreună, unul peste celălalt, ca o grămadă de noi, trăind cu toţii într-un pachet de cărţi de joc.

Fiecare decizie care crea un univers uşor diferit genera un altul dintre noi, un alt număr, aproape infinit, de eu, care adăuga o fracţiune în plus la intelectul şi înţelegerea noastră.

Nu eram Dumnezeu. Însă unul dintre noi chiar credea şi, foarte repede, n-a mai fost cu noi. N-ar fi putut divulga secretul nostru. Nu eram speriaţi. Cine l-ar fi crezut? Iar acum că era singur - pentru că nu pot fi decât câţiva dintre

noi care s-ar fi putut hrăni cu această iluzie - nu putea să ne facă nimic celorlalţi.

Eram la lumi întregi distanţă.

În cele din urmă, claxonatul încetează şi privim în sus, cu urechile ţiuind, pentru a-l vedea pe Earl răstindu-se la noi. Nu putem auzi ce spune, însă recunoaştem cuvintele formate de buzele lui: „tâmpitule” şi „jegule”. Asta-i perfect. Trebuie să-l facem să se înfurie. Să-l întărâtăm, aşa că i-am arătat degetul din mijloc.

Se apleacă, întinzând mâna pe sub scaunul lui. Îşi loveşte palma cu levierul de metal. Deschide uşa şi coboară. Aşteptăm pe loc.

Earl este un tip masiv, un metru optzeci şi cântăreşte peste o sută de kilograme. Are burtă, însă pieptul şi gâtul sunt musculoase. Faţa-i este ornată cu favoriţi negri, alteori este proaspăt ras sau are mustaţă. În toate lumile, ochii săi morţi ne privesc de parcă am fi o vacă, iar el este măcelarul.

Eu sunt subţire, am doar un metru şaptezeci, cincizeci şi şase de kilograme, însă pe când ridică levierul, ne strecurăm în unghiul mort, ca şi cum am şti unde va cădea. Şi, bineînţeles, ştim, pentru că ne-a spulberat dovleacul într-o sută de lumi, suficient însă pentru ca ceilalţi dintre noi să putem anticipa lovitura.

Ridică levierul din nou şi din nou ne ferim, încă de două ori, iar de fiecare dată câţiva dintre noi sunt sacrificaţi. Dintr-odată, nu ne simţim prea bine cu atâtea pierderi. Suntem conştiinţa a milioane dintre mine. Dar fiecare dintre mine care moare moare cu adevărat, dispare pe veci. Fiecare moarte ne reduce.

Nu mai putem aştepta acum după poliţie. Trebuie să salvăm cât putem de mulţi dintre noi. Ne ferim din nou, răsucindu-ne în spatele lui, sacrificându-ne ca să dansăm în jurul lui, de parcă ne-ar fi partener de dans, cu care ne-am distrat o mie de ani. Urcăm treptele cabinei camionului, ne strecurăm înăuntru, trântim uşa şi o încuiem.

Sunt un amalgam al tuturor versiunilor mele. Pot să mă gândesc într-un milion de moduri deodată. Problema

apare la alegerea celei mai bune dintre cele mai bune opţiuni pe care le-aş fi putut adopta vreodată. Nu pot vedea în viitor sau în trecut, însă pot vedea prezentul cu un miliard de ochi şi să mă opresc asupra cursului cel mai sigur al evenimentelor, cel care poate păstra cea mai mare parte din mine împreună.

Sunt o fiinţă umană multiplicată masiv.

În lumile unde camionul este gol, aşteptăm în linişte să vină poliţia, oferindu-le o poveste care ar putea fi crezută, în vreme ce Earl ne priveşte de pe stradă. Aceste euri se disipează şi se desprind de cele aflate în locul unde fata zace pe bancheta din spate, legată cu sârma care-i taie încheieturile, cu gura astupată cu bandă adezivă.

În unele lumi, e moartă, cu faţa lividă şi plină de vânătăi şi arsuri. În altele este în viaţă şi conştientă, privindu-mă cu ochii ei albaştri, injectaţi. Cabina miroase a oameni care zac acolo de prea mult timp, a sex şi sânge.

În universurile în care Earl a răpit-o şi violat-o pe această tânără, el nu lâncezeşte pe trotuar, ci sparge fereastra cu levierul.

A doua lovitură mă nimereşte în frunte, pentru că nu am nici un loc unde să mă feresc, şi când mintea mi se zguduie cred că sunt unul dintre cei sacrificaţi, unul dintre cei care n-au reuşit, pentru ca restul dintre noi să supravieţuiască. Dar apoi îmi dau seama că majoritatea dintre noi am fost loviţi. Numai foarte puţini au reuşit să se ferească. Ceilalţi dintre noi ne rostogolim pe spate şi-i lovim mâna lui Earl pe când şi-o întinde să deschidă uşa. Încheietura mâinii sale se freacă de resturile de sticlă securizată, iar el începe să urle, deşi tot mai reuşeşte să ridice siguranţa de blocare a uşii.

Mă târăsc pe spate pe banchetă, dând din picioare spre el. Aici nu mai sunt opţiuni. Toţi dintre mine ne luptăm să ne salvăm viaţa, sau suntem deja pe moarte.

O singură lovitură lichidează jumătate dintre noi. O alta, coseşte o treime dintre cei rămaşi. Curând, mintea mi se înceţoşează. Poate că acum mai sunt vreo zece mii din mine, cu gândirea lentă. Nu mai sunt omniscient.

Mă ajunge o lovitură şi mă prăbuşesc spre uşa cabinei. Sunt numai eu. Mai sunt doar unul. Golit.

Trupul meu refuză să se mişte când Earl face un nod de sârmă în jurul încheieturilor mele şi gleznelor. Face o treabă de mântuială - vrea să se pună în mişcare, s-o ia din loc din mijlocul străzii Sandusky - însă este suficient pentru a mă transforma într-un nevolnic, zăcând pe jos, lângă locul mortului. Pot să văd un Big Mac pe jumătate mâncat şi o doză de Diet Coke. Faţa mea se lipeşte de pietricele şi mizerie.

Sunt singur. Nu mai sunt decât eu, iar eu sunt legat cobză. Mintea-mi lucrează precum aspicul. Am dat greş. Cu toţii, iar acum vom muri la fel ca şi biata fată din spate. Singuri.

Câmpul meu de vedere se modifică şi acum văd cabina din spatele capului lui Earl, din cuşeta de dormit. Îmi dau seama că am priveliştea acelui eu al meu care a fost bătut şi azvârlit în spatele cabinei. Acest eu este pe moarte, dar pot vedea prin ochii lui, pe când sângele se scurge din el. Pentru o clipă, lumile noastre s-au sincronizat.

Îşi coboară privirile şi zăresc cuţitul, un cuţit de vânătoare, cu lama zimţată, maronie de sângele închegat. În universul lui, este căzut sub scaunul pasagerului, sub scaunul pe care-mi reazăm spatele.

Mâinile-mi sunt legate la spate, însă mă întind pe cât pot de mult sub scaun. Nu destul de departe, din poziţia mea contorsionată. Ochii eului meu sunt aţintiţi asupra cuţitului, nu departe locul unde ar fi degetele mele. Însă nu am nici o garanţie că măcar este şi în universul meu. Nu ne mai aflăm la centrul curbei. Deciziile mele m-au adus foarte departe de acei eu care beau cafea şi mănâncă brioşe peste drum, vizav de librărie.

Earl se uită spre mine, înjură. Mă loveşte, mă împinge şi mai adânc pe locul mortului. Ceva-mi şterge degetul.

Mă aplec încet acolo. Este cuţitul.

Îmi trebuie câteva momente să-l manevrez în aşa fel încât să-mi ajungă în palmă, întins ca o spinare de stegozaur. Mă tai şi simt mânerul cam alunecos. Îmi sprijin

palma pe mocheta nisipoasă şi-mi poziţionez din nou cuţitul.

Aştept ca Earl să înceapă un viraj spre dreapta, apoi îmi trag genunchii, mă rostogolesc pe piept şi mă lansez, cu spatele înainte, cu cuţitul întins spre Earl.

Este singurul univers în care mai exist, cuţitul i se înfige în pulpă.

Camionul se izbeşte de ceva pe stradă şi ricoşează, iar eu sunt azvârlit şi mai tare înspre Earl. Urlă, zbiară şi se freacă pe pulpă.

Pumnul lui mă izbeşte şi cad înapoi la podea.

În vreme ce-şi descarcă furia pe mine, camionul lui se izbeşte puternic de ceva, iar Earl este aruncat pe volan. Rămâne aşa, inconştient, până când femeia din spate se zbate făcându-şi loc în faţă şi se apleacă tare pe mânerul cuţitului înfipt în piciorul lui şi împinge până taie o venă sau arteră.

Zac în sângele lui Earl până vine poliţia. Sunt din nou singur, acel eu al meu care a zărit cuţitul nu mai e.

Tânăra femeie a venit să mă vadă în timp ce zăceam în spital. În jurul meu s-a creat o aură de celebritate şi surorile medicale şi medicii erau extrem de atenţi cu mine. Nu era vorba doar de evenimentele care se desfăşuraseră pe străzile orăşelului lor, dar mai eram şi autorul unor cântece faimoase, precum *Love as a Star* şi *Romance Ho* şi *MuskatLove.* Descoperirea faptelor lui Earl, inclusiv a laboratorului sinistru din oraşul său natal, Pittsburgh, a turnat şi mai mult gaz pe foc.

Ea părea să se fi refăcut mult mai repede ca mine, faţa-i era din nou faţă, iar trupul şi starea de spirit îşi reveniseră. Era mai puternică decât mine, am simţit asta când i-am văzut zâmbetul. Trupul mi se vindeca, tăieturile din jurul încheieturilor şi gleznelor, osul zdrobit al braţului. Însă fărâmiţarea conştiinţei mele m-a lăsat învins şi golit.

Ascultam muzică la radio, cântecele altora, şi nu mă puteam opri să mă întreb în câte lumi, oare, nu existase cuţitul şi nici o salvare. Poate că eram singurul dintre noi

care ajunsese în cabină şi supravieţuise. Poate că eram unicul care salvase femeia.

– Mulţumesc, spuse ea. Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut.

M-am străduit să caut ceva de spus, ceva isteţ, civilizat, nonşalant, însă în mintea mea nu mai era nimic altceva decât eu însumi.

– Hmmm... cu plăcere.

Ea zâmbi.

– Ai fi putut fi ucis.

M-am uitat într-o parte. Nu-şi dăduse seama că fusesem ucis.

– Ei, bine, iartă-mă că te-am deranjat, spuse ea repede.

– Ascultă-mă, am rostit, trăgând-o spre mine. Îmi pare rău că nu am...

Voiam să-mi cer scuze pentru că nu salvasem mai mult din ea. Pentru că nu pusesem capăt vieţii mai multor Earli.

– Îmi pare rău că nu am intervenit mai devreme.

Însă nu avea nici o noimă şi m-am simţit găunos.

Ea zâmbi şi spuse:

– A fost îndeajuns.

Se aplecă spre mine şi mă sărută.

Sunt dezorientat când îi simt buzele atingându-mi obrazul drept şi pe cel stâng, iar un al treilea sărut pe buze. Mă uit la ea din trei direcţii, un triptic uşor strâmb, şi reuşesc să zâmbesc şi eu, trei zâmbete. Apoi râd, de trei ori.

Am salvat-o de cel puţin o dată. Asta-i suficient. Într-unui dintre cele trei universuri pe care le locuim, o femeie cântă la radio o melodie care prinde repede. Încep să scriu textul cu mâna mea cea bună, apoi mă opresc. Ajunge cu asta, decidem noi trei.

Acum sunt alte lucruri de făcut, alte alegeri.

INVESTIŢII

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

WALTER JON WILLIAMS s-a născut în Minnesota, iar acum locuieşte în Albuquerque, New Mexico. Proza scurtă SF i-a apărut frecvent în Asimov's Science Fiction, precum şi în The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Wheel of Fortune, Global Dispatches, Alternate Outlaws şi în alte publicaţii, fiind apoi reunită în culegerile Facets şi Frankensteins and Other Foreign Devils. Printre romanele sale se numără Ambassador of Progress, Knight Moves, Hardwired (Supercablat, Editura Nemira 1996), The Crown Jewels, Voice of the Whirlwind, House of Shards, Days of Atonement, Aristoi, Metropolitan, City of Fire, un thriller despre un dezastru de proporţii, intitulat The Rift, şi un roman din ciclul Star Trek, Destiny's War. Cel mai recent roman este Implied Spaces. În anul 2001 a obţinut un prea întârziat Premiu Nebula, pentru nuvela Daddy's World, iar în 2005 un altul pentru The Green Leopard Plague. Textele sale au apărut în Antologiile Dozois numerele 3-6, 9, 11, 12, 14, 17, 20 şi 21.

În povestirea de faţă, ne oferă o nouă nuvelă plină de suspans, are cărei personaje sunt prinse într-o reţea fatală de intrigi, revoluţii, conspiraţii, trădări şi jocuri duble - toate acestea devenind şi mai complicate din cauza unei probleme copleşitoare, la care nu s-ar fi putut aştepta nici măcar cei mai clarvăzători şi cei mai machiavelici dintre conjuraţi...

În lumina crepusculului, maşina acceleră, îndreptându-se spre sud. În dreapta locotenentului Severin se zărea Rio Hondo, o prezenţă argintie ce şerpuia, aici intrând, aici ieşind din câmpul său vizual. Atât timp cât rămânea pe autostradă, automobilul închiriat, care cunoştea Laredo mai bine decât el însuşi, îşi folosea propriul sistem de orientare şi de pilotaj, iar Severin nu avea de făcut nimic altceva decât să se relaxeze, să se uite pe geam la trunchiurile groase, înconjurate de lujeri, ale arborilor cavella, la penajul strălucitor al păsărilor tropicale, la câte un aeroglisor ivit când şi când pe fluviu, însoţit de rostogolirea vuietului grav al elicelor în timp ce îşi purta încărcătura spre sud, spre Punta Piedra. Deasupra capului, stelele începuseră să strălucească de o parte şi de alta a arcului scânteietor, plin de bivuacuri militare, care era imensul inel accelerator al planetei Laredo. Sub razele asfinţitului, panglica de argint a apei devenise stacojie.

Vehiculul emise o serie de semnale de avertizare şi Severin prelua controlul în vreme ce părăseau autostrada. Trecu printr-un pasaj de nivel inferior, apoi urcă parcurgând o alee dreaptă, flancată de stejari viguroşi, cu ramurile negre răsucite şi răşchirate aidoma picioarelor unor animale fantastice. Deasupra se bolteau o serie de portaluri exterioare de fier forjat, împodobite cu vârfuri ascuţite şi embleme heraldice, de centrul fiecăruia fiind agăţată câte o lampa ce se legăna, scăldând drumul într-o lumină palidă. Dincolo de ele se zărea o casă mare, cu cele două niveluri înconjurate de balcoane, vopsită într-un soi de portocaliu-ruginiu, cu ornamente albe.

Oamenii se plimbau pe verande şi pe pajiştile întinse. Purtau veşminte protocolare, şi Severin speră că uniforma lui era destul de bine croită ca să nu facă notă discordantă, îşi închipuia că efectiv toţi ceilalţi oaspeţi erau pairi, reprezentanţii castei conducătoare ce le fusese impusă oamenilor şi altor specii înfrânte de către cuceritorii shaa. O castă căreia Severin nu îi aparţinea prin naştere, ci mai degrabă îi fusese aproape anexat.

Înainte de recent încheiatul război, Severin era ofiţer inferior în Serviciul de Explorare, cel mai înalt rang la care putea aspira, în condiţii normale, un om din popor. Ca urmare a serviciilor aduse pe câmpul de luptă, dobândise gradul de locotenent şi se pomenise pe neaşteptate în mijlocul unei caste care i se păruse până atunci tot atât de îndepărtată precum stelele de deasupra inelului planetei.

Parcă în faţa casei şi coborî din maşină în timp ce uşa se deschidea rulându-se şi dispărând sub acoperiş. Izul de tutun se strecura supărător în aer, amestecându-se cu miresmele tropicale. Două servitoare, o terrană şi o torminelă, ieşiră cu paşi iuţi, grăbindu-se să i se alăture. Torminelă avea ochii adaptabili la întuneric acoperiţi cu o pereche de ochelari negri, imenşi.

– Sunteţi locotenentul Severin? întrebă ea, vorbind cu grijă printre colţi.

– Da.

– Fiţi bine-venit la Rio Hondo, milord.

Severin nu era lord, dar eticheta cerea ca toţi ofiţerii să fie numiţi astfel, cei mai mulţi dintre ei fiind, oricum, pairi. Se obişnuise să i se vorbească aşa.

– Mulţumesc!

Se îndepărtă de maşină, apoi ezită.

– Bagajul meu, adăugă.

– De asta o să se ocupe Blist, milord. Eu o să am grijă de maşină. Yă rog, poftiţi în casă, dacă nu cumva preferaţi să vă anunţ.

Nereuşind să-şi imagineze că anunţul apariţiei sale, făcut de o servitoare, ar fi putut stârni altceva decât o tăcere uimită, penibilă, Severin răspunse, zâmbind:

– Mulţumesc, dar nu e necesar.

Îşi aranja tunica albastră a uniformei şi traversă pavajul de cărămizi care îl despărţea de scări. Se gândi că poate ar fi fost indicat să vină cu ordonanţa, dar, în anii pe care şi-i petrecuse printre gradaţii de rând, se deprinsese să-şi poarte el însuşi grija propriului echipament, aşa că îndatoririle servitorului său nu erau niciodată destul de numeroase ca să-i justifice existenţa.

În loc să-şi aducă ordonanţa la Rio Hondo, Severin îi dăduse omului o permisie. Între timp, putea să-şi perieze singur uniforma şi să-şi lustruiască pantofii, sarcini pe care le lăsa oricum foarte rar pe seama altcuiva.

Tocurile sale răsunară pe materialul lustruit, de provenienţă asteroidică, din care era confecţionată podeaua. O siluetă se desprinse dintr-un grup şi se apropie. Severin avu nevoie de câteva clipe ca să-şi recunoască gazda, fiindcă, de fapt, nu se mai aflase niciodată în prezenţa lordului Gareth Martinez, căpitan senior.

– Locotenent Severin? Tu eşti?

– Da, lord căpitan.

Căpitanul zâmbi şi îi strânse mâna.

– Mă bucur să te cunosc, în sfârşit!

Martinez era înalt, cu umeri laţi, cu braţe lungi şi mâini mari, avea părul întunecat, cârlionţat, şi sprâncene negre, stufoase. Purta uniforma verde-albăstruie a marinei şi la gât îi atârna discul Planetei de Aur, cea mai înaltă decoraţie din imperiu.

Severin şi Martinez îşi făcuseră servicii reciproce în timpul războiului, şi Severin bănuia că Martinez îi aranjase promovarea în casta ofiţerilor. Cei doi păstraseră legătura de-a lungul anilor, dar comunicaseră întotdeauna numai prin mijloace electronice.

Martinez era născut pe Laredo, fiind fiul lordului Martinez, cel mai important dintre pairii planetei, şi, reîntors pe lumea lui de baştină, aflase că Severin era cantonat pe inelul planetei, aşa că îl invitase pentru câteva zile în casa familiei sale.

– Mă tem că ai ratat cina, spuse Martinez. Am stat la masă în cea mai mare parte a după-amiezii. Din fericire, ai ratat şi discursurile.

Vorbea cu un pronunţat accent de Laredo, un indiciu al originii sale provinciale care, după bănuielile lui Severin, nu-i aducea prea multe avantaje în saloanele oficiale din Oraşul de Sus de pe Zanshaa.

– Însă îmi pare rău că am pierdut discursul dumitale, milord, răspunse Severin, pe tonul ferm al oamenilor din casta de mijloc.

Martinez oftă din greu.

– O să ai ocazia să-l auzi, îl repet mereu, îşi înălţă bărbia, căpătând un aer afectat.

– ”Sub îndrumarea Praxisului, ordinea socială din imperiu deţine un potenţial nelimitat.”

Afectarea i se evaporă. Se uită la Severin.

– Cât rămâi pe planetă?

– Aproape o lună, cel puţin aşa cred. *Exploratorul* va pleca înaintea lui *Titan,* deşi încă nu s-a încheiat alimentarea cu antihidrogen.

– Ce destinaţie are *Exploratorul?*

– Se îndreaptă către Parkhurst, via Chee. Şi e posibil să ajungă chiar mai departe... spectrul din zona Parkhurst sugerează că acolo ar putea exista două găuri de vierme nedescoperite şi intenţionăm să le căutăm.

Martinez era impresionat.

– Succes. Poate că Laredo va deveni un nod comercial, în loc de o fundătură de pe un traseu interstelar.

Era un moment propice pentru a face parte din Serviciul de Explorare. Înfiinţat iniţial ca să identifice găurile de vierme, să le stabilizeze şi să le străbată în scopul descoperirii unor noi sisteme solare, planete şi specii, Serviciul decăzuse în ultimul mileniu de dominaţie shaa, pe măsură ce înalţii Stăpâni îşi pierduseră apetitul pentru extinderea imperiului. După moartea ultimului shaa şi după războiul care urmase, Consiliul hotărâse reluarea politicii expansioniste, începând cu Chee şi Parkhurst, două sisteme solare în care se putea ajunge pornind din Laredo, ţinute sub observaţie sute de ani, fără să fi fost autorizat nici un tip de colonizare.

Serviciul lua amploare pentru a-şi îndeplini mandatul, ceea ce însemna mai mulţi bani, nave mai bune şi înfiinţarea cursurilor pentru tinerii ofiţeri cărora Severin avea să le fie superior. Serviciul de Explorare oferea acum posibilitatea unor descoperiri importante şi a aventurii, iar Severin - în calitate de ofiţer apreciat în urma războiului - ocupa o poziţie care îi permitea să profite de o asemenea ofertă.

Din casă ieşi un terran, ţinând în mână două pahare. Semăna foarte bine cu Martinez şi purta tunica de un roşu întunecat a lorzilor din Consiliu, comitetul alcătuit din şase sute şi ceva de membri care guverna imperiul după shaa.

– Poftim, spuse el, întinzându-i un pahar lui Martinez.

Se uită la Severin, ezită, apoi îi oferi cel de-al doilea pahar.

– Whisky Delta?

– Mulţumesc!

– Locotenente Severin, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Roland, fratele meu mai mare.

– Lord consilier!

Jongla cu paharul de whisky ca să poată strânge mâna lui Roland.

– Mă bucur că ai putut veni. Fratele meu mi-a povestit despre dumneata.

Se întoarse spre Martinez.

– Nu uita, s-a stabilit ca tu şi Terza să jucaţi deseară tingo cu lordul Mukerji.

Martinez se strâmbă.

– Nu poţi să găseşti pe altcineva?

– Tu eşti eroul. Ceea ce face ca banii tăi să fie mai buni decât ai oricui altcuiva. Tu şi lordul Severin puteţi readuce războiul pe tapet mâine, după plecarea oaspeţilor noştri speciali.

Martinez se întoarse spre Severin.

– Îmi cer scuze. Aici se află oameni interesaţi de evoluţia lucrurilor din Chee şi a avea grijă să fie fericiţi e o dovadă de politeţe.

Fiindcă prin evoluţia lucrurilor din Chee se înţelegea colonizarea unei întregi planete, iar oaspeţi speciali erau probabil cei care suportau cheltuielile, Severin împărtăşea ideea necesităţii de a-i menţine fericiţi.

– Înţeleg.

Roland îşi lăsă privirea să alunece pe deasupra umărului lui Severin, apoi înălţă din sprâncene.

– Iat-o şi pe Terza.

Severin se răsuci şi văzu pe pajişte un mic grup, o femeie brunetă, elegantă, într-o rochie lungă, de culoare

deschisă, care se plimba ţinând de mână un băieţel de trei ani şi îi zâmbea unei alte femei, o blondă însărcinată, cu care stătea de vorbă.

– Cassilda arată foarte bine, remarcă Martinez.

– Fecunditatea i se potriveşte, consimţi Roland.

– Fecunditate şi bogăţie. Ce altceva şi-ar mai putea dori un bărbat?

Roland zâmbi.

– Flexibilitate, răspunse bine dispus, apoi se duse să-şi ajute soţia gravidă să urce scările.

Martinez o aşteptă pe cealaltă femeie, care sosi în urma lor, şi o întâmpină cu un sărut.

Se făcură prezentările. Bruneta era lady Terza Chen, moştenitoarea clanului Chen, din casta privilegiată, şi soţia lui Martinez. Copilul era tânărul Gareth. Blonda era lady Cassilda Zykov, care părea să nu fi fost o moştenitoare, dar adusese ca zestre o avere.

– Încântat să vă cunosc, spuse Severin.

– Vă mulţumesc că mi-aţi ajutat soţul să rămână în viaţă. Sper că o veţi face şi de acum înainte.

Severin se uită la Martinez.

– Pare să se descurce foarte bine pe cont propriu.

Lady Terza era zveltă, bine proporţionată, şi avea un chip fermecător, cu ochi migdalaţi. Îşi puse mâna pe braţul lui Severin.

– Aţi mâncat?

– Am gustat câte ceva în timpul coborârii cu ascensorul orbital.

Îl conduse către uşă.

– E mult de-atunci. Daţi-mi voie să vă arăt unde e bufetul. O să vă prezint câteva persoane, apoi...

Îşi întoarse privirea spre Martinez.

– Tingo cu Mukerji. Ştiu. Se uită din nou la Severin.

– Nu jucaţi tingo, nu-i aşa?

Falimentul nu e pe gustul meu, se gândi el.

– Nu. Mă tem că nu.

Terza se prinse de braţul lui Martinez cu ambele mâini şi îşi lăsă capul să se odihnească pe umărul lui.

– Era timpul să te-ntorci. Nu te-am văzut niciodată în mijlocul poporului tău.

O privi.

– Acum, tu eşti poporul meu.

Terza îşi petrecuse cea mai mare parte a lunilor de sarcină pe Laredo, dar nu alături de soţul ei. Era război, membrii Consiliului părăseau capitala, iar Martinez lupta în rândurile Flotei. Pe urmă, după ce rebelii fuseseră goniţi de pe Zanshaa şi războiul se sfârşise, familia se reunise în Oraşul de Sus, savurând uralele unei populaţii recunoscătoare. Se aprobase colonizarea sistemelor Chee şi Parkhurst, sub patronajul lui Martinez. Roland fusese cooptat în Consiliu.

Acum, trei ani mai târziu, uralele din Oraşul de Sus se stinseseră. Animozităţile din Comandamentul Flotei nu-i permiteau lui Martinez să fie numit comandant de navă sau să primească alte însărcinări semnificative. Terza ducea o viaţă activă, îmbinând îndatoririle funcţiei pe care o deţinea în Ministerul Privilegiilor şi al Domeniilor cu o agendă plină de distracţii din Oraşul de Sus: recepţii, baluri, concerte, expoziţii şi un şir nesfârşit de petreceri. Martinez începea să se simtă din ce în ce mai mult ca o anexă a soţiei sale, fiind târât de la un eveniment la altul.

Avea de ales între două extreme: să se întoarcă acasă sau să-şi scrie memoriile. Îi repugna să se imagineze instalat comod şi să redacteze istoria vieţii sale, ca un bătrân ajuns la sfârşitul zilelor, care nu-i mai poate oferi imperiului nimic altceva decât nişte cuvinte. Aranjase plecarea pe Laredo, cu uriaşa navă de transport *Wihun,* şi se îmbarcase împreună cu familia şi cu servitorii.

Înainte de plecare, Martinez solicitase poziţia de Lord Inspector al Flotei de pe Laredo, Chee şi Parkhurst, găsind astfel un pretext oficial pentru călătorie. Numirea fusese aprobată cu atâta promptitudine, încât nu putuse să-şi imagineze altceva decât bucuria din Comandamentul Flotei la aflarea veştii despre căpitan senior Martinez, care era dispus, măcar o dată, să se împace cu o misiune lipsită de importanţă.

Întrevederea îl păstra pe lista ofiţerilor activi şi îi conferea autoritatea de a interveni, într-o privinţă sau alta, dacă simţea nevoia. Poate că avea să se amestece doar ca să se convingă pe sine însuşi că aranjamentele de după război nu-l transformaseră într-o persoană fără nici o însemnătate.

– Căpitane Martinez! Lady Terza! Sunteţi gata pentru tingo?

Decise că nu avea să se scufunde încă în irelevanţă, cel puţin nu atâta vreme cât partidele de tingo duceau lipsa unui al cincilea jucător.

– Desigur, lord Mukerji, răspunse.

Lordul era un terran scund, uscăţiv, cu părul cărunt, sârmos, o mustaţă bine îngrijită, ce părea ghidonul unei biciclete şi având toate relaţiile sociale posibile, pe orice planetă. Fusese numit preşedintele Companiei de Dezvoltare de pe Chee, pentru a oferi tonul necesar. Iniţierea colonizării a două planete întregi depăşea până şi capacităţile financiare ale lordului Martinez, un om incredibil de bogat, aşa că fuseseră aduşi investitori din exterior. Toată lumea trebuia să admită că pairii şi magnaţii din Oraşul de Sus preferau să li se vorbească despre oportunităţile de afaceri pe tonuri mai fireşti pentru urechile lor decât ritmul cuvintelor pronunţate cu accentul barbar din Laredo.

Iar lordul Mukerji îşi îndeplinise fără îndoială misiunea. Investiţiile prinseseră să curgă în vistieria companiei din clipa când începuse să-şi răspândească balsamul asupra castelor pline de bani. Clanuri importante de pairi se angajaseră să devină protectorii oficiali ai coloniştilor, ai oraşelor sau chiar ai unor întregi industrii. Compania era bine cotată la bursa din Zanshaa, iar obligaţiunile se bucurau de un succes încă şi mai mare.

Martinez şi Terza îşi ocupară locurile în timp ce deasupra mesei se contura o siluetă înaltă.

– Îl cunoaşteţi pe lordul Pa? spuse Mukerji.

– Nu ne-am întâlnit decât pe fugă, înainte de cină, răspunse Martinez.

Lordul Pa Maq-fan, un lai-own, o specie de păsări nezburătoare, era preşedintele unei companii cu capital privat care se număra printre primii contractanţi interesaţi de dezvoltarea sistemului Chee. Se uită la Terza şi la Martinez de la înălţimea staturii sale, cu ochi îngrijorător de roşii, şi îşi dezgoli dinţii încârligaţi din ciocul scurt.

– Nu există nici un lai-own care să nu-l cunoască pe căpitanul Martinez. A salvat lumea noastră de baştină.

– Sunteţi foarte amabil, făcu Martinez, în timp ce lordul Pa se instala pe un scaun special, scoţându-şi în evidenţă sternul ca o chilă de corabie.

Se simţea încurajat ori de câte ori îşi amintea cineva asemenea mici amănunte.

– Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi.

Lady Marcella Zykov se grăbi să-şi ocupe locul la masă. Era verişoară primară cu mireasa lui Roland, Cassilda, şi deţinea postul de director executiv al Companiei Chee, pe care îl primise ca să verifice modul de întrebuinţare a banilor investiţi de clanul Zykov în această societate pe acţiuni. Era o femeie extrem de mărunţică şi de ocupată, cu vârsta între treizeci şi patruzeci de ani, chipul ascuţit şi păr castaniu, strâns la ceafă într-un coc ciufulit. Îşi scutură absentă scrumul de ţigară de pe jachetă în timp ce se aşeza pe scaunul ei.

– Atunci, dăm cu zarul? se interesă lordul Mukerji.

Toţi jucătorii puseră la bătaie câte o sută de zeniţi. Aruncară zarurile, Marcella fiind astfel desemnată să împartă piesele. Le introduse în automatul de triere şi îi oferi fiecărui jucător câte o formaţie.

– Decartez, spuse Terza, care stătea în dreapta ei, şi scoase din formaţia sa Cele Trei Virtuţi.

– Revendic, se auzi lordul Mukerji.

Introduse Cele Trei Virtuţi în formaţia lui şi zâmbi pe sub mustaţa imensă. Aşteptă ca Marcella să le dea câte o altă piesă, apoi atinse o plăcuţă inscripţionată cu numere de pe masă.

– Încă două sute, anunţă.

Martinez se gândi că era prea devreme să ridice miza, dar plăti cele două sute şi primi o altă piesă, fiind doar

curios să afle cum urma să evolueze jocul. Două runde mai târziu, când lordul Mukerji dublă miza, atât el, cât şi Terza se retraseră. Partida fu câştigată de lordul Pa, după ce îşi construise pe tăcute un Turn, cu care tăie cu promptitudine Buchetul Integrităţii etalat de lordul Mukerji.

– Aruncaţi zarurile, spuse acesta.

Aruncarea hotărî că era rândul lui să împartă piesele. În timp ce lordul le trecea prin automatul de triere, Marcella îşi ridică privirea de la masă.

– O să mergi pe Chee, căpitane Martinez?

– Sunt Lordul Inspector de pe Chee, răspunse el, aşa că va trebui să trec în revistă ascensorul orbital, staţia şi toate celelalte facilităţi ale Flotei.

– Vei ajunge şi pe Parkhurst?

– Pe moment, acolo nu se află nimic altceva, în afara unei nave de cercetare trimise de Flotă. Voi aştepta să se întoarcă.

– Îţi ofer o călătorie la bordul navei *Kayenta,* dacă eşti gata de plecare peste vreo douăzeci de zile.

Se întoarse spre soţia căpitanului.

– În acest fel, lady Terza te poate însoţi fără să sufere din cauza lipsei de confort de pe o navă a Flotei sau de pe un transportor.

Martinez fu plăcut surprins. Plănuise să rezerve locuri pe unul dintre cargourile-gigant care mergeau pe Chee - transportând atât marfă, cât şi imigranţi, şi având dotările necesare pentru transportul pasagerilor -, dar *Kayenta* era iahtul directorului executiv al Companiei Chee, cu facilităţi tip clasa întâi şi având printre membrii echipajului o maseuză şi o cosmeticiană. Se uită la Terza, care părea încântată de ofertă.

– Mulţumesc! E o variantă pe care o vom lua cu siguranţă în considerare.

– Vei merge şi dumneata pe Chee, lady Marcella? întrebă Mukerji.

– Da. Calea ferată ajunge la Corona, iar eu şi lordul Pa trebuie să ne consultăm cu Allodorm.

Martinez remarcă expresia de surpriză care traversă chipul Terzei, repede suprimată. Primi piesele de joc.

– E vorba despre Ledo Allodorm?

Din partea opusă a mesei, lordul Pa o privi cu ochii lui roşii.

– Da. Îl cunoaşteţi pe acest domn?

– Nu personal, răspunse Terza, coborându-şi privirea către piesele sale. Îmi aduc aminte numele, dar nu ştiu de unde.

Martinez observă cu interes că soţia sa afişa acel zâmbet senin pe care i-l recunoştea, din experienţă, drept semn că nu spunea întregul adevăr.

– Aruncăm zarurile? întrebă lordul Mukerji.

După care dublă miza de trei ori în primele trei runde şi îi scoase pe toţi ceilalţi din joc. Martinez realiză că se implicase într-o competiţie serioasă şi potenţial costisitoare şi începu să-şi calculeze şansele cu foarte mare atenţie.

Terza câştigă următorul joc cu Cele Şase Puncte Cardinale. Lordul Pa îl câştigă pe următorul. Apoi câştigă Marcella. Pe urmă lordul Pa şi după aceea Martinez, cu un Buchet de Plăceri care surclasa Răscrucea lordului Mukerji.

– Aruncaţi zarurile, spuse acesta.

Lordul Pa mai câştigă încă un joc, urmă un altul câştigat de Terza, după care Marcella câştigă de trei ori la rând, la zaruri ieşi un şase, aşa că miza se dublă şi urmă o nouă aruncare, de data asta Martinez fiind desemnat să împartă piesele. El decartă Cele Două Apusuri, revendicate de lordul Mukerji, dovedind că intenţiona să completeze un Buchet de Regrete. La rândul său, lordul primi încă o piesă şi decartă un Sud, pe care îl revendică Martinez, adăugându-l la piesele sale Est şi Sus, adunând trei dintre Cele Şase Puncte Cardinale. În turul următor, primi un Vest, nemaiavând nevoie decât de un Nord şi de un Jos pentru a-şi completa formaţia de şase piese. Mukerji ceru Cele Patru Vânturi ale Nopţii, dublă miza, păstră piesa pe care o primi, dublă, primi o altă piesă şi decartă Cei Doi Strămoşi, dublând iarăşi miza. În timp ce el dubla întruna, Terza şi lordul Pa se retraseră, întorcându-şi piesele pentru a da la iveală formaţii care nu le ofereau nici o speranţă.

Martinez privi totalul şi îşi simţi gura uscându-i-se. Primea O rentă generoasă de la tatăl său, dar, continuând jocul, ar fi abuzat în mod serios de averea acestuia.

Contempla îngrijorat scorul, când se răzgândi din nou, în mod decisiv, în clipa retragerii Marcellei, care îşi făcu ultima decartare, un Tos.

– Revendic, spuse Mukerji.

Pretinsese piesa pur şi simplu ca să-i strice planurile lui Martinez. Cu acelaşi cuvânt gata să se desprindă de pe buze, acesta nu avu încotro şi îl lăsă pe celălalt să ia piesa de care avea atât de multă nevoie ca să-şi completeze mâna.

– Dublez, continuă Mukerji, cu ochii scânteind.

Martinez îşi privi formaţia de piese, apoi le trecu în revistă pe cele decartate sau incluse în formaţiile jucătorilor retraşi. Nu vedea nici unul dintre cele două Norduri şi nici pe cel de al doilea Jos.

Se uită din nou la piesele sale. Pe lângă Punctele Cardinale, mai avea Trei Nave, Patru Nave, Grădina însorită şi Calea de Metal. Dacă primea Două Nave sau Cinci Nave, ar fi avut o Mică Flotilă. O Flotilă plus Punctele Cardinale reprezenta o Migraţie.

Studie din nou piesele decartate şi pe cele dezvăluite şi văzu că Două şi Cinci Nave apăreau câte o singură dată, ceea ce însemna că dublurile lor se aflau încă în automatul de triere.

Sau erau deja în formaţia lui Mukerji.

Martinez hotărî că merita să rişte.

Se servi cu o altă piesă, fără să scoată nici un cuvânt. Era Patru Nave, aşa că o decartă. Lordul Mukerji o ignoră şi se servi cu o alta, pe care o decartă la rândul său.

Cinci Nave. Martinez o revendică, decartă Calea de Metal şi se servi cu o altă piesă, decartând-o apoi.

Îşi dădu dintr-odată seama că în încăpere se lăsase tăcerea şi că toată lumea stătea în jurul lui, în picioare, urmărindu-i jocul. Roland îl privea, încruntat, din mijlocul grupului, iar Cassilda îşi apăsa mâinile peste abdomenul mărit, într-un gest protector. Ochii roşii ai lordului Pa erau ascunşi de membrane ce clipeau fără încetare. Marcella

încremenise pe scaun, cu pumnii mici strânşi şi cu încheieturile degetelor albite.

În dreapta lui, Terza etala zâmbetul senin care îi ascundea gândurile, dar Martinez sesiză încordarea care îi încreţise colţurile ochilor.

Lordul Mukerji se servise şi decartă o piesă, iar Martinez se servi la rândul său cu un Unghi, pe care îl decartă.

– Revendic, spuse triumfător Mukerji.

Etala un Buchet complet de Regrete, apoi adăugă Unghiul la Punct şi la Coordonată, formând o Geometrie. Cu zâmbetul lărgindu-i-se sub mustaţa amplă, aşează piesa Jos desperecheată deasupra teancului celor decartate.

– Atunci, ăsta e jocul meu.

– Revendic, spuse Martinez.

Îşi întoarse piesele, etalându-şi Migraţia incompletă, pe care o finaliza adăugând Josul şi decartând Grădina însorită. În încăpere se auzi un suspin colectiv de uşurare.

Martinez se uită la Mukerji, căruia i se albise brusc pielea din jurul ochilor.

– E o formaţie la limită, făcu acesta.

Corectitudinea îl obligă pe Martinez să vorbească.

– Iar la zaruri a ieşit un şase, dacă n-ai uitat, aşa că suma limită se dublează. Şi eu sunt cel care a împărţit piesele, ceea ce înseamnă o altă dublare.

Lordul Mukerji studie masa, apoi se lăsă încet pe spătarul scaunului, drapându-l ca un steag doborât.

– Care este limita? întrebă cineva.

– Zece mii, veni răspunsul.

– Uimitor! făcu cel care întrebase.

– Bine jucat, spuse Mukerji. Cred că m-ai lăsat dinadins să revendic punctul ăla cardinal.

– Bineînţeles, minţi Martinez.

– Trebuie să-mi oferi ocazia unei revanşe, spuse celălalt, întinzându-i mâna.

Martinez i-o luă.

– Deseară târziu, dacă doreşti.

Din mijlocul mulţimii de auziră aplauze când îşi strângeau mâinile.

– Trebuie să merg în salonul fumătorilor, spuse Marcella, şi se ridică în picioare.

Şi Martinez se ridică de la masă. I se învârtea capul, îşi simţea genunchii moi. Terza îşi abandonă scaunul şi îl prinse de braţ.

– A fost cumplit, murmură.

– Zece mii dublate de două ori, gâfâi Martinez. Cu patruzeci am fi putut cumpăra un mic palat în Oraşul de Sus.

– Avem deja un mic palat.

– Aş fi putut să-l pierd în seara asta.

Îşi trecu palma peste frunte. Roland îşi făcu apariţia alături de el, de partea cealaltă.

– A fost un raţionament bun, îi spuse.

– Mulţumesc!

– Dar ai avut noroc. Martinez îl fixă cu privirea.

– Am noroc.

Dacă n-ar fi avut, n-ar fi ajuns căpitan senior înainte de a împlini treizeci de ani.

– Nu conta pe asta în continuare.

În ochii lui Roland luci o privire jucăuşă.

– Sper că nu foloseşti tingo drept un substitut pentru senzaţiile tari din luptă, nu-i aşa?

– În luptă e mai uşor.

Se uită la fratele său.

– Ceea ce nu e adevărat, apropo.

– Ştiu.

Prin mintea lui Martinez trecu o idee.

– Mukerji nu juca pe banii noştri, nu-i aşa?

– Te referi la banii companiei? Nu. Funcţia lui de preşedinte nu e decât o formalitate. N-are acces la conturi. Nu primeşte nici măcar salariu.

Martinez înălţă o sprânceană.

– Oh, făcu Roland, îi dăm o grămadă de acţiuni. Când Compania Chee merge bine, îi merge şi lui bine.

– După noaptea asta, ar putea fi nevoit să vândă o parte.

Roland clătină din cap.

– Îşi poate permite o mulţime de asemenea nopţi.

– Mă întreb cât de multe, spuse Tessa.

Mângâie braţul lui Martinez.

– Merg să mă asigur că Gareth s-a dus la culcare. Dacă tu te simţi bine.

– Mi-ar prii un păhărel.

– În nici un caz, interveni Roland. Nu şi dacă ai promis să joci toată seara pe mize mari.

Martinez respiră adânc.

– Ai dreptate.

Terza zâmbi, îl bătu pe braţ, apoi plecă în căutarea copiilor. Martinez se duse la bar împreună cu Roland, ceru un suc de portocale şi îl turnă peste cuburi de gheaţă. Roland comandă şampanie.

– Nu trebuie să insişti, spuse Martinez, apoi se întoarse şi îl văzu pe Severin în spatele lui.

– Te distrezi bine? îl întrebă.

– Da. În sala de bal cântă o orchestră de pe Chee. O să dansez.

– Perfect.

– Am auzit că ţi-a ieşit ceva spectaculos la tingo. Toată lumea vorbeşte.

Martinez simţi un fior de vanitate.

– La început am făcut o greşeală, dar mi-am calculat bine şansele la sfârşit.

Îi povesti cum jucase, în timp ce reveneau în salon. Dădură peste Mukerji, care stătea de vorbă cu lordul Pa.

– Dacă raportul geologic a fost greşit, atunci bineînţeles că trebuie refăcut. Fără îndoială, Marcella o să...

Se întrerupse şi se uită la Martinez.

– Reluăm jocul?

– Se pare că ne mai lipsesc nişte jucători. Îmi permiteţi să vi-l prezint pe locotenentul Severin? A salvat imperiul la Protipanu şi, peste câteva luni, m-a salvat *pe mine,* în lupta purtată acolo.

De la înălţimea sa, lordul Pa îşi coborî privirea, agitându-şi membranele clipitoare ca să-şi limpezească ochii roşii, în timp ce se uita lung la Severin, studiindu-l cu foarte mare atenţie.

– Istoria nu consemnează nimic, afirmă el.

– Istoria a fost *scrisă* de oameni nepotriviţi, răspunse Martinez.

Aceiaşi oameni care hotărâseră să păstreze secretul asupra contribuţiei lui Severin la evoluţia războiului. Folosindu-şi cunoştinţele de fizică, apelase la un truc şi deplasase o gaură de vierme, scăpând de o flotilă naxidă, dar, pentru că însăşi existenţa imperiului depindea de aceste găuri, care uneau sistemele sale planetare, cenzorii hotărâseră să nu le reamintească oamenilor că erau posibile astfel de lucruri.

– În orice caz, lord locotenent, sunt încântat să vă cunosc, îi spuse Pa lui Severin.

– Şi eu de asemenea, adăugă Mukerji, trăgându-se de mustaţa lungă. N-aţi vrea să vă alăturaţi grupului nostru pentru o partidă de tingo?

– Vă mulţumesc, milord, răspunse Severin, dar eu nu joc.

– Nu jucaţi tingo? făcu Mukerji, clipind aparent uluit. *Ce faceţi* în acele cluburi ale ofiţerilor sau popotă, sau cum le numiţi?

– Eu mă ocup de documente mai tot timpul.

– Poate ar trebui să căutăm un al cincilea jucător, spuse Martinez. Terza îl culcă pe Gareth şi nu sunt sigur c-o să se întoarcă prea curând.

Vorbea cu repeziciune. Ştia că era puţin probabil ca Severin, promovat din rândurile trupei, să deţină un venit generos, provenit din alte surse, aşa cum era firesc pentru un ofiţer. Era foarte posibil ca nefericitul să fie nevoit să trăiască din soldă. Pentru un om ca el, o partidă de tingo cu miză mare nu era doar o nechibzuinţă, era o imposibilitate.

Dorea să-l scoată cât mai repede din încurcătură.

Pa şi Mukerji plecară în căutarea unui jucător, iar Martinez îl întrebă pe Severin despre ultima lui călătorie, când Exploratorul petrecuse mai multe luni în sistemul Chee, interceptând un asteroid după altul, ataşând dispozitive acţionate cu antimaterie de pietrele acelea enorme şi expediindu-le pe rute curbilinii către Staţia Unu a găurii de vierme, unde erau folosite pentru a echilibra masele imense aduse în sistem de cargoboturi. Misiunea

era, în acelaşi timp, plictisitoare şi periculoasă, dar călătoria fusese un succes, iar staţia găurii de vierme avea acum materie primă pentru un an sau chiar mai mult.

– Din fericire, catapulta electromagnetică de pe luna lui Chee a preluat sarcina de a aproviziona staţiile găurii de vierme, spuse Severin, aşa că suntem disponibili pentru alte misiuni.

– Excelent. În alte privinţe, călătoria a fost lipsită de evenimente?

– Comandantul nostru e un tip priceput. Nimeni nu şi-a rupt nici măcar un vârf de unghie.

– Îl cunosc?

– Lordul Go Shikimori. Dintr-o familie cu tradiţie în Serviciu.

Martinez căzu pe gânduri, apoi clătină din cap.

– Numele nu-mi spune nimic.

Marcella se întoarse din salonul fumătorilor, scuturându-şi scrumul de pe jachetă. Pa şi Mukerji îşi făcură apariţia, împreună cu o oarecare Lady Uzdil, o torminelă bătrână, fără colţi.

– Se pare că trebuie să reiau jocul, îi spuse Martinez lui Severin. Îmi cer scuze!

– Cred că aud muzică.

– Distracţie plăcută!

Cum îşi petrecea Severin timpul în careul navei? se întreba Martinez. Probabil că nu-şi putea permite majoritatea distracţiilor agreate de ceilalţi ofiţeri.

Şi, judecând după uniforma lui, nu-şi putea permite nici cine ştie ce croitor.

Martinez se aşeză la masa de tingo. Lady Uzdil părea să năpârlească: aerul era plin de fire de blană căruntă. Martinez alese un stil prudent de joc, adică îşi permise să se retragă în mod frecvent când Mukerji dubla cu insistenţă miza. Însă rămase cu fermitate pe poziţie ori de câte ori norocul îi oferea piese bune şi reuşi să obţină un profit modest, peste cele patruzeci de mii câştigate mai înainte. Lordul Pa se descurcă foarte bine, Marcella destul de bine, iar lady Uzdil pierdu o sumă modestă. Mukerji fu cel care pierdea serios, aruncându-se cu nesăbuinţă dintr-o situaţie

riscantă în alta. Cu toate că nu mai fu înfrânt cu nici o altă formaţie completată la limită şi nu mai pierdu nici un alt palat din Oraşul de Sus, paguba sa se ridica, după calculele lui Martinez, cel puţin la valoarea unei vile somptuoase de ţară, dar nu a uneia de pe Laredo, ci de pe Zanshaa.

După două ore, Martinez aprecie că îşi onorase datoria, oferindu-i lui Mukerji şansa de a-şi recâştiga banii, şi se retrase. Acesta din urmă protestă, dar Marcella şi Pa erau mulţumiţi de câştigurile lor, aşa că părăsiră şi ei jocul.

– Mă bucur că n-are nici un fel de control financiar asupra Companiei Chee, îi spuse Terzei, mai târziu, când era în pat. Pentru situaţia în care îşi conduce afacerile în stilul în care joacă.

– Sunt sigură că n-are idee ce-nseamnă să te ocupi de o afacere, aprobă Terza, apropiindu-se de pat. Pentru asta există Marcella.

Purta o cămaşă de noapte de mătase albastră, iar părul lung şi negru, strâns în coadă cu o panglică asortată, de aceeaşi culoare, îi atârna pe umăr. Îi oferea o înfăţişare de o asimetrie plăcută. Martinez întinse mâna şi îi mângâie şoldul cu dosul palmei.

Căsătoria lor era un aranjament între familii, una dintre conspiraţiile minuţioase şi perseverente ale lui Roland. Martinez se simţea liber să-i respingă amestecul, dar se hotărâse cu multă vreme în urmă să n-o respingă pe Terza.

– Ce e cu Ledo Allodorm? se interesă.

Ochii ei migdalaţi se dilatară uşor.

– Ai observat?

– Am văzut cum ai reacţionat cand i-ai auzit numele. Însă nu prea cred că alţii te cunosc la fel de bine ca mine ca să fi remarcat.

– Dă-te mai încolo. O să-ţi povestesc.

Martinez îi făcu loc în pat. Terza se strecură sub cuverturi şi se ghemui pe o parte, cu faţa către el. Parfumul ei pluti în aer, învăluindu-l cu delicateţe.

– Am dat de Allodorm când mi s-a cerut să trec în revistă câţiva intermediari vechi, neglijaţi după încheierea războiului.

Ministerul Privilegiilor şi al Domeniilor, unde ocupa un post, era agenţia civilă care includea Flota şi care rezolva problemele legate de oamenii de legătură, de aprovizionare, de facilităţile aferente, de buget şi de întreţinere.

– Allodorm e un daimong din Devajjo, de pe Platoul de Gresie. În timpul războiului, a primit o comandă pentru construcţia a patru - sau erau cinci? - nave pentru Flotă. Războiul s-a încheiat înainte de a le livra şi contractul a fost anulat.

– Şi el ce-a făcut? întrebă Martinez. A transformat navele ca să poată fi folosite în scopuri civile? De vreme de guvernul nu le mai voia, i s-ar fi permis, nu?

Terza se încruntă.

– A fost acuzat că n-a construit nici o navă.

Martinez strânse din ochi.

– A luat banii şi n-a făcut nimic?

– În afară de a încredinţa sarcina câtorva proiectanţi, de a scrie câteva scrisori şi de a recruta ceva personal, plus o serie de talente recunoscute oficial şi cu tarife piperate, n-a făcut nimic altceva.

Păru să cadă pe gânduri.

– E posibil să fi prevăzut că războiul avea să se termine înainte de livrare. Dacă îl câştigam noi, contractele urmau să fie anulate, iar dacă ar fi fost câştigat de naxizi, nimănui nu i-ar mai fi păsat dacă se apucase sau nu de lucru.

– Serviciul de Investigaţii n-a trecut în revistă toate activităţile lui Allodorm? Ministerul n-ar fi putut să-şi ceară cel puţin banii înapoi?

Terza ridică uşor din umeri.

– După război, SI s-a implicat în urmărirea rebelilor şi a simpatizanţilor şi n-a acordat nici un fel de atenţie persoanelor presupuse a fi fost de partea noastră. În cele din urmă, când dosarul a ajuns pe biroul meu, am recomandat o investigaţie, dar n-a fost aprobată de minister. Nu ştiu de ce, poate că Allodorm se bucură de o protecţie politică.

– Aşa că acum se află pe Chee, iar Marcella şi lordul Pa merg acolo să se consulte cu el.

– Poate că e un subcontractant.

– Nu sună prea promiţător pentru bilanţul Companiei Chee.

– Compania s-ar putea să nu aibă de suferit, sublinie Terza. Lordul Pa şi Compania Meridian sunt primul contractant. Dacă o să fie cineva escrocat, atunci ei vor fi aceia.

– Oricum ar fi, e vorba de banii familiei mele.

Se trase mai aproape de căldura trupului ei, iar ea îşi rezemă capul de umărul lui şi braţul de-a latul pieptului.

– Bilanţul *nostru* a avut oricum de câştigat. Ce facem cu banii gheaţă de la Mukerji?

Îşi dădu seama că ea se amuza.

– Presupun c-o să cumpărăm ceva absurd. Spuneai întotdeauna c-ai vrea să te apuci de iahting.

Martinez simţi o umbră de iritare.

– Nu mă vor primi în Şapte Stele sau în Clubul Ionilor. Un provincial nu poate pătrunde dincolo de uşile lor auguste, indiferent câte medalii ar fi câştigat.

O sărută pe frunte.

– Sau indiferent câte soţii cu înalte funcţii ministeriale ar avea.

– Atunci intră într-un club mai puţin important, şi bate-i măr pe tipii din Şapte Stele la fiecare concurs.

Martinez rânji către tavan.

– Nu-i o idee chiar rea.

Simţi pe gât răsuflarea caldă a Terzei când ea începu să vorbească.

– Asta e camera ta din copilărie?

– Da, la drept vorbind. Şi o parte din mobilă e aceeaşi, dar au dispărut modelele de nave ale Flotei pe care le atârnasem de tavan. Şi cele de uniforme de la diverse academii, bătute-n cuie de pereţi.

Chicotul ei gutural îi răsună în ureche.

– Înţeleg c-a fost ideea ta să intri în Flotă.

– Oh, da. Aveam o mulţime de idei romantice, probabil moştenite de la mama. Iar tatei nu-i păsa, fiindcă în Flotă aveam să capăt deprinderi utile.

Îşi aminti că, înainte de război, când stătea de vorbă cu... cu o anumită persoană, o femeie la care nu voia nici măcar să se gândească, o femeie blondă, cu pielea ca laptele şi ochi de un verde aprins, îşi exprimase frustrarea fiindcă făcea parte dintr-un serviciu lipsit de importanţă, dintr-un club care nu se deosebea prea mult de Şapte Stele, un club devotat ritualurilor şi aparenţelor, pus în slujba vanităţii fără limite a comandanţilor săi.

Războiul schimbase lucrurile, cel puţin pentru o vreme.

Însă nu părea să se schimbe şi contractanţii uniţi de interese politice, care escrocau guvernul, livrând produse de proastă calitate, sau livrându-le cu întârziere, sau uitând s-o mai facă vreodată.

După părerea lui, era treaba guvernului. Acum îl îngrijora faptul că, dacă Allodorm fura bani, nu mai era vorba de guvern, ci de familia Martinez. Ceea ce, fireşte, trebuia să înceteze.

Terza se lipi de el. Îl sărută pe obraz.

– Mă întreb dacă pe vremea când erai un băieţel şi stăteai aici în pat, ţi-ai imaginat vreodată...

Martinez se ridică în picioare, îndepărtând capul şi mâna Terzei.

– Comandă. Activare ecran mural, spuse el.

Materialul cameleonic din care era confecţionat ecranul se încadra, de obicei, în modelul geometric al tapetului, dar acum se lumină, afişând blazonul clanului Martinez.

– Comandă. Caută Ledo plus Allodorm plus Meridian plus companie. Iniţiază.

Peste o jumătate de secundă, datele umplură brusc ecranul. Martinez alese prima listă şi descoperi o pagină din catalogul oficial al Companiei Meridian, referitoare la programul de dezvoltare a sistemului Chee. Reţinu informaţiile.

– Allodorm e inginerul-şef al Companiei Meridian. Se ocupă de toate proiectele lor legate de Chee. De toate, fără excepţie.

Se întoarse spre Terza şi o văzu dusă pe gânduri.

– E ceva în neregulă? o întrebă.

Pe chipul ei pluti acel zâmbet senin a cărui falsitate o cunoştea.

– Absolut nimic, îi răspunse.

– Tăticu' spune că sunt un geniu. Tăticu' spune c-o să fac lucruri măreţe.

– Nu mă-ndoiesc, îi ţinu isonul Severin.

– O să-i fac praf pe naxizi.

Copilul cu păr întunecat ridică braţul deasupra capului. Jucăria pe care o strângea în pumn era o navă de război. O aruncă pe podeaua din material asteroidic lustruit a verandei.

– *Bum!*

– Bună lovitură, remarcă Severin.

Crescuse alături de două surori mai mici şi ştia cum să amuze un copil de vârstă fragedă. Lordul Gareth Chen - care purta prenumele tatălui şi numele de familie al mamei, fiind moştenitorul clanului Chen şi având un rang înalt - ridică nava şi o aruncă încă o dată. Printre buzele lui strânse ieşiră sunete modulate, explozive.

– Dar ce se-ntâmplă dacă naxizii vin din partea asta? întrebă Severin, aplecându-se în scaunul său metalic, vopsit în alb, ca să-l ameninţe pe băiat din flanc.

– *Bum!*

– Sau de aici?

Din flancul opus.

– *Bum!*

– Sau de dincoace?

De deasupra capului.

– *Bum!*

Lordul Gareth cel Tânăr se afla în acea etapă a vieţii în care un astfel de joc se putea prelungi o bună bucată de timp fără să-l plictisească. Iar Severin, care nu avea nimic altceva de făcut, se simţea mulţumit să-l continue, deşi gândul îi era în altă parte.

De dimineaţă se trezise cu un vis stăruindu-i în memorie, ca un giulgiu lipit de trup. În vis, îşi condusese maşina pe aleea mărginită de stejari ce ducea spre casă, pe sub şirul de portaluri de fier, iar unul dintre acestea se

transformase cumva într-o avanscenă şi el pătrunsese pe scena care era tocmai casa.

Iar casa fusese plină de lumini, găzduind o petrecere în plină desfăşurare. În hainele elegante şi în uniforme, oaspeţii erau strălucitori. Severin nu-l cunoştea pe nici unul. Purtau conversaţii ciudate, vorbind pe ocolite şi avea impresia că nu-i putea înţelege, dacă nu-i asculta concentrându-se ceva mai intens. La un moment dat, descoperise că, de fapt, nu erau nicidecum oameni, ci nişte automate, zâmbind şi licărind în vreme ce scoteau cuvinte pe care fuseseră programate să le rostească.

În vis, descoperirea nu-l scandalizase, ci i se păruse deosebit de interesantă. Se plimbase prin sălile petrecerii, ascultând conversaţiile şi admirând designul genial al păpuşilor.

Se trezise fiind încă sub vraja visului. Luase dejunul pe terasă, singur - după toate aparenţele, gazdele sale mai dormeau încă şi se pomenise gândindu-se la discuţiile stranii pe care le auzise şi încercând să înţeleagă povestea obscură din spatele lor.

Îi venise ideea să se-ntoarcă în pat, cu speranţa că ar fi putut relua visul de unde se întrerupsese, dar în momentul acela îşi făcuse apariţia Gareth junior şi începuse bătălia cu naxizii.

Fu salvat la timp de către Martinez, care ieşi din casă şi se repezi la fiul său, săltându-l cu ambele mâini şi învârtindu-l deasupra capului, în timp ce copilul ţipa şi râdea.

Pe urmele lui Martinez apăru Roland, fratele său mai vârstnic, cu o ceaşcă de cafea. Amândoi purtau haine civile, ceea ce-l făcea pe Severin să fie conştient de uniforma sa ponosită într-o mai mare măsură decât i se întâmpla de obicei.

– Cred că nu mai e prea mult până când o să-ncep să mă port şi eu aşa, spuse Roland, privind cum îşi învârtea Martinez băiatul.

– Într-adevăr, răspunse Severin.

Roland sorbi din cafea. Martinez îl îndesă pe băiat sub un braţ şi se întoarse spre Severin.

– Copilul-minune te-a supărat cu ceva?

– În cea mai mare parte a timpului, i-a zdrobit pe naxizi.

Martinez râînji.

– Îşi exersează geniul tactic, nu-i aşa? Exact ca tatăl lui!

Intră în fugă în casă, continuând să-l ţină sub braţ pe micul Gareth, care îşi flutura pumnii, râzând zgomotos.

– Totuşi, poate că n-o să mă port *chiar* aşa, decise Roland.

Martinez se reîntoarse câteva clipe mai târziu, după ce predase progenitura în mâinile guvernantei. Îşi aranja cu degetele părul ciufulit şi se lăsă să cadă pe scaunul de metal, vopsit în alb, de lângă Severin.

– Te-am văzut dansând azi-noapte. Cu o fată cu părul buclat.

– Lady Consuelo Dalmas.

– Consuelo.

Martinez strânse din ochi.

– Mă gândeam că mi se pare cunoscută. Mă întâlneam cu sora ei mai mare, pe vremea când eram cu toţii, ah, mult mai tineri.

– M-a invitat la o petrecere în aer liber, mâine după-amiază.

Martinez zâmbi.

– Distracţie plăcută!

– O să mă distrez.

Severin se gândi să ofteze cu resemnare, dar hotărî că nu era necesar.

– Bineînţeles, adăugă, ea sau părinţii ei vor descoperi, mai curând sau mai târziu, că nu sunt pair şi că n-am bani, şi n-o s-o mai văd niciodată.

Îşi încleşta mâinile între genunchi.

– Dar sunt obişnuit.

Martinez îi aruncă o privire neliniştită.

– Sper că nu regreţi c-ai fost avansat.

– Nu.

Severin căzu pe gânduri.

– Dar am aflat cât de multe uşi închise există, de care înainte n-aveam habar.

– Dacă te pot ajuta cumva să le deschizi... se aventură Martinez.

– Mulţumesc! Nu sunt sigur că s-ar putea face ceva.

Dacă nu cumva începe un alt război, spuse Roland. Atunci toate pariurile cad.

Zâmbi uşor, pentru sine însuşi, se îndreptă agale spre marginea verandei şi privi de-a lungul aleii dintre stejari, înălţându-şi capul înspre mirosul dulceag al florilor de o-pii, adus de adierea dimineţii.

– Oricum, Consuelo nu e potrivită pentru tine, dacă nu te superi fiindcă ţi-o spun, adăugă el. Prea tânără, cu rădăcini prea adânci în cercurile mondene. Ţie îţi trebuie o văduvă nurlie sau o tânără măritată cu un bărbat bătrân şi plicticos.

Martinez se întoarse către el.

– Nu te gândeşti la cineva anume, nu-i aşa?

– Lasă-mă să-mi pun mintea la contribuţie.

Martinez se uită stânjenit la Severin.

– Ar fi bine să spui limpede ce-ţi doreşti. Ca peţitor, Roland are un succes alarmant.

Severin simţea că în aer plutea ceva, o poveste din trecutul celor doi fraţi, din pricina căreia momentul era penibil.

– Nu rămân aici decât o lună, spuse el.

– O fereastră îngustă de ocazii favorabile, sublinie Roland. O să văd ce se poate face,

– Apropo de conspiraţii, interveni Martinez, ştiţi ceva despre Allodorm, inginerul-şef al Companiei Meridian?

– L-am întâlnit pe staţia Chee, răspunse Severin. Dar n-am conspirat împreună.

– Eu nu l-am întâlnit niciodată, vorbi Roland.

Se răsuci, studiindu-şi fratele cu ochi blajini.

– Îţi apreciez încrederea în omniscienţa mea, dar de fapt nu fac altceva decât să mă ocup de interesele familiei în Consiliu. Nu am nici o legătură, în adevăratul sens al cuvântului, cu afacerile de pe Chee.

– Terza crede că Allodorm e un escroc, spuse Martinez. Şi dacă ea are dreptate, individul se află exact acolo unde trebuie ca s-o şteargă cu banii noştri.

Roland îi ascultă vorbele încruntându-se distrat.

– Mai exact, ce anume ştie Terza?

– În timpul războiului, Allodorm a luat bani pentru cinci nave, pe care nu le-a construit.

Pentru o clipă, Severin fu şocat. Ca ofiţer în serviciul guvernului, banii irosiţi şi hoţiile îi erau familiare, dar lipsa a cinci nave i se părea o situaţie extremă.

Urmă un moment de tăcere, apoi Roland se întoarse spre Severin.

– Ţi-aş fi recunoscător dac-ai păstra secretul.

– Desigur!

– S-ar putea să nu fie adevărat, comentă Roland.

– Posibil, spuse Severin.

Era fascinat de interacţiunile din casa aceea, de jocul subtil dintre ofiţerul decorat al Flotei şi fratele său, politicianul. După promovare, avusese ocazia să studieze mai multe familii de pairi, dar nici una nu se compara cu cea de acum.

– Aş vrea să ştiu cine l-a angajat pe Allodorm, făcu Martinez, dus pe gânduri.

– Probabil lordul Pa, comentă Roland. Întrebarea este dacă a ştiut povestea cu navele şi, în caz afirmativ, dacă i-ar fi dat vreo importanţă.

Trase un alt scaun metalic lângă Severin şi se aşeză.

– Vrei să ne povesteşti despre acest Allodorm?

Severin ridică din umeri.

– E un daimong. Tânăr, presupun, deşi, în cazul lor, e greu să-ţi dai seama. Când *Exploratorul* a andocat pentru prima oară pe Staţia Chee, el a avut grijă să se asigure că primim tot ce ne trebuie. Am considerat c-a fost frumos din partea lui.

– Aţi fost bine trataţi? întrebă Roland.

– Da. Pentru că sunt ofiţerul executiv, lordul căpitan m-a însărcinat să colaborez cu Allodorm şi totul a fost, în permanenţă, de calitatea întâi. Proviziile au sosit la bord la câteva ore după ce am făcut cererea. Alimentele erau

proaspete. Allodorm a pus unul dintre căminele muncitorilor din Port Vipsania la dispoziţia membrilor echipajului nostru aflaţi în permisie şi a dat un dineu în cinstea ofiţerilor.

– Nici o ciudăţenie? se interesă Martinez. Ceva oricât de puţin bizar în modul de conducere a staţiei?

– Nu, doar faptul că totul era de prima mână. În Serviciul de Explorare suntem obişnuiţi ca lucrurile să fie ceva mai uzate, mai ponosite, nu avem nici prestigiul, nici bugetul Flotei, dar pe Staţia Chee totul era nou, strălucitor şi eficient. Toate amenajările aveau dimensiuni mai ample decât ar fi fost necesar şi, pe de altă parte, există planuri de extindere.

Cei doi fraţi meditară asupra vorbelor lui.

– Cred că n-ar trebui să-i spunem tatei.

– De ce i-am spune? Oricum, avem zeci de supraveghe-tori pe Chee, ce-ar putea face tata mai mult decât ei?

Martinez ridică uşor din umeri.

– N-ar putea fi mituiţi?

– Tata trebuie să ţină discursul de deschidere la şedinţa Consiliului Solicitanţilor, peste vreo cincisprezece zile.

Roland schiţă un zâmbet cu buzele strânse.

– Dacă îşi abandonează misiunea, se îmbarcă pe *Ensenada* şi pleacă spre Chee, ca să-i dea în vileag pe netrebnici, înseamnă cel mai bun semnal de alarmă de care are nevoie Allodorm, sau oricine altcineva. Până când ajunge, totul o să fie aranjat.

– Dar tu?

– Eu nu plec nicăieri până nu naşte Cassilda, după care toată familia merge pe Zanshaa, ca să-mi pot ocupa locul în Consiliu.

Martinez oftă.

– Eu sunt lordul inspector, nu-i aşa? Presupun că e de datoria mea să verific cum stau lucrurile.

Gândul lui Severin se îndreptă din nou către cei doi fraţi. Se cunoşteau foarte bine unul pe altul, colaborau cu abilitate, aveau un trecut comun şi acelaşi vocabular. Însă lui i se părea că era totuşi posibil să nu se poată suferi.

– Lady Liao, spuse Roland, pe neaşteptate.

Martinez se uită la el.

– Poftim?

Roland se întoarse spre Severin.

– Lady Liao, soţia lordului judecător Omohundro. E perfectă pentru tine. Soţul ei e tot timpul pe inel, prins într-o serie interminabilă de audieri, şi sunt sigur că ea e amatoare de distracţii.

Severin nu reuşi decât să se holbeze. *Eşti în stare să faci asta?* îşi dorea să-l întrebe.

Roland îl cercetă cu privirea.

– Vrei s-o invit la ceai?

– Opriţi numărătoarea inversă la cinci minute, ordonă lorul Go Shikimori, căpitanul *Exploratorului.*

– Oprire la cinci minute, milord, spuse Severin.

Exploratorul aştepta permisiunea finală de lansare din partea Controlului Inelului pentru a porni în misiune, via Chee şi Parkhurst, către posibilele găuri de vierme de dincolo de ele.

Înconjurat de inelele metalice ale cuştii sale antiacceleraţie, Severin se uită în jos, spre consola de pilotare din faţa lui - el urma să conducă nava în timpul desprinderii de pe inel şi al pătrunderii în imensa pustietate din afara acestuia, ceea ce nu însemna însă că misiunea ar fi fost deosebit de dificilă.

Luminile consolei scânteiau pe inelul din degetul mijlociu al mâinii sale drepte. Nouă safire mici, scăpărând în jurul opalului din centru. Inelul era darul de despărţire primit de la lady Liao, câte un safir pentru fiecare noapte petrecută împreună.

Se pierdu pentru o clipă în reverie, amintindu-şi netezimea rece a cearşafurilor, pielea mătăsoasă, parfumul discret împrăştiat de ea. Clopoţeii de vânt, întâmpinând zorile din balconul camerei ei.

Lordul Roland Martinez era foarte, foarte inteligent, îşi spuse.

– Mesaj de la Controlul Inelului, milord, raportă lordul Barry Montcrief, care stătea la consola de comunicaţii -

avea accentul tărăgănat din Oraşul de Sus, preferat de lordul Go ca voce oficială a navei sale. Permisiune acordată pentru desprinderea de staţie şi înscrierea pe traiectoria către sistemul Chee.

– Reluaţi numărătoarea inversă, spuse căpitanul.

– Numărătoarea inversă reluată, anunţă ofiţerul inferior Lily Bhagwati, din sala maşinilor.

– Depresurizaţi canalul de îmbarcare. Avertizaţi echipajul că urmează trecerea la gravitaţie zero.

– Depresurizare canal de îmbarcare.

Alarma hurui în întreaga navă.

– Alarma de gravitaţie zero, milord.

Severin verifică din priviri consola, prinse joystick-urile în mâini şi le roti.

– Propulsoarele de manevră pregătite, spuse el. Presiunea de propulsare se apropie de valoarea nominală.

– Tubul de îmbarcare depresurizat.

– Retrageţi tubul de îmbarcare, ceru căpitanul.

– Tubul de îmbarcare...

Aşteptă aprinderea ledurilor.

-...a fost retras, milord.

– Conexiunile electrice întrerupte, spuse Bhagwati. Conectorii exteriori izolaţi. Nava se alimentează sută la sută din surse interne.

– Conectorii informaţionali exteriori retraşi, comunică lordul Bary. Porturile exterioare de date izolate.

– Motoarele principale pregătite, spuse Bhagwati. Test încheiat cu succes.

– Opriţi numărătoarea inversă la zece secunde, ordonă căpitanul. Vreau rapoartele actualizate ale situaţiei.

Toate rapoartele erau pozitive.

– Lansare peste zece secunde, spuse lordul Go. Pilot, nava îţi aparţine.

– Nava îmi aparţine, milord.

Severin se relaxa şi îşi încleşta mâinile pe joystick-uri.

Cronometrul digital din colţul ecranului său se îndrepta către zero. Ledurile clipiră.

– Sistemul de imobilizare retras, anunţă. Ghearele de pisică magnetice desprinse.

Când *Exploratorul* se desprinse de inelul accelerator al planetei Laredo, Severin se pomeni dintr-odată plutind liber în cuşca sa de chingi. Nava fusese amarată cu botul către interior, iar eliberarea forţei centrifuge a inelului exterior, care se rotea cu o viteză de şapte ori mai mare decât a planetei de dedesubt, îi imprimă o acceleraţie suficientă pentru a se îndepărta de orice obstacol potenţial.

Severin verifică oricum ecranul de navigare şi nu identifică nici un pericol. Apăsă pe butoanele joystick-urilor, cuplând propulsoarele de manevră. O creştere a gravitaţiei îl cuibări în îmbrăţişarea harnaşamentului din jurul pieptului. Acţiona din nou propulsoarele, de câteva ori, ca să mărească viteza cu care se retrăgea *Exploratorul* din inel.

Era cât se poate de ilegal să activeze motoarele cu antimaterie ale navei, cu emanaţiile lor radioactive, în apropierea inelului locuit. Severin trebuia să împingă nava în afara zonei de siguranţă, înainte ca aceasta să-şi înceapă cu adevărat călătoria.

Privi din nou ecranele de navigare. Văzu iahtul *Kayenta* al companiei Chee, care se îndrepta spre Staţia Doi a Găurii de Vierme, ducându-i pe Martinez şi pe lady Terza către noua planetă, de curând declarată deschisă. *Exploratorul* îi va urma, cu un decalaj de paisprezece zile. Un şir de cargouri se deplasa către Staţia Unu, multe dintre acestea transportând echipamente pentru coloniştii de pe Chee, şi toate stând pe câte un stâlp uriaş de foc în timp ce decelerau, pregătindu-se pentru contactul cu inelul. Cel mai apropiat se afla încă la o distanţă de şapte ore.

Singurul obstacol demn de luat în seamă era corpul masiv al navei *Titan,* care orbita în jurul planetei, la o depărtare considerabilă, din motive de securitate. *Titan* era plin cu antimaterie având destinaţia Chee şi Parkhurst şi, cu toate că aceasta era remarcabil de stabilă - solzi de antihidrogen, suspendaţi cu ajutorul electricităţii statice în interiorul unor carapace placate cu silicon, incredibil de minuscule, cu dimensiuni atât de reduse încât curgeau ca un lichid vâscos - dacă lucrurile ar fi luat o turnură nefavorabilă, explozia ar fi transformat în vapori o bucată

uriaşă din inel, făcând ca restul să se prăbuşească pe planeta de dedesubt.

Era de dorit ca *Exploratorul* să se menţină la mare distanţă de nava *Titan.*

Severin privi punctul luminos care o reprezenta pe monitor şi se gândi la discuţia avută cu Martinez şi cu fratele său, în timpul căreia fusese pronunţat pentru prima oară numele lui Allodorm. *Titan* era proprietatea Companiei Meridian, iar Serviciul de Explorare îl închiriase pe termen lung. Aşezările omeneşti aflate în plină dezvoltare pe Chee aveau nevoie de antimaterie pentru generatoarele de energie, iar planeta nu avea încă un inel accelerator. Energia era necesară şi pentru Staţia Chee, cu ascensorul său orbital, care cobora încărcăturile pe suprafaţă.

Catapultele electromagnetice de dimensiuni colosale plasate pe staţiile de pe Chee şi Parkhurst, care păstrau stabilitatea găurilor de vierme deservite de acestea, aveau de asemenea nevoie de cantităţi enorme de energie.

Deoarece planeta Chee nu putea încă să-şi genereze antimateria necesară, se hotărâse să se acorde sprijin pentru mărirea producţiei de antihidrogen de pe inelul ce înconjura Laredo şi să fie umplută nava *Titan,* care urma să se deplaseze apoi pe o orbită de parcare îndepărtată din jurul planetei recent colonizate, dincolo de faţa nevăzută a celei mai mari dintre lunile sale, astfel încât, până şi cazul de neimaginat al unei explozii, nici măcar unul dintre neutronii energetici şi nici măcar una dintre violentele raze gama să nu afecteze populaţia. Dacă o instalaţie de pe Chee avea nevoie de antihidrogen, urma să trimită o navetă către *Titan,* pentru aprovizionare. În momentul epuizării rezervelor de pe navă, pe o orbită a planetei avea să existe deja un inel de accelerare - unul modest, nu o uriaşă minune tehnologică, precum cea de pe Laredo.

Severin se întrebă dacă o asemenea utilizare a navei *Titan* era justificată din punct de vedere economic, sau dacă nu era doar un plan sofisticat, menit să umple tezaurul lui Allodorm.

Exploratorul ajunse în sfârşit la limita zonei de siguranţă a planetei Laredo şi Severin îl roti, orientându-l

într-o nouă direcţie, iar fotoliul îi alunecă uşor între inelele cuştii antiacceleraţie.

– Suntem pe noul curs, milord, anunţă el. Doi-doi-zero prin zero-zero-unu absolut. Planul misiunii e în computerul de orientare.

– Preiau comanda, anunţă lordul Go.

– Lordul Căpitan preia comanda, întări Severin. Îşi desprinse mâinile de pe joystick-uri.

– Motoarele, activaţi motoarele, spuse căpitanul. Acceleraţi până la doi virgulă trei G.

Severin simţi o lovitură în şira spinării, iar fotoliul lui anti-acceleraţie oscilă în cuşcă în timp ce gravitaţia începea să-i strivească pieptul.

– Accelerat la doi virgulă trei G, zise Bhagwati. Curs doi-doi-zero prin zero-zero-unu absolut.

Urmau să accelereze din plin înainte de a atinge viteza de desprindere de Laredo, pentru a rămâne apoi, cea mai mare parte a duratei călătoriei, la o acceleraţie egală cu cea gravitaţională, care urma să fie mărită timp de câte o singură oră pe fiecare cart.

Severin privi ecranele şi văzu din nou *Kayenta,* urmându-şi cursul şi apropiindu-se de gaura de vierme care avea să o conducă spre Chee. Era păcat că *Exploratorul* nu se oprea pe Chee, fiind doar în trecere prin acest sistem planetar, în drumul său către Parkhurst şi către potenţialele noi găuri de vierme. Era păca nu numai fiindcă n-avea să-i revadă pe Martinez şi Tessa, ci şi fiindcă n-avea să afle cum se rezolva problema Allodorm.

Trebuia să găsească altceva cu care să se distreze în următoarele câteva luni şi credea că ştia deja despre ce era vorba.

Nu reuşise să dea cu totul uitării visul de la Rio Hondo şi îşi încărcase foaia personală pentru informaţii cu articole despre păpuşi, păpuşari, marionete, automate şi teatru de umbre, precum şi cu înregistrări ale unor spectacole.

Pe durata călătoriilor lungi, oamenii găseau multe metode de a-şi ocupa timpul. Unii preferau jocurile de noroc, unii beau, unii se retrăgeau în ei înşişi. Unii se concentrau în mod obsesiv asupra muncii. Unii urmăreau

spectacole înregistrate, unii aveau câte o aventură cu un alt membru al echipajului, unii cântau la câte un instrument muzical. Unii se străduiau din toate puterile să-i facă pe toţi ceilalţi să se simtă mizerabil.

Poate că el avea să fie primul care realiza un teatru de păpuşi, medita Severin.

Era, cu siguranţă, un domeniu care îţi permitea să te extinzi în numeroase direcţii.

– Sunteţi cu toţii în spaţiul virtual? întrebă astronomul Shon-dan. Transmit imaginile preluate de la camerele exterioare pe canalul şaptesprezece.

– Comandă. Canalul şaptesprezece.

Vocea catifelată a Terzei ajunse la urechile lui Martinez, venind din cel mai apropiat fotoliu antiacceleraţie.

El se afla deja pe canalul corect, cu câmpul vizual plin de stele, aşa cum se zăreau de pe *Kayenta*, în timpul ultimelor momente ale celei de a douăzecea zi în care nava accelera în afara sistemului Laredo. Casca virtuală prin intermediul căreia i se proiectau imaginile în centrii vizuali era mai uşoară decât cele din dotarea Flotei, prevăzute cu aparatură de înregistrare, cu căşti audio şi cu microfoane, iar el sesiza la fel de bine toate celelalte deosebiri: profunzimea subtil diferită a câmpului, care era ceva mai plat, probabil fiindcă echipamentul civililor cerea mai puţină precizie.

Stelele erau presărate ca o revărsare de diamante pe fundalul unui miez de noapte, tăcute, neclintite şi impresionante. Erau stelele de acasă, sub care îşi petrecuse Martinez prima jumătate a vieţii, şi mintea lui le considera, în mod firesc, constelaţii familiare, reconfortante, plasate în locurile lor bine ştiute. De la distanţa aceea, steaua sistemului Laredo nu era cu mult mai luminoasă decât celelalte stele strălucitoare. În programul de redare exista instrucţiunea de a şterge siajul sclipitor al navei, pentru a se evita estomparea stelelor prin contrast, iar rezultatul era o pată întunecată, pâlpâitoare şi enervantă, care ocupa o parte a afişajului, un vid de un negru absolut ce părea să se ţină pe urmele *Kayentei.*

Martinez şi Terza se aflau în salonul principal al navei, în centrul discret parfumat al vieţii sociale de pe iaht, şi ajunseseră acum la douăzeci de zile depărtare de Laredo. Shon-dan, o specialistă în astronomie de la Universitatea Imperială din Zarafan, aflată la bord în calitate de oaspete al Marcellei, era pe punctul de a le demonstra de ce fusese amplasat un observator astronomic pe Staţia Chee şi de ce îşi petrecea ea câteva luni de zile făcând drumul până acolo.

– Zece secunde, zise Shon-dan. Opt. Cinci.

Kayenta se deplasa prea repede pentru ca Martinez să poată desluşi staţia de la intrarea găurii de vierme în timp ce treceau ca fulgerul pe lângă ea, după cum nu desluşi nici gaura de vierme însăşi, cupa-răsturnată-cu-stele care reprezenta destinaţia lor. Tranziţia în sine se petrecu instantaneu şi întinderea înstelată îşi schimbă înfăţişarea cât ai clipi.

Un glob imens, înţesat de aştri, străluci dintr-odată în câmpul său vizual, ocupând cel puţin o treime a cerului, stelele fiind atât de înghesuite încât aproape că păreau grăunţii scânteietori de nisip de pe o plajă întinsă de-a lungul oceanului. Martinez se simţi trăgând aer în piept fără să vrea şi o auzi pe Terza pierzându-şi o secundă răsuflarea. Cu cât se uita cu mai multă atenţie, cu atât vedea mai multe stele. În interiorul globului păreau să existe nori vagi şi structuri nedesluşit conturate, conţinând, fiecare, tot mai multe şi mai multe briliante, dar Martinez n-ar fi putut spune dacă norii existau cu adevărat sau nu erau decât rezultatul străduniilor sale de a ordona acea imensă aglomerare incandescentă şi aleatoare, căutând ceva familiar, aşa cum căutase constelaţiile de pe cerul sistemului Laredo.

A rămâne cu privirea pierdută în vastul glob înstelat era totuna cu a pluti la întâmplare, scufundându-te tot mai adânc într-o mare fără fund, trecând pe lângă bancuri complexe, slab conturate, care, după o cercetare mai amănunţită, se dovedeau a fi alcătuite din milioane de recife de corali, iar acestea, studiate cu atenţie, îţi ofereau ocazia să descoperi că în componenţa lor erau incluse

cochilii minuscule, calcaroase, care, examinate cu migală, se trădau ca fiind adăposturile unor fărâme infime de viaţă - un fel de regresie infinită, care îţi deruta simţurile.

– Acum înţelegeţi de ce am construit observatorul.

Vocea lui Shon-dan pătrundea în auzul lui Martinez aducând cu sine o notă de triumf.

– Dintre toate găurile de vierme din imperiu, aceasta conduce spre sistemul aflat cel mai aproape de centrul galaxiei. Este cea mai potrivită ocazie de a examina structura miezului unei galaxii. De aici, putem observa, nemijlocit, efectele găurii negre supradimensionate din centru asupra stelelor din vecinătatea sa.

Martinez făcu un efort ca să-şi desprindă privirea de la globul arzător, concentrându-şi atenţia asupra celorlalte părţi ale învelişului înstelat care înconjura *Kayenta*. Prin comparaţie cu Laredo, întregul cer era ticsit de stele şi o fâşie opalescentă se spirala în infinitatea spaţiului, conturând discul galaxiei. Sistemul Chee era, realmente, într-o extremitate a centrului acesteia şi toate stelele din jur se aflau la mică distanţă, având o strălucire incandescentă. Propriul său astru, Cheemah, sclipea împrăştiind o lumină galbenă, dar stelele din preajmă erau la fel de învăpăiate.

– Aici, stelele sunt foarte dense, spuse Shon-dan, deşi nu la fel dense ca acelea din profunzimea miezului. Sistemul Chee are şapte sori - poate chiar opt, nu suntem siguri iar orbitele sunt extrem de complexe.

– De fapt, ştim în ce galaxie ne aflăm? întrebă Terza.

– Nu. Căutăm cefeide sau alte etaloane care ne-ar putea oferi o indicaţie, dar, până acum, n-am descoperit destul de multe pentru a putea avea vreo certitudine. Ne-am putea afla oriunde în univers, desigur, şi oriunde, pe o rază de un miliard de ani-lumină faţă de punctul de plecare.

Martinez auzi paşii cuiva care intra în încăpere, apoi vocea lordului Pa.

– Vă uitaţi la stele? O să vă săturaţi repede. Fiindcă e plasată între miezul galactic şi ceilalţi şase sori ai sistemului Chee, pe planetă nu există cu adevărat noapte, aşa că am fost nevoiţi să montăm ferestre polarizate la dormitoarele

muncitorilor, pentru ca oamenii noştri să se poată odihni. Eu am încetat, pur şi simplu, să mai privesc cerul - centrele galaxiilor sunt locuri primejdioase, violente, şi e cu atât mai bine cu cât avem mai puţin de-a face cu ele.

– E adevărat, milord, că aici stelele sunt destul de îngrămădite.

Respectul lui Shon-dan faţă de un pair bogat nu reuşea să mascheze faptul că ea era de o altă părere. Era limpede că n-avea să se sature prea curând de priveliştea acelui cer.

– O să stau aici, ca să fac o partidă de cinhal, zise lordul Pa. Vă rog, nu vă lăsaţi deranjaţi de prezenţa mea.

Martinez îşi întoarse atenţia către grandiosul şi strălucitorul miez galactic, auzindu-l în acest timp pe lordul Pa fornăind la o masă, căreia îi comandă apoi, în surdină, să iniţieze un joc.

– Până acum, n-aţi văzut decât radiaţiile din spectrul vizibil, spuse Shon-dan. O să adaug alte câteva spectre, într-o clipă. Vor apărea o serie de culori care nu reflectă realitatea. Voi încerca să efectuez corecţiile ceva mai târziu.

Martinez o auzi pe lai-own dând câteva indicaţii în surdină, apoi miezul galactic, până atunci sidefiu, îşi schimbă culoarea într-un chihlimbariu mat, iar imensa sferă fu brusc străpunsă de o lance enormă de lumină, scăpărătoare şi vivace, un stâlp gigantic, părând să unească temelia universului cu cel mai îndepărtat punct de pe firmament.

Martinez ţipă fără să vrea şi auzi, ca un ecou, ţipătul Terzei.

– Da. Triumful se făcea din nou simţit în glasul lui Shon-dan. Acesta este fasciculul de particule relativiste generat de gaura neagră supradimensionată a galaxiei. Dacă priviţi cu mai multă atenţie, o să-i remarcaţi structura fragilă - nu ne-am aşteptat la aşa ceva şi ne ocupăm de elaborarea unei teorii legate de acest fenomen, dar, în momentul de faţă, n-avem nici o explicaţie.

Pe afişajul său virtual, Martinez se apropie cu uşurinţă de magnificul stâlp incandescent de energie şi îi sesiză pulsaţiile luminoase, văzu şuviţe opalescente şerpuind şi schimbându-şi direcţia, ca şi cum ar fi fost captive într-un

flux misterios de energie, într-un dans hipnotic, de o forţă colosală.

În ora următoare, Shon-dan le arătă, lui şi Terzei, o serie de caracteristici ale miezului galactic, inclusiv patru stele gigant, care alunecau acum cu repeziciune pe o spirală a morţii din jurul găurii negre centrale.

– Gaura neagră se hrăneşte, spuse. Uneori, aceste găuri negre supradimensionate au un rol activ, devorând stelele din vecinătate, ceea ce alteori nu se întâmplă. Nu ştim de ce sau cum trec dintr-o ipostază în alta.

– Primejdios, aşa cum spuneam, interveni lordul Pa. Trebuie să subliniez că prefer natura când e mult mai puţin haotică şi mult mai puţin distructivă. Prefer jocurile care au reguli. Îmi plac scaunele confortabile, avantajele complexe şi profitul anual garantat. Prefer să nu mă gândesc la cine ştie ce accident cosmic, pe cale să se manifeste pe neaşteptate şi să absoarbă toate lucrurile care îmi fac viaţa confortabilă, scoţându-le din univers.

– În ceea ce priveşte gaura neagră, milord, suntem în deplină siguranţă, preciza Shon-dan. Ne aflăm complet în afara zonei de risc.

Martinez îşi dezactiva pe tăcute ecranul virtual şi se uită la lordul Pa. Stătea pe un scaun pentru lai-owni, care îi sprijinea sternul, fiind aplecat deasupra consolei cu jocuri din încăpere.

Lumina ecranului îi sclipea pe faţă, pe ciocul scurt şi în profunzimea ochilor roşii.

În spatele lui, lambriurile de lemn galben de chesz, cu inserţii de enjo roşu, ce conturau forme abstracte, străluceau în lumina de alcov din salon. Alături de una dintre mâinile sale se afla o cupă de cristal, plină cu o supă de proteine recomandate pentru lai-owni.

Viaţă confortabilă, medita Martinez. *Profit garantat.* Corect.

– Poate c-ar trebui să ne oprim aici, zise Shon-dan. Îl observase pe Martinez abandonând afişajul virtual.

– Mulţumesc, spuse Terza. A fost uluitor. Sper c-o mai putem face şi altădată.

– Aş fi încântată, răspunse Shon-dan, ridicându-se.

Era o lie-own cu ochi aurii şi purta uniforma oficială, maro-închis, a academicienilor, plus numeroase medalii dobândite pentru activitatea sa universitară. Pentru cineva care primise atâtea onoruri, nu avea o vârstă înaintată şi fulgii de pe tâmplele ei mai erau încă de un cafeniu tineresc.

– De Chee ne mai desparte o distanţă de alte douăzeci şi două de zile, adăugă ea, iar stelele vor fi tot timpul la locul lor.

– Poate mâine, zise Martinez.

Se ridică de pe fotoliu şi se apropie de bar, unde îşi turnă un pahar de coniac. Se îndreptă agale către lordul Pa, care stătea în continuare aplecat deasupra jocului. Martinez privi consola, observă imediat mutarea pe care ar fi trebuit s-o facă lordul Pa şi se apucă să-i atragă atenţia asupra ei înainte de a decide că n-ar fi trebuit.

În cea ce-a douăzecea zi a călătoriei, pasagerii de pe *Kayenta* începuseră, într-o oarecare măsură, să se calce reciproc pe nervi.

Prima parte a voiajului fusese atât de plăcută şi de comunicativă pe cât era posibil, având în vedere bănuiala lui Martinez că unul dintre membrii grupului fura banii familiei sale. Marcella, lordul Pa, Martinez, Terza şi Shon-dan cinaseră împreună în fiecare seară. Tingo şi alte jocuri fuseseră sugerate ca amuzament, dar interesul faţă de astfel de distracţii pălise după ce devenise limpede că Martinez şi Terza nu erau interesaţi să joace pe mize mari, iar salariul de academician al lui Shon-dan nu-i permitea să rişte nici măcar sume considerate mărunţiş de către pairi.

În conversaţiile din timpul meselor şi de după încheierea lor abordaseră o gamă largă de subiecte, însă Terza îl avertizase pe Martinez să nu rostească întrebările pe care ardea de nerăbdare să le pună despre aranjamentele financiare dintre companiile Chee şi Meridian.

– Ar suna a interogatoriu, spusese.

Martinez se mărginise la câteva întrebări prieteneşti pe zi, începând cu cele generale, despre evoluţia aşezărilor întemeiate de colonişti pe Chee, şi intrând în ceva mai

multe amănunte pe măsură ce discuţia lua amploare. Marcella şi Pa păreau destul de încântaţi să discute despre munca lor, iar Martinez descoperise că era sincer interesat de detaliile tehnice, deşi îşi făcuse obiceiul să se întrerupă când o vedea pe Terza încruntându-se uşor, sau când simţea pe coapsă atingerea delicată a mâinii ei.

Shon-dan aducea în discuţie probleme astronomice. Martinez îşi istorisea poveştile din război. Terza evita să pomenească despre munca ei la minister, dar vorbea despre societatea din Oraşul de Sus şi îşi aduse harpa, la care interpretase câteva sonate.

Dar acum, în a douăzecea zi, discuţiile deveniseră ceva cam apatice. Marcella petrecea mult timp în cabina sa, ocupându-se de afacerile companiei Chee, fumând ţigară de la ţigară şi ascultând muzică stridentă, care îţi întindea nervii la maximum şi făcea să-i zăngănească uşa. Lordul Pa schimba mesaje detaliate cu echipele sale de pe Chee şi îşi petrecea o grămadă de timp încercând să găsească o rezolvare a jocurilor de pe consolă.

Martinez îi trimitea frecvent fiului său înregistrări video - cele trei luni petrecute la bordul navei *Wi-hun* cu un copil mic şi plin de viaţă fuseseră suficient de provocatoare din toate punctele de vedere, aşa că Gareth cel Tânăr fusese lăsat pe Laredo, cu guvernanta şi cu bunicii care se topeau de dragul lui. Înregistrările pe care le primise Martinez în schimb erau pline de impresii puternice, pentru că lordul Martinez îi arătase nepotului colecţia de automobile vechi şi străbătuse vâjâind pista sa particulară, avându-l drept pasager.

– Favorita lui Gareth e Lodi Turbine Express, îi spuse Martinez Terzei. La vârsta lui, şi mie îmi plăcea maşina aia, cu toate că preferata mea era Scarlet Messenger. Pe urmă adăugă, ca răspuns la privirea ei: Ştii, tata n-a avut nici un accident până acum.

– O să-ncerc să mă liniştesc, spuse ea.

Abia venise din budoar, unde se pregătise de culcare: părul ei negru, periat până căpătase luciu, fusese legat cu o panglică, iar tenul era curăţat de farduri şi strălucea uşor, a

sănătate. Peste cămaşa de noapte purta o jachetă de casă, prin despicăturile căreia se zărea dublura de brocart auriu.

După expunerea astronomică a lui Shon-dan, se reîntorseseră în apartamentul lor cu lambriuri de lemn de behl lucios, de culoare deschisă, cu vinişoare roşii ca sângele, cu un ecran video în ramă Rakthan dantelată, cu o cadă confecţionată dintr-un singur bloc de marmură ciocolatie şi încălzită - pentru a evita să ţi se facă pielea ca de găină la intrare - cu ajutorul unei instalaţii ascunse, de o natură sonică nedefinită.

– Tata ar fi putut avea hobbyuri mai rele, sublinie Martinez. Cursele de carturi, să zicem.

Ochii ei se îngustară.

– O să-ncerc să ţin minte.

Poate cele douăzeci de zile petrecute pe nava aceea mică începuseră să destrame uşor seninătatea ce o însoţea pretutindeni pe Terza, calmul ei neomenesc, pe care Martinez ajunsese să-l admire ca pe cea mai mare realizare a soţiei sale. Se ridică de pe scaun şi veni în spatele ei, apăsând cu mâinile lui mari peste mătasea răcoroasă a jachetei, ca să-i relaxeze muşchii umerilor. Terza suspină şi se destinse, sprijinindu-se de el.

– Ţi-e dor de Gareth, nu-i aşa? o întrebă.

– Da. Bineînţeles.

– Şi mie îmi e.

De când se născuse băiatul, nu mai petrecuseră niciodată atât de mult timp departe de el.

– Pentru tine trebuie să fie plictisitor, spuse Martinez. Poate ar fi fost mai bine să te las pe Laredo.

– Plictisitor? Ea vorbea cu însufleţire. Să trec în revistă contractele cu speranţa că voi găsi comploturi ascunse? Sigur nu.

El zâmbi.

– O să fie palpitant dac-o să descoperi într-adevăr unul?

– Dar n-o să găsesc. Nu în contracte. Avocaţii au verificat fiecare cuvinţel, asigurându-se că nu se poate identifica nimic care să sugereze incorectitudinea. Dacă e

ceva de găsit, atunci o să-l descoperim în modul de a le interpreta şi de a le pumne în practică.

Martinez nu reuşise să obţină nici unul dintre contractele încheiate de Compania Chee cu primul său contractant - nici el, nici Terza, nici Roland nu făceau parte din conducerea companiei. Însă, în calitate de lord inspector, primise întregul dosar al tranzacţiilor comerciale încheiate între Compania Meridian şi Flotă în vederea construirii instalaţiilor necesare celei din urmă pe planeta Chee şi pe orbita acesteia. Dar Martinez nu avea destulă experienţă pentru a înţelege suficient de bine contractele, aşa că Terza fusese solicitată să treacă la acţiune.

– Clauzele de variabilitate a preţurilor sunt întotdeauna suspecte, iar în contracte există o mulţime, spuse ea. Când e vorba de un proiect complex, există de fiecare dată o mie de locuri în care pot fi ascunse cheltuielile nejustificate, iar afacerea asta este, literalmente, tot atât de complexă ca o planetă. Meridian are permisiunea de a revizui preţurile estimate, dacă propriile sale costuri cresc ca urmare a unor circumstanţe neprevăzute, iar astfel de circumstanţe există întotdeauna. Puţin mai în dreapta, te rog.

Martinez îi făcu pe plac.

– Sunt sigur că nu-şi pot umfla cheltuielile la nesfârşit.

– Nu. În cazul contractelor cu Flota, reprezentantul local al acesteia trebuie să fie de acord că majorarea costurilor este întemeiată.

– Conform rapoartelor, a fost întotdeauna de acord, spuse Martinez. Iar între timp a fost avansată la gradul de căpitan şi a primit un post în Flota a Patra, aşa că n-o să-i pot pune nici o întrebare.

Vocea Terzei îşi regăsi umorul.

– Nu mă-ndoiesc că, dacă ai întâlni-o, te-ar pune imediat la curent cu toate măririle nejustificate de costuri pe care le-a aprobat. Cred că o să te descurci mai bine cu noul comandant. N-o să se simtă obligat să justifice cheltuielile aprobate de predecesoarea sa.

Se întinse, ridicându-şi braţele deasupra capului, şi îşi răsuci coloana vertebrală la stânga şi la dreapta. Martinez îi simţi muşchii contractându-se sub vârfurile degetelor lui.

Abandonă masajul în timp ce ea se apleca în faţă, curbându-şi din nou şira spinării şi apăsându-şi palmele pe covorul gros şi pufos. Se îndreptă, suspină şi se întoarse cu faţa spre el.

– Mulţumesc! îl cuprinse cu braţele şi îşi sprijini capul pe pieptul lui. Ştii, ar putea fi totuşi o vacanţă plăcută.

Sunt în vacanţă de trei ani, ar fi vrut el să-i răspundă. Săpăturile printre vechile contracte de construcţie ale Flotei erau cel mai util lucru pe care îl făcuse de mai multe ore încoace.

Însă ştia ce voia să-i spună Terza.

– O să mă străduiesc să-mi aduc aminte să mă uit din când în când la stele.

Braţele ei îl strânseră cu mai multă putere.

– Mă gândeam că i-am putea da timpului o întrebuinţare plăcută.

Martinez zâmbi.

– N-am nimic împotrivă.

Terza îşi lăsă capul pe spate, ridicându-şi spre el ochii întunecaţi.

– Asta nu e *tot* ce-am vrut să spun. Mă gândeam că i-am putea oferi lui Gareth un frate sau o soră.

Martinez simţi năvala senzaţiilor, care îi tăie răsuflarea. Căsătoria lui fusese aranjată, ceea ce nu era neobişnuit printre pairi - şi, în cazul său, Roland aranjase căsătoria cu forţa. Martinez îşi dorea, totuşi, cu toată sinceritatea, un copil, aşa că şi venirea pe lume a lui Gareth cel Tânăr fusese aranjată. Ştia foarte bine că Terza făcuse o mezalianţă măritându-se cu el - la momentul respectiv, lordul Chen avea nevoie de un ajutor financiar substanţial din partea clanului Martinez - şi se întrebase întotdeauna ce părere avusese Terza despre ofiţerul provincial cu braţe lungi cu care fusese obligată să se căsătorească la câteva ore după ce îl cunoscuse.

Se întrebase, dar n-o întrebase niciodată. Nu punea niciodată întrebări când ştia că răspunsurile ar fi putut să-l întristeze.

O urmărise cu o încântare crescândă în timp ce se lăsa purtată de curent în viaţa lui, susţinută de acea seninătate

care avea, poate, ceva ireal de perfect. Nu ştiuse niciodată cu certitudine ce s-ar fi întâmplat dacă lordul Chen, cu finanţele odată refăcute, i-ar fi poruncit fiicei lui să divorţeze. Era oricând posibil să-şi abandoneze căsătoria cu aceeaşi anormală serenitate cu care o acceptase. Nu ştiuse niciodată cu exactitate ce anume se petrecea în spatele chipului ei calm şi frumos.

Până în clipa aceea. În contractul dintre familiile lor nu era inclus un al doilea copil.

În clipa aceea, el şi Terza îi adăugau contractului propriul lor codicil.

– Sigur că da, spuse, după ce îşi recapătă răsuflarea. Absolut. Imediat, dacă e posibil.

Ea surâse.

– Imediat nu e opţiunea potrivită. Ar trebui să mi se scoată mai întâi implantul. O poate face doctorul de pe *Kayenta*, sau putem aştepta până ajungem pe Chee.

Îl sărută pe obraz.

– Deşi detest irosirea următoarelor douăzeci şi trei de zile.

Doctorul de pe *Kayenta* era un lai-own bătrân şi morocănos, care abia dacă fusese zărit de la începutul călătoriei, când îşi ţinuse prelegerea obligatorie despre imponderabilitate, acceleraţie şi rău de spaţiu. Totuşi, indiferent care ar fost ciudăţeniile personalităţii sale, era probabil competent în privinţa procedurilor clasice din medicina comună tuturor speciilor.

– Cred c-ar fi bine să-ţi începi ziua de mâine ducându-te la boşorogul ăla. Nu-nseamnă c-ar trebui să irosim noaptea.

Ea îl privi drept în ochi.

– N-aveam o asemenea intenţie.

Câteva ore mai târziu, înainte de cartul de dimineaţă, Martinez se trezi cu o tresărire şi cu un ţipăt îngheţat pe buze. Terza continua să doarmă, cu capul pe pieptul lui, fără să-şi fi pierdut calmul desăvârşit.

Nu mai avusese nici unul dintre visele acelea de cel puţin două luni. Pentru o clipă, clipind în întunericul din apartamentul pentru oaspeţi de pe *Kayenta*, nu văzu părul

negru al Terzei răsfirat pe pieptul său, ci nişte plete ca aurul alb, încadrând un chip palid, cu ochii de culoarea arzătoare a smaraldului.

Inima îi tuna în piept. Îşi auzea propria respiraţie răzuindu-i gâtul.

Mai erau şi alte motive care îl împiedicaseră s-o întrebe pe Terza ce gândea despre căsătoria lor.

Îşi avea propriile secrete. Să-i îngăduie Terzei să le păstreze pe-ale ei nu reprezenta nimic altceva decât un târg cinstit.

Cablul ascensorului cobora de pe orbita geostaţionară, o linie pierzându-se în verdele profund din zona ecuatorială a planetei, precum firul unei undiţe dispărând în mare. De la o distanţă mai mică, monitoarele îi arătară lui Martinez că ascensorul propriu-zis era un turn de un cenuşiu spălăcit, construit din materiale asteroidice şi lunare, reprezentând contragreutatea masivă fixată de cablu. Turnul se termina cu o serie de piscuri sculptate, semănând cu nişte creneluri, dar care, în realitate, erau un soi de mecanism gen fierăstrău mecanic, folosit pentru fixarea greutăţilor suplimentare, în cazul când erau necesare.

Navele erau plasate în punctul terminus al ascensorului, situat la baza turnului, la gravitaţie zero. Pasagerii coborau printr-un tub, în stare de imponderabilitate, ajungând în centrul zonei rezidenţiale şi comerciale a staţiei, de unde se puteau deplasa în lateral, către oricare dintre cele două roţi groase, confecţionate dintr-un material alb, laminat, şi aflate într-o continuă mişcare de rotaţie, care adăposteau apartamente pentru muncitori, pentru personalul Flotei, pentru astronomii lui Shon-dan şi pentru orice persoană ce se îndrepta către o altă destinaţie, aflându-se în tranzit pe Chee.

Martinez le mulţumi Marcellei şi lordului Pa pentru călătoria pe *Kayenta*, înainte de a părăsi nava, deoarece ştia că, odată transferat pe staţie, avea să intre în rolul temutului lord inspector, fapt urmat de o lungă serie de protocoale rigide.

Ceea ce se şi întâmplă. Imediat ce pluti în afara tubului de acces, ţinându-se cu mâna ascunsă într-o mănuşă albă de parâma de ghidare care fusese întinsă între acesta şi staţia terminus, Martinez auzi zbieretele ofiţerilor inferiori, care atrăgeau atenţia gărzii de onoare, iar din sistemul de comunicare cu publicul răbufni unul dintre cele mai însufleţitoare marşuri ale Flotei, *Gândurile noastre sunt întotdeauna călăuzite de Praxis.*

Membrii gărzii de onoare erau, în exclusivitate, lai-owni din Poliţia Militară, în echipament complet, cu vârfurile pantofilor îndesate sub o bandă elastică întinsă de-a lungul platformei, pentru a putea păstra o aliniere corespunzătoare la gravitaţie zero. În faţa lor, încremeniţi într-un salut, stăteau lordul locotenent căpitan Ehl Tir-bal, comandantul staţiei, şi statul său major.

Lordul Ehl era tânăr, fiind scund pentru un lai-own - ochii lui şi ai lui Martinez se aflau aproape la acelaşi nivel. Îşi prezentă aghiotanţii, apoi se întoarse către un civil cadaveric, aflat în spatele grupului de ofiţeri.

– Milord, îngăduiţi-mi să vi-l prezint pe inginerul-şef al Companiei Meridian, domnul Ledo Allodorm.

– Domnule Allodorm, făcu Martinez, dând din cap.

– E o onoare să vă cunosc, milord.

Ca toţi daimongii, Allodorm părea să se holbeze în permanenţă, cu ochii rotunzi şi gura deschisă, expresie care îi sugera unui terran fie surpriza, fie spaima, fie o suferinţă existenţială. Avea o voce încântătoare, de tenor, sugerând două trompete cântând într-o armonie melodioasă, şi Martinez îi putea desluşi părţile moi ale gurii mişcându-se în spatele buzelor cenuşii, osoase şi imobile.

Martinez trecu la inspecţia rituală a gărzii de onoare, după care el, Terza, servitorii şi bagajele lor se urcară într-un vehicul lung şi îngust, albastru-verzui, care urma să-i transporte către o locuinţă temporară. Lordul Ehl şi Allodorm li se alăturară, cel dintâi scoţând în evidenţă caracteristicile staţiei în timp ce vehiculul se înălţa pufăind uşor, pentru a-şi începe călătoria de-a lungul docurilor.

Postul de comandant al staţiei de pe Chee era prima însărcinare importantă a lordului Ehl şi el îşi exprima

încântarea. Făcu o prezentare a staţiei, care era nouă, strălucitoare şi, după părerea lui Martinez, excesiv de complexă. Toate echipamentele, începând cu instalaţiile de încărcare a mărfurilor şi terminând cu sistemul computerizat de coordonare a canalelor de aerisire, erau cele mai masive, mai lucioase şi mai eficiente dintre toate tipurile disponibile.

– Sistemele de purificare şi de recirculare a aerului sunt proiectate la comandă specială, spuse Ehl. Cum e şi centrala energetică.

– Nu ne-am mulţumit să luăm de pe raft un proiect vechi de o mie de ani, adăugă Allodorm. Tot ce se află pe staţia asta a fost regândit, pornind de la principiul de bază.

Proiectele la comanda specială sunt foarte scumpe, cugeta Martinez.

– Extrem de impresionant. Nu sunt obişnuit să vizitez staţii noi.

– E prima staţie nouă construită în ultimii nouă sute de ani, preciză Allodorm. Iar acum, după ce Consiliul a început să deschidă noile sisteme în vederea expansiunii, ne putem aştepta să apară multe altele.

– Aţi făcut toate astea în doar ceva mai mult de doi ani, comentă Martinez. Asta înseamnă a lucra repede.

Ba chiar înspăimântător de repede, pentru un proiect realizat la comandă specială. La urma urmelor, medita, poate nu era vorba de nici o comandă specială.

Cum şi-ar fi putut da seama? Trecuseră eoni de când nu mai construise nimeni o staţie orbitală. Ai fi putut lua un proiect vechi, standardizat, căruia să-i schimbi câteva detalii minore şi să-i spui comandă specială.

El nu ştia decât că, indiferent dacă sistemul de recirculare era sau nu proiectat anume, aerul mirosea exact la fel ca în orice altă staţie pe care ajunsese vreodată.

Vehiculul cu reacţie pătrunse în tubul conectat la butucul celor două roţi, unde intră într-un ascensor imens şi începu să coboare către zonele locuite.

– Veţi fi primul ocupant al apartamentelor pentru ofiţeri seniori, spuse Ehl. Veţi avea la dispoziţie echipa completă a personalului de deservire. Vă rog să-l anunţaţi

pe unul dintre ei, sau pe mine, dacă există ceva nesatisfăcător.

Forţa gravitaţională începu să apese cu insistenţă în zonele interioare ale urechilor lui Martinez.

– Mulţumesc, lord căpitan! Sunt sigur că totul va fi satisfăcător.

Când liftul ajunse la nivelul principal al Roţii Numărul Unu, gravitaţia atinsese valoarea normală. Personalul de deservire a apartamentelor ofiţerilor seniori era aliniat în faţa intrării, ca pentru inspecţie. Ehl dădu un ordin şi toţi se apropiara în grabă de vehicul, ca să descarce bagajele şi să-i ajute pe Terza şi pe Martinez să-şi părăsească scaunele. Bagajul fu plasat pe cărucioare robot motorizate, care se puseră în mişcare, deplasându-se pe urmele lui Martinez şi ale Terzei, alături de lordul Ehl, de oamenii de serviciu şi de Allodorm.

– Milord, spuse acesta din urmă, sper că dumneavoastră şi lady Terza veţi accepta ospitalitatea Companiei Meridian, peste două seri. Conducerea companiei şi personalul ingineresc ar fi onoraţi să vă cunoască.

– Aş fi încântat, răspunse Martinez.

Lordul Ehl şi ofiţerii Flotei aflaţi pe staţie urmau să cineze cu el în seara următoare şi văzuse deja un program de activităţi destul de ambiţios, în care erau incluse deplasări către amplasamentele diferitelor instalaţii aferente Flotei. Înţelese foarte bine planul lui Ehl, care intenţiona să-l ţină ocupat umblând dintr-un loc în altul, contemplând o minune inginerească după alta şi primind un toast după altul la banchete, ceea ce îi lăsa extrem de puţin timp pentru a face vreo inspecţie în adevăratul sens al cuvântului. Un astfel de program nu avea neapărat ceva sinistru - Martinez ar fi procedat în acelaşi mod dacă ar fi răspuns de o instalaţie şi ar fi văzut un lord inspector dând buzna peste el.

Aveau în faţă un coridor nou, lucios, curbându-se pentru a urca în pantă lină, cu pereţi ce lăsau impresia că ar fi fost construiţi din ceramică de culoare deschisă şi cu sursele de lumină ascunse în plafonul în formă de cort.

Martinez îşi coborî privirea către podeaua de polimeri pe care călca. Era de un gri-închis şi avea consistenţa cauciucului, cedând uşor sub paşi, tipul standardizat de podea pentru o instalaţie de acel gen.

– Podeaua asta a provocat o încurcătură, aşa cum îmi amintesc? întrebă.

Trecând în revistă contractele Flotei, reţinuse măcar atâta lucru.

– Da, lord inspector, e adevărat, spuse Allodorm, cu vocea lui superbă. O consecinţă a faptului că nu am reproiectat totul - nu ne-am făcut griji pentru ceva atât de elementar cum este podeaua staţiei. Dar, când am văzut-o pe cea standard, pe care o comandaserăm, ne-am dat seama că nu era potrivită cu solicitările de pe o staţie în plină dezvoltare, cu traficul de vehicule şi cu greutăţile pe care trebuie să le deplasăm de-a lungul acestor coridoare. Ar fi trebuit s-o schimbăm peste zece ani şi bineînţeles că nu ne-am putea permite să închidem staţia în acest scop, în condiţiile termenelor în care trebuie să ne încadrăm noi. Aşa că am fost nevoiţi să facem o comandă specială, pentru o podea nouă adusă de pe Zarafan, şi să apelăm la un transport expres, de forţă gravitaţională ridicată.

– Probabil că echipajul acela torminel şi-a redus viaţa cu câţiva ani până a ajuns aici, spuse Ehl, cutremurându-şi în mod intenţionat mâinile - având oase tubulare, specia lui detesta gravitaţia puternică.

– Ei, spuse Martinez, cel puţin eroarea a fost corectată, încercă să lase impresia că se exprima spontan şi se întrebă cum ar fi putut ajunge sub duşumea, ca să arunce o privire.

Apartamentele ofiţerilor superiori erau tot atât de excesiv de sofisticate precum restul staţiei, cu lambriuri de lemn de culoare întunecată şi fitinguri de bronz lustruit. De-a lungul pereţilor se înşirau acvarii, a căror apă strălucea turcoaz, mişunând de peşti exotici de pe planeta de dedesubt, iar de plafoanele înalte atârnau candelabrele având aspectul unor sculpturi în gheaţă. Totul mirosea a nou. Ehl şi Allodorm se retraseră, ca să-şi lase oaspeţii „să-şi revină după rigorile călătoriei”, ca şi cum un voiaj de patruzeci şi trei de zile pe un iaht particular ar fi fost tot

atât de solicitant ca traversarea unui lanţ muntos în spinarea unui catâr.

Terza şi Martinez rămaseră astfel singuri în holul de la întrare, pe parchetul de lemn care înfăţişa harta imperiului, cu Chee reprezentată printr-un disc verde-malachit, în timp ce Zanshaa, capitala, avea culoarea rubinie a sângelui.

Se uitară unul la celălalt.

– Ne-au dat dormitoare separate, spuse Terza.

– O pun pe Fran să-mi mute lucrurile în camera ta, dacă eşti de acord.

– Te rog! încăperea aia imensă ar fi pustie fără tine.

Palatul lor din Oraşul de Sus de pe Zanshaa nu avea dormitoare atât de mari. Flota trebuie să fi plătit bani frumoşi pentru asemenea comodităţi, dar, pe de altă parte, nici nu i se dusese vestea fiindcă şi-ar fi lipsit ofiţerii de confort.

Până la cină mai era o oră şi ceva. Martinez îl trimisese pe Alikhan, ordonanţa sa, să-i facă rost de nişte haine civile fără pretenţii, aşa că se schimbă şi îşi părăsi apartamentul pe uşa din bucătărie, luându-i prin surprindere pe bucătarii care îi pregăteau masa.

Era o oră liberă din programul lui. O putea folosi.

Se îndreptă către unul dintre ascensoarele destinate personalului, apoi se duse în roata neterminată. Găsi o zonă încă în construcţie, unde muncitorii tormineli stăteau călare pe grinzi de policarbonat, de partea cealaltă a unor bariere deplasabile, ocupându-se de ţevi şi de conducte, iar materialul pentru podele aştepta, sub forma unor bobine imense, mai înalte decât un lai-own. Martinez făcu câteva măsurători în linişte, apoi se aventură dincolo de bariere, până în punctul unde pardoseala se întrerupea, dând la iveală o întindere de plăci de plastic, după care urmau grinzile dezgolite şi muncitorii.

Dacă torminelii îl observară pe Martinez făcându-şi măsurătorile, nu reacţionară în nici un fel. El îşi termină treaba şi se întoarse în apartament.

– Nici vorbă de comandă specială, nicidecum, spuse apoi, în timpul cinei. Nu fac nimic altceva decât să-ntindă un al doilea strat de pardoseală standard peste primul. Îşi

ridică paharul şi sorbi din excelentul vin al Flotei, un Hy-oso de culoarea smaraldului. Compania Meridian bagă în buzunar banii pentru toată duşumeaua aia.

– Aş sugera că nu e aşa, spuse Tessa. Cred că duşumeaua există. Nava expres a venit aici aducând ceva. Cred că duşumeaua se foloseşte pentru realizarea unui alt proiect, unul care îi aparţine Companiei Meridian în proporţie de sută la sută.

– Mă întreb câţi oameni ştiu, făcu Martinez.

– Probabil nu prea mulţi, răspunse Terza. Nu şi echipele de lucru, care, cred eu, nu fac decât ce li se spune. Corupţia nu poate ajunge la o asemenea scară fără să fie descoperită de un număr destul de mare de persoane. Dar sunt sigură că, într-un fel sau altul, compania are grijă să-i facă pe toţi fericiţi.

– Mă întreb dacă lordul Ehl o fi ştiind, zise Martinez. Ar trebui să fie din cale-afară de lipsit de orice curiozitate ca să nu observe ce se întâmplă cu duşumeaua, dar poate chiar este un tip nepăsător.

Terza îi aruncă o privire semnificativă.

– Nu te-aş sfătui să-l întrebi.

Martinez se uită în farfurie şi se gândi la bucata de fristigo fript, cu sos de ceapă şi bobite de kistip. Legumele erau proaspete, o adevărată încântare după patruzeci şi trei de zile în care nu avusese parte de aşa ceva - coloniştii începuseră, probabil, să se ocupe de agricultură.

– Aş vrea să ştiu cine deţine Compania Meridian. Dar e cu capital privat şi bursele nu ştiu nimic, fiindcă acţiunile nu fac obiectul tranzacţiilor publice...

Lăsă ideea să se piardă.

– Ca lord inspector, aş putea cere informaţia, dar s-ar putea să n-o primesc, iar asta ar fi o metodă indiscretă de a conduce o investigaţie.

– Lordul Pa trebuie să fie unul dintre patroni şi e foarte posibil să fie implicat tot clanul Maq-fan, spuse Terza. Dar, dacă nu reuşim să accesăm înregistrările confidenţiale de pe planeta unde a fost fondată compania, n-avem nici o şansă...

Păru să cadă pe gânduri.

– Ştii, eu *aş putea* să aflu.

Martinez se întoarse spre ea.

– Cum? o întrebă.

– Meridian face afaceri cu Flota, iar legea îi cere să depună la minister lista acţionarilor principali. Numele ar trebui să rămână confidenţiale, dar...

Se uită în sus, către un colţ îndepărtat al încăperii.

– Încerc să mă gândesc pe cine aş putea întreba.

– Pe tatăl tău, preciza Martinez. Face parte din Comandamentul Flotei, ar trebui să aibă autoritatea de a obţine o asemenea informaţie.

Ea clătină din cap.

– N-ar putea s-o facă în mod discret. O întrebare pusă de un membru al Comandamentului e ca o rachetă cu antimaterie lansată de pe orbită.

Zâmbi.

– Sau ca ordinul unui lord inspector. Oamenii ar observa.

Pentru o clipă nesfârşită, privi din nou în colţul tavanului.

– O să fie Bernardo, se hotărî. Are acces la informaţii şi e suficient de discret. Numai c-o să-i datorez o mare favoare.

– Zece zile ca să ajungă întrebarea pe Zanshaa, socoti Martinez. Şi încă zece până soseşte răspunsul.

Comunicarea avea să se facă în salturi, din sistem în sistem, cu viteza luminii, dar, cu gândul la timpul necesar, Martinez se simţea totuşi arzând de nerăbdare.

Un zâmbet traversă brusc chipul Terzei.

– Până acum nu te-am mai văzut niciodată lucrând. Jumătate din timp, eşti înnebunit de nerăbdare, iar în rest umbli în toate părţile şi dai ordine ca un mic rege. Într-un fel, e de fapt fascinant.

Martinez înălţă din sprâncene auzind cum era descris, dar spuse:

– Sper să reuşeşti să-ţi prelungeşti fascinaţia pentru încă o vreme.

– Cred că sunt în stare.

El îşi întinse braţul peste colţul mesei şi îi luă mâna. Terza se aplecă şi îl sărută pe obraz. Vocea ei îi şopti la ureche.

– Doctorul meu mi-a spus cândva că o femeie e mai fertilă în luna care urmează după îndepărtarea implantului. Cred că noi am dovedit câtă dreptate avea. Pentru a doua oară.

Martinez simţi furnicături pe toată pielea şi fu năpădit brusc de căldură, când încântarea i se aprinse în fiecare nerv.

– Eşti sigură?

– Ei, bine, nu, răspunse ea. Nu sunt. Dar mă simt exact aşa cum m-am simţit ultima dată şi cred că, în privinţa asta, experienţa contează.

– Bineînţeles că ar trebui să conteze.

Fecunditate, se gândi. Ce altceva îşi mai putea dori un bărbat?

– Portul pare puţin cam pustiu, spuse Martinez.

Îşi aştepta micul dejun stând sub o umbrelă de pe terasa Clubului de Pescuit Chee, al cărui membru de onoare devenise şi unde locuia, împreună cu Terza. Nici una dintre clădirile de la sol ale Flotei nu fusese considerată o locuinţă demnă de un lord inspector şi singurele apartamente de lux de pe planetă erau la club, aflat, în mod convenabil, în proprietatea tatălui lui Martinez, ca parte a unui sistem de pescuit sportiv.

– Vasele comerciale de pescuit sunt în larg, iar navetele nu mai vin, spuse administratorul.

Era un terran, cu barba vopsită violet şi împletită în două codiţe subţiri. Purta o jachetă cu umerii vătuiţi, lucrată din mai multe materiale diferite, toate de culori strălucitoare, tropicale, cusute laolaltă într-un ansamblu discordant, scânteietor. Martinez nu mai văzuse pe nimeni îmbrăcat astfel şi bănuia că stilul administratorului nu îl caracteriza decât pe el însuşi.

Acesta îi turnă cafea proaspătă şi din ceaşcă se înălţară aburi.

– Fără navete, nu mai avem decât o mică flotă de pescuit şi câteva ambarcaţiuni sportive, adăugă apoi, deşi se vor înmulţi cu timpul. Am putea construi o cherhana imensă - cu toate că ar trebui să exportăm cea mai mare parte a peştelui, de vreme ce aici, în primul an şi jumătate, nimeni n-a mâncat nimic altceva, aşa că s-au săturat până-n gât cu toţii.

Martinez îşi lăsă privirea să alunece în josul unei pante înverzite, către trei ambarcaţiuni care se legănau, părând minuscule în comparaţie cu dana imensă de beton de care erau amarate. Pe două flutura drapelul Clubului de Pescuit, iar cealaltă arbora un pavilion particular, probabil al vreunui oficial din Compania Meridian, sau din Compania Chee. De partea cealaltă a portului se afla o aşezare numită Port Vipsania, după una dintre surorile lui Martinez, iar dincolo de aceasta se întindea, urcând către cer, cablul care făcea legătura cu orbita geostaţionară şi cu staţia Chee.

Port Vipsania fusese construit pe litoral, ca toate celelalte aşezări timpurii, pentru că, înainte de punerea în funcţiune a ascensorului orbital, survenită cu un an în urmă, muncitorii şi echipamentele lor fuseseră aduşi pe planetă în navete acţionate de rachete chimice, care amerizau în larg, deplasându-se apoi cu încetineală pentru a acosta. Şi proviziile erau lăsate să cadă în mare, în containere fără personal uman, frânate de retrorachete şi remorcate apoi de bărci până la mal. Odată deschise, imensele containere gudronate serveau, temporar, drept adăposturi şi depozite.

După punerea în funcţiune a ascensorului, care aducea oamenii şi mărfurile de pe orbită cu mult mai puţine cheltuieli, traficul cu navete fusese întrerupt într-o foarte mare măsură, deşi Port Gareth, situat în nord şi încă neconectat la reţeaua de căi ferate în expansiune, continua să fie aprovizionat prin intermediul lor şi al containerelor aruncate de pe orbită.

La numai trei ani după darea în exploatare a planetei, aşezările omeneşti de pe Chee se dezvoltau cu o viteză incredibilă, alimentate de sume de capital şi mai incredibile. Era o investiţie vastă şi, deoarece lucrările abia începuseră, influxul de capital trebuia să continue. Activitatea lordului

Mukerji legată de atragerea unor investiţii neîntrerupte era vitală, aşa cum erau şi eforturile multor agenţi mai mărunţi şi, bineînţeles, strădaniile lordului Martinez însuşi, care aduna fonduri din resursele sale considerabile.

Bogăţiile unei planete întregi erau mai mult decât suficiente pentru recuperarea oricărei investiţii în decursul timpului, dar asta dura ani de zile, iar administrarea greşită a fondurilor şi hoţiile continuau să reprezinte tot atâtea pericole pentru Compania Chee. Dacă pierdea încrederea investitorilor, compania avea să intre în faliment, indiferent dacă deţinea sau nu o planetă.

– Mi-ar plăcea să văd o flotă de ambarcaţiuni la dana aia, spuse Martinez.

– Şi mie, răspunse administratorul. Afacerea ar merge cu mult mai bine.

Rânji.

– Şi, după toate încurcăturile care s-au produs când au construit-o, aş vrea s-o văd în folosinţă.

– Încurcături? întrebă Martinez.

– Au adus un tip de ciment nepotrivit pentru cheiul ăsta, îi povesti administratorul. Aveau nevoie de ciment De-loq, care face priză în mediu lichid şi e imun la coroziune în apă sărată. Însă au trimis jos marfă obişnuită, aşa că a fost nevoie de un transport special, de pe Laredo.

– Ce-au făcut cu celălalt ciment? se interesă Martinez.

– L-au luat de aici, spuse administratorul. Nu s-a putut folosi. Ah, v-a sosit micul dejun.

Apăruse mâncarea, un peşte fript pe grătar, cu dinţii ascuţiţi ca nişte ace, cu câte o pereche de ochi la fiecare extremitate şi cu solzii ca o armură jupuiţi cu dexteritate de pe carne. Martinez îşi luă privirea de la el şi se uită la Port Vipsania, la şirurile de apartamente de beton alb, care îi adăposteau pe muncitorii din Compania Chee.

– Păcat că nu i-au putut găsi o întrebuinţare.

Martinez descoperi că nu se putea împotrivi tentaţiei de a vizita oraşul botezat cu numele lui de către tatăl său. După ce petrecuse zece zile pe Chee, evada din ciclul nesfârşit al banchetelor şi recepţiilor oficiale şi se urcă

într-un coleopter al Flotei, cu destinaţia Port Gareth, localitatea situată în nord, în zona temperată.

Coleopterul îl purtă pe deasupra unui ţinut de un verde uniform - în timp ce oceanul era plin cu peşti de o varietate uluitoare, viaţa de pe uscat era primitivă şi se reducea la câteva specii de bază: viermii şi miriapodele erau unicii reprezentanţi ai faunei, iar plantele se limitau la mucegai, la alte ciuperci şi la numeroase tipuri de ferigi, o parte dintre acestea atingând înălţimea unei clădiri cu două niveluri.

Toate urmau să facă faţă unei concurenţe dure, pentru că plantele şi animalele străine erau introduse din abundenţă. Turme de portsheni, fristigo, oi, bizoni şi vite fuseseră aduse la sol şi lăsate, mai mult sau mai puţin, să se sălbăticească. În lipsa prădătorilor care să le reducă numărul, mâncând animalele slăbite sau bolnave, cirezile se înmulţeau cu repeziciune.

În interiorul continentului, în aval faţă de oraşe sau de-a lungul căilor ferate în expansiune, luau fiinţă ferme întinse, în mare măsură mecanizate. Fiindcă deocamdată nimeni nu ştia ce cultură avea să dea rezultate, fermierii plantau, pur şi simplu, de toate, în cantităţi mult mai mari decât era de aşteptat să consume populaţia. Dacă lucrurile evoluau în mod rezonabil, planeta putea să devină foarte curând un exportator de grâne, începând să aducă un mic profit Companiei Chee.

Conform estimărilor, după două secole, plantele indigene n-aveau să mai poată fi văzute altundeva decât într-un muzeu.

Coleopterul trecu peste lanţul muntos care izola Port Gareth de restul continentului, coborând apoi către o câmpie mănoasă, brăzdată de sclipirile argintii ale râurilor ce se unduiau printre păduri verzi de ferigi. Coleopterul se lăsă să cadă în direcţia oceanului verde-albăstrui care începea să umple linia orizontului, apoi zbură pe deasupra ogoarelor cultivate, cu soarele licărind pe plafoanele transparente ale cabinelor maşinilor agricole.

Era foarte posibil ca împuternicirea lordului inspector să nu se extindă asupra Port Gareth, deoarece pe teritoriul acestuia nu exista nici un echipament al Flotei, dar Martinez

decise că linia de cale ferată care urma să lege oraşul de localităţile din sud reprezenta o problemă de securitate a statului, motiv pentru care îi merita interesul.

Apărătorile turbinelor din capetele aripilor se rotiră şi aeronava începu să coboare. La marginea platformei de aterizare îl aştepta un alt comitet de primire.

Uşa încăpătorului compartiment de mărfuri al coleopterului glisa, deschizându-se. Martinez îşi scoase căştile, îi mulţumi pilotului şi cobori pe platformă. Vântul puternic îi răvăşi părul. În timp ce Alikhan ieşea din coleopter cu bagajele, comitetul de primire avansa, fără să o depăşească pe lady Primar, pe care Martinez şi-o amintea vag, din copilărie, ca fiind una dintre protejatele clanului său. Era o torminelă, a cărei blană gri cu alb se potrivea mult mai bine cu clima revitalizantă din Port Gareth decât cu cea tropicală din Port Vipsania.

Martinez fu prezentat imediat consiliului primăriei şi reprezentanţilor locali ai companiilor Meridian şi Chee, după care un personaj familiar ieşi dintr-un automobil lung, în formă de lacrimă, şi făcu un pas înainte.

– Vă mai aduceţi aminte de mine, milord? întrebă bărbatul, cu o privire sugestivă.

Ar fi fost greu să-l uite. Ahmet făcuse parte din echipajul de pe *Corona,* prima navă comandată de Martinez. Îşi petrecuse o mare parte a timpului în arest sau îndeplinind o serie de corvezi drept pedeapsă; în rest, fusese ocupat cu jocuri ilegale de noroc, cu fabricarea băuturilor interzise sau cu mici acte ocazionale de vandalism.

– Ahmet! Văd că te-ai retras din Flotă.

Ceea ce reprezenta o veste bună pentru aceasta din urmă.

– Sunt şef de echipă aici, în cadrul proiectului căii ferate. Când am auzit că veniţi, le-am spus tuturor că vă cunosc şi am fost rugat să fac parte din comitetul de primire. Şterse cu mâneca obiectul lucios pe care îl purta agăţat la piept. După cum vedeţi, încă mai am insigna de pe *Corona.* Am fost desemnat să vă fiu ghid şi şofer.

În ochii lui Martinez, faptul că Ahmet primise un post care implica o responsabilitate reprezenta, în cel mai fericit caz, o dovadă suficientă de neglijenţă criminală. Însă zâmbi cu toată hotărârea de care se simţea în stare, spuse „Mă bucur să te revăd” şi fu apoi transportat în apartamentul său din Palatul Primăriei, după care se văzu nevoit să suporte încă un banchet. Nutrea un respect sănătos faţă de propria sa persoană, pe care unii îl considerau trufie, dar chiar şi aşa începuse să se plictisească de atâtea mese date în onoarea lui.

Fu totuşi încântat să-şi descopere în piaţa principală statuia - cu o mină severă şi purtând Planeta de Aur. Dar sonda pe care o văzu în parcul năpădit de buruieni verzi din spatele statuii, cu volantul învârtindu-se şi strălucind în soare, îl încântă ceva mai puţin.

– Ce-i asta? întrebă el. Petrol?

– Da, răspunse lady Primar. Aici l-am găsit aproape de suprafaţă - din fericire, altfel nu l-am fi putut extrage cu utilajele noastre.

– Pentru ce-l folosiţi?

– Materiale plastice. În câţiva ani, o s-avem aici o adevărată industrie.

– Cum progresează calea ferată?

În final, aceasta avea să lege Port Gareth de zona sudică: trenurile supersonice aveau să plece de la ascensorul orbital îndreptându-se cu iuţeală spre nord şi transportând emigranţi şi provizii, întorcându-se înapoi cu produse agricole şi obiecte de plastic pentru export. Şinele erau montate din cele două capete către centru şi urmau să se-ntâlnească undeva în munţi.

– Luna trecută au fost câteva întârzieri, răspunse lady Primar. Dar lucrările au totuşi un avans faţă de program.

– Întârzieri? Flota n-ar putea face nimic ca să urgenteze lucrurile?

– Sunteţi foarte amabil, dar nu e nimic de făcut. S-a dovedit că primele rapoarte geologice au fost eronate, sau poate doar incomplete. Inginerii au dat peste un strat de rocă mult mai dur decât se aşteptaseră, care a ţinut lucrările pe loc pentru câtva timp.

Martinez nu ştia prea multe despre geologie, dar hotărî că avea să-nveţe.

A doua zi se trezi devreme, luă ceaşca de cafea pe care i-o întindea ordonanţa şi îl chemă pe Ahmet.

– Mi-ar plăcea să ajung până la capătul căii ferate, îi spuse. Mă poţi duce acolo?

– Cu siguranţă, milord.

– Şi nu vreau să fac zarvă. M-am săturat de atâtea delegaţii. Putem merge doar noi doi, cu tine ca ghid?

Martinez simţi o notă de triumf personal în răspunsul lui Ahmet.

– Bineînţeles, lord căpitan! Nimic mai simplu!

Călătoriră spre capătul liniei într-un tren care ducea provizii într-acolo, iar Martinez stătu tot timpul într-un vagon rezervat pentru echipa specializată în transporturi. Purta haine civile şi nişte bocanci grei, gândindu-se că asta îl dezamăgea pe Ahmet, care îşi dorea să le prezinte colegilor săi un erou în echipament militar complet. Aşa stând lucrurile, se văzu nevoit să se împace cu amintirile debitate cu glas tare de Ahmet despre *Corona* şi despre lupta de pe Platoul de Gresie, care sugerau că el însuşi, urmând sfaturile geniale ale lui Ahmet, reuşise să-i dea gata pe naxizi exact la timp ca să nu piardă micul dejun.

– Atunci ne-am răsucit, schimbând cursul, şi i-am orbit pe naxizi cu jeturile de flăcări ale motoarelor, de aceea n-au putut să vadă întăririle sosite în ajutorul nostru, spuse Ahmet, apoi se uită la Martinez, făcându-i încrezător cu ochiul. Nu-i aşa, milord?

– Chiar aşa.

Şi adăugă, uitându-se lung pe fereastră:

– Ce e acolo, în faţă?

Traiectoria şinelor trenului supersonic trebuia să fie cât mai dreaptă şi extrem de netedă. Se apropia de munţi întinzându-se pe platouri imense, construite de maşini tot atât de imense şi străpunse de galerii pentru albiile râurilor şi pentru viitoarele şosele. În coasta muntelui fuseseră cioplite platforme, pentru ca terasamentul să aibă lăţimea necesară, iar în roca dură fuseseră sfredelite tunele. Podurile care traversau văile îndepărtate păreau pânze de

păianjen şi, la o cercetare mai atentă, se dovedeau a fi construite din grinzi cu zăbrele ceva mai late decât un autobuz şi cabluri groase cât piciorul lui Martinez. Trenurile care pluteau pe câmpurile magnetice de deasupra şinelor urmau să fie echipate cu un soi de eleroane pentru spargerea undei sonice de şoc, dar, chiar şi aşa, tunelele trebuiau căptuşite cu deflectoare şi cu supresoare de sunet, pentru a împiedica muntele să se prăbuşească.

La capătul liniei, lui Martinez i se oferi privelişte a giganticei maşini de forat care săpa tunelul şi a utilajelor pentru îndepărtarea molozului, pentru construirea eşafodajului de susţinere şi pentru întinderea şinelor. Maşinile erau suficient de sofisticate şi operatorii lor suficient de experimentaţi pentru ca toată lumea să pară convinsă că tunelul lor avea să-l întâlnească, înainte de termen, pe cel săpat din partea opusă a muntelui, de către echipa care înainta spre nord.

– Astfel încât să putem câştiga, la încheierea lucrărilor, acel bonus substanţial promis de Compania Chee, îl informă Ahmet rânjind. Nu-i aşa, milord?

– Bravo vouă! spuse Martinez.

Aşteptă să rămână un moment singur cu Ahmet, înainte de a pune următoarea întrebare.

– În locul acela nu s-a produs o întârziere însemnată, cu circa o lună în urmă? Putem opri acolo la întoarcere?

Ahmet îi făcu cu ochiul.

– Să vorbesc cu mecanicul.

Se întoarseră cu o locomotivă mică, care făcea naveta, aducând şine pe şantier, şi mecanicul, un lai-own docil, fu de acord cu o scurtă întârziere.

– Borna 593, îi spuse Ahmet, iar locomotiva încetini şi frână.

Cu o lanternă electrică în mână, Ahmet sări în tunelul întunecos şi Martinez auzi un plescăit.

– Aveţi grijă, milord, aici e umezeală.

Martinez coborî pe terasament şi urmă lumina săltăreaţă a lanternei. În zona aceea, înălţarea lanţului muntos plasase straturile geologice într-o poziţie aproape verticală.

– Au numit chestia asta batolit, sau lacolit, sau cam aşa ceva. Indiferent ce ar fi, e al naibii de dur. Maşina de forat n-a putut să-l străpungă. E aici.

Îşi flutură lanterna.

De-a lungul stratului se întindea, în profunzime, o dungă cenuşie, un şuvoi de grăunţe de mică scânteind în lumină ca un puhoi de stele.

– Asta e? întrebă Martinez.

Deschiderea braţelor sale acoperea lăţimea stratului. Indiferent ce-ar fi fost, nu era un batolit.

– Da, milord. A fost nevoie de o reproiectare a capului de forare.

Nu puteau să-l arunce în aer? Martinez îşi reţinu întrebarea.

Bineînţeles că ar fi putut, cugetă; dar explozibilii n-ar fi reprezentat o majorare suficientă a costurilor. Pe urmă îşi aduse aminte că, în timpul petrecerii date în onoarea lui la Rio Hondo, auzise o conversaţie între lordul Pa şi Mukerji. Ceva despre raportul geologic...

Se întrebă dintr-odată dacă Mukerji - cartoforul nesăbuit - fusese acel reprezentant al companiei Chee care aprobase depăşirea costurilor. La urma urmelor, era preşedintele companiei; părea foarte posibil să fi dat astfel de aprobări.

Dar Mukerji nu fusese niciodată pe Chee - cererea ar fi trebuit să-l urmărească prin tot imperiul în timp ce era în căutare de fonduri. Nu fusese niciodată pe Chee şi n-ar fi fost disponibil pentru a completa cererile de suplimentare a cheltuielilor.

Doar *dacă...* dacă nu cumva Mukerji făcea parte din conspiraţie. Poate primea bani de la conspiratori ca să-şi achite datoriile de joc.

– Interesant, zise Martinez.

Ochii lui Ahmet sticliră în lumina lanternei, cu admiraţia unui hoţ şi a unui şarlatan faţă de o treabă bine făcută de profesionişti.

– Fascinant, nu-i aşa? Geologie!

Întrebarea era cum să i se dezvăluie lui Eggfont existenţa relaţiei dintre lordul Mince şi lady Belledrawers. Dacă Eggfond afla de la valetul Cadaver, asta i-ar fi dat de înţeles şi ceva despre valet, ceva care, deocamdată, trebuia să rămână ascuns. Totuşi, cum ar fi putut Eggfont să descopere adevărul, la timp pentru Marele Bal...?

Un indiciu, se gândi Severin. Un indiciu misterios, uşor de descifrat pentru Eggfont, dar de nepătruns pentru oricine altcineva. Dar cine ar fi trebuit să i-l ofere?

Lovi cu inelul primit de la lady Liao în braţul fotoliului, acompaniindu-şi cu neglijenţă gândurile. Trebuia să admită că ficţiunea lui bătea pasul pe loc. Ţinând cont că durata oficiala a zilei de pe *Explorator* era de douăzeci şi nouă de ore, trecuseră deja trei după miezul nopţii, iar el se simţea obosit. Presupuse că ar fi putut cere să i se aducă o cafea din careul ofiţerilor, dar asta ar fi însemnat să trezească pe cineva.

Poate că ar fi trebuit să renunţe la spectacolul de teatru de păpuşi şi să găsească altceva spre care să-şi îndrepte gândurile. De exemplu, conducerea navei.

În sala de comandă a *Exploratorului* erau amplasate posturile obişnuite de lucru: cel de navigaţie, cel de control al motoarelor şi cel de comunicaţii, plus postul căpitanului, al pilotului şi cel de monitorizare a senzorilor. Fiecare dintre acestea era dotat cu un fotoliu care îşi păstra cu meticulozitate echilibrul în cuşca sa antiacceleraţie şi fiecare cuşcă includea o consolă de control rabatabilă, care se putea bloca pe poziţie, în faţa ocupantului.

În momentul acela, postul de monitorizare a senzorilor era ocupat de Chamcha, un ofiţer inferior de rangul doi extrem de plictisit, iar ecranul asupra căruia i se îndrepta din când în când atenţia nu reda spectaculosul peisaj stelar din sistemul Chaa, ci un joc numit Minte-scrântită, la care pierdea din lipsă de concentrare. Postul de monitorizare a senzorilor era ocupat numai fiindcă aşa o cerea regulamentul, acelaşi care impunea prezenţa cuiva la postul de control al motoarelor, unde stătea Lily Bhagwati, la cel de comunicaţii - unde se afla Jaye Nkomo, o radiotelegrafista novice - şi în fotoliul căpitanului, unde era

nevoie de o persoană calificată să coordoneze întregul cart - Severin însuşi.

Trecuseră de aceea perioadă a fiecărui cart, în care acceleraţia depăşea valoarea normală, dar micul dejun continua să se afle la mai multe alte ore distanţă. Atenţia lui Severin alunecă, îndecisă, către fotografiile zâmbitoare ale membrilor familiei lordului Go, pe care căpitanul le ataşase de consola sa - era indulgent în această privinţă, aşa că fiecare post din sala de comandă era împodobit cu obiecte personale, aparţinându-le diverşilor membri ai echipajului care îl ocupau periodic. Fotografii de familie, bileţele de la cei dragi, flori de hârtie, glume, poezii, poze cu actori, cântăreţi şi fotomodele, sau cu orice persoană atrăgătoare, la care să visezi când te afli la trei luni depărtare de cea mai apropiată staţie inel.

Severin realiză că se holba de câteva minute la familia lordului Go, la soţia surâzătoare a acestuia, la copiii care îi făceau cu mâna, la părinţii mândri de el, la căţel, la păpuşile torminel de cârpă. Îşi ridică privirea, scutură violent din cap ca să-şi limpezească mintea şi trecu în revistă celelalte posturi de lucru. Nimic nu părea să-i justifice atenţia. Nu suna nici o alarmă, nici un ecran nu pâlpâia în culori violente.

Afişă pe propriul său monitor jocul ofiţerului inferior Chamcha, văzu în ce proporţie dezastruoasă pierdea şi oftă. Poate că, după ce acesta îşi recunoştea înfrângerea, avea să-l provoace pe Chamcha la un joc în hiperturneu, sau la altceva de acelaşi gen. La orice l-ar fi putut împiedica să adoarmă.

În aşteptarea momentului când Chamcha avea să-şi piardă orice avantaj, afişă imaginea de pe ecranul de navigaţie. Străbătând în linie dreaptă distanţa dintre Gaura de Vierme Unu şi Gaura de Vierme Doi, *Exploratorul* se afla cu mult în afara rutelor comerciale obişnuite cu punctul terminus în sistemul Chee.

Nu erau ameninţaţi de nici un accident întâmplător de navigaţie.

Severin se uită la Chamcha. Încă nu pierduse?

Pe ecranul de monitorizare a senzorilor licări ceva şi el îşi coborî ochii spre propriul monitor, chiar în clipa când acesta şi ledurile consolei se întunecară, apoi se aprinseră iarăşi...

– Verificaţi starea navei! strigă Severin, în timp ce luminile păleau, pentru a străluci din nou.

Ofiţerul inferior Lily Bhagwati îi imprimă cuştii sale antiacceleraţie un salt nervos. În glas avea accente stridente de panică.

– Variaţii de energie în Conexiunea Principală Unu! Variaţii în Conexiunea Principală Doi!

Degetele lui Severin alergară pe tastatură, încercând să aducă imaginea sistemului energetic al navei pe afişajul consolei sale.

Luminile se stinseră, apoi se reaprinseră. Imaginile de pe monitorul lui Severin se răsuciră, derulându-se apoi cu încetinitorul.

Extrem de interesant, se contura în mintea lui un gând limpede.

– Conexiunea Principală Unu decuplată! spuse Bhagwati. Motorul principal decuplat! Motoarele auxiliare cuplate!

Indiferent ce s-ar fi întâmplat cu nava, totul se petrecea cu prea mare iuţeală pentru ca rapoartele lui Bhagwati să poată ţine pasul. Sistemele automate reacţionau, protejându-se, mai repede decât putea acţiona echipajul uman. Severin prinse cuvintele „motorul principal decuplat” şi avu timp să le priceapă înainte ca vâjâitul omniprezent al motorului să înceteze, apoi începu să plutească liber în cuşca lui.

Întinse mâna către chingi, străduindu-se să se lege, iar toate luminile şi toate monitoarele din încăpere se stinseră, lăsându-l într-un întuneric ca smoala, cu excepţia imaginii remanente a afişajului consolei sale, care i se ştergea încet de pe retină.

– Circuitul Auxiliar Unu decuplat! strigă inutil Bhagwati.

În tăcerea care urmă, Severin auzi şuieratul îndepărtat al sistemului de ventilaţie pierind încet, ca ultimul suspin al unui muribund.

Aşa ceva nu se întâmplă niciodată, îşi spuse.

Şi, pentru că nu se întâmpla niciodată, nu exista nici o procedură standard pe care s-o poată aplica. O comutare a absolut tuturor sistemelor navei, inclusiv a celor avariate în mod misterios, în faza de amorsare iniţială?

Nici asta nu se întâmplă niciodată, medita.

– Rămâneţi cu toţii în cuşti, spuse. Nu vreau să plutiţi pe-aici în beznă.

Ciocăni uşor în braţul fotoliului cu inelul primit de la lady Liao, în timp ce încerca să decidă care trebuia să fie următoarea sa mişcare. Ici şi colo, câteva licăriri firave, ca ale unor licurici, indicau locurile unde se aflau lanternele alimentate cu baterii, fixate în dispozitivele lor de încărcare. Nu erau proiectate pentru urgenţe, de vreme ce nu era de aşteptat ca sistemul auxiliar de iluminare să se defecteze vreodată, ci pentru a lumina zonele mai greu accesibile ale consolelor aflate în reparaţie.

Sclipirile erau ispititoare. Severin se gândi c-ar fi trebuit s-ajungă la una dintre ele.

– Mă duc să iau o lanternă, anunţă. Rămâneţi pe loc, toţi ceilalţi.

Degetele i se desprinseră de chingile pe care nu reuşise să şi le fixeze. Îşi debloca apoi consola, pe care o împinse deasupra capului, ca să nu-i stea în drum, manevră ce îl îndesă pe sine însuşi în adâncul fotoliului. Nemaifiind stingherit în mişcări, întinse mâinile, dădu peste o bară şi se trase în sus, până când îşi eliberă capul şi trunchiul, ridicându-le deasupra cuştii.

Îşi îndoi trupul cu prudenţă şi îşi trase deasupra şi picioarele, mişcare ce avu drept efect secundar o rotire uşoară a acesteia. Atinse podeaua cu tălpile şi se îndreptă.

Nu se putea împinge, proptindu-se în duşumea, ca să se apropie de lanterne; s-ar fi propulsat într-o direcţie greşită. În schimb, azvârli cuşca antiacceleraţie cu amândouă mâinile, imprimându-i o mişcare de rotaţie după toate cele trei axe în timp ce el plutea lin către cel mai apropiat perete. Întinse o mână şi se agăţă de mânerul unui încărcător de baterii.

Îşi dădu seama că respira greu. Până şi neînsemnatul efort depus îl obosise.

Se auzi o bufnitură îndepărtată. Pe urmă o alta. Severin realiză că, în afara camerei de comandă, cineva bătea fără grabă, dar foarte hotărât, în uşa grea, ecranată.

Desprinse lanterna din încărcătorul proiectat să o susţină chiar şi în cazul unei acceleraţii puternice. O aprinse şi plimbă fasciculul luminos prin încăpere.

Trei perechi de ochi îi întoarseră privirea. Ceilalţi îi aşteptau ordinele.

Din partea opusă a uşii începură să răzbată către urechile lui ţipete estompate.

Ţipetele continuau să se audă, slab, de dincolo de uşă.

Severin îndreptă lumina către Chamcha pentru un timp suficient ca operatorul consolei de monitorizare a senzorilor să poată ieşi din cuşcă şi să se propulseze de-a latul încăperii, către o altă lanternă. Apoi se răsuci, cu intenţia de a rezolva problema uşii. Trase şi bloca o bară de susţinere proiectată special cu un asemenea scop, apoi - după ce pluti către capătul barei - deschise un panou de acces, scoase o manivelă dintr-un aliaj uşor şi o introduse în mecanismul de zăvorâre. Pe urmă se apucă să-l forţeze, ţinându-se cu cealaltă mână de bară, cu lanterna fixată de perete cu ajutorul unei benzi adezive şi cu un picior proptit de partea de jos a unui panou cu aparatură.

Ţipetele încetaseră. Severin nu ştia dacă asta ar fi trebuit să-l încurajeze.

Când reuşi să deschidă uşa grea, gâfâia şi se scutura de picăturile de sudoare, care pluteau în lumină ca nişte stropi de aur topit. Echipajul din sala de comandă se strânse ciorchine în jurul lui, ţinându-se cu vârfurile degetelor de drugii cuştilor sau de panouri de afişaj şi cu lanternele îndreptate către coridorul din exterior. Severin auzi o serie de icnete şi un singur ţipăt:

– Lord Căpitan!

Se uită afară şi îl văzu pe lordul Go atârnând, în imponderabilitate, în lumina lanternelor. Purta o pijama turcoaz de satin. Pielea îi căpătase o nuanţă strălucitoare

de roşu şi ochii i se pierdeau între umflături stacojii. Pe faţă şi pe mâini îi apăreau băşici imense. Avea o figură vlăguită.

Arsuri, se gândi Severin. Dar nu se vedea nici un foc şi nu mirosea a ars.

– Milord! strigă el.

Fără să dea drumul barei de susţinere, se balansa, propulsându-se către lordul Go, întinse braţul şi îl prinse de mână. Observă că un alt membru al echipajului plutea nemişcat pe coridor, la o mică distanţă, şi, după părul auriu răsfirat în jur, ca urmare a absenţei gravitaţiei, îşi dădu seama că era lady Maxine Wellstone, sublocotenentul navei.

Severin prinse mâna lordului Go, trăgându-l către el, şi se îngreţoşă când îi simţi sub degete pielea alunecoasă - părea desprinsă, avea senzaţia că ar fi putut să i-o jupoaie, ca şi cum ar fi scos o mănuşă. Se strădui să-i frâneze mişcarea cu toată delicateţea de care era în stare şi reuşi să-l oprească locului după ce îl adusese în interior.

– Bhagwati, leagă-l pe lordul căpitan de o cuşcă antiacceleraţie, sau de altceva. Încearcă să nu-l atingi.

– Da, milord.

– Nkomo, du-te s-o cauţi pe doctoriţă şi adu-o aici.

Doctoriţa de pe *Explorator* nu era doctoriţă, ci o farmacistă de rangul întâi. Avea să se descurce cumva.

– Am înţeles, milord, spuse Nkomo.

Plonja în direcţia coridorului, trecând cu dexteritate pe deasupra capului lui Severin, iar acesta îşi făcu vânt în direcţia cuştii ei antiacceleraţie, unde Lily Bhagwati îl priponea pe lordul Go de o bară, folosindu-se de propria centură. Severin de opri la mică distanţă de faţa căpitanului şi încercă să nu se uite cu prea mare atenţie la pielea lui opărită, supurândă.

– Milord, întrebă el, ştiţi ce s-a-ntâmplat?

Ochii însângeraţi ai căpitanului se mişcară sub pleoapele umflate. Vocea îi suna de parcă ar fi încercat să vorbească strecurând sunetele pe lângă o limbă de două ori mai mare decât ar fi fost normal.

– Nu… ştiu, răspunse.

– A luat ceva foc?

– Nici un... foc.

Lordul Go scoase un suspin prelung.

– Doare, adăugă el.

Severin îşi muşcă buzele.

– Aveţi dureri, milord?

– Doare, repetă căpitanul.

– Doctoriţa e pe drum.

– Nu ştiu, spuse încă o dată lordul Go, apoi amuţi şi pleoapele i se lăsară, ascunzându-i privirea apatică.

Respira hârâit. Severin se uită la Bhagwati şi îşi văzu propria nelinişte oglindită în ochii ei mari, căprui.

Trebuia să repună nava în funcţiune.

– Bun, zise el. Bhagwati, Chamcha, verificaţi disjunctoarele principale. Trebuie să realimentăm nava cu energie.

Îşi aduse aminte de licărirea părului blond de pe coridor.

– Mă duc să văd ce e cu sublocotenentul Wellstone.

Împinse cu degetele în podea şi pluti către coridorul din exterior. Încercă să nu privească figura arsă şi chinuită a femeii în timp ce îi pipăi gâtul, în căutarea pulsului.

Nu avea puls. Odată reîntors în sala de comandă, îşi simţi mâinile tremurând.

– Milord, spuse Chamcha în timp ce Severin se îndrepta spre cuşca destinată comandantului. Milord, sunt radiaţii.

El întoarse capul. Se răsuci cu totul spre Chamcha.

– Tu monitorizai senzorii. Ai văzut spectrul?

– Am văzut o serie de fluctuaţii, dar n-am reuşit să-mi dau seama ce se întâmpla înainte de a se deregla totul.

Chamcha îşi linse buzele.

– Dar trebuie să fi fost radiaţii, milord, nu un incendiu. E singura explicaţie.

Severin simţi o împunsătură de gheaţă în inimă.

Pe navă erau mai multe zone ecranate împotriva radiaţiilor. Sala de comandă, precum şi sala maşinilor. Existau şi adăposturi antiradiaţie, unde se putea ascunde echipajul în cazul unor explozii solare, dar erau mici şi

înghesuite, aşa că nimeni nu dormea acolo decât în cazul existenţei unei avertizări.

– O să studiem înregistrările imediat ce-o s-avem curent electric. Ocupaţi-vă de disjunctoare.

– Da, milord.

Radiaţii, medita Severin. Dar de ce tip? Şi de unde? Erau singuri în spaţiu, în tranzit de la o gaură de vierme la alta, trecând pe lângă o planetă nelocuită din sistem. În apropiere nu se aflau nici o altă planetă, nici o staţie cosmică, nici o altă navă.

Căderea sistemelor electronice putea fi explicată în cazul unei erupţii solare. Protonii acceleraţi expulzaţi în cazul acesteia aveau obiceiul fatal de a călători de-a lungul liniilor de câmp electric până ce găseau ceva pe care să-l arunce în aer. Însă o explozie solară atât de masivă încât să scoată din uz toate sistemele electrice ale unei nave de dimensiunea *Exploratorului,* iradiindu-i, pe deasupra, atât de puternic pe toţi membrii neprotejaţi ai echipajului, şi asta în numai câteva secunde, ar fi fost cea mai amplă dintre toate cele consemnate vreodată.

O explozie solară atât de uriaşă ar fi putut sfâşia chiar în clipa aceea atmosfera planetei Chee.

Totuşi, producerea unei erupţii de asemenea proporţii părea extrem de puţin probabilă. În condiţii normale, după o alertă de radiaţii, echipajul avea suficient timp ca să ajungă în adăposturile înghesuite. În plus, când se afla în mişcare, fâşiile metalice plasate de-a lungul carcasei răşinoase a Exploratorului generau un câmp electric, acesta având menirea de a ajuta la respingerea oricăror particule cu o încărcătură energetică masivă care i-ar fi intersectat traiectoria.

Ceea ce excludea particulele neîncărcate...

– Milord! strigă Bhagwati.

Îşi scosese capul printr-o trapă de acces şi chipul îi era plin de furie.

– Disjunctoarele s-au transformat în zgură. Indiferent ce le-o fi lovit, le-a distrus înainte de a decupla. N-avem cum să le resetăm; trebuie înlocuite.

– Atunci înlocuiţi-le.

Pe urmă zări cu coada ochiului o rază de lumină care dansa pe coridor şi se întoarse într-acolo. O femeie cu părul cărunt pluti pe lângă uşă şi, în trecere, întinse mâna ca să se agate de prag. Se opri şi se trase în interiorul camerei de comandă, iar Severin o recunoscu pe Inginera de Rangul întâi Mojtahed.

– Raportez, milord.

Era o femeie voinică, de vârstă mijlocie, pântecoasă, cu părul tuns scurt şi cu o aluniţă proeminentă pe un obraz. Severin se simţi uşurat la simpla ei vedere: cel puţin unul dintre cei doi ingineri principali se aflase în sala maşinilor, ecranată împotriva radiaţiilor, în momentul când fusese lovită nava.

– Cum stau lucrurile?

– Motorul a fost decuplat din cauza unei fluctuaţii de curent, răspunse Mojtahed. Am resetat o serie de disjunctoare, le-am înlocuit pe altele şi am ordonat să-nceapă numărătoarea inversă pentru repornirea motorului. Mai sunt în jur de douăzeci de minute.

– Aveţi destulă energie pentru asta?

– Bateriile auxiliare sunt în stare bună, cel puţin deocamdată, îşi roti privirea prin camera întunecată de comandă şi realiză că Severin nu se afla într-o postură care să-i permită să comande nava şi că, pentru o vreme, situaţia avea să rămână neschimbată.

– Numărătoarea inversă poate fi oprită oricând, zise ea.

– Atunci opriţi-o la un minut.

– Da, milord.

Severin o fixă cu privirea.

– Câţi oameni erau cu tine, în sala maşinilor?

Pe chipul ei se aşternu o tristeţe chinuitoare.

– Echipa minimă din acest cart, milord. Doi.

Ceea ce lăsa la dispoziţia lui Severin cel puţin şapte oameni despre care ştia că se aflaseră în zone ecranate în momentul impactului cu radiaţiile.

Şapte, dintr-un echipaj de treizeci şi patru.

Mojtahed ezită o clipă, apoi i se adresă.

– Pot să vă vorbesc între patru ochi, milord?

– Da.

Severin se întoarse spre Chamcha şi Bhagwati, care continuau să plutească în preajma panoului de acces.

– Aduceţi disjunctoarele, spuse.

Cei doi membri ai echipajului părăsiră încăperea. Severin se uită la Mojtahed.

– Da? zise el.

Ea se împinse, depărtându-se de uşă, şi se opri la mică distanţă de Severin. Se uită la lordul Go şi faţa i se înăspri. Se răsuci către Severin şi îi vorbi aproape cu furie.

– Aţi luat în considerare ipoteza că s-ar putea să fi fost atacaţi?

– Nu, răspunse el, deşi întrebarea nu-l surprinse.

Gândurile nu i se îndreptaseră încă spre această posibilitate, dar, în timp, ar fi ajuns şi acolo.

– Raze gama şi neutroni accelerați, spuse Mojtahed. Asta ne-ar fi adus explozia unui proiectil.

– N-am văzut nici un indiciu al apropierii unui proiectil, ripostă Severin. Nici un jet de flăcări, nimic pe radar. Şi nu există nici o urmă a unei mingi de foc.

– Proiectilul ar fi putut fi accelerat până la o viteză relativistă în afara sistemului, fiind apoi trimis prin gaura de vierme.

Severin căzu pe gânduri.

– Dar de ce?

Exploratorul nu era o navă de război, nici nu era deosebit de valoroasă, şi se angajase în traversarea sistemului de la o gaură de vierme la alta, fără să intersecteze nici o rută comercială. Era greu de crezut că ar fi fost ales drept ţintă pentru salva de deschidere a unui război.

– De ce? repetă Mojtahed. Şi de către cine?

Gândurile lui Severin alergau.

– Dacă e vorba despre un atac, primul lucru pe care trebuie să-l facem este trimiterea unui mesaj către staţia Chee şi către staţia de retransmisie a găurii de vierme pentru ieşirea din sistem. Trebuie s-o facem înainte de a porni motorul, înainte de a executa vreo manevră, înainte

de orice altceva. Pentru că, dacă inamicul detectează vreun semn de viaţă, ar putea să ne distrugă.

Mojtahed trase aer în piept, îl reţinu o vreme dincolo de dinţii încleştaţi, apoi îl expulza într-un oftat puternic, furios.

– Dacă atacă o navă ca a noastră, nu-mi rămân prea multe speranţe în privinţa staţiei Chee sau a celei de retransmisie a găurii de vierme.

Păstrau tăcerea de trei secunde când Nkomo îşi vârî capul pe uşă.

– Milord, doctoriţa e moartă. Am căutat-o pe asistenta ei şi... Nkomo ezită. Nu e într-o stare mai bună decât a căpitanului.

– Mulţumesc, spuse Severin, dar ea nu terminase.

– Milord, şi sublocotenentul Wellstone a murit, chiar aici, pe coridor, adaugă, intrând în sala de comandă. Şi am intrat în cabina locotenentului Montcrief, iar el e în pat. Trăieşte, dar nu pot să-l trezesc.

– Mulţumesc, spuse din nou Severin.

Se uită la Mojtahed.

– Întoarce-te în sala maşinilor şi încuie-te înăuntru, pentru cazul că ne lovesc iar. O să mă concentrez asupra repunerii în funcţiune a comunicaţiilor, înainte de orice altceva.

– Foarte bine, milord.

Mojtahed dădu să se îndepărteze, apoi se opri.

– Nu e posibil să fi fost *Titan?* întrebă. Dacă *Titan* explodează, ne alegem cu al dracului de multe radiaţii.

Teoria ei ar fi explicat totul într-un mod atât de satisfăcător încât Severin detestă faptul că trebuia s-o înlăture.

– Numai dacă *Titan* ar fi fost în apropiere, zise el, şi nu e. *Titan* nici măcar n-a ajuns încă în sistem.

Mojtahed păru să regrete anularea ipotezei sale tot atât de mult ca Severin.

– Păcat, milord, spuse, apoi îi veni o altă idee. Nu s-ar putea să fi fost un fenomen natural? Suntem aproape de centrul acestei galaxii. Nu e posibil să fi explodat ceva în miezul galactic şi radiaţiile să fi ajuns până la noi?

– Nu ştiu, răspunse Severin. Nu cred asta, dar nu ştiu.

Mojtahed atinse uşor, cu degetele, cuşca antiacceleraţie. Dar fu suficient pentru a o face să se rotească şi lordul Go, care era legat de ea, se trezi cu un icnet.

– Doare! strigă el, şi Severin fu scuturat de o tresărire nervoasă.

Se împinse mai aproape de căpitan.

– Medicamentele sunt pe drum, milord.

– Doare!

Temându-se să nu-l tulbure iarăşi pe lordul Go, Severin abandonă cuşca şi atinse podeaua cu un pantof. Se împinse către perete, îşi luă din nou avânt şi se propti în pragul uşii.

– Mergem la farmacie, îi spuse lui Nkomo. Pe urmă începem să-i căutăm pe membrii echipajului.

Expresia de pe chipul femeii era un amestec de teamă şi de uşurare.

– Da, milord, răspunse.

Severin se uită la cadavrul sublocotenentului Wellstone.

– S-o ducem în cabina ei, spuse, şi cără trupul, împreună cu Nkomo, pe o scurtă distanţă în lungul coridorului.

O aşezară pe Wellstone în pat, apoi ridicară plasele din lateral, ca s-o împiedice să plutească în altă parte.

În drum spre farmacie se întâlniră cu Bhagwati şi Chamcha, care se reîntorceau, aducând cutii cu piese electrice de schimb. Severin le spuse să-nceapă prin a încerca să repună în funcţiune sistemul de comunicaţii, apoi se îndreptă spre pupă, trecând dincolo de un perete despărţitor. Farmacia se afla într-o zonă ecranată a navei: farmacista ar fi supravieţuit dacă s-ar fi aflat la postul ei de lucru în loc să doarmă în cabină.

Doi membri în agonie ai echipajului ajunseseră acolo, dar nu reuşiseră să deschidă uşa încuiată. Unul era acum inconştient, iar cealaltă se încovrigase ca o minge şi scâncea. Severin folosi cheia pe care, în calitate de locotenent, o avea asupra sa şi intră, descuind apoi dulapul cu medicamente. Scoase un injector medical, apoi începu

să caute printre cutiile de plastic alb, etichetate cu grijă şi fixate în rame grele de metal, care protejau conţinutul de acceleraţia mărită. Găsi fenildorfin-zed, scoase una dintre cutii şi i-o întinse lui Nkomo. Luă o alta, o deschise, fixă o fiolă în injector şi le îndesă pe celelalte în buzunarul de pe cracul pantalonilor salopetei sale de protecţie.

Activă injectorul. Se auzi un sunet. Pe afişaj pâlpâiră mai multe culori. În fiola transparentă urcă o bulă minusculă de aer şi injectorul afişă o analiză a conţinutului şi lista dozelor recomandate.

Sistemul de operare aferent transforma injectorul într-un obiect uşor de folosit de oricine, în măsura în care îi reuşea Serviciului de Explorare o asemenea performanţă. Severin tastă un dozaj.

Pluti către cel mai apropiat membru al echipajului - femeia care scâncea la fiecare respiraţie, o trase spre el după ce se ancoră fixându-şi piciorul în rama uşii, apoi îi săltă bărbia atingându-i-o uşor cu degetele. Îi lipi injectorul de gât, aşteptă afişarea unui semnal care să-i confirme că găsise poziţia corectă şi îi injecta doza direct în carotidă.

Pleoapele femeii se închiseră. Scâncetele încetară şi începu să respire regulat. Severin pluti către recrutul inconştient şi îl tratâ în acelaşi mod. Pe urmă îi oferi injectorul lui Nkomo.

– Te duci în dormitorul femeilor recrut, apoi te ocupi de subofiţeri. Eu o să am grijă de bărbaţi, de ofiţerii inferiori, de locotenent şi de căpitan.

Nkomo se uită la injectorul medical fără să-l atingă, cu ochii ei negri dilatându-se.

– Dar dozajul? Dar...

– Cea mai puternică doză recomandată, spuse Severin. Am setat deja injectorul.

Ea nu se clinti.

– Nu e periculos, milord? Adică, din cauză că oamenii ăştia sunt într-o stare atât de gravă.

Severin simţi o bruscă răbufnire de ură împotriva lui Nkomo. Îl silea să dea glas unui gând care-l făcea să se deteste numai fiindcă îi venise în minte, ca să nu mai

vorbim de a-l rosti în gura mare. În voce i se desluşi furia, făcând-o pe Nkomo să tresară şi să-l privească ţintă.

– Ţie ţi se pare, o întrebă el, că oamenii ăştia au vreo şansă să se simtă în curând mai bine?

Ea răspunse cu prudenţă.

– Ah, nu, milord.

– Sunt *pe moarte,* zise Severin. Nu putem face nimic pentru ei, în afară de a le uşura suferinţa. Dacă, din greşeală, îi înjectezi cuiva o supradoză, din punctul meu de vedere e perfect.

Nu înseamnă decât că n-o să mai petreacă zile întregi stingându-se în chinuri. Dar alege orice doză vrei, puţin îmi pasă.

Îi întinse din nou injectorul. Nkomo şovăi, apoi îl luă cu degete tremurânde.

– Da, milord, spuse ea, grăbindu-se să plece.

Severin pluti pe coridor clocotind de furie şi dorindu-şi din tot sufletul să dea cu pumnii în ceva, dar ştia că, în starea aceea de imponderabilitate, o lovitură în perete l-ar fi făcut să ricoşeze, pur şi simplu, dintr-o parte într-alta. Jaye Nkomo n-avea nici o vină fiindcă abia împlinise optsprezece ani şi fiindcă nu făcea parte din serviciu nici măcar de un an. Nu era vina ei că un ofiţer îi dăduse un ordin, un ordin încărcat cu toată greutatea autorităţii, a regulamentelor şi a puterii copleşitoare a Praxis-ului, un ordin care îi spunea să le injecteze doze masive de narcotic unor femei muribunde, împreună cu care râsese cu mai puţin de o oră în urmă, alături de care îşi făcuse datoria şi alături de care dormise, un ordin care preciza că nu era nici o problemă dacă le omora din greşeală. Pe întreaga durată a antrenamentului său, nimic nu o pregătise pentru aşa ceva pe Jaye Nkomo.

Şi, pe toată durata propriului său antrenament, nimic nu-l pregătise pe Severin să dea un astfel de ordin, un fapt a cărui conştientizare îl umplea de mânie. Se întoarse în farmacie, luă un alt injector, îl încarcă şi se îndreptă spre cabinele echipajului de sex masculin.

Mirosul îţi lăsa o amintire de neşters. Nu era, cu exactitate, nici miros de carne arsă, nici miros de carne friptă. Era mirosul a zece bărbaţi pe moarte şi îl asalta

odată cu gemetele şi cu strigătele lor. Cei care nu ţipau erau apatici, acel gen de apatie care este simptomul unei iradieri puternice. Severin trecu de la un pat la altul, le administra doze din substanţa similară endorfinelor şi, când termină, furia îi trecuse. Nu-i mai rămăsese decât energia necesară pentru emoţii care i-ar fi putut fi utile. Emoţiile care l-ar fi putut ajuta să dea de urma inamicului, indiferent cine ar fi fost acesta, şi să reuşească să-l distrugă cumva - într-un fel oarecare, ţinând cont că se afla pe o navă paralizată, fără armament şi cu un echipaj de numai şapte oameni.

Trecu prin cabinele ofiţerilor inferiori, apoi prin cea a lordului Bany Moncrief, după care se reîntoarse în sala de comandă.

În interiorul acesteia, sistemul auxiliar de iluminare intrase în funcţiune. Mai bine de jumătate din afişaje aveau o strălucire blândă. Bhagwati era aşezată în faţa consolei de comunicaţii, căreia îi ridicase capacul. Îi înlocuia siguranţele. Chamcha era aplecat asupra celei de monitorizare a senzorilor, cu o expresie uluită pe chip. Amândoi încercau să-l ignore pe lordul Go, care ţipa, încovrigat în poziţie fetală.

Severin pluti înspre căpitan, îi lipi injectorul de gât şi apăsă pe declanşator. Lordul Go scoase un oftat prelung, hârjâit, şi trupul lui încovoiat se relaxa.

Severin se apropie de consola comandantului, luă fotografiile de familie ale acestuia - copiii, soţia, părinţii, păpuşa torminel de cârpă - apoi se întoarse lângă el şi i le puse în mână, astfel încât să le poată vedea dacă s-ar fi trezit.

– Raportul, vă rog, spuse Severin.

– Am înlocuit disjunctoarele de pe Conexiunile Principale Unu şi Doi, zise Bhagwati, dar motorul nu e în funcţiune, aşa că nu putem lua curent decât din bateriile auxiliare. Însă ar trebui să fie totuşi suficient pentru trimiterea unui mesaj, aşa că încerc să pregătesc consola de comunicaţii.

– Eu caut spectrul dinainte de impact, spuse Chamcha.

Se întoarse spre Severin, cu părul cârlionţat plutindu-i în jurul feţei ca o lună plină.

– Nu era nimic şi pe urmă, *trosc* - raze X.

– *Raze X?* făcu Severin.

Un proiectil n-ar fi generat raze X. Îşi luă avânt şi pluti încet către consola de monitorizare a senzorilor.

– Au venit ca nişte pulsaţii.

În vocea lui Chamcha se simţea uimirea.

– Opt în primele trei sferturi de secundă, după care siguranţele au explodat şi înregistrarea s-a întrerupt.

Se uită îngrijorat la Severin.

– E posibil să ne fi lovit cineva cu un laser cu raze X?

– Pulsaţii, repetă Severin, şi îi stătu inima.

Nu era vorba de un duşman pe care să-l poată înfrunta, dintr-o navă încremenită, cu un echipaj de şapte oameni. Şi n-ar fi putut spera să-l înfrângă nici dacă ar fi fost comandantul unei flote, cu o duzină de escadre de nave de război la dispoziţia sa.

Era un duşman care ar fi putut nimici întreaga civilizaţie fără să le acorde nici o atenţie.

– Chamcha, zise el, ce există în natură şi trimite douăsprezece rafale masive de raze X pe secundă?

Cel întrebat strânse din pleoape în timp ce îşi scormonea memoria. Pe urmă făcu ochii mari şi îi pieri sângele din obraji.

– Oh, rahat, spuse el.

După ce înlocuiră siguranţele consolei de navigaţie, Severin localiza inamicul într-o jumătate de oră. Una dintre cele şapte, sau poate opt stele din imensul sistem din care făcea parte soarele planetei Chee fusese catalogată, cu peste opt sute de ani în urmă, drept o pitică maro, un corp gazos imens, dar nu destul de mare pentru a arde ca o adevărată stea.

Clasificarea se dovedea acum a fi incorectă, aşa cum era şi numărul estimativ al stelelor din întregul sistem. Nu erau şapte sau poate opt, ci mai degrabă opt sau poate nouă.

Presupusa pitică maro nu era o pitică maro, ci o stea degenerată. Cândva fusese mult mai mare şi avusese o

stea companion încă şi mai mare, cele două stele binare rotindu-se una în jurul alteia în timp ce se deplasau, pe orbite încă şi mai complexe, în jurul celorlalte şase, sau poate şapte, din enormul sistem Chee.

Către sfârşitul vieţii sale, steaua companion explodase, transformându-se într-o supernovă şi expulzându-şi în spaţiu materia din stratul exterior, sub forma unor nori imenşi. O parte dintre aceştia fuseseră absorbiţi de vecina sa, care îşi mărise astfel dimensiunile. Companionul muribund colapsase într-o stea neutronică şi se prinsese într-un dans al morţii cu gravitaţia, pe o orbită spiralată, care o apropia de vecina sa cu fiecare rotaţie. În cele din urmă, steaua neutronică în cădere ajunsese la o distanţă suficient de mică pentru a începe să-şi despoaie însoţitoarea de straturile exterioare de hidrogen, transformând materia atrasă într-un disc. Pe măsura apropierii acestuia, câmpurile magnetice colosale ale stelei neutronice îi comasau către interior, comprimându-l şi încălzindu-l, pentru a-l transforma în final în fascicule puternice de raze X expulzate de polii magnetici.

Steaua neutronică spirala, apropiindu-se tot mai mult şi mai mult, până când orbita sa aproape că ajunsese să treacă prin stratul exterior al companioanei. Perioada mişcării sale de revoluţie era de aproape trei ore. Îşi consumase steaua companion într-o asemenea măsură, încât aceasta nu mai putea fi deosebită de pitica maro, mai ales că observaţiile se făcuseră de la foarte mare distanţă, cu sute de ani în urmă, de către astronomi mult mai interesaţi de descoperirea unor planete locuibile.

– Corect, spuse Severin. Acum, întrebarea este ce altceva o să mai lovească pulsarul.

Stătea alături de Chamcha, în cuşca de monitorizare a senzorilor. Severin aduse pe monitorul său imaginile de pe afişajele altor console, imaginile folosite pentru pilotaj şi pe cele astrografice şi o estimare a unghiului sub care se deplasa fasciculul de raze X în momentul impactului cu *Exploratorul,* ceea ce avea să-i ofere o valoare a înclinaţiei polului magnetic al pulsarului şi o deducţie referitoare la

celelalte obiecte ale căror traiectorii ar mai fi putut fi intersectate de fasciculul respectiv.

Computerul rulă cu repeziciune simularea sistemului multisolar, căruia i se adăugase acum pulsarul, apoi se opri. Se auzi un sunet de avertizare.

Chee.

– Da, bineînţeles, zise Severin.

Îl surprindea numai faptul că nu fusese luat prin surprindere.

Chee şi cei opt sau poate nouă sori din sistem nu se aflau în acelaşi plan. Faţă de Chee, orbita pulsarului se afla în nordul galactic, iar fasciculul emis de polul său magnetic sudic avea să intersecteze planeta pe o durată de trei secunde, timp suficient pentru a ucide orice formă de viaţă animală neprotejată de pe orbită sau de la sol.

Severin comprimă informaţiile în cel mai succint mesaj pe care îl putea redacta.

– Trimite-l la Centrul de Comandă al Staţiei Chee, spuse el, alături de câte o copie pentru lordul inspector Martinez şi pentru astronomul Shon-dan de la Observatorul Imperial.

– Am înţeles, milord, răspunse Nkomo.

Se întorsese în sala de comandă fără să scoată nici un cuvânt şi îşi reluase locul din faţa consolei de comunicaţii. Îşi cobori privirea către aceasta.

– Alimentare laser trei pentru comunicare şi... l-am pierdut, milord.

Severin se întoarse şi se holbă la ea.

– L-am pierdut? Ce am pierdut?

Nkomo părea nesigură.

– Am pierdut laserul, milord. Este... ceva nu funcţionează aşa cum ar trebui.

– Foloseşte alt laser.

Şi cel de al doilea laser clacă. Severin se gândi că era posibil ca, datorită fluxului de raze X, toate materialele metalice de pe navă să fi devenit tot atât de casante ca sticla, semiconductorii metalici folosiţi pentru generarea razelor laser spărgându-se, aşadar, ca urmare a forţei emise de sistemul de excitare.

După ce eşua şi al treilea laser, Severin decise că teoria lui fusese confirmată.

– Fă o încercare c-o antenă YHF, zise el. Foloseşte canalul de urgenţă.

Aveau să-şi trimită mesajul pe Chee într-un fel sau altul, îşi spuse apoi, chiar dacă ar fi fost nevoit să construiască el însuşi antena.

Când Martinez se întoarse la apartamentul său din Palatul Primăriei, lady Primar însăşi se grăbi să-i iasă în întâmpinare imediat ce coborî din maşină.

– Mă întreb unde aţi fost toată ziua, milord.

Se uită, surprinsă, la ghetele lui pline de noroi şi la vestimentaţia neprotocolară.

– Au sosit o grămadă de invitaţii pentru dumneavoastră.

– Soldatul Ahmet mi-a arătat împrejurimile.

Apoi se întoarse spre Ahmet şi îi făcu cu ochiul.

– Nu-i aşa, Ahmet?

Ahmet afişă un zâmbet larg.

– Chiar aşa, milord.

Lady Primar şovăi. Martinez îi surâse, apoi comm-ul ataşat de mâneca lui scoase un sunet armonios.

– Scuzaţi-mă, milady.

Prelua apelul.

Materialul cameleonic al mânecii licări, conturând apoi imaginea lordului Ehl. Fulgii întunecaţi ai părului său de pe tâmple aveau un aspect ciudat, lăsând impresia că suferise un şoc electric cu câteva secunde înainte.

– Milord, spuse Ehl. Tocmai am primit un mesaj de pe *Explorator* şi... ei, bine... v-aş rămâne îndatorat dacă v-aţi întoarce pe staţie cât mai repede cu putinţă.

În timp ce coleopterul îşi începea coborârea către Port Yipsania, Martinez privi imaginea lui Shon-dan, care se desluşea, limpede precum cristalul, pe afişajul de pe mâneca lui.

– Vrei să-mi spui că, deşi pe staţia Chee există o întreagă echipă de astronomi plătiţi cu excesiv de multă generozitate, n-aţi reuşit să detectaţi două fascicule de

energie fatală, având fiecare lungimea de *peste un an-lumina?*

Shon-dan se holbă la Martinez cu ochii ei aurii.

– Milord, răspunse ea, noi suntem cosmologi. Nu ne-am uitat la nimic din tot ce se află la mai puţin de o sută de ani-lumină distanţă de acest loc.

Martinez îi fixă încruntat imaginea, apoi îşi dădu seama că scrâşnea din dinţi. Şi-i descleştă şi vorbi.

– Spune-mi ce-o să se-ntâmple şi cât timp avem la dispoziţie.

– Avem nouă zile şi jumătate, milord. Pe urmă Chee va ajunge în calea fasciculului şi...

Shon-dan clănţăni, nervoasă, din dinţii ei ca nişte cârlige.

– Toţi cei care nu vor beneficia de un adăpost corespunzător vor fi, ah, vor fi într-un foarte mare pericol.

– Atmosfera nu ne asigură o protecţie suficientă?

– Nu şi pentru o radiaţie de o asemenea intensitate.

Shon-dan încercă să afişeze o expresie plină de speranţe.

– Apropo, am făcut un studiu de mecanică orbitală şi am descoperit că planetei nu i se întâmplă aşa ceva decât o dată la fiecare patruzeci şi nouă de mii de ani.

Fapt care oferea o explicaţie, îşi spuse Martinez, pentru formele de viaţă de pe uscat, relativ primitive în comparaţie cu cele supraabundente din ocean. O dată la fiecare patruzeci şi nouă de mii de ani, toate speciile complexe de la suprafaţă erau exterminate.

Pădurile de ferigi ofereau un indiciu, dacă se ostenea cineva să-l priceapă.

– Aşadar, avem în faţă aproape cincizeci de mii de ani prielnici, dacă reuşim să supravieţuim în următoarele zece zile.

Aviana îi răspunse pe un ton plin de scuze.

– Ah, milord, vor fi probleme după aceste zece zile. Aparatura electronică s-ar putea să fie distrusă. E posibil ca recoltele să nu supravieţuiască. Metalele ar putea deveni casante. Şi, ei, bine, nu ştim ce-o să se-ntâmple cu staţia şi cu ascensorul orbital. Va trebui să mă gândesc la asta.

– S-o faci. Am nevoie de o estimare a numărului de adăposturi necesare pentru a proteja populaţia.

– Ah, da, milord.

Martinez încheie transmisia. Coleopterul se apropia de platoul de asolizare. Martinez se gândi la oamenii ieşind din adăposturi pentru a vedea că lumea de deasupra fusese distrusă - recolte arse pe câmp, nici un fel de comunicaţii, clădiri cu structuri metalice nemaiprezentând nici o garanţie, mijloace de transport care se pot defecta oricând şi acele superbe poduri de cale ferată prăbuşite deoarece cablurile de susţinere cedaseră sub greutatea lor.

Şi poate staţia Chee distrusă. Pe staţie existau foarte multe adăposturi contra radiaţiilor, dar toate erau amplasate pe coroana exterioară a roţilor locuibile şi în alte zone unde se calculase că era necesară protecţia personalului faţă de flăcările solare. Fasciculul de raze X avea să cadă sub un unghi, venind din nordul galactic, aşa că numai o mică parte a staţiei urma să se afle la adăpost.

Roata şi celelalte construcţii de mari dimensiuni erau confecţionate din materiale răşinoase, nefiind aşadar afectate de oboseala metalelor, însă o parte dintre componentele de importanţă critică erau metalice, de aceea întreaga structură ar fi putut fi în pericol. Dacă se dezmembra sub presiune, cablul ascensorului ar fi căzut în atmosferă, unde avea să ardă şi, dacă trăgea după sine o mare parte a staţiei, planeta avea să fie supusă bombardamentului periculos al unor obiecte voluminoase, arzând în căderea lor către suprafaţă.

Şi nu s-ar fi ales praful numai de staţie, ci şi de capitalul companiei Chee, ceea ce i-ar fi ruinat tatăl şi întreaga familie.

În timp ce coleopterul asoliza, gândurile îi ardeau de o furie neputincioasă.

Terza îl aştepta pe platou, cu un automobil uriaş, din dotarea Flotei, şi cu un şofer. Purta uniforma maronie a Ministerului. Martinez traversă platoul şi o sărută. Ea avea buzele catifelate şi ochii duri.

– Ai auzit? o întrebă.

Trebuia să vorbească destul de tare ca să acopere zgomotul turbinelor coleopterului.

– Mi-a spus Marcella.

El o luă de braţ şi se îndreptară împreună spre maşină.

– Te urcăm pe prima navă care pleacă.

– Pot să rămân, zise Terza. Mă număr printre administratori, nu uita asta, şi sunt sigură că ne vor găsi un adăpost corespunzător.

Se opriră lângă portieră. Martinez puse o mână mare pe abdomenul ei.

– Nu vreau ca razele X să ajungă în preajma următoarei generaţii din clanul Chen.

Terza se strâmbă.

– Eram atât de nerăbdătoare să te văd în acţiune. Dar cred că precauţiile sunt indicate, de vreme ce doctorul a confirmat, chiar în dimineaţa asta, că următoarea generaţie e pe drum.

În ciuda apăsării copleşitoare a gândurilor sale, în inima lui Martinez se aprinse flacăra bucuriei - şi o sărută pe Terza.

– Şi acum ce urmează? Fiindcă prima dată n-am fost prin preajmă, nu sunt prea sigur cum funcţionează afacerea asta, cu sarcina.

Ea îl luă de mână şi îl conduse în automobil.

– Mă tem că va fi foarte dificil şi foarte istovitor. Vorbei pe tonul unui om de afaceri. Voi avea nevoie, din partea ta, de un răsfăţ de calitatea-ntâi, vreme de, oh, cel puţin câţiva ani.

– Începând de acum? întrebă el, plin de speranţă.

Terza oftă.

– Mă tem că nu. Trebuie să mergi la o întrunire.

– Avem curent electric în ceea mai mare parte a navei, zise Severin. Sistemul de comunicare între sala maşinilor şi camera principală de comandă a fost refăcut. Au fost repuse în funcţiune suficient de multe computere, aşa că putem face tot ceea ce este necesar. Răniţii au fost instalaţi cât mai confortabil cu putinţă pentru a putea suporta decelerarea şi prevenim deshidratarea prin perfuzii

intravenoase. Deoarece nu ştim cum va reacţiona nava la o restabilire a forţei G, o să începem cu a zecea parte din gravitaţie şi o să majorăm treptat puterea, până la valoarea întreagă.

Severin se întrerupse, în aşteptarea unui răspuns, dar nu primi nici unul.

– Când am încercat să întorc nava cu ajutorul propulsoarelor de manevră, capetele acestora s-au rupt - oboseala metalului din articulaţii le-a anulat rezistenţa la presiune. Ceea ce înseamnă că vom fi nevoiţi să executăm manevra cu motorul principal, care a fost proiectat să reziste, bineînţeles, la radiaţii puternice, aşa că, dacă o să simţiţi o acceleraţie neobişnuită la început, acestea vor fi motivele.

Se întrerupse din nou, apoi îşi linse buzele uscate.

– Am permisiunea să-ncep procesul de decelerare, milord?

Urmă o pauză lungă înainte ca de pe buzele căpitanului să se desprindă un singur cuvânt, atât de încet încât păru aproape un suspin.

– Acţionaţi.

– Am înţeles, milord.

Severin verifică perfuzia intravenoasă a căpitanului, apoi se răsuci în aer, dând uşor din mâini, şi se propulsa către uşă.

Nu ştia în ce măsură îi înţelesese căpitanul raportul, dar se simţea mai bine pentru că i-l dăduse. Lordul Go era un comandant bun, merita să ştie ce se petrecea pe nava lui şi poate chiar se simţea mai bine pentru că aflase.

Căpitanul fusese reaşezat în patul său înainte ca nava să-nceapă să accelereze. Deshidratarea era o problemă serioasă a răniţilor cu arsuri produse de radiaţii, iar Severin şi ceilalţi şase membri valizi ai echipajului îşi petrecuseră ultimele câteva ore punându-le victimelor care supravieţuiseră perfuzii intravenoase, un proces anevoios, pentru că fuseseră nevoiţi să deprindă mai întâi tehnica, exersând unul pe altul şi urmărind paşii din manual.

Severin dezbătuse problema în forul său interior, întrebându-se dacă trebuia să facă sau nu un asemenea pas.

Prelungirea vieţii victimelor nu era decât o prelungire a suferinţelor, fără nici o şansă de a modifica deznodământul.

Dar Severin voia să se mai poată privi în oglindă. Voia să le poată spune familiilor victimelor că făcuse pentru ele tot ce-i stătuse în puteri. Nu-şi dorea să spună: „I-am lăsat să moară fără să-ncerc să-i ajut.”

Se îndreptă spre sala de comandă şi apoi spre locul comandantului, după care trase consola în jos, în faţa lui, şi o bloca pe poziţie. Bhagwati, Nkomo şi Chamcha erau, cu toţii, prinşi în centurile de siguranţă ale fotoliilor lor antiacceleraţie.

– Sala maşinilor, îi spuse el lui Bhagwati, pregătiţi-vă să emiteţi semnalul de avertizare pentru acceleraţie.

– Da, milord.

Alarma hurui în întreaga navă.

– Sala maşinilor, zise Severin, pregătiţi-vă de manevră cu motorul principal.

– Da, milord.

Bhagwati se uită la consola ei.

– Testul de propulsare încheiat cu succes, milord. Motorul în aşteptare.

– Curs unu-cinci-şapte prin unu-cinci-şapte relativ.

– Cursul încărcat în computer, milord.

– Începeţi manevra.

Şocul fu moderat şi Severin auzi motorul ca pe un huruit îndepărtat, ce părea să-i urce pe şira spinării. Fotoliul i se balansa uşor în cuşcă şi şuierul slab al variaţiei de gravitaţie îi ajunse în urechea internă. Zgomotul motorului se stinse, apoi se auzi din nou. Cuşca lui Severin zăngăni, stomacul îi zvâcni uşor.

– Haide, se auzi îndemnul lui Bhagwati.

De fapt, motorul nu era proiectat pentru o asemenea manevră.

Porni din nou, cu un huruit mult mai susţinut. Severin se surprinse aşteptând zgomotul unei componente care claca.

Dar nu clacă nimic. Motorul porni de încă trei ori, fiecare repornire implicând câteva mici ajustări. În vocea lui Bhagwati se desluşi triumful când anunţă:

– Unu-cinci-şapte prin unu-cinci-şapte relativ.

– Începeţi accelerarea de la zero virgulă unu G.

Motorul porni - un huruit constant, îndepărtat - şi cuşca lui Severin zăngăni iarăşi. O mână delicată păru să-l împingă în fotoliu.

– Verificarea sistemelor, ordonă el, doar ca să se asigure că nimic nu se făcuse praf.

Ceea ce nu se întâmplase. Severin nu-şi făcea griji în privinţa carcasei exterioare, confecţionate din răşină dură, armată cu grinzi de policarbonat, însă nava conţinea suficient de multe componente metalice ca să fie neliniştit. Existau rafturi de metal, balamale şi armături metalice, iar răniţii zăceau pe saltele plasate pe suporturi din metal. Ţevile şi conductele erau fixate cu benzi metale. Carcasa era străpunsă de valve cu componente metalice, folosite pentru transportul apei sau al electricităţii când se aflau pe o staţie, sau pentru evacuarea deşeurilor.

O fisură a carcasei era tot ce-i mai lipsea acum lui Severin.

Mări forţa de gravitaţie cu câte o zecime din valoarea standard, până ce nava deceleră, ajungând la un G. Auzi un singur trosnet, în momentul când cedă un raft din dulapul căpitanului.

– Verificarea sistemelor, zise Severin.

Nimic nu era distrus, nimic nu se spărsese. Începu să se simtă mândru de *Explorator.* Era o navă mai robustă decât se aşteptase. Avea s-o ducă pe Laredo, unde o aştepta o reparaţie capitală. Se aflau la o distanţă de douăzeci şi opt de zile de această destinaţie, ceea ce însemna că aveau nevoie de douăzeci şi opt de zile pentru inversarea forţei acumulate, plus alte douăzeci şi opt pentru reîntoarcerea în spaţioport.

Până atunci, membrii răniţi ai echipajului aveau să fie morţi. Severin avea să oficieze funeraliile în multe dintre zilele următoare, *Exploratorul* având, pe deasupra, şi un loc în rândul întâi la spectacolul a ceea ce promitea să fie o catastrofă planetară.

Deblocându-şi consola, Severin o împinse deasupra capului, ca să nu-i stea în drum. Se desprinse din plasa chingilor şi ieşi din cuşcă.

– Bhagwati, nava îţi aparţine, spuse el. Nkomo, Chamcha, e timpul să ne facem rondul, să ne asigurăm că bolnavii suportă gravitaţia.

Severin avea să-i raporteze lordului Go că *Exploratorul* făcuse faţă acceleraţiei.

Spera că asta avea să-i facă plăcere căpitanului.

– Viaţa e scurtă, dar Praxis-ul e etern, citi Severin din slujba de înmormântare. Să ne găsim cu toţii alinare şi adăpost în înţelepciunea care ne spune că tot ce este important este ştiut.

Îşi ridică ochii spre inginera Mojtahed.

– Activaţi, spuse el.

Mojtahed apăsă un buton, evacuându-i din camera de presurizare a navei pe lordul căpitan Go Shikimori, pe lordul locotenent Barry Montcrief şi pe alţi patru membri ai echipajului. Deoarece, în timpul procesului de decelerare, motorul navei trimitea, în siajul acesteia, un imens jet de flăcări radioactive şi deoarece trupurile, odată expulzate, nu îşi mai reduceau viteza, căpitanul şi echipajul său aveau să fie arşi în câteva secunde.

Severin şi ceilalţi patru - doi rămăseseră de cart - îşi păstrară concentrarea rigidă până când afişajul de supraveghere al camerei de presurizare interioare încetă să mai clipească. Mojtahed se uită pe geamul acesteia.

– Milord, camera de presurizare e goală.

– Închideţi uşa exterioară şi represurizaţi, zise Severin.

Se întoarse către ceilalţi.

– Sunteţi liberi.

Dădu să plece, apoi se opri.

– Mojtahed, Chamcha, vă rog să-mi ţineţi companie la cină.

Cu toate că acum ţinea locul comandantului, Severin nu se mutase în cabina acestuia şi nici nu avea intenţia de a o face. Îi conduse pe Mojtahed şi Chamcha în careul

ofiţerilor, unde îi pofti la masa rezervată de obicei pentru locotenenţi.

Pulsarul îi ucisese pe bucătarii de pe Explorator, aşa că mesele se luau la întâmplare, cea mai mare parte a ingredientelor din tocană fiind răsturnate în oală din conserve şi fiind pregătite la microunde, pentru că arzătoarele metalice ale maşinii de gătit din cambuză deveniseră atât de casante încât nu mai intrau în funcţiune când încercai să le aprinzi. Severin şi oaspeţii săi fură serviţi de bucătarul din ziua aceea, un ucenic din departamentul sălii maşinilor condus de Mojtahed, care se făcu nevăzut înainte ca vreunul dintre ei să fi apucat să-i guste creaţia artizanală. Severin deschise o sticlă de vin din stocul careului ofiţerilor. Până atunci gustase vinul numai ocazional, pentru că nu-şi putea permite acel gen de provizii particulare cu care erau obişnuiţi ceilalţi locotenenţi şi nu voise ca lady Maxine şi lordul Barry să-l considere un parazit ce profita de sticlele pe care altminteri ar fi trebuit să le cumpere plătind jumătate din solda lui pe o lună pentru fiecare dintre ele.

Dar lordul Barry şi lady Maxine pluteau acum către Gaura de Vierme Doi, sub formă de cenuşă radioactivă, iar Severin oficiase două slujbe funerare în două zile şi îşi dorea ceva de băut.

Goli două cupe, în timp ce ceilalţi abia sorbiră dintr-ale lor şi înghiţiră, docili, câteva îmbucături de tocană.

– Am făcut treabă bună salvând nava, spuse el. Acum aş vrea să-ncercăm salvarea planetei Chee.

La masa din careul ofiţerilor se lăsă tăcerea, apoi Mojtahed îşi şterse un strop de suc de carne de pe bărbie şi întrebă:

– Cum aţi spus, milord?

– Vreau să salvez Chee, răspunse Severin. Iar pentru asta trebuie să oprim pulsarul, iar eu cred că ştiu cum o putem face.

Se lăsă un alt moment de tăcere. Mojtahed şi Chamcha schimbară câteva priviri.

Mojtahed, cea mai mare în grad dintre subofiţerii supravieţuitori. Chamcha, un operator de înaltă calificare,

specializat în monitorizarea senzorilor şi antrenat pentru a detecta găurile de vierme, acel membru al echipajului care se apropia cel mai mult de ceea ce se înţelege printr-un savant.

– Am înţeles, milord, zise Mojtahed.

– Ascultaţi-mă cu răbdare, spuse Severin.

Activă ecranul mural din careul ofiţerilor şi rulă o simulare a unui pulsar cu emisie de raze X pe care o preluase din *Catalogul Anray al Obiectelor Astrale.*

– Emisiile pulsatile de raze X sunt generate de materia atrasă de pe discul de acreţie, zise Severin. Aşa că, dacă putem opri acest mecanism, se va opri şi emisia de radiaţii X. Spre deosebire de pulsarii magnetici, cei cu raze X nu pot funcţiona în vid.

– Milord, îndrăzni Chamcha să intervină, avem de-a face cu ceva de aceeaşi masă cu a unei stele. Un pulsar este unul dintre cele mai dense obiecte din univers şi unul dintre cele mai letale - cum am putea spera să-l oprim cu resursele noastre?

– Da, masa unui pulsar e colosală, zise Severin. Dar discul de acreţie nu e nimic altceva decât hidrogen. Aşa că ne vom mulţumi să tragem un proiectil cu antimaterie în acest disc, iar antimateria va distruge centura interioară de hidrogen.

Le adresă un zâmbet larg.

– Pulsarul se opreşte pentru câteva ore critice, Chee e salvată, noi suntem decoraţi, cu toţii. Ce părere aveţi?

Chamcha se uită chiorâş. Mojtahed dădu un răspuns mult mai practic.

– N-avem nici un proiectil cu antimaterie.

– Vom folosi una dintre navetele de salvare. Dacă e necesar, umplem cu antihidrogen spaţiul destinat echipajului şi o lansăm pe pilot automat.

Chamcha ridică şovăind o mână, ca şi cum ar fi fost într-o sală de clasă.

– Da? făcu Severin.

– Văd două inconveniente, zise Chamcha. În primul rând, cred că n-avem destulă antimaterie...

– Aşa că o să ne-mbarcăm noi pe navetele de salvare, apoi o să lansăm *Exploratorul* către pulsar, spuse Severin.

– Şi celălalt inconvenient, continuă Chamcha, cu îndărătnicie, este că, atunci când antihidrogenul loveşte discul de acreţie, face mai mult decât să-l distrugă, îl transformă în *radiaţii.* Radiaţiile direcţionate către pulsar nu-l vor opri, ci îl vor *încălzi, iar puterea emisiei de raze X va creşte în mod radical.* Radiaţiile îndreptate către discul de acreţie îl vor încălzi pe acesta, aşa că, atunci când va cădea în pulsar, veţi obţine o *altă* emisie extrem de puternică de raze X. Chamcha făcu un gest ce sugera o explozie. După care planeta Chee va fi prăjită *de-a binelea.*

Severin se simţi ca şi cum ar fi alunecat pe spate. Ideea îi venise pentru prima oară în dimineaţa aceea, în timp ce se bărbierea în baie, şi îi crease impresia unui fulger strălucitor, iar reflecţiile ulterioare o făcuseră să pară din ce în ce mai bună. Îşi frecă o clipă bărbia, meditând.

Mojtahed, care părea să aibă convingerea că discuţia se încheiase, sorbi îndelung din paharul cu vin, uşurată.

Severin decise că mai avea ceva de spus.

– Dar între cele două mari explozii, spuse el, nu se întâmplă nimic, corect?

Pe faţa ca o lună plină a lui Chamcha se aşternu o expresie plină de încăpăţânare.

– Da, pentru un foarte scurt timp, răspunse el. Dar mă îndoiesc că va dura mai mult de câteva secunde, chiar dacă lansăm într-acolo *Exploratorul* Şi, dacă sincronizarea nu e perfectă. Chee se prăjeşte.

– Iar noi nu primim nici o decoraţie, declară Mojtahed.

– Chee n-are nevoie decât de câteva secunde, spuse Severin.

Se întoarse către ecranul mural şi solicită afişarea unor şiruri de diagrame şi a Analizei Matematice Structurale.

– Înainte de micul dejun, i-am trimis un mesaj astronomului Shon-dan de la Observatorul Chee, solicitându-i toate informaţiile disponibile despre pulsar - masa, discul de acreţie, intensitatea fasciculului de raze X. Tocmai am primit răspunsul, aşa că haideţi să facem calculele.

Calculele conduseră la un rezultat dezamăgitor. Chiar dacă ar fi fost încărcat până la refuz cu antihidrogen, *Exploratorul* n-ar fi produs decât o întrerupere de o fracţiune de secundă a emisiei de raze X a pulsarului.

– Îmi pare rău, milord, zise Chamcha. Era o idee ingenioasă, dar nu dă rezultate în cazul de faţă.

Mojtahed îşi termină porţia de tocană şi castronul ei zăngăni când îl lovi cu lingura.

– Da, milord. Îmi pare rău.

Era clar că-şi scosese ideea din minte.

– *Titan*, spuse Severin.

Ceilalţi îl fixară cu privirea.

– *Titan* e o navă imensă, e plină cu antimaterie şi tocmai a intrat în sistem, continuă el. Şi a fost închiriată de Serviciul de Explorare, e comandată ofiţerul inferior Junot şi eu sunt mai mare în grad decât el. Aşa că... Zâmbi. Poate-ar fi bine să refacem calculele.

Erau şase sute de oameni pe staţia Chee şi opt sute patruzeci de mii pe planetă. În staţie se aflau două cargouri, care, dacă ar fi fost golite integral de marfă, ar fi putut transporta, probabil, patru mii de persoane, presupunând că acestea stăteau suficient de înghesuite şi că se suplimenta în mod satisfăcător numărul toaletelor.

Ceea ce lăsa un surplus de opt sute treizeci şi şase de mii de oameni, aflaţi în pericol pe suprafaţa planetei, iar asta însemna că pe Martinez îl aşteptau o serie de întruniri. Fuseseră adunate toate scuturile antiradiaţii de pe staţie şi o serie de uzine de la suprafaţa erau de părere că se puteau reprofila în timp util, producând şi altele, dar cea mai mare parte a oamenilor de pe planetă aveau să fie nevoiţi să se adăpostească după o metodă de modă veche, într-o groapă adâncă, cu un morman de pământ pe acoperiş.

Existau suficiente utilaje grele şi suficiente materii prime pentru a confecţiona adăposturi pentru toată lumea, dar dorinţa de cooperare a populaţiei nu era unanimă.

– Muncitorii de la calea ferată vor să-şi ducă familiile în susul liniei, în tunele, îi spuse Allodorm lui Martinez. Sunt de

părere că vor fi în siguranţă cu un munte întreg deasupra lor.

Martinez se uită pe fereastra biroului lui de pe staţie, fixând încruntat planeta albastră cu verde de dedesubt. Propria lui reflexie încruntată şi furioasă îi întoarse privirea. Chee se rotea încet în cadrul ferestrei în timp ce staţia pivota în jurul axului său.

– Vor fi în siguranţă, zise el, până când vor încerca sa plece. Cum îşi vor coborî familiile de pe munte pe nişte poduri tot atât de sfărâmicioase ca nişte ţurţuri de gheaţă? În vehicule plutind pe deasupra unor electromagneţi care pot exploda în clipa când sunt străbătuţi de curentul electric?

Se uită la Allodorm şi i se adresă cu hotărâre.

– Muncitorii de la calea ferată merg în buncăre, aşa cum face toată lumea.

– Da, lord inspector.

În superba voce a lui Allodorm nu se simţea nici o urmă de tulburare, în nici un punct al crizei. Martinez trebuia să-i recunoască acest merit.

Şi, chiar dacă era un hoţ, Allodorm se străduia din greu, în aceeaşi măsură ca oricine altcineva, pentru a-i adăposti pe locuitorii planetei. Un alt merit care trebuia recunoscut.

– Am primit un mesaj de la Lady Primar din Port Gareth, spuse Marcella, rostind cuvintele prin jurul ţigării pe care o strângea cu violenţă între dinţi. Are un plan pentru salvarea navetelor.

Navetele erau destinate pentru transporturi de pe o orbită joasă până la suprafaţă şi nu erau capabile să atingă viteze de desprindere din câmpul gravitaţional necesară pentru a se îndepărta suficient mult de Chee ca să evite pulsarul. Aveau să rămână la sol, asemenea majorităţii celorlalte echipamente grele, fiind supuse bombardamentului cu raze X şi probabil distruse.

Martinez se gândi la Compania Chee, sperând că avea o asigurare corespunzătoare.

Plecă de lângă fereastră şi se lăsă să cadă cu toată greutatea pe scaunul biroului său. Suspensiile pneumatice scoaseră un şuier ofensat.

– Lady Primar e vreun soi de specialist în aeronautică? întrebă el. A discutat, efectiv, cu piloţii navetelor?

Marcella zâmbi.

– La prima întrebare răspunsul e nu, iar în privinţa celei de a doua trebuie să spun că mă-ndoiesc. Vrea să plaseze navetele pe o orbită geostaţionară, pe acea parte a planetei opusă pulsarului.

– N-o să dea rezultate, spuse Martinez. Fasciculul pulsarului nu se deplasează în lungul planului eclipticii, va veni sub un unghi, dinspre nordul galactic. Tot ce se va afla pe orbita geostaţionară se va prăji. Pentru a pune planeta între navete şi fascicul, ar trebui plasate pe o orbită polară, asigurându-se o sincronizare perfectă...

Tăcu o clipă.

– Stai aşa, asta-i o idee bună. Spune-le piloţilor navetelor că se pot plasa pe o orbită polară, dar li se interzice să ia pasageri. E prea periculos.

De vreme ce guvernatorul provizoriu declarase stare de urgenţă, Martinez, care era cel mai mare în grad dintre reprezentanţii Flotei, devenise conducătorul absolut al sistemului Chee. Era ca şi cum ar fi fost învestit cu toată puterea cuceritorilor Chaa.

Dacă situaţia n-ar fi fost atât de disperată, ar fi fost realmente încântat de sine însuşi.

– Apropo, zise Marcella, *Kayenta* poate fi de folos? O ofer cu plăcere, deşi nu are capacitatea de a adăposti prea mulţi refugiaţi.

– Mulţumesc, spuse Martinez. O să am asta în vedere.

La o altă întrunire, cu lordul Ehl şi cu căpitanii celor doua nave comerciale, se discută cine avea să se îmbarce şi cine nu.

– Ar trebui să-i salvăm pe reprezentanţii companiei noastre, spuse unul dintre căpitani. Şi în al doilea rând pe pasagerii care vor plăti, bineînţeles.

– Veţi salva femeile gravide, zise Martinez, şi copiii sub cincisprezece ani, fiecare dintre ei fiind însoţit de către un

părinte. Dacă rămâne loc, vom vorbi despre îmbarcarea copiilor ceva mai mari.

Probabil că avea să rămână loc; pe Chee nu erau mulţi copii, pentru că fuseseră selectaţi ca muncitori mai ales oameni tineri, burlaci, iar familiile coloniştilor nu începuseră încă să sosească.

– Patronii mei vor protesta! spuse căpitanul.

– Vor avea acest drept, după ce se termină totul.

Martinez se întoarse spre lordul Ehl.

– Îi vei plasa pe membrii Poliţiei Militare la intrarea în camerele de presurizare şi în tambuchiuri, îi spuse. Nu vreau să se furişeze la bord persoane neautorizate.

– Da, milord.

Lui Martinez i se păru că glasul lui Ehl era plin de satisfacţie.

– Nici un membru al Flotei nu va părăsi Chee înainte de a se termina toată povestea asta, îi spuse lui Ehl mai târziu, după ce căpitanii plecaseră. Datoria noastră e să stăm între cetăţeni şi pericol şi, dacă asta înseamnă să facem o baie de raze X, atunci aşa să fie.

– Ăă... da, milord.

Martinez se gândi că în vocea celuilalt se simţea mult mai puţină satisfacţie decât cu câteva momente înainte.

– Eu voi fi ultima persoană care pleacă de pe staţia Chee, adăugă el. Tu vei fi penultima, aşa că vom lua acelaşi ascensor.

– Da, milord. În ochii aurii ai lui Ehl străluci o întrebare. Nu rămânem în punctul de comandă al staţiei? E ecranat.

– E posibil ca structura staţiei să nu reziste. Dacă nu va fi aşa, o să revenim de la sol pe staţie cu destulă uşurinţă.

Pe urmă, Martinez îşi aminti că Marcella le oferise *Kayenta*.

– Nu, aşteaptă, spuse. Tu o să iei ultimul ascensor, împreună cu personalul din sala de comandă. După aceea o să plec şi eu, pe *Kayenta*. Aşa o să mă pot întoarce pe staţie imediat după trecerea pulsarului şi o să mă asigur că totul e în ordine înainte ca tu să readuci o echipă înapoi, cu liftul.

Planul îi plăcea. Ultimul care pleacă de pe staţie, primul care se reîntoarce. Nu era doar un rol potrivit, într-o

situaţie de criză, pentru ofiţerul de primul rang, ci şi unul prielnic reputaţiei sale.

Nu era totuna cu a se strădui în mod intenţionat să facă impresie bună.

Descoperi existenţa unei alte probleme abia când îşi părăsi biroul, făcând o plimbare către splendidele apartamente ale ofiţerilor superiori. În timpul plimbării, un terran cu o mustaţă subţire, blondă, se apropie de el şi se prezentă drept Hedgepath, broker.

– Pe Chee există brokeri? întrebă Martinez.

– Da, răspunse Hedgepath, cu toate că eu nu fac decât să investesc salariile muncitorilor altundeva, în imperiu. Dar Port Vipsania are propria sa mică bursă de mărfuri, pentru profiturile locale ridicate. Avem chiar şi o piaţă a mărfurilor la termen.

– Felicitări, spuse Martinez.

– Poate că felicitările nu sunt tocmai nimerite.

Hedgepath îşi mângâie mustaţa subţire.

– Avem o, ah, o problemă cu bursa. În special cu cea a mărfurilor la termen. Cu câteva ore înainte de a fi anunţatul ameninţarea pulsarului, s-au făcut foarte multe vânzări de mărfuri la termen, mai ales în privinţa produselor agricole, dar au fost şi câteva produse industriale şi piscicole.

Martinez se pomeni dând din cap.

– După ce s-a aflat de pulsar, contractele cu livrare ulterioară s-au dovedit inutile.

– Probabil că înţelegeţi că toţi clienţii mei s-au plâns. Şi, deoarece se pare că acum reprezentaţi atât autoritatea civilă, cât şi pe cea militară, m-am gândit să vă transmit nemulţumirile lor.

Îşi duse din nou mâna la mustaţă.

– Apropo, n-am reuşit să obţin o audienţă. Îmi cer scuze fiindcă am fost nevoit să vă opresc pe stradă.

Martinez medita asupra spuselor lui Hedgepath. Faptul că nu obţinuse o audienţă nu era neapărat rodul unei conspiraţii alambicate - o mulţime de oameni încercau să stabilească o întâlnire cu el şi era foarte posibil ca secretara lai-own pe care i-o repartizase lordul Ehl să nu-i fi dat prioritate brokerului.

– O să verific, zise Martinez. Până atunci, o să-ţi dau câteva nume. Ledo Allodorm, lordul Pa Maq-fan, lady Marcella Zykov.

Hegdepath păru surprins numai de numele Marcellei.

– O asigur pe alteţa voastră că lady Marcella n-a făcut nici o vânzare de care să am eu ştire. Dar au existat ordine de vânzare din partea unor oficiali din Compania Chee – Her-ryng şi Remusat, ca să nu dau decât două nume.

Două nume pe care Martinez nu le putea asocia cu nişte chipuri, dar era foarte posibil să-i fi întâlnit pe deţinătorii lor la unul sau altul dintre banchetele date în onoarea sa.

– Aş vrea să reţii toate informaţiile legate de tranzacţii. Situaţia e presantă acum şi n-o să mă pot ocupa de asta înainte de trecerea pulsarului. Asigură-te că totul există atât pe hârtie, cât şi în format electronic.

– Da, milord.

– Poţi să-mi dai nişte date de contact?

Hedgepath îi trimise datele din afişajul său de mânecă, iar Martinez îi promise că aveau să păstreze legătura.

– Apropo, zise el. Care e situaţia acţiunilor Companiei Chee?

– Au scăzut la circa o treime din valoarea de acum două zile.

La cină, Martinez îi povesti totul Terzei.

– Am început să am o părere bună despre Allodorm şi despre lordul Pa, spuse Terza. Sunt atât de receptivi în această perioadă de criză.

– Şi mult mai receptivi când e vorba să-şi pună banii la adăpost. Şi bineînţeles că se străduiesc să-şi salveze pielea şi capitalul investit în companie.

Dinspre afişajul de mânecă al lui Martinez se auzi un zvon de clopoţei. El mârâi; uitase să-l închidă pe timpul cinei.

– Iartă-mă, îi spuse Terzei, apoi răspunse.

De pe afişaj îl priviră ochii portocalii ai secretarei sale lai-own.

– Îmi cer scuze, milord. A sosit un comunicat de la locotenentul Severin, etichetat drept personal, confidenţial, important şi urgent.

Martinez schimbă o privire cu Terza. Severin n-ar fi folosit o asemenea colecţie de adjective impresionante fără nici un motiv.

Când afişajul îi indică finalizarea descărcării mesajului, întrerupse legătura cu secretara şi îl rulă.

– Va fi o acţiune complexă, spunea Severin, şi aş rămâne îndatorat dacă, pe parcurs, calculele mele ar fi verificate.

Severin se gândise să nu-i vorbească nimănui despre planul său de a opri pulsarul. Se temea că răbufnirile extrem de puternice de raze X ce aveau atât să preceadă, cât şi să urmeze scurtul interval de inactivitate al pulsarului ar fi putut speria pe cineva, care i-ar fi refuzat din acest motiv permisiunea de a trece la acţiune.

Ştia că era cu siguranţă mai bine să nu-i întrebe pe superiorii săi de pe Laredo. Serviciul de Explorare era o organizaţie care dusese, vreme de ere, dorul unor finanţări; orice reamintire a existenţei sale îi inspira guvernului ideea de a-i reduce bugetul. Întreaga cultură instituţională a Serviciului se baza pe a evita să atragă atenţia asupra sa, fapt care nu se schimbase nici măcar atunci când bugetul începuse să crească. Pierderea unei nave încărcate cu antihidrogen atrăgea atenţia, şi încă în toată puterea cuvântului: dacă Severin îi aborda, spunându-le planul său, primul lor imbold ar fi fost să-i interzică orice fel de acţiune.

Însă ar fi fost dificil să finalizeze o astfel de operaţiune în secret. *Titan* nu era nicidecum inobservabil şi era foarte posibil să se facă remarcat când echipajul său avea să se urce în navetele de salvare în timp ce uriaşa navă se mistuia repezindu-se către pulsar cu o acceleraţie care ar fi ucis orice persoană aflată la bord.

Aşa că Severin se hotărâse să ia legătura cu Martinez personal, încrezător în faptul că relaţia care îi unise în vreme de război avea să continue şi în privinţa activităţii din vreme de pace. Între timp, anunţase echipajul de pe *Titan*

să se pregătească să abandoneze nava şi s-o conducă în sistem de teleghidare, cerându-i, de asemenea, să păstreze, pe moment, secretul asupra acestui ordin şi să nu transmită decât mesaje de rutină către Chee sau oriunde altundeva.

Severin nu voia nici ca echipajul navei *Titan* să ceară sfatul superiorilor. Dormea în cabina sa când sosi răspunsul lui Martinez. Visa despre nişte nave de război care erau, totodată, submarine, luptând într-un război izolat şi tainic, din mările reci ale planetei acvatice Hy-Oso, şi realiză cu încetineală că sunetul armonios pe care îl auzea nu era al unui sonar, ci venea dinspre afişajul său de mânecă.

Fusese nevoit să apeleze la acesta din urmă pentru că unitatea comm din cabina lui continua să fie scoasă din uz. Comandă aprinderea luminilor, apoi îşi aduse aminte că nici siguranţele nu fuseseră înlocuite, aşa că bâjbâi prin cabina întunecată în căutarea hainei uniformei sale, atârnate de spătarul unui scaun. Activă afişajul, îl auzi pe Chamcha spunându-i că lordul Martinez îi trimisese un mesaj etichetat drept personal, urgent şi confidenţial şi îi ceru să i-l transmită.

– Ţi se acordă, cu titlul de probă, permisiunea de a trece la aplicarea proiectului tău, spunea Martinez.

Imaginea sa apărea pe afişaj cu capul în jos şi Severin îşi lungi gâtul ca s-o vadă mai bine.

– Ordon păstrarea integrală a secretului în această privinţă, continua Martinez. Vei cenzura toate mesajele transmise de pe *Explorator* şi vei ordona să fie cenzurate şi cele emise de pe *Titan*. Nu trebuie să transpire absolut nimic. Voi explica toate mişcările navei *Titan* ca pe o manevră ordonată de înaltul comandament al Serviciului de Explorare.

Severin nu se simţea în stare să facă nimic altceva decât să se holbeze la imaginea inversată.

Privirea ochilor lui Martinez devenea tot mai încrezătoare.

– Să sperăm că ai dreptate în toate privinţele. O să verific calculele şi o să-mi facă plăcere să stăm de vorbă după ce se termină totul.

Pe mâneca lui Severin scânteie simbolul portocaliu de Sfârşit al Transmisiunii. El traversă cabina dus pe gânduri şi aprinse luminile manual.

Păstrarea integrală a secretului, îşi spuse. Ei, asta era interesant.

Fără nici o îndoială, el nu era singura persoană cu un as ascuns în mânecă.

– Secret absolut, îi spuse Martinez lui Shon-dan. Vreau ca asta să rămână strict între noi doi.

– Da, milord.

Specialista în astronomie clănţăni din dinţii ei ca nişte cârlige, apoi vorbi ezitând:

– Pot să-ntreb care este motivul păstrării secretului?

– Populaţia ar putea fi mai puţin dispusă să aplice programul de evacuare şi de construire a adăposturilor, dacă s-ar gândi că n-o să fie nevoie de ele. Chiar dacă toate calculele se dovedesc exacte, riscurile ca acest plan să dea greş sunt prea mari şi, dacă eşuează, adăposturile vor fi necesare.

Shon-dan şovăi din nou.

– Am înţeles, milord.

– Vreau să verifici cifrele astea, zise Martinez, iar eu o să le verific în aceeaşi măsură. *Şi nimeni altcineva nu trebuie să ştie.* Înţelegi?

– Da, milord.

– Fiindcă dacă răsuflă ceva, o să ştiu cine-a trăncănit şi-o să te-arunc în fasciculul ăla de raze X cu mâinile mele.

Martinez încheie conversaţia după ce primi o serie de asigurări sincere din partea lui Shon-dan. În faţa lui, pe masă, cina se răcise. Terza îşi coborî cana cu cafea de la buze.

– Asta-nseamnă, sper, zise ea, că nu mai trebuie să plec cu nava aia cu refugiaţi.

Martinez îi cântări spusele.

– Ba da, hotărî el, te îmbarci.

Ea strânse din buze.

– De ce? întrebă.

– Pentru că eşti moştenitoarea clanului Chen şi mama următorului moştenitor Chen. Aşa că o să urci la bordul navei cu refugiaţi şi o să fii amabilă, înţelegătoare, atentă şi plină de tact cu ceilalţi pasageri, pentru că asta aşteaptă oamenii din partea viitoarei lady Chen.

Terza părea iritata.

– Fir-ar să fie! făcu ea.

– Aşa cum eu o să rămân ultimul pe staţie, adăugă Martinez, şi o să fiu primul care se reîntoarce, pentru că la asta se aşteaptă lumea din partea unui erou de război.

Buzele Terzei schiţară, cu trudă şi fără tragere de inimă, un zâmbet amuzat.

– N-am observat că a fi erou ţi se pare o sarcină chiar atât de grea.

Martinez sorbi din cafeaua lui rece.

– Păi, zise el, nu încă. Dar, când o să fiu bătrân şi-o să bolborosesc în balansoar, lângă foc, iar o mulţime de cetăţeni vor veni să mă implore să-i salvez de o ameninţare cosmică sau alta, probabil că totul o să mi se pară foarte supărător.

– Nu mă-ndoiesc, comentă Terza.

Martinez îi făcu semn lui Alikhan să-i umple cana cu cafea.

– Acum va trebui să mă scuzi pentru următoarele două ore, îi spuse Terzei. Trebuie să confirm calculele lui Severin.

Ea se ridică de pe scaun.

– Atunci încep să-mi îndeplinesc menirea de a fi amabilă şi înţelegătoare şi te las cu îndatoririle tale.

Calculele lui Martinez le confirmară pe ale lui Severin şi, ceea ce era cu atât mai important, calculele lui Shon-dan le confirmară pe ale amândurora. Martinez sună la Comandamentul Inelului, ca să anunţe că navele *Titan* şi *Exploratorul* urmau să fie angajate într-o serie de manevre şi că operatorii care monitorizau senzorii trebuiau anunţaţi să le ignore.

– Plasaţi o notiţă pe consola de monitorizare a senzorilor. Vreau să primesc o înştiinţare de la

comandament ori de câte ori începe cartul unui nou operator.

După care reluă interminabila serie a întrunirilor planificate. Adăposturile erau săpate cu o eficienţă înverşunată şi li se puneau acoperişuri peste care se aşterneau straturi de pământ. Condiţiile de cazare erau primitive, dar populaţia urma să rămână înăuntru mai puţin de o oră, aşa că nu era nevoie de prea mult confort.

Prima navă cu refugiaţi plecă, având la bord patru mii de persoane, în marea lor majoritate copii. Urma să se deplaseze până la o distanţă suficient de mare ca să se afle la adăpost faţă de pulsar, pentru a se reîntoarce apoi pe Chee sau pentru a-şi continua drumul către Laredo, după cum supravieţuia sau nu staţia Chee.

A doua navă părăsi planeta cu două zile mai târziu. Martinez îşi luă rămas-bun de la Terza sărutând-o în uşa camerei de presurizare şi o privi plutind în interior, răsucindu-se cu graţie şi curaj. Rămase o clipă locului, admirând-o, apoi se întoarse şi plecă, trecând pe lângă un lung şir de refugiaţi care aşteptau răbdători să se îmbarce, ţinându-se de o parâmă de şiguranţă în timp ce pluteau, în imponderabilitate, prin imensul spaţiu al docului.

Câţiva, neobişnuiţi cu o asemenea stare, se înverziseră la faţă şi păreau bolnăvi. Martinez se grăbi să se îndepărteze, înainte de manifestarea unor consecinţe inevitabile.

Se îndreptă spre comandament şi se întâlni cu Ehl, care venea din direcţia opusă. Acesta pluti pe lângă el salutându-l cu un gest energic, după care se redresa la timp pentru a se prinde de un mâner din perete. Făcu un gest nervos cu mâna liberă, apoi îşi îndesă o foaie de hârtie în buzunar.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Martinez.

– Nu, începu Ehl. Adică, da. S-au făcut câteva arestări, o serie de persoane ajunseseră pe nava de refugiaţi, deşi n-ar fi trebuit să se afle acolo. După toate aparenţele, nişte oficialităţi din compania de transport. Scoase foaia de hârtie din buzunar, apoi o puse la loc. Am numele lor, dar va trebui să solicit o verificare.

– Ai nevoie de ajutorul meu?

– Nu, milord, mulţumesc.

– Foarte bine. După ce descoperi cu certitudine cine sunt, trimite-i jos cu ascensorul orbital şi închide-i în cea mai adâncă închisoare de pe Chee.

Din câte ştia Martinez, pe Chee nu existau închisori, dar poate aveau să construiască una.

Odată ajuns la comandament, urmări saga pasagerilor clandestini, pe care poliţia militară îi scotea din imensa astronavă. Aceasta primi permisiunea de desprindere şi se îndepărtă lin de staţie până ce ajunse la o distanţă suficient de mare ca să-şi aprindă motoarele.

Martinez îşi luă încă o dată rămas-bun de la Terza, în tăcere, în vreme ce nava ei se zărea pe monitoare, prinzând viteză, apoi aruncă pe furiş o privire spre *Titan*. *Titan* se grăbea către întâlnirea cu pulsarul cu o acceleraţie de douăzeci G, atingând o viteză care ar fi ucis orice fel de echipaj aflat la bord. Caseta amplă de text ataşată de reprezentarea sa de pe ecranul de monitorizare a senzorilor menţiona că nava executa manevre. Cele două navete de salvare în care se afla echipajul se îndreptau spre un punct de întâlnire cu *Exploratorul* şi primiseră, ca acoperire, misiunea de a completa echipajul mutilat al celui din urmă.

Dacă s-ar fi ostenit cineva să verifice traiectoria şi viteza navei, ar fi avut o surpriză. Dar personalul din incinta comandamentului trebuia să rezolve o situaţie de criză, fiind preocupat de multe alte lucruri; consolele lor de monitorizare a senzorilor erau setate pentru a urmări copleşitoarea forţă a fasciculului de raze X, care se extindea, ajungând tot mai aproape, iar nava îndepărtată care nu solicita nici un fel de atenţie era un obiect în derivă la periferia interesului lor, ca un nufăr în largul unui heleşteu.

La urechile lui Martinez nu ajungea nici o întrebare legată de *Titan*. Adăposturile erau verificate unul după altul, iar populaţia era pusă să facă repetiţii, însuşindu-şi planul de evacuare. În ultima clipă, lady Primar din Port Gareth veni cu un alt plan: voia să încarce o mare parte a locuitorilor oraşului într-o serie dintre containerele imense

în care sosiseră proviziile aduse de pe orbită, pe care să le scufunde apoi în apele golfului, pe toată durata existenţei pericolului. Împărţindu-se între o criză de nervi şi una de râs, Martinez îi spuse că era prea târziu pentru o schimbare a planurilor şi îi ceru să finalizeze construcţia adăposturilor convenţionale din oraşul ei.

Lordul Pa şi Allodorm erau la sol, ocupându-se de crizele de ultim moment şi coordonând evacuarea. Personalul staţiei Chee fu trimis pe planetă, lăsând în urmă o echipă redusă la strictul necesar. Cele două roţi imense se opriră, iar reactorul cu antimaterie fu scos din funcţiune. În cea mai mare parte a staţiei fuseseră stinse chiar şi luminile de avarie, pentru a se menţine tensiunea pe liniile principale. *Kayenta* era pregătită, fiind conectată la sas, iar Marcella şi angajaţii selectaţi ai companiei Meridian se aflau la bord, alcătuind echipa ce avea să se reîntoarcă pe staţie, împreună cu Martinez, pentru a efectua o inspecţie înainte de a fi permis accesul oricăror altor persoane. Monitoarele şi posturile de lucru de la Comandamentul Inelului se închideau unul câte unul, cu excepţia consolelor care aveau să fie necesare pentru repunerea în funcţiune.

Martinez, lordul Ehl şi ceilalţi membri ai echipei părăsiră întunecata şi sinistru de tăcuta sală de comandă şi plutiră de-a lungul parâmelor de ghidare, către intrarea în cabina imensă a ascensorului. Martinez le acceptă onorul, îi ură noroc lui Ehl şi îi privi îmbarcându-se. Cabina îşi începu coborârea, scufundându-se încet în josul cablului până ce dispăru în masa verde de dedesubt, şi abia atunci se îndreptă Martinez către locul de acostare a navei *Kayenta*.

După ce se depărta de staţie, aceasta trebuia să intre pe o orbită polară calculată astfel încât, pe durata celor câtorva secunde critice, să plaseze masa planetei între ea însăşi şi pulsar, exact aşa cum procedau navetele. Martinez avea să se poată reîntoarce după o absenţă de mai puţin de o oră.

Cu toate ventilatoarele oprite, aerul purta acum mirosul polimerilor în descompunere. Pustii şi neluminate, docurile se pierdeau, neclare, într-o beznă impresionantă, vastă ca spaţiul însuşi. Raza lanternei lui Martinez se topea

în întuneric. Văzu, la mare distanţă, strălucirea care marca dana de acostare a iahtului, luminată de propriul său generator electric, nu de al staţiei. Martinez îşi sprijini cu grijă piciorul de un perete, în care lovi apoi, fiind încântat să constate că se propulsase exact pe cursul către sas.

Două siluete masive se proiectau în afara uşii, cu picioarele înţepenite în mânerele de pe perete şi cu braţele întinse către Martinez. Când ajunse mai aproape, văzu că erau doi tormineli. Nu purtau decât pantaloni scurţi şi veste peste blana deasă, gri cu negru, iar ochii lor imenşi, adaptaţi pentru vânătoarea nocturnă, scânteiară la vederea lui.

Păreau să fie doi dintre membrii echipei de explorare a Marcellei.

Martinez ateriza exact în braţele lor, iar ei îl prinseră, contracarându-i cu uşurinţă inerţia. Câte o mână păroasă se închise în jurul fiecăreia dintre mâinile lui, plasându-i-le pe mânerele sasului.

– Mulţumesc! le spuse.

Încercă să-şi elibereze braţul stâng, dar torminelul din partea aceea continuă să i-l ţintuiască locului.

Celălalt torminel, observă Martinez, avea un injector medical în mâna liberă.

Abia dacă avusese vreme să-nregistreze semnalul de alarmă când simţi pe gât atingerea rece a injectorului.

După care avu tot timpul din lume.

Liniştea din sala de comandă nu era spartă decât de sunetul propriei sale respiraţii şi de pulsaţiile inimii, care îi zvâcnea în piept în ritmul rapid al unui marş.

Din cuşca sa antiacceleraţie, Severin urmărea nava *Titan* zburând către ţintă, cu motoarele expulzând ultimele jeturi puternice de foc, care aveau să-l injecteze în discul de acreţie al pulsarului exact sub unghiul corect.

Gravitaţia colosală a pulsarului avea să dezintegreze nava, transformând-o în atomi disparaţi şi implantându-i încărcătura de antihidrogen în discul aflat în mişcare de rotaţie. O mare parte a hidrogenului din componenţa acestuia avea să fie anihilat într-o răbufnire cumplită de

raze gama, neutroni energetici şi mezoni pi. Un procent din aceste particule urma să cadă pe steaua neutronică, intensificând emisia de raze X. Un alt procent avea să fie expulzat în exterior, către discul de acreţie, încălzindu-i hidrogenul până la incandescenţă, astfel încât impactul său cu pulsarul urma să producă o altă megaexplozie de raze X, propulsate în exterior.

Dar, între cele două explozii teribile, aveau să existe optsprezece minute de tăcere. Mecanismul care producea ucigaşa lance dublă a pulsarului avea să se oprească.

Sau cel puţin asta avea să se întâmple conform calculelor lui Severin, dacă erau corecte.

– Cincisprezece secunde, raportă Chamcha, deşi nu era necesar.

Numărătoarea inversă a secundelor se derula într-un colţ al ecranului lui Severin.

Titan era susţinut de un jet imens şi strălucitor de materie anihilată. Severin folosea cargoul ca pe o torpilă gigantică, îndreptată direct către inamicul letal.

– Zece secunde, zise Chamcha.

– Oh, taci, murmură Severin.

Probabil că auzul lui Chamcha era mult mai fin decât bănuise, pentru că specialistul de la consola de monitorizare a senzorilor păstră cu hotărâre tăcerea până în clipa când *Titan* dispăru în punctul luminos mult mai amplu care reprezenta pitica maro, companionul pulsarului.

Atenţia lui Severin se îndreptă imediat către fasciculul rotitor de raze X al pulsarului, colorat pe ecranul său într-un verde sumbru. Reacţia apăru imediat: fasciculul, care făcea douăsprezece rotaţii pe secundă, deveni de un verde-smarald, violent. Dacă ar fi lovit Chee în clipa aceea, ar fi străpuns-o până la manta.

Severin nu putea decât să spere că pulsarul urma să se oprească la momentul potrivit.

Pe urmă, un gând îl străfulgera pe neaşteptate: *statueta!*

Aşa putea să aranjeze lucrurile. Frenella, tânăra nurlie, avea să-i trimită lui Eggfont o mică statuetă a lordului

Mince, ceea ce avea să-i sugereze celui dintâi existenţa unei legături între cel de-al doilea şi lady Belledrawers.

Medita asupra perfecţiunii trucului său simţind un fior de încântare. Apoi, în timp ce aştepta să vadă dacă planul în care implicase *Titan* funcţiona sau nu, se gândi care ar fi trebuit să fie următoarea mişcare a lui Eggfont.

În aer se învârtejea un văl firav de pâclă cenuşie şi în urechi îi persista zumzetul insistent al unui circuit electric. Degetele de la mâini şi de la picioare îl furnicau, ca şi cum le-ar fi frecat cu glaspapir. O bună parte a gâtlejului părea să-i fi fost străbătută de un animal cu blană.

Îşi umflă pieptul, cu o mişcare convulsivă, chinuindu-se să expectoreze obiectul care îi stătea în gât. Făcu mai multe încercări înainte de a-şi da seama că animalul era, de fapt, propria sa limbă. Avea gura perfect uscată şi limba îi zgâria dureros cerul gurii.

Închise gura şi se strădui să-şi adune saliva. Îşi munci muşchii maxilarului şi ai gâtului vreme de mai multe secunde lungi înainte de a reuşi să strângă un strop de umezeală.

Simţindu-se scăpat de o parte a senzaţiilor neplăcute, încercă apoi să-şi dea seama unde se afla. Ceaţa cenuşie se întunecase, iar zumzetul se stinsese într-o foarte mare măsură. Nu simţea nimic, nici măcar atingerea aerului pe piele. Ca şi cum ar fi fost împachetat până la gât în vată.

Se pipăi, pur şi simplu ca să se asigure că mai era încă acolo. Dădu peste tunica familiară a uniformei, peste decoraţia Planeta de Aur de la gât şi se aplecă - îngenunche? - ca să-şi atingă picioarele, pantalonii şi pantofii cu care continua să fie încălţat. Ceva tresaltă, stingherindu-i mişcările braţului drept şi, când prinse obiectul acela în mână, îşi dădu seama că era lanterna sa, agăţată de încheietură cu o curea elastică.

În clipa aceea realiză că se afla în cădere liberă. Era în întuneric, cădea liber şi probabil că nu părăsise niciodată staţia Chee: plutea undeva, într-unul dintre spaţiile imense, supradimesionate ale acesteia.

Pe urmă fu izbit de năvala bruscă a adrenalinei, o fierbinţeală neaşteptată care i se propagă de-a lungul nervilor când îşi aminti de pulsar. Dacă nu părăsise staţia, continua să fie vulnerabil faţă de mistuitoarele raze X.

Îşi ridică antebraţul stâng în dreptul feţei şi şopti, ajutându-se de limba dureros de uscată şi de buzele ca iasca:

– Afişaj, arată ora.

Cifrele galbene îi scânteiară pe mânecă, pulsând cu aceeaşi viteză cu care se perindau secundele. Străpungând pâcla cenuşie, Martinez se strădui să le coreleze cu cronologia ultimelor zile şi realiză, cu un fior de groază, că raza pulsarului lovise probabil planeta cu cinci minute în urmă.

Reîncepu să se pipăie fără să vrea, ca şi cum ar fi căutat o rană. La un moment dat, îşi dădu seama de absurditatea acţiunii sale, dar nu reuşi să se oprească înainte de a se asigura, pentru a doua oară, că toate părţile trupului i se aflau la locul lor dintotdeauna.

Nu avea senzaţia că ar fi fost atins de rafala de raze X. Se simţea ciudat, cu ceaţa cenuşie plutindu-i în faţa ochilor şi cu zumzetul de circuit electric răsunându-i în urechi ca o prezenţă îndepărtată, dar nu avea impresia că ar fi fost rănit.

Încercă să-şi aducă aminte ce îl adusese într-o asemenea stare, îşi aminti că părăsise Centrul de Comandă împreună cu lordul Ehl şi cu restul personalului de pe staţie. Dar nu putea să-şi amintească nimic din cele petrecute după aceea.

Pe urmă îşi aduse aminte de Severin, simţind că fiecare oscior i se alătura corului ce înălţa un imn de uşurare. Probabil că eforturile locotenentului de a opri pulsarul fuseseră încununate de succes.

Dragul de Severin! îşi spuse el, cu frenezie. Severin o scosese la capăt! Lui Martinez îi venea să cânte canonul „Felicitări” din *Lordul Fizz îşi ia vacanţă.*

În loc de asta, îşi şterse buzele şi încercă să-şi umple gura cu salivă. Secundele galbene continuau să pâlpâie pe afişajul mânecii. Iar el tot nu-şi putea aduce aminte cum ajunsese acolo.

Se întrebă dacă fusese un accident, dar se gândi că nu era posibil. Un accident ar fi produs mai multe pagube, nu s-ar fi rezumat la el însuşi.

Îşi aminti de lanterna care îi atârna de încheietură, se întinse după ea, o aprinse şi lumină spaţiul aflat deasupra capului său. Raza se pierdu în beznă, fără să întâlnească nimic în calea ei

Schimbă poziţia lanternei, îndreptând-o în jos şi, înclinând-o sub un unghi, descoperi un zid vopsit într-un cenuşiu întunecat. Plimbă fasciculul luminos de-a lungul zidului, până când întâlni o uşă glisantă imensă, de depozit, pe care erau înscrise, cu vopsea albă, cifrele 7-03. Ceea ce însemna Depozitul Trei, Docul Şapte.

La Docul Şapte se aflase *Kayenta*. Se părea că ajunsese la dana navei înainte... înainte de ce?

Poate că iahtul plecase mai devreme şi îl lăsase blocat pe staţie. Dar, într-un asemenea caz, părea ciudat că nu-şi amintea nimic.

Pe uşa depozitului, observă Martinez, erau fixate nişte mânere. Era lipsit de sens să atârne în gol şi s-aştepte să se-ntâmple ceva. Probabil c-ar fi trebuit s-ajungă undeva de unde să poată face să se întâmple ceva.

Se agită cu stângăcie în aer până când reuşi să ajungă cu spatele spre uşa depozitului, apoi îşi scoase un pantof şi îl azvârli cu toată puterea în direcţia opusă.

Reacţiune egală şi de sens contrar, cu toate că, din nefericire, masele nu erau egale. Martinez începu să plutească încet spre uşa depozitului, în timp ce se lăsa pe spate, descriind lent cercuri largi.

Peste câteva secunde, auzi un zăngănit când pantoful lovi ceva de cealaltă parte a docului.

Aruncarea pantofului îl făcuse să gâfâie, cu respiraţia tăiată. Ceva nu era în ordine cu el, din punct de vedere fizic. Avea să dureze o vreme până să ajungă la uşa depozitului şi, în timp ce plutea încet şi se rostogolea, se întrebă cum de se afla într-o asemenea situaţie şi de ce nu-şi putea aduce aminte.

Fusese drogat, îşi spuse. Fusese drogat şi simplul fapt că venele îi erau pline cu narcotic îl împiedicase să-şi dea seama de asta mai devreme.

Probabil că nu i se injectase un drog care provoca amnezie; unele o aveau doar ca efect secundar. Unul dintre acele efecte stranii, care nu puteau fi prevăzute.

În timp ce făcea tumbe în aer, cu părul căzut în ochi, simţi dintr-odată un fior rece, înţelegând ce se petrecuse.

Fusese drogat şi lăsat pe staţie ca să fie ucis de razele X, dar cel care îl abandonase acolo nu ştiuse că *Titan* avea să oprească pulsarul, iar el supravieţuise.

Asta însemna că, imediat ce îşi dăduse seama că fasciculul de raze X nu lovise staţia, persoana care îl lăsase să moară se întorsese, pentru a-şi duce treaba la bun sfârşit.

Martinez aproape că îşi suci gâtul rotindu-şi capul în toate părţile şi scrutând întunericul în căutarea agresorului său. Care ar fi putut sta la pândă în interiorul staţiei, încărcându-şi arma sau injectorul medical chiar în clipa aceea.

Peretele se rotea din ce în ce mai aproape şi Martinez întinse mâna, cu intenţia de a se agăţa de unul dintre mânerele uşii 7-03. Drogul aproape că îl făcu să rateze, dar îl atinse cu vârful degetelor, ceea ce îi încetini mişcarea de rotaţie, aşa că, în momentul când se lovi de perete şi ricoşa, avu ocazia de a face o a doua încercare, prinzându-se de un alt mâner şi oprindu-se.

Îi trecu prin minte că era foarte posibil ca lanterna să-l transforme într-o ţintă, de aceea o stinse şi încercă să decidă ce avea de făcut în continuare.

Persoana care încercase să-l ucidă s-ar fi putut ascunde cu uşurinţă pe staţia aproape pustie, atacându-l apoi pe Martinez din ascunzătoare, în timp ce se deplasa de la ascensor către *Kayenta*. Totuşi, indiferent unde s-ar fi ascuns atunci, asasinul nu putea fi acum decât într-un singur loc, iar acela era Comandamentul ecranat al Inelului, unde s-ar fi aflat la adăpost faţă de pulsar. Martinez trebuia să evite cu orice preţ comandamentul.

Problema era că la comandament se găsea tot ceea ce îi trebuia pentru restabilirea contactului cu lumea exterioară: comenzile tuturor sistemelor de comunicare, antena şi sursa de energie care îi permitea să repună totul în funcţiune.

Martinez încercă să se gândească unde altundeva ar mai fi putut găsi echipamentul necesar pentru comunicaţii, dar, în clipa următoare, o lumină îl orbi pe neaşteptate.

Tocmai se aprinseseră reflectoarele docului din partea opusă. Sosise o navă, care alimenta sasul conectându-l la circuitul său electric.

Kayenta! Martinez îşi simţi inima tresăltând. *Kayenta* se întorsese să-l salveze!

Îşi strânse picioarele sub el, apăsându-şi tălpile în perete, gata să se propulseze către sas şi să-şi întâmpine salvatorii în secunda când ar fi ieşit pe uşă.

Pe urmă ezită. Priveliştea sasului îndepărtat, înconjurat de luminile sale strălucitoare, avea ceva neliniştitor.

De ce? De ce se străduia cineva să-l ucidă?

Până atunci nu se gândise la asta.

Descoperise fraude masive comise de Compania Meridian, îşi închipui că pentru asta merita să ucizi, cu toate că asasinatul părea o reacţie nesăbuită.

Era atât de necivilizat. Ar fi putut cel puţin să-ncerce mai întâi să-l mituiască.

În orice caz, *Kayenta* nu era una dintre navele Companiei Meridian. Îi aparţinea Companiei Chee, al cărei acţionar principal era familia Martinez. Lady Marcella Zykov, o membră a conducerii executive a Companiei Chee şi o apropiată a clanului Martinez, era la bord şi răspundea de iaht.

Însă la bord se aflau şi angajaţi ai Companiei Meridian, cu misiunea de a verifica staţia şi de a ajuta la repornirea ei. Unii dintre ei ar fi putut primi ordine referitoare la Martinez şi la viaţa lui.

Poate că n-ar fi trebuit să se repeadă direct către *Kayenta*, cugetă el. Poate că ar fi trebuit să se ascundă mai întâi şi să vadă cine iese din sas şi dacă persoanele respective au sau nu arme puternice de foc.

Îşi roti privirea în jurul spaţiului imens şi nu zări nici un ascunziş. În stânga lui se afla un coridor, relativ îndepărtat, care ducea spre Comandamentul Inelului - şi nu voia să meargă într-acolo, fiindcă era posibil ca asasinul să apară din sens contrar. În dreapta era un perete despărţitor înalt, dincolo de care se aflau alte docuri, dar calea de acces era închisă şi ar fi fost necesar să repornească staţia ca s-o deschidă. Ceea ce nu-i mai oferea nici o opţiune, cu excepţia celorlalte spaţii de depozitare. 7-03 era la fel de bun ca oricare dintre ele.

Uşa se putea deschide numai cu ajutorul unui aport de energie electrică, dar fiecare depozit avea şi câte un tambuchi pentru accesul personalului, acesta fiind extrem de bine echilibrat, pentru a permite intrarea unui om aflat în imponderabilitate. Martinez se împinse într-acolo şi se agăţă de un mâner. Tambuchiul se deschise într-o linişte deplină. El se lăsă să alunece înăuntru cu picioarele înainte, apoi nu închise trapa decât parţial, ca să poată continua să ţină sub observaţie sasul iahtului *Kayenta*.

Aerul din depozit era stătut şi avea un parfum, ceva care aducea a nucşoară. Martinez cercetă interiorul la lumina lanternei şi văzu că era plin-ochi cu containere standardizate, colorate, cu toatele, în culori primare strălucitoare, stivuite unul peste celălalt şi fixate în chingi ca să nu se deplaseze. Pentru că starea de imponderabilitate o permitea, containerele erau prinse de toate cele şase suprafeţe, inclusiv de cele desemnate în mod arbitrar drept pereţi şi tavan. Spaţiul liber din încăpere era extrem de redus, rezumându-se la un tunel pătrăţos, care se întindea până în partea opusă şi permitea manevrarea containerelor, pentru a fi aduse înăuntru sau scoase de acolo.

Martinez realiză că nu era un adevărat ascunziş. Ar fi trebuit să aleagă un alt depozit.

Se gândea să facă un salt către următorul, când auzi sasul deschizându-se şi ştiu că era prea târziu. Furişă o privire prin crăpătura de la baza tambuchiului şi se încorda, privind dincolo de strălucirea reflectoarelor. În sas erau cel puţin trei persoane şi, judecând după torsurile ca un butoi şi

după picioarele scurte şi puternice, ştiu că primele două erau tormineli.

În mintea lui Martinez sună o alarmă. Nu-i plăcea apariţia celor doi tormineli şi, chiar dacă nu reuşea să-şi amintească de ce, ştia foarte bine că nu-şi dorea să dea ochii cu ei în momentul acela.

– Lord inspector, strigă unul dintre tormineli, sâsâind cu vintele printre colţi. Lord inspector, sunteţi aici?

Sunetul reverberă şi se stinse în imensul spaţiul gol al docurilor.

Torminelul răsuci reflectoarele strălucitoare şi mătură încăperea cu fasciculele lor. Martinez îşi aminti cât de bine vedeau în întuneric ochii enormi ai torminelilor şi se retrase din dreptul deschiderii tambuchiului.

– Uite! strigă celălalt torminel. Acolo e pantoful lui!

În timp ce ceilalţi studiau misterul pantofului care plutea de unul singur prin spaţiul vast, Martinez închise tambuchiul şi îl bloca. Din nefericire, mecanismul manual de blocare putea fi acţionat şi din exterior, dar, cel puţin, intrarea sa în acţiune ar fi reprezentat o avertizare.

Ceea ce îi trebuia cu adevărat lui Martinez era o armă.

Plimbă lumina lanternei de-a lungul peretelui şi descoperi un dulăpior. Pluti într-acolo şi îl deschise.

Înăuntru erau globuri luminoase de rezervă, o folie de etichete autoadezive pentru containerele de transport, două extinctoare, o pereche de mânuşi de lucru, bobine mari de curea adezivă, pentru imobilizarea lăzilor şi a containerelor, şi cleme rezistente din plastic pentru ancorarea curelelor. Dar atenţia lui Martinez fu atrasă, în primul rând, de două leviere mari de aluminiu, de lungimea piciorului său, folosite pentru a plasa recipientele la locurile lor. Aveau secţiune octogonală, cu excepţia capătului activ, unde se îngustau, luând forma unor lame plate, curbate uşor.

Martinez întinse mâna către unul dintre ele şi o desprinse din clemele care o imobilizau. Era mai uşor decât părea. Şi-l puse sub braţ, apoi scoase o bobină de curea, gândindu-se că poate ar fi putut s-o folosească pentru a bloca mecanismul tambuchiului, nepermiţând să fie deschis din afară.

Închise dulăpiorul şi pluti înapoi, către trapă. Îi studie mecanismul, apoi studie bobina.

Făcu tot ceea ce-i stătea în puteri, încâlcindu-l pe cel dintâi într-o reţea de curele. Efortul îi tăie răsuflarea şi gâfâi, în căutarea aerului, cu o mână încleştată de unul dintre mânerele fixate de uşă. Odată ce îşi recapătă respiraţia, se deplasă către una dintre extremităţile acesteia, astfel încât să nu fie prins ca o muscă în sticlă dacă s-ar fi deschis. Îşi îndesă tălpile în mânerele din partea de sus a uşii - simţindu-şi piciorul fără pantof cuprins de răceala metalului - şi schiţă câteva lovituri experimentale cu levierul. Obiectul tăie aerul cu un şuierat deosebit de neplăcut. Dacă îşi menţinea picioarele bine fixate, putea fi convins că era capabil să producă acea serie de răni serioase de care avea nevoie.

Pe urmă stinse lanterna şi aşteptă în întuneric. Timpul se scurse, mai bine de douăzeci de minute, după cum o indicau cifrele galbene care licăreau pe afişajul mânecii sale. Din când în când, dădea câte o lovitură cu bara de aluminiu, ca să-şi păstreze muşchii încălziţi şi supli. Se simţea mai bine şi se gândi că drogul fusese eliminat în ceea mai mare măsură.

Începuse să creadă că torminelii plecaseră în altă parte când auzi o bufnitură puternică, venind dinspre capătul îndepărtat al peretelui pe care stătea şi urmată de zăngănitul metalic al uşii. Îi sări inima şi îşi simţi nervii pocnind de adrenalină. Se asigură că avea picioarele bine înfipte în mânere şi înclină levierul către umărul său drept.

Urmară încă două bufnituri în uşa depozitului. Martinez le simţi vibraţiile în picioarele sale. Auzi pe cineva vorbind, dar nu reuşi să desluşească nici un cuvânt. Pe urmă zăvorul începu să se retragă.

După care se înţepeni. Cureaua încâlcită dădea rezultate.

Auzi voci din partea cealaltă, de data asta mai insistente, apoi zgomotul unei izbituri venind dinspre mecanism şi trapa tresaltă, deschizându-se.

Martinez clipi în lumina uneia dintre cele două lanterne mari. Deveni brusc conştient de petele umede de sudoare

de sub braţele sale ridicate şi de gura din nou dureros de uscată. Nu putea înţelege de ce era atât multă umiditate în subţiorile sale şi nici un strop în gură.

– E el, spuse torminelul într-o şoaptă grăbită. El a făcut asta, cu banda de aici. E acolo, înăuntru.

– Milord, strigă celălalt. Lord inspector! Puteţi ieşi. Nu există nici un pericol.

Urmă un moment în care torminelul aşteptă un răspuns, după care i se adresă partenerului său.

– Ţine-mă de gambă când intru.

Martinez simţi crampe în labele picioarelor, în zonele fixate în mânere. Ridică uşor levierul.

Torminelul apăru în deschiderea tambuchiului. Era cu spatele la Martinez şi se uita drept înainte, în tunelul lung, mărginit de containere de transport. Ţinea o lanternă într-o mână şi un baston paralizant în cealaltă. Pe cel din urmă clipea o lumină chihlimbarie.

Lama levierului îl lovi pe torminel în tâmplă şi îl azvârli cu violenţă în rama tambuchiului. Lanterna se desprinse de degetele lui fără vlagă şi se rostogoli în aer, împrăştiind lumini stroboscopice pe toată întinderea depozitului. Bastonul paralizant se rostogoli în direcţia opusă. Din capul torminelului izvorî un şir de picături stacojii care îşi luară zborul, devenind nişte stropi de sânge de o formă perfect rotundă.

Cineva îl trase pe torminel din tambuchi, după care se auzi un urlet care îi îngheţă lui Martinez sângele în vene şi îşi făcu apariţia perechea lui. Părul i se făcuse măciucă de furie şi capul ei părea un exemplar gigantic al ciupercii numite caşul-popii, cu ochii mari, negri, şi colţi albi, înfiorători. Ştia unde se afla Martinez şi se încleşta cu o mână de partea inferioară a deschizăturii în timp ce repezea spre el un baston paralizant.

Martinez îşi smulse piciorul încălţat din mâner, evitând bastonul care îi ţintea gamba. Balansa levierul, dar torminela reuşi să atenueze impactul, parând cu un braţ. Se lovi oricum de rama tambuchiului, dar ricoşa, cu bastonul paralizant întins în faţă, ca o sabie. Martinez izbi din nou cu

levierul, o lovitură stângace, din cauză că nu era ancorat decât cu un picior.

De data asta nimeri în capul torminelei, dar impactul îi smulse piciorul fără pantof din mâner şi îi imprimă o mişcare uşoară de rotaţie, trimiţându-l către un perete lateral. Torminela plutea, inertă, în deschiderea trapei. Blana i se destinsese şi era din nou catifelată.

Martinez dădu peste un container portocaliu şi ricoşa, înainte de a fi azvârlit, reuşi să-l lovească violent cu piciorul, propulsându-se pe o traiectorie ce îl conducea mai mult sau mai puţin către tambuchi. Propria sa răsuflare îi zgâria beregata. Levierul pe care îl strângea în mâini părea alunecos.

Cineva o trase pe torminela inconştientă din trapă. Lui Martinez îi stătu inima când înţelese că mai exista cel puţin încă un asasin.

Unul dintre bastoanele paralizante plutea către el şi îl prinse cu o mână, având grijă să-l apuce de capătul inofensiv. Privi setările şi văzu că era încărcat şi reglat la puterea maximă.

Se uită din nou la tambuchi şi îşi dădu seama că avea să-l rateze, nereuşind să treacă destul de aproape ca să se agate de unul dintre mânere. Pentru câteva secunde, urma să se afle exact în câmpul vizual al indiferent cui o fi fost dincolo de trapă, după care trebuia să aştepte până atingea perete opus, ca să se poată propulsa iarăşi.

Îşi încleşta pumnii în jurul celor două arme. Se apropia de tambuchi cu privirea lipită de el şi de strălucirea stranie ce pătrundea dansând prin deschizătură.

Trecu încet prin faţa acesteia şi îşi miji ochii, privind în lumină. De partea cealaltă, lady Marcella Zykov se lupta cu silueta inertă a unuia dintre tormineli, încercând să-l agate de un mâner cu propria lui centură.

Se uită la Martinez şi, cu chipul schimonosit de o expresie de o imensă iritare, îşi duse mâna la buzunar şi scoase un pistol. Era mic, din plastic şi de culoare roşie.

Martinez azvârli bastonul paralizant către ea. Forţa de reacţiune îl propulsa înapoi, rostogolindu-l cu încetineală.

Pistolul detona cu un zgomot cumplit şi el simţi căldura unui glonţ care îi trecu pe lângă bărbie.

Îşi întinse cu disperare gâtul, străduindu-se să vadă ce se mai întâmpla. Recul o împinsese pe Marcella înapoi, rotind-o cu o viteză mult mai mare decât a lui însuşi, iar când picioarele i se ridicară, luând locul capului, bastonul paralizant îi atinse partea exterioară a coapsei. Se auzi un pârâit şi o descărcare electrică umplu pe neaşteptate aerul de ozon. Marcella ţipă, chircindu-se spasmodic într-un ghem fetal când puternicii ei muşchi flexori îi înfrânseră pe cei extensori.

Martinez o pierdu din vedere în timp ce zbura pe lângă trapă. Se lovi de peretele lateral al depozitului şi se avântă către tambuchi. Când ajunse lângă acesta, îşi controla deplasarea, se alinie cu trupul îndepărtat al Marcellei, care se rostogolea dându-se peste cap, şi se lansă către ea, cu levierul ridicat deasupra creştetului, ca o secure de luptă.

Dar arma nu era necesară. O prinse pe Marcella cu uşurinţă şi descoperi că paralizase în poziţia ei de minge şi că abia dacă mai era conştientă. Avu nevoie de ceva efort ca să desprindă pistolul din pumnul ei încleştat.

Odată intrat în posesia acestuia, avu certitudinea rezonabilă că era deţinătorul singurei arme de foc de pe Staţia Chee.

Avea de gând să profite din plin de avantajele situaţiei sale.

– A fost panică, zise Martinez. Marcella a văzut mesajul şi a intrat în panică.

– Trebuie să fi fost mesajul trimis de prietenul meu Bernardo, din Minister, pe adresa mea, spuse Terza.

Mirosul plăcut al cafelei ei de la micul dejun plutea în aer.

– Mesajul care mă informa cine sunt principalii acţionari ai Companiei Meridian şi de care aproape că am uitat în timpul stării de urgenţă. Lordul Ehl a aruncat o privire asupra conţinutului când a trecut prin centrul de comunicaţii al comandamentului acestei companii şi l-a interceptat.

Săltă colţul şervetului încreţit deasupra plăcintei dintr-un coş împletit din sârmă de argint, pe care o oferi.

– Asta e ultima. O vrei?

– Mulţumesc, răspunse Severin.

Luă plăcinta şi îşi flutură mâna, alungând două albine mari, purpurii, care pluteau, ameninţătoare, deasupra gemului - pe care îl întinse înainte de a se întoarce spre Martinez.

– De ce a interceptat lordul Ehl mesajul?

– Deoarece conţinea numele lui. Deţine în jur de cinci procente din acţiunile companiei, iar clanul său, Tir-bal, are ceva mai multe. Sunt protejaţii clanului lordului Pa Maq-fan, care a investit, de asemenea, foarte mult.

Terza sorbi din cafea.

– De fiecare dată când aproba o supradimensionare a Staţiei Chee, câştigul net al lordul Ehl creştea pe măsură.

Severin îşi mancă plăcinta privind în lungul aleii mărginite de stejari, către Rio Hondo. Soarele răsărea, trasând în jurul fiecărei frunze un contur argintiu. Umbrele de sub stejari erau extrem de întunecate. Pe limbă îi explodară arome acrişoare şi dulci.

– Presupun că pe listă era şi numele Marcellei, zise el. De-asta a intrat în panică?

– Marcella deţinea două procente, răspunse Martinez.

– Să ucizi pe cineva pentru două procente nu pare să merite osteneala, comentă Terza.

Martinez se uită la ea.

– Marcella se concentrează în mod excesiv asupra rezultatelor, zise el. Procedurile aplicate nu contează prea mult, nu sunt altceva decât nişte mijloace pentru atingerea ţelului final. Dacă există o recompensă, o înşfacă, dacă există un obstacol, îl înlătură. Ar fi trebuit să ţinem cont de modul eficient în care l-a curăţat de bani pe lordul Mukerji.

Şi, odată ce a fost prinsă, adăugă el, odată ce i-am luat pistolul şi am legat-o cu bandă adezivă, s-a concentrat asupra unui nou scop, reprezentat de o uşurare a sentinţei. A recunoscut totul şi a aruncat toată vina asupra lordului Pa şi a lordului Ehl. Aşa că, odată ce am repornit staţia şi lordul Ehl a urcat de pe suprafaţa planetei, însoţit de o companie

de poliţişti militari, am putut să-l arestez imediat ce a trecut dincolo de uşile ascensorului.

– Până aici, spuse Severin, actorii noştri deţin patru la sută şi doi la sută. Cine este, de fapt, proprietarul Companiei Meridian?

– Allodorm avea zece procente. Le-a primit în momentul când Meridian a achiziţionat compania lui industrială. Dar acţionarul principal era tatăl Cassildei, lordul Zykov, secondat de alţi membri ai clanului său.

Surpriza susură, propagându-se prin venele lui Severin.

– Trebuie să fie interesant să fii jefuit de propriile tale rude prin alianţă.

– Nu numai jefuit, spuse Terza. Planul lordului Zykov era să falimenteze Compania Chee, pentru a cumpăra apoi ce-ar mai fi rămas din ea.

Severin întoarse capul la auzul sunetului unor paşi din direcţia casei. Lordul Roland Martinez se apropie de ei agale, cu un zâmbet strâmb. Era îmbrăcat neglijent, cu o cămaşă albă de bumbac şi cu pantaloni largi, de un roşu palid, legaţi cu şireturi la glezne.

– Cum se simte Cassilda? întrebă Terza.

– Doctorul spune c-o să nască abia peste câteva ore.

Cassilda intrase în chinurile facerii în seara precedentă.

Roland se aplecă peste umărul fratelui său şi se uită în coşuleţul din sârmă de argint pentru micul dejun.

– Nu mi-aţi lăsat nimic de mâncare?

– N-am ştiut că vii, răspunse Terza. Poţi să suni la bucătărie.

– N-am nici o unitate comm la mine, zise Roland. Gare, vrei să suni bucătăria şi să ceri, pentru mine, nişte plăcintă şi două ouă de raţă coapte-n coajă?

Se aşeză, greoi, pe unul dintre scaunele metalice vopsite în alb.

Martinez dădu comanda cu o privire resemnată, folosindu-şi afişajul de mânecă. Severin îşi termină plăcinta şi îşi împrospăta cafeaua turnându-şi o alta din cafetiera de argint. Se uită la Roland.

– Da? făcu acesta.

– Poftim?

– Pe chip ţi se citea o întrebare.

– Eu... începu Severin, apoi se hotărî să abordeze lucrurile cu ceva mai mult tact. Trebuie să-ţi fie greu, cu lady Cassilda pe, punctul de a naşte şi cu tatăl ei cocoţat pe un morman de bani furaţi de la clanul tău.

Roland rânji.

– Nu. De fapt, asta simplifică lucrurile. Nu ştiu dacă lordul Zykov se sinchiseşte sau nu de Marcella, dar, dacă vrea să-şi mai revadă vreodată fiica, sau dacă doreşte să-şi vadă nepotul, o să facă exact ce-i spun eu.

Severin simţi cum i se căsca gura şi şi-o închise.

– Înţeleg, spuse el.

– Ştii, zise Roland, Allodorm şi lordul Pa s-au lăcomit prea tare - nu ne-au escrocat numai pe noi, au înşelat şi Flota. Iar asta nu ţine de legislaţia civilă sau a corporaţiilor, asta e o violare a Praxisului, iar pedepsele sunt tortura şi moartea. Cassilda avea câteva acţiuni ale Companiei Meridian şi putem deschide un proces împotriva ei.

Eşti în stare să faci asta? se minună Severin.

După toate aparenţele, era.

– Orice proces se poate intenta cu uşurinţă, continuă Roland. Există o grămadă de date, iar noi am avut inspectori la faţa locului şi o serie de alţi informatori, dar toţi îi prezentau rapoartele Marcellei, iar ea ştergea denunţurile şi le spunea celorlalţi că s-au făcut reglajele necesare.

– În plus, conspiratorii se informau reciproc, bineînţeles, completă Martinez.

– Aşa că, în schimbul faptului că nu transmitem rapoartele la Legiunea Vigilenţei, spuse Roland, am solicitat jumătate din profitul scos de lordul Zykov din companie, plus tot profitul lordului Pa, al lui Allodorm şi al Marcellei. Lordul Pa ne va plăti o amendă considerabilă, destul de mare ca să-l lase lat. Marcella şi Allodorm vor fi întemniţaţi până ce ne vom asigura că am stors şi ultimul zenit aflat în posesia lor.

– Iar primul lucru pe care l-am făcut, zise Martinez, a fost să obţin demisia lordului Ehl din Flotă.

Roland ridică din umeri, ca şi cum asta nu l-ar fi preocupat câtuşi de puţin.

– Vom obţine şi acţiunile lui, bineînţeles. Luă un aer meditativ. Mă gândesc să-l pun pe lordul Zykov să-şi nesocotească fiica mai vârstnică şi s-o facă pe Cassilda moştenitoarea lui. În felul ăsta, în final, totul o să ne revină nouă.

Martinez îşi privi fratele cu nemulţumire în ochii îngustaţi.

– Vorbind în calitatea celui asupra căruia s-a tras, nu sunt sigur că mă simt fericit fiindcă toată lumea scapă cu nişte amenzi şi cu câteva palme la fund. Mă întreb ce-ai fi făcut dacă Marcella reuşea să mă ucidă.

Severin simţi din nou tensiunea dintre cei doi fraţi şi se gândi, încă o dată, că era posibil să nu se placă prea mult unul pe celălalt.

Imperturbabil, Roland îşi duse cana cu cafea la buze.

– Presupun că, după ce şi-ar fi revenit şi ar fi fost falită, Marcella ar fi avut un accident, răspunse el.

Martinez îl privi o clipă, apoi ridică din umeri. Terza se întinse şi îl bătu pe dosul mâinii.

– Mulţumită comandantului Severin, nu trebuie să ne facem griji pentru un asemenea deznodământ.

– Nu atât datorită mie, spuse Severin, cât... Comandant? adăugă apoi.

Pe buzele lui Roland jucă un zâmbet subţire.

– N-o să ne poţi considera nerecunoscători, milord. Am discutat cu înaltul eşalon al Serviciului de Explorare de aici, le-am vorbit, cu o serie de detalii, despre admiraţia pe care ţi-o purtăm şi, din câte am înţeles eu, vei fi promovat şi vei primi comanda *Exploratorului* imediat ce iese din reparaţii.

Severin se holbă la el. *Eşti în stare să faci asta?* se minună.

– În plus, completă Martinez, tatăl meu îţi donează mai multe sectoare din cele mai valoroase investiţii imobiliare de pe Chee. Când o să părăseşti Serviciul, o să te poţi retrage având o avere considerabilă.

– Şi cred că va exista o recompensă substanţială, în bani gheaţă, din partea Companiei Chee, zise Roland. Deşi am înţeles că e necesar să obţinem permisiunea superiorilor tăi.

Lui Severin i se învârtea capul.

– Dar, spuse el, de fapt n-am făcut chiar atât de mult.

– În afară de a salva toate investiţiile Companiei Chee? zâmbi Roland.

– Eu am oprit pulsarul, e adevărat, dar motivul pentru care căpitanul Martinez nu li s-a alăturat Marilor Maeştri e faptul că a insistat ca întreaga mea acţiune legată de *Titan* să rămână secretă. Eu n-am avut nimic de-a face cu asta.

Martinez râmji.

– Trebuia să-mi protejez investiţiile, spuse el.

Severin îi aruncă o privire.

– Milord?

– Am luat banii câştigaţi de la lordul Mukerji şi am cumpărat toate contractele la termen vândute de sărmanii Allodorm şi Pa, zise Martinez. Nu mă îndoiesc că unele n-au meritat investiţia, dar cred că acum sunt un om bogat. Se lăsă pe spătarul scaunului şi îi zâmbi lumii întregi. De fapt, până acum n-am mai avut bani care să fie ai mei, adăugă. Totul venea de la Terza sau de la tata. Mă întreb ce-o să fac cu ei.

– Posibilităţile sunt uluitoare, murmură Terza.

Martinez se uită la fratele său.

– Şi firește că o parte dintre amenzile plătite de conspiratori îi vor despăgubi pe investitorii care-au fost înşelaţi.

Roland era agasat.

– Au jucat la bursă, pur şi simplu. Nu se pot plânge. E vorba de *piaţa mărfurilor la termen,* pentru numele tuturor sfinţilor.

– Roland.

Vocea era fermă.

Roland îşi flutură mâinile.

– S-a făcut. Dacă insişti. Dar, dacă o ţii tot aşa, o să mă faci să-mi doresc ca Marcella să fi fost un ţintaş mai bun.

Martinez zâmbi.

– Nu fac decât să caut dreptatea desăvârşită, pentru întregul univers.

– Ah! exclamă fericit Roland. Ouăle mele coapte în coajă!

O servitoare surâzătoare, cu părul alb, aducea micul dejun pentru Roland şi un alt coş cu plăcinte. Terza se uită la Severin pe deasupra ceştii de cafea.

– O să te vezi cu lady Liao cât timp stă *Exploratorul* la docuri?

Severin aruncă o privire către inelul cu opal de pe degetul său. Oare toată lumea stie? se întrebă el.

– I-am trimis un mesaj, spuse. Dar îmi imaginez că totul depinde, într-o foarte mare măsură, de programul ei. Şi de al soţului ei.

– Ai alte planuri pentru restul timpului? întrebă Terza.

– Păi, răspunse Severin, mă gândesc să construiesc un teatru de păpuşi.

Urmă un moment de tăcere, întreruptă doar de cântecul matinal al păsărilor.

– E original, murmură Martinez.

– Crezi? întrebă Severin. Daţi-mi voie să vă povestesc despre asta.

Şi, în lunga dimineaţă care se-ntindea înaintea lor, o făcu.

Cu mulţumiri pentru consultanţa tehnică lui Michael Rupen, Kristy Dyer şi Bob Norton.

Recunoscută în unanimitate ca lectură esenţială pentru orice fan al genului, antologia *The Year's Best Science Fiction* ridică şi mai mult standardul de excelenţă cu care ne-a obişnuit. Povestirile selectate în acest volum îi poartă pe cititori din colţurile cele mai îndepărtate ale universului până în miezul fiinţei umane, pe tărâmul zeilor sau al clipei care încă nu este. Cel mai bun loc din întreg universul unde poţi găsi povestirile care stârnesc imaginaţia şi încântă inima.

„Nu doar un the best of..., ci un adevărat The Best of The Best of Science Fiction."

Publishers Weekly

„O colecţie stelară a unui gen novator."

Barnes & Noble

„Cine, în afara lui Dozois, poate să ofere sinteza anuală a genului şi să adune, pentru delectarea noastră, tot ce are mai bun de oferit science-fictionul? O realizare extraordinară, la înălţimea căreia nu se ridică nici un alt editor din branşă. Aşteptăm următorul volum, Sir Dozois!"

DANIELLE L. PARKER

„Dacă ar trebui să cumpăraţi doar un singur volum SF, antologia lui Dozois este răspunsul tuturor căutărilor. Cu toţii trebuie să ne plecăm fruntea în faţa lui Dozois."

Best SF

ISBN 978-973-143-221-2

www.nemira.ro